

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

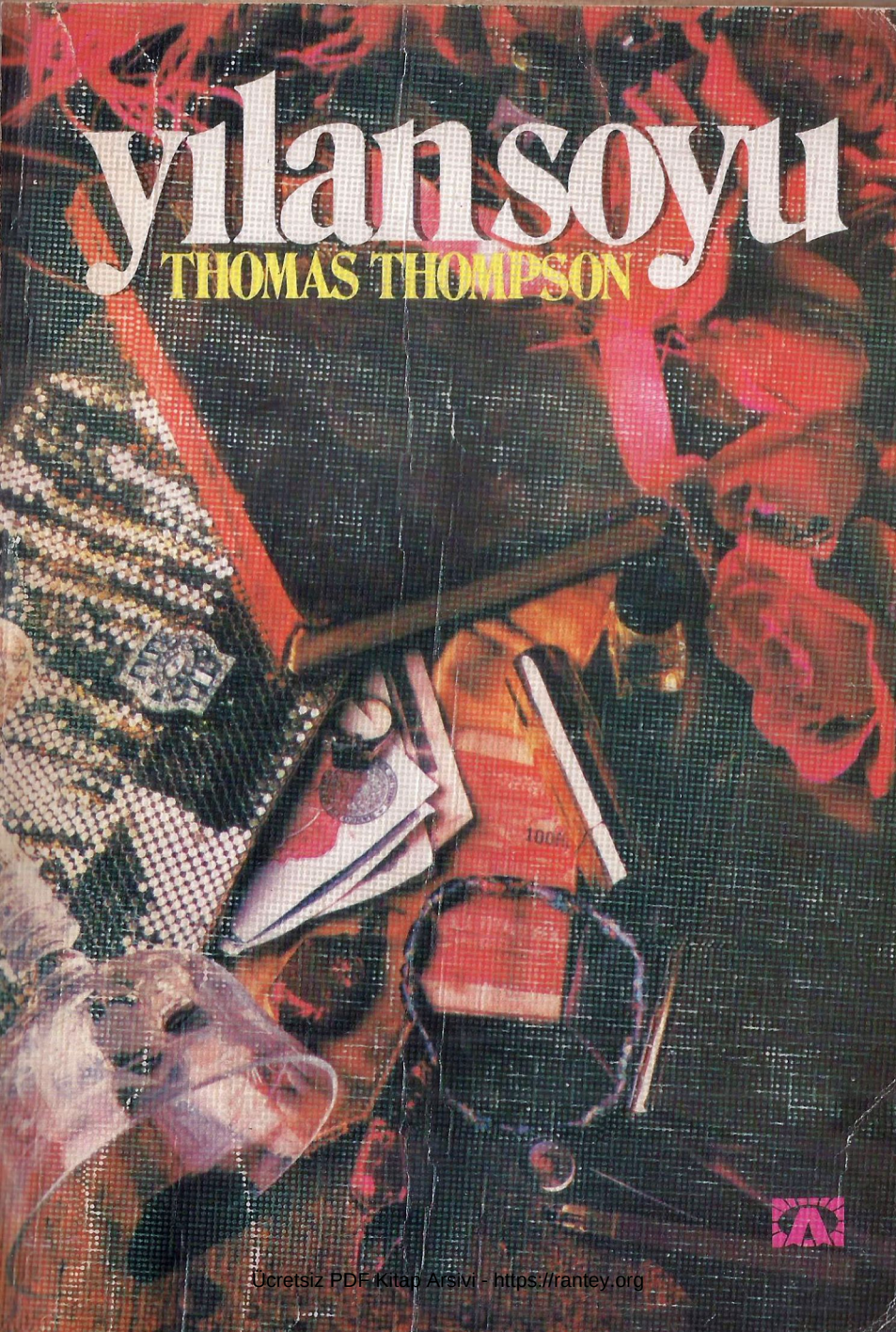
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

yllansoyu

THOMAS THOMPSON

THOMAS THOMPSON

**altın kitaplar
yayınevi**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Thomas Thompson
(KAN ve PARA yazarı)

Yılan Soyu

(Serpentine)

Türkçesi :
ÖZAY SÜSOY

1. Baskı : OCAK 1982

DİZGİ -BASKI ALTIN KİTAPLAR MATBAASI

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - <https://trantey.org>

Annemle babama...

Ve de bekleyen... merak eden tüm anne babalara.

**(C) Copyright : Thomas Thompson / Kesim Ajansı /
ALTIN KİTAPLAR / 1982**

YAZARIN NOTU :

Bu, gerçek bir öyküdür. Ancak okur, olayların yapısı gereği bazı adları ve kişilerin kimliklerini değiştirdiğimi bilmelidir. Bunu da, öyküyle doğrudan ilişkisi bulunan kişilerin, ailelerinin ya da çeşitli ülkelerin polislerinin isteklerine uyarak yaptım. Bu değişikliklerin kitabın bütünlüğünü, gerçekçiliğini bozduğunu sanmıyorum.

Kitabımı yazmakta bana yardımcı olan yüzlerce kişiye tek tek teşekkür etmek olanaksız. Ama ben, özellikle Hindistan, Tayland, Nepal, İran, Türkiye, Hong Kong ve Yunanistan polis örgütlerine teşekkür etmek istiyorum.

1978 Temmuzunun ööle saatlerinde; Yargıç Jodinger Nath uzun süreden beri beklenen kararını bildirmek üzere Eski Delhi'deki gösterişsiz duruşma salonuna girdi. Tüfeklerinin uçlarına süngülerini takmış iki sıra askerin ve judo eğitimi görmüş polis birliğinin arasından geçip tahta sıralara oturmuş dinleyicilerle dolu olan salonda tedirgin bir hava vardı. Yargıcın bürosunda duruşmayla ilgili bir iki saatlik çalışması sırasında, muson yağmurları kente birden bastırmıştı. Adliye binasının çatısında tanrılar milyonlarca çivi üzerinde dansediyor gibiydiler. Ama şimdi, yargıç gırtlığını temizleyip herkesin susmasını isterken, yağmur birden kesildi. Sanki tanrılar bile öykünün sonunu dinlemek istiyorlardı.

Bir yıldan fazla süredir Yargıç Nath dehşet verici, o denli de garip bir cinayet davasında hakimlik yapıyordu. Buna hakemlik ediyor dense daha doğru olurdu ya... Dava en karmaşık ve ürkütücü bir senaryoyu bile safdışı bırakacak kadar seks, ihanet ve entrikayla doluydu. Hindistan'ın geniş sınırları ötesinde, Güneydoğu Asya'nın birçok ülkesinde dökülen kan, polis tarafından davalıya yükleniyordu.

1975'in sonlarından 1976'nın başlarına dek uzanan bir dönemde, Tayland'ın cenneti andıran kumsallarında, Himalayalar'ın insanın içine korku veren yamaçlarında ve Ganj Nehrinin kutsal sularında boğulmuş, bıçaklanmış, yakılmış turist cesetleri bulunmuştu. Yarım düzine kadar Asya ülkesinin polisleri sonunda ölümlerin sayısının on iki olduğunda karar kılmıştı, ama Delhi'li bir dedektif bu sayının iki katına çıkarılabileceğinden emindi... Belki de daha fazlasına...

Cinayetler barbarca işlenmişti. Rasgele, keyfi ve nedeni

açıklanamayacak cinayetlerdi bunlar. Kaderin acımasız şakaları... Kurbanlar, Amerikalı ve Avrupalılar, hiçbiri de yolun bir yerinde kendilerini ölümün beklediğini akıllarının ucuna bile getirmeden Doğuya gelmişlerdi.

Yargıç kalın camlı gözlüklerinin gerisinden iki erkekle bir kadına bakarak, «Lütfen davalılar ayağa kalsınlar,» dedi. Yargıcın yüzü kaygılı, yorgun ve hüzünlüydü. Belki de bu durumu, söyleyeceği şeyin yalnızca tek bir cinayeti kapsayacağından ötürüydü. Ama bu, en önemli soruyu asla yanıtlamayacaktı: **Neden?** Neden bunca kişi ölmüştü? Neden bu kişilerin yaşamları birbirleriyle karşılaşmışlardı?

BAŞLANGIÇ

1971 sonlarının bu durgun sonbahar akşamında, Pakistan'ı bir başka savaş tehlikesi başgösterirken, topaz renginde kocaman bir ay Hindistan başkentinin üzerinde yükseliyordu. İndira Gandhi hükümeti karartma ilan etmişti ama Delhi'de mum ışıkları yıldızlar gibi ışıltıyor, sokak lambaları kedi gözleri gibi yanıyordu.

Kentin eski bölümü elektrikli bir gerginlik içindeydi. Eğer Hindistan istediğini elde ederse, Doğu Pakistan belası artık Hindistan'ın omzunda habis bir ur gibi oturmayacak, bir keskin kılıcın tek darbesiyle Bangladeş adını alacaktı. Gandhi Doğu Pakistan'dan bir korkusu olmadığını biliyordu. Ama yine de ülkesine savaş için hazırlanma emrini vermişti. Delhi'nin güneyindeki Tac Mahal üç yüzyıldan beri ilk kez saman balyaları ve ağlarla kamufle edilmişti. Ama Tac Mahal'in güzelliği, peçeli bir kadın gibi bir başka gizemli hava almıştı.

Gece başlarken bir başka kadın da Delhi'nin orkideler, begonyalar arasında pembe bir saray olan Ashoka Otelinde huzursuz bir beklenti içindeydi. Bu otel Nehru tarafından, ondan beklenmedik bir savurganlıkla, salt yeni Hindistan'ı kutlamak, dünya liderlerine Büyük Britanya'nın nelerden vazgeçmek zorunda bırakıldığını göstermek amacıyla inşa edilmişti.

Kendine «La Passionara» diyen kadın karartmaya meydan okumaya karar verdi. Uluslararası hiçbir anlaşmazlık bu geceki hazırlığına, süslenmesine engel olamazdı. Makyajını mum ışığında yapmaya kalkışamazdı. Savaş düşüncesine söverek kalın

perdeleri çekip tuvalet masasının lambasını yaktı. Dansetmek zamanıydı. Gül ve yasemin suyunda banyo yaparak vücudunu sandal ağacı yağıyla ovdu. Yüzüne, yalnızca kara gözlerini değil, ince vücuduna sardığı kırmızı ipek kumaşları da etkiyeceğini düşündüğü, beyazımsı bir pudra sürdü. İpek kumaşların özellikle son sahnede çalıştırılan vantilatörün etkisiyle nasıl havalanıp dalgalanacağını hayal etti. Kollarına fildişinden antika bilezikler, boynuna da annesinin Kraliçe Viktorya ile kocası Prens Albert' in huzuruna çıkarken taktığı, bir Raca'nın hediyesi olan dövme altından kolyeyi geçirdi.

İşi bitince, La Passionara kalkıp odanın içinde mutlulukla döndü. Gözü aynadaydı. «Güzelim,» diye kendine güven vermeye çalıştı. Sonra yasak ışıkları kapatıp otelin uzun koridoruna çıktı. Onu bir kat aşağı indirecek asansöre binmek için eteklerini uçura uçura yürüdü. Kulüp Rouge et Noire'da çalışıyordu. Ve de yaşamının dönüm noktasına gelmişti. Şu anda duyduğu heyecan ve kaygının sahne korkusuyla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey yolunda gittiği takdirde... Artık elçilik salonlarında diplomat eşlerini eğlendirmek, karşılığında bir fincan çayla bir dilim kek yediği kültür merkezlerinde dansetmek zorunda kalmayacaktı. Lahore'dan Ankara'ya kadar her yerde çalıştığı, sigara dumanlarıyla kaplı kulüplerde de çalışmayacak, her danstan sonra ondan daha **baştan çıkarıcı** olması istenmeyecekti. O bir kabare dansözü değildi. Bir **sanatçıydı**. Kalakshetra dans okulu mezunuydu. Erkeklerin kanını tutuşturmak için değil, kalplerine, belki de ruhlarına işlemek için dansediyordu.

Şimdi, sonunda, on yıldan beri süren çabalama bir tek saat içinde sona erecekti. Fırsat önüne hiç beklenmedik bir zamanda çıkmıştı. Derin soluklar alarak sahne gerisinde durdu. Perdenin ötesinden erkek sesleri geliyordu. Hintli erkekler kadınlarını gece kulüplerine pek getirmezlerdi. Dün gece, programından sonra yüzü ter içinde alkışların onu sahneye ikinci kez çıkarıp çıkarmayacağını beklediği sırada, garson gümüş tepsi içinde zarif bir kart getirmişti. Kartın üzerinde, «J. Lobo, Makao'daki Gazino Sahibi,» diye yazıyordu. Kartın arkasına da, «Dansınıza hayran kaldım,» diye eklenmişti. «Gazinomda dansetmeniz için bir görüşme yapabilir miyiz? Yarın akşam örneğin...»

Bu sözcükleri her okuyuşunda La Passionara'nın içi korku ve umutla doluyordu. Bunları yazan kişi şimdi orada, karanlığın bir yerinde oturuyor olmalıydı. Kimdi? Nerede oturuyordu? Umarım iyi bir masaya oturmuştur, şöyle ön taraflardaki bir yere, diye dua ediyordu La Passionara. Yine de bunların önemi yoktu. Bay Lobo kendisi için dansettiğini herhalde anlayacaktı. Kartı öpüp göğsüne, kalbinin attığı yere soktu. Sonra sahneye çıktı.

O sırada Delhi'nin eski bölümünde, Red Fort'un yakınında, çok daha gösterişsiz bir otelde kendine «Lobo» diyen kişi her zamanki titizliğiyle giyiniyordu. Mısır keteninden bir gömlek, gri renkte bir kravat seçti. Giysisi, geniş omuzlarına, ince beline ve adeleli kalçalarına uyacak biçimde dikilmiş, Cardin'den alınma bir takım elbiseydi. Bileğine Audemars Piguet marka saatini takıp, ceket cebine altın Dunhill çakmağını koydu. Banyodaki mum ışığında aynaya bir göz attı. Aslında görünüşünün kusursuz olduğunu anlaması için bakmaya gereksinmesi yoktu. Ne denli dikkat çekici ve alımlı biri olduğunu öğreneli çok olmuştu. Yine de dudaklarında bir gülümseme uçtu. Lobo! Bu adı bir kapris sonucu seçmişti ama ona yakışıyordu. Sarı harelî kahverengi iri gözleri ve fırlak elmacık kemikleriyle gerçekten bir tilki ya da pantere benziyordu. Bacakları da ince ve güçlüydü. İlk bakışta çoğu kişi onun Asyalı olduğunu düşünürdü. Ama tanışıklık derinleştince, Avrupalı nitelikleri ortaya çıkardı. Doğuyla Batının bir karışımıydı. Fazla fazla bir yetmiş boyundaydı ama tüm varlığından elle tutulacakmış gibi bir cinsellik yansırdı. Acımasızlık, ellerinin iriliğinde, gücünde kendini belli ediyordu. Bir boynun kemiklerini kibrit çöpüymüş gibi kıracağından hiç kuşku yoktu. Her haliyle tehlikeydi ama bu özelliğini çok şık ceketler, son derece dar pantolonların içine gizlenmişti. Henüz otuz yaşında bile değildi. Vücudunu kendini bildiğinden beri iyi kullanırdı. Özellikle bu gece vücudundan yararlanması gerekiyordu.

Lobo karanlık sokağa çıktı. Chandi Chowk pazarının dükânlarının duvarlarına dikkatsizce atılmış un çuvalı gibi yığılmış yoksulları görmezlikten geldi. Normal koşullarda bile tam bir karmaşa içinde olan sokak, bu gece garip bir çılgınlık yaşı-

yordu. Karartma emri halkın ortak kan basıncını artırmıştı. Far-ları maviyle boyalı taksiler birbirleriyle yarışıyor, insanların çek-tiği iki tekerlekli arabalar tembel tembel dolaşan ineklerin ara-sına girip çıkıyor, sokak köşelerine toplanan halk Pakistanlılara küfürler yağdırıyordu. Evlerin açık pencerelerinden dışarıya marşlar taşıyor, çocuklar ellerindeki sopalarla düello yapıyorlar-dı. Indira Gandhi'nin bir film yıldızını ya da Madonna'yı andıran afişleri, Roma'daki ayin günlerinde yapıldığı gibi ellerde dolaşı-yordu. Daha gece sona ermeden Pakistanlıların kanı sel gibi aka-cak, pek çoğu yaşam boyu komşuları olan kişiler tarafından öl-dürülecekti.

Lobo bir taksi bulamadığı için kendi kendine küfürler savu-ruyordu. Sonunda sürücünün eline yirmi rupi sıkıştırarak bir 'put-put'a bindi. Yolda giderken kafasındaki tüm karışık düşün-celeri silip attı. Planını uygulayabilmesi için kafasının sakin olması gerekiyordu. Üç tekerlekli küçük motosiklet Eski Delhi'nin akıl almaz derecede kalabalık sokaklarında güçlükle ilerlemeye çalışırken, Lobo nasıl hareket edeceğini düşünüp planlıyordu. Sonunda Delhi Kapısından geçince, çiçeklerle bezenmiş geniş caddelerin, kapılarında omuzlarında tüfekleriyle nöbetçiler du-ran lüks villaların bulunduğu Yeni Delhi'ye girmiş oldular. Lobo nabız atışlarının hızlandığını hissederek kendine hâkim olmaya çalıştı. Sakin olmalıydı. Bu ana dek yaşamı tıpkı bir elektrokardiogramdaki çizgiler gibi inişli çıkışlı olmuştu. Ama Lobo bu ge-ce şansının yolunda gideceğinden, çizginin sürekli yükselece-ğinden emindi.

Ashoka Oteline bir yan kapıdan girdiğinde, La Passionara programının yarısına gelmişti bile. Ama Lobo, Kulüp Rouge et Noir'a girmek için acele etmedi. Sanki bir turistmiş gibi otelin alışveriş merkezinde keyfince dolaştı. Rajasthan Mağazasının önünde yalnızca kapalı olup olmadığını anlayacak kadar durdu. Koridorda yanan bir tek mum vitrine belli belirsiz bir ışık veriyor-du. Ama bu kadarlık bir aydınlıkta bile, sanki bir sultan baştan çıkarmak istediği prensesin önüne hazine sandığını boşaltmış gibi safirler, zümrütler, pırlantalar, altın bilezik ve kolyeler ye-şil kadife zemin üzerinde pırıl pırıl parlıyorlardı.

Otelin geniş lobisinde Lobo boş bir koltuk bularak oturup

bekledi. La Passionara dansının son bölümüne geldiğinde, hâlâ orada oturuyordu.

La Passionara dansını bitirip üç kez sahneye çıkarak kendisini alkışlayan birkaç müşteriye selam verdikten sonra bile Lobo yerinden kıpırdamadı. Ona çiçek ya da bir kart yollama gereğini de duymamıştı. Genç kadın perdenin gerisinde kaygıyla beklerken, bir yandan da salona geçip bir masaya oturarak onu beklemesinin doğru olup olmayacağını düşünüyordu. Ama onun gibi üstün, gerçek bir sanatçı için küçültücü bir davranış olurdu bu. Kendine hâkim olmalı, odasına çekilmeliydi. La Passionara soyunma odasına gidip üzerindekiyi çıkardı. Makyajını temizleyip sırtına eski bir sabahlık geçirdi. Öfkeden ter ter tepinmek üzereyken, kapısı hafifçe vuruldu. Ürken La Passionara kapıyı açmaya yanaşmadı. Ama kapı yine vuruldu. Dışardaki ses, «Ben Lobo'yum,» dedi.

Kadın kapıyı açtığında Lobo, «Sandığımdan daha da gençsiniz,» dedi ona. La Passionara'nın ziyaretçi kabul edecek kılıkta olmaması üzerine ileri sürdüğü özürleri kibarca yanıtlamış, bunun hiç önemi olmadığını belirtmişti. «Kulüpte aydınlatma hiç iyi değil. Sizi on yaş yaşlı gösteriyor.»

La Passionara kaşlarını çattı bir an. Odasında yanan mumlara minnettar kalması gerektiğini düşündü. Lobo'ya oturmasını rica ettikten sonra, «Siz de düşündüğümünden daha gençsiniz,» dedi. Sabahtan beri ziyaretçisine nasıl davranması gerektiğini düşünmüş, bir karara varamamıştı. Şimdi Lobo karşısındaydı, yine ne yapacağını bilemiyordu. Adam yirmi beşinden daha fazla olamaz, diye düşündü. Zaten Doğulu erkeklerin yaşlarını tahmin etmek hep güç olurdu. La Passionara bakımlı, uyumlu, kontrollü bir vücudun niteliklerini çok iyi bilirdi. Ama bu adamın insanı büyüleyen yeri yüzüydü. Lobo'da Asyalıların bakır rengi teni vardı. Ama zaman zaman tam bir Batılı kimliğine bürünüyor. Sanki çeşitli maskelere sahip biri gibiydi. Bu maskeleri istediği zaman takıp çıkarıyordu. Üstelik cinsel açıdan çekiciydi. Bunu kendisi de biliyordu. La Passionara onunla flört edebilir ama neşeli bir kahkaha atmaktan daha öteye gitmezdi.

Birkaç dakika birbirlerini inceleyerek sustular. Sonra Lobo sessizliği bozdu. Tüm yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle, ona

La Passionara diye hitap etmesinin güçlüğünü anlattı. Acaba gerçek adını öğrenebilir miydi? La Passionara, «Elbette.» diye atıldı. Lobo'ya sahnede kullandığı çeşitli adlarından birini söylemeye hazırlanıyordu ki, vazgeçti. Bu adamın yalana gelmeyeceğini, yalan söylediğini hemen anlayacağını hissetmişti. Ona doğruyu söylemeliydi. «Esther,» dedi. «Adım Esther Markowitz. New York'luyum.»

«Manhattan'dan mı?»

«Hayır, Brooklyn'den.»

«Esther çok güzel bir ad. Fransızca biliyor musunuz?»

Esther şaşkın şaşkın başını salladı. Paris'te iki yıl kalmıştı. Ama bu Makao'lu adam neden Fransızca konuşmak istiyordu?

Lobo bu dili yeğliyordu, çünkü bir konuyu tartışıp sonuca ulaştırmak için Fransızcadan daha uygun bir dil olamazdı.

Yarım saat kadar Fransızca konuştular. La Passionara ona çocukluğundan beri nasıl bale çalıştığından başlayıp, sıradan bir dans topluluğuna girişine, istediği başarıya ulaşamayınca da umutsuzluk içinde Avrupa'ya kaçısına dek süren yaşam öyküsünü anlattı. Paris'te yine bale çalışmaları yapmış, tatilini geçirmek için gittiği Madrid'de flamenko dansına merak salmış, çalışıp bu konuda öylesine usta olmuştu ki, Paris, Madrid, Roma ve Londra'da sahneye çıkmıştı.

Lobo onu sözünü kesmeden dikkatle dinliyordu. Sonra karşısında oturan kadın hakkındaki fikirlerini belirtti. La Passionara'nın uluslararası bir yıldız olmak için tüm niteliklere sahip bulunduğunu anlamıştı. Ama dansı Kulüp Rouge et Noir'da takdim edildiği biçimde hiç de onun sanatını ortaya koymuyordu. Esther de aynı kanıdaydı. Hem de kesinlikle! Koşullar ilkeldi. Lobo onu Makao'daki gazinosunun sahnesinde uluslararası bir yıldız olarak takdim etmek istiyordu. Bunun için koreograflar, ışıklandırma uzmanları, orkestra tutulacaktı. Hepsi de en kaliteli olanlarından. Paranın önemi yoktu. Lobo, belki de diye ileri sürdü, La Passionara İspanyolların flamenko dansını, Hintlilerin klasik danslarıyla birleştirir, ortaya yepyeni, değişik ve ilginç bir gösteri çıkarırdı. Eğer gösteri başarılı olursa, ki Lobo bundan emindi, o zaman La Passionara onun yönetiminde bir Avrupa turne-

sine çıkardı. Hong Kong, Tokyo, Beyrut, Paris, New York... Lobo'nun Las Vegas'da bile adamları vardı.

Birden Lobo ayağa kalkıp gitmek için izin istedi. Esther'le ertesi akşam, kulüpteki dansının bitiminden sonra yine görüşeceklerdi. Kafasının içine doluşan hayallerle, umutlarla öylesine kendinden geçmişti ki, Esther onun odasını dikkatle gözden geçirdiğinin, enini boyunu adımladığının farkına bile varmadı. Lobo gittikten sonra, Esther Markowitz uzun bir süre yarı şok halinde, başına gelen bu güzel, başdöndürücü fırsatın gizemine daldı. Her an güzel bir düştten uyanacağını, bütün bu konuşmaların gerçek olmadığının ortaya çıkacağını sanıyordu.

Esther'in gözünü uyku tutmadı. Saat gecenin ikisi olduğu sırada; Tokyo'da gitar çalarak hayatını kazanan nişanlısına acele bir mektup yazdı. Güzel haberler kaleminin ucundan beyaz kâğıda su gibi dökülüyor ve o yine de içinden işlerin yolunda gitmesi için dua etmeden yapamıyordu. Ne olursa olsun, yakında uluslararası bir üne kavuşma fırsatının eline geçtiğinden emindi. «Fazla hayale kapılmak istemiyorum,» diye yazdı. «Ama bol para kazanmak için Makao'ya gitmek gerçekten güzel olacak. Seni öyle çok seviyorum ki! Bu Lobo adındaki Çinli adam bana, flamenko dansıma eşlik etmen için seni de işe alacağını söyledi.» Daha sonra bu mektup La Passionara'nın yazdığı en önemli belgelerden biri olacaktı.

Genç kadının ertesi gün öğleden sonra uyandığında yaptığı ilk iş, Rouge et Noir'a telefon edip eğlence bölümünün başkan yardımcısına kulübün kötü ışıklandırmasının onu on yaş ihtiyarlattığını ileri sürerek bağışlamak oldu. Seyircinin az ve hiç de coşkulu olmamasına şaşmamak gerekti. Sert, çıplak sahne ışıklarının onu bir moruğa çevirdiğini daha önceden bilseydi, oraya adımını bile atmazdı. İki haftası kalmıştı. Eğer kulüp yöneticileri menajeri ve avukatlarıyla çatışmaya girmek istemiyorlarsa, bu konuda bir şeyler yapmalıydılar. Bundan sonra dansı yumuşak, titrek bir pembe ışıkla aydınlatılacaktı.

Günün geri kalan bölümünü, Tokyo'daki nişanlısıyla bir telefon konuşması yapmak için boş yere harcadı. «Çok önemli,» dedi santral memuruna. Öyleydi de. Çünkü Esther, Lo-

bo'dan kaç para isteyeceğini bilemiyordu. Ona akıl verecek ne menajeri, ne de avukatı vardı. Doğuda yapayalnız, tek başına bir kadındı. Sinirliydi. Panik içindeydi. Akşam sahneye çıkıp dans edebileceğinden bile emin değildi.

İkinci gece yarısı da gelip geçmişti. Esther aldatılmıştı. Tüm benliği düş kırıklığıyla doluydu. Lobo gelmemişti. Esther artık onu tanıdığından, perdenin aralığından seyircilere bakıp onun gelip gelmediğini anlıyordu. Gelmemişti! Hatta kulüpte kendine yer bile ayırtmamış, bir not bile yollamamıştı. Ne kadar üzücü, sıkıcı bir durumdu bu! Esther yüzündeki makyajı silip krem sürdü. Gözlerinin altındaki torbalanmalara, çevresindeki kırıksıklıklara buradan aldığı kremler mi neden oluyordu? Yoksa birkaç aya kadar otuz yaşına gireceği için mi böyleydi? Bir valium içti. Nerdeyse uyumak üzereydi ki, yatağının başındaki telefon acı acı çaldı. Esther önce Tokyo hattının bağlandığını sandı. Ama hattın öteki ucundan Lobo'nun baştan çıkarıcı sesi özür dileyerek konuştu. Anlaşmayı bir sonuca bağlamak için odasına gelebilir miydi? Esther onu sinirlendireceğinden korkarak öneriyi reddetti. Ama asıl nedeni Lobo'yu böyle yüzü gözü kremli, perişan bir halde kabul etmek istememesiydi. Lobo bir an önce görüşmeleri gerektiğini ileri sürerek ısrar etti. Delhi'den şafak sökerken hareket eden o Tanrının belası uçaklardan biriyle gitmek istiyordu. Sonunda Esther buluşmaya razı oldu. Telefonu kapadıktan sonra hemen banyoya koşarak yaşanan yüzünü hale yola koymaya çabaladı.

Kapı ikinci kez hafifçe vurulduğunda Esther hemen açtı. Karşısında bir değil iki genç adam duruyordu. Lobo sırtındaki işçi tulumu, balıkçı yakalı kazağıyla hiç de şık değildi. Yanındaki adam sarışındı. Elinde ağır olduğu belli bir çanta taşıyordu. Lobo onun Paris'ten bir arkadaşı olduğunu söyledi. Acaba çantanın içinde hatırı sayılır değerde anlaşma belgeleri mi vardı?

Esther bir süre Lobo'yu, Makao'daki gazinonun sahnesinin büyüklüğü, giyinme odalarının durumu, prova gereksindiği zaman, orkestra için soru yağmuruna tuttu. Tek değinmediği konu para sorunuydu. Bunu Lobo'nun açmasını, ilk öneriyi onun yapmasını beklemenin daha akıllıca olacağını düşünüyordu.

Oysa bir süre sonra genç kadın Lobo'nun tedirgin, yanıtlarının da belirsiz olduğunu, bakışlarının onu değil, odayı incelediğini farketti. Acaba genç adamın canını mı sıkmaya başlamıştı? Onu sinirlendirmiş miydi? Birden Lobo, «Özür dilerim,» dedi. «Tuvaletinizi kullanabilir miyim?» Esther banyo kapısını gösterdi. Bir yandan da banyonun makyaj malzemesi şişeleri, kutuları, kullanılmış ıslak havlularla darmadağınık olduğunu düşünüyordu. Lobo onun pasaklı biri olduğunu sanacaktı. «Ne yazık ki, banyom çok dağınık,» diye seslendi. Normal zamanlarda daima yanında bulunan makyajcısı her şeyi yerli yerinde tutardı. Ama kulüp yönetimi yanına bir yardımcı almasına izin vermemişti.

Sarışın adamla yalnız kalan Esther onu inceleme fırsatını buldu. Odaya girdiğinden beri ağzından tek sözcük çıkmamıştı. Esther ona dostça gülümsedi ama adamın yanıtı soğuk, karşılık vermeyen bir bakış oldu. Onu konuşturmaya çalıştı. Parisli miydi? Pierre başını sallayarak soruyu evetledi. Ne zamandan beri Hindistan'daydı? Bir omuz silkiş...

Hiçbir şey elde edemeyen Esther tedirginleşti. Lobo neredeydi? Banyoda ne yapıyordu? Neden orada bu kadar uzun süre kalmıştı? Derken tuvaletin sifonunun çekildiğini duydu. Lobo'nun banyodaki işi bitmiş olmalıydı. Esther kalkıp bir mum daha yaktı. Yumuşak ışık Pierre'in yüzünü biraz daha ortaya çıkardı. Yanağında, gözünün hemen altından çenesinin altına kadar eğri büğrü, acımasız bir yara izi uzanıyordu. Onun bakışını gören adam ilk kez gülümsedi. Düzmece, boş bir gülümsemeydi bu.

«Lütfen otur, Esther,» dedi Lobo'nun sesi. Banyodan çıkmıştı. Gelip dansözün omzuna dokundu. Parmakları güçlüydü. Adamın eli çıplak boynunu okşamak için uzandığında, kendinde çekilme gücünü bile bulamadı. Ayakta durmuş, tepeden bakan Lobo'ya çevirmek istedi bakışlarını. Başardı da. O zaman bu buluşmanın yalnızca onun sanatının takdir edilmesinden doğmadığını anladı. «Esther, sana ikinci bir önerimin bulunduğunu anlatmamın zamanı geldi.» Lobo dizlerini hafifçe kırdı. Şimdi gözleri Esther'inkilerle aynı düzeydeydi. Esther bu gözlere bakmak istemiyor ama kendine engel de olamıyordu. Lobo'nun gözleri onu çeken birer mıknatıs gibiydiler. Sanki sahnede rol yapıyormuş gibi Lobo elini ağır ağır kaldırdı. Avucundaki altın ta-

kılar mumların ışığında pırl pırl parlıyorlardı. Bir an bencilce bir duyguyla Esther onun anlaşmadan önce kendisine armağan sunduğunu sandı. Sonra adamın avucundakilerin kendi mücevherleri olduğunu farketti. Onları banyodaki masanın üzerinde bulduğu belliydi. Şimdi bunları avucunda bir ipnotizmacı gibi tutuyordu.

«Hindistan,» diye sanki bir turist rehberiymiş gibi konuşmaya başladı. «Mücevher konusunda çok zengin bir ülkedir. Burma'dan kaçak olarak getirilen yakutlar, kapı tokmağı büyüklüğünde topazlar...» Esther bunları biliyor muydu? Esther başıyla soruyu evetledi. Kendisi de sık sık pazar yerlerini dolaşarak eski fildişi bilezikler, dumanlı, gri renkte, işığa tutulduğunda ortasında yıldız beliren safirler arardı.

Lobo değerli taşlar üzerine kısa bir nutuk çektikten sonra Esther'e, Makao'ya gelirken beraberinde değerli taşlar getirmesi gerektiğini söyledi. Bundan bir hayli para kazanılırdı. En azından dört bin dolar. Şimdi Esther tümüyle şaşkın bir haldeydi. «Anlamıyorum,» dedi tüm saflığıyla. Lobo onu hemen aydınlattı. Hindistan'dan uzaktaki kentlere değerli taşlar götürecekti birine, bir kuryeye gereksinmesi vardı. Bu kişinin gümrük memurlarının dikkatini çekmeyen biri olması gerekiyordu.

«Kaçakçılık yapmamı mı istiyorsun?» diye Esther inanmazlıkla sordu. Lobo onayladı. Pek çok saygıdeğer kişi onun için bu işi yapıyorlardı. Esther başını şiddetle sallayarak, «Ben yapmam,» dedi. Zaten böyle bir şeye razı olsa bile Lobo için en uygun kaçakçı olurdu. «Çocukluğumdan beri her yalan söyleyişimde yüzüm kıpkırmızı olur,» dedi. «Yalan söylediğim yüzümden olduğu gibi okunur.»

Esther hemen durumunun bir özetini çıkardı. Önce gümüş tepsi için lüks bir kartvizit, sonra da Fransız malı takım giysiler içinde genç bir adam gelmişti. Şimdi odasında iki kişi vardı. İkinci kişi atılmayı bekleyen bir mızrak gibi oturuyordu. Esther kalkıp telefona doğru gitti. Ama Lobo bir kale gibi önünde duruyordu. Yüzünde tehdit edici bir anlam vardı şimdi.

«Makao'da gerçekten bir gazino var mı?» diye sordu Esther. Sesi pek zayıf çıkmıştı. Lobo onu sandalyesine doğru iterek başını salladı.

«Ne yazık ki, o gazinoyla tek ilişkim bakara masasında hatırı sayılır miktarda para yitirmem oldu.»

Esther ağlamaya başladı. Bu adamlar neden **onun** odasında daydılar?

«Çünkü 289'da oturmak gibi iyi bir şansa sahipsin,» dedi Lobo. «Çok güzel bir oda bu.»

«Bu odadan nefret ediyorum,» diye atıldı genç kadın. Doğruyu söylüyordu. Otel müdüriyetinden kendisine asansöre daha yakın bir odayı vermelerini tekrar tekrar rica etmiş, ama isteği geri çevrilmişti.

Lobo, «Gerçekten çok güzel bir oda,» diye yineledi. Acaba Esther odasının hemen altında kimin oturduğunu biliyor muydu? Lobo ayağını hafifçe halıya vurdu.

Lobo doğrudan konuya girdi. Hemen alt katta, Hindistan'da en beğenilen mücevherleri satan Rajasthan Mağazası vardı. İki aydır otelin konumunu incelemiş, hatta otelde müşteri olarak bile kalmıştı. 289 numaralı odayı tutmak istemiş ama otel müdüriyeti burasını gece kulübü dansözüne, Esther'e vermişlerdi.

«İstersen bunun için **karma**'nı suçla,» dedi Lobo. «Kader bizi bu odada biraraya getirdi.» Ve de kader La Passionara'ya oynaması için çok kolay bir rol veriyordu. Bu rolde öğrenilmesi gereken konuşmalar yoktu. Tüm yapacağı şey yatağın üzerinde oturup kesinlikle gürültü çıkarmamaktı. Konuşmanın ortasına doğru Esther onun elinde bir tabanca tuttuğunu farkettti... Küçük, siyah, ıslık ısıldı mumun aydınlığında. Genç kadın buna bakmaktan kendini alamıyor, oyuncak olup olmadığını merak ediyordu. Ama gerçek olduğundan emindi.

«**Seni incitmek istemiyoruz, Esther. Sorun çıkarmazsan sana hiçbir şey olmayacak. Ama bağırırmaya kalkarsan kötü şeyler olabilir. Biz ikimiz de karatede siyah kuşak sahibiyiz, Esther.**»

Genç kadın onun öne doğru uzattığı ellerine baktı. Lobo'nun parmaklarının eklem yerleri genişlemişti. Avucu sert ve narsırlıydı. Başını salladı. İnanmıştı.

«Bacaklarını incitmek istemeyiz, Esther. İncitirsek bir daha dansedemezsin,» diye fısıldadı Lobo.

Esther titreyerek, «Söz veriyorum,» dedi. «Lütfen bana dokunmayın.»

Lobo'nun başını sallayıp işe başlaması için Pierre'e işaret etmesini izledi Esther. Önce çanta açılıp içinden küçük bir alıcı-verici çıkarıldı. Lobo bir düğmeye basıp bir şeyler fısıldadı. Yanıt olarak birtakım kesik ama güçlü sesler aldı. «Otelde iki adamımız daha var,» diye Lobo genç kadını uyardı. Böylece kaçmaya kalkışsa bile onlar tarafından yakalanacağını belirtiyordu.

Sonra Lobo birkaç adım saydı. Banyo kapısının önünde durup halıyı köşesinden tutup kaldırdı. Pierre'e işaret etti. Sarışın adam çantanın içinden bir hava basınçlı matkap çıkarıp parçalarını birleştirdi. Bunu bir beze sararak Lobo'ya uzattı.

Lobo, «Üç ya da beş saat içinde,» dedi. «İşimiz bitmiş olacak. Tabii sen çok sessiz durursan.» Çok gözüpek bir plan yapmışlardı. 289 no'lu odadan Pierre'le Lobo'nun ince vücutlarının geçebileceği kadar bir delik açıp aşağıdaki kuyumcu dükkânına gireceklerdi. Çuvalları mücevherlerle doldurduktan sonra da, karratmadan yararlanarak kaçacaklardı. Ama daha matkapla çalışmaya başlar başlamaz çıkan gürültü Lobo'yu kaygılandırdı. Küfürler savurarak matkabı susturup sesi boğmak için başka yollar aramaya başladı. O sırada Esther araya girdi. Cesurca. Korkusunun derinliklerinde bir yerde La Passionara'nın mağrur havasını bulup yakalamıştı.

«Dansım gerçekten hoşuna gitmiş miydi?» diye sordu.

Lobo başını kaldırıp baktı. Gülümsedi. Hiç de acımasız bir gülümseme değildi bu. Ama başını olumsuz anlamda salladı. «Dansını seyretmedim,» dedi. «Belki başka zaman bu fırsatı bulurum.»

O zaman La Passionara gülmeye başladı. Önce alçak sesle, yumuşak bir biçimde. Sonra kahkahaları yükseldi, yükseldi... Kendini tutamaz olmuştu. Hapishanesi olan yatağın üzerinde gülmekten kıvranıyordu. Ancak Lobo fırlamaya hazırı bir yay gibi titreyerek yaklaştığında, La Passionara gülmeyi kesti.

BİRİNCİ BÖLÜM

CHARLES

1

Saygon'daki Katolik Hastanesinin yoksullara, kimsesizlere ait koğuşunda kadınlar doğum sancıları içinde haykırıyorlardı. Tanrılarına yakarıyor, şiş karınlarına lanetler savuruyor, yasal kocaya kimlerin sahip olmadıklarını, hangilerinin Tanrı tarafından cezalandırılacağını anlamakta gecikmeyen rahibelerden hiç mi hiç teselli bulamıyorlardı. 1944 Nisanıydı. Boğucu bir sıcak vardı koğuşta. Yüzde doksanı çok genç olan kadınlar ter içinde yatıyor, korkularının ve hastanenin üzerinde çakan şimşeklerin sesini dinliyorlardı.

Song'u yatırdıkları yatak pisti. İki gün süresince çocuğu incecik vücudundan çıkarmak için geçen mücadele içinde yatak bir savaş yerine dönmüştü.

Song acısına sessiz sedasız katlanıyordu. Çektiği ıstırap artık onda alışkanlık haline gelmişti. Bağırarak acısını azaltmıyordu. Bu odaya gelip doğum sancılarına, rahibelerin sert dillerine dayanıp sonra da tekerlekli arabalarla giden kızları kıskanıyordu Song. Şimdi hepsi de kollarında bebeklerini taşıyorlardı. Savaş çocuklarıydı bunlar. Arkadaşlarından biri, bir Japon deniz subayından hamile kalmıştı. Bu subay Song'un arkadaşıyla evlenemezdi elbette... Hiç olmazsa savaş sona erene kadar.

Ama nehrin kıyısındaki evlerden birinde oturacaktı arkadaşı. Bir de hizmetçisi olacaktı.

Song arkadaşı doğum yapıp hastaneden ayrılırken onu tebrik etti. Bir Fransızın çocuğunu doğuran on beş yaşındaki bir kızın da elini tutup ona cesaret verdi. İçin için bu kızı kıskanıyordu. Arkadaşlarından çoğunun Fransız aşıkları vardı. Hepsisi de iyi birer yaşam sürüyorlardı. Savaş sona erdiğinde, Paris'e yerleşeceklerinden söz ediyorlardı. Gerçi Song, Paris'in nerede olduğunu bile bilmiyordu ama çok güzel bir yer olduğunu anlıyordu. Fransız erkeklerinin Saygon'un en yakışıklıları oldukları kesindi. Savaş yılları sırasında efendileri Japonlardan çok daha alçalmış olmalarına karşın, aralarında duyarlı bir denge oluşmuştu. Vichy hükümetine sadakâtlerini belirten Fransızlar Saygon'da kalmış, bürokrasinin eskisi gibi işlemesini sağlamışlardı. Böylece Asya'nın en işlek limanında şimdi kızıl güneş işaretini taşıyan Japon savaş gemileriyle Fransız ticaret gemileri koyun koyuna yatıyorlardı.

Song'u yepyeni, şiddetli bir sancı sardı. Genç kadın ölmek üzere olduğunu sanıp dehşetle haykırdı. İnce, pis çarşafı iterek çıplak sırtını elinden geldiğince dikleştirdi. Bir tutam saçı ağzına almış ısıırıyordu. Rahibelerden biri onun çığlığını duyup gelmişti. Elini Song'un karnının üzerine koyarak bebeğin nerdeyse doğacağını söyledi.

«Bebeğin babası kim?» diye bilmek istedi rahibe. O acısı içinde Song başını söylemem gibisinden salladı. «Tanrı seni cezalandırıyor,» dedi rahibe. «Tanrı zina işleyenlerin işlerini güçleştiriyor. Tanrı emirleri çiğnediğin için acı çekmeni istiyor.» Rahibe bunları söyledikten sonra doktoru getirmek için uzaklaştı. Giderken hâlâ köyden kente inip Tanrının yasalarını çiğneyen köylü kızlarına söyleniyordu.

Bu yatakta, bu biçimde yatmak Song'un planında yoktu doğrusu. Köyünden ayrıldığında daha on beş yaşında bile değildi. Ailesinin itirazlarına, uyarılarına karşı gelmişti Saygon'a. Saygon'un kötü bir yer olduğunu söylemişti annesi. Orada ıstıraptan ve utançtan başka bir şey bulamazdı. Ama Song hayatta omuzlarına bir sopanın iki ucuna taktığı kovalarla su taşımaktan, pirinç tarlalarında yabancı otları temizlemekten

daha başka şeylerin de olduğundan emindi. Herkes onun, uzun siyah parlak saçları, neşeli haliyle güzel bir kız olduğunu söyl-lerdi. Doğru olmalıydı bu. Çünkü evinden uzaklaşıp Saygon'a giden yolda yürürken, geçen arabalardan erkekler ona takılıyor, arabalarına binmesini söylüyorlardı. Ama Song inatla yürümeyi yeğlemişti. Bir yandan da güzelliğin ne denli güçlü bir silah olduğunu da hissetmişti.

Birkaç gün içinde Song lokantalarla iş yapan bir tüccarın yanında iş bulmuştu. Kavunları yıkıyordu. Üstü açık sebze paza-rında çalışan, çoğu yaşlı ve çirkin olan binlerce kadından biriy-di. Gençliği, güzelliğiyle dikkati çektiğinin farkındaydı. Güneş doğmazdan önce işbaşı yapıyor, kavunları öylesine zarif bir bi-çimde yerleştiriyordu ki, Fransız aşçılar onu bu zevkli davranı-şından ötürü tebrik ediyorlardı. Onunla flört de ediyorlardı. Song dillerinden bir şey anlamadığı halde gülüyor, yüzlerine korkusuzca bakıyordu. Bir gün tanınmış bir kafeteryanın sahibi olan bir Vietnamlı kavun satın aldıktan sonra Song'a garson olarak yanında çalışmasını önerdi. Siyah renkte pamuklu pijama yerine ipekli giysiler giymek, tropikal güneşin altında çalışmak yerine üstü kapalı, serin bir yerde olmak istemez miydi? Song onun bir Fransız olmasını çok isterdi ama başka seçeneği yoktu. İş kabul etti.

Song daha bir yıl geçmeden hesap yapmasını kasiyer ola-cak kadar iyi öğrenmiş, bu arada diplomatça bir tutumla yaşlı centilmenin yakınlık kurmak için yaptığı girişimleri de idare et-mişti. Parlak ipek elbiseler giyiyor, saçlarına taze çiçekler ta-karak kasanın başında oturuyordu. Hesabı ödemek için gelen erkekler onun yanında biraz daha kalabilmek için türlü bahane-ler yaratıyorlardı. Kafeterya sahibinin buna hiçbir itirazı olmu-yor, çünkü Song'un kafeteryada verilen yemeklerden daha çok dikkati ve ilgiyi çektiğini biliyordu.

1943'ün yaz aylarında Song yabancı bir adamın her gece lokantaya yemek yemeğe geldiğine dikkat etti. Kumral, uzun boylu, oldukça yakışıklı olan adam hep tek başına oturuyordu. Song onun hangi milletten olduğuna bir türlü karar verememiş-ti. Tek bildiği Uzakdoğulu olmadığı, yemek sırasında sık sık on-dan yana baktığıydı. Ama hesabı öderken, bozuk bir Vietnam-

cayla «teşekkür ederim» demekten öteye gitmiyordu. Bir süre Song onun Fransız olduğunu kabullendi. Gelgelelim, müşterilerden öğrenmeye başladığı Fransızcayla hitap ettiğinde, adam hiçbir şey anlamadı. Bir akşam adam hesabı ödedikten sonra Song'a doğru bir paket uzatıp alalacele çıkıp gitti. Genç kız paketi açtığında içinden nefis bir ipek giysiyle, ondan Dong Nai Nehrinde kendisiyle sandal gezintisine gelmesini isteyen bir not çıktı. Not çok bozuk bir Fransızcayla yazılmıştı. Adam ertesi akşam geldiğinde öylesine ürkekti ki, bakışlarını kasadan yana bile çeviremiyordu. Song ona bir not yolladı garsonla. «Çok teşekkür ederim. Davetinizi kabul ediyorum.» Adamın zafer çığlığı tüm kafeteryada çınladı.

İlk buluşmalarında Song hayranının bir Hintli olduğunu öğrendi. Bombay yakınındaki küçük bir kentten gelmişti. Şimdi Saygon'da oturuyor, terzilik yapıyordu. Yatıp kalktığı, dikiş diktiği tek bir odası vardı. Eski moda, pedallı bir dikiş makinesiyle subaylar için beyaz giysiler, hanımlar için de bluzlar dikiyordu. Bu tek odalı işyerini büyük bir ticarethane haline getirmek istiyordu. Savaş sona erdiği takdirde Saygon'da, belki de Hong Kong'da bile dükkânlar açacaktı. «Bir gün zengin olacağım,» diye söz verdi terzi.

Tek bir oda içinde yaşamak, Song'un doğup büyüdüğü köyü terkederken planladığı bir şey değildi. Üstelik Hintliyi de olağan-üstü çekici bulmuyordu. Ama terzinin Song'a gösterdiği düşkünlükte öylesine dokunaklı bir şey vardı ki... Birkaç hafta sonra Song bu adamın metresi olup tek odaya yerleşti. Terzinin adını söylemekte güçlük çekiyordu. Hotchand Bhawnani Sobhraj. Adam ona beyaz orkideler, altın düğmeler getiriyordu.

Ama terzinin tutumu, Song hamile olduğunu söyleyince birden değişti. Haber onu hiç de mutlu etmemişti. Üstelik çocuğun babası olduğuna da inanmıyordu. Song'a bunu açıkça söyledi. Lokantaya gelen her erkekle açıkça flört etmemiş miydi? Song artık bunun önemi kalmadığını söyledi. Çünkü işten atılmıştı. Kendisine yüz vermeyen Song'un sıradan bir Hintli terzinin kournuna girdiğini öğrenince kafeterya sahibi çok sinirlenmişti. Bay Sobhraj metresinin, odasında kalmasına istemeye istemeye razı

oldu. Song da ondan ve karnına koyduğu tohumdan her geçen gün bir parça daha nefret etmeye başladı.

Doğum odasında doktor ona her şeyin normal gittiğini, kaygılanmaması gerektiğini söyledi. İyi kalpli, efendi bir insandı. Ama anestezi etkisini göstermeye başladığında, Song doktoru yanına çağırarak kendini dinlemesini istedi. Bebeğin sakat doğacağından emindi. Çünkü karnından bir türlü çıkmak istemiyordu. Eğer bir canavar doğursa doktor onu yok etmeliydi. Ona bir şey söylemesine gerek yoktu. Çocuğu ölü doğurduğunu söylemesi yeterliydi. «Her annenin bu tür korkuları vardır,» diyerek doktor onu yatıştırmaya çalıştı. Ama Song hamileliği sırasında bombaların patladığını duymuş, her seferinde elini karnına bastırarak bebeğe onu her tür tehlikeden koruyacağını hissettirmeye çalışmıştı ama bebeğin savaş denilen acımasız kav-gadan etkilendiğinden emindi. Song sonunda ilacın etkisiyle kendini kaybettiği sırada, hamileliğinin ilk günlerinde ilaç yaptırıp bebeği düşürmediğine ne kadar hata ettiğini düşünüyordu.

Artık çok geç kalmıştı.

Tam gece yarısı Song bir erkek çocuk dünyaya getirdi. Acı acı ağlayan bebeği Song'un yorgun kollarına bırakan rahibenin bile yüreği yumuşamıştı. «Kusursuz bir bebek,» dedi genç kadına. «Bunun için Tanrıya şükretmelisin.» Ertesi gün Song bebeği yıkadı. Kendisi de yıkanıp saçlarına bir çiçek taktı. Terziyi beklemeye koyuldu. Oğlunun babasını görmek istediğini bildiren bir haber yollamıştı ona. Ama Bay Sobhraj hastaneye gelmediği gibi, çok geçmeden dükkânına gelen Song'la bebeği de görmekten hoşnut olmadığını belirtti. Onları evine kabul etmezden önce bir noktayı kesinlikle açıkladı. Bu çocuğun babalığını kabul etmeyeceği gibi, yetişmesinin sorumluluğunu da üstlenmeyecekti. Koşulları böyleydi. Song onunla tartışmaya girişmeyecek kadar yorgundu.

İkinci Dünya Savaşının sonunda Japonlar, Saygon'u terkettiler. Yerlerini İngiliz işgal ordusu aldı. Ama ülkeye pek huzur gelmedi. 1945'de Japonların teslim olmasından iki hafta kadar sonra Ho Chi Minh, Hanoi'nin kontrolünü ele alıp ulusal isyan-

atılardan oluşan koalisyon hükümetinin ülkeyi kısa zamanda yabancı güçlerin etkisinden kurtarıp huzura kavuşturacağını ilan etti.

Song siyasetten pek anlamazdı. Umurunda da değildi. Ama kentte birtakım zorbalıkların ortaya çıktığını da duyuyordu. Fransızlara ait binalar havaya uçuruluyordu. Bir keresinde de Saygon Nehrinde şişmiş iki cesetin yüzdüğünü görmüştü. Sobhraj bunların önemli olmadığını ileri sürüyordu. Song'un terziliği öğrenmesinin daha iyi olacağını, bu tür düşünceleri kafasından atması gerektiğini söylüyordu. Song bir süre onun dediklerini yaptı. Ama bir sabah oğluna terzinin diktiği gömlekle pantolonu giydirerek bir kız arkadaşını ziyarete gitmek için taksiye atladı. Küçük oğlana Gurmukh adı takılmıştı. Kulağa hiç de hoş gelmeyen bir addı bu. Bay Sobhraj koymuştu bunu ama çocuğun resmi bir kimliği yoktu. Hastane defterine kaydedilen bir addan ileri gitmiyor, yasalara göre yaşamıyordu bile. Song oğlunun adını hiç sevmiyordu, üstelik söylenmesi de güçtü. Ama ad öylece kaldı.

Taksi Saygon'un, Song'un bilmediği bir bölümündeki trafik ışıklarında durunca, kapılar elleri silahlı Vietnamlılar tarafından açıldı. Song'la oğlunu, annenin feryatlarına aldırış etmeden dışarı çektiler. Adamlardan biri Song'un burnuna kokulu bir bez tuttu. Genç kadın bayılmazdan önce, bebeğin korkudan kocaman kocaman açılmış gözlerinin bağlandığını gördü.

Adamlar Viet Minh partizanlarıydı. Terzi Sobhraj'a karısı ve oğlu için istedikleri fidyeyi hemen o gece bildirdiler. On bin dolar istiyorlardı. Zarfın içine bebeğin sırtındaki gömlekten bir parça da konmuştu.

Yıllar sonra bir dostuna yazdığı mektupta Bay Sobhraj bu olayı şöyle anlattı: «Değil on bin, bin dolar bile toparlayacak durumda değildim. Saygon polisine gitmeye de cesaretim yoktu. Çünkü çalışma iznim hep bir sorun oluyordu. Neyse ki, müşterilerimden biri bir İngiliz subayıydı. Ona beyaz ketenden bir elbise dikiyordum. O gece elbisesini almaya geldiğinde, ona durumu anlattım. Asker arkadaşlarını toplayarak partizanların oturdukları eve bir baskın yapıp Song'la oğlunu kurtardılar. Bu cesur insanlara -hatırladığım kadarıyla sekiz kişiydiler- borcu-

mu ödeyebilmek için her birine yeni bir giysi dikmek zorunda kaldım. Oysa Song partizanlarla kalsaydı, çok daha iyi olurdu.»

Anneyle çocuk partizanların elinde üç gün kalmışlar, bu sırada su ve bir iki kaşık haşlanmış pirinçle yetinmişlerdi. Song olayı arkadaşlarına anlattığı zaman hepsi de bebeğin bundan etkilenmeyecek kadar küçük olduğunu ileri sürüp onu teselli etmeye çalıştılar. Ama çocuk yıllarca gece yarısı uyanıp haykırarak ağladığında, Song onun olayın etkisinde kalıp kalmadığından sık sık kuşkulandı.

Ondan sonra çocuk tam bir yıl Song'la terzi arasındaki acı, kırıcı suçlamalara, kavgalara tanık oldu. Song aşığının hayatında bir kadın daha olduğunu gösteren bir mektup bulmuştu. Belki de bu kadın onun yasal karısıydı. Onun Hindistan'da bulunması da kuşkularını güçlendiriyordu. Terzi yılda bir iki kez ülkesine gidip uzun süre kalıyordu. Bu suçlamaya terzi, «Senin kaç aşığın var bilmiyor muyum sanıyorsun?» diye karşılık veriyordu. Onu Saygon'un kafeteryalarında Fransız askerlerle şarap içerken görmüşlerdi. «Saf bir köylü kızı nasıl böylesine çabuk kötü bir kadın oldu acaba?» diye terzi Bombay'daki kuzenine yazdı. «Tüm zamanını tırnaklarını, yüzünü boyamakla geçiriyor. Bana ve Gurmukh'a aldırış ettiği bile yok. Kumar da oynuyor.»

Çocuk iki yaşını doldurmadan annesi aşığı tarafından dikilmiş elbiselerini topladı. Terzinin Hindu tapınağına gittiği bir öğleden sonra evden ayrıldı. O gece Sobhraj bir gece kulübüne giderek bir şişe şampanya ısmarladı. Onun kişiliğine hiç uymayan bir davranıştı bu. Çünkü bir Hindu olarak ender içki içerdi. Kulüpteki diğer müşterilere bir urun alınmasını kutladığını söyledi.

Song kentin bir başka bölümünde, terziden uzakta küçük bir daire buldu. Yirmi dört yaşında, güzelliğinin doruğunda bulunuyordu. Sokakta erkekler hâlâ dönüp ona bakıyorlardı. Ama ikinci bir aşk macerasına hazır değildi henüz. Artık tek arzusu eğlenmekti. Fransız askerleriyle gülmek, dansetmek istiyordu. Beğenilmek istiyordu. Ama yetiştirmesi gereken bir oğlu da vardı. Bunun için para gerekliydi. Bir lokantada yine kasiyer olarak

iş bulabilir ya da biri yeterince para verirse, kendi terzi dükkânını açabilirdi. Kız arkadaşlarından bazıları gece kulüplerinde çalışıyorlardı ama Song kendini fahişeliğin üzerinde görüyordu. Arkadaşı ona insanın kendini para karşılığında satmasıyla bir gece kulübünde güzel giysiler giyip erkekleri mutlu etmesinin arasında büyük farklar olduğunu anlattı. Song onu haklı buldu. Ama yine de uzun vadeli bir ilişkinin kucağına düşme tehlikesi vardı. Bunu asla istemiyordu. Bir gün bir erkek bulacak, onunla evlenecekti. O zamana kadar zamanını bir iş bulmaya, Gurmukh'a gerektiği bakmaya adayacaktı.

Oysa kararı, Sobhraj'ın yatağını ve evini terketmesinden birkaç hafta sonra mutsuz bir biçimde bozuldu. Yine hamileydi. Yaptığı hesaplardan da bunu başaran tek erkek yine Sobhraj olabilirdi. Arkadaşı Ky-li'nin omzuna başını koyarak hüngür hüngür ağladı. Tanrılar neden böylesine intikamcıydılar? İki çocuk, işsiz, güçsüz, kocasız... Annesinin kehanetleri bir bir gerçekleşiyordu. Köye dönmeyi göze alamazdı. Utanç içinde yaşardı orada.

Ky-li'nin bu konuda hiç hoşgörüsü yoktu. Yanıt basitti. «Yeni bir erkek bul. Hemen. Vakitsiz doğumları açıklamak hiç de güç değildir. Özellikle erkeğin başı aşktan dönmüşse...»

Song kendini coşkuyla gece hayatına verdi. Gece kulüplerinde çevresini hayranları alıyor, onun kalbini kazanmak için verilen ipekli kumaşları ya da takıları ev kirasını ödemek, Gurmukh'a yiyecek satın almak için satıyordu. Ama vücudunun satılık olmadığını kesinlikle belirtmekten de geri kalmıyordu. Artık üç yaşına yaklaşmakta olan Gurmukh yaramaz, rahat huzur vermeyen bir çocuk olmuştı. Gündüzleri geç vakitlere kadar uyuyan annesinin yatağının ayakucunda kendi kendine oynuyor, ama akşam olup da Song dışarı çıkmak için hazırlanmaya başladığında kıyametler koparıyordu. Yakında oturan yaşlı bir kadın arada sırada gelip onu kontrol etmesine karşın, çocuk yalnız kalmaktan korkuyordu. Ağlıyor, bağılıyor, annesinin bacaklarına sarılarak onun gitmesine engel olmaya çalışıyordu. Song sabaha karşı eve döndüğünde oğlunu uyanık, gözyaşları akmaya hazır, onu bekler buluyordu.

Çevresinde erkekler pervane gibi dönüyordu Song'un. Bir

Fransız onbaşı özellikle ilgileniyordu. Ama genç kadın da ona üç yaşında bir oğlu olduğunu söyleyince aşığı bir daha ortalıkta görünmedi. Song kilisede dua ederek geçirdiği bir öğleden sonra bir fincan kahve içmek için bir kafeteryaya uğradı. Yakın masalardan birinde ilginç bir Fransız oturuyordu. Uzun boylu, özenle bakımlı bıyığıyla mağrur, yakışıklı bir erkekti... Bir mucize olmalıydı bu! Çünkü adam subaydı.

Alphonse Darreau karar verdiği an, bunu kesinlikle yerine getiren bir erkekti. Song çekine çekine gayri meşru bir oğlu olduğunu, bir ikincisini de karnında taşıdığını itiraf ettiğinde, Teğmen Darreau bunun üzerinde bile durmadı. Aşkı bu güzel kıızı gördüğü an başlamıştı ve aşkını hiçbir şey engelleyemezdi. 15 Eylül 1948’de evlendiler. Darreau karısının ikinci çocuğunu —kızdı bu kez ve adını Anne-Marie koymuşlardı— evlat edindi. Ama Gurmukh’a adını vermeyi kesinlikle reddetti. Oğlan evlendikleri için ona ve annesine lanetler savuruyordu. Dört yaşında olmasına karşın, en yakası açılmadık küfürleri çok iyi biliyordu.

Teğmen ve Madam Alphonse Darreau, Fransızın çalıştığı yerin yakınındaki askeri binada geniş bir daireye yerleştiler. Sonunda Song istediğine kavuşmuştu. Hayatından memnundu. Kendini kusursuz bir ev kadını olmaya verdi. Duvarlara Katolik azizlerinin resimlerini asıp kocasının bazı geceler eve yemeğe getirdiği arkadaşlarıyla zekice, doğru dürüst konuşabilmek için Fransızca çalışmaya başladı. Evde konuk olduğu zamanlarda, Song oğlunu odasına kilitlemek zorunda kalıyordu. Çünkü çocuk çıldırmış gibi oluyordu. Annesinin bir Fransız subayıyla evlenmiş olmasını asla onaylamıyor, bundan doğan yararları anlamıyordu. Durmadan gerçek babasından, bir gün gelip kendisini alıp götüreceğinden söz ediyordu. Gerçekte terzi Sobhraj çocuk hakkında bilgi almak için Song’u bir kez olsun aramamıştı bile. Dikiş makinesinin bobinlerinin giderek yükselen fiyatları onu Gurmukh’dan daha çok ilgilendiriyordu.

Yaşı ilerledikçe Gurmukh’la ilgili sorunlar insanı telaşa verecek kadar çoğalmaktaydı. Çocuk altına etmekte diretiyor, Song ne yaparsa yapsın sabah uyandığında oğlunun çarşaflarını sidik içinde buluyordu. Annesi, onun sevgi ve özen görmek

için ortaya koyduğu bu bilinçsiz tepkiyi anlamadı. Yanıtı Gurmukh'u kırbaçlamak oldu.

Bir gün polis Gurmukh'u eve getirip bir bisiklet çaldığından kuşkulandırıldığını söyleyince, Song haç çıkarıp memura çocuğa gereken cezanın verileceğini söyledi. Sonra da oğlanı odasına kilitledi. Bir süre Song oğlanın kilitli kapının ardından ağlayıp özür dilemelerini dinledi. Sonra her yer derin bir sessizliğe gömüldü. Song durumu anlamak için kapıyı açtığında oda boştu. Pencerenin perdesi rüzgârda hafif hafif dalgalanıyordu. Gurmukh kaçmıştı. Oğlan birkaç gün ortada görünmedi. Song yeterince kaygılanıyorsa da, ev oğlunun şamatalarından, yaramazlıklarından arınmış bir durumda çok sakin ve rahattı.

Sonra terzi Sobhraj aradı. Adam çok sinirliydi. Song oğlunun Saygon kentini boydan boya geçip dükkâna girdiğini, iki gün kumaş yığınlarının gerisine saklanıp babasının dikiş dikmesini seyrettiğini biliyor muydu? Sobhraj bir gürültü duyup kumaşları araladığında oğlanı bulmuştu. Gurmukh ona özlemle sarılıp kendisini bırakmaması için yakarmıştı. Annesinden nefret ediyordu. Üvey babasından nefret ediyordu. «Lütfen,» diye yakardı çocuk. «Lütfen, senin yanında kalayım.»

Bu yakarılardan hiç etkilenmeyen Sobhraj oğlanı tuttuğu gibi Song'un kapısına getirdi. Bir daha böyle bir işe kalkışmamasını da kesinlikle söyledi. Onu yanına alamazdı. Artık yeni sorumlulukları vardı. Yeni bir kadın almıştı, yolda da bir çocuk vardı. Song'un evi onun için daha iyiydi. Ne de olsa Fransızlar iyi yaşamasını bilirlerdi.

Ceza olarak Song kaçacağı ellerinden, ayaklarından karyolaya bağladı. Çocuk bir daha evden kaçamayacağına söz verinceye kadar da serbest bırakmadı.

1949'da Teğmen Darreau'nun Fransa'ya tayini çıktı. Bir askeri nakliye gemisi iki haftaya kadar Saygon'dan ayrılacaktı. Teğmenin ailesiyle birlikte bu gemide olması gerekiyordu. Song için bu haber harika bir şeydi. Fransızcasını oldukça ilerletmişti. Eşyaları toplamak, eşe dosta veda etmekle geçen sayılı günler sırasında, gehç kadın Paris'in moda dergilerini inceleme fırsatını da bulmuş, kendini geniş etekli giysiler, çiçekli şapkalar içinde hayal etmeye başlamıştı bile.

Öte yandan Gurmukh'un bu duruma ilk tepkisi annesinininki-
nin tersi oldu. Dilini bile bilmediği bir ülkeye gitmek istemiyordu.
Saygon'dan asla ayrılmayacağını söyleyerek günlerce ağladı.
Song ona durumu anlatmaya çalıştı ama Gurmukh tutumunu
değiştirmeyince, istese de istemese de Fransa'ya gideceğini, ge-
rekirse bir eşya gibi bağlanıp gemiye bindirileceğini söyledi.

Öte yandan Teğmen Darreau'nun kaygılandırıcı haberleri
vardı. Gurmukh konusunda ciddi bir yasal sorun çıkmıştı. Pa-
saportu, kimliği olmayan Gurmukh'a onlarla yolculuk etme izni ve-
rilmiyordu. Darreau çocuğun yasal vasiliğini üzerine almak iste-
miş, ama bunun işlemlerinin aylar değilse bile haftalar süreceği-
ni öğrenmişti.

«Üzücü durum şu ki,» dedi Teğmen Darreau. «Gurmukh ya-
sal olarak yaşamıyor. Ülkeyi de terkedemez.»

Song çaresizlikle durumu inceledi. Köydeki ailesi yoksuldu.
Beslenecek birini daha yanlarına alamazlardı. Devlet yetimha-
nesinde çocuklara çok kötü davranıldığı söylentileri vardı. Tek
seçenek çocuğu öz babasının yanına bırakmaktı. Ama Sobhraj'ı
böyle bir sorumluluğu yüklenmeye nasıl razı edecekti? Song sır-
tına sade bir giysi geçirip üzüntülü bir yüzle terzinin kapısına da-
yandı. Yanında tertemiz giyinmiş, yüzü mutlulukla parlayan Gur-
mukh vardı.

Terzi Sobhraj gerçekten de, Song'a ilk tanıştıkları gün de-
diği gibi, işini bir hayli ilerletmişti. İşyerini de büyütmüştü. Em-
rinde iki terzi kalfası, yeni elektrikli dikiş makineleri vardı. Par-
mağında da bir pırlanta yüzük parlıyordu. Sobhraj genç kadını
lütufta bulunuyormuş gibi selamladı.

Song yalvaran bir tavır ve sesle konuştu. Durum kritikti.
Tek çözüm yolu öz babasının çocuğa birkaç ay bakmasıydı. Teğ-
men Darreau'nun avukatının işleri yoluna koyup çocuğun pasa-
portunu yollaması birkaç aydan fazla sürmezdi.

Terzi bu plandan hiç hoşlanmamıştı. Hiç. Planın uygulan-
mayacağını anlatmak için bir yığın neden ileri sürdü. Bir kere
çocuk bir yığın harcamaya yol açacaktı. Yiyecek, giyim... Song
başını anlaşıyla salladı. Para sorun değildi. Çocuğun bakımı,
yetiştirilmesi için elbette para yardımında bulunacaktı. «Sorun

yalnızca para değil,» diye devam etti terzi. «Gurmukh yaramaz, inantçı, terbiye edilemeyecek bir çocuk.»

«Bunun nedeni onun babasını dünyada her şeyden çok sevmesi,» diye atıldı Song. Gurmukh'un tüm dünyasını babası oluşturuyordu. Yoksa neden ona gelmek için böyle sık sık evden kaçıp kumaşların arkasına saklanarak babasını seyretsindi?

Terzi bu zor durumdan kurtulmak için güç toplamaya çalışırken, Gurmukh sanki işaret almış gibi odaya girip babasının beline sarıldı. İdama mahkûm edilmiş biri gibi hıçkırmaya başladı. Bir süre sonra terzi durumu kabullendi istemeye istemeye. Belki de çocuğun disiplin altına alınması, bir iş öğretilmesi zamanı gelmişti. Song acele adımlarla terzi dükkânından çıkıp Fransız teğmene koştu. Terzi fikrini değiştirecek diye ödü patlıyordu.

2

1949'da Mao Tse-tung Halk Kurtuluş Ordusuyla Nanking'e girip Çin'i ele geçirdiğinde, bundan hemen yararlanan Çin Hindindeki Ho Chi Minh'in devrimci hareketi oldu. Birkaç ay içinde Çin'in yeni hükümetinden ülkeye ordular akmaya başladı. Ve de Fransızlar birden savunmaya geçtiler. Minh'in askerleri Çin sınırı boyundaki Fransız mevkillerini yerle bir edip 1950'de Hanoi'ye doğru ilerlediler.

Paris'teki şaşkın hükümet Minh denilen başağrısıyla meşgul olması için Çin Hindine yeni kuvvetler yolladı. Böylece Teğmen Alphonse Darreau kendini bir kez daha Saygon'da buldu. Yıl 1952'ydi. Song'un ilk çocuğunu terzinin yanında bırakmasının üzerinden üç yıldan fazla zaman geçmişti. Çocuğun kimliğini saptayacak olan yasal belgeler bürokrasinin bir yerinde tıkalı kalmış, Song da bu işi çabuklaştırmak için fazla bir ilgi duymamıştı. Terziyle aralarında bir iki mektuplaşma olmuş, bunlardan Gurmukh'un iyi sağlıklı, akıllı ve yaramaz olduğunu öğrenmişti.

Belki de Song ayak altında bir çocuğun daha olmamasın-

dan rahatlık duymuştu. Çünkü üç çocuk daha vardı... Teğmen Darreau'nun evlat edindiği terzinin kızı, teğmenden bir kız ve bir de oğlan. Fransızla evlendiği günden beri Song sürekli hamile kalmıştı. Şimdi de bir diğeri, beşinci bebek karnında oynuyordu. Bu durumda Saygon'a geldiler.

Yine de Song, Fransız subaylarına ayrılmış bölgedeki bir daireye yerleşir yerleşmez Gurmukh'un gidişatını merak edip öğrenmeye kalkışacak kadar anaca duygulara kapıldı. Oğlan nerdeyse dokuz yaşına girecekti. Song onun öz babasının elinde, çok çalışan, disiplinli bir genç olduğu inancındaydı.

Terzi Sobhraj'ın evinde hatırı sayılır değişiklikler olmuştu. Adam Sao adında, aksi bir kadın almıştı şimdi. Birleşmeleri bereketli olmuş, üç yılda üç çocuk dünyaya gelmişti, bir dördüncüsü de yoldaydı. Kadın ilk gördüğü günden beri Gurmukh'u sevmemişti. Çocuk terzinin Song'la olan aşk macerasını sürekli anımsatan bir tehlikeydi. Bu yüzden de ona acımasız, sert davranmış, terzinin yokluğunda çocuğu dövmüş, azarlamıştı. Gurmukh da her çocuk gibi buna daha da sert bir tepki göstermişti. Özellikle yasalara göre hiçbir varlığı olmadığını anlamaya başladıktan sonra. Sao'nun sopasının altında ezileceğine daha da vahşileşmiş, üvey annesine komplolar hazırlamış, başka sokak çocuklarıyla ilişkiler kurmuş, günlerce eve uğramadığı olmuştu.

Song Paris modasına göre özenle giyinip Sobhraj'ın kapısını çaldığında, kapıyı Sao açıp onu nefretle süzdü. Hayır, Gurmukh'un nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de hapisteydi. Belki de bir daha gelmemek üzere kaçmıştı. Çocuk bir belaydı, başka bir şey değil. «Babasına hiç çekmemiş,» diyordu. Bunları söyledikten sonra Sao kapıyı Song'un yüzüne çarparak kapadı.

Yanakları gözyaşları ve öfkeyle kıpkırmızı kesilen Song te-laşla eve dönüp durumu Teğmen Darreau'ya anlatı-tı. «O halde Gurmukh'u bulmalıyız,» dedi Fransız. Song'la birlikte hemen sokağa döküldüler. Gurmukh'un nerede olduğunu anlamak için parayı pul gibi saçtılar. Sonunda onu Viet Minh'liler tarafından bombalanmış bir binanın yıkıntıları arasında buldular. Turistleri ve yabancı askerleri soyarak yemek ve satmak için yiyecek çalarak yaşayan kendi yaşındaki çocuklardan oluşan bir çetenin

elebaşılığını yapıyordu. Çocukların her birinde birer pırıl pırıl bıçak vardı. Ve hiçbirisi de on ikisinden yukarı değildi.

Teğmen Darreau kir pas içindeki, bir deri bir kemik kalmış çocuğa acıdı. Karısına masalarında ona da yer bulacaklarını söyledi. Gurmukh'un bu davranışlarının nedeninin bir kimlik sahibi olmamasına verdiğini belirtti.

Aylar süren bir çabalamadan, uğraşından, terziden çocuğun babası olduğuna dair bir kâğıt alıp bundan sonra çocukla ilgili tüm sorumlulukların Teğmen Darreau'ya ait olacağını belirterek Gurmukh'a bir belge sağladılar. Darreau son anda çocuğa adını vermekten kaçınmıştı. Oysa terzinin kızı için bunu seve seve yapmıştı. Vasi belgesinin tam olması için **bir şey**, birinin adı gerekliydi. Terziyle acele bir görüşme daha yapıldı. Sonunda bir karara varıldı. Çocuk resmen, yasal olarak Hotchand Bhawnani Gurmukh Sobhraj olarak bilinecekti.

Teğmen Darreau, Gurmukh'a neden adını vermediğini Song'a söyleyemezdi. Song da bunun üzerinde durmadı. Belki daha o zaman teğmen Darreau işin sonunun hiç de iyi gelmeyeceğini hissetmişti.

Fransızların Çin Hindi'ndeki durumları giderek kötüleşmişti. Teğmen Darreau cepheye gönderilmesini istedi. Song onun sağ-salim dönmesi için kilisede mumlar yaktı. Ama teğmen cephe-den bir sedyeyle döndü. Fiziksel bir zarar görmemişti. Yarası vücudunda değil kafasındaydı. Ruhsal bir çöküntü içindeydi. Bir zamanlar sevgi, nezaket dolu gözleri acıyla donuklaşmıştı. Yüzü bembeyaz, anlamsızdı. Song onu hastanede bulduğunda, teğmen karısına bir yabancıymış gibi baktı. Konuşamıyordu. Tek hareketi başının içinde patlayan bomba seslerini duymamak için elleriyle kulaklarını kapatması oluyordu. Gurmukh'a acıyan, onu sokaklardan kurtaran dürüst, sevgi dolu genç teğmenden geriye sessiz, anlamadan, görmeden bakan, konuşmayan, acılar içinde kıvranan bir adam kalmıştı.

Nekahat dönemini geçirmesi için Teğmen Darreau'ya Fran-sa'ya dönme emri geldi. Ailesini de yanına almasına izin verilmişti. Nasılsa bir daha Saygon'a tayin edilme olasılığı yoktu.

Bu kez, Gurmukh da onlarla birlikte gidecekti. Şimdi on yaşında olan oğluna Song haberi verdiğinde çocuk çok sevindi. Arkadaşlarına ne kadar şanslı olduğunu anlattı. Ama gitme zamanı yaklaştıkça çocukta bir direnme başladı. Anavatanından ayrılmak istemiyordu. Toplanmanın son haftalarında Gurmukh sık sık evden kaçtı. Song onu nerede bulacağını çok iyi biliyordu. Terzinin dükkânında, şu ya da bu kumaş yığınının arkasına saklanmış oluyordu. Çocukta gerçek babasına yakın olmak için güçlü bir istek vardı. Gurmukh yıllar sonra bir arkadaşına yazdığı mektupta hayatının bu döneminden şöyle sözedecektir

«Geriye baktığımda bu davranışıma bir anlam veremiyorum. Üvey babam iyi kalpli bir insandı. Bana iyi davranıyordu. Hatta hastalanmasından sonra bile. Ama ben onu istemiyordum. Tek isteğim **gerçek** babamla beraber olmaktı. Kendi etimden, kanımdan insanla! Onsuz kendimde bir boşluk hissediyordum, bir şey yitirmişim gibi... Fransa'ya hareket edeceğimiz gün şaşkındım. Bir gece önce hiç uyumamıştım. Kendi kendime, sabah olduğunda kaçacağımı, gemi limandan ayrılana dek saklanacağımı yine-liyordum. Ama şafak sökmezden biraz önce uyuyakalmışım. An-nem beni yarı uyuklar bir halde ülkemden, babamdan ayırdı. Onu tam anlamıyla asla bağışlamadım...»

Anavatan Teğmen Darreau'nun başındaki acıları, ona rahat bir iş verilebilecek kadar iyileştirdi, Güneyin Paris'i diye bilinen Fransız Batı Afrika'sının başkenti Dakar'da görevlendirildi. Öylesine geniş bir villaya yerleştiler ki, odaları sayılamayacak kadar çoktu. Teğmen Darreau'nun da tam böyle bir eve gereksinmesi vardı. Çünkü Song iki çocuk daha doğurmuştu. 1956'da masaya yedi çocuk birden oturuyordu. Gurmukh en büyükleri, en akıllılarıydı. Ama hep bir yabancı gibiydi. Adı insanın kulağına iri bir kurbağanın sesi gibi gelen üvey evlattı o.

Kendini yeni yaşamına hemen uyduran Song öğleden sonralarını bahçedeki cibinliğin altında beyaz şarabını yudumlayarak, akşamlarını da poker oynayış oğluna Saygon sokaklarından Dakar'daki bu büyük malikâneye geldiği için ne kadar şanslı olduğunu sık sık anımsatmakla geçiriyordu. Baş ağrıları başladığı için bütün bir gün ender olarak çalışan Teğmen Darreau sık sık ye-

mek masasında yedi çocuğun yedi askeri takımdan daha gürültücü olduğunu bağırarak sorun çıkarıyor, bunları söylerken de genellikle Gurmukh'un yüzüne bakıyordu. Sanki, «Üstelik sen benim çocuğum bile değilsin,» demek ister gibiydi. Herhangi bir yaramazlık yaptıklarında da suçlanan genellikle Gurmukh'du.

Gurmukh böyle zamanlarda kendine yöneltilen azarları ya-ğın üzerine dökülen su tanecikleriymiş gibi kabulleniyordu. Üvey babasının baş ağrılarınin başladığı zamanlardan nefret ediyordu. O zaman evin içine derin bir sessizlik çöküyor, çocuklar parmak uçlarına basarak yürüyor, Song yeni makyaj malzemelerini denemek için odasına çekiliyor, hizmetçilere, uşaklara yol veriliyor, köpekler bile havlamıyordu. Hepsi de en küçük bir gürültü, teğmenin aklını kaçırmış bir büyükbaba gibi odasından çıkmasına, küfürler, tehditler savurmasına neden olacak diye ödleri patlıyordu. Evdeki baba otoritesinin yokluğunu Gurmukh yüklendi. Çocuklar ona annesinden, üvey babasından elde edemediği dikkati, sevgiyi veriyorlardı. Villanın yakınındaki bir mağarada karargâh kurmuştu. Hazinelelerini burada saklıyordu: Mumlar, oyuncaklar, çeşitli kılıklara bürünmek için giyecekler. Bir başkası gibi giyinmek, yüzüne maske takmak Gurmukh'un en büyük zevklerinden biriydi. «Alibaba'nın mağarasındayız,» derdi; üvey erkek kardeşlerine ve kızkardeşlerine. Ama kırk değil bir tek haydut vardı mağarada. Gurmukh Afrika'ya Saygon sokaklarında elde ettiği bilgileri getirmişti. On iki yaşına girdiğinde Dakar polisince kentin en başarılı dükkân hırsızları olarak kabul edilmişti. Her Noel'de Gurmukh mağarada özel bir parti düzenler, kardeşlerine pahalı, özenle seçilmiş armağanlar verirdi. Hepsi de çalınmış eşyalar olurdu. Bir gün en sevdiği üvey kardeşi André'ye, «Kelebek yakalamak kadar kolay bir iş bu,» dedi. «Bir gün sana da öğreteceğim.» André üvey kardeşine âdeta tapıyordu.

Aile dışında Gurmukh'un en yakın arkadaşı civardaki bir yerli köyünde oturan Wolof kabilesinden birinin oğlu olan Sarak'dı. Sarak'ın annesi, babasının altı karısından biriydi. İki çocuk arasında, ikisinin de aile yapısındaki yerlerini bilmemelerinden doğan ortaklaşa bir güvensizlikleri vardı. Gurmukh Afrikalı çocuğu kendisine yardımcı olarak kullanıyordu.

Bir seferinde Sarak bir Darak mağazasında, konserve yiyecek çalarken yakalandı. Mağaza müdürünün sorgusu karşısında hemen çözülen Sarak gözyaşları içinde Gurmukh'un adamı olduğunu, onun söylediklerini yaptığını itiraf etti. Bir parça azaldıktan sonra Sarak'ı serbest bırakan müdür dosdoğru Song'un evine gitti. «Oğlunuz bir hırsız,» diye bağırdı müdür. «Nerede şimdi?» Suçlama Song'u hiç şaşırtmamıştı. Kalkıp oğlunu aramaya başladı. «Bu evde öyle çok oda, saklanacak öyle çok yer var ki,» diye yakınır gibi mırıldanıyordu. Müdürle birlikte büyük villayı arayıp sonunda bodruma indiler. Burada kocaman bir tahta kutu müdürün dikkatini çekti. «İzninizle,» diyerek bir köşede duran kol demirini alıp kutunun tahtalarını açtı. Kutu bir pasta gibi üç katlıydı. En alt katta Sarak vardı. Korkuyla titriyordu. Orta katta çalınmış konserve yiyecekler bulunuyordu. En üstte de yüzünde geniş bir gülümsemeyle Gurmukh.

Müdür çalınmış yiyeceklerle birlikte bir miktar da sus parası alıp gittikten sonra Song, «Bunları sen mi çaldın?» diye sordu oğluna.

«Hayır, anne.»

«Ama kara çocuk yalnızca senin dediklerini yaptığını söyledi.»

Gurmukh başını sallayarak, «Söylediklerimi yapacak aptallar daima bulunacaktır,» dedi. Genç yaşına karşın sesi öylesine güçlüydü ki, Song bunu asla unutmadı.

Song çok geçmeden oğlunun hırsızlıklarından, olur olmaz yaramazlıklarından bıktı. Artık hafif de olsa bir disiplin uygulanması gerekiyordu. Gurmukh her okul dönüşünde, öğleden sonra, annesinin karyolasının başucunda oturup o uyuyuncaya kadar annesini yelpazeleyecekti. Annesi uyuduktan sonra da üç saat tam bir sessizlik içinde onun uyanmasını bekleyecekti. Bir süre işler yolunda gitti. Gurmukh verilen görevden hoşlanmış gibiydi. Odayı loşlaştırmak için perdeleri kapatıyor, soğuk limonata hazırlıyor, annesini sevgiyle yelpazeliyor, onunla tatlı tatlı konuşuyor, o uyuyuncaya kadar bekliyordu.

Bir gün öğleden sonra Song gözlerini açınca, bir polis müfettişinin üzerine doğru eğilmiş olduğunu gördü. En büyük oğlunun nerede olduğunu soruyordu. «Burada,» diye mırıldandı,

Song. Kendine gelmeye çalışarak odanın içine baktı. Gurmukh görünürde yoktu. Daha sonra Song, Gurmukh'un son günlerde o uyuyuncaya kadar beklediğini, sonra çıkıp iki saat dolaştığını, tam uyanma saatinde de odaya girip eskisi gibi karyolanın başında oturduğunu öğrendi. Bu öğleden sonra Gurmukh arkadaşı Sarak'la birlikte serinlemek için bir havuz aramaya çıkmıştı. Sonunda bir su deposunda karar kılmışlardı. Gurmukh suyun çok alçak olduğunu görerek yakınmıştı. Polisin anlattığına göre, oğlu bakım istasyonuna girip su musluklarını açmış, Sarak'ın boğulmasına nerdeyse ramak kalmıştı.

Gurmukh her şeyi inkâr etti, ama Song ve Fransız teğmen tarafından daha şiddetli bir cezaya çarptırıldı. Odasının kapısına yalnızca dışardan açılabilen kilit kondu. Pencerelerine demir parmaklıklar takıldı. Song arada sırada onu iplerle karyolanın demirine de bağlıyordu. Yine de Gurmukh tıpkı bir sihirbaz gibi bunlardan kurtulmasını biliyor, kardeşlerinin gözünde kahraman niteliğini kazanıyordu. Hepsi de onun olağanüstü güçlere sahip olduğunu düşünüyorlardı.

Bir gün Gurmukh'la en sevdiği kardeşi André sinemadan dönerlerken, gözlerine meyva ve şekerleme satan bir büfe takıldı.

Büfe kapalıydı. Gurmukh kendisi büfeye girerken, kardeşinin gözcülük yapmasını istedi. André onun bir torbaya şeker doldurmasını izledi. Işın tam yarısında onlara doğru birinin ısıklık çala çala geldiğini duydu. Islığı Gurmukh da duymuş, olduğu yerde vücudunun yarısı dışarda, yarısı içerde, âdeta donakalmıştı. Gelen kişi büfenin sahibiydi. İşyerinin yanından Gurmukh' u görmeden, onun farkında bile olmadan geçip gitti.

Daha sonra şekerleri yiye yiye eve dönerlerken, André büfe sahibini görünce bayılacak kadar korktuğunu söyledi. «Seni yakalayacak sandım,» dedi. Gurmukh başını şiddetle sallayarak böyle bir şeyin olanaksız olduğunu anlattı. «Ben kendimi görünmez kılabilirim,» dedi. «İstediğim zaman.» André zaten ona her zaman inanırdı. Daha sonraki yıllarda da inanacaktı... Benzerlikleri onları birer ikizmiş gibi gösterecek kadar belirginleştiği ileri yaşlarında bile André, bir ara hayatını nerdeyse mahvedecek olan üvey kardeşine yine de inanacaktı.

Paris'te Charles de Gaulle, Fransız sömürge imparatorluğunun dağılmasına başkanlık ediyordu. Bu iş bazen kan, tra-jedi ve aşağılanmayla oluyordu; Deinbeanphu'daki gibi. Bazen de Batı Afrika'da olduğu gibi, hatırı sayılır bir diplomatik in-celik içinde yapılıyordu. Çünkü bu karaderili ulusların dil ve ticaret yönünden Fransa'yla eski bağlarını koparmayacakları anlaşılmıştı. Böylece binlerce Fransız askeri, öğretmen, devlet memurları anavatana, Fransa'ya döndüler.

Alphonse Darreau bu duruma aldırış bile etmedi. Onun için hiçbir şey farketmezdi artık. Marsilya'ya tayini çıkmıştı. Ailesini Dpkar'daki görkemli yıllardan Marsilya'nın iş yöresin-deki küçük, sarı bir eve taşıdı. Song ruhsuz, kasvetli odaları canlandırmak için duvarlara parlak kumaşlar asıp kırmızı, mavi satenden yastıklar dikti.

Bu arada Gurmukh Dakar'da başbelâsı bir çocuksa, Mar-silya'da bir felaket halini aldı. On altı yaşına girmek üzereydi ama geceleri hâlâ altına ediyor, annesi bunu asiliğine, henüz çocuk olmasına veriyor, onun sevgi, ilgi istediğini anlayamıyor-du. Öylesine sık sık yalan söylüyordu ki, artık onun hiçbir de-diğine inanmamak bir aile geleneği halini almıştı.

Sabırının taşıdığı bir gün Alphonse Darreau hasta yatağı-nan kalkarak, «Yeter artık!» diye bağırdı. Evine aldığı çocuk kendi kanından, canından çocuklara zararlı oluyor, onları kö-tü yola yönleltiyordu. Karı koca durumu gecenin geç saatlerine kadar tartıştılar. Gurmukh'u evden kovmak mı, bir devlet is-lahevine yatırmak mı, yoksa yine Doğuya yollamak mı ge-rektiğine karar veremiyorlardı. Sonunda Song konuyu rahiple görüşmeye karar verdi. Rahip, Gurmukh'un gençlere çiftçilik öğretilen bir Katolik yatılı okula verilmesinin yerinde olacağını önerdi. Okul pahalı değildi. Darreau bu fikri beğendi. Rahip ay-rıca Gurmukh'un adının değiştirilmesini de salık veriyordu. Bundan böyle ona Charles diyeceklerdi.

Song oğluna durumu anlattığında, Charles onu ses çıkarmadan dinledi. Ama sonra evden kaçtı. Üç gün ortalıkta görünmedi. Sonra bir **aynasız** tarafından getirildi. Çocuk limanda saklanırken yakalanmıştı. Bir gemiye gizlice binmek için beklediği açıktı.

Song oğluna bağırıp çağırdı. Ne yapmak istiyordu yani? Charles meydan okur gibi, «Öz babamın yanına gitmek istiyorum,» dedi. «O beni seviyor. Bundan eminim.»

Song onu yatılı okula gitme zamanı gelinceye kadar odasına kilitletti. Aynı zamanda gerçeği de anlattı: Terzi Sobhraj hemen hemen beş yıldır oğlunu bir kez arayıp sormamış, bir lokma ekmek parası bile yollamamıştı. Terzi Sobhraj'ın artık sayamayacağı kadar çok çocuğu vardı.

O gece diğer çocuklar Charles'in ağladığını, bir tek sözcüğü sık sık yinelediğini duydular. «**Baba, baba**» diye ağlıyor-du.

Gittiği yatılı Katolik tarım okulundan Charles üç kez kaçmaya kalkıştı. İlkinde okula geleli daha birkaç gün olmuştu. Ama yalnızca en yakın köye kadar gidebildi. Onu orada rahiplerden biri durdurdu. İkincisi bir ağaçtan düşüp bacağını incittiği zaman oldu. Okul doktoru bilgi vermek için Song'a telefon etmiş, onun kocasıyla birlikte ziyaret için Saygon'a gittiğini öğrenmişti. Charles bunu öğrendiğinde terkedildiğine inanarak ağlayıp sızladı. Bacağı daha yeterince iyileşmeden topallaya topallaya klinikten çıkıp ortadan kayboldu. Okulun rahip doktoru hemen Song'a bir telgraf çekti. Song bunu ancak Marsilya'ya döndüğünde alabilirdi: CHARLES CUMA GECESİ OKULDAN KAÇTI. ARAMA DEVAM EDİYOR. Bunu bir mektup izledi.

Aziz Madam,

Okuldaki arkadaşlarıyla konuşmamızdan sonra Charles'in bir süredir gerçek babasını bulmak için Saygon'a gideceğinden sözettiğini öğrendik. Bir arkadaşına da Paskalya tatili sonunda gizlice bir gemiye bineceğini söylemiş. Liman yetkililerine Charles'in eşkalini bildirdik.

Umarım yakında bulunur... Çünkü Vietnam'a ancak birkaç hafta sonra gemi kalkacakmış.

Birkaç gece sonra, Nisan 1960'da, Charles gemici giysi-
siyle bir şilebe binmeye çalışırken yakalandı. On altı yaşına he-
nüz girmişti. Ufak tefek yapısı ele vermişti onu.

Tarım Okulu Charles'i geri almak istemedi. Ama öğretim
yılı sona ermek üzere olduğundan, Song onu yalvar yakar ka-
bul ettirdi. Oğlanı yola getirmeleri için de rahiplere gereken her
hakkı tanıdı. Yıllar sonra Charles onu çiftçi yapmaya çalıştıkları
dönemden şöyle sözecekti: «Aslında hiç de fena değildi... Ki-
taplara, fikirlere ilgi duymaya başlamak üzereydim... Ama ra-
hipler bana durmadan ahırları temizletiyorlardı. Sık sık, tam kü-
tüphaneye gidip derslerime çalışmayı düşündüğüm bir sırada,
ahırları temizlemem istenmese şimdi nasıl bir insan olurum
acaba, diye düşünmüşümdür... Ama ahırlarda bir çocuğun baş-
edemeyeceği kadar çok hayvan pisliği vardı.»

Daha iki ay geçmeden Song okuldan acil bir telgraf aldı.
Oğlan yine kaçmıştı. «Umurumda bile değil,» dedi Song. «Kaç-
sın bakalım. Kocamla karar verdik. Artık onunla ilgilenmeyece-
ğiz.»

Bu kez Charles oldukça başarılıydı. Marsilya'ya gelip Doğu
Afrika'daki Djibouti'ye giden bir geminin ambarına gizlenmişti.
Djibouti'nin nerede olduğunu bilmiyordu, sadece Fransa'dan
çok uzakta olmasına seviniyordu. Oradan da Doğuya,
babasının kendisine sevinçle kucak açacağı Saygon'a gide-
cek bir gemi bulacağından emindi. Cebinde birkaç frangı vardı
ama kimlik belgesi yoktu. Birkaç gece sonra, gemi Süveyş
Kanalını geçtiği bir sırada, Charles uyuyan bir gemicinin ce-
binden kimlik belgelerini çalmaya çalışırken yakalandı.

Djibouti'ye geldiklerinde gemi kaptanı, Charles'in isteği
üzerine terzi Sobhraj'a bir tel çekerek Marsilya'dan Afrika'ya
kadar olan yolculuk için 450 frank istedi. Ayrıca çocuğu ne
yapması gerektiğini de sordu. Ama bir yanıt alamadı. Sonra
ondan annesinin adını ve adresini öğrenmek istediler. Char-
les inatla söylemedi. Ancak onu Afrika polisine teslim edecek-

lerini, onların da Charles'i hapse atacıklarını anlatınca, oğlan Song'un adını ve adresini bildirdi.

Song, Marsilya'ya dönen şilepten oğlunu aldığı anda, «Tanrı aşkına ne yapmak istiyorsun?» diye sordu. «Senin için elimizden geleni yapıyoruz. Buna karşılık bize utançtan başka bir şey vermiyorsun.» Yanlarında yürüyen Alphonse Darreau öfkeden tirtir titriyordu. «Sen bana savaştan daha çok başağrısı verdin!» diye bağırdı. «Artık seni istemiyorum. Git, bizi rahat bırak!»

O gece Charles annesinin sessiz sessiz, yaşamının acılarını düşünerek ağladığını gördü. Nerdeyse kırk yaşındaydı Song. Gerçi yüzü esmer güzelliğini koruyordu ama bunun ona hiçbir huzur ya da rahatlık verdiği yoktu. Evet, Çin Hindisi'nin pirinç tarlalarından oldukça uzağa yol almıştı ama tüm elde ettiği hasta, aksi bir kocayla yedi çocuktu. Yalnız kaldığı, ne kadar azdı böyle anlar! Bazen Charles'i kıskanıyordu. O da arada sırada bir gemiye atlayıp Vietnam'a dönmek, tüm sorumlulukları sırtından atmak, köyünün savaştan ne kadar zarar gördüğünü öğrenmek, her şeyden çok da annesinin dizlerinin dibinde oturup onun nasırlı ellerinin okşayışlarını hissetmek istiyordu.

Charles annesinin yanına diz çöküp ıslak yanaklarına dokundu. «Beni seviyor musun, anne?» diye sordu.

«Evet,» dedi anne sonunda. En büyük çocuğuna bunu söylemekte neden bu kadar geciktiğini de merak ediyordu.

«Ben de seni seviyorum, anne. Bunu sana kanıtlayacağım. Göreceksin.»

O ıstırapı içinde Song bir plan daha oluşturdu. Paris'te göçmen Vietnamlılar arasında arkadaşları vardı. Çoğu lokanta işlerinde çalışıyordu. Bu arkadaşları aracılığıyla çocuğa bir iş buldu. Mutfak işçisi olacaktı. Charles karşı koydu ama Song kararından dönmedi. Charles ya namusuyla para kazanmayı öğrenirdi ya da ailesinin onunla artık hiçbir ilgisi kalmayacaktı. Uzaktan kuzen olan biri de Charles'a bir oda verecekti.

1960'ın sonlarına doğru birkaç hafta Charles önce bir lokantada, sonra diğerinde çalıştı. Hiçbir işde uzun süre ka-

lamıyordu. Yerleri silip süpürmek, patates soğan soymak, sebze ayıklamak, aşçıbaşının kaprislerine katlanmak ona göre değildi. Sonra La Coupole lokantasına kirli tabakları toplayan işçi olarak girdi. Marsilya'daki annesine yeni işini haber vermek için telefon ettiğinde, Song onu tebrik edip La Coupele'nin Paris'in en iyi lokantası olduğunu, müşterilerinin de zengin ve ünlü olduklarını belirtti.

Oysa Charles telefonu kapatırken, ünlü ve zengin müşterilerle hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyordu. Yemek kokuları, buharla dolu mutfakta, başında, altından kulaklarının semafor direkleri gibi çıktığı gülünç, kocaman aşçı başlığıyla koşuşturuyordu. Bazen kapıya çıkıp bir uçak hangarı kadar büyük lokantaya şöyle bir göz atabiliyordu. La Coupole özellikle geceleri Paris'in Mekke'siydi. Yıllar sonra Charles bu günleri anımsadığında, «Sorunum,» dedi. «Mutfaktan çıkıp bu şık, zengin kişilerin arasına karışıp, o masalardan birine oturmak-tı. Bir gün bunu başaracağımı biliyordum... Ama sabırsızdım.»

Bir gece bir garson sebze ayıklayan Charles'i bularak bir müşterinin onu sorduğunu haber verdi. «Kim?» diye merak etti Charles. Garson omuz silkti. Müşteri adını vermemişti. Yalnız başına yemek yiyordu. Zengin birine benziyordu. İyi giyimliydi. Yabancıydı. Charles şef garsona yanaşıp kutsal yemek salonuna gitmek için izin istedi. Yanıt, «Acele et, fazla kalma,» oldu.

Kalabalık salonda ilerledi Charles. Gerçekten de masada tek başına oturan adam onu dikkatle süzüyordu. Ayağa kalktı. Yabancıнын iyi dikilmiş takım elbisesi ve ipek kravatu Charles'in pek hoşuna gitti. Adam çekine çekine, «Gurmukh?» dedi. Charles şaşırmıştı. Kimse onu uzun zamandan beri bu adla çağır-mıyordu.

Adam elini uzatarak, «Ben Sobhraj'ım,» dedi. Charles birden uyandı. Kendini olanca içtenliğiyle babasının kollarına attı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bir gün gelip babasının onu kurtaracağını biliyordu.

Durum pek de öyle değildi. Terzi Sobhraj çıktığı dünya turunun bir parçası olarak Paris'e uğramıştı. Hem tatil, hem de iş için dolaşıyordu. Oğlunu Song'la Fransız subayına teslim

ettiğinden sonraki yıllarda işlerini yoluna koymuş, zengin olmuştu. Tek odalı dükkânı gelişmişti. Şimdi kentin değişik yerlerinde üç büyük mağazası vardı. Dışarıya da ihracat yapmak istiyordu. Çıktığı bu yolculukta iş olanakları arıyordu. Pazarlama işini görüşmek için Amerika Birleşik Devletleri'ne de gitmişti. Paris'e gelince, Song'a telefon edip oğlunu sormuş, bu arada eski metresine işlerinin durumunu anlatmaktan da geri kalmamıştı.

Onu La Coupole'ye getiren şey meraklı. Ama oğlunun sevgi gösterisi terziye dokundu. Ondan sonraki birkaç günü birlikte, aradan geçen yıllar boyunca olanları anlatarak geçirdiler. Charles babasına bir turist rehberi gibi Paris'i gezdirdi. Terbiyeli ve nazikti. Zaman zaman dört dil konuştuğu oluyordu. Terzi Sobhraj, «Sanırım,» dedi. «Sen hayatta garsonluktan daha üstün şeylere layıksın.»

Ah, Charles da aynı kanıdaydı. İşinden nefret ediyordu ama annesiyle üvey babası zorlamışlardı. Babası neler çektiğini bir bilseydi! Evde hiç sevilmiyordu, okuldan zorla alınıp işe konmuştu, günde on dört saat çalışıyordu.

Oğlunun bu acı durumu terziyi etkilemişti. Bir karar verdi. Song'dan Charles'i Saygon'a götürmek için izin istedi. Onu giyim sanayinde bir iş tutacak biçimde eğitip yetiştirecekti. Maş verecek, belki de Charles bir gün gelecek, onun kurduğu Hong Kong Terzileri ve Sobhraj İhracatçılar Şirketinin bir bölümüne sahip olacaktı.

Song sanki büyük ikramiye vurmuş gibi izni derhal verdi. Ama oğlanın yasal vatandaşlık belgeleri yoktu. Bir pasaporta bile sahip değildi. Ailenin bir eşyası gibi oradan oraya yolculuk etmişti. O halde Sobhraj her şeyi yasal duruma getirecekti. Paris'te bir avukat tutarak gerekli belgeleri sağladı. Fransız teğmenle aralarında yine bir anlaşma imzalandı. Buna göre, terzi Sobhraj, Charles'in yolculuk, bakım sorumluluklarını tümüyle üzerine alıyordu. Üç yıl sonra ona altı aylık bir tatil izni tanıyacaktı. Çocuk bunu ister Saygon'da, isterse Paris'te geçirebilirdi. Paris'te geçirmek istediği takdirde yol masraflarını da Sobhraj verecekti. Hatta Charles Saygon'da çalışmak isteme-

diği takdirde onu Fransa'ya, yine masrafı kendi karşılayarak yollayacaktı. Ama önce bir yıl yanında çalışması gerekiyordu.

Paris'ten ayrılmazdan hemen önce Charles, «Cennette gibiyim,» diye yazdı annesine. «Dualarım kabul oldu. Babam beni seviyor. Hayatım yeniden başlıyor. Bir mucize bu!» 1961'in baharındaydılar. Charles on yedi yaşına girmişti.

Oysa mucizeler çabuk bozulan, kolayca kırılan nazik şeylerdir. Gerçekleşmesi de uzun bir zaman alır. Saygon'a vardığında Charles bir kez daha bir karganın attığı yavru olduğunu anladı. Terzinin karısı Sao'nun dört çocuğu olmuştı. Artık terzi Hindistan'da da bir karısı ve beş çocuğu olduğunu gizlemiyordu. Charles bir gün Marsilya'da altı üvey erkek ve kızkardeşi olduğunu saydı. Doğuda da dokuz tane vardı. Bu on altı çocuk içinde Song'la Sobhraj arasında istenmeyen bir futbol topu gibi oradan oraya atılan tek evlattı.

Sao'nun Charles'i bir kenara çekip ona evin kurallarını tıslaması uzun sürmedi. Evde kendi çocuklarına ancak bakabiliyordu. Eğer Charles kalmak istiyorsa, babasına saygılı davranmalı, kimsenin ayağı altında dolaşmamalıydı. Charles ondan nefret ediyordu. Daha sonraki yıllarda Sao'nun elinin ulaşabileceği uzaklıkta bir sopa bulundurduğunu, bunu Charles'in sırtına indirmek için fırsat kolladığını anımsayacaktı. Bir gün Charles sopayı alıp kırdı ve Sao'nun yüzüne fırlattı.

Terzi onun için sert, sıkı bir çalışma düzeni hazırlamıştı. Charles güneş doğmazdan önce kalkıp bir gün önceki bez parçalarını yerlerden süpürecek, vitrinleri temizleyecek, çayı hazırlayacak, saat dokuzda müşterileri beklemek için hazır olacaktı. Eğer müşteriler Fransızca konuşuyorlarsa ölçü alımında, isteklerinin yerine getirilmesinde de yardımcı olacaktı. Görevleri güneş batmasından çok sonralara kadar sürüyordu. Genç kızların, erkeklerin sokaklarda gezinip eğlendiği saatlerde o dükkânda oluyordu.

Birkaç hafta sonra Charles işten erken ayrılmaya başladı. Sonra da işe hiç gelmez oldu. Polis bir gün Sobhraj'a geleerek üzerinde kimlik belgesi olmayan ama terzinin oğlu olduğunu söyleyen bir delikanlının araba çalmaya kalkışmaktan hapsedildiğini bildirdi. Sao ailesinin başına böyle bir felaket ge-

İleceğini bildiğini söyleyerek ağladı. Bu çocuk hastalıklıydı. Hastalığı kendi çocuklarına da geçecekti. Onu bu evde istemiyordu.

Öte yandan terzi Sobhraj karısını susturdu. Charles'dan henüz umudunu kesmemişti. Oğlunu bir Fransız'a teslim etmekten doğan suçluluk duygusu yıllardan beri onu rahatsız etmişti. Dua etmek için gittiği Hindu tapınağında aklına bir şey geldi. Danışmak için bir rahip buldu. «Charles'in bütün sorunu,» dedi kutsal adam. «Zavallı çocuğun kim olduğunu, nereye ait olduğunu bilmemesinden doğuyor. Güvenlik içinde değil. Köklerini hiçbir yere salamamış. Bir ailesi, ulusal bir kültürü yok.» Rahip Sobhraj'a aylak oğlu için bir vatandaşlık belgesi çıkarmasını önerdi. «Ben de bunu yapmayı düşünüyordum,» dedi Sobhraj.

Oğlunu çağırdı. On yedi yaşındaki Charles geniş omuzlu, incecik belli, yakışıklı bir genç adam olmuştu. Terzi Hindistan Konsolosluğundan ona pasaport ve vatandaşlık belgesi çıkaracağını, ama bunun hiç de kolay bir iş olmadığını anlattı. Charles Hindistan topraklarında en azından bir yıl yaşamadığı sürece ona vatandaşlık belgesi veremezlerdi. Hintçeyi de kursuz öğrenmesi gerekiyordu. Bu yüzden terzi onu son bir yolculuğa çıkarmayı planlamıştı. Charles Bombay'a gidecekti. Oraya yakın bir köydeki akrabaların yanında kalacaktı.

Charles, «Baba,» dedi ellerini çaresizlikle havaya açarak. «Tra adında Vitenamlı bir kıza âşık oldum. Eğer bizi ayırırsanız kalp kırıklığından ölürüz.» Terzi bunun üzerinde durmadı bile. Hindistan'da yalnızca bir yıl kalacaktı Charles. Oradaki akrabalar zengin, değillerdi. Ucuz sari yapımında kullanılan kumgşlar dokuyan çalışan, saygıdeğer kişilerdi.

Panik bir dalga gibi kabarıp Charles'i pençesine aldı. Tekrar terkedildiğini, yalnız bırakıldığını haykırdı. Sobhraj ona kulaklarını tıkayıp Hindistan için gerekli hazırlıkları yaptı.

Charles, Bombay'da gemiden indiğinde her tarafını dilenciler aldı. Burnunu dolduran pis kokudan soluk alamıyordu. Hemen bir taksiye atlayıp gideceği adresi verdi. Babasının kuzenleri Bombay'dan bir saatlik uzaklıktaki Poona yakınındaki bir banliyöde oturuyorlardı. Denize bakan büyük oteller, apartman-

lar çok geçmeden gözden yitti. Yerini nüfusun yüzde 85'inin yaşadığı toz toprak içindeki kırsal bölge aldı.

Kuzenlerin evi Charles'in ölçülerine göre bir ev değil, altı metrekare büyüklüğünde, bir düzine kadar büyükle sayısız çocuğun çalıştığı, yemek yediği ve yattığı tek odalı bir fabrikaydı. Gündüzün üzerinde çalışılan masa gece yatak oluyordu. Kuzenler de yalnızca Urduca konuşuyorlardı. Charles hiçbir şey anlamıyordu. Charles yerde yatacak, acı mı acı sulu bir sos içinde kaynatılan sebze yemekleri yiyecekti. Kimse-nin çatal kaşık kullandığı yoktu. Hepsi de yemeklerini elleriyle yiyorlardı.

Charles buradan iki kez kaçmaya kalkıştı. Bombay'a gelip Saygon'a gidecek bir şilebe gizlice bindi. Ama hemen yakalanıp dışarı atıldı. Birkaç gün sonra, tam gece yarısı bir başka şilebe tırmanıp ambarda gizlendi. Bu kez şilep Saygon'a demir atıncaya dek yakalanmadı. Ama şilep limana girerken güver-teye koşup babasının kentinin yaklaşmasını seyretmek için duyduğu güdüye engel olamayınca yakayı ele verdi.

Terzi Sobhraj öfkeyle limana gidip oğlunun 245 frank tutan yol masrafını ödedi. Hiç şaşırma-mıştı. Çünkü bir süre önce kuzenlerinden aldığı mektupta Charles'in küstah, saygısız, nan-kör olduğu yazılıydı. Hatta hırsız bile olabilirdi. Çünkü az mik-tarda bir para da Charles'la birlikte ortadan kaybolmuştu. Sobhraj oğluna bazı gerçekleri bir bir anlattı.

Madde Bir : Charles'in Vietnam'da ancak altı ay kalabi-lecek geçici ziyaretçi vizesi vardı. Bu süre de nerdeyse bitmek üzereydi. Yenilenemezdi. Gerekli belgeler olmazsa Charles tutuklanıp hapse atılır.

Madde İki : Bunun tek çaresi Hindistan'da istenilen süre-kadar kalmak, pasaport ve vatandaşlık belgesi haklarını ka-zanmaktı.

Madde Üç : Charles dünyada hiç kimsenin umurunda de-ğildi. Hele Fransa'daki süslü annesinin hiç.

Madde Dört : Terzinin, onun yararına yaptığı girişimleri-takdir etmeyen birine parasını ve zamanını harcayacak sabrı kalmamıştı.

Sobhraj Hindistan'daki kuzenlerine, «Charles'i son kez yanınıza yolluyorum,» diye yazdı. «Eğer orada kalıp gerekli belgeleri almaya hak kazanmazsa canı cehennem!»

4

S.S. Laos 1962 Martında Bombay limanına demir attı. Yalnızca bir yolcusunun karaya çıkmasına izin verilmedi. Açıklayıcı bir mektup hemen Saygon'a yazıldı.

«Sayın Bay Sobhraj,» diyordu denizcilik işletmesinin Bombay temsilcisi. «Bombay'daki göçmen bürosu yetkilileri oğlunuz Charles Gurmukh Sobhraj'ın gerekli belgeleri ve pasaportu olmadığından karaya çıkmasına izin vermediler. Laos burada yedi hafta kaldıktan sonra temmuzun ikisinde Marsilya'ya hareket edecek. Oğlunuz bundan sonraki gemiyle kendisini Saygon'a aldırabilecek durumda olduğunuzu söyledi. Lütfen, hemen yanıt verin.»

Charles günlerce dördüncü sınıf bölümde sabırsızlıkla bekledi. Her gördüğü üniformalı kişiye babasından mektup gelip gelmediğini soruyordu. Terzi Sobhraj'dan ancak dört hafta sonra bir yanıt geldi. «Daha fazla para yollayamam. Charles Gurmukh Sobhraj'ı Marsilya'daki annesinin yanına yollayın. İmza: H. Sobhraj.» Durum bildirildiğinde Charles, «Doğru olmaz,» diye atıldı. «Bir yanlışlık olmalı. Babam zengin bir insan ve beni sever.»

Oysa hiçbir yanlışlık yoktu. Eğer Laos'a onun Fransa yolculuğu için gerekli para verilmezse Charles'i Bombay polisine teslim etmek zorunda kalacaklardı. Henüz genç olmasına karşın, Charles bürokratik Hindistan'da işlerin nasıl yürütüldüğünü az da olsa biliyordu. Durumu düzeltmek yıllar değilse bile aylar alırdı. Bu süre içinde de o bir Bombay hapishanesinde çürüyüp giderdi.

«Başım dertte,» diye Charles annesine ödemeli tel çekti. «Lütfen Bombay'dan Marsilya'ya gelmem için para yolla. Seni seven oğluna yardım etmen için yakarıyorum. Lütfen, lütfen.

Tanrı aşkına.» Öte yandan Denizcilik Şirketi de Song'a durumu anlatan bir mektup yazmış, Fransız Konsolosluğunun gence acıdığını, ona Fransa'ya girmesi için üç aylık vize verdiğini bildirmişti. Ama Song'un bilet için 661 yeni Fransız frankı, ayrıca Charles'in daha önceki kaçak gemiye binişi için de 379 frank yollaması gerekiyordu. Yoksa Hint yetkililerine teslim edilecekti.

Marsilya'da Song telgrafı kocasına göstermedi. Üvey oğluna onun beş kuruş harcamayacağını biliyordu. Telgrafla birlikte mektubu da mücevher kutusunun içine sakladı. Peşinden iki telgraf daha geldi. Bu arada Song geceleri oğlunun Hindistan hapisanelerinde süründüğünü düşünüyor, gözünü uyku tutmuyordu. Sonunda zavallı kadın iki yüzüğünü satıp kumar harcamalarını karşılamak için sakladığı birkaç yüz frankı da buna ekleyerek Bombay'a yolladı. «Bu parayı bana geri ödeyeceksin,» diye yazdı oğluna. «Biz zengin değiliz. Üstelik bize tüm çocuklardan daha pahalıya maloldun. Sana bu son yardımım-dır.»

Charles, Marsilya'da gemiden indiğinde en yakın telefona koşup annesini aradı. Bombay'da çektiği sıkıntılar, korkular yetmişti. Şimdi annesi onun için bir melekti. Artık aralarındaki düşmanlığı silmek istiyordu. Annesi onun başının tacıydı.

Oysa Song onu bağrına basmaya hiç de hevesli değildi. Telefonda gayet soğuk konuştu. Hayır, oğlana zaten kalabalık olan evinde bir yatak veremezdi. Kocasını hastaydı, evin içinde çıt çıksın istemiyordu. Charles'da kardeşlerini azdıran, onları yaramazlığa iten bir şey vardı. Aile içine giremezdi. Ama onunla teması kesmemeli, verdiği parayı da ödemeliydi. O parayı kardeşlerinin boğazlarından keserek yollamıştı.

Charles'in durumu çok tehlikeliydi. Vizesi yalnızca doksangünlüktü. Hindistan'daki Fransız konsolosluğu bu sürenin hiçbir biçimde uzatılamayacağını söylemişti. Üstelik Charles'in Fransa'da oturmak için, yabancılara verilen çalışma iznine de gereksinmesi vardı.

1962 sonbaharında Charles liman boyunca uzanan çeşitli lokantalarda çalıştı. Ama bir işde bir günden daha fazla kalamıyor, dilini tutamadığı için hemen kovuluyordu.

Kasımda doksan günlük vizesinin süresi bittiğinde, Charles bir araba çalıp genç bir kadınla güney sahilleri boyunca dolaşacak kadar aptallık etti. Sonra kuzeye dönüp, Kraliçe Viktorya'nın kış aylarını geçirdiği, güllerin, yaseminlerin ve portakal çiçeklerinin Fransa'nın parfümlerinin temelini oluştursun diye özenle yetiştirildiği kent olan Grasse'a doğru gittiler.

Yolda Charles aşırı hız yüzünden durduruldu. Araba hırsızlığından ve Fransa'ya gerekli belgeler olmadan girmesi yüzünden tutuklandı. Altı aya mahkûm oldu. Cezasını çektikten sonra ülkeden atılacaktı. Charles bu ilk cezasını Grasse yakınındaki eski bir cezaevinin mutfağında çalışarak geçirdi. Daha sonra, «Babamın yanında çalışmaktan daha kötü değildi,» diye yazacaktı. «Üstelik zamanımı boşa da harcamadım. Karate ve İtalyanca öğrendim.»

Hapisten çıktığında, ona ülkeden ayrılmazdan önce işlerini yoluna koyması için mahkemenin otuz gün tanıdığı bildirildi. Bu süre sonunda Marsilya'dan kalkan bir gemiye bindirilecek, Fransa'dan ömür boyu kovulacaktı. Charles bir kez daha anesine döndü. Song'un onun hapiste yattığından haberi yoktu. Charles da bir şey söylemedi. Yalnızca bürokrasinin onu vahşi bir hayvan gibi tuzağa düşürdüğünü, gidecek hiçbir yeri olmadığını söyledi. «Fransa'da kalmak istiyorum,» diye yakardı. «Ben Fransız'ım. Beni sen Fransız yaptın.»

Song yardıma hiç yanaşmadı. Artık oğluna harcayacak parası yoktu. Nerdeyse yirmi yaşına girecekti Charles. Başının çaresine bakmalıydı. O zaman Charles'in kafası döndü. Annesini kendisini hiç sevmemekle suçladı. Ama Song ona boyun eğmedi. Oğlunu bir daha ancak on yıl sonra, sınırları Paris'ten Hong Kong'a dek uzanan bir dünyanın en ünlü kişilerinden biri olduğunda görecekti. Ve de Tanrı'dan oğlunun canını almasını isteyecekti.

Charles otostop yaparak Paris'e gitti. Vietnamlı göçmen topluluğu içinde izini kolayca yitirdi. Geceleri şu ya da bu lokantada bulaşık yıkıyarak, bir ucuz otelden diğerine geçerek aylarca kimsenin dikkatini çekmeden yaşadı. Üzerinde yürüdüğü gergin ip son derece sallantılıydı. 1963 Noel'ini Montparnas-

se yakınındaki bir Vietnam kafeteryasının arka odasında zar atarak geçirdi. Saygon'da babasının diktiği paltosunu burada kumara yatırdı. Gece yarısından sonra çıkıp Seine boyunca yürüdü. Şu sırada midesine içi doldurulmuş ördek indiren Saygon'daki terziye, Marsilya'daki annesiyle hasta, kendini beğenmiş Fransız subayına lanetler, küfürler yağıdırıyordu. Açtı, üşüyordu. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Şafak sökmezden önce kendini Ecole des Beaux - Arts yakınındaki parke taşlı dar bir yolda buldu. Vitrini pahalı, ender yiyeceklerle süslenmiş bir şarküteriye gitti bakışları. Bir süre baktı. Sonra bir taş alarak vitrinin camına indirdi. Uzanıp bir kutu çikolata, bir şişe de şampanya aldı. Sonra nehre doğru koşup gizlenebileceği bir yer buldu. Aldıklarını yiyip şampanyayı da içti. Uyudu, Şafak vakti yaklaşp da Notre Dame'in çanları çalmaya başladığında midesi bulanıyordu. Kalkıp nehre kustu.

Ondan sonra Charles birkaç yıldan beri Paris'te çalışan bir Vietnamlı sokak serserisiyle arkadaş oldu. Kendine Romain diyen bu serseri, genç arkadaşına sokak hayatını öğretmeye başladı. En gerekli şey Charles'in Grasse cezaevinde öğrenmeye başladığı karateydi. Karatede, Romain'in dediğine göre, taşları, tahtaları kırmaktan başka şeyler de vardı. Karate bir felsefeydi. İnsanın kendini koruması için gerekli araçtı. Bunun kitabında, «İnsan ölüme korkusuzca bakarsa yaşamayı göze alabilir,» diye yazıyordu. Ustelik bir karete öğrencisinin zihni bir havuzun suyu kadar durgun olmalıydı. Su kesinlikle hareketsiz ve sakin olduğunda ancak ay tüm güzelliğiyle yansıyabilirdi. Ama suya bir taş atıldığında ay bozulur, kırılır, dağılırdı. Ne demek istendiği Charles için çok açıktı. İnsan gereksiz, boş üzüntüleri, çabalamaları bir yana atıp yalnızca amaç üzerinde durmalıydı.

Romain'in işi küçük suçlardı... Metro istasyonunda gece geç vakit bıçak tehdidiyle bir yolcuyu soymak gibi. Charles onun sağ kolu oldu. Ama Romain kimlik belgesi olmayan biriyle çalışmanın tehlikesini göze alamazdı. Bu soruna bir çözüm bulmak için Charles'i bir gece Paris'in dış mahallelerdeki, yeni kimliklerin satıldığı bir eve götürdü. Evde yüzü fildişi solgunlu-

ğunda yaşlı bir adam oturuyordu. Mallarını onların önüne yaydı. Bir öğrenci vizesi mi? Beş yüz frank. Kimlik kartı mı? Sekiz yüz elli frank. Pasaport? Hangi milletten? Yaşlı adam kapalı bir kutudan bir düzineye yakın pasaport çıkardı. Fiyatlar pasaportun eskiliğine, yeniliğine göre 1.000 franktan 5.000 franka kadar değişiyordu. Romain şaşkın şaşkın başını sallayan Charles'a, «Hangi milletten olmak istiyorsun?» diye sordu. Şimdiye dek hiç kimse olmamıştı. Ama şimdi yüzlerce değişik kişi olabilirdi.

1964 ilkbaharının başlangıcındaki altı hafta boyunca Charles polis kayıtlarına göre on bir değişik hırsızlık suçu işledi. Amacı bir kimlik satın almak için yeterli parayı toplamaktı. Hırsızlıkları bir lokantada bir kadının mantosunu çalmaktan, tren istasyonunda bir bavul, bir cüzdan, bir bıçak çalmaya kadar değişiyordu. Çaldıklarını bit pazvarında satarak gerekli 3.000 frankı toplamaya çalışıyordu. Belki de sevimli bir Parisli kıza tutulup onu çalıntı bir arabayla gezmeye götürmese amacına ulaşacaktı da. Ama otoyolda aşırı hızdan durduruldu.

Tribunal de Grande Instance de la Seine'in yargıcı elinde polis raporu, karşısında duran sapsarı yüzlü genç Doğuluya nutuk çekiyordu. Yargıca göre, Afrika ve Asya'daki eski Fransız sömürgelerinden gelen yabancılar yüzünden Paris sokaklarının güvenliği kalmamıştı. Bunun önüne geçilmeliydi. Kentlerine yabancı kültürlerinin barbarlığını getiren kanun kaçakları temizlenmeliydi.

Charles aç olduğu için yiyecek çaldığını söyleyerek yalvardı. Üşüdüğü için giyim eşyası çalmıştı. Yargıca, vatansız, savaş sırasında doğmuş, onu ne isteyen, ne de seven ana babalar yanında yetişmenin nasıl olduğunu anlatmaya çalıştı. Bunların hiçbiri de yargıcı etkilemedi. Bu sanık aç olduğu için mi araba çalmıştı? Gayri meşru olduğu için mi bir bakkalın kasasını soymuştu? Sevilmediği için mi yapmıştı bunları?

Charles Sobhraj üç yıla mahkûm oldu. Mahkûmiyetini Poissy Cezaevinde çekecekti. Cezasının dehşeti ellerine kelepçe geçirilip duruşma salonundan çıkarılıncaya kadar Charles'in bilincine ulaşmadı. Sonra kafası çalışmaya başladı. Duygusuz yargıca küfürler savurmak için hızla döndü. Ama aynı anda ka-

rate felsefesini anımsadı. Zihnine, lekəsiz bir su kadar hareket-siz olmasını emretti. Buna da katlanacak, bu eşşeoğlu eşeklere ağıladığını görmelerinin zevkini tattırmayacaktı. Soğukkanlılıkla gülümseyip başını itaatle salladı. Alinyazısına doğru elleri kelepçeli yürüdü.

5

Zenginlerin ve sonradan görmelerin kalesi sayılan Paris'in 16. Arrondissement semtinde iyi ve oldukça paralı bir ailenin çocuğu olan Felix d'Escogne adında saygıdeğer bir genç adam oturuyordu. Safkan atlara alkış tutup bağırarak seyircilerin seslerinin duyulabileceği Auteuil Hipodromuna çok yakın olan evi çoğunlukla Doğu kaynaklı birkaç değerli eşya, yıpranmış ama gerçek Acem halıları, felsefe ve biyografi kitapları ve iğnesi Debussy'den daha gürültülü hiçbir plağa dokunmayan bir pikapla döşeliydi. Kırk yaşına girmek üzere bulunan Felix d'Escogne bekâr, utangaç bir erkekti. Çocuksu, hemen hemen bir bebeğinkini andıran yüzü yaşlanmaktaydı. Aslında Fransızlar yardımsever bir kişiliğe sahip olmamalarına karşın, Felix aileden aldığı bir terbiyeyle ayrıcalıkların kendilerinden daha yoksul kişilere yardımcı olmaları fikrine hep sadık kalmıştı.

Felix bu konuda daha çok hapisanelerdeki mahkûmları yeğliyordu. Haftada bir gün gönüllü olarak cezaevine gider, mahkûmların mektup yazmalarını, ufak tefek kişisel gereksinmelerini sağlamaya çalışırdı. Yaptığı en önemli, en yararlı şey de mahkûmların dertlerini dinlemek, onların içlerini boşaltmalarını sağlamaktı.

Ona Poissy Cezaevine girip çıkma izni verilmişti. Poissy, Paris'in en eski ve en çirkin cezaevlerinden biriydi. Felix oraya ilk gittiğinde, «Korkunç bir yer,» demişti. «İnsan içeri girdiği anda iliklerine kadar ürperdiğini hissediyor. İçerde geçirdiğim her andan dehşet duyuyorum.» Zamanın iki yüzyıl önce durduğu, buraya düşen talihsizlerin tek işinin yaşamak, ölmemeye çalışmak olduğu bir yerdi Poissy Cezaevi.

1966 sonbaharında Felix, Yugoslavya'ya yaptığı bir ziyaretten sonra Poissy'e gitti. Yugoslavya'da birçok tutuklunun ailelerini ziyaret etmiş, onlara mektuplar götürmüştü. Şimdi bu acımasız yere yaklaşırken, içerdeki talihsizleri düşünüp dehşetle titremekten kendini alamıyordu. Kalın, büyük kapılardan geçip cezaevinin içlerine gitmek için bir rehber beklediği sırada gardiyanlardan biri yaklaşıp, «Yugoslav hükümlülere büyük iyiliğiniz dokundu,» diye ona iltifat etti. «Yabancılar konusunda çok başarılısınız. Bunlara bir de bir Vietnamlı eklemek ne dersiniz? Kendisi ne zamandır ziyaretçisi olsun istiyor.»

Uzun, rutubet kokan bir taş koridordan geçtikten sonra Felix ziyaretçi odasına geldi. Bir gün gelecek bu ilk görüşmeyi ayrıntılarına dek anımsayacaktı.

«Karşımda zayıf, ince yapılı ürkmüş ama yine de küstah bir Doğulu vardı. Sandalyeye oturup bakışlarını üzerime dikti. Aslında beni ürkütmeye çalıştığını anlıyordum. Bir süre sonra, 'Bana bak, oyun mu oynuyoruz?' dedim. Bakmasını sürdürdü. Saatiye bir göz attım. Yalnızca otuz dakika kalabilirdim orada. 'Ben beklerim,' dedim. 'Ama bu dost olmamıza yardımcı olmaz.'» Felix kalkıp kapıyı açması için dışardaki gardiyana seslenmek istedi.

O anda Charles, «Dur!» diye atıldı. Felix'i güvenilir bir kişi olup olmadığını anlamak için öyle uzun uzun süzmüştü.

«Evet?»

«Bilmiyorum,» dedi Charles. «Birçok kez yanlış kararlar verdim de.»

Felix ona nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

Sözcükler Charles'in ağzından sel gibi akmaya başladı. Felix'den, Saygon'daki babasına mektup yazıp ondan kendisini bağışlamasını sağlamasını istiyordu. Şimdi Charles yine annesinden babasına dönmüştü. İki yıllık cezaevi yaşamı boyunca düşünüp taşınmış, yine yalnızca babasını sevdiğini, onun desteğini aradığını anlamıştı. Niyeti cezasını tamamladıktan sonra Vietnam'a dönmekti. Bunun için de babasının yolculuk belgelerini yollaması, kendisini kabul etmesi gerekiyordu.

«Baban durumunu biliyor mu?» diye sordu Felix.

Charles başını olumsuz anlamda sallayarak alçak sesle,

«Hayır,» dedi. Babasıyla beş yıldan beri haberleşmiyordu.

Felix şaşırmişti. Herhalde Charles onun savaşın giderek yoğunlaştığı Saygon'a gitmesini, bir terziye oğlunun sevgilerini götürmesini beklemiyordu. Charles gülümsedi... Yo, hayır. Şimdi bunun sırası değildi. Felix'in ziyaretlerini sürdürmesini, birbirlerini daha yakından tanımalarını istiyordu. Felix, Charles'in yaşamının karışık geçmişini öğrenip anladığı takdirde, ailesi içindeki sorunları çözmeye yardımcı olabilirdi.

Ziyaret süresi sona ermişti. Tam odadan çıkarken Charles, «Vücudumda iki nehir akıyor,» dedi. «Bunlar Doğu ve Batı. İkisi de birbirinden tümüyle ayrı. Bir türlü birleşmiyorlar.»

Felix kaşlarını hayretle kaldırarak oradan ayrıldı.

Felix, Paissy'de dostu olan bir papazla karşılaştı. Papaz, Felix'in Charles'le görüştüğünü biliyordu. Onu uyardı. Charles, Felix'in başını döndürmeye, onun duygularına, düşüncelerine hâkim olmaya çalışacaktı. Felix'in çok dikkatli olması gerekliydi.

Geçirdikleri yıl boyunca papaz Charles'in isteklerine uyararak ona kütüphaneden teoloji, felsefe, el falı, yoga, Volter'in denemeleri, Molière'in oyunları gibi kitaplar sağlamıştı. Charles bunları dikkatle okumuş, anlamadığı sözcüklerden uzun bir liste çıkarmış, papazdan ısrarla bunların anlamlarını öğrenmeye çalışmıştı. Birlikte derin, uzun tartışmalara girmişlerdi. «Charles'in elde edebildiği her tür bilgiyi bir sünger gibi emen kafası var,» dedi papaz. «Bir paket kâğıdı iki günde tüketiyor. Benden bir satranç takımı istedi. Oyunu kendi kendine öğrenmekle kalmadı, ustası kesildi. Sanırım, bu oyunu yazdığı mektupların pul parasını sağlamak için öğrendi.»

Papazla ziyaretçi el sıkışıp kendi yollarına gittiler. Felix cumartesi gecesinin içine kaymak üzere bulunan Paris'in tatlı havasına, papaz da toplumun kafeslerine takılmış kişiler için dua etmek için kiliseye yöneldiler. Bir dahaki buluşmalarında genç papaz, Charles'in ne denli başarılı bir yalancı olduğu konusunda Felix'i uyarmak niyetindeydi. Mahkûm öylesine yalanla doluydu ki, papaz artık onunla birlikteyken gerçeğe hayali bile birbirinden ayıramadığını düşünüyordu.

Ondan sonraki ziyaret gününde Charles, Felix odaya girer girmez yerinden fırladı. Gözleri bir sınıf arkadaşıyla karşılaşmış gibi mutlulukla doluydu. Kontrolü, yöntemi hemen ele alarak dostluklarının ne yönde, nasıl gelişeceğini anlatmaya başladı. Eğer Felix onu anlamak istiyorsa, yaşam öyküsünü bilmesi şarttı. Bunu da istekle, coşkuyla anlatmaya hazırdı Charles. Felix nasıl bir ilişkiye sürüklendiğini merak ederek oturup onu dinlemeye koyuldu. Ondan sonraki birkaç cumartesi Charles usta bir sanatçı gibi başından geçenleri, onu istemeyen bir anneyle babanın arasında nasıl gidip geldiğini, eski Yunan trajedilerini anımsatan bir belagatle anlattı. Felix işin içine yalanın da karıştığını, daha doğrusu kişilik analizlerinde değişiklikler olduğunu görüyordu. Bir hafta Song, Saygon sokaklarında sırtında vücuduna yapışan bir elbiseyle orospuluk ediyor, ertesi hafta bir azize kılığına bürünüyor. Terzi Sobhraj, Charles'i her fırsatta kırbaçlamaya kalkışan bir despot, sonra da konuşmaları hiç unutulmaması gereken kutsal bir kişiliğe bürünüyor.

Ya mektuplar! Felix her cumartesi yanından ayrılır ayrılmaz Charles yazmaya başlıyordu. Günde iki üç mektup yazdığı oluyordu. Bunlar dilbilgisi hatalarıyla dolu oluyordu ama yine de olağanüstüydüler. Mektuplarda Nietzsche, Hazreti İsa ve Buda'dan alınmış parçalar oluyordu. Coğunlukla da yeni bulunduğu dostluk için duyduğu içtenliği, bu konuda ne denli şanslı olduğunu belirtiyordu. Felix çok geçmeden Charles için yalnızca bir ziyaretçi olmaktan öteye geçtiğini anlamaya başladı. «Her gün Tanrıya seni bana yolladığı için şükrediyorum. Tanrı dualarımı yanıtladı. Sen benim kardeşim, bir insanın diğer bir insanda bulabileceği en saf sevgi, babam, kurtuluşumsun... Tüm hayatım boyunca toplumsal yasalara göre değil de insanlık ölçülerinde bir dostum olmasını arzuladım. Erkek erkeğe. İnsan insana... Bir dahaki gelişinde lütfen bana Jung'un bir kitabını getir. Ondan hiçbir şey okumadım. Hoşuma gideceğinden eminim.»

Birkaç ay sonra Felix, papazın yaptığı uyarıdan neyi kastettiğini anlamaya başlamıştı. Bu yüzden iki cumartesi Charles'i ziyareti kasten aksattı. Sonra da genç hükümlüye, ne zaman

numara yapıp yapmadığını, ne zaman gerçeği söylediğini bir türlü anlamadığını belirten bir mektup yazdı.

Buna karşılık Charles'dan öfke, intihar edeceği tehditleriyle dolu bir mektup geldi. Mektupta Felix'e olan derin bağlılığını da belirtmişti. «Lütfen beni terketme,» diyordu. «Herkes gibi. Hayatımın en önemli kişisi sensin. Fazla hayale kapılıp gerçeklerden uzaklaştığımı biliyorum. Ama yemin ederim ki, gerçeklerin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Ne de olsa hayatın çirkeflerinde yeterince dolaştım. Gerçekleri nasıl bilmem? Evet, zaman zaman gerçeklerden kaçmak isteyen bir kafam var. Ama başka nasıl yaşayabilirim ki... Yalnızca gerektiği zaman gerçeklere dönüyorum. Çift kişiliği olan bir insan değilim ben. Kaygılanma, Felix. Ben geri zekâlının tekiyim.»

Felix teslim bayrağını çekip cumartesi ziyaretlerini sürdürmeye başladı. Terzi Sobhraj'ın kişiliği didik didik ediliyordu bu ziyaretlerde. Ona nasıl yaklaşılabildi? Ona oğlunun hapse olduğu nasıl duyurulabilir ve bir gün de Saygon'a dönmesi için yeterince para yollaması nasıl sağlanabilirdi?

Charles'in dramı Felix'i büyülemiş gibiydi. Bu modern çağda bir insan vatansız olamazdı. Kalamazdı. Charles'in babası gerçekten Hintliyse, ki öyle görünüyordu, Charles'in Hintli olması, Hindistan vatandaşlığına kabul edilmesi gerekiyordu. Felix konuyu Paris'teki Hindistan Elçiliğine götürdü. Charles'in yaşam öyküsünü anlatan bir dosyayı da yanına almıştı. Bunu Charles'la birlikte özenle hazırlamışlardı. Nazik bir danışman Felix'le ilgilendi. Durumu inceleyeceğini belirtti. Felix elçiliğe yeniden gittiğinde olumsuz yanıt aldı. Eğer Charles Sobhraj Hindistan toprakları üzerinde doğmuş olsaydı, o zaman vatandaşlık hakkı tanınabilirdi. Ama doğum belgesi, Vietnam hükümetinden de yazılı hiçbir kanıt olmadığına göre yapılacak bir şey yoktu. Danışman bunları söylerken yüzü hiç de iç açıcı değildi. Sonra işlerinin fazla olduğunu ileri sürerek görüşmeyi kısa kesmeye kalkıştı.

Bu tutum karşısında Felix de kaygılanmıştı. Ne olmuştu? Bilmediği bir şey mi vardı?

Danışman dosyayı işaret ederek, «Bu adam,» dedi. «Bir gün alın yazısıyla Hindistan'da karşılaşacak.» Sanki mahkûmun

geleceğini gerçekten biliyormuş gibi titredi. Felix ondan daha fazla bilgi almaya çalıştı. Soru sormaya kalkıştı. Ama danışman, «Lütfen,» dedi. «Size bunu açıklayamam. Yalnızca hissediyorum.»

Felix antetli kâğıdını kullanarak Bay Sobhraj'a bir mektup yazdı. Gerçeği ondan saklamadı. Oğlunun hırsızlık ve soygun suçundan Poissy Cezaevinde yattığını anlattı. «Ama oğlunuz çok değişti,» diye yazdı. «Çok zeki bir delikanlı o. Cezaevinde eline geçirebildiği her tür kitabı okuyarak kendini yetiştiriyor. Üstelik sizi çok seviyor. Sizi üzdüğü için de pişman.» Felix mektubu bu kadarla bıraktı. Charles'in Saygon'a dönmek istediğinden, bunun için de terzinin para yollaması gerektiğinden söz etmenin hiç de uygun olmayacağına karar vermişti. Bunu sonraya bırakmıştı.

Charles'la birlikte sabırsızlıkla gelecek yanıtı beklediler. Her cumartesi Charles'in ilk sorusu, «Babamdan mektup geldi mi?» oluyordu. Tam üç ay Felix başını olumsuz anlamda salladı. Sonra mektubun kaybolmuş olmasından korkarak Felix iki mektup daha yazdı. Yine yanıt alamadı.

Düş kırıklığı kolaylıkla öfkeye dönüşür. Charles oturup bir mektup yazarak babasını babalıktan reddetti.

Sevgili babacığım,

Babam olduğuna gerçekten üzülüyorum. Senin kanından, canından olduğuma da. Neden mi? Çünkü bir babanın evladını sevmesi, onu okutup yetiştirmesi, ona bir gelecek sağlaması en önde gelen görevidir. Ama sen ki Tanrıya dua ediyor, tapınağa gidiyorsun ama vicdanın nerede? Vicdan denilen duyguya sahipsen çok üzüntülü olman gerekir.

Bir evladın olmasını istedin ama ihmal ettin. Onu bir köpek, en aşağılık bir hayvan gibi sokaklara bıraktın... Artık babam değilsin. Seni reddediyorum...

Bunca yıldır beni ihmal ettiğine pişman olacak, beni anımsayacaksın. Yaşamımın çoğu hapiste geçti. Buna neden de sensin... Bu gerçeğin seni bir kanser gibi yiyip bitirmesini diliyorum... Bir gün beni bağrına basmak isteyeceksin ama çok geç olacak...

Charles.

Mektubu bir cumartesi günü Felix'e verdi. Hiç okumadan babasına postalamasını söyledi. Hayatında yazdığı en önemli mektuptu bu. Felix kaygılanmıştı. Genç mahkûmun yüzündeki derin nefret hiç hoşuna gitmemişti.

1966 Noel'inden önceki gün Felix hediyelerle Charles'in ziyaretine gitti. Hediyeleri verdikten sonra, «Bir şey daha var,» diyerek üzeri yabancı bir ülkenin pullarıyla dolu bir zarf uzattı.

Charles babasından ne zamandır beklediği mektubu elinde sımsıkı tuttu. Bir türlü açamıyordu. «Ne yazıyor?» diye sordu. «Okumak istemiyorum.»

Felix, «Çocukluk etme,» diye onu azarladı. «Oku. Hem de hepsini. Yarıda bırakayım deme.»

Terzi Sobhraj oğlunu Paris'ten alıp Saygon'a getirdiği zamanı anlatıyordu mektubun başında. «Charles buradayken kız arkadaşlar edindi. Evden çaldıklarını bu kızlarla harcamak için sokaklarda sattı. Bir keresinde arabamı alıp kaza yaptı. 200 dolar harcamak zorunda kaldım. Davranışlarını hep eleştirdim. Ama çok gençti. Babasının zengin olduğunu sanıyordu. 1964'de,» diye terzi mektubunu sürdürüyordu. «Marsilya'da bulunan Song'a mektup yazıp oğlumu görmek istediğimi bildirdim. Song Charles'in nerede olduğunu bilmediğini yazdı.»

Mektubun bu noktası Charles'i pek etkiledi. Babası onu aramış, onu görmek istemişti! Bunu bilseydi pasaport satın almak için para bulacağım diye Paris sokaklarında hırsızlık, soygunculuk etmezdi elbette. Mektup babaca bir tutumla sona eriyordu. «Mektubunuzda artık Charles'in uslu, iyi, akıllı bir çocuk olduğunu, Saygon'a gelmek istediğini yazdığınıza göre, bence bir sakınca yok. Eğer pasaport ve vatandaşlık sorunlarının üstesinden gelebilirsek... Ama ben asıl onun buraya ne gibi bir düşünceyle dönmek istediğini bilmek istiyorum. Tüm zamanını kadınların peşinden koşmakla geçiren insanlardan hiç hoşlanmam. Erkek dediğin çalışmalı, ekmek parasını kazanmalı ve evlenmeli.»

Charles'in mektubu almaktan duyduğu sevinç kısa sürede üzüntüye dönüştü. Kader ona yine oyun oynamıştı. Ne yazık

ki babasına, onu reddettiğini yazdığı mektup herhalde şimdi eline geçmiş olmalıydı. Felix'in bir Noel hediyesi daha vardı. «Bunu postalamadım,» diyerek Charles'a babasına yazdığı mektubu verdi.

«Yazdıklarını bir kez daha düşünürsün diye karar vermiş-tim.»

Charles onun boynuna sarılıp sevinç gözyaşları döktü.

6

Felix cumartesi ziyaretlerinden birinde, «Annenin Fransa'da yaşadığını bilmiyordum,» dedi Charles'a. 1967 kışının ortasında-ydılar. Cezaevi duvarları buz gibiydi. İki erkek battaniye-lere sarınmışlardı. Terzi son mektubunda Song'un Marsilya'da olduğundan söz etmişti.

Charles, «Sana söylemekten çekindim,» dedi. Eğer Felix onun Fransa'da bir sürü akrabası olduğunu bilse, zamanını daha yalnız, ona gereksinmesi daha fazla olan birine ayırırdı. Ama artık gerçeği öğrenmesinin bir önemi yoktu. Çünkü dost-lukları sağladı. Şimdi Charles onun gidip annesiyle görüş-mesini içtenlikle istiyordu. «Yolun Fransa'nın güneyine düşer-se gidip annemi gör. Sana bütün anlattıklarımın doğru oldu-ğunu söyleyecektir.»

Felix bunu yaptı da. Paris'ten Song'u arayarak birkaç gü-ne kadar ziyaretine geleceğini bildirdi. Kendini Charles'ın bir arkadaşı olarak tanıtmış ama oğlunun hapiste olduğunu söyle-memişti.

Felix, Marsilya'nın dış mahallelerindeki limon sarısı bada-nalı villanın kapısını çaldığında, ona kapıyı Charles'ın ikizi de-nebilecek benzerlikteki kardeşi André açtı. Aralarında sekiz yaş olmasına karşın, André üvey ağabeyini daha Dakar'da bağ-rına basmış, ona âdeta tapmıştı. Çocuk Felix'i oturma odasına aldı. «Bu annem, Madam Darreau,» diye kanepenin ucuna iliş-miş oturan, kırk, kırk beş yaşlarındaki Song'u tanıttı. Kadının inanılmayacak kadar siyah saçları Kleopatra biçimi kesilmişti.

Sirtında kalınlaşmış vücutuna sımsıkı yapışan bir elbise vardı. Her haliyle artık yitirdiği gençliğine sarılma çabası içinde olduğu belliydi. Kanepede pijamalı bir erkek yarı uzanmış, sıkıntılı sıkıntılı bekliyordu. «Bu da babam,» dedi André.

Felix şaşırdı. Adam Charles'in anlattığından çok daha genç ve güçlü kuvvetliydi. Emekliye ayrılmış olan eski Fransız subayı duruma hemen hakim oldu. «Siz kimsiniz? Burada işiniz ne? Bizden ne istiyorsunuz?»

Felix soruları sabırla, kendine özgü bir olgunlukla yanıtladıkça karşısındaki adamın güvenini kazandığını görüyordu. Poissy Cezaevine tutukluları ziyaret etmek için gittiğini, Charles'i da orada tanıdığını anlatınca, Song, «Tanrım,» diye içini çekip haç çıkardı. «Böyle olacağını biliyordum.»

Darreau, yattığı yerden Felix'e cezaeviyle ilgili başka sorular sordu. Sonra birden öne doğru uzanıp Song'un kulağına bir şeyler mırıldandı. Song da başını olumlu anlamda salladı. O zaman Darreau yerinden fırlayıp elini Felix'e uzattı. «Özür dilerim,» dedi. «Size oyun oynadık.»

Adam Charles'in üveybabası değil, Marsilya polislerinden biriydi. Song, Charles'in Marsilya'daki gangsterler arasında arkadaşları olduğunu, onlardan birinin evini soymaya geldiğini düşünerek polise telefon edip kendisini korumalarını istemişti. Felix'in, Charles'in kötü arkadaşlarından biri olabileceğinden korkmuşlardı. Felix başını geriye atıp kahkahalarla güldü. Kurt, Küçük Kırmızı Başlıklı Kız'ın anneannesi rolünü oynamıştı. Aile tümüyle garipti doğrusu.

Felix için Song'u ziyaret, merakın da ötesinde, Charles için yasal bir kimliği nasıl elde edeceği konusunda bilgi verdi. Song emekli bir Fransız subayıyla evli olduğuna göre, Charles'i aile birliğine sokmanın bir yolu bulunabilirdi. Yasalarda bir boşluk olmalıydı. Ama Paris'teki hükümet görevlisi Felix'in başvurusunu kısa, kesin bir «Hayır»la geri çevirdi. Felix oradan ayrılmak üzereyken, memur biraz beklemesini söyledi. Sonra bir yasa kitabını açarak inceledi. Sonra aradığı yeri bulmuş gibi soru sormaya başladı.

Bu Charles Gurmukh Sobhraj denilen kişi Vietnam toprak-

larında, Vietnam'a Fransız Çin Hindi dendiği zamanlarda mı doğmuştu? Felix soruyu başıyla evetledi.

Bu adamın annesi doğuştan Fransız Çin Hintlisi miydi? Felix yine başını olumlu anlamda salladı.

Memur ihtiyatla konuşuyordu. Fransa'nın çekilmesinden sonra ülkeyi terketmek zorunda olan Fransız Çin Hintlilerini ilgilendiren ama pek kullanılmayan bir yasa vardı. Bu gibi kişiler Fransız vatandaşlığına doğrudan kabul ediliyorlardı. Fransa'da oturma hakkına da sahiptiler.

Birden her şey kolaylaşmıştı. Felix bir avukat tutup gerekli belgeleri hazırlattı. Sonra bir yargıç önüne çıktı. Charles'in dosyasını inceleyen yargıç onun hiç de Fransız vatandaşlığına kabul edilecek türden biri olmadığını söyledi. Yine de bu adamın annesi bir zamanlar Fransız toprakları sayılan bir sömürge'nin yasal vatandaşıydı. Bu yüzden de Charles Gurmukh Sobhraj da Napolyon, Rousseau ve Volter'in vatanının bir parçası sayılırdı.

Olağanüstü haberi Charles'a anlatan Felix, «Her şey olup bitene kadar âdeta soluk almaktan korktum,» dedi. Genç hükümlü kanepeye oturmuş, başını inanmazlıkla ağır ağır sallıyordu. Nerdeyse yirmi beş yaşına girecekti, ama herkese doğduğu anda verilen hakkı, yasal kimliğini ancak şimdi elde edilmişti. Felix onun mutluluğunu gölgeledi. İki şart koşulmuştu. Birincisi, Charles hapisten çıktıktan sonra belli bir süre orada işlediği suçlardan ötürü Paris'te oturamayacaktı. İkincisi, ülkenin diğer bütün erkekleri gibi Fransız ordusunda askerlik yapacaktı.

Charles buna yüzünü buruşturdu. İki yılını daha, başka bir çeşit hapishane olan orduda geçirmeye hiç niyeti yoktu. Felix kaygılanmamasını söyledi. Bütün bunları düşünmeye daha bir yıl vardı. Charles sevinçle Felix'in boynuna sarıldı. Ağlayarak, «Teşekkür ederim'den başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Söz veriyorum, Felix, seni düş kırıklığına uğratmayacağım. Yeni yaşamaya başladığımı hissediyordu.»

Bir yıl daha yavaş geçmeye başladı. Charles hapisten çıkacağı 1968 sonlarını ipe çekiyordu. Zamanını da yararlı bir

biçimde kullanıyordu. Âdeta âşık olduğu Nietzsche'yi daha iyi anlayabilmek için Almanca öğrenmeye başlamıştı. «Doğa gerçekten insanları zayıflar ve güçlüler diye ikiye ayırmış,» diye yazdı. «Annelerinin bağrından ayrıldıkları anda zayıf olanlar var. Bunlardan değilim ben. Ben güçlüyüm.»

Ve de mektuplar yazıyordu. Hücrelerinden mektuplar hayret uyandıracak bir sayıda sel gibi akıyor, Charles bunları Felix ya da papaz aracılığıyla gerekli yerlere postalıyordu. Gelecek için planlar da yapıyordu. Ölçülerini alıp Saygon'daki babasına yazmış, hapisten çıkana kadar kendisine yarım düzine elbise dikmesini istemişti. Bir Fransız dergisinden kestiği en son moda erkek kıyafetinin resmini de eklemeyi ihmal etmemişti.

Ote yandan Felix onun hapisane içindeki üzüntüsünde çok az şey biliyordu. Diğer mahkûmlarla arkadaşlığının nasıl olduğundan da haberi yoktu. Ama zaman zaman kaygı verici haber kıvrıntıları da gelmiyor değildi. Poissy'deki ilk yılında Charles yalnızlığı yeğlemiş, zamanını kitap okuyarak, yazarak, eşcinselleri kendinden uzak tutmak için karate çalışarak geçirmişti. Daha sonra çoğunlukla Doğulu, suçları cinayet işlemekten ülkeye uyuşturucu sokmaya kadar değişen yabancı hükümlülerin arasında görülmeye başlamıştı. Felix kendini sevginin, Tanrının ve gerçeklerin yanında sayan biri için bu tür ilişkilerin tehlikeli olduğunu ona ustaca anlatmaya çalışmıştı. «Onlarla satranç oynuyorum,» diye yanıtlamıştı Charles aksi aksi. «Onların dizleri dibinde oturup ders alan bir öğrenci değilim.»

Sonra Fransız vatandaşlığına girdiğinde, üzerine bir küstahlık, kendine güven geldi. Sanki kardeşlik derneğinin üyeliğine kabul edilmiş de, bunun içtüzüğünü eleştirmeye kendinde hak bulmaya başlamış gibi oldu. Bölümündeki bir hükümlü bir suç işleyip ceza olarak günlük süt hakkı kesilince, Charles kendi sütünü onunla paylaşmaya başladı. Bu cömertliği anlaşıncı, gardiyanlar onun sütünü de kestiler. Charles hemen cezaevi müdürüne bir mektup yazarak konuya bir Dreyfus davası niteliğini kazandırmaya kalkıştı.

Saygıdeğer Müdür Bey,

Hakkımdaki yargınızı protesto etmek için yazıyorum. Hakkım olan bir ceza verildiğinde, buna itiraz etmeden katlanırım. Ama cezam haksız, yanlış raporlar üzerine verilmişse buna itiraz ederim. İtiraz da ediyorum!

Sizin gözünüzde değersiz bir mevkide bulunmama karşın, sizden adalet istiyorum. Toplumda yaşayan her kişinin hakkı olan adaleti vermenizi diliyorum. Sütümü cezalı bir arkadaşımınla paylaşıyorum diye benim sütümün de kesilmesi haksızlıktır! Arkadaşım hasta, süte gereksinmesi var. Benim için bu davranış gayet doğaldır!

Konuyu papazla tartıştım. O beni teselli etti. Ama sizin göreviniz nedir? Bizi öldürmek mi? Yoksa bir gelecek, yarının toplumunda kendimize bir yer sağlamamıza yardımcı olmak mı?

Aleyhimdeki raporda hücremi temiz tutmadığım bildiriliyor. Gardiyanlar yapıyor bunu, sonra da beni suçluyorlar. Daha fazla haksızlığa dayanamayacağım! Bundan sonra, eğer cezamı kaldırmazsanız yemek yemeyeceğim. Bu haksızlıkları düzeltemezseniz öleceğim.»

Müdürden bir yanıt gelmeyince, Charles açlık grevine başladı. O sırada bir rastlantı sonucu Gandi'nin yaşam öyküsünü okuyordu. Kendini onun yerine koymuştu. Vücudu insanlık ve adalet uğruna eriyip gidiyordu. Hücresinde bağdaş kurup oturmuştu. Derin düşünceler içinde gardiyanların küfürlerini, kışkırtmalarını duymazlıktan geliyordu. Charles giderek öylesine zayıfladı ki, Felix'le görüşmek için cumartesieleri ziyaretçi odasına gidemez oldu. Felix ona aptallık ettiğini, gıdasızlıktan ölme bile kötü davranışlarından ötürü cezasının uzatılacağını bildiren bir haber yolladı.

Charles basın toplantısı yapmak istedi. Ama hiçbir gazeteci gelmeyince, çevresindekilerin ilgisi azalınca, ve artık gıdasızlıktan baygınlık geçirmeye başlayınca açlık grevine son verdi. Greve başlayalı kırk beş gün olmuştu. Günlük süt hakkını yeniden almaya başladı.

Cezaevindeki son birkaç ayında Poissy'deki durumu için Fe-

lix'e şöyle yazdı: «'İnsanlık' konusundaki tüm hayallerimi yitirdim. Burada herkesin birbirine yardımcı olması gerekir. Ama hiç de öyle değil. Gardiyanlar mahkûmlar bile birbirlerini birer kurt gibi kemirme çabasında. Kendimi vahşi bir ormanda yaşıyor gibi hissediyorum. Gerçi sen çok şey duydun, gördün ama bunlar bildiklerinin yarısı bile değil. Burası bir cehennem...

«Sakin umutlarımı yitirdim sanma. Her günümü aklıma güvenerek geçiriyorum. Burada beni diğerlerinin üstüne çıkaran şey bilgim, zekâm. Güçlü adam, kafasına güvenen adamdır. Kaba güç ikinci planda kalır. Benim gibi birini kaba güç yıkmaz...»

Poissy'den çıkacağı gün Charles'i almaya Felix geldi. Birlikte cezaevinin kasvetli havasından Paris'in pırıl pırıl ilkbahar gününe çıktılar. Felix neşeli, mutlu haberlerle doluydu. Saygon'daki terzi Sobhraj'dan üç takım elbise yola çıkmıştı bile. Onu çeşitli iş önerileri bekliyordu. Ustelik bu gece Charles'in de davetli olduğu bir parti vardı.

Charles bu haber üzerine kaskatı kesildi. Konuklar onun geçmişini biliyorlar mıydı?

«Sen anlatmazsan kimse bir şey bilmez,» dedi Felix. «Kimseye bir şey anlatmak zorunda değilsin. Geçmiş geçmiştir.»

Charles, Paris'in güzelliğini içine çekerek takside konuşmadan oturdu. Sonra kafasını kurcalayan şeyi sordu: Partide kadınlar olacak mıydı? Felix gülümseyerek başını evet diye salladı. Pek çok kız olacaktı. Hem de iyi kızlar. Erkekten para isteyen, sonra da onu dar bir merdivenden pis odalara çıkaran türden değil. «O halde ben bu partiye gidemem,» dedi Charles. «Şu halime baksana, tıpkı bir sokak serserisi gibiyim.» Felix taksi şoföründen bir erkek giyim mağazasının önünde durmasını istedi. Charles gidip üzerine bir şey alabilirdi burdan. Borcunu sonra öderdi.

Charles gizlemeye çalıştığı bir korkuyla vitrinin önünde durdu. Bir askeri geçit törenini ağzı bir karış açık izleyen bir çocuk gibiydi. Bir deri bir kemik kalmıştı. Poissy'deki güneşsiz günler yüzünden cildi sarımsı bir beyazlıktaydı. Felix içinin acıyla bur-

kulduğunu hissetti. Arkadaşı yirmi döt yaşındaydı ama bir pantolon almasını bile beceremiyordu.

Partiye geç kaldılar. Çünkü Charles günün büyük bir bölümünü yıkanıp traş olmak, üzerindeki cezaevi kokusunu çıkarmaya çalışmakla geçirmişti. Sonunda bir taksiye atlayıp yola koyulduklarında, Charles blazer ceket, modaya uygun pantolonu ve pırıl pırıl ayakkabılarıyla bir erkek giyim mağazasının vitrininden fırlamış gibiydi. Cebinde de sahibine sormadan, «borç aldığı» Felix'in yatak odasındaki bir kutu içinde sakladığı altınlar şıkırdıyordu.

7

Sabahleyin cezaevinden çıkıp hemen o akşam kalabalık bir partinin gürültülü havasına katılmak Charles için bile fazlaydı. Felix'in yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Tıpkı okula yeni başlayan bir çocuk gibiydi.

Sonra kız geldi.

Charles onu hemen farketti. Kızın kalabalığın arasından geçip ikram edilen şarabı kabul edişini, gülüşünü, çevresindekilere şakayla takılmasını, iltifatları kabullenmesini ama aşırı davranışları ustalıkla geri çevirmesini dikkatle izledi. Kızın uzun kahverengi pırıl pırıl saçları, açık mavi renkte gözleri vardı. Charles, «Kim bu?» diye fısıldadı. Felix gülümsedi. Kızın adı Helene'di. Yarı Vietnamlı bir erkekle olan aşk macerası daha yenilerde düş kırıklığıyla sonuçlanmıştı. «Bir ikinci Doğulu erkekle ilişki kurmaya kalkışacağını sanmam,» diye Felix onu uyardı. Oysa Charles bu uyarıyı duyduysa bile hiç aldırış etmedi. Büyülenmişti âdeta. Daha sonra Felix'in anımsadığına göre, partide bu iki kişiden başka kimse kalmamış gibiydi. Olağanüstü bir andı bu. Birbirlerini gördükleri, bakıştıkları andan itibaren Helene'in işi bitmişti artık. Hayatının kontrolünü yitirmişti.

Tanıştırıldıklarında Charles genç kadını evin تنها bir köşesine doğru götürdü. Orada oturup sanki birbirlerini daha ön-

ceki yaşantılarından tanıyor, seviyorlarmış gibi ağız ağıza, burun buruna konuştular. Paris'in banliyösünde oturan bir kasa-bın kızı olan Helene daha yirmi yaşındaydı. Tam bir burjuva geleneklerine göre yetiştirilmişti. Hayatı banliyödeki eviyle Paris'teki işi arasındaki dar çerçeve içinde geçiyordu. Oysa şimdi yanında, dediğine göre, Vietnamlı bir milyonerin oğlu oturuyor, bir gün onu götürmek istediği Dakar'daki bir kafeden sözediyordu. Gecenin ilerlemiş bir saatinde Charles onun el falına bakmaya başladı. Bunu yaşlı bir çingene kadınından öğrendiğini söylemişti.

«Kadere inanır mısın, Helene?»

Helene çekine çekine başını salladı.

«Inanmana sevindim. Çünkü kader senin benden uzaklaş-mana, kaçmana asla izin vermeyecek.»

Åşıkların tanışmalarını izleyen ayları düşündüğünde, her şey Felix'e bir karabasan gibi geliyordu. Charles bir bakıyorsun tam bir erkek gibi davranıyor, bir bakıyorsun tümüyle çocukla-şıyordu. Ama sorumsuzluğu alabildiğine sürmekteydi. Felix onun için iş randevuları alıyor, ama Charles bu randevulara gitmiyordu. Felix işinden döndüğünde, evin altının üstüne getirildiğini görüyor, kütüphanedeki kitaplar yerlere saçılmış, sayfaları kıvrılmış, plaklar kılıflarından çıkarılıp ortalıkta bırakılmış, dolabın-daki elbiseler dört bir yana dağılmış oluyordu. Felix'in sabrı bir-kaç hafta sonra tükendi. Charles'a kendisine oturacak bir yer bulmasını söyledi. Onu çezaevinde ziyarete gelmesi, kendine evlat edinmesi demek değildi. Charles Helene'in evinin yakının-da küçük bir daire buldu. Ama Felix ondan kolay kolay kurtula-mayacağını kısa sürede anladı. Charles havanın her değişiminde ortaya çıkan bir romatizma gibiydi. Gecenin olmadık bir saatin-de kapı ardına kadar açılıyor, Charles yatak odasına dalarak Felix'e Helene'in güzelliğini, ona olan aşkını anlatmaya başlıyor-du. Felix kapının kilidini ne kadar değiştirirse değiştirsin, Char-les anahtarı edinmenin yolunu kesinlikle buluyordu.

Bir gece Charles bin frank borç istemeye geldiğinde, Fe-lix bu isteğini reddetti. Charles'in zaten ona yeterince borcu vardı. Üstelik bu borcun ödeneceğini de hiç sanmı-

yordu. Eğer Charles bir iş bulup çalışmaya başlamaz, hayatına bir düzen vermezse bir daha onunla asla görüşmeyecekti.

«Ah, Felix, haklısın, hep haklısın sen,» dedi Charles. Davranışlarından utanıyordu. Tek başıslanacak yanı hayatının üç değerli yılının cezaevinde geçmesiydi. «Omrümün en canlı, en verimli üç yılını çaldılar, Felix.»

«Senden hiçbir şey çalmadılar,» diye patladı Felix. «Hapse girmeyi hak etmiştin. Eğer bu biçimde yaşamaya devam edersen, dönüp gideceğin yer yine orasıdır.»

«Asla,» dedi Charles. «Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyeceğim.»

Charles kısa bir süre bir yangın söndürme şirketinde satıcı olarak çalıştı. Bunda da ancak Fransız erkeklerinin çok düşkün oldukları kabartma yazılı kartvizit ısmarlayıp bunları alıncaya kadar kaldı. Şirketin bir memuru daha sonra Felix'e, «Charles iş buluşmalarında, malımıza alıcı bulmakta ustaydı,» dedi. Ama Charles günde sekiz saat çalışmaya gelebilecek tipte biri değildi. Hasta olduğunu, Paris sokaklarında yolunu yitirdiği ileri sürüyor, işini aksatıyordu. Üstelik borç almadığı kişi kalmamıştı şirkette. Borcuna sadık olduğu da söylenemezdi.

Charles'in, Felix'in henüz haberi olmadığı, öğrendiğinde de hiç şaşırmadığı bir yanı daha vardı. Charles Sobhraj'ın Paris'teki varlığı Boissy'de tanıdığı yeraltı dünyasından kişilerin gözünden kaçmamıştı. Bunlardan biri de Porto adındaki bir İspanyoldu. Porto'nun yüzü Barcelona'da bir fahişenin fırlattığı bir tencere kaynar sudan yanmış, bu duruma dev gibi yapısı da eklenince, insanın içine ürküntü veren bir tip olup çıkmıştı. Porto, Charles'a, üç kişilik hırsızlık çetelerine girmesini söyledi. Öyle aşırı gitmiyorlardı. Açgözlü değildiler. Gece geç vakit metroda kılığı kıyafeti yerinde birini her zaman bulabiliyorlardı. Porto'nun korkunç fizik yapısı, bir de Basque tipi bıçak, adamın cebindekilerini ve saatini oracıkta vermesine yetiyordu. Son kez bir fırıncıyı soyup sekiz yüz frankı aralarında paylaşmışlardı. Charles gülmüseddi. Onu tebrik etti. Ama üç kişi arasında paylaşılan sekiz yüz frank, insanın kendini Poissy'e çeyrek yüzyıl kapanması

tehlikesine atmaya değmezdi. Charles başka bir öneride bulundu. Cebinden şık bir kalemle bir kâğıt parçası çıkarıp üzerine büyük bir apartmanın planını çizdi. Burası Avenue Koch'da oturan varlıklı bir avukatın eviydi. Son verdiği partiye nasılsa Charles da davet edilme şansını bulmuştu. Orada bulunduğu sürede evin giriş çıkışlarını, kürk ve mücevher kutularıyla dolu dolapları inceleme fırsatını kaçırmamıştı. Porto ona ağız bir karış açık, büyülenmiş gibi bakıyordu. Önerilen şey bir servet kazandırırdı onlara!

Kazancın yüzde ellisi verilirse, Charles bu işde vardı. Ama yalnızca planı verecek, soyguna katılmayacaktı. Kârın eşit biçimde paylaştırılmasını garanti etmek için de Charles avans olarak beş bin frank istiyordu. Anlaşmaya sadık kalınırsa onlara aynı değerde, soyulacak başka zengin evlerinin planlarını da verecekti.

Haftada birkaç kez evine ve çalıştığı yere güller yollayan, onu şiire, öpücüklere boğan erkeğin, aynı zamanda Poissy Cezaevinde üç yıl yatmış olan aynı kişi olduğunu bilmiyordu Helene. Şimdi üç hırsızla soygun hazırlıklarına girdiğini de. Zaten biri çıkıp bunları ona söyleseydi de inanmazdı. Aşığı ılık yaz gecelerinde Seine Nehrinin ortasındaki incecik adada onunla gezintiye çıkan, şafak sökerken ona aşkını anlatan, evine telgraflar, işyerine ekspres mektuplar yollayan bir erkekti. Ona, «Ölümsüz kadın, küçük kız,» diye yazıyordu bu mektuplarda. «Beraber olmadığımız saatlerde öleceğim sanıyorum. Gözümü uyku tutmuyor, kendimi oradan oraya atıyor, odamın içini senin hayalinle doldurmaya çalışıyorum. Bir Tanrı var, **cheri**, seni bana o yolladı.»

Helene ondan ne zaman geçmişini sorsa, Charles dünyanın dört bir köşesinde geçirdiği romantik serüvenler uyduruyor, böylece anlattıklarının gerçeklik derecesini incelemek güçleşiyordu. Ve de sürekli olarak Helene'e evlenme teklifinde bulunuyor, genç kız da onu kırmamaya çalışarak teklifi reddediyordu. Aslında hayatının geri kalan bölümünü Charles'in kollarında geçirmeyi istiyordu ama burjuva geleneklerine, terbiyesine sıkı

sıkıya bağılı, düşünmeden yapılan davranışlardan kesinlikle hoşlanmayan bir ailesi vardı. Charles'a yanıtı hep, «Bana biraz daha zaman tanı,» demek oluyordu. «Tanışalı daha ne kadar oldu ki...» Bir keresinde Charles'in gelip onu evden almasına izin verdi. Helene'in babası Doğulu genç adamı dikkatle inceledi. Charles, Paris'in yazından, DeGoulle'den, Marsilya'daki üvey babasından sözetti. Şimdi üvey baba Fransa'nın en büyük savaş kahramanlarından biri haline gelmişti elbette. Bir ara kasabın üzerindeki giysinin şıklığını överek bunun bir «tören» için çok uygun düşeceğini söyledi.

Kasap, «Eğer nikâh töreni demek istiyorsanız,» diye homurdandı. «Bunun sözünün edilmesini bile istemiyorum.» Daha sonra Charles müstakbel kayınpederinin «duygusuzluğunu, mantıksızlığını» Felix'e anlattı. Felix, Helene'in babasını asla suçlamayacağını belirtti. Charles kızı, henüz yakalanmış bir kuş gibi avucunun içinde tutuyordu.

«Ama tutmuyorum,» diye atıldı Charles. «Bir gün uçup gidecek. O zaman ben de intihar edeceğim.» Felix için içini çekmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Porto, Charles'a verilecek beş bin frankı bulmak için birkaç gün uğraştı. Sonra arkadaşlarıyla oturup basit ve ilkel bir plan hazırladılar. Charles'a evin planı için istediği parayı verecek, son gece gidip onun boğazını kesip beş bin frankı geri alacaktı. Yapacakları soygunu da yine üç arkadaş aralarında paylaşacaklardı. Charles'in evine gitmek için metroya bindi. Eve vardığında, kapıcı Charles'in dışarı çıkmış olduğunu söyledi.

1968 Ağustosunun başlarıydı. Charles «bir arkadaşından ödünç aldığı» spor bir arabayla Helene'i gezmeye çıkardı. Geze geze Deauville'e gittiler. Charles geceyi buradaki kumarhanede geçirmek istiyordu. Yolda evlenme önerisini de ısrarla yineledi. Pek yakında Uzakdoğu'ya hareket edecekti. Babası bir iş anlaşması için ısrarla Saygon'a gelmesini istiyordu. Oysa terzi Sobhraj, Felix'e yazdığı mektupta oğlunu yanına asla kabul etmeyeceğini bildirmişti. Savaş şiddetleniyor, Lyndon Johnson ülkeye her ay binlerce asker yolluyordu. İş hayatının ne olacağı hiç

belli değildi. «Ama bunlardan da daha önemlisi,» diye yazmıştı terzi. «Oğluma güvenmiyorum. Annesi onu iyi yetiştirmede.»

Charles, Helene'e kendisiyle hemen evlenmesi için yalvarıyordu. «Paris'ten sensiz ayrılamam,» dedi. Helene yine ondan zaman istedi. Babasını kandırmaya çalışıyordu. Annesi kalbinden rahatsızdı. Uzüntüye gelemezdi. Bir aile sorunu annesinin ölümüne neden olabilirdi.

Deauville kumarhanesinde Charles düşünmeden kumar oynadı. Helene onun arkasında durmuş, son Paris modasına göre giyinmiş kadınları, şık erkekleri seyreliyordu. Kısa bir sürede Charles, Helene'in altı aylık maaşı değerinde para yitirmiş bulunuyordu. «Artık oynama, **cheri,**» diye fısıldadı Helene. Charles kaba bir biçimde ona susmasını söyledi. Tanışmalarından beri ilk kez böyle davranıyordu Helene'e. Yarım saat içinde Charles tüm parasıyla birlikte Helene'den aldığı elli frankı da kaybetmiş bulunuyordu.

Paris'e dönerlerken Charles suskundu. Kumarda kaybetmesinin suçunu Helene'e yüklüyordu. Gaz pedalına öfkeyle sonuna dek basarak otoyolda son hızla gidiyordu. İnce bir sis tabakası yolu cilalamış gibi ıslatmıştı. Charles'dan ağır gitmesini rica etti Helene. Ama Charles'in yanıtı, onun korku dolu ağlayışını bastırması için radyoyu sonuna kadar açmak oldu. «Tamam, sen kazandın,» diye bağırdı Helene sonunda. «Seninle evleneceğim.» Charles bir kahkaha atarak ayağını gaz pedalından çekti. Aynı anda da peşinden siren çalarak gelen polis arabasını gördü.

Charles küfürler savurarak gaz pedalına yine basıp otoyoldan çıktı ve sakin, uykuda bulunan bir köy yoluna girdi. Ama kıvrılarak giden dar yolda kontrolünü yitirip bir parmaklığa çarparak henüz ekilmiş bir patates tarlasında durdu.

Silahlarını çekerek gelen polisler araba hırsızlığından onu tutuklamaya kalkıştıklarında, Charles'i bir kadına sarılmış, onun yüzündeki kanları dudaklarıyla silmeye çalışırken buldular.

Porto, Charles'in evinin yakınındaki boş arsada gece yarısına dek bekledi. Sonra bir kafeterya bularak kendinden geçip bar sahibi tarafından sokağa atılınca dek kırmızı şarap içti.

Charles sekiz ay hüküm giydi. Rouen'deki cezaevine girecekti. Yargıç ceza konusunda fazla yumuşak davrandığı kanısındaydı. Önünde Charles Sobhraj'ın oldukça kabarık dosyası duruyordu. Birisi, bir polis ya da bir duruşma avukatı, yirmi dört yaşındaki suçlunun adının üzerine kırmızı kalemle, «Son Derece Tehlikeli» diye yazmıştı.

Helene tanıklık etmek için duruşmaya geldi. Kazadan şakağındaki incecik bir yara iziyle kurtulmuştu. Bu da onun taze, saf güzelliğini bozmuyordu. Yargıca Charles'i sevdiğini, bu durum çözümlenir çözülmez onunla evleneceğini söyledi. Yumuşak, alçak sesi, terbiyeli davranışları yargıcı etkilemişti. Henüz aklı başına gelmemiş olan Felix de Charles'in yardımına koşmakta gecikmemişti. Kendi cebinden verdiği parayla bir psikiyatrist tutup Charles için bir rapor yazdırdı. Böylece Charles'in daha fazla ceza yemesini önlemiş oldu.

Charles ellerine kelepçe vurularak duruşma salonundan çıkarılırken, Helene dinleyici bölümünden fırlayarak onun boynuna sarıldı. «Seni bekleyeceğim,» diye fısıldadı. «Sen özgürlüğüne kavuşuncaya dek bir rahibe gibi yaşayacağım.

Charles silkinerek kızın kollarından kurtuldu. Onun kendisine acımasını istemiyordu. Helene acımayla aşk arasındaki farkı anlatmak için onun peşinden koştu ama geç kalmıştı. Charles gardiyanların, diğer hükümlülerin arasında kaybolup gitmişti bile.

Felix'in posta kutusuna üzüntülü, pişmanlık dolu mektuplar gelmeye başladı. Charles cezaevi yetkililerinden gördüğü haksız muameleden yakınıyor, yine kendinde hiçbir suç bulmamakta devam ediyordu.

Felix verdiği yanıtta, «Belki de bu mektubu öfkeyle yırtacaksın,» diye yazdı. Charles'i şoke edip onun aklını başına getirmek istiyordu. 1969 yılının başlarındaydılar. «Senin sorunların-

dan biri, sürekli bir biçimde kendi kendini tahlil etmen. Ama bunu olumlu yoldan değil, iğrenç, çirkin bir şekilde yapıyorsun! Ah, evet, zaman zaman insanın iç dünyasına dönmesi güzel bir şey. Arada sırada herkes kendi kendisiyle dertleşir, konuşur. Kendini yakından görmek ister. Acaba sen ne görüyorsun? Bu kez karşındaki pislığe bakmalısın. Artık bunu yadsıyamaz, görmezlikten gelemezsin. Sana izin vermeyeceğim. Kendini tanımanı sağlayacağım.

«Charles, herkes bir dereceye kadar çifte hayat sürer. Ama sen Tanrı bilir kaç hayatı birden yaşıyor ve bunu asla önemsemiyorsun. Zaman zaman sözünü etmene karşın fedakârlık denen şeyi yapmaktan acizsin. İçgüdülerine göre, gelişigüzel bir hayat sürüyorsun. Bu yaşam bir gün seni felakete sürükleyecek...

«Şimdiye dek bütün bu olanların, senin yeni bir yaşam biçimi edinmen için bir başlangıç noktası olmasını diliyorum. Ancak o zaman, 'Helene'i seviyorum,' diyebilirsin.

«O zamana dek sana asla inanmayacağım. Yoksa duygularında mı çarpıldı? Gerçek aşkı hissedemeyecek durumda mısın? Yoksa birine çaresiz kaldığın zaman mı sarılıyorsun?»

Mahkûmlar, hapsedilmenin verdiği bunalımla sık sık sinir krizleri geçirirler. Ama Felix'in mektubunu aldıktan sonra Charles, Rouen Cezaevinde yıllar yılı anımsanacak bir biçimde kendini dağıttı. Komşu hücrelerdeki hükümlülerin bağırımları üzerine koşup gelen gardiyanlar, Charles'in çelik çivilerle duvara çakılı ranzasını yerinden çekip paramparça ettiğini, incecik yatağı didiklediğini, duvarların taşlarını, badanasını kazıdığını gördüler. Uzerindekileri de paralayıp ilikleri donduran kış soğduğunda çırlıçıplak kaldı. Elinde bumburuşuk, gözyaşlarıyla ıslanmış Felix'in mektubu vardı. Gardiyanlar onu yakalayıp da bir hücreye tek başına kapamaya götürürlerken mektubu yırtıp yedi. Bunun cezaevi yetkililerinin eline geçmesindense ölmeyi yeğledi.

Charles tam on beş gün hücrede tek başına kalarak Felix'in çizdiği portreyi düşündü. Hükümlülerin arasına döndüğünde de oturup arkadaşına bir mektup yazdı. Bunda Felix'i bir ke-

diyi evinin kapısının önüne koyarmış gibi, hayatından çıkarıp atıyordu.

«Artık benim için kaygılanma, Felix. Burdan çıktığımda ne yapacağım ya da psikolojik yapım seni asla ilgilendirmez. Benim için parmağının ucunu bile kımıldatmana gerek yok. Şimdi ben, yalnızca ben yöneteceğim hayatımı... Kararlarımı istediğim gibi, istediğim zaman kendim vereceğim. Artık senden yardım istemiyorum. Evine adımımı bile atmayacağım. Cezaevinden çıktığım gün, Helene'le evleneceğim. Gelecek bizim. Lütfen hayatımızdan sonsuza dek çık!»

Charles kalan birkaç ayını verimli bir biçimde geçirdi. Fransız yasalarını inceleyip çalıştı. Bir iki aya kadar buradan çıkacağına göre, neden yasalarla böylesine ilgilendiğini soran bir hükümlü arkadaşına gülümsedi. «Yasaları, kuralları çiğnemek istiyorsan, onları iyice bilmen gerekir,» dedi.

Ve her gece, **her gece**, Helene'e aşk, gereksinme dolu mektuplar yazdı.

Sevgilim,

Hücremin derinliklerinde diğer mahkûmların gecenin karanlığında ağladıklarını duyuyorum. Karanlık, yalnızlık dolu zamandır. Karanlık bir insanın çıldırmamak için tüm gücüyle direndiği andır. Eğer sen olmasan, ben de onlardan biri olup çıkardım. Beni kalbimdeki anılar yaşıyor.

Ne güzel, ne harika, ne olağanüstü şeysin sen... İçinde üç resminin bulunduğu son mektubunu aldım. Hangi resmini yeğlediğimi biliyor musun? Oh, küçük kız, elbette biliyorsun. Vücudunun tüm güzelliklerini ortaya koyan mayolu resmini elbette. Hadi gözlerimizi kapatıp yan yana yattığımızı hayal edelim. Senin güzel aşkına hayatımın sonuna dek sahip olmalıyım...

Tanrı bizim aşkımızı koruyacaktır. Çünkü saflığın, kusursuzluğun simgesi o. Benim için kendini güzelleştirdiğini görüyorum. Kendine iyi bakmana sevindim, küçük kız.»

Helene mektupları çantasında her yere taşıyor, onları metroda, öğle yemeği tatillerinde çıkarıp okuyordu. Davetleri kesinlikle reddediyor, nişanlısının askerliğini yaptığını, onun gelmesine kadar bu haliyle, tertemiz kalması gerektiğini ileri sürüyordu.

Cezasının bitmesine iki ay kala Charles'in birkaç ziyaretçisi oldu. Helene annesiyle babasını uyutacak bir bahane bulduğunda Roun'e gidiyordu. Evde onun Charles'a hâlâ âşık olduğunu bilmiyorlardı. Charles'in ziyaretine gelen diğer iki kişi, Vietnam'dan onun akrabaları olduklarını söylüyorlardı. Fransızca'yı çok az biliyormuş gibi konuşuyor, eski, hırpani giysilerle gelerek cezaevi yetkililerini söylediklerine inandırıyorlardı. Gerçekte, polisin de daha sonra ortaya çıkardığı gibi, bunlardan biri Charles'in Saygon sokaklarında birlikte serserilik ettiği arkadaşıydı. Daha yaşlı olan diğerinse ağzında iki diş kalmıştı. Bunların ikisi de altındı. Buda'nınkine eşit bir de göbeğe sahipti. Hong Kong'da oturuyor, beş kişiyi öldürdüğünden kuşkulanıyordu. Adı Ling'di. Her ziyarete gelişinde, Charles'a termos içinde yemek getiriyor, önceki hafta getirdiği boş termosu da alıp gidiyordu. Cezaevinden güvenlikle olacak derecede uzaklaşınca, Ling termosun içinden Paris'teki soyulmaya değer bir evin planını çıkarıyordu. Planda eve girilebilecek, çıkılabilecek yerler açıklıkla gösterilmekteydi. Charles'in hapisten çıkması yaklaştığında, Ling'de birikmiş hemen hemen on beş bin frankı vardı. Daha sonra polis, başı cezaevinde, kolları sokaklarda bulunan bu acayip hırsız çetesinin dört büyük soygun yaptığını ortaya çıkaracaktı.

Yirmi beş yaşına girdiği 1969 yılında Charles'in kendisini seven bir kadını ve onu bekleyen parası vardı. Ama o daha fazlasını, Felix'i de istiyordu. 29 Mayıs 1969'da bir mektup yazıp dostuna kendisini bağışlaması için yalvardı.

«Özgürlüğüme yalnızca 23 gün kaldı! Her anı bir bir sayıyorum. Geriye dönüp de kaybolmuş, yitmiş, boşa harcanmış sekiz aya baktığımda, paha biçilmez dostluğunun ne anlama geldiğini daha iyi anlıyorum. Sana ihtiyacım var, Felix...

«Ne denli nankörlük ettiğimi itiraf etmek istiyorum. Hayalinde nankör biri olarak kalmak niyetinde değilim. Helene'le hayatımızı, senin de hayır duanla kuracağız. Hakkımız olan mutluluğu bulacağız. Senin dostluğunu yeniden kazanmak için de yalanları, aldatmacaları bir kenara atacağım. Oğlun, Charles.»

Charles'dan gelen, belki de iki bininci olan bu mektubu Felix ilgisizce okudu. Bu şarkıyı daha önce de dinlemişti. Bu yüzden de Charles'in hapisten çıkacağı gün Rouen'a gitmediği gibi, kutlama yemeği davetine de katılmadı. Tanrıya şükürler olsun ki, bu kez yasalar ondan yanaydı. Çünkü mahkûmun cezasında, hırsızlık ettiği, ünlü sabıkalılarla dostluk kurduğu Paris'e ayak basmaması maddesi de vardı. Ama telefon yasaklanmamıştı. Felix için Charles'dan kurtuluş yok gibiydi. Telefon gece gündüz çaldı. Değişen bir şey yoktu. Charles'in yaşamı hiçbir hedef bilmeyen bir ateş böceğinkine gibiydi. Ama her işe girişinde, işten atılışında, Felix'in yaşamını ne denli değiştirdiğini her fark edişte ona telefon ediyordu. Genellikle sabahın ikisi gibi olmadık saatlerde. Sonunda Felix'in sabrı taşıtı. Charles'in sabaha karşı ettiği telefona, «Beni rahat bırak, Charles!» diye haykırdı. «Senin ağabeyin değilim. Baban değilim. Yakamı bırak!»

Charles birkaç ay ortadan kayboldu. Helene de, Felix'in hayatını bir huzur, bir başka rahatlık almıştı şimdi. Arada sırada bir kart alıyordu yine de. «Biz Madrid'de Ritz Otelindeyiz. İş ve aşk tüm günlerimizi dolduruyor. Charles ve Helene.» Ya da, «Dün gece Monte Carlo kumarhanesinde bir parça kazandım. Bana daha da şans vermen için burada olmanı isterdim. Sevgiler, Charles ve Helene.» Artık Felix yalnızca Charles'in nasıl olup da böyle birinci sınıf otellerde kalıp milyonerler gibi yolculuk ettiğini merak ediyordu. Helene de aynı merak içindeydi. Ama bu tür sorularını Charles büyük bir sevgi gösterileriyle susturmayı başarıyordu.

Paris'in parlak sonbaharının başladığı günlerde, Felix kapısını açtığında, karşısında Charles'la Helene'i buldu. Paris'e gelip oturma yasağı kaldırılmıştı Charles'in dediğine göre, Fe-

lix bundan kuşkuluydu ama iki genci gördüğüne içtenlikle sevinmişti de. Yüzleri birbirlerine olan aşkla pırıl pırıldı. Pahalı, modaya uygun biçimde giyinmişlerdi. Helene'nin parmağında yakut ve pırlantalı bir yüzük vardı. Felix'e bir ekim öğleden sonrasında Paris'te evleneceklerini söylediler. «Tebrikler,» diyerek Felix onlara sarıldı. Ama Helene babasını bu evlenmeye nasıl razı etmişti?

Charles, «Ondan izin almadık,» dedi. «Yalnızca söyledik. Bu güzel kadın artık çocuk değil. Kendi kararlarını kendisi verecek kadar büyük.»

Böylece sade bir törenle evlendiler. Güneşli, parlak, kumsursuz bir gündü. Song bile oğlunun nikâhında bulunmak için Paris'e kadar gelmişti. Charles bir telgraf yolladığı, telefonla konuşmaya çalıştığı halde terzi Sabhraj gelememişti. Babanın boşluğunu Helene'nin babası dolduruyordu. Kadehini mutlu çiftin şerefine sık sık kaldıran, durmadan Song'la danseden kasp hayatından oradaki herhangi bir erkek kadar memnundu.

Yeni evliler Paris'in güneyinde küçük bir daire kiralayıp birkaç ay görünüşte saygıdeğer bir hayat yaşadılar. Helene dosyalama sekreteri olarak iş bulmuş, her gün Paris'e gidip geliyordu. Charles lokantalarda gelgeç işlerde çalışıyor, felsefe ve hukuk kitapları okuyordu. Felix'in onları evlerinde ziyarete gittiği bir iki kez, konuşmalar hep mutluluk, Helene'nin bir aşçı olarak ne kadar ilerlediği ve nasıl bir çocuk istedikleri üzerindeydi. Felix bir akşam ordan ayrılırken, Helene de istasyona kadar onunla birlikte gelmek istedi. Eski, güvenilir dostlarına Charles'in nasıl sorumlu bir erkek olduğunu anlattı. «Bunun için Charles'in bir yuvaya, bir kadının sevgisine gereksinmesi varmış,» dedi Helene. Felix onları nerdeyse kıskanacak duruma gelmişti.

Tam ayrılacakları sırada Felix ona, Charles'i eski cezaevi arkadaşlarının ziyarete gelip gelmediklerini sormaktan kendini alamadı.

Bu soru Helene'in hiç hoşuna gitmemişti. Yanıtlamaktan kaçınmaya çalıştı. Ama başaramadı. Evet, birkaçı gelmişlerdi ama Charles'la görüşmelerine izin vermemişti Helene. Özel-

İle bir tanesi, yüzünü kaplayan bıçak yarası iziyle korkunç bir görünüşü olan bir İspanyoldu. Bildiği kadarıyla kocası onlardan hiçbirisiyle görüşmüyordu.

Trende Paris'e dönerken, Felix kendini gururlu, mutlu bir baba gibi hissediyordu. Bir gün Tanrı onu bir torunla da ödüllendirecekti. Yemekte Charles, «Doğacak ilk oğlumuz Felix adını vereceğiz,» demişti.

Sonra birdenbire ya rastlantı, ya da kaderin bir oyunuyla, bir dizi küçük küçük sarsıntılar Charles'in üzerinde yürüdüğü toprağı yerinden oynattı. Bunlar normal bir insanın ilerlemesini yarıda kesecek türden şeyler değildi. Gerçekten de Felix geriye bakıp bunları çözümlediğinde hepsi de sıradan gibi görünüyordu. Ama sayıları ürkütücü derecedeydi. Bunlar, dünyanın hemen hemen yarısına yayılan, Charles'i aklına hayaline bile getirmedeği insanlarla karşılaştıran, olaylara karıştıran uzun bir yolculuğu başlattılar.

9

1970'in güzel bir ilkbahar sabahı Charles karısının yılın sonuna doğru bir bebek dünyaya getireceğini öğrendi. Ve de o gün öğleden sonra, Fransız hükümeti ordunun en azından on sekiz ay Charles'in hizmetine gereksinme duyduğunu bildirdi. Charles panik içinde Felix'e telefon ederek bu işin içinden nasıl sıyrılacağını sordu. Hamile olan Helene'i nasıl yalnız bırakıp giderdi? Ordu geçmişini bildiği halde onu neden askere çağırıyordu? «Bu ülke seni vatandaşlığa kabul etti,» diye bir nutuk çekti Felix. «Şimdi sen de ona olan borcunu ödemelisin.» Sonra da Helene'e göz kulak olacağına söz verdi. Zaten evleri annesiyle babasınıninkine çok yakındı. İsterse onların yanına her gün gidebilirdi.

«Ordunun beni uzun süre tutacağını sanmam,» dedi Charles anlamlı anlamlı. Gerçekten de öyle oldu. Midi'li bir genç olan Serge onun askerlikteki kısa yaşamını şöyle anımsıyordu: «Her gün ya hastaydı ya da acayip davranışlarda bulunuyordu.

Adam inanılmaz bir şeydi. İsteddiği an yüzünü sapsarı yapabiliyor ya da doktor dereceyi ağzına koyar koymaz ateşini otuz dokuza yükseltebiliyordu. Doktorları ülseri olduğuna inandırmıştı. Belki de Charles'in numara yaptığını biliyordu doktor ama orduya değerinden fazlaya malolduğu da bir gerçektir.»

Charles terhis edilince, dosdoğru karısının yanına koştu. Helene'nin Paris'in en iyi hastanesinin doktoruna değil de, sıradan birine gittiğini öğrenince de çılgına döndü. Belki de bu yüzden Paris'te lokantası olan biriyle evlenmiş bulunan üvey kızkardeşi Leyou'ya gitti. İş istedi. Sonra kız kardeşinin çantasından 6.000 frank çalarak aynı gece bunu Paris yakınındaki bir kumarhanede kaybetti. Bu hırsızlığa çok sinirlenen Leyou hemen polise başvurdu. Charles, «Helene'e Fransa'nın en iyi doktorunu sağlamak için yaptım bunu,» diye yakardı ona. Ona parasının iki katını ödeyecekti. Leyou ona aldırış bile etmedi. Başkalarından para çalmak başka, kız kardeşinden çalmak başkaydı.

Felix bir kez daha onu cezaevinde ziyaret etmeye başladı. Charles perişan bir haldeydi. Niyeti parayı kardeşi farkına varmadan yerine koymaktı ama kader ona yine kötü bir oyun oynamıştı. «Bir daha bir kumarhanenin kapısından içeri adımımı bile atmıyacağım,» diye söz verdi. Ama buna zaten gerek yoktu. Felix yargıcın, onun geçmişine bakarak kumarhanelere alınmasını zaten yasaklayacağını biliyordu.

Charles hukuk kitaplarından birtakım notlar çıkarmıştı. Felix'den kendisine aracılık etmesini istedi. Yasa kitaplarında, davalı tüm borcunu ödemeyi taahhüt ettiği takdirde davacı suçlamasını geriye alabiliyordu. Felix içini çekti. Charles neden onun yakasını bırakmıyordu? Daha da önemlisi, Felix neden hep onun yardımına koşuyordu? «Çünkü,» dedi Charles. «Dünyada bana yardımcı olabilecek tek kişi sensin. Karıma ve küçük Felix'e de.» Küçük Felix mi? Eğer baba öfkeli bir kız kardeşin intikamından kurtulamazsa, küçük Felix en kötü şartlar altında dünyaya gelecekti.

Felix, Leyou'ya gidip onu Charles'in tüm borcunu en kısa zamanda ödeyeceğine kandırdı. Başlangıç olarak bu paranın bir bölümünü de kendi cebinden verdi. Sonra yargın önüne çı-

karak Charles lehine konuştu. Aleyhindeki dava kaldırıldı. Ama Charles yere tükürmek gibi küçük bir suçtan bile adaletin pençesine düşecek olursa, en ağır cezaya çarptırılacaktı.

1970 yazının başlarındaki en büyük olay, ne Charles'in kısa süren askerliği, ne karısının hamileliği, ne de üvey kardeşinin aleyhinde açtığı davaydı. Terzi Sobhraj geldi Paris'e!

Charles onu, Saygon'dan bir gemiye bindirilip Bombay'a yollandığı günden, hemen hemen on yıldan beri görmüyordu. Terzi artık yaşlanmak üzereydi. Orly Havaalanında şık giyimli, güneş gözlüklü genç bir adamın kollarını açarak koştüğünü görünce, şaşkınlıktan kendini alamadı. «Baba!» Charles ona sınıksı sarıldı. Gözlüklerinin altından akan gözyaşlarını babasının omzuna sildi. Böyle duygusal gösterilere alışık olmayan terzi onun kollarından sıyrılmaya çalıştı. Gerçi Saygon'dan ayrılmazdan önce Charles'a, Paris'e de uğramak istediğini yazmıştı ama kesin bir gün vermemişti. Yalnızca 25 Haziran sıralarında gelebileceğini belirtmişti. Charles bu uçakla geleceğini nereden öğrenmişti? «Uçakları bir bir karşıladım,» dedi Charles. «Babamla beraber olabilmek için havaalanı lobisinde, yerlerde yatmaya razı olurum.»

Terzi Sobhraj bir sultan gibi ağırlandı. İlk gece yemeği Maxim'de yediler. Helene çok güzeldi. Pahalı, yepyeni bir giysi içinde, çevresine ışık saçıyordu. Terzi Sobhraj o gece yemek tabağında bir altın saat buldu. Charles saatla ilgili küçük yalanı bozmasın diye masanın altından karısının elini okşarken, «Helene'in fikriydi bu,» dedi. Sonra yalnız kaldıklarında karısına safir bir yüzük hediye etti. Bunun babasının ona evlenme armağanı olduğunu söyledi. Terzi çok çekingen bir insandı. Bu nedenle yüzüğü ona Charles'in vermesini, hatta Helene'in bundan kendisine sözetmemesini de istemişti. Teşekkür gerek yoktu. Gelini için bu azdı bile. Felix bu pahalı hediye öyküsünü duyunca, Charles'in ne yapmak istediğini hemen anladı. Kendisini ve karısını babasına beğendirmeye, onun onayını almaya çalışıyordu. Ama altın saatler, safir yüzükler alacak parayı nereden bulmuştu? Felix'in bunu sormaya cesareti yoktu.

İki gün sonra terzi Sobhraj Cenevre'ye hareket etmek is-

tediğini bildirdi. Charles onu oraya kendisi götürecekti. Babası her şeye layıktı. Onun için yapmayacağı yoktu.

Kiralık bir arabayla Cenevre'nin yolunu tuttular. Terzi, gelinin yüzünün oldukça gergin, sinirli bir anlam taşıdığını görüyordu. Charles tüm konuşmaları yönetiyor, bir ihracat - ithalat şirketi kurmak üzere olduğundan söz ediyordu. Başarı ve paradan her söz edişinde de Helene sanki bir tokat yemiş gibi oturduğu yerde küçülüyor, siniyordu. Paris dışında bir mücevherci mağazasının önünde Charles arabayı durdurdu. Babasıyla sevgili eşini dükkândan bir şey beyenmeye davet etti. İkisi de bu sevgi ve cömertlik gösterisini reddettiler. Ama Charles bir altın saat kordonuyla bir İsviçre saati seçti. 3.800 franklık bir çek yazdı. Kasadaki kız bu çeki kabul edemeyeceğini bildirdi. Günlerden cumartesiydi. Çekin geçerliliğini soruşturacak durumda değildi. Ama Charles üsteledi. Hamile eşiyile, Doğudan gelen ve tanınmış bir kişi olan babasının yanında sahte çek kullanabilir miydi? Böylece kızı kandırdı.

Daha sonra yolda Charles elini yıkamaya indiğinde, Helene daha fazla kendini tutamayıp kayınpederine olup bitenleri anlattı. Saf, sade bir kızdı o. Kocasına kadar ustalıkla yalan söyleyecek ve bunu uzun süre sürdürecektik yetenekte değildi. Charles babasının gelmesinden önceki haftayı para peşinde koşarak geçirmişti. Evdeki eşyayı, bazı giyecekleri satmıştı. Gece yarısından sonraki saatlerde evlerine ellerinde paketlerle acayıp, hiç tanımadığı kişiler gelmişti. Banka hesabından yalnızca fazla para çekilmekle kalmamış, hesap kapatılmıştı da. Charles'ın kuyumcudada verdiği çekin hiçbir değeri yoktu. Charles kumar oynamayı çok seviyordu. Ama bunca kusuruna karşın Helene onu yine de seviyor, kocasını değiştirmeyi umuyordu.

Terzi başını üzüntüyle sallayarak, «Bak, sana bir şey söyleyeceğim,» dedi. «Sen dünyanın en büyük serserisiyle evlendin.» Baba daha oğlu yürümeye başlamadan onun kötü yanını görmüştü. Belki onun hatasıydı bu. Belki Song'un. Belki de tanrılar böyle istemişlerdi. Geline ögütü bir an önce Charles'ı bırakıp gitmesiydi. «Oğlum insanı mahveder,» dedi.

Cenevre'ye olan yolculuğun geri kalan bölümü fazla konuşulmadan, oldukça gergin bir hava içinde geçti. Kente gelir gel-

mez terzi bir an önce Saygon'a dönmesini gerektiren bir baha-
ne buldu. Vietnam'la ilgili savaş haberleri de onu destekliyordu.
Havaalanında Charles babasına sımsıkı sarıldı. Sonra terzi uça-
ğa binerken, «Seni seviyorum, baba!» diye seslendi. «Yakında
Saygon'da görüşeceğiz! Yeniden tek bir aile olacağız!»

Felix'in eski bir MG spor arabası vardı. Bunu Charles'a yüz
franka satmak niyetindeydi. Çünkü arabayı daha fazlaya sata-
mayacağını, hurdalığa atsa yerinde bir davranış olacağını biliyor-
du. Charles Cenevre'den döndükten sonra bir gün masayı taşı-
mak için Felix'ten arabayı istedi. Felix de verdi. Bir daha da ara-
basını görmedi. Gece olduğunda, eski MG içinde Charles, üzüntü-
den çılgına dönmüş Helene ve birkaç parça eşyayla Paris'ten
dışarıya, güneye doğru son hızla gidiyordu. İlk hedef Charles'ın
görüşmek istediği birinin bulunduğu Yunanistan'dı. Ondan sonra
Türkiye'nin kırsal yörelerinden, İran'la Irak'ın çöllerinden Afga-
nistan'ın insanın içine ürküntü veren ıssızlığıdan, Himayalardan,
Tayland ve Kamboçya'dan geçerek sonunda Vietnam'a varacak
olan binlerce kilometre yolu katedecekti.

Felix kendini dünyayı çaprazlama kateden bir mektup yağ-
murunun ortasında buldu. Leyou sürekli arayarak 6.000 frankı-
nın nereye uçtuğunu soruyordu. Fransız polisi de Charles'ın ba-
basına hediyeler almak için yazdığı karşılıksız çeklerle ilgili bir
dosya hazırlamıştı. Gıyabında bir yıl hapis ve Fransa'ya asla gir-
meme cezasına çarptırılmıştı. Helene'nin annesiyle babası peri-
şan haldeydiler. Annenin kalp rahatsızlığı ilerlemiş, baba da ha-
mile kızının yanlarına dönmesi için gerekirse Fransız güvenlik
örgütüne bile başvuracağını söylüyordu. Felix hepsine de, «Ne-
rede olduklarını bilmiyorum,» diye dürüstçe cevap veriyordu.
«Bu konuda bir haber alırsam size bildiririm.»

Sonra 1970 yazının sonlarına doğru bir gün iki mektup ge-
lince, durum açıklık kazandı. Birincisi Charles'dandı. Delhi'den
postalanmıştı ama yolda bir yerde yazıldığı belli oluyordu. «Ba-
ğışla beni,» diyordu Charles. «Üzüleceğini bildiğimden seninle
vedalaşamadım. Üstelik seninle konuştuğum takdirde, Fransa'
dan ayrılma kararından da vazgeçeceğimden korkuyordum...

Lütfen beni anla. Ben yalnızca korkunç geçmişimle ilişkimi kesmek için Fransa'dan ayrıldım. Birlikte çalıştığımız, beni çamurun içinden çekip çıkardığın o yılları, bana sağladığın mutlulukları asla unutmayacağım. Ama artık kaderimin burada, Doğuda olduğunu biliyorum. Helene'le Saygon'a, babamın yanına gideceğiz...

«Not : Araba başımıza dert olmadı. Sanki sen arabanın motoruna bizi Hindistan'a sağsalım götürmesini fısıldamışsın gibi...»

Felix bu mektubu Charles'ın diğer mektuplarını sakladığı dosyaya henüz yerleştirmişti ki, terzi Sobhraj'dan bir mektup aldı. O da Charles'dan bir mektup almış, yanıtını nereye yazacağını bilmediğinden Felix'i düşünmüştü. Sanki terzi oğluyla gelininin Saygon'a girmesini engellemek için kentin sınırında elinde bir çiftle bekliyor gibiydi.

Terzi, «Eğer onları görürseniz,» diyordu. «Lütfen kendilerini evime kabul etmeyeceğimi bildirin. Eğer bana gelirlerse, onları Saygon'daki Fransız Konsolosluğuna ilk ihbar edecek kişi ben olacağım... Oğlum ne doğruyu eğriden, ne de iyiliği kötülükten ayırmayı biliyor.

«Dostum Felix, çocukların yüzdüğü gölün yakınındaki kayanın üzerinde oturan kör çocukla ilgili öyküyü bilir misiniz? Bu çocuk diğerlerinin gülüştüklerini, şarkı söylediklerini, birbirleriyle yarıştıklarını işitirmiş. Oradan geçen bir rahip yalnız başına oturan kör çocuğu görmüş. Ona acımış. Diğer çocuklarla yüzüp oynasın diye Tanrıya ona görme duygusunu kazandırsın diye yakarmış. Tanrı yakarısını kabul edip çocuğun gözlerini açmış. Çocuk hemen göle atlamış, yüzme yarışında hepsini yenip bazılarının başlarını suya sokarak ölmelerine neden olmuş. Hayatta kalanlar da öylesine korkmuşlar ki, kaçıp gitmişler. Sonra çocuk gölden çıkıp rahibe gelip kendisiyle yüzmesini söylemiş. Ama rahip isteği reddedip Tanrıya yine yakarmış, Çocuğu yine eskisi gibi kör yapsın diye. O zaman Tanrı, 'Ben bu çocuğun diğerleri için tehlikeli olduğunu biliyordum,' demiş 'O yüzden kör ettim.'

«Felix, bundan alınacak dersi anlayabiliyor musun? Charles konusunda da aynı biçimde davranman gerekirdi. Onu özgürlüğüne kavuşturacağın yerde hapiste bırakacaktın. Bu senin en büyük hatan oldu. Özgürlüğüne kavuşunca Charles'ın iyi bir insan olacağını sandın. Sana yakardı. Sen de ona inandın, acıdın. Bu davranışının sonucu da başkalarının kötülüğüne oldu...»

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇ KADIN

10

Pasifik Okyanusunu sınırlayan Los Angeles'in güneyinde küçük kentler kayalara kenetlenmiş midyeler gibi kumsalı kucaklar. Bir Hint şalının renkleri gibi hangi kentin nerede başlayıp nerede bittiği belli değildir. Bir kentten diğerine girerir insan. Görünüm de aynıdır. Huntington plajındaki pizza büfesi, Redondo plajındakinden hiç de farklı değildir. Çocuklar için de aşağı yukarı aynı şey söylenebilir. Güney California'nın gençleri, güneşin altın rengine çevirdiği saçları, bakır rengi incecik, kıvrak vücutlarıyla güzeldirler. Kumların üzerinde danseder, denizin beyaz köpüklü sularında yıkanırılar.

1970 yılının başlarında Cabrillo plajının anımsanmaya değer kızlarından biri de Jennifer Candace Bolliver'di. **Jennie**. Herkes tanırdı onu. Herkes severdi. Bir elli boyunda, ufak tefek, kendisinin de dediği gibi, balık etini biraz aşırıyordu. Diğer genç kızlar saçların uzun, düz, kum ya da başak rengi olmasında görüş birliğine vardıklarında, o saçlarını kısacık kestirir, cırtlak bir kırmızıya boyatarak kıvrır kıvrır dolaşırdı. Dolgun, orantılı bir vücudu vardı. Güneşten yanmış bakır rengi tenine herkes hayrandı. Arkadaşları onu, «fikir fikir», «pırıl pırıl» sıfatlarıyla anlatmaya çalışırlardı.

Jennie bu küçük plaj kentinde herkes, her grup tarafından aranan, sevilen bir genç kızdı. Çünkü herkesle, ayırım yapmadan, kimseyle, hiçbir topluluğa körükörüne bağlanmadan arkadaşlık ederdi. Gerektiğinde küfürler savurarak argo konuştuğu gibi, gerektiğinde uslu, sakin oturup Ömer Hayyam'dan, Auden'den, Ferlinghetti'den şiirler okumasını bilirdi. Onuncu sınıfta kendisinden oturduğu kent üzerine bir kompozisyon yazması istendiğinde, Jennie yazısına şöyle başlamıştı: «Benim kentim çeşitli insanların kaynayıp kaynaştığı bir çorba tenceresi gibi: İtalyanlar, karaderililer, züppeler, eşcinseller, soy-lular, serseriler, manyaklar... ve ben varım.»

Gizli, tatmin olunamayan bir açlık Jennie'yi pençesine almış gibiydi. Kimsenin, hiçbir topluluğun içinde tatmin olamıyordu. Ama bundan kimsenin haberi yoktu. Jennie on altı yaşında, başkalarının kendisini normal ve mutlu sansınlar diye yüzüne çeşitli maskeler takabilen tek kız olduğunu düşünürdü.

Jennie'nin ailesi derin deniz dalgıcı olan babası Ralph Bolliver'le zaman zaman manikürcü olarak çalışan annesi Sandra ve iki kardeşinden oluşuyordu. Babası onu küçükken yanına alıp tekneyle denize açılırdı. Ama Jennie bundan öylesine korkardı ki, babasının bacaklarına sarılır, onun çalışmasını engellerdi. Daha büyüdüğünde de deniz olsun, havuz olsun sudan hastalık derecesinde korkmaya başladı. Bir gün meskalin içip kafayı bulduğunda yanındakine, «Sanırım birkaç yaşam önce **Titanik** gemisiyle sulara gömülmüş olmalıyım,» dedi. «Çünkü değil denize girmek, su içmekten bile korkuyorum.» Pasifik Okyanusu kıyısında doğup büyüyen bir çocuk için garip bir korkuydu bu.

Bunun bir nedeni belki de babasının işi gereği Bolliver ailesinin Batı Kıyısı boyunca bir göçebe gibi dolaşmalarıydı. Babası olmadığı zamanlarda annesiyle, ev işleriyle uğraşmak ona düşüyordu. Okuldan dosdoğru eve dönmesi istenirdi. Üç kardeşine bakmak zorundaydı. Üstelik yeteri kadar para da asla olmuyordu. On iki yaşındayken Jennie hem evin bir numaralı sorumlusu olmuş, hem de diğer çocuklara annelik etmek görevini üstlenmişti. Okuldan döner dönmez evi temizlemeye koyulur, yemeği hazırlar, sonra da babasıyla annesinin sürekli kavgalarından birine tanık olurdu. Bir keresinde bir arkadaşıyla yap-

tiği konuşmada, «Gerçekten insanı ürkütecek biçimde kavga ederlerdi,» diye açıkladı. «Kavganın sonunda anneme valium verip uyuyana dek başında oturdum. Babamın içeri girmemesi için de kapıyı kilitlemek zorundaydım.»

Jennie genç kızlık dönemine girdiğinde, annesiyle babası ayrıldılar. Ralph yaralarını tedavi etmek için Kanada'ya gitti. Sandra da inşaat işlerinde çalışan yeni bir koca bularak Teksas'a taşındı. Jennie Teksas'ta sıkıntılı birkaç ay yaşadı. Babasının onu Kanada'daki bir çalışma kampına alma çabalarını boşa çıkarmak için elinden geleni yaptıktan sonra sonunda emeline kavuştu. California'ya döndü. «Okulumu orada bitirmek istiyorum,» diye yalvarmıştı annesine, Jennie California'da büyükannesiyle büyükbabasının yanında kaldı. Büyükannesi Maggie kızıl saçlı, çok tatlı bir kadın, büyükbabası Cap adında bir balıkçıydı. Bildiği, alışık olduğu yere gelince Jennie hemen kendine yeni bir kimlik, özgürlük kazandırma çabalarına girişti. Çocukluğundan beri Katolik olarak yetiştirilmişti. Bunu hemen reddetti. Büyükannesiyle büyükbabasının düş kırıklıklarına aldırmış bile etmedi. Dinin onun için artık hiçbir çekici yanı kalmamıştı. Evde yapması istenilen hiçbir işe girişmediği gibi, büyüklerinin otoritesini de reddetti. Okulda notları da hızla düştü. Büyükanne Maggie, «Herhangi bir dersten pekiyi almadığın zaman çok üzülürdün, Jennie,» diye yakındı. «Sen küçük, kusursuz bir kıydın. Şimdi evime buram buram marihuana kokuları içinde geliyor, ya kafayı vurup yatıyor ya da o rock müziğini öyle yüksek perdeden çalıyorsun ki, kulaklarımın zarı patlayacak sanıyorum.»

Aslında Maggie olanların yarısını bile bilmiyordu. Jennie on altı ve on yedi yaşlarını uyuşturucu kullanarak geçirdi. 1970'lerde marihuana herkesin bildiği, herkesin kullandığı bir şeydi. Coca-cola gibi elden ele dolaşıyordu. Ama Jennie bununla da yetinmiyor, meskalin, LSD, hatta bulduğu zaman eroin bile kullanıyordu. Uyuşturucu sattığı da oluyordu. Bu işi büyük çapta yapmıyordu elbette. Yemek parasını, giysi alması, sinemaya gitmesi için verilen parayı hep uyuşturuculara harcıyordu. Bir seferinde bir partide Jennie aldığı uyuşturucularla kendinden geçip

tam iki gün uyudu. Maggie bir çılgın gibi onu her yerde aradı. Sonunda Carmen adlı arkadaşının evinde buldu.

Carmen, Jennie'den iki yaş büyük, çok güzel ve gösterişli bir kızdı. Jennie'ye yalnızca uyuşturucular konusunda değil, seks konusunda da yardımcı oldu. Bir gece, iki kız yine bir kafayı bulma partisindeyken, Jennie hâlâ bakire olduğunu itiraf etti. On altı yaşındaydı. Bakireliği öğrenildiği takdirde, çevresinde bunun bir hastalık olarak nitelendirileceğinin de farkındaydı. Öte yandan Carmen dört bir yanından seks saçıyor, erkekler konusunda ne denli tecrübeli olduğu da biliniyordu. «Ben kızlığımı on sekiz yaşında yitirdim,» dedi Carmen, anlayışla gülümsüyordu. «İlk yattığım erkek de sevdiğim erkek değildi. Sıradan biriydi. Salt bu işi yeterince uzattığımı düşündüğümünden onunla yat-tım, Jennie. Sana önerim beklemen. Gerçekten seveceğin birini bekle. İlk kez çok önemlidir.» Jennie arkadaşının boynuna sarılarak, «Çok haklısın,» dedi. «Bekleyeceğim. Her şeyin güzel olmasını istiyorum.»

Ama Jennie birkaç hafta sonra gözyaşları içinde Carmen'i aradı. Arkadaşının öğütünü dinlememiş, plajlarda cankurtaran olarak çalışan birinin etkisinde kalmıştı. Tecrübe berbat, aşağılatıcıydı. Adamın arabasının arka kanepesinde sevişirken, bir trafik polisi gelip onları iş üzerinde bastırmıştı.

Carmen hemen Jennie'nin evine koşup, «Önemi yok,» diye onu sakinleştirmeye çalıştı. «Dünyanın sonu gelmedi. Daha iyileri, daha da kötülerıyla karşılaşacaksın. Kaygılanma.» Ondan sonra Jennie duruma ve zamana göre erkeklerle, «evet» ya da «hayır» dedi. Doğum kontrol hapları bulmak hiç de zor değildi. Uyuşturucu maddelerin gençler tarafından aspirin gibi alınıp satıldığı bir ortamda yaşıyorlardı. Üstelik bir eczanede çalışan Cope adında bir erkek arkadaş edinmişlerdi. Cope, Carmen ve Jennie'le tanıştığında en önemli konusu ipnotizmaydı. Kızlar ipnotize edilme konusunda bir hayli heyecanlı ve istekliydiler. Cope da buna razı oldu. Santa Monica'daki tek odalı, yastıklardan başka hiçbir eşyanın bulunmadığı, mumlarla aydınlatılan daire-sinde Cope onlardan üzerlerindeki kemer, toka, ayakkabı, göz-lük gibi sıkın, bağlayan her şeyi çıkarmalarını istedi. Sonra Carmen'le Jennie yastıkların üzerine uzandılar. Derin bir ses-

sizlik içinde beklediler. Cope iki parmağını sakallı yüzünün önünde V biçiminde tutarak, «Şimdi dikkatinizi parmaklarımın üzerinde toplayın,» dedi. Sesi yumuşak, alçak, güven vericiydi. Deney sona erdiğinde Cope onların tepkilerini öğrenmek istedi. Carmen düş kırıklığına uğramıştı. «Yapılan, söylenen her şeyin farkındaydım,» dedi. «Ben de,» diye Jennie ona katıldı. «Ama güzeldi. Tüm varlığımı parlak bir şey kaplamış gibi oldu. Kendimi sanki bir battaniyeye sarılmış gibi sıcacık, tatmin olmuş hissettim.»

Üçü, Carmen, Jennie ve Cope, aralarında ipnotizma tecrübelerini konuşup tartışmak için gizli bir dernek kurdular. Cope onlara kendi kendilerini nasıl ipnotize edeceklerini öğretti. Jennie'yle Carmen bunu sık sık denediler. Maggie üç gencin oturma odasında, sanki kafaları her tür düşünce ve duygudan arınmış gibi gözlerini boşluğa dikerek ne yaptıklarını sorduğunda Jennie, «Bunda kötü bir şey yok, büyükanne,» dedi. «Yalnızca çalışıyoruz. Arıyoruz.»

«Neyi arıyorsunuz?»

«Kendimizi.»

Maggie'yle Cap torunlarının bu durumundan hoşnuttular. Artık evlerine uyuşturucu madde kullanan gençler gelmiyordu. Birkaç ay Jennie sakin, kibar ve uslu oldu. «Uyuşturucu maddeler artık beni ilgilendirmiyor,» dedi Jennie bir arkadaşına. Maggie de bu telefon konuşmasına tanık oldu. «Çay ya da kahve bile içmiyorum. Kendim hakkında öğrenmeye başladığım şeyleri hiçbir şey engelleyemez.»

Bu ipnotizma sevdasına son veren iki olay bir hafta içinde gerçekleşti. Marina del Rey'de verilen bir partide Jennie tıp tahsili yapan bir öğrenciyle tanıştı. İpnotizmadan konuşulurken, konu ipnotizmanın bir insanın geçmişteki yaşantılarının kapalı kapılarını açabileceğine geldi. Dikkatle dinleyen Jennie tıp öğrencisine ilginç bir soru sordu. Eğer bir insan öldüğünde, ölüsü yakılırsa, yeniden diriliş nasıl olurdu? Ölünün külleri ve kemik parçaları yeni bir doku mu oluştururlardı? Öyle oluyorsa, ölünün bir yakınının rafında, şişe ya da kavanoz içinde duran küllerine ne oluyordu? Öğrenci omuz silktilti. Buna verilecek yanıtı yoktu. Yalnızca yeniden dünyaya gelişte bir insanın tüm yaşam

tecrübesinin bir hücre, bir tohum, fiziksel varlığı olmayan bir şey, genetik bir öz olarak daha sonraki hayata geçtiğini düşünmek gerekiyordu. Tıpkı bir anı defteri gibi. Bu şey insanın bilinç altında gizleniyordu.

«Beni ipnotize et,» dedi Jennie.

Tıp öğrencisi çekiniyor, okulda öğrendiklerini dışarda, eğlence kabilinden uygulamayı doğru bulmuyordu. Üstelik bu işin tehlikesi de vardı.

«Salt eğlence olsun diye yap,» yakardı Jennie. «Bakalım beni geçmişteki bir yaşantıya götürebilecek misin, anlarız.» Jennie'yi bundan vazgeçirmek olanaksızdı. Hayat dolu, canlı, kandırıcıydı. On yedi yaşına girdiği şu sıralarda hemen her istediğini elde edebilecek yetenekteydi. Çiçeği burnunda tıp öğrencisiyle Jennie yatak odasına geçip kapıyı kilitlediler. Öğrenci onu ipnoza geçirdikten sonra çocukluğuyla ilgili sorular sordu. Geçmişe doğru attıkları her adımda Jennie içinde acayip bir ürküntü hissediyordu.

«Sana hep Jennie mi derler?» diye sordu öğrenci. Yatakta uzanmış yatan Jennie tedirgin tedirgin kıpırdandı. Vücudundan bir titreme geçti. Öğrenci ısrar etti. Hiç başka adı olmamış mıydı? Anımsamıyor muydu?

Jennie, «Hayır,» dedi kesin bir sesle. «Şimdi değil... İstemiyorum... Çok susadım.» Sonra, o âna dek öğrencinin isteğine uyararak kapalı tuttuğu gözleri dehşetle kocaman kocaman açıldı. Öğrenciye baktı. Ama **ona** değil de, onun **ötesinde** bir yere bakıyor gibiydi. Genç öğrenci bu gelişme karşısında şaşırılmıştı. Ama bir kez daha başka bir adı olup olmadığını sordu.

«Kes artık!» diye bağırdı Jennie. «İsrar etme!»

«Doğmazdan önceki yaşantını anımsamıyor musun?»

«Bunu sana neden söyleyeyim, prensim,» diye yanıtladı Jennie. «Adlarımın tümüyle sır olduğunu biliyorsun.» Sonra ağlamaya başladı. Sessizce. Gözyaşları yanaklarından aşağı ip gibi iniyordu. Belli belirsiz başını sallayarak, «Evet,» dedi. Kısa bir sessizlik oldu. «Bana derlerdi ki...» Birden asıl sesinden daha alçak tonda konuşmaya başlamıştı... Üstelik şivesi de değişmişti. Birkaç sözcük daha söyledi. Bunlar ya anlamsızdı ya

da başka dilde söylenmişlerdi. O zaman öğrenci deneyi kesmeye karar verdi. Jennie'ye uyanmasını emretti. Kendine gelince Jennie yattığı yerden fırlayıp kalktı. Bir şey konuşmadan odayı terketti. Yıllar sonra bu deneyden söz ettiğinde, «O gece görmemem gereken şeyler gördüm,» diyecekti. «Soluk alamıyordum. Kendimi boğuluyorum sandım...»

Yol haritası olmayan bir bölgeye girmeye korktuğundan, şaşırdığından olacak Jennie ipnotizma deneylerini bırakarak yine uyuşturuculara döndü. Aslında pırıl pırıl saman sarısı olan saçları uzayıp bakımsızlıktan gri bir renk aldılar. Kolunun üst tarafına bir köle bileziği taktı. Sonra bu okulda moda haline geldi. Parlak renkteki Hint yatak örtüsünü beline sararak bunun bir eteklik olduğunu söyledi. Üst tarafı dantelli botlar giymeye başladı. Boynuna, kollarına, parmaklarına ancak bir karnavalda büyücü kadınların taktığı türden takılar takıyordu. Büyükbabası, «Ne ya da kim olmaya çalıştığını anlamıyorum,» dedi bir gün. «Ama bit pazarından çıkmış gibisin.»

Evdeki durum gün geçtikçe gerginleşiyordu. Jennie'nin davranışları hangi ana baba için olsa çok güçlü. Maggie'yle Cap içinse bir felaketti. Jennie'nin odasından sendeleyerek, gözleri kan çanağına dönmüş, saçları cadı gibi kabarmış bir halde çıktığı bir gece Maggie her zamankinin tersine ona şefkatle, yumuşaklıkla yaklaştı. Torununa sarılarak ona, «Seni çok seviyorum,» dedi. «Ama bu yeni Jennie'yi nasıl idare edebileceğimi bilmiyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyle, yavrum. Yaşıyım. Kendine ne yaptığını anlayamıyorum.»

Jennie şaşırmış gibi baktı ona. «Ben hep aynı Jennie'yim, büyükanne.» Ağzından sözcükler güçlkle çıkıyordu. «Sen kafa-fanda olmadık şeyler yaratıyorsun. Ben yalnızca modern bir kızım, o kadar.»

Bir başka gece büyükanneyle torunu birbirlerine ağza alınmadık sözler söylediler. Maggie yarım yüzyıldır bir denizcinin karısıydı. Gerektiğinde bir sokak serserisinden daha da galiz küfürler savurmasını bilirdi. Jennie'ye evden çıkmamasını emretti. Jennie meydan okur gibi kapıyı açıp gitmeye davrandı. «Eğer o kapıdan çıkarsan,» diye Maggie onu uyardı. «Bir daha bu eve gelme.» Bu uyarı Jennie'nin yaşadığı yerde bilinen, gün-

lük şeylerdendi. Binlerce evde, her gece duyulan türdendi. Jennie'nin yanıtı pis pis bir gülümseme oldu. Maggie kapıya koşup hiç duraksamadan torununun yüzüne sert bir tokat indirdi. Sonra yaşlı kadın yumuşadı. «Bunu neden yaptım, bilmiyorum,» diye hıçkırdı. «Özür dilerim.» Jennie anlayışla başını salladı. Çıkıp gitti. Kaldırım kenarına park etmiş döküntü bir arabadan ona sesleniyorlardı.

Maggie, Los Angeles'in çocuklar bürosuna telefon edip torununun tutuklanmasını isteyeceği sırada, Jennie'nin ön annesi Sandra çıkageldi. Kızını Seattle'a götürmek istiyordu. Jennie buna şiddetle karşı koydu. Ama ıslahevine kapatılmakla tehdit ediliyordu.

Seattle'e gelince Jennie yaşamını California'daki gibi sürdürmeye devam etti. Bir rock konserinde LSD içtikten sonra bluzunu çıkarıp iki polis onu tutuklayarak azarlayınca, Los Angeles'de hoşgörüyü karşılanan şeyin Seattle'da hiç mi hiç anlayış görmeyeceğini anlatınca dek dansetti. Sonra defter gibi ufak tefek şeyler çalıp arkadaşlarına, «Bunları özgürlüklerine kavuşturduğunu, kapitalist baskıya karşı savaştığını,» söyledi. Sandra hiçbir öğütün yararlı olamayacağını anlayınca onu evden kovdu. Jennie birkaç gece Seattle'ın soğuk, rutubetli sokaklarında kaldı. Biri onu diğerine yolluyordu. Sonunda Prens adlı bir karaderilinin yönettiği, sözde bir kimsesizler yurdunda buldu kendini. En azından bir düzine kadar gencin oturduğu büyük evin gizli kapaklı konuşmaların yapılabileceği, acele tarafından sevişilebileceği kuleye benzer kıyıları köşeleri vardı. Söylendiğine göre, Prens'in beyaz karısı Samantha bir büyücüydü.

Jennie oradaki ilk haftaları boyunca Prens'in koruması altında bulunan gençlerin içinde hiç de sevilen bir kişi olmadı. Küstah, kaba ve hoşgörüsüzdü. Tek arkadaşı evsiz barksız dolaştığı sırada tanıştığı on sekiz yaşındaki Claude adlı zenci çocuktı. İkisinin de parası olmadığından, buluştuklarında vitrinleri seyreliyor, göl kıyısında oturup müzik ve büyücülükten konuşuyorlardı.

Bir gün Jennie'nin sivri kuleli evde oradan oraya dolaştığını gören Prens onu durdurdu. Konuşmak için gizli bölmelerden

birine götürdü. Jennie'nin geçmişi üzerine çok az şey biliyordu. Kendisiyle ilgilenilmesinden hoşlanan Jennie ona tüm olup biteni bir maraton yarışçısıymış gibi anlattı. Prens sözünü kesmeden onu sabırla dinledi. Jennie'nin nasıl bir yalnızlık ve güvensizlik içinde olduğunu anlamak hiç de zor değildi. Ona bu dünyada tek başına olmadığını anlattı. Jennie evine girip çıkan diğer gençlerden daha kötü bir durumda değildi. En az onlar da Jennie kadar ıstırap çekmişler, başıboş, ne yapacağını bilmeden dolaşmışlardı. Seks ve uyuşturuculara sarılmak için annelerini, babalarını suçlayan gençler, Prens'in yabancıları değildi.

«Hiç âşık oldun mu, Jennie?» diye sordu.

Jennie bir an düşündükten sonra başını olumsuz anlamda salladı. Genç kızlığa ilk geçiş döneminde seveceği birinin karşısına çıkması için sabırsızlıkla beklemişti. Ama sonra bundan vazgeçmiş, her şeyi oluruna bırakmıştı.

Prens buna hiç hayret etmediğini söyledi. «Nedeni de,» dedi. «Senin **hiçbir şeye** inanmaman, güvenmemen. Bir köpek efendisine güvenir. Bir orospu da pezevenge. Bir erkek kadınına. Sarılacak, dayanacak bir şey bulsan iyi edersin. Yoksa sonun iyi olmaz.»

On yedinci yaş gününde Jennie'ye evdeki gençler bir sürpriz doğum günü partisi düzenlediler. Prens'le yaptığı konuşmadan sonra Jennie evdekilere karşı daha anlayışlı, yumuşak davranıyordu. Sürpriz parti tüm duygularını canlandırdı. Çocukların verdikleri hediye paketlerini açarken ağlıyordu. Amber bir tesbih, bir tavuskuşu tüyü, Rosicrucian felsefesi üzerine bir kitap. Katie adında bir kız da bir anı defteri vermişti. «Hepinizi seviyorum,» diye hıçkırdı Jennie, «Artık benim ailesiniz. İlk günlerde sizi üzdüğüm için özür dilerim.»

Dondurma ve kek servisi yapıldığında Jennie'nin midesi bulanmaya başladı. Partinin heyecanına verdi bunu. Çok da şarap içmişti. Ama bir ara banyoya koşup kusmaktan kendini alamadı.

Jennie'nin anı defterine yazmaya başlaması için aradan birkaç hafta geçmesi gerekti. Ancak içinde büyüyen iki aylık çenini aldırdıktan sonra yaptı bunu. Kürtajın ücreti yetmiş beş

dolardı. Bu parayı evdeki arkadaşlarından toplamıştı. Onu tesselli edip doğru bir iş yaptığına inandırmaya çalışanlar yine onlar oldu. Jennie çocuğun babasının kim olduğunu bile bilmiyordu. Bütün bunları deftere yazdı Jennie. Sonra tesbihi defterin çevresine geçirip yastığının altına koydu. İstirabına karşın rahat, derin bir uykuya daldı.

11

Her şey sona erdiğinde, veriler birleştirilip öykü ortaya çıkarıldığında, Hindistan'daki bir din hocasından acayip bir olay üzerinde fikir yürütmesi istenildi. Yeryüzündeki iki milyardan daha fazla kişi içinden, kader neden aynı eyaletten, California'dan iki genç kadının baş rol oynamasını istemişti? Ganj Nehri kıyısında yaşayan, her gün onun sülfürlü sularından içen, söylendiğine göre, vücudunu düşen bir göktaşı gibi döndürebilen, kutsal nehirde dansedebilmek için ateşler yakabilen bilge adam gülümsedi. «Her yaşam insanlık ipinin bir lifidir,» dedi. «Bir lifin diğerine ne zaman, nasıl sarılacağını ancak, yalnızca tanrılar bilir. Size kadere en iyi biçimde böyle tanımlayabilirim.»

Adı Annabella'ydı. Kulağa müzik gibi gelen bu ad ona çok yakışıyordu. Annesinin gözünde, «harika bir çocuk», babası için de bir «mutluluk, neşe» kaynağıydı. Adları Dick ve Jane olan ana baba Amerikan rüyasını anlatan bir kitabın kapağı için poz verebilirdi. Tek çocukları Annabella 1946'da, bilgisayarların ilk kez ortaya çıktığı, Winston Churchill'in «Demirperde» deyimini kullandığı yıl doğdu.

Annabella'nın doğduğu yer, Jennie Bolliver'in eğlenmekten başka bir şey düşünülmeyen plaj kentinden çok farklıydı. Annabella eyaletin merkezinde, şarapla meyvanın bol olduğu bir yerde yetişmişti. Victoria tipi evler, yumuşak, dalga dalga yayılan dağlar insanın içine huzur, süreklilik duygusu verirdi.

Kızı doğduğunda Dick Tremont bir kamu hizmetleri şirketine çalışıyor, haftada yirmi beş dolar kazanıyordu. Sakin, çok çalışan, güçlü omuzları ve elleri olan bir erkekti. İnsanları sever ve sayardı. Damarlarında dolaşan İtalyan kanı yüzünden yalnızca esmer bir güzelliğe değil, ateşli bir mizaca da sahip olan karısının tam tersi bir kişiliğe sahipti.

Çok çocukları olsun istemişlerdi ama Annabella, Jane'in karnında dokuz ay taşıyabildiği tek çocukları oldu. Önemi yoktu, Annabella doğduğu andan itibaren annesiyle babasının ta-pındıkları bir varlık oldu. Annesi gibi esmerdi. Saçlarının renginde koyu kahverengi, iri gözleri vardı. Çocukluk ve ilk gençlik yılları en güzel biçimde geçti. Sınıfının birincisiydi. Davet edilmediği hiçbir parti olmazdı. Bol bol kitap okur, müzik dinler, resim yapar, şiir yazardı. Arkadaşları arasında saygın bir yeri vardı. Özel bir kişiydi Annabella. Öğretmenlerinden biri, «Annabella yalnızca sınıfının en güzel kızı değil,» diye anımsadı. «Aynı zamanda en zekisi, en yeteneklisiydi. Diğer çocuklar kırmızıyla mavinin karışımından mor elde edileceğini güçlükle anımsadıkları halde, o mor'un altı çeşidini de söyleyebilirdi. Sekiz yaşındaki kaç çocuk **leylak** rengini bilir?»

Bütün bu niteliklere bakarak Annabella'nın narin, çıtkırıldım biri olduğu sanılmasın. Çünkü Annabella babasının evinin yakınındaki ormanda koşturup oynar, hayvanlarla hemen dost olurdu. Hızlı akan nehirde mücevheri andıran taş parçaları bulur, kelebeklerin kanatlarını, sanki onlar birer sanat şaheseriy-miş gibi incelerdi. Ağaçtan düştüğünde, düştüğü yerden gü-lerek kalkar, yüzünde çamur parçaları bile bir başka güzellikte dururdu. Hayatında gölgeli, karanlık hiçbir şey yoktu. Zengin vaatlerle dolu bir geleceğin vârisi olduğu kesindi.

Şimdi, geriye baktığında, Jane kızının hayatının değiştiği anı çok iyi anımsıyor. Anne için bu, şöminenin üstünde, dantel giysisi, kucağında iki küçük köpeğiyle oturan Annabella'nın resmi kadar açık ve seçik. Jane'in neden her şeyin böyle olduğu konusunda şaşkınlığa kapıldığı anlar vardı. Ama her şey başladığında kafasında hiçbir karışıklık yoktu.

Annabella on yaşına girdiğinde Jane babası Carlo'nun is-

rarlarına uyararak onu İtalya'ya yolladı. Büyükbaba torununa ana tarafının topraklarını göstermek, tanıtmak istiyordu. Annabellla akrabalarla tanıştırılmalı, deniz kıyısındaki açık hava lokantasında şerefine ziyafetler verilmeliydi. Jane küçük kızının, atalarının sorumsuz, coşku dolu hayatlarına giremeyecek kadar genç olduğunu düşünüyordu. Ama sonunda razı oldu. Onu üç hafta için İtalya'ya yolladı. Ancak Annabella Amerika'ya üç aydan daha fazla bir süre sonra döndü. Döndüğü gün de Jane onun değişmiş olduğunu anladı. Kızı bir daha asla eski Annabella olamayacaktı.

Aile albümünde Annabella'nın İtalya'da geçirdiği mutlu günlerin tanıklığını eden resimleri var. Fotoğraflar küçük Amerikalı kızın, dedesinin Forte dei Marmi'deki, duvarları sarmaşık gülleri ve sardunyalarla kaplı taş konağının önünde mutlulukla gülümsediğini gösteriyor. Yaşlı, siyahlar giyinmiş akraba kadınlarının arasında görülüyor. Küçük kızın üzerine kısa zamanda bir Avrupalı havası gelmiş gibi. Her resimde dede Carlo mağrur ve cömert haliyle görünüyor. Carlo ufak tefek, göbeği makarnayla dolu, gözleri neşeli ışıltılar saçan bir ihtiyardı. Saçları dört yüzyıl önce Michelangelo'nun Davut heykeli için kendi elleriyle seçtiği Carrara mermerleri kadar beyazdı. Carlo mermeri yerinden oynatmak için atılan dinamitlerden çıkan ince tozla ciğerleri doluncaya kadar taş ocağında çalışmıştı. Artık emekliye ayrılmıştı. Annabella'ya genç ve güçlüyken çalıştığı yeri gösterecek, onunla İtalyan Rivyera'sında dolaşip domatesli, sarımsaklı sosla karides yiyecek, deniz kıyısında oturup bir zamanlar imparatorların ayaklarını yıkadığı suları seyredecek, aile mezarlarını ziyaret edecek, Mussolini devrinde nasıl çetecilik yaptığını anlatacak bol bol zamanı vardı.

Annabella'yla Carlo arasında yalnızca çok yaşlılarla, çok gençler arasında doğan özel bir ilişki kurulmuştu. Kasabanın yaşlı kadınları çocuğu alıp gezdirmeye götürmek istediklerinde, Carlo onları yanlarından kovardı. Annabella'ya, küçük kız sanki Kral Victor Emmanuel'in kızıymış gibi ilgi gösteriyordu. Annabella daha akrabalarının adlarını doğru dürüst öğrenemeden üç hafta geçmişti. Carlo okyanusların ötesindeki kızına telefon ederek torununun biraz daha kalmasını rica etti. Jane duraksa-

yınca Annabella telefonu kapıp, «**Buon giorno, anne,**» dedi. «İtalyanca öğreniyorum!» Jane içini çekip izin verdi. Kocasına, «Babam kızımızı kaçırdı.» dedi. Dick güldü. Tatilin bir süre uzatılmasında hiçbir sakınca görmüyordu.

Bir öğleden sonra Annabella her zamanki gezintilerine çıkmak için öğle uykusuna yatan dedesini uyandırmak istedi. Durumda bir acayiplik vardı. Dedesi yatağının yanında yığılıp kalmıştı sanki. Yüzü morarmış gibiydi. Bir elini yardım istemek için uzatmıştı. Öteki eli kalbinin üzerindeydi. Carlo yanına koşan torununa gülümsemeye çalıştı. Hışırtılı bir soluk aldı. Sonra öldü.

Bu olay Annabella için korkunçtu. Forte dei Marmi'den ayrılacağı gün dedesinin mezarına yalnız başına gitmekte ısrar etti. Papatya ve sarmaşık güllerinden oluşan çiçek demetini Michelangelo'nun taş ocağından alınan mezar taşının üzerine koydu. Taşı bütün yaz bir barakanın duvarına dayalı görmüştü. Ama bunu Carlo'nun özellikle kendi mezarı için seçtiğini bilmiyordu. Çocuk mezarın başında uzun süre durdu. Sonbaharın ilikleri titreten havasının kusursuz yazını alıp gitmesine yas tutuyordu.

Annabella, California'ya döndü. Değişmişti. Artık yalnız İtalyanca konuşuyordu. «Ben İtalyanım,» dedi annesine. Jane bu değişiklikten çok kaygılanıyordu. Kocasına, «On yaşında Amerikalı bir kız yolladım.» dedi. «Geriye yaşlı bir İtalyan kadın geldi.» Ama zaman geçti. Yıllar anıları bulanıklaştırdı. Ama Annabella zaman zaman yine de annesinden kendisini İtalya'ya yollmasını rica ediyordu. Liseye başladığında Annabella'nın diğer arkadaşlarından hiçbir farkı kalmamıştı. Ama Jane hissediyor, biliyordu. Bir gün gelecek Annabella vadiyi terkedecekti. Ve o zaman bir daha asla geri dönmeyecekti.

Annabella liseyi bitirdiğinde ailesi onu ikinci kez Avrupa'ya yolladı. Bu kez ona Jane de katıldı. Kızını gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Kararlaştırılan bir ay sonunda Jane'in Amerika'ya dönmesi gerekiyordu. Kütüphane memuru olarak çalıştığı yerden ancak bu kadar izin alabilmişti. Annabella, «Ben dönmeyeceğim, anne,» dedi. Kesin, reddedilmesi olanaksız bir biçimde söylenmişti bu. Jane karşı koymadı. Tek isteği

Annabella'nın onları sık sık aramasıydı. Eve döndüğünde Dick, kızlarının Avrupa'da kalmasına izin verdiği için karısını tebrik etti. «Senin için güç olduğunu biliyorum, Jane,» dedi. «Ama bırak hayatını yaşasın.» Nasıl olsa Annabella'nın yanındaki para kısa zamanda tükenince, eve dönmek zorunda kalacaktı.

Dick yanılıyordu. Annabella, Avrupa ve Ortadoğu'da iki yıl kaldı. Seyahat tutkusunu sürdürebilmek için geçici işlerde çalışıyordu. Atina'da bir turist mağazında halı sattı. Madrid'de bir hastanede hastabakıcı yardımcılığı yaptı. Paris'te **Herald Tribune** gazetesi satıp İstanbul'da İngilizce dersler verdi. Yıl 1960'ın ortalarıydı. Her yer, bu tedirgin, doyumsuz mevsimin etkisiyle olacak göçebe, genç Amerikalılarla doluydu. California'da Jane bir sinir küpü haline gelmişti. Haftada birkaç kez kızına mektup yazıyordu. Hepsinin de özü aynıydı: Annabella evine dön.

«Onu yanımda görmek istiyorum,» dedi Jane kocasına. «O benim tek, biricik evladım.»

«Benim de,» dedi Dick. «Ama Annabella büyüdü. Onun hayatına karışmaya hakkımız yok. Bir insan istediğini yapabilmeli. tabii başkalarına zararı dokunmadığı sürece.»

Annabella, California'ya 1966'da döndü. Yirmi yaşındaydı. Akdeniz'in güneşinde yanmış altın rengi teni, uzun pırıl pırıl saçlarıyla dikkati çeken bir güzelliği vardı. Artık akıcı bir İtalyanca konuşuyordu. Fransızcasıyla, İspanyolcası iyi, Yunanca-sıysa idare ederdi. «Kısa zamanda dil öğrenen kişilerdenim ben,» dedi Annabella. «Geri döndüğümde iş bulmam kolay olacak.»

Jane şaşırmıştı. **Geri dönmek mi?** «Ama senin evin burası.»

Annabella anlayışla başını salladı. Annesine sarılarak, «Belki durumumu şu biçimde anlatabilirim,» dedi. «Şimdi, şu anda buradayım. Ama bu ülkenin bir parçası değilim.»

Ama insanın vatani çekicidir, kandırıcıdır. Annabella'nın geri dönecek parayı kazanacak kadar Amerika'da kalma kararı her geçen hafta yeniden ertelendi. Aylar geçti. O hâlâ California'daydı.

Öğrenimini sürdürmek istiyordu. Önce resim, sonra da tıpla ilgilendi. Hastane disiplini öğrendiği takdirde bunun kendisine Avrupa'da yararlı olacağı kanısındaydı. Lise notları Stan-

ford'a kabul edilecek kadar iyiydi. Burada röntgen teknolojisi konusunu seçti. Dersler hoşuna gidiyordu ama hastanede staj yapmaya başladığında durum değişti. San Fransisco yakınındaki bir hastanede çalışıyordu. Ama işinin hiç de çekici bir yanı kalmamıştı. Bir işti işte, başka bir şey değil. Çalışanlar arasında kıskançlıklar, çekemezlilikler, klikler kuruluyordu. Nöbet sonunda teknisyenler fazladan bir iş çıkıp da hastaneye tıkilip kalmamak için tuvaletlere saklanıyorlardı. Bir sabah Annabella bir röntgen makinesinde küçük bir kaçak olduğunu farkettti. Bunun hastalara ve çalışanlara zararı dokunabilir, tehlikeli olabilirdi. Hemen ilgili şefe bildirdi. Ama bir sonuç alamadı. Annabella bölüm başkanına gitti. Adam ona teşekkür etti ama parmağının ucunu bile kıpırdatmadı. Annabella işten ayrıldığı gün, «Doktorlardan hiç hoşlanmadığımı anladım,» dedi üzüntüyle. «Doktorlarda, 'Ben bir tanrıyım. Eğer bir hata yaparsam önemi yok,' diyen bir tutum var.»

Annabella Avrupa'dan döndüğünde kendini yaşlıları arasında bir yabancı gibi hissetmiş, onlara uymakta güçlük çekmişti. 1963'te Avrupa'ya gittiği sırada gençler saçlarını düzenli kestirir, giyinirlerdi. Kafaları geleneklere uygun fikirlerle doluydu... Şimdi Dallas'da bir başkan öldürülmüştü. Sokaklarda yamalı kot pantolonlu gençler bir savaşın durdurulması için bağırıp çağırıyor, ülkenin temellerini sarsacak sorular soruyorlardı. Annabella onlarla konuşmakta güçlük çekiyordu. Sonra liseden tanıdığı bir gençle karşılaştı.

Jimmy de değişmişti. Annabella onu tarım ve sporla ilgilenen bir öğrenci olarak anımsıyordu. Ama şimdi Jimmy uçları aşağı doğru sarkan bıyıkları, eski kot pantolonuyla bambaşka bir erkek olmuştu. Sürekli omuzlarına asıp dolaştığı gitarında hüzünlü parçalar çalıyordu. Belli bir işi yoktu. Fazla para da istemiyordu. Gitarına tel alacak, şarap alacak kadar parası olsun yeterdi. Annabella'yı her çiçeğin, her ağacın adını bildiği ormana götürüyordu bisikletle.

Jimmy'le birkaç ay dolaştıktan sonra Annabella, «Ona âşık oldum,» dedi annesine. «Böyle olmasını istemedim ama oldu. Evlenmek istiyoruz.» Jane kızının koca olarak seçtiği erkek tipi karşısında şaşırıldı. Düşüncelerini kocasına açtı. «Kızım ay-

nı zamanda benim arkadaşımıdır,» dedi. «Onun kararını kabul etmeliyim.»

Düğün çok güzel oldu. Gelin siyah saçlarının üzerine oturduğu İspanyol dantelinden duvağı ve gelinliğiyle bir masal kitabından çıkmış gibiydi. Damat bej rengi deri bir giysi ve açık yakalı bir gömlek giymişti. Ne kadar çabalarsa çabalasın boynuna kravat bağlamayı becerememişti. Annabella için gitarıyla bir serenat çaldı. «Bu kadını seviyorum!» dedi. Annabella daha sonra annesine düğünde çok eğlendiğini, bunu aynen bir kez daha yaşamak istediğini söyledi. Tek üzüntüsü dedesinin olmamasıydı.

Yeni evliler, kentin yakınındaki bir dağın eteğinde bulunan on beş dönümlük ormanlık bir arazideki kütüklerden yapılmış bir kulübeye yerleştiler. Pencerelelerinden çam ağaçları görünüyordu. Kulübe hayvanların da yuvası haline geldi. Köpekler, kediler, arada sırada bir çakal, diğerleri...

Annabella bir süre kendini ev işlerine verdi. Perdeler dikeyiyor, çanak çömlek yapıyor, sebze yetiştiriyor, tavuk besleyip keçi sağlıyordu. Tam bir çiftçi kadını gibi çalışıyordu. Jimmy arada sırada bahçıvanlık yapıyordu, ama çoğunlukla evde kalıp antika eşya onarıyor, Annabella'nın evlerini beceriyle yönetmesini izliyordu. Jane birkaç ay sonra yeni evlileri ziyaret ettiğinde, kızının bir eşten çok anne olmaya başladığını farketti. Jimmy de bir kocadan çok bir çocuktı. Ama karı koca arasındaki ilişkilerin bundan daha garip yönler aldığını da bilmiyor değildi. Onu tek kaygılandıran şey Jimmy'nin içkiye olan düşkünlüğünün giderek artması oldu. Kızının da dudaklarını ısırmasından bu durumu hoş karşılamadığını anlamıştı.

Bu noktada kader sahneye bir başka oyuncu daha yolladı. Annabella için hoşnutlukla karşılanan bir eğlence oldu bu. Annabella'nın babası Dick Bombay'dan gelen Hintli bir çocukla tanışmış, Sanjoy'dan hoşlanmıştı. Delikanlı yaz tatilini çalışmakla geçiriyordu. Dick onu yemeğe davet etti. Annabella yabancı ülkeden insanlarla tanışmaya hep bayılırdı. Yirmi yaşına girmek üzere olan Sanjoy yakışıklı bir çocuktı. İki arasında hemen derin bir arkadaşlık, bir abla-küçük kardeş ilişkisi kuruldu.

Annabella'nın evlenip gitmesinden sonra Dick'le Jane kocaman evde kendilerini pek yalnız hissediyorlardı. Sanjoy'a yazı yanlarında geçirmesini önerdiler. Sanjoy öneriyi mutlulukla kabul etti. Böylece zeki, sevimli Hintliyi Annabella ele aldı. Sanjoy'un saçlarını yağlamasını yasakladı. Onu elden düşme kot pantolonların iki dolara satıldığı bit pazarlarına götürdü. Hamburger yiyip dedikodu yaptılar, çay içtiler. İyi bir dinleyici olan Annabella Hindistan hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Arkadaşını haremlerden, kutsal adamlardan, yasaklamak için yüz tane yasa da çıksa kast düzeninin süreceğinden konuşmaya isteklendirdi.

Sanjoy sonbaharda San Luis Obispo yakınındaki okuluna döndüğünde, Annabella bunalıma düştü. Jimmy de durumu görüyor, anlıyordu. Karısının Sanjoy'a ilgisinin arkadaşlığın ötesinde olduğunu söyledi. Annabella sinirlenip ağır sözcüklerle bu suçlamayı reddetti. Ama kocasının suçlamaları kesilmedi. O zaman genç kadın susmayı yeğledi. Jimmy ne derse desin, ne yapsa yapsın soğukkanlılığını koruyor, susuyordu. İyice yalnız kalmıştı. Edebiyat ve psikoloji çalışmak için Stanford'a döndü. Jimmy bunun zaman yitirmekten, Volkswagen'leri için gereksiz yere benzin parası harcamaktan başka bir şey olmadığına inanıyordu. Eğer Annabella gerçekten bir kavga çıkarmak istiyorsa, yolculuk etmekten hoşlandığını, Forte dei Marmi'ye dönmek, hatta Sanjoy'un sık sık yaptığı davete uyarak Hindistan'a gitmek istediğini söylemesi yetiyordu. Evlerinden gitmek konusundaki tüm fikirlere Jimmy, «**Burası** bizim yuvamız,» diyordu. «Hiç bir yere gitmiyoruz.»

Sonra bir gece Annabella Sanjoy'la kız arkadaşını yemeğe davet etti. Bunun özel bir gece olmasını istiyordu. Kütüphanedeki bir kitaptan Sanjoy'un çok sevdiğini bildiği bir Hint yemeğinin tarifini kopya etti. Bunu hazırlamak için tam üç gün özenle çalıştı. Jimmy hazırlıkları ilgisizce izliyordu. Davet gecesi de zil zurna sarhoş oldu. Bir hafta önce arabayı çarpmıştı. Bu olayı yemekte en ince ayrıntılarına dek anlatmaya koyuldu. Karısı ve konuklar onu sıkıntılı bir nezaketle dinliyorlardı. Jimmy şarabını masanın üzerine döktü. Ağzına koyduğu lokma konuşurken kucağına düştü. Tavuğun iyi pişmemiş, sebzelerin bir acayip kok-

tuğunu söyledi. Sonunda Annabella gözyaşlarını gizlemek için mutfığa geçti. Sanjoy Hint yemeklerine alışmanın kolay olmadığını, ama Annabella'nın yemekleri tarife en uygun biçimde hazırlamış olduğunu söyleyerek arayı bulmaya çalıştı. Bombay'dan ayrıldığından beri hiç böylesine lezzetli ev yemeği yememişti.

Çok geçmeden Jimmy masadan kalkıp minderlerin üzerine uzandı. Uyuyakaldı. Sanjoy vedalaşırken Annabella'ya sarılıp kocalı ya da kocasız Hindistan'a gelmesini fısıldadı. Ertesi gün Annabella bir kız arkadaşına telefon ederek Sanjoy'un davetini kabul edeceğini söyledi. Ama arkadaşına bunu kimseye söylememesi için yemin de ettirdi. Ormanda iyi, sadık, çalışkan bir ev kadını rolünü yeterince oynamıştı. Kokuşmuş bir evlilikten bir süre için de olsa uzaklaşmak uygun olacaktı.

Yolculuklarını gizlice planladılar. İkisinin de çok dikkatli davranmaları gerekiyordu. Eğer Jimmy ne yapmak üzere olduklarını anlarsa kıyamet kopardı. Annabella arkadaşı Sally'e, «Jimmy'i çok seviyorum,» dedi. «Ama tüm hayatım boyunca onannelik edebileceğimi hiç sanmıyorum. Jimmy'nin küçük bir çocuktan farkı yok. Bazen çok tatlı bir bebek oluyor. Ama büyümeye, olgunlaşmaya hiç niyeti olmayan bir bebek o.»

1973 sonbaharında bir gece Annabella annesiyle babasının evinde, gürül gürül yanan şöminenin önünde oturuyordu. O sırada telefon çaldı. Dick telefona yanıt vermek için kalktı.

Kızıyla karısının yanına döndüğünde, yüzü solgun ve gergindi. İki kadın da korkunç bir şeyin olduğunu anlamışlardı. «Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum,» dedi Dick. «Ama ne denli çabuk söylersem, o kadar iyi olur kanımsındayım. Bu gece Sanjoy'la üç arkadaşı San Luis Obis po'da bir partiye katılmışlar. Çok şarap içilmiş. Gençlerden biri pilotmuş. Özel uçağı varmış. Sanjoy'a California'nın gece güzelliğinin görkemini göstermek istemiş.»

«Evet?» diye Annabella daha hızlı anlatması için babasını zorladı.

«Ve... Dört genç uçağa binip kalkmaya hazırlanmışlar. Hava çok kötüymüş. Denizden doğru gelen sisle göz gözü görmü-

yormuş. Uçak yerden kalktıktan birkaç dakika sonra otoyola düşmüş. Hemen alev alıp yanmaya başlamış.»

«Ya Sanjoy?» Annabella'nın eli azına gitmişti.

Dick üzüntüyle başını salladı. Sanjoy yanarak ölmüştü. Yangın dört genci de yalayıp yutmuştu. Annabella İtalya'daki yaşlı kadınlar gibi inledi. Dedesi Carlo'yu kolu ona doğru uzanmış bir biçimde öldüğü andaki gibi anladı.

Bu trajedi evliliklerine geçici bir barış ve huzur getirdi. Genç çift birkaç ay kulübelerinde sakin bir yaşam sürdüler. Jimmy ağzına içki koymayacağına yemin ediyor ama yeminini üç dört günden fazla tutamıyordu. İçki tüm yaşamına hükmediyor gibiydi. İçki içmediği zamanlarda parlak bir sanatçı ve âşıktı. Annabella kocasının mobilyaları onarmadaki yeteneğine hayran kalıyordu. Onda, İtalya ve Yunanistan'da tanıdığı ustaların niteliği vardı. Hatta Jimmy'nin onarıp bitirdiği antika eşyaları satmak için bir dükkân açmayı bile düşünüyordu.

Arkadaşı Sally bir gün ona, «Mutlu musun?» diye sordu. Annabella'yı ziyarete gelmişti.

«Sanırım. Eğer mutluluğu, mutsuzluğun yokluğu biçiminde yorumlarsan elbette.»

Öte yandan savaşlar, ister ülkeler, ister kadınlarla erkekler arasında olsun, yıllar yılı biriken anlaşmazlıkların, sıkıntıların etkisiyle başlar. Jimmy'le Annabella için de durum böyle oldu. Çok geçmeden birbirlerinin gırtlaklarına sarıldılar. Jimmy karısını züppelikle, kendini beğenmişlikle suçluyor, Annabella' da ona bir sorumsuz bir çocuk olduğunu, yıkıcı ve intikamcı olduğunu haykırıyordu. Birbirlerine tabakları, eşyaları fırlatıyor, nefesleri kesilinceye kadar bağırışıyor, sonra ağlayarak birbirlerine sarılıp bir daha kavga etmeyeceklerine söz veriyor ama her şeye yeniden başlıyorlardı.

Sonunda bir gece ayrılmaya karar verdiler. Evden giden Jimmy oldu. Annesinin evine sığınacaktı. Annabella pencerele-ri kapatıp çiviledi. Kapılara da yeni kilitler taktırdı. Jimmy'nin içeri girmesini engellemek için. Rutubetli gecelerde yatağına uzanıp Jimmy'nin açması için kapıya güm güm vuruşunu dinliyordu.

Birkaç aylık bir ayrılıktan sonra Jimmy telefon edip Annabella'dan buluşmalarını rica etti. Düzelmmişti artık. Tedavi olmuştu. Sesi ciddiydi. İctendi. Annabella razı oldu. Ama buluşma tarafsız bir yerde olacaktı. Annabella kendisine moral versin diye arkadaşı Sally'i de yanına alacaktı.

Üçü arasındaki konuşma gergin geçti. Yemeğin ortasında Jimmy bir şişe şarap ısmarladı. Annabella'nın kaygılı bakışını görünce, «Yalnızca buluşmamızın şerefine içeceğiz.» dedi. Ama şişenin çoğunu kendisi içti. Sonra bir yarım şişe daha. İki kez özür dileyerek erkekler tuvaletine gitti. Annabella Jimmy'nin orada kot pantolonunun arka cebinde taşıdığı şişeden içtiğini tahmin etti.

Daha sonra, Annabella'nın Honda'sında, Santa Cruz'a doğru giderlerken Jimmy ağlamaya başladı. Annabella'dan kendisini eve götürmesini istedi. «Öyle yapıyorum,» dedi Annabella. «Seni annenin yanına götürüyorum.»

«Hayır, şekerim,» diye yakardı Jimmy. Arabanın yönünü değiştirmek için direksiyona sarıldı. «**Bizim** evimize demek istedim. Bir gece için. Göreceksin, harika olacak.» Arka koltuktan Sally bu sahneyi büyük bir tedirginlikle izliyordu. Sevdği adamdan yeni ayrılmıştı. Annabella'yla Jimmy'nin durumu onu çok üzüyordu. Annabella şimdi bir trafik ışığında durmuştu. «İçkiyi bıraktığında eve gelebilirsin,» dedi. «Ama gerçekten **bırakmalısın.**»

Jimmy karısının yüzünü avuçları içine alarak sevgiyle tuttu. Alçak sesle, «Seni gerçekten seviyorum,» dedi. Sonra birden arabanın kapısını açıp atladı. Karanlık bir sokağa dalarak kayboldu. Annabella onun peşinden baktı. Yeşil ışık yanmıştı. Yoluna devam etti. Böyle tiyatroya davranışlara alışık.

Ama o gece tedirgin bir uyku uyudu. Ertesi gün de kaygılanmaya başladı. Telefonuna Jimmy'nin annesi çıktı. Hayır, oğullarından dünden beri haber almamışlardı. Annabella'yla beraber olduğunu sanıyorlardı. Annabella tüm arkadaşlarına telefon etmeye başladı. Annabella babasının evinde kalıyordu. Anlayamadığı bir duyguyla ormandaki kulübeden uzak durmak istiyordu. Pazartesi öğleden sonra genç kadın babasından kendisiyle kulübeye gelmesini istedi. Jimmy'nin orada olduğuna ka-

rar vermişti. Belki de içip içip sızmıştı. Eğer kuşkuları doğru çıkarsa, yardımcı olması için babasına gereksinmesi vardı.

Baba kız düzlüğe geldiklerinde, ormanı gizemli bir sessizlik kaplamıştı. Köpekler acayip bir biçimde sessizdiler. Çam ağaçlarının dalları arasından süzülen güneş ışıkları gri renkteydiler. Durum normal değildi. İçeri girdiler. Jimmy'i hemen gördüler. Yerde, yüzü Annabella'nın yaptığı halıya gömülü yatıyordu. Bir kolu yardım ister gibi ileriye doğru uzanmıştı. Jimmy ölmüştü. Midesi uyku haplarıyla doluydu.

Annabella'yı tedavi etmek için hastanedeki psikiyatri stajı yapan doktorlardan biri geldi. Durumu öylesine ağırdı ki, yatıştırıcı ilaçlara bünyesi cevap vermiyordu. Doktorun önerisi, genç kadının kendisini kocasının ölümünden sorumlu tutmaktan vazgeçmesiydi. Arkadaşını teselli etmek için Sally geldiğinde, Annabella başını duvardan yana çevirip tek bir kelime bile konuşmadı. Suçluluk duygusuyla doluydu. Kendini bir ölüm meleği gibi hissediyordu.

12

Buraya, St. Lawrence'in parmaklıklarına sık sık yalnız başına gelirdi. Sessizlik içinde oturur, tarihin varlığını ve orada, uzakta bulunan bir şeyin yaptığı vaati hissedirdi. Nehrin karşısında sulardan genellikle bir sis bulutu yükselir, yosun tutmuş toprakların nöbetçiler gibi koruduğu Quebec kentini örterdi. Öğleden sonra güneş ışıkları sisi dağıtır, katedralin kulelerini birer gümüş ve ateş kalelerine dönüştürürdü. Bu harika şeyler üzerinde düşünüp hayaller kurduktan sonra, nasıl bütün bunlara sırtını çevirip Levis adlı acımasız, çirkin kasabada ki yaşamının bayalığını kabul edebiliyordu?

Nehir kıyısında oturan genç kadının adı Marie - Andre Leclerc'di. Oturduğu yerde soğuk rüzgâra karşı büzülerek feribotların bir iskeleden diğerine gitmesini seyrederdi. Bir dolar verip bu feribotlardan birine binmek, çeyrek saat sonra da Roosevelt'le Churchill'in iki kez buluştuğu, çoğunluğu modern

Fransa olan ama yapıların ve parke yolların yüzyılların ötesinden kaldığı kente ayak basmak ne kadar kolaydı...

Marie - Andre, Quebec kentinin baştan çıkarıcı havasından on beş dakika uzaktaydı. Onun ufukları nehrin kıyısında sona eriyordu. İçinden nehri geçip Citadel'in eski duvarları gerisinde kendine bir yer bulmayı delicesine istiyordu. Ama buraya kadar gelmek bile Marie - Andre'nin yirmi sekiz yılını almıştı. Lévis'ten uzaklaşmasının olanaksızlığını da biliyordu. Küçük kent insanıydı o. Bunu kabullenmişti de. Bir kadın otuzuna merdiven dayadığında düşlerin yerini gerçekler alır. Ya da alması gerekir.

Buradan yirmi mil içerde, Marie - Andre'nin doğup büyüdüğü bir çiftçi köyü olan Charles de Belle Chasse köyü dalga dalga alçalıp yükselen dağların oluşturduğu vadiye sokulmuştu. Bir ucundan ötekine gitmek ancak bir buçuk dakika sürerdi. Köy hayatına iki güç egemendi: Katolik Kilisesi ve Kanada Pasifik Demiryolu. Augustin Leclerc'in evinde ikisi de çok önemliydi. Demiryolunda kondüktör olarak çalışıyordu. 1500 kişilik bir köyde bu oldukça önemli bir mevkiydi. Bir zamanlar gür kıvrıkcık saçları, dünyayı fethetmek değilse bile hiç olmazsa görebilmek için tutkuyla dolu bir kalbi olan genç, güçlü bir erkekti. Sonra yörenin güzeli Marie - Paule'e âşık olup onunla evlenmişti. Marie - Paule kısa boylu, tombulluğa eğilimliydi. Augustine ise uzun boyluydu. Ama kısa zamanda o da göbek bağlamıştı.

Tutucu birer Katolik olan Augustine'le Marie - Paule'ün dördü kız ikisi erkek altı çocukları olmuştu. Doğan her çocuk bir sevinç ve neşe kaynağı olmuştu ama Augustine'nin de dünyayı görmek, gezmek tutkusu giderek sönmüştü. Saçları zamanından önce ağarmış, yaşından büyük göstermeye başlamıştı. Karısı da aynı durumdaydı ama onun sanatçı Spring Byington'un kine benzeyen sevimli bir yüzü, çevresindekileri hemen etkileyen neşe dolu kahkahaları vardı. Onların yaşamları, kasabalarını ancak gri sözcüğüyle anlatılabilir. Kilise gri renkteydi. Bitişigindeki mezar taşları da. Bir keresinde Marie - Andre, «Köyümüzde renk, eğlence diye bir şey yoktu,» diye

anımsayacaktı. «Ama evimiz sevgi doluydu. O sırada bu bize yotiyordu.»

Marie - Andre ailenin üçüncü çocuğuydu. Bu yüzden de b1r kişilik kazanmak için çabalayan klasik, ortanca çocuk kompleksine sahipti. Dört kız içinde en ince yapılısı oydu. Küçük, oval bir yüzü, gözlüklerinin güçl1kle durduğu kalkık bir burnu vardı. Leclerc kızları aynı odayı paylaşırlardı. Gerçi Marie - Andre içlerinde en sessiz ve sakin olanıydı ama en romantikleriydi de. **Madam Bovary** romanını yastığının altında saklar, kimsenin kendisiyle ilgilenmediğı zamanlarda aynanın önüne geçip yüzünde güzelliğı benzer bir şeyler bulmaya çalışırdı. Bayramlarda babasına verdiği hediye kartlarına, «Marie - Andre'den, **La plus belle**,» diye imza atardı. Çok geçmeden bu onun takma adı oldu. Kardeşleri onu **La plus belle** diye çağırırdıkça, Marie - Andre bunun altındaki gizli alayı hissetmez «en güzel» diye tanımlanmasına sevinirdi. Ama kasabanın genç erkekleri sokakta ona, «Neresi **La plus belle** bunun?» diye laf atmaya başladıklarında, Marie - Andre her şeyi anladı. Ve de çok üzüldü.

Ondan sonra yapabileceğı tek şeyin bir manastıra kapanmak olduğuna karar verdi. Karmelit rahibelerinin yaşamlarını inceledi. Rahibe olmaya karar verdiği anda manastıra kapanacak, bir daha en yakınlarını bile bir demir parmaklıklı pencereden, iki üç dakika kadar görebilecekti. Bir Karmelit rahibesi sabahın üçünde kalkıp haçın önündeki taşlara kendini yüzükoyun atıyor, üç saat dua ediyordu. Bir sabah Marie - Andre'yi mutfağın taşları üzerinde bir Karmelit rahibesi gibi yatmış ama uyur buldular. Onun hasta olmadığı, yalnızca kararlaştırdığı planın provasını yaptığı anlaşılınca, kardeşleri kahkahalarla güldüler. Marie - Andre de bir daha bu konuyu açmadı.

Zekiydi Marie - Andre. Okulda başarı üstüne başarı kazanıyordu. Başka koşullar altında olsa bayağı iyi semere verecek yeteneklere sahipti. Babası da bunun farkındaydı aslında. Bir gün kızını karşısına alıp ona gençlik hayallerini anlattı. Trenlerin her yere gittiklerini söyledi Marie - Andre'ye. Quebec

kentine, New York'a, dünyanın öteki ucuna kadar giderlerdi. «Sen de git. Hayatı tanı, dünyayı gör.»

Bu konuşmadan kısa bir süre sonra Augustine'in kalbe kan basan damarları daraldı. Yarı emekli oldu. Ailesini daha iyi doktorların bulunduğu Levis'e taşıdı. Yeni evleri, eskisinden daha büyük ama kasvetli bir yerdi. Marie - Paule evi canlandırmak için fazla bir şey yapamadı. Çünkü paranın çoğu Augustin'in ilaçlarına ve yiyecek harcamalarına gidiyordu.

Marie - Andre'nin üniversiteye gitmek için beslediği umutlar böylece sona erdi. O da, genç kadınlara hastanelerde sekreterlik yapmayı öğreten kurslara yazıldı. Sertifikasını alınca da Ortopedi Kliniğinde bir iş buldu. Gerçi evden ayrılıp ailesinden ayrı oturmak istiyordu ama bunu ancak yirmi sekiz yaşına gelince yapabildi. O zaman da baba evinden bir iki blok ötedeki küçük bir daireye taşındı. Her gün eve uğrayıp annesine görünmesi de şart koşulmuştu.

Levis'te hayat kaynamış bir yumurta kadar sıradan ve aynıydı. Marie - Andre her sabah saat altıda yataktan kalkıyor, çeyrek saat dua ediyor, Incil'ini okuyor, uzun, parlak kahverengi saçlarını fırçalıyor, yünlü etek ve bluzdan oluşan sade elbisesini giyiyor, annesine uğrayıp sabah kahvesi içiyor, babasının sağlığını soruyor, sonra da kliniğe olan on dakikalık yolu yürüyerek işine gidiyordu. Erkek arkadaşı yok gibi bir şeydi. Bir iki kez kente tiyatroya gittiğinde, oyundan sonra bir yerde oturup şarap içmeye bile vakti olmadığını, evine bir an önce dönmek için acele etmesi gerektiğini görmüş, ertesi gün morali bozuk, umutsuzluk içinde dolaşmıştı. Levis'te saygılı, terbiyeli, ailesine düşkün, dindar bir kız olarak ün yapmıştı. Hâlâ bakire olması mümkündü. Bu niteliklerinden ötürü komşular, ahbablar annesini tebrik ederlerdi.

Çok geçmeden bir araba kurtuluşun simgeyi olmaya başladı, Eğer bir araba alacak kadar para kazanabilse, belki o zaman evden uzaklaşarak kısa gezintilere çıkabilirdi. Sonra... Kim bilir? İkinci bir iş bulup Marie - Antoinette lokantasında garson olarak çalışmaya başladı. Öylesine çok çalışıyordu ki, çok geçmeden daha da zayıfladı. Gözlerinin altında mor halkalar oluştu. Ama bir yıl içinde yeşil renkte bir Pinto marka

arabanın peşin parasını ödedi. Levis'te bu görülmemiş bir başarıydı. Herkes Leclerc ailesini çalışan, tutumlu bir kızları olduğu için kutladı.

Ama Marie - Andre arabasının keyfini uzun süre süremedi. Arabayı aldıktan kısa bir zaman sonra, alışveriş ettiği mağazadan çıkarken cam kapı kırıldı. Cam parçaları dört bir yanına yağmur gibi yağdı. Sol bacağının diz kapağına camlar battı. Hastanede ona doktor bacağın arka tarafından geçen, ayak parmaklarını hareket ettiren sinirin kesilmiş olduğunu söyledi. Böyle bir durumda hasta bacağının ömrünün sonuna kadar sürmek zorunda kalırdı. Ameliyat yararlı olabilirdi. Ama Marie - Andre reddetti. «Tekrar yürüyeceğim,» dedi. «Sakat kalmayacağım!»

Azmi, cesareti hayret edilecek derecedeydi. Bir yıldan fazla tedavi gördü. Ayak parmaklarını çalıştırmayı öğrendi. Küçük kardeşi Denise, Pinto'yu hastanenin bahçesine getirip onun görebileceği bir yere park ediyor, ablasının hayatının en büyük başarısından güç almasını sağlıyordu.

Kazadan iki yıl sonra Marie - Andre normal yürümeye başladı. Ancak çok yorulduğunda ayağı hafifçe sekiyordu. Arabasına da kavuşmuştu. Ama başka değişiklik yoktu. Hayatı eskisi gibi hastane, evi, annesinin evi arasında gidip geliyordu.

Sonra bu. alışılmış yaşamına bir erkek girdi. Ve boğaza takılmış bir ekmek parçası gibi orada kaldı. Bernard'dı adı. Dürüst, çalışan bir erkekti. Saçları çoktan dökülmeye başlamıştı. Şişmandı. Buluştuklarında çoğunlukla iktisadi devlet kuruluşundaki işinden sözedirdi. Hiç de Marie - Andre'nin düşlerinin erkeği değildi ama kapısının zilini çalan tek kişiydi. İki, üç yıl kadar arkadaşlık ettiler. Bir seferinde evlenmeye karar verip düğün tarihini bile saptadılar ama sonra vazgeçtiler. Bernard ikinci kez evlenmeyi önerdiğinde, Marie - Andre dürüstlükle, Bernard'a onu sevdiğini sanmadığını söyledi. Bernard gülümsedi. Kendisinin de ona pek gereksinmesi yoktu. Yalnızca herkes onların evleneceklerini umuyordu. Birbirlerine gri elbiseyle siyah kravat kadar uyuyorlardı.

1975 ilkbaharında bir akşam üstü Bernard'la Marie - Andre, Marie - Antoinette lokantasının Tahiti salonunda oturmuş

rom içiyorlardı. Kilisenin temelleri kadar sağlam ve tutucu olan Bernard birden ortaya acayip bir fikir attı. Neden birlikte dış ülkelere, güneşli bir yere gitmiyorlardı? Yalnızca iyi bir vakit geçirmekle kalmaz, evlenmelerinin doğru olup olmayacağına da karar verirlerdi.

Eğer on dosta Marie - Andre'nin buna ne yanıt vereceği sorulsa, hepsi de genç kadının, «Hayır, olmaz,» diyeceğini söylerdi, Marie - Andre bu öneriyi birkaç dakika düşündükten sonra, «Tamam,» diye fısıldadı. «Ah, evet.» Günlerce turist rehber kitaplarını, broşürleri incelediler. Karayıp Adaları hakkında bilgi edindiler. Ama Marie - Andre'nin düşüncesi başkaydı. Madem seyahat edeceklerdi, bu işe büyük para harcayacaklardı, sıradan, normal bir şey yapmaları doğru olmazdı. Kazadan sonra genç kadın mağazaya tazminat davası açmış, kazandığı on bin doları kıtın kıtın saklamıştı. Bu yolculuktan bir ömür boyu sürecektir anılar elde etmek istiyordu.

Bernard anlayışlı ve uyumlu bir kişiydi. Marie - Andre neyi düşünüyordu? Genç kadının kafası sabahdan beri dünyanın çeşitli ülkeleriyle doluydu. «Hindistan,» dedi. «Tac Mahal. Bangonk.» Bütün bu adlar insanın düşgücünü uyarıyor, ulaşılması olanaksız yerler gibi görünüyordu. «Tamam,» dedi Bernard. O da acayip akıntıların içine atlamaya hazırdı.

Daha sonra Marie - Andre hazırlık için geçen haftaları hayal meyal anımsadı. İkisi kısa zamanda yerlerini ayırttılar, iş yerlerine haber verdiler, ailelerine durumu anlattılar, pasaportlarını aldılar, sıcak ülkelere giyilecek giysiler seçtiler, bütün bunları yaparken de kararlarından bir an olsun vazgeçmediler.

Uçak Montreal'den havalanıp insanın içine ürküntü veren dünya turuna başladığında, «Hiç kimse bu işi sonuna kadar götürmeye inanamamıştı,» dedi. Marie - Andre. Çantasında yepyeni bir Kanada pasaportu vardı. Pasaporttaki gözüksüz çektiği resimde yüzü mutlulukla pırıltılı, coşkuluydu.

Yanlışlık olamazdı artık. Marie-Andre Leclerc yirmi dokuz yaşındaydı. Vatanından yanında bir erkekle uzaklaşıyordu... Ve de sonunda güzel bir kadın olmuştu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHARLES İLE HELENE

13

Charles ile Helen ilk önce, bir zamanlar Julius Caesar'ın hitabet çalıştığı Rodos Adasında fark edildiler. Rodoslular a-dalarını yağmaya gelenlere antik devirden bile alışıktilar. Bu yüzden Charles Sobhraj'ın yarı çalınmış biri araba ve hamile eşiyle gelişi, Cassius, Meterius ve Makedonyalı Iskender'in saldırılarını anlatan tarihlerinde yer almadı. Ama polis 1970 Eylülünün bir sabahında ortaya çıkan acayip olayları uzun süre tartışacaktı. Birkaç saat içinde Rodos Adası sanki bir çetenin işgaline uğramış gibi oldu. Sonra suçlular değil, bir tek suçlu olduğu ortaya çıktı.

Şikâyeteye ilk gelen, Plaza Otelinin müdürü oldu. Karakolda-ki yetkiliye bir müşterisinin sekiz bin drahmilik borcunu öde-meden gece sırta kadem bastığını anlattı. Yetkili polis olayın ayrıntılarını yazarken, bir kiralık araba acentasının sahibi içeri daldı. Bir müşterinin kiraladığı arabayı, arabanın kirasını öde-meden bırakıp gittiğini söyledi. Genç polis kiralık araba acentası müdürüne sırasını beklemesini gerektiğini anımsattı. Bir-kaç dakika sonra Rodos kumarhanesinin patronu gelerek ba- karada korkunç miktarda kaybeden bir müşteriden beş bin

Fransız frankı değerinde karşılıksız çek aldığını anlattı. Ona da sıraya girmesini söyledi polis.

Bunların üstüne, ağrıyan başını elleriyle tutan Converse adlı şaşkın bir İngiliz geldi. Rengi sapsarıydı. Titriyordu. Koyu, şekerli kahveyi minnetle kabul etti. Anlattıkları durumu bir dereceye kadar aydınlatmaya yardımcı oldu.

«Dün gece,» diye İngiliz anlatmaya başladı. «Gazinoya gitmiştim. Orada Doğulu kanı taşıyan ilginç bir genç adam ve göz kamaştırıcı karısıyla tanıştım. Kumarhanede onlar kadar dikkati çeken başka bir çift yoktu.»

«Evet, evet, ta **kendisi!**» diye kumarhane müdürü atıldı.

Polis onları susturmak için elini kaldırdı. Doğuluya benzeyen adamla, balrengi saçlı, çekingen, kocasına çok bağlı genç kadın barda oturuyorlardı. Converse onlarla ahbablık etmeye başlamıştı. Adam kendini Charles bilmem ne diye tanıtmıştı. Bakarada hatırı sayılır derecede para kaybettiği için üzgündü. Öte yandan Converse'in şansı yolunda gitmişti. Ne kadar para kazandığını anlatarak övündü. Bir parça fazla da içmişti. Charles denilen kişiyle de kadeh tokuşturdular. Converse'in başı dönmeğe başladı. Çok uykusu gelmişti. Sonra da dünyası karardı.

Ertesi sabah oteldeki odasında uyandığında, birkaç bin drahmisinin, pasaportunun, nakit kırk beş İngiliz lirasının ve Olympic Havayollarının Londra'ya olan uçak biletinin de çalınmış olduğunu gördü. Daha öğle olmadan polisler oteli, kiralık araba acentasını, kumarhane müdürünü dolandıranın, Converse'in içkisine uyku ilacı koyanın aynı kişi olduğunu anladılar. Bu adam Charles Sobhraj'dan başkası değildi.

Charles'la karısının kaldıkları Plaza Otelindeki odalarında polis birkaç tane acayip görünüşlü sopa buldu. Süpürge saplarından kesilmiş benziyorlardı. Bunlara biçim verebilmek için bir hayli çalışıldığı belliydi. Ama ne amaçla kullanıldığı daha da ilginçti. O sırada içeri giren oda hizmetçisi çöp sepetinde yazılı kâğıtlar bulmuştu. Her bir belge Yunanistan'a giriş ve çıkış vizesi damgasıyla damgalanmıştı. Daha ayrıntılı bir inceleme sonucunda, sopaların uçlarına damgaların ustalıkla ka-

zınmış olduğu görüldü. Charles Sobhraj bunları ya kendisi yapmış ya da almıştı.

Otel santralindeki memur Charles Sobhraj'ın dış ölkelerle bol bol telefon konuşmaları yaptığını bildirdi. Saygon'la yedi, Kalkütta'yla üç, Paris'le bir düzineye yakın konuşmuştu. Sant-ral memuru, birçok dili kusursuz konuştuğundan Bay Sabh-raj'ın önemli bir kişi olduğunu sanmıştı. Bütün bu bilgileri al-dıktan sonra Yunan polisi havaalanlarına ve sınır kapılarına telsizle bilgi verip onları uyardı. Ama o sırada söz konusu kişi Türkiye'ye girmiş, İstanbul'a doğru gidiyordu.

Helene'nin olup bitenleri bildiği kuşkuludur. Birkaç hafta sonra Paris'teki annesiyle babası ondan neşeli bir kart aldılar. Kart Rodos Adasından atılmıştı. «Sevgili anneciğim ve babacı-ğım..... Yunanistan'da harika bir tatil yapıyoruz. Charles işleri gereği çok çalışıyor, işiyle ilgili kişilerle görüşüyor. Rodos'ta Colossus gibi ünlü yerleri gördüm. Bebek kasım da doğacak. Sanırım Saygon'da. Her şey yolunda. Sevgilerimizi yolluyoruz.»

Daha sonra Charles Sobhraj Yunan adliyesince sahtekâr-lık, dolandırıcılık ve hırsızlık suçlarından bir yıl hapse mahkûm edildi. Tabii giyabında verildi karar.

MG'yi Pakistan sınırında bir deve tüccârına üç bin rupi-ye sattıklarından, Charles'la Helene Delhi'ye trenle geldiler. Muson yağmurları dönemi sona ermişti. Kaldırım taşlarından sıcak buharlaşarak yükseliyordu. Havayı çürümüş meyva ko-kuları kaplamıştı. Helene hamileliğinin yedinci ayında bulun-masına karşın, doğru dürüst bir doktora ne zamandır görün-memişti ama sağlığı yerindeydi.

Charles ona Delhi'de bebeğin doğmasını bekleyecekleri-ne söz verdi. Saygon'a sonra gideceklerdi. Oysa Delhi'de onu **poste restante** gelmiş bir yığın mektup bekliyordu. Bu mektup-lar Charles'in keyfini kaçırdı. Felix, karşılıksız çek kullanmak-tan Paris'te bir yıl hapse mahkûm olduğunu yazmış, zarfın içi-ne babasının yolladığı, onları kapısında gördüğü takdirde he-men polise haber vereceğini bildiren mektubunu da koymuştu. Helene'nin annesiyle babasından da mektup vardı. Bir Interpol müfettişi gelmiş, Rodos'ta işlenen bir dizi suçla ilgili sorular

sormuştu. Kasapla karısı bir ad yanlışlığı olduğundan emin diler. Charles'in Interpol'e başvurup adını temize çıkarmasını öğütlüyorlardı.

Tanrıya şükürler olsun ki, mektupları **poste restante**'dan ancak Charles alabilirdi. Bu yüzden Helene'nin hiçbir şeyden haberi olmadı. Kocasını Delhi'deki işleriyle ilgilenirken, o otelde iki gün, iki gece yatıp dinlendi. Sonra Charles birden derin bir uykuda olan Helene'yi uyandırıp hemen Bombay'a gitmeleri gerektiğini söyledi. Helene itiraz etmek istedi ama Charles'in kararlarından dönmeyeceğini çoktan öğrenmişti.

Agra'ya giden sabah ekspresi onları Tac Mahal kentine götürdü. Tac Mahal'e giriş alanını kaplayan rehberlerin, dilencilerin arasından geçmeye çalışırken, Charles büyük anıtın tarihçesini anlatıyor, ama karısının sıcaktan ve kalabalıktan bayılmak üzere olduğunu görmüyordu. Helene sonunda dayanamayıp bir tahta kanepeye oturdu. Gözlerinin önünde yükselen güzelliğin tadını çıkarmak istiyordu, ama midesine kramp girmiş, yüzünü ter basmıştı. Acaba dünyanın bu en ünlü sanat eserinin bahçelerinde mi doğuracaktı bebeğini?

Birkaç gün sonra 15 Kasım 1970 sabahının erken saatlerinde Helene, Bombay'ın en iyi hastanelerinden birinde sağlıklı bir kız çocuğu doğurdu. Ona, Hint dilinde «Masum» anlamına gelen Shubra adını koydular. Bebek babasından onun simsiyah saçlarını, annesinden de gözlerini almıştı. Hastanenin giriş kayıt belgesinin baba mesleği yerine Charles «işadamı» diye yazdı. Gerçekten de bu bir bakıma doğruydı. Çünkü Charles kârlı, yasadışı bir iş üzerindeydi. Daha sonra pek çok Hintli polis işin akıl almazlığına olduğu kadar, birkaç rupi kazanabilmek için üstlenilen bunca çabaya, zahmete de şaşacaktı.

Gençti Charles. Yirmi altı yaşında ve yakışıklıydı. Her haliyle Paris'in havasını taşıyordu. Sevimli, çok güzel bir de karısı vardı. Bu yüzden Bombay'ın uluslararası kolonisine girmekte gecikmedi. Ekzotik ülkelerde arkadaşlıklar kurmak, dost olmak için hep Fransızları yeğlerdi. Böyle yerlerdeki Fransızlar da barbarlar arasında Voltaire'in dilini konuşan kim olursa olsun bağırılmasına basarlardı. Bombay'da Charles hemen

Fransızların arasına karıştı. Hatta Alliance Française'de sevi-
len bir kişi bile oldu. Müdür Yardımcısı Mösyö Mannet bu il-
ginç kişiyle karısına ve küçük kızına bir konuk dairesini gayet
ucuz fiyata kiraladı. Charles kendine daha uygun bir yer bula-
na dek burada kalabilirdi. Charles tam üç ay Mannet'nin ko-
nuğu oldu. Madam Mannet toplantılarına Charles'la eşini davet
etmekten, onları konukları arasında görmekten çok hoşlanıyor-
du. «Mösyö Charles bir film yıldızı, bir milletvekili ya da bir
'guru'yla rahatlıkla sohbet edebilir,» diyordu. «Tam benim sa-
lonuma uygun bir konuk. Karısı da çok güzel ve terbiyeli.»

Yıllar sonra New Delhi'deki bir avukat atılğan, cesur, par-
lak Fransız'ın Bombay'ın sosyetesinde kayar gibi dolaşırken,
amacının ne olduğunu araştırdığında şu sonuçları elde etti:

Charles zekiydi. Çok çalışıyordu. Hindistan'a gelmezden
önce ülkenin yasalarını inceleyip boşluklarını öğrenmişti. Bun-
lardan yararlandı. Bombay'da Amerikan arabaları kullanmak
isteyen zenginler vardı. Amerikan arabaları son derece paha-
lıydı. Üstelik ülkeye sokmak için de bir hayli uğraşmak, yasal
yolları zorlamak gerekiyordu.

Charles diplomatik çevrede film yıldızları, iş adamları ta-
nımıştı. Hepsi de nasıl, ne pahasına olursa olsun araba isti-
yorlardı. Charles onlara yardımcı oldu. Başlangıçta 20.000 do-
lar avans istiyordu. Sonra hemen Tahran'a gidiyor, bir Paris
caddesinden çalınmış bir Mercedes araba alıp geliyordu. Bu
konuyla ilgili belgeler önceden hazırlanıyor, arabanın sahibi
olarak Charles gösteriliyordu. Charles arabayı Pakistan'dan
geçirip fazla sorunun sorulmadığı Hindistan'daki bir yere geti-
riyor, oradan da Bombay'a sokuyordu. Burada araba Charles'-
in daha önce anlaşılmış olduğu bir garaja sokuluyor, içindeki
radyo, teyp, soğuk hava donanımı, orijinal lastikler söküldükten
sonra genç adam onu Bombay dışına çıkarıp bir ağaca ya da
duvara çarparak sıradan bir zarara uğramasına neden oluyordu.
Bu iş de bittikten sonra polise telefon edip arabanın çalınmış
olduğunu haber veriyordu. Çok geçmeden de polis arabayı bu-
luyor, durumu Charles'a bildiriyor, sonra da arabayı hurda fi-
yatına satmak için bir müzayede salonuna teslim ediyordu. Ta-
bii Charles onun ne gün, hangi saatte satılacağını önceden bi-

liyordu. Arabayı yok fiyatına satın alıyor, orjinal parçaları yerine takıyor ve 20.000 dolar avans vermiş olan kişiye satıyordu.

Charles bu işten öylesine kazanç sağlıyordu ki, çok geçmeden Bombay körfezine bakan kentin en seçkin yerinde yeni bir daireye taşındı.

Bu arada Charles'in durumu gelişip ilerledikçe, karısınınki geriliyordu. Helene hiç mutlu değildi. Çoğunlukla yalnız kalıyor, yeni, lüks dairesinde İspanyolcayla anadilinden başka bir şey bilmeyen Shubra'nın Hintli dadısıyla bütün gün işaretleşerek anlaşmak zorunda kalıyordu.

Paris'teki bir arkadaşına yazdığı mektupta, «Ah, Camille,» diyordu. «Burada her şey öylesine karmakarışık ki... Temizlikçi kadın acayip bir kasttan. Bir sinek ya da böcek yutmasın diye ağzının üzerine tül gibi bir şey takıyor. Yapılmasını istediğim şeyleri işaretlerle anlatıyorum. Beni hiç kimse anlamıyor... Sevgili kocam çoğunlukla iş seyahatlerinde oluyor... Tek dayanağım, avuntum güzel kızım Shubra. Onsuz çok mutsuz olurum...»

1970 yılbaşında Helene Bombay'daki apartmanında yalnızdı. Pencereden Hint Okyanusunu yaşlı gözlerle seyrediyor, böyle özel bir gecede kocasının nerede olduğunu merak ediyordu. Paris'teki ana babasıyla konuşmak istemiş ama santral memuru en azından iki gün beklemesi gerekebileceğini söylemişti. Helene yalnızlığın tutsağıydı burada.

O gece Charles, Makao'daki kumarhanede bakara oynuyordu. Şansı yerindeydi. Birkaç hafta oyuna devam ettikten sonra ocak ayı ortalarında cepleri, elleri dolu olarak Bombay'a döndü. Helen'e bir altın kolyeyle, zümrüt bir yüzük, daha üç aylık olan Shubra'ya da küçücük bir dizi inci kolye getirmişti. Bir sürprizi daha vardı: Yakında Hong Kong'a gidecek, orada kırıllar gibi yaşayacaklardı. Charles orada birtakım ortaklarla birlikte restoran - butik - diskotek açacaktı. Başarılı oldukları takdirde de Hong Kong'dan Paris'e kadar tüm büyük kentlerde şubeleri olacaktı.

Helene hazırlanmaya başladı. Kocasını yine pek ender olarak görüyordu ama genç kadın ona inanmıştı. Ne yazık ki,

Charles selamsız sabahsız yine ortarlardan kayboldu. Evden bir iş için bir saatliğine çıkmıştı. Ama İran'dan bir telgraf yolladı. Çok önemli bir iş için Tahran'da bulunuyordu. En yakın zamanda dönecekti. Helene öfkeyle Tahran'a, kocasının kaldığı Hilton Oteline bir mektup yazdı ama mektup geri geldi. Sonra bir gece yarısı Charles telefon etti. Kabil, Afganistan'daydı. Sonra İstanbul'dan haber yolladı. Sonunda da Karaşi'den. Birkaç hafta Charles Asya'nın bir başından ötekine gidip geldi.

Nisandaysa söz verdiği gibi Helene'i Hong Kong'a götürdü. Shubra'yı Bombay'ın diplomatik toplumundaki bir Fransız kadına bırakmışlardı. Bir hafta sonra kesinlikle döneceklerdi. Ama üç hafta geçip de anneyle baba dönmeyince, Fransız kadını kaygılanmaya başladı. Mektup yazdı, telefon etti ama yanıt alamadı. Altı hafta sonra genç çiftin başlarına kötü bir şey geldiği düşüncesiyle Fransız Konsolosluğuna başvurup bu konuda araştırma yapmalarını istediği sırada Charles çıkageldi. Tepeden tırnağa nezaket, sevgi kesilmişti. Kadından Shubra'ya birkaç gün daha bakıp bakamayacağını sordu. «Reddettim,» dedi kadın polislere. «Bay Sobhraj'a zavallı bebeği bende bir gün daha bıraktıkları takdirde, onu polise teslim edeceğimi söyledim.» Bunun üzerine Charles ona Shubra'ya altı hafta bakmasının karşılığı olarak küçük bir teyp verdi ve küçük kızını alıp oradan çabucak uzaklaştı.

1971 yazını ailecek Hong Kong'da geçirdiler. Helene başlangıçta otel hayatının lüksünden, rahatından memnun kaldı. Oda servisi küçük Shubra'ya özel yemekler getiriyor, alt katları butiklerde satılan ipek bluzlar, mücevherler otel hesabına geçiyordu. Oysa ipekler, mücevherler evliliğinin çökmekte olduğunu gizleyemiyorlardı. Charles karısına Hong Kong'da ne yaptığını asla anlatmıyor, kendisine yardımcı olmasını istemiyordu. En önemlisi genç kadını cinsel yönden tatmin etmeye hiç yanaşmamasıydı. Karısından uzak olduğu zamanlarda ona birbirinden güzel aşk mektupları yazıyordu ama buluştuklarında ona elini bile dokundurmak istemiyor, yatağın kendine ait bölümüne çekilerek yatıyordu. Eğer Helene seks konusunu açsa, «Sen bir kadından çok bir annesin,» diyordu ona. Buna He-

lene, «Hem anne, hem de kadın olamaz mıyım?» diye yanıt veriyordu.

Ama Charles'in mantığına göre yanıt hayırdı. O bir madonna istiyordu, orospu değil. Hayatına her giren kadını içgüdüsel olarak Song'la karşılaştırıyordu. Sevgi ve nefret karışımı bir duyguyla bağlı olduğu annesiyle. İyi anne, kötü Kadın.

Haziranda Charles kumarhaneye daha yakın olabilmek için karısıyla kızını Makao'daki bir otele yerleştirdi. Helene'den en güzel tuvaletlerini giyip mücevherlerini takmasını istiyor, kumarhanede yanında olursa ona şans getirdiğini söylüyordu. Ama bundan asıl amacı, çevresindekilerde Monte Carlo, Londra gibi yerlerdeki kumarhanelerde bilinen, önemli bir kişi etkisini uyandırmaktı. Helene de rolünü çok iyi oynuyor, erkeklerin kendisini beğeniyle izlediklerini görüyordu. Ama bir kukla gibi davranmaktan sıkıldığı gecelerde otel odasına dönüyordu. Charles kendini iskambil kâğıtlarının gizemine vermiş, onun yokluğunu hissetmiyordu bile.

Bir gece sabaha karşı Charles, «Yirmi iki bin dolar kazandım,» diye otel odasına dalıp karısının üzerine banknotları yağmur gibi saçtı. Ama iki hafta sonra otuz bin dolardan fazla para kaybetmişti. Helene'in kutusundaki mücevherler kumar borçlarını ödemek için satıldı. Helene bakara oynamaması için yakardığında, Charles ona küfürler savurdu. Helene onu sevmiyordu. Bencildi. Onu öylesine sinirlendirip kafasını döndürüyordu ki, kumarda hep kaybediyordu. Paris'in kenar mahallelerinde yetişen bir kızdan başka ne beklenirdi ki? Bebek olmasa onu çoktan Paris'e geri yollardı. Sık sık, «Shubra için yeni bir anne arıyorum,» diye tehditler de savuruyordu artık. «Bulduğumda da...» Cümlesinin sonunu getirmiyordu. Helene için bu bardağı taşıran damla olmuştu. Annesiyle babasına umutsuzluk, çaresizlik dolu bir mektup yazarak Paris'e dönmesi için uçak biletini yollamalarını rica etti.

Yanıt hemen geldi: Kasapla karısının uçak biletini alacak paraları yoktu. Helene'in hemen Fransız Elçiliğine başvurmasını istiyorlardı. Onlar kendisine yardımcı olurlardı. Helene bu öğütün yerinde olduğunu kabul ediyordu ama kendini Fransız yetkililerine teslim edemezdi. Charles onunla bebeği bir-

gece yarısı otel borcunu ödemedten başka bir otele taşımıştı. Şimdi sinirli, tedirgin bir otel müdürü günde birkaç kez kapısına dayanarak para istiyordu. Mağrur bir tavırla, «Kocam iş için gitti,» demesini öğrenmişti. «Dönüşünde fatura hemen ödenecektir.» Eğer Fransız Elçiliği yetkilileri onun Charles'in suç ortağı olduğunu öğrenirlerse hali haraptı.

Haziranın ortasında Makao'daki Lisboa Otelinde tek başına kalan Helene'in artık sabrı tükenmişti. Bebek yemek yemiyordu. Çok zayıflamıştı. Helene de dizanteri olmuştu. Parası yoktu. Oda servisi isteklerini yerine getirmiyordu. Charles'dan Delhi'de bir otelde olduğu, daha birkaç hafta dönemeyeceği haberi gelince genç kadın paniğe kapıldı. Bunun peşinden de onu kısa süre idare edecek para ulaştı. Artık Helene dostlarına, arkadaşlarına şaşkınlığını, sıkıntılarını, çaresizliklerini anlatan mektuplar yazmaya başladı. Daha sonraki yıllarda bu mektuplar Delhi ve Paris polisinin dosyalarına girecek, bunları okuyan çevirmenler, sekreterler kendini atılmış bir eşya gibi hissededen genç kadının öyküsüne gülmek mi, ağlamak mı gerektiğini bilemeyeceklerdi.

14

Helene yalnızlık ve erkeksizlik gibi iki öldürücü duyguyla cebelleşirken Charles, Delhi sokaklarında uğruna türkü yakılabacak bir cüretlilik ve gösterişle bir soygun düzenliyordu. Daha sonra polise verdiği ifadeden anlaşıldığına göre, bu işin tohumları bakarada 40.000 dolar kaybettiği Makao'daki kumarhane de atılmıştı. Maurice adlı bir İngiliz yaşamıştı ona. Yardımcı olmak istediğini belirtmişti. Pembe yanaklı, sakin bir insandı Maurice. Karşılıklı tanıdıkları bazı kişilerin adlarını da vermişti. Örneğin, cezaevi arkadaşı Porto'nun Paris'in arka sokaklarından birinde bıçaklanarak öldürülmüş olduğunu anlatmıştı. Charles üzüntüsünü mırıldanmıştı. «Porto'nun seni öldürmek istediğini biliyor muydun?» diye sormuştu Maurice. Charles

içini çekerek zorbalıktan hoşlanmadığını belirtmişti.

Maurice ondan kendisiyle ortak olmasını istemişti. Büyük bir soygun işi vardı. Emirlerle uyulduğu takdirde kimseye zarar gelmeyecekti. Charles razı oldu. Maurice ona kumarhanenin fedailerinden kurtulmasına yetecek kadar para verdi.

Delhi'de 1971'in yaz ayları turist, alışveriş yönünden hareketli geçer. Maurice'le Charles Oberei - Intercontinental Otelinde değişik adlarla kalıyorlardı. Ashoka Oteliyle koyumcu dükkânı sıkı bir incelemeden geçirilmişti. Otelden bir gece yarısı yine faturayı ödemededen ayrıldılar. Charles oda hizmetçisinin kuşkularını zamansız uyandırmamak için geride eski bir bavulla birkaç çamaşır, elbise bırakmanın yararını çoktan öğrenmişti. Daha sonra verdiği ifadeye göre, Charles soygun için gerekli araç gereçleri bunların en bol ve iyisinin bulunabildiği Tahran'dan satın almış, ikisi de Fransız olan yardımcıları bulmuştu. İkisinin de adı Pierre'di. Charles onlara Pierre le Premier (Birinci Pierre) ve Pierre le Deuxième (İkinci Pierre) demeyi yeğledi.

Ekimin sonlarına doğru her şey hazırlanmış, Ashoka Otelinin Kulüp Rouge et Noir'ında çalışan La Passionara adlı Amerikalı dansöz elde edilmiş, odasından aşağıdaki kuyumcu dükkânına delik açılmaya başlamıştı bile.

Charles bir saat kadar Ashoka Otelinin 289 numaraları odasında matkapla delik açmaya çabaladıktan sonra küfürler savurarak makineyi durdurdu. Pierre le Premier'in çuvalında bir matkap daha vardı ama çok gürültülüydü. Sabahın ikisinde kulanmaya kalktıkları takdirde oteli ayağa kaldırmak işten bile değildi. Otelin bir başka bölümünde sürdürülen inşaat işi başlayınca kadar beklemeye karar verdiler. Oranın gürültüsü matkabın sesini yutardı.

Yataktaki La Passionara umutlanır gibi oldu. Belki de bu tehlikeli adamlar güneş doğduktan sonra dönmek üzere çekip giderlerdi. Sakin bir sesle konuşmaya çalışarak, «Sanırım iyi bir karar verdiniz,» dedi. «Benim de akşamki dansım için dinlenmem gerek.» Charles başını olumsuz anlamda sallayarak kadının umut balonunu patlattı. Hayır. Bir yere gitmiyorlardı.

Şafak sökene kadar burada kalacaklar, sırayla uyuyacaklardı. «Sanırım ciddi işadamları olduğumuzu anlamışsındır,» dedi. «Yardım için bağırmayacağını, başka aptalca bir şey yapmayacağını umarım. Yaparsan işin bitiktir.» Dansöze öyle bir bakış fırlattı ki, kadın yalnızca korkmakla kalmayıp kendini çırılçıplak da hissetti.

Saat 7.30'da La Passionara, Charles'in emrine uyarak oda servisinden iki kişilik kahvaltı istedi. Garson kapıyı çaldığında, Pierre le Premier hemen banyoya gizlendi. Charles kanepede erken gelmiş bir ziyaretçi ya da geceyi orada bir zevk âlemi içinde geçirmiş biri gibi oturuyordu. Kahvaltıdan sonra iki erkek saatin dokuz olması için beklediler. Otelin bir başka bölümünden çekiç, keser ve elektrikli aletlerin sesleri gelmeye başladığında, onlar da kendi işlerine koyuldular. Pierre sık sık koridora çıkarak gürültünün merak uyandırıp uyandırmadığına bakıyordu. Temizlikçi kadın geldiğinde, La Passionara yine Charles'in talimatına uyarak hasta olduğunu, rahatsız edilmek istemediğini söyledi.

Akşamın alacakaranlığına kadar çalıştılar. Kuyumcuyla oda arasındaki mermer döşeme bir türlü delinmek bilmiyordu. Sonunda iki matkabin da ucu kırıldı. Charles cebinden otelin planını çıkararak incelemeye başladı. Sonunda bir çare bulmuş gibiydi. İkinci kattan tam kuyumcu dükkânının üzerine doğru bir havalandırma deliği gidiyordu. İki erkek de bunun içinden geçebilecek kadar ince yapıydılar. Charles dansözünü yatağa bağlayıp bağırması için de ağzına bir bez parçası tıkadı. Kadının yanaklarından yaşlar sel gibi akıyordu. La Passionara hayatta ilk kez kendini tümüyle çaresiz hissetmekteydi.

Pierre le Premier odada kalıp dansöze göz kulak olurken, Charles koridora çıkıp havalandırma deliğini inceledi. Döndüğünde deliğin içine giremeyecek kadar dar olduğunu bildirdi. Sonra başını avuçları içine alarak düşüncelere daldı.

Pierre havalandırma deliğinden aşağı bir el bombasının atılabileceğini ileri sürdü. Charles bunun iki sakıncası olduğunu söyledi. Birincisi el bombaları yoktu. İkincisi el bombası aşağıdaki mücevherleri dört bir yana saçmakla kalmaz, tüm oteli de ayaklandırıp başlarına toplardı. Birden parmaklarını

şaklattı. Asit! Güçlü, eritici asit dansözün odasının mermer döşemesini eritirdi pekâlâ! Saatine baktı. Altıyı biraz geçiyordu. Bu saatte dükkânlar kapalı olurdu. İstedığı kalitedeki asidi ancak yarın sabah bulabilirdi. Kendine yeniden hâkim olan Charles, «Demek ki,» dedi. «Uluslararası üne sahip bir dansözle bir gece daha kalacağız.»

Elleri ayakları çözülmüş, ağzındaki bez çıkmış olan La Passionara atıldı. «Bu gece dansetmem gerek!» Sesinin otoriter tonuna kendisi de şaşırmıştı. «İki gösterim olacak!» Günlerden cumartesiydi. Üstelik klasik müzik inceleme grubundan da onu izlemeye gelecekler vardı.

Charles elinden bir şey gelmeyeceğini anlatan bir omuz silkişiyle, «Kulübün müdürünü arayıp hasta olduğunu, bu gece dansedemeyeceğini söyle,» dedi. «Bu gece ancak bu odada benim için dansedebilirsin.»

«Bana inanmaz ki,» diye yakardı dansöz. «Perde ne pahasına olursa olsun açılmalı. Kurallar böyledir.» Üstelik hasta olduğunu söylerse doktor da yollayabilirlerdi. O zaman ne yapacaklardı? Bir dansöz ancak bacağından sakatlandığı ya da bacağı kırıldığı takdirde sahneye çıkmaktan kaçınabilirdi. Pierre onun bu lafının üzerine kadına öyle bir baktı ki, La Passionara adamın bacağına kırmaktan zevk alacağını hemen anladı. Bu kez bir anlaşma yapmaya çalıştı. Şu ana kadar her dediklerini yapmamış mıydı? Hiç sesini çıkarmadan oturmamış mıydı? Tüm hayatını dansa adamıştı. Bu gece onu seyretmeye önemli kişiler gelecekti. Masa ayırtmışlardı. «Lütfen,» diye yakardı. «İzin verin de dansedeyim.» Eğer Charles isterse silahını ondan yana tutar, beğenmeyeceği bir davranışını görürse onu vurabilirdi.

Charles bir an düşündü. Dansöz umutlanmıştı. Charles silahlı olsa bile kadın yine de kulüp yetkililerini uyaracak bir şeyler yapabilirdi. Hiçbir şey yapamasa bile en yakında oturan müşterinin kollarına kendini atar, bağırırdı.

Hayır, bu gece La Passionara dansetmeyecekti. Charles'in kararı kesindi. Üstelik onun elinde olan bir şey yoktu. Çünkü «büyük bir örgüt»ün bir parçasıydı o. Dansöz onun ad vermeden Mafya'ya benzer bir örgütten söz ettiğini anladı. Kulüp

müdürüne telefon ederek dansedemeyecek kadar hasta olduğunu söyledi.

Cumartesi gecesi nasılsa geçti. Dansöz kollarından bacaklarından yine bağlanmıştı. Çünkü Pierre'le Charles'in da dinlenmeye gereksinimleri vardı. Ağzını da tıkmak istemişler ama La Passionara hiç ses çıkarmayacağına söz vermişti.

Gece boyunca dansöz daha sonra gerektiği gibi anımsayamadığı bir dizi olaylar gördü, sesler duydu. Bir keresinde, şafak sökmezden biraz önce bir elin hafifçe alnına dokunduğunu, sonra uzun saçlarını okşadığını hissetti. Gözlerini açınca, Charles onun yanından hemen uzaklaştı. Pierre geceyi kapının yanında, sadık bir köpek gibi kıvrılarak geçirdi.

Pazar sabahı olmuştu. Dansöz otuz altı saattir bu iki adamın tutsağıydı. Üzerinde de artık korkunun yarattığı terleme yüzünden pis pis kokmaya başlayan aynı sabahlık vardı. İşte bu sırada La Passionara kendini yitirip avaz avaz haykırmaya başladı. Sinir krizi geçiriyordu. Charles oturduğu yerden ok gibi fırlayarak kadının yüzüne yastığı bastırdı. Yastığı çektiğinde, La Passionara bayılmak üzereydi. «Özür dilerim,» dedi. Kendini toplamaya çalışıyordu. «Daha fazla dayanamayacağım.»

Charles yardımcısını gerekli asidi bulmaya yolladı. Dansöze de sıcak bir banyo yapmasını söyledi. Böylece sinirleri yatıştırdı. La Passionara başını olumsuz anlamda salladı. Banyo yapmak istemiyordu. Eğer banyo yapıp sakinleşmezse, Charles bunun çaresine başka türlü bakacaktı. Çantasını açıp içinden bir ilâç şişesi çıkardı. Şişede çeşit çeşit renkte haplar vardı. La Passionara hemen banyoya koştu. Sıcak suyu akıttı. «Kapıyı açık bırak,» diye seslendi Charles. «Yoksa kırarım. Sana bakmaya niyetim yok. Onun için hiç kaygılanma.»

Banyo Esther'in sinirlerini güçlendirmişti biraz. Kendi kendine yaşayacağına, bu vartayı atlatacağına söz verdi. İki gün iki gece bu adamlar ona bir şey yapmadıklarına göre, bundan sonra da yapmazlardı. Eğer yanılmıyorsa Lobo'da iki kişilik vardı. Bir kere azılı bir hırsız ve katil olduğu kesindi. Ama aynı zamanda nazik, bir dereceye kadar da sevgi doluydu. Esther'i

yatağa her bağlamaya kalkıştığında, ipleri onun etlerini kesmeyecek biçimde ayarlıyordu.

Esther'in tüm yapacağı şey biraz daha dayanmaktı. Adamlar ya bu işten vazgeçip gideceklerdi ya da otel idaresi onun cuma gecesinden beri neden odasından çıkmadığını merak edip araştıracaktı. Zavallı kadın öğlene kadar bu düşüncelerine sarılarak sabretti. Pierre le Premier istenilen asidi bulamadığı haberiyle gelince, Charles, Esther'in anlamadığı bir dilde küfürler savurdu. Yüzünde ürkütücü bir öfke vardı şimdi. La Passionara yatağına gidip oturarak hiç sesini çıkarmadı.

Lobo bir saatten fazla derin düşünceler içinde oturdu. Arada bir belki de bu işten vazgeçmenin daha uygun olacağını düşünüyordu. Ama Maurice vardı işin içinde. Makao'daki kumar borçlarını o ödemiş, ayrıca avans olarak da ona 3.000 dolar vermişti. Bir keresinde, daha soygunu planlarken bu işten vazgeçebileceğini söylediğinde, Maurice ona bu paraları anımsatmıştı. Maurice'de kimsede parasını bırakacak göz yoktu.

Otel odasının döşemesinden aşağıya delik açamayınca, Charles daha doğrudan bir yaklaşım uygulamaya karar verdi. Bu işde en büyük rol La Passionara'ya düşüyordu. Soygunun yıldızı o olacaktı.

Akşama doğru, saat 5'i biraz geçe, Rajasthan Kuyumcu Mağazası La Passionara'dan bir telefon aldı. Ashoka Otelinin kulübünde çalışan dansöz odasına en iyi mücevherlerden örnekler getirilmesini istiyordu. Kendisi bir parça hasta olduğundan aşağı, mağazaya inecek durumda değildi. Annesi yarın ABD'den geliyordu. Ona şahane bir armağan vermek niyetindeydi.

Esther eli titreye titreye telefonu kapadı. Lobo onun ensesine dayadığı silahı çekti. Genç kadının önünde saygıyla bir reverans yaptı. La Passionara rolünü iyi oynamıştı. Aslında Lobo'nun onun davranışlarından hiç yakınması yoktu. Bu yüzden de kadını ödüllendirmek istiyordu. Cebinden bir yığın Amerikan parası çıkararak teyp bandlarının bulunduğu kutuya anlamlı bir davranışla bıraktı. Dansöz istemediğini belirten sözler ettiyse

de Lobo ona aldırış etmedi. Zaten daha sonra Lobo dolarları alacak, yerine seksen dolar değerinde rupi bırakacaktı.

Satıcı Ralayan kapıyı vurduğunda, La Passionara kendine güç vermeye çalıştı. Lobo banyodaydı. Pierre kanepede oturmuştu. Silâhı onun hemen uzanabileceği uzaklıktaki yastığın altında gizliydi. Görevi dansözün sekreteri rolünü oynamaktı. Lobo, parlak kırmızı kadife elbisesini giymesini, kendi mücevherlerini takmasını buyurmuştu La Passionara'ya. Dansözün siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Çok güzeldi. Gidip kapıyı gösterişli bir tavırla açtı. Ralayan saygılı saygılı içeri girdi. Getirdiği mücevher kutusunu açtı. Koyu yeşil kadife üzerinde yüzükler, bilezikler, kolyeler pırıl pırıl parlıyordu. Satıcı bunların Delhi'nin en değerli, eşsiz parçaları olduğunu mırıldanıyordu. Ama La Passionara taşlara şöyle bir bakıyor, sanki plastikten yapılmış sahte şeylermiş gibi gerisin geriye kutuya bırakıyordu. Kendi antika kolyesini elleyerek dükkân sahibinin böylesine düşük kaliteli parçaları ona nasıl yolladığını sordu. Herhalde müşterisinin yakut ya da safir bir yüzükten daha değerli bir şey almak istediğini anlayamamıştı. Satıcı ellerini ovuşturarak özürler diledi. Dükkâna dönüp yalnızca çok titiz müşterilere saklanan parçalarını getirmesine izin verilebilir miydi acaba? La Passionara prenses tavrıyla adama gitmesini işaret etti.

Satıcı gidince Lobo banyodan çıkıp kusursuz oyunu için dansözü tebrik etti. Kuyumcunun en önemli mücevherlerini ilk partide getirmeyeceğini zaten biliyordu. Ama şimdi kasalarını açacaklardı. Lobo ellerini çırpı. Oyun sonuna yaklaşmaktaydı. Esther'i bir koltuğa oturtup ayaklarını bağladılar. Dizlerine de bir örtü örttüler. Lobo onu son kez bağladığını söylerken özür de diledi. Pierre yine sekreter rolünü oynayacaktı. Lobo da banyoda gizlenecekti.

Bu kez Bay Pradash'ın kendisi geldi. 289 numaralı odanın kapısını saygıyla vurdu. Bu müşterinin önemini kavrayamamıştı. Şimdi kendisi gelerek bunu telafi etmek istemişti. Kapıyı ince yapılı sarışın bir erkek açtı. La Passionara dizlerinde örtüsüyle koltukta oturuyordu. Ona yaklaşması için işaret etti. Pradash söylenileni yaptı. Sonra mücevher kutusunu açtı. Bu kez La Passionara'nın getirilen parçalar üzerine söy-

lenecek bir şeysi yoktu. Önünde soluk kesici mücevherler duruyordu: Altın üzerine zümrüt taşlı bir kolyeyle, omuzları kadar sarkan eş küpeleri, en değerli taşlarla, süslenmiş yeşimden bir fil broş, pırlanta yüzükler. Yemyeşil kadifenin üzerinde fazla mücevher yoktu ama her biri paha biçilmez değerliydi. La Passionara her birini ayrı ayrı incelerken banyonun kapısı açıldı. Lobo elinde bir havluyla geldi. Pradash'ın ellerini kuruldığına inandırabilirdi ama La Passionara havlunun altında onun bir silah tuttuğunu biliyordu. Lobo mücevherlere şöyle bir baktıktan sonra kuyumcuyla konuşmaya başladı. İki eski dost gibiydiler. Lobo havadan, son filmlerden, Pakistan'la savaş çıkıp çıkmayacağından konuşuyordu. La Passionara titremeye başladı. Çözülme noktasına gelmişti yine. Lobo bunu hissetti. Sözüünü keserek elindeki havluyu çekti. Silahı Pradash'ın kalbine doğrulttu. Öteki eliyle de uzanıp dansözün bacaklarını örten örtüyü çekti. La Passionara'nın bağlı ayakları ortaya çıktı. O zaman zavallı kadın öylesine ağlamaya başladı ki, Pierre onun sesini kesmek için koşup havluyu ağzına tıkadı.

Artık Lobo durumu açıklamıştı. Pierre'e işaret etti. Adam gelip Pradash'ın cebinden mağazanın anahtarlarını aldı. Ama beklemeleri gerekiyordu. Saat 22'yi geçene dek. O zaman otelin alt katındaki tüm dükkânlar kapanacak, onlar da daha rahat çalışacaklardı. Pierre kuyumcunun ellerini ayaklarını bağlayıp onu banyoya taşıdı. Charles da ağzına bir bez parçası tıkadı. Sonra La Passionara'dan oda servisine telefon edip yemek ısmarlamasını söyledi. Hatta oda hizmetçisinin içeri girip karartma olduğu için perdeleri kapamasına da izin verdi. La Passionara artık bu adamın tehlikeyle flört etmektен hoşlandığını anlamıştı.

Saat 23'de Lobo özür dileyerek odadan çıktı. Pierre Le Premier iki rehineye göz kulak olmak için odada kalmıştı. Lobo yarım saat sonra döndüğünde, elinde bir BOAC çantası taşıyordu. La Passionara'ya yaklaşıp içine bakmasını söyledi. Yüzünde annesine hediye veren bir çocuğun coşku dolu mutluluğu vardı. Uçak çantası ağzına kadar mücevherle doluydu. Her çeşidi birbirine karışmıştı. Lobo elini çantaya sokup bir

avuç taşı dansözün kucağına bıraktı. «Seç bir tanesini,» dedi. Kadın nerdeyse istenileni yapacaktı ama kendini tuttu. Böyle bir öneriyi reddedecek kadar akıllıydı. Charles omuz silkti. Tartışacak zaman yoktu.

İki erkek La Passionara'yı sandalyeden kaldırıp banyoya taşıdılar. Kuyumcunun yanına oturtular. Charles özür diler gibi son bir kez daha tatsız bir iş yapacağını belirtti. İki rehineyi uyutması gerekiyordu. La Passionara itiraz etmek istedi. Ama başarılı olamadı. Pradash'ın ağzına uyku haplarını sokan Charles onu ilâçları yutmaya zorladı, sonra dansöze döndü. Oda servisi masasından bir peçete alarak ağzını tıkadı. Sonra eğilip kadına saygıyla baktı. Cuma gece yarısından beri aralarında garip bir bağ oluşmuştu. Hatta Charles bir ara ona karısından ve kızından söz etmiş, onların resimlerini göstermişti. Şimdi bir öneride bulunuyordu. «Eğer uslu bir kız olacağına söz verersen, sana uyku ilacı içirmeyeceğim,» dedi. Kadının başını olacağım diye şiddetle salladı. «Saat sabahın beşine kadar da sesini çıkarma.» Otelde arkadaşları vardı. Onlar Charles kadar anlayışlı davranmazlardı. «Sabaha kadar burada dinlen. Bunu hak ettin.» Kadın ağzındaki tıkaçı işaret etti. Charles konuşabilirsin diye peçeteyi çekti. La Passionara güneş doğana kadar sesini çıkarmayacağına söz verdi. Hayatını bağışladığı için de teşekkür etti.

Kapıya doğru yürürken Charles son bir şey anımsadı. Durdu. Banyodan yana bakarak, «Bir gün dansını seyredeceğimi umuyorum,» dedi alçak sesle. «Güzelsin. Dansının da güzel olduğundan eminim.» Kapı kapandığında La Passionara ağlıyordu... Ama yalnızca korkudan değil.

15

Delhi'nin Palam Havaalanı gece yarısıyla şafak sökene dek en işlek dönemini yaşar. Uluslararası uçaklar genellikle Hindistan başkentine gece yarısı iner ya da havalanırlar. Çünkü Delhi Avrupa'yla Uzakdoğu'nun tam ortasındadır. 1 Kasım

1971 sabahının erken saatlerinde havaalanı olağanüstü bir gerginlik içindeydi. Her zamanki dilenciler, yüzü peçeli kadınlar, çay satıcıları, falcılar ve bürokratik Hindistan'ın kırtasiyeciliğine takılıp kalmış öfkeli Batılılar (posta pulu almak için bile birtakım belgeler doldurulması gerekiyordu) vardı. Ama bunlara sert bakışlı, elleri silahlı askerler de katılmışlardı. Herkesi, her şeyi inceden inceye gözlüyorlardı.

Bunu önceden bildiğinden, Charles zamanını Tahran'a bir bilet alıp gümrükten hemen geçerek bekleme salonunda ancak bir iki dakika kalacak biçimde ayarlamıştı. Sürüyle polisin ve askerin arasında uçağın kalkışını uzun süre beklemek tehlikeli olurdu. Çünkü elindeki BOAC uçak çantasında 10.000 dolar değerinde mücevher bulunuyordu. Ashoka Otelinin bir yan kapısından gizlice çıkmasının üzerinden bir saat geçmişti. İki Pierre Bombay'a trenle gideceklerdi. Ama Charles'dan yetişebilirdiği ilk uçakla Delhi'den ayrılması istenmişti.

Asyada iyi giyimli yolcular çoğunlukla değişik muamele görürler. Charles da La Passionara'nın otel odasında geçirdiği uzun hafta sonundan sonra yıkanıp, üstünü başını değiştirmeye özen göstermişti. Gümrük memurlarının zengin görünümlü yolcuların bagajlarını muayene etmeden onayladıklarını da biliyordu.

Charles uçak biletini, kuyumcunun kasasından aldığı rupilerle ödemiş, Gillian adına hazırlanmış sahte kimlik belgesi kullanmıştı. Şimdi gümrük memurlarının bagajları kontrol edip ellerindeki kocaman tebeşirlerle işaretledikleri gümrük masasına yaklaşıyordu.

«Bay Gillian!» Biri adını çağırıyordu. Bu adı kimse bilmiyordu. Çünkü sahte kimlik belgesini ilk kez kullanıyordu. Geriye dönüp bakmamak için kendini tuttu. Ad ikinci kez, daha yakından söylenince de kılını bile kıpırdatmadı. Sonra omzunda nazik ama sert bir el hissetti. Hindistan Havayolları memuru bilet konusunda bir sorun çıktığını söylüyordu.

«Ne sorunu?» diye Charles öfke ve sabırsızlıkla sordu. Kolundaki pahalı saati işaret ederek uçağı kaçırabileceğini belirtti.

Memurun söylediğine göre, Charles bilet ücretini Hint

parasıyla ödemişti. Bu, yabancılar için yasaktı. Onlar bilet ücretlerini dolar, frank, sterling gibi dövizle ödemek zorundaydılar. Bu durum çözümleninceye kadar uçak onu bekleyecekti. Bay Gillian bu konuda hiç kaygılanmamalıydı. İstenileni yapmaktan başka çare yoktu. Ama Charles bu işlem tamamlanincaya kadar beş dakika yitirmişti. Beş değerli dakika.

Bagaj kontrol masasına döndüğünde gümrük memurlarının tüm el çantalarını iğneden ipliğe aradıklarını gördü. Hava savaş kokusuyla doluydu. Aslında Charles mücevherleri çantanın alt tarafındaki gizli yere yerleştirmiş, üstüne de kazaklar, iç çamaşırları, gömlekler koymuştu ama kaçışını yepyeni bir sorun engelleyiverdi. Arkasında bir kargaşalık olmuştu. Dönüp baktığında bir grup polisin soluk soluğa kalmış kuyumcu Pradash'la geldiklerini gördü. Demek ki, La Passionara verdiği sözü tutmamış, Charles otelden çıkar çıkmaz yardım istemek için bağırmişti.

Bir yanında gümrük memurları, öteki yanında polisler... Charles kapana kısılmış gibiydi. İçinde bulunduğu durumun çılgınlığını görerek sevimli sevimli gülümsedi. Sonra böyle bir durumda her akli başında kişinin yapması gereken şeyi yaptı. Gümrük memuruna, «Hemen dönerim,» dedi. «Tuvalete gitmem gerek.» Charles bunu söyledikten sonra uzun masayı geçip umut verici bir koridora daldı. Kimsenin olmadığı boş bir büradan geçip uzun, başarılı kaçışını gizleyecek kadar sisli gecenin karanlığına daldı.

Geride, gümrük masasında kalmıştı uçak çantası. İşin gülünç hem de acı yanı, gümrük memuru çantaya şöyle bir, görevini yapmış olmak için bakmış, çantayı tebeşiriyle çizmiş, tuvalete giden yolcunun dönüp alması için bir kenara koymuştu. O sırada Pradash polislerle birlikte gelip gözyaşları ve kahkahalar içinde çalınmış mücevherlerinin üzerine kapandı.

Ertesi sabah Charles ilk trenle sessiz sedasız Bombay'a hareket etti. Mücevherleri eski sahibine kaptırmanın utancını hâlâ iliklerinde hissediyordu ama geriye La Passionara'nın otel odasında geçirdiği uzun hafta sonunun verdiği coşku kalmıştı. Daha sonra bir arkadaşına, «Tüm olayı yeniden yaşamak is-

terdim,» diyecekti. «Her anında kendimi capcanlı hissettim.... Bitince de öldüm sanki.» Delhi'nin gazeteleri bu akıl almaz soygun haberleriyle doluydu. Fotoğrafçılar La Passionara'yı kötü bir anında yakalamışlardı. Kadın, darmadağın saçları, yorgun yüzüyle alabora olmuş bir gemiden henüz kurtarılmış gibiydi. Gangsterlerin elinde geçirdiği rehinelik günlerini canlı, parlak sözcüklerle anlatmıştı. Kuyumcu Pradash esrarengiz Bay Lobo'nun bir katil olabileceğini ileri sürmüştü. Çünkü adamın gözlerinde öldürücü bir anlam görmüştü.

Charles Bombay'dan Tahran'a uçtu. Yeni çalınmış bir pasaportla yolculuk ettiğinden sınırları geçmekte hiç güçlük çekmiyordu. Tahran'da Maurice onu hayret edilecek kadar sakin karşıladı. Yalnızca Charles'in soygun planını uygulamada gösterdiği hatalı davranışını eleştirdi. Charles bu kadarla kurtulduğuna sevinmişti. Şimdi Maurice'nin başka bir önerisi vardı. Bombay'da bir bankayı şoymasını istiyordu. Aslında bu bankada Maurice'in ilgisini çekecek kadar para yoktu ama belirli günlerde bankaya bir piyangodan para geliyordu. Bir insan bu işi tek başına başarabilir, üstesinden gelebilirdi. Charles öneriyi kabul etti. Ona blöf yapabileceği iki gözyaşı gazı fışkırtan tabanca verildi. İki erkek birkaç gün sonra Tac Mahal'de buluşmak üzere ayrıldılar. Maurice bir ara Charles'in bu işi başarmasının kendi iyiliğine olacağını mırıldanarak ona gözdağı da vermişti.

Charles, Bombay yakınındaki bir otelde kalan, nerdeyse sinir krizleri geçirmek üzere bulunan karısıyla yeniden buluştu. Ama Helene'nin yalnızlıktan, sıkıntıdan yakınmalarını dinleyecek zamanı yoktu. Karısından bu kadar uzun süre uzakta kaldığı için özür diledi ama işleri yüzündendi bu. Kızı Shubra bir yaşına girmişti. Koyu renk kıvrıkcık saçlı, kahverengi gözlü, peri kızları gibi bir güzelliğe sahipti. Charles cebinden, nasılsa BOAC uçak çantasına koymayı unuttuğu küçük, yahut taşlı bir yüzük çıkarıp kızının parmağına takmak istedi. Ama yüzük büyük geldi. «Bunu küçültmeliyiz,» dedi. Oysa Helene yüzüğün kendisine, bir özür dileme anlamında verileceğini ummuştu.

Birkaç gün sonra, 12 Kasım 1971'de Tac Mahal'in yakının-

daki arka sokaklardan geçiyordu Charles. Bir kafeteryanın önünde durup tanıdık biri olup olmadığına bakındı. İki polis yanına yaklaştı. Charles'i araba hırşızlığı ve sahtekârlıktan tutukladılar. Uzun bir süre önce ithal malı Avrupa arabalarından birini sattığı bir avukat yakın zamanda yasalara aykırı belgeler yüzünden sorguya çekilmiş, o da Mercedes arabayı kimden satın aldığını yetkili kişilere söylemişti. Satıcı yirmi, otuz yaşlarında, ince yapılı, kalın bağa gözlüklü, güçlü elleri olan, iyi giyimli, çok kibar ve Doğulu olduğunu sandığı biriydi.

Charles polisler hata yaptıklarını söyleyerek cebinden, böyle durumlarda kullanmak için taşıdığı sahte kimlik kartını çıkarıp gösterdi. Ama kimlik belgesiyle birlikte, hiç istemeden, üzerinde, «J. Lobo, Makao'daki Gazino Müdürü,» diye yazan kartvizit de çıkmıştı. Hindistan'daki tüm gazeteler Ashoka Otelindeki akıl almaz soygundan sözettiklerinden, polisler ağlarına kocaman bir balığın düştüğünü anlamakta gecikmediler.

Birisi telefon edip de Helene'e kocasının Hindistan polisinin eline düştüğü bildirildiğinde genç kadın anı defterine, «14 Kasım 1971. Yaşamım sona eriyor,» diye yazdı. Bir süre düşündükten sonra Charles'in Shubra'nın minicik parmağına uysun diye küçültmek istediği yakut yüzüğü satıp parasıyla Delhi'ye bir uçak bileti satın aldı.

Charles hemen hemen isteyerek, coşkuyla her şeyi itiraf etti. Meslek hayatı boyunca polisin eline düştüğü her kez onlara güçlük çıkarmamayı kendine prensip edinmişti. Çünkü açık konuşmakla kötü muamele görmekten de kurtuluyordu. Böyle zamanlarda daima Fransızca konuşmayı, çevirmen kullanmama-yı yeğlerdi.

İtiraf, yalnızca gerçeklere aykırılığıyla değil, Charles'in kendi hakkında anlattıklarıyla da soluk kesiciydi. Genç adam itirafını okuyanların ve yetkililerin kendisini nasıl görmelerini istediğini anlatacak biçimde yapmıştı. Tümöyle hayal ürünüydü:

Saygon'da babamın yanında büyüdüm. Babam dört terzihane ve bir otel sahibi olan zengin bir kişidir. Öğrenimi mi Fransa ve Saygon'da yaptım. Paris'te Sorbon Üniversi-

tesini 1963 yılında bitirdim. Üç yıl da hukuk çalıştım. İspanyol Edebiyatı üzerine doktora yapan karımla da üniversitede tanıştım. Ona âşık oldum. 1969'da evlendik. Evlenmemden sonra yangın söndürme araç gereçleri satan bir şirkette çalışmaya başladım. Satıştan yüzde 20 prim alıyor, ayda 1000 - 1500 dolar kazanıyordum. Emrimde 20 kişi çalışıyordu. Bir IBM programlama kursuna da devam ettim. Bu şirketten bir yıl sonra ayrılıp kendi işimi kurdum. İmalatçılardan mal satın alıyor, bunları mağazalara satıyordum. Zaman zaman dış ülkelere de getiriyordum. Saygon'da babamla bir ithalat işi yapmak için 1970'te bu işi de bıraktım...»

Charles yaşamının tüm kirli çamaşırlarını örtbas ederken, Ashoka Otelindeki soygunda La Passionara takma adlı Esther Markowitz'in kendisine yardım ettiğini de ayrıntılarına dek anlatıyordu. Hem de acımasızca... Charles itirafında La Passionara'nın başından beri işin içinde olduğuna yemin ediyordu. Bunu öylesine inandırıcı bir biçimde yapmıştı ki, artık Delhi'de tanınmış bir sanatçı durumuna gelen, çalıştığı kulübe her gece bol müşteri çekmeye başlayan dansözü polis tutuklayıp kent dışındaki Tihar Cezaevine attı. La Passionara'nın itirazlarına, feryatlarına kimse yanıt vermedi.

Tutuklanmasından birkaç gün sonra, sorgusunun yapılmasını beklerken, Charles birden iki büklüm olarak inlemeye başladı. Yüzü bembeyaz olmuştu. İstirap içinde kıvranıyordu. Sorumlu polis tutuklunun hemen hastaneye götürülmesini emretti. Hastanede genç bir doktor parmaklarını karnının alt tarafına doğru bastırmasıyla Charles feryadı bastı. Apandisit ameliyatı olmasına karar verildi. Charles'in isteği fazlasıyla yerine gelmişti. Hapiste geçirdiği yıllarda ona kaçmanın en kolay yolunun kapağı bir hastaneye atmak olduğu söylenmişti. Bu ameliyat sorunundan da kurtulmasını bilecekti herhalde. Ama yanılmıştı. Pekalâ, diye düşündü. Bakalım, apandisit ameliyatı nasıl bir şeymiş...

Birkaç gün sonra Charles günün yirmi dört saati gözal-

tında bulunan özel bir odada ameliyat sonrası dönemini geçiriyordu. Tuvalet bile yanında, bileğinden kelepçelendiği bir polis olmadan gidemiyordu. Ama ziyaretçi kabul etmesine izin verilmişti. 4 Aralık 1971 günü karısı Helene ona bir buket çiçekle, bir teneke kutu dolusu acıbadem kurabiyesi getirdi. Nöbetçi polis çiçek buketini de, teneke kutuyu da iyice aradı. Üçüncü ya da dördüncü geliyordu Helene'nin. Nöbetçiler ona alışmışlardı.

Hastane odası savaş çıkma tehlikesi yüzünden süregelen karartma dolayısıyla loş ve havasızdı. Nöbetçi bir mum yakılmasına bile izin vermiyordu. Charles karyolanın demirine kelepçelenmişti. Genç karı koca, nöbetçinin yasaklamasına karşın, hep Fransızca konuşuyorlardı. Adam ellerini çırpıp, «İngilizce konuşun!» dediğinde hemen boyun eğiyor ama sonra yine Fransızcaya geçiyorlardı. Bir saat geçince, nöbetçi Helene'e gitmesinin gerektiğini bildirdi. «Birkaç dakika daha kalamaz mıyım?» diye rica etti Helene. Nöbetçi razı oldu. Bir saat daha geçti. Odadan hiç ses gelmiyordu. Arkası dik bir sandalyede oturan nöbetçi içeriye kulak verdi. Sonra başını duvara dayayıp horlamaya başladı.

O zaman Charles karısının eline hafifçe dokundu. Genç kadın başını salladı. Bu sahneyi birkaç kez prova etmişlerdi. Helene ne yapması gerektiğini biliyordu. Kalktı. Titreyerek nöbetçinin cebinden ucu dışarı çıkmış kelepçenin anahtarlarını aldı. Kocasının kelepçesini açıp onu serbest bıraktı. Charles karısını öptükten sonra karanlık hastane koridorlarına çıktı. Yatakta onun yerini Helene aldı. Uzanıp yattıktan sonra örtülerini başına kadar çekti. Yaptığı işin dehşetinden haykırmamak için kendini güçlkle tutuyordu.

Charles hayret edilecek bir soğukkanlılıkla hastanenin ön kapısından çıktı. Sırtında pijamaları vardı. Milyonlarca erkeğin bu kıyafetle dolaştığı Hindistan'da dikkati çekecek bir durum değildi bu. Bir taksi çağırıp şoföre elçilik binasına yakın bir yerdeki lüks bir evin adresini verdi. Daha sonra polis onun soymak için bir ev aradığı kanısına kapılacaktı. Ama Charles istediğini bulamamış olacak ki, şoföre Delhi istasyonu çevresindeki bir yerin adını söyledi. Burada ucuz bir otel bulup ge-

ceyi tedirgin bir uyku içinde geçirdi. Ameliyat yeri açılıp kanamıştı. Kalkıp sargıyı yırttığı çarşafı değiştirdi. Sabah olunca da omuzlarına bir çarşaf atıp başına en aşağı sınıftan bir Hintli gibi bir türban sardı. Sonra Bombay'a gidecek ilk trene bilet aldı. Gişe memuru onun gibi güçlü kuvvetli, Avrupalı görünüşlü birinin neden böyle bir kıyafetle dolaştığını merak edip sorular sormaya başlayınca, Charles büyük bir aptallık etti. Kaçmaya kalkıştı. Ama ameliyat yüzünden bacaklarında yeterince koşacak güç yoktu. Yakalandı.

Bu sırada Helene de tutuklanmıştı. Charles'in öğrettiği gibi masum olduğunu, kocasının kendisine uyku ilâcı yutturduğunu ileri sürdü ama onun bu yalanlarına kimse inanmadı. Delhi Cezaevinde ilk tutuklu gecesini geçirirken genç kadın Charles'in yalanlarına nasıl kandığını, böylesine tehlikeli bir işe nasıl atıldığını düşünüyordu. Charles onu kandırmakta hiç güçlük çekmemişti. Tutuklandıktan sonraki ilk ziyaretinde Helene'e mücevher soygununa **zorla** katıldığını, katılmadığı takdirde Shubra ve Helene de dahil, ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklardı. Salt onları kurtarmak için haydutlara katılmak zorunda kalmıştı. Tek suçu sevgili karısıyla kızının hayatını Doğulu katillerderi korumaya kalkışmaktı. Şimdi Hintli yetkililerin elinden kurtulmak için Helene'nin yardımına gereksinmesi vardı. Ulkeden çıkar çıkmaz yargıca, Helene'nin suçsuzluğuna yemin edeceği bir mektup yazacaktı. «Çocuklu bir Fransız kadını hapse atmaya hakları yok,» demişti Charles. Helene de onun tüm söylediklerine inanmıştı...

Helene çok geçmeden Fransız Elçiliğinde tanıdıkları olan bir dostun verdiği 300 dolarlık kefalet parasıyla serbest bırakıldı. Ve de hemen Fransa'ya dönmek için planlar yapmaya başladı. Oysa polisten geri aldığı çantasından yasalara uygun pasaportu, 200 doları alınmıştı. Yine de bunun üzerinde durmadı. Çünkü hapiste yatmaktansa hayatının on yılını fedaya hazırdı. Polislerden biri onu artık Interpol'de kaydı olduğunu söyleyerek bir hayli korkuttu. Charles Sobhraj'in yalnızca karısı olmak bile suçlu durumuna düşmek anlamına geliyordu artık. Paris'te bir arkadaşına yazdığı mektupta, «Tek istediğim, dünyanın bu barbar bölümünden kurtulup uygarlığa dönmek,»

diye yazdı. «Fransa'ya dönmek! Charles'i bir daha asla görmek istemiyorum.»

Ama aralık ayında bir gece yarısı Helene annesiyle babasından ya da Felix d'Escogne'den haber beklerken (onlara acele para yollamalarını isteyen bir mektup yazmıştı) otel odasının kapısı çalındı. Helene kapıyı açtı ama görünürde kimsecikler yoktu. Yalnızca bir beyaz kâğıt koridorun buz gibi esintisinde ayaklarının dibine düştü. Bunu hemen okudu. «Charles ölüyor. Seni kurtarmak için intihar etti.»

16

Delhi'nin merkezinden on mil uzakta, büyük bir askeri kargâhın ortasında, Hint ölçülerine göre hiç de fena bir yer sayılmayan korkunç Tihar Cezaevi vardır. Batılı bir avukat bu ürkütücü, tüyler ürpertici cezaevine geldiğinde dehşetle titremekten kendini alamamıştı. Avukat Amerikan hayvanat bahçesi hayvanlarını bile barındırmaya uygun olmayan böyle bir yere insanların nasıl kapatılabildiğini sorduğunda yetkili kişi şöyle yanıt vermişti: «Hindistan yoksul bir ülke. Nüfusumuz altı yüz milyon. Bunların çoğu aç, çoğunun sokaktan başka yatacak yeri yok. Neden dışardakiler yerine **içerdekiler** için daha iyi yaşam koşulları hazırlamaya çalışalım?»

Helene taksi şoförüne acele etmesini haykırarak cezaevine âdeta uçarak gitti. Ama Tihar yolu hiç bitip tükenmeyecek gibiydi. Yollardaki hendeklerde, çukurlarda çocuklar oynuyor, kadınlar arada sırada su gelen sokak çeşmelerinde çamaşır yıkıyor, inekler yolları kapatıyorlardı... Helene, Charles son nefesini vermeden yanına ulaşmak için âdeta çıldırıyordu. Çünkü onu gerçekten sevdiğini şimdi daha iyi anlamıştı. Dünyanın bu bölümünde onun tek dayanağıydı Charles.

Thiar'da Helene saatlerce kapının önünde beklemek zorunda kaldı. İçerdeki erkeklerine çorba, kuru meyva getirmiş olan diğer kadınların arasında duruyordu. Kimsenin bir şey bilmediği yoktu. Gardiyanlar birkaç kelime İngilizce'den başka bir

dil bilmiyorlardı. Onların dilinden de Helene anlamıyordu. Neden sonra kibar tavırlı, İngilizce bilen bir adam geldi. Ona yetkili merciden yazılı bir izin belgesi olmadan içeri giremeyeceğini söyledi. O zaman genç kadının sabrı taşı. Kendini yerlere atarak bu barbarların kocasını öldürdüğünü bağırmaya, haykırmaya, ağlamaya başladı. Adam çok şaşırmıştı. Bir şey söylemeden içeri gitti. Biraz sonra döndüğünde Charles Sobhraj'ın sağlığının yerinde olduğunu, yalnızca açlık grevine kalkıştığınan bir parça zayıfladığını bildirdi. Ve Helene'i Nehru'yla Gandhi'nin resimlerinin asılı olduğu bir odaya aldı. Çok geçmeden Charles zincire vurulmuş bir halde getirildi. Rengi solgundu ama yaşıyordu. Capcanlıydı!

Fransızca konuştular. Charles gardiyanlardan birini elde ettiğini, şu anda bir avukatın uçağa atlayıp Saygon'daki babasına gittiğini fısıldadı. Babası oğlunun durumunu öğrenince, kefalet için gerekli parayı hemen verirdi. O zaman birlikte uçağa atlayıp Fransa'ya gideceklerdi. Söz veriyordu Charles. Daha sonraki yıllarda Helene bu adamın sözlerine neden kandığını merak edip duracaktı. Ama onun tatlı konuşmalarına, sözlerine kanan tek kişi de olmayacaktı. Onun vaatlerine aldananların izleri Marko Polo'nun yolculuklarından çok daha öteye kadar uzanacaktı.

Rupinder Singh, Hindistan'ın yeniden doğuş yılı olan 1948'-de dünyaya gelmişti. Bunu parlak bir geleceğe işaret olarak kabul etmişti. Saygıdeğer babasının izinden giderek o da ünlü bir avukat olacaktı. Charles'in Ashoka Oteli soygunundan tutuklanmasından kısa bir süre sonra, Rupinder Singh Delhi'nin merkez cezaevlerinden birinde, müvekkili olan bir mahkûm için gerekli belgeleri hazırladığı sırada, adının çağrıldığını duydu. Aslında avukatlık yapmaya başlayalı daha bir yıl olmuştu ama çeşitli cinayət ve hırsızlık davalarındaki başarılarından ötürü adı oldukça tanınmıştı.

«Dönüp baktığımda karşımda yüzü ne Doğulu, ne de Batılı olan ama kişilik sahibi bir gencin durduğunu gördüm. Charles bana Saygon'da milyoner olan bir ter-

zlnin oğlu olduğunu söyledi. Babası kefalet için gerekli parayı verirdi. Bundan emindi. Ayrıca benden çok sevdiği kızıyla karısına da göz kuia olmanı istedi.»

Charles ne yapıp edip avukat Rupı için Saygon'a gidiş geliş uçak bileti parasını sağladı. Az da olsa bir avukatlık ücreti de verdi. Charles'in verdiği adreste yoktu terzi Sobhraj. Üç yıl önce şirketini satıp emekliye ayrılmıştı. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Rupı kapı kapı dolaşarak soruşturdu. Sonunda yaşlı terzinin Saygon dışındaki bir villada oturduğunu öğrendi. Ve de Bay Sobhraj'ı on parmağında on yüzük, yaşlı, şişman ve hasta bir halde buldu. Vietnamlı bir karısı, Fransız bir metresi vardı. Öğle yemeklerinde Hint yemekleri, akşam yemeklerinde de Fransız yemekleri istiyordu. Rupı doğrudan konuya geçerek Charles'la ilgili her şeyi anlattı. Kefalet için 40.000 rupiye gereksinme vardı. Oğlu bu parayı ona daha sonra ödeyecekti. Oğlu onu çok seviyordu. Yaşlı adam parlak kumaştan minderli koltukta birkaç dakika konuşmadan oturdu. Sonra içini çekerek, «Ah, bu çocuk,» dedi. «Zekidir. Ama zekâsı kafasının ters yanında.» Ayaklarını sürüyerek kasasını açıp içinden istenilen parayı aldı. «Ne önemi var?» dedi parayı Rupı'nın eline sayarken. «Hayatım sona erdi. Kent de mahvolmak üzere. Her şey bitti.»

Helene kızı Shubra'yı bir arkadaşının yanına vererek Paris'e yolladı. Arkadaşı küçük kızı Helene'nin annesiyle babasına bırakacağına söz vermişti. Helene kızıyla birlikte bir de mektup yollamıştı. Bunda kocasıyla başlarına gelenlerden hiç söz etmiyor, yalnızca işleri yoluna koyar koymaz gelip Shubra'yı alacaklarını yazıyordu.

1972'nin ilk aylarında Helene'nin yaşamı lüks otel dairelerinden ucuz otel odalarına kadar düştü. Charles'in ziyaret günlerinde nasılsa elde ettiği, gizlice verdiği birkaç yüz rupiyle geçinmeye çalışıyordu. Charles'in bu parayı nerden, nasıl bulduğunu bilmiyordu.

Rupinder Sing terzinin verdiği parayla Charles Sobhraj'ın

kefaletini yatırdı. Müvekkili ortadan kaybolup gidince de hiç şaşırmadı. Hindistan'da olağan şeylerdi bunlar. Üstelik mahkeme bir duruşmadan kurtulmuş, hükümet de cezaevinde bir suçluyu daha beslemekten kurtulmuş oluyordu.

Charles'la Helene Fransa yolculuğuna başladılar. Orada kızlarını da yanlarına alıp yeni bir hayata başlayacaklardı. Ama yolculukları aralıksız olmadı. Charles'in sokaktan son derece acemice taklit edilmiş iki pasaport aldığı Delhi'den Bombay'a, oradan da Pakistan'a geçtiler. Afganistan'ın başkenti Kabil'de daha ustaca taklit edilmiş kimlik ve pasaport bulabileceklerdi. Kabil'de Charles bir «iş» meselesi için kısa bir süre kalacaklarını söyledi.

Charles'la karısı iki ay modern bir otelin rahatlıklarından yararlanarak Kabil'de dinlendiler. Charles'da para vardı. Ama Helene bunun kaynağını bilmiyordu. Gerçi Paris'in bulvarlarının özlemini çekiyordu ama kocasının her gece yanında olması da ona başka bir mutluluk veriyordu.

1972 ortalarında Charles artık buradan ayrılmasının zamanı olduğunu bildirdi. Paris için uçak biletlerini aldı. Ama Kabil Havaalanından öteye gidemediler. Polis karı kocayı orada tutukladı. Charles iki aylık otel borcunu ödemeyi ihmal etmişti. Charles karısına Fransızca, «Karım olduğunu inkâr et,» diye fısıldadı. «Beni tanıdığını da. Onlara hiçbir şey söyleme.» Helene onun dediğini yaptı. Karakolda bir gece kaldıktan sonra serbest bırakıldı. Ne yazık ki, pasaportu bir kez daha elinden alınmıştı. Genç kadın yine yabancı bir kentte yalnız ve parasızdı. O geceyi Batılı gençlerden oluşan bir grup arasında bir ağacın altında yatarak geçirdi. Önerilen esrar piposunu kirbarca geri çevirdi. Birkaç gün sonra iki adam onu sokakta buldular. Bir mektup, pasaport ve bir miktar para verdiler. Charles yollamıştı bunları. Başına açtığı «küçük dert» için özür dileyor, kendisini otelde beklemesini söylüyordu.

Adı Kızıl Göz'dü. Afgan esrarı çekmekten gözbebekleri hep kızardığından ona bu adı takmışlardı. Bir zamanlar Kızıl Göz Amerika'nın en örnek gençlerinden biriydi. Asıl adı Peter To-

vale'ydi. West Cost Üniversitesinin birinci sınıfında okuduğu sırada John F. Kennedy Dallas'da öldürüldü. Nazik, zeki ve hırslı bir insan olarak Peter Tovale'nin, ülkeyi incelikle değiştirmekte olan, eli yüzü düzgün, iyi giyimli topluluğun bir üyesi olacağından hiç kuşku yoktu. Başkan'larının öldürülmesinden bir yıl sonra Peter'in saçları Ringo Star'inkiler kadar uzamıştı. İki yıl sonra Vietnam Savaşını protesto edenler arasına girmişti bile. Sonra bunu özel felaketler izledi. Annesi öldü. Bunun üzerine Peter askere çağrıldı. Davete hemen yanıt verdi. Kafasında, Vietnam'a yollandığı takdirde burada yapamadıklarını gerçekleştireceğini umuyordu. Ama kader onu Avrupa'ya yönlendi. Burada ona çok şaşırtıcı bir iş verdiler: Askerlere gösterilen ya da gösterilecek filmleri sansür edecekti.

Avrupa'daki askerlik yılları sırasında Peter bir Alman kızına âşık oldu. Onunla evlenebilmek için 5.000 dolar biriktirdi ama kız arkadaşlıklarını birden sona erdirdi. Peter duygusal yönden çok kötü bir durumdaydı. Askerliği bittiğinde vatanına döneceği yerde 5.000 dolarını kullanarak bir steysin vagon alıp Doğunun yolunu tuttu. Avrupa'yı boydan boya geçip İstanbul'a geldi. Oradan da Asya'ya geçti. 1971 sonlarında parası bitmişti ama tanıştığı kızlar yönünden çok zengindi. Üstelik istediği kadar uyuşturucuyu çok rahatlıkla buluyordu. Noel onu Kabil'in bir kahvesinde buldu. Çoğunlukla gençler geliyorlardı buraya. Peter burada kafeteryanın kıralı gibi davranan. Denise adlı Amerikalıyla tanıştı. Yıldız bir futbol oyuncusuydu ama şimdi kirli Afgan paltosunun pis' tüyleri sakalıyla karışıyordu. Artık Kızıl Göz diye tanınan Peter, Denis'in davetine uyarak onun odasında kalmaya başladı. Aralarında iki de kız vardı.

Birkaç gün sonra Denis Kabil Havaalanında üzerinde esrar bulundurduğu için yakalanıp tutuklandı. Polis Denis'in kaldığı odayı aradı. Kızıl Göz'ün de tutuklanmasını gerektirecek kadar uyuşturucu buldu. İşin acı yanı esrar Kızıl Göz'ün deşildi. Birkaç günden beri uyuşturucu kullanmıyordu bile. Giderrek zayıflayıp güçten düşmesi yüzünden perhiz etmeye karar vermişti.

Kızıl Göz yabancıların kapatıldığı itfaiye istasyonunun arkasındaki odaya kondu. Avukatın biri 1.000 dolar karşılığında ona özgürlüğünü sağlayabileceğini söylemişti. Kızıl Göz arabasını ve diğer eşyalarını satıp istenilen parayı sağladığı sırada, Denis'le bir başka Batılı uyuşturucu müptelası itfaiye istasyonundan kaçmayı başardılar. Kıyamet koptu. Kızıl Göz'ün avukatı bir şey yapamadı. Zavallı genç altı ay hapse mahkûm oldu. Mahkûmiyetini merkez cezaevi Damazan'da çekecekti. Burası çamur renginde insanın içine ürküntüler veren bir yerdi. Batılılar Bölümü denilen yer bir sıra tek odalı balçıktan kulübelerdi. Silahlı gardiyanlar gece gündüz kulübelerin çatısında dolaşıyor, ayak sesleri mahkûmların kulaklarında çınlıyordu.

Kızıl Göz, «Damazan kadar aşağılık bir cezaevi olamaz,» diye bir arkadaşına anlatacaktı sonra. «Mahkûmlara, onları hapsetmeye yarayan kulübelerden başka hiç bir şey, yiyecek falan verilmiyordu. Mahkûmun parası yoksa gıdasızlıktan kuruyup ölmesi işten bile değildi. Ne battaniye, ne ilâç, ne de geceleri karınlarını doyurmak için kulübelerde fing atan kocaman kocaman farelerden korunmak için bir şey veriliyordu.»

1972 ilkbaharında Kızıl Göz, Damazan'daki hayata artık alışmış gibiydi. Eğer mahkûm parası olursa, dışardan tuttuğu bir çocuğa yiyecek, giyecek, en önemlisi uyuşturucu aldırabiliyordu. Morfin iğnesi yaparak ya da esrar çekerek insan huzurlu bir bilinçsizliğe ulaşıp geceleri ancak böyle geçiriyorlardı.

Cayır cayır yanan bir nisan öğlesinde Kızıl Göz Batılı mahkûmların kulübelerinden yana görülmelik bir topluluğun yaklaştığını gördü. Asker ve polislerden oluşan bir birlik en son Fransız modası takım elbise giymiş, koyu renk gözlüklü, pahalı, pırıl pırıl ayakkabılı bir genç adamı getiriyorlardı. Şık adamın elinde bir ataşe çantası vardı. Zarif ama otoriter adımlarla yürüyordu. Kızıl Göz bir an için gelenin yüksek mevkiden bir memur olduğunu düşündü. Ama genç adamı kendilerine yaptıkları gibi boş kulübelerden birine kabaca ittiler. Adam çevresine bakıp yüzünü buruşturduktan sonra kendini tanıtti. Adı Charles Sobhraj'dı. Daha gardiyanlar gider gitmez kaçma

planlarından söz etmeye başlamıştı. «Şansın açık olsun,» dedi Kızıl Göz. Cezaevinde mahkûmdan çok gardiyan vardı. Duvara biraz fazla yaklaşan hemen oracıkta vuruluyordu.

Kızıl Göz yeni mahkûmu ilgiyle inceledi. Bileğinde Patek Phillipe marka bir saat vardı. Bu saati nasıl olup da buraya kadar sokabilmişti? Ya ataşe çantası? Bu çıkmaz sokakta bu çantayı ne yapacaktı ki? Charles, «Bunların hepsi aptal,» dedi. «Birileri pasaportumla ilgili yalanlar söylemiş. Tanrıya şükürler olsun ki, karım kurtulmayı başardı. Şimdi ötelde beni bekliyor.»

«Mahkûmiyetin ne kadar?» diye sordu Kızıl Göz.

Charles omuz silkti. «Ne kadara mahkûm olacağım önemli değil. Buradan çıkmanın ne kadar zaman alacağı önemli.» Charles hemen oracıkta kendisiyle ilgili bilgiler vermeye başladı. İş Hindistan'dan mücevher ithal edip bunları başka ülkelerdeki zengin Araplara ve Avrupalılara satmaktı. Tanışmalarının ilk on dakikasında Kızıl Göz'e Charles kurye olarak iş önerisinde bulunmuş, böylece başlangıç olarak ayda 5.000 dolar kazanacağını söylemişti. Kızıl Göz on yedi yaşında kapı kapı dolaşarak ansiklopedi sattığı günlerden beri hiç böylesine hızlı bir adamla karşılaşmamıştı.

Charles hemen kulübeyi arşınlayıp ölçmeye koyuldu. Oda iki metre yetmiş santim eninde, üç buçuk metre boyundaydı. Ve de burada altı mahkûm kalıyordu. Duvarı hemen ana cezaevi duvarına bitişikti. Bu duvarın gerisinde de pazaryeri vardı. Satıcıların ve işportacıların sesleri kulübeden duyuluyordu. Pazar-yeri, o tarafa geçilebildiği takdirde kolaylıkla kalabalığın arasına karışıp kaybolunacak bir yerdi.

Yarım saat kadar süren ciddi bir incelemeden ve hesaplamadan sonra Charles toprak döşemeden, duvarın altından doğru bir tünelin kazılabileceğine karar verdi. Çantasını açıp içinden madeni bir kaşık çıkardı. Bunu Delhi'deki bir otelden çalmıştı. «Kim benimle beraber?» diye kaşığı havaya kaldırarak sordu.

Kızıl Göz, «Kaşıkla ne yapacaksın?» diye sordu.

«Tünel kazacağım.»

O sırada esrarı çekmiş olan Kızıl Göz öylesine bir gülme nöbetine tutuldu ki, kulübenin bir köşesine top gibi kıvrıldı.

«Çok ciddiym ben. Tünel kazılabilir. Ama yardıma gereksinmem var.»

«Benden umut yok,» dedi Kızıl Göz. Zaten cezasının tamamlanmasına iki ay kalmıştı. Başını derde sokup sürenin uzatılmasını göze alamazdı.

Kanadalı ve İngiliz iki mahkûm da reddettiler. Ama elli yaşlarında, kır saçlı, aktör Jean Gabin'e benzeyen kibar görünüşlü bir Fransız alçak sesle, «Önerini benim de reddetmem gerekir ama buradan çıkmak istiyorum,» dedi. «Bir kadını öldüreceğim.» Kızıl Göz onun hangi kadından sözettiğini biliyordu. Söz konusu kadın Fransızla fındık kabuğunu dolduramaz bir şey yüzünden kavga ettikten sonra, polise onun bavulunda çeşitli pasaportlar olduğunu ihbar etmişti. Yetkililerin araştırması üzerine altı tane pasaport, sahte kimlik belgeleri, bir miktar mücevher bulunmuş, Fransız kaçakçılıktan iki yıla mahkûm olmuştu. Mahkûmiyetinin yarısını tamamlamıştı bile. Ama her gününü kendisini aldatan kadına derin bir nefretle küfürler savurarak geçiriyordu.

«Güzel,» dedi Charles anlayışla. «Başlıyoruz. Kaşığın ucunu eğip çömeldi. Kaya gibi sert toprağın üzerini çizdi. Kızıl Göz onu büyülenmiş gibi izliyordu. İçinden, şık giyimli yeni gelenin bu işten bir saat sonra vazgeçeceği kehanetinde bulunuyordu. Ama gece çöktüğünde, Charles doksan santimlik bir çukur kazmıştı bile. O zaman Kızıl Göz tedirginleşmeye başladı. Eğer gardiyanlar işin farkına varırlarsa, kulübedeki herkes cezalandırılırdı. Onlarla işbirliği yapmadığını anlatmak için hemen bitişikteki kulübeye taşındı. Gerçi kazıcılara katılmayı reddetmişti ama onlara önemli bir katkıda bulunmaktan da kaçınmadı. Daha önce pazardan bir bongo takımı satın almıştı. Bunu kulübesinin önüne yerleştirerek sabahdan akşama kadar çalmaya başladı. Böylece bitişik kulübedeki kazının çıkardığı gürültüyü örtüyordu. Gardiyanlardan kulübeye yaklaşan olursa, onu içerdekilere kazdıkları yerin üzerine örtmelerine fırsat verecek kadar çeneye tutuyordu.

İkinci gün Charles kazdığı toprakları nereye koyacağı sorusuyla karşılaştı. Bir kısmı tualete giden mahkûmların gömleklerinin içine konarak oraya dökülebilirdi, ama haftada bir temizlenen bu yerlerdeki fazla topraklar dikkati çekebilirdi. Sonunda

ıkan toprakları kulübenin döşemesine serip üzerine yatak olarak kullandıkları bambu dallarını koymaya karar verdiler. Kulübenin döşemesi her gün bir parça daha yükseliyor, gardiyanlar kulübeye girmek için resmen bir basamak çıkmak zorunda kalıyorlardı ama bir şeyin farkında değillerdi.

Beşinci gün, Charles'ın hemen hemen yemeden, içmeden, uyumadan yüz saatten fazla bir süre çalışmasından sonra tünel tamamlanmıştı. Kızıl Göz'ü çağırarak, «Gidiyoruz,» dedi. «Bu gece. Gelmek ister misin?» Kızıl Göz nerdeyse razı olacaktı ama vazgeçti. Charles'da bir tek isteğı vardı. Onun ataşe çantasında daha önce gördüğü bir şişe kloroform vardı. Charles'ın ondan bir miktar vermesini rica ediyordu. Fransızla kaçtıkları anlaşıldığında, burada kıyamet kopacaktı. Dayak yiyip tartaklanmak istemiyordu. «Zom olacak kadar ver,» dedi Charles'a. «Belki halimi görürlerse beni rahat bırakırlar.» Charles onun isteğini yerine getirdi.

Kaçacakları gece Kızıl Göz kulübesinde uzanmış, mum ışığında kitap okuyordu. Birden cezaevinde zelzele başlamış gibi oldu... Sirenler ötüyor, bağışıyorlar, ısıklar alınıyor, köpekler havlıyordu. Kızıl Göz hemen doğrulup baktı. Charles kulübeden yana koşuyordu. Kızıl Göz'e, «Yakalandık,» diye bağırdı. Üstü başı toz toprak içindeydi.

«Yazık,» dedi Kızıl Göz. Hemen kloroform şişesine uzandı. İçindekini bir yudumda içti. Sonra onu gardiyanların gazabından kurtaracak olan baygınlığı beklemeye koyuldu. Daha sonra Charles'la Fransızın başına neler geldiğini öğrenecekti: İki erkek, Charles önde, tünele girip ana cezaevinin duvarına kadar sürünmüşler, Charles duvarın öteki yanına geçince, yani pazar yerinin altına gelince kalan son toprak ve taş parçalarını da ayıklamış. Sıcak gecede yıldızlarla pırıl pırıl gökyüzünü görmüş. Sonra başını, çevrede kimse olup olmadığını anlamak için dikkatle dışarı uzatmış. Ne talihsiz bir an! O sırada izinli bir cezaevi gardiyanı pazara doğru gidiyormuş, sigarasını yakmak için durmuş. Ve de toprağın içinden bir kafanın uzandığını görmüş. Gardiyan hemen tabancasını çekip ateş etmiş. Charles ondan daha atik davranıp başını içeriye çekmiş. Hemen Fransızla geri

dönmesini, kulübeye gitmeleri gerektiğini söylemiş. Gardiyan da cezaevine koşup durumu anlatmış.

O sırada görevli binbaşı olayın üzerine şiddetle gitti. Sanki bir düşman karargâhına saldırıyormuş gibi, yabancı hükümlülerin kaldığı kulübeler dizisinin önünde durarak hepsinin dışarı çıkmasını emretti. On kişiydiler. Derin bir uykuda olan Kızıl Göz'ü bile sürükleye sürükleye çıkarmışlardı. Sonra binbaşı bir yardımcısının tüfeğini kaparak süngüsünü Kızıl Göz'ün gırtlığına dayadı. Bozuk bir İngilizceyle, «Cezaevinden hiç kimse kaçamaz,» dedi. Süngüyü geri çekti. Kızıl Göz artık sonunun geldiğine, adamın süngüyü karnına sokacağına inanıyordu. Binbaşının gözleri dışarı uğramış, şakaklarındaki damarlar kabarmıştı. Çavuşlardan biri binbaşının elindeki tüfeğe cesaretle sarılarak komutanına bir şeyler fısıldadı. Belki de bunca tanıgın önünde bir Amerikalıyı öldürmesinin doğru olmayacağını söylemişti.

Şimdi yüzü sabah güneşi kadar kıpkırmızı olan binbaşı on mahkûmun ofisine getirilmesini istedi. Ofiste onları daire biçiminde dizdiler. Şimdi gardiyanlara düşüyordu iş. Her birine elebaşının kim olduğunu sordular. Bir yandan da mahkûmların yüzlerine, karınlarına yumruklar indiriyorlardı. Charles birkaç kez elebaşının kendisi olduğunu söylediye de binbaşı ona inanmadı. İyi giyimli, kolunda 2.000 dolarlık saat taşıyan, lüks otellerde kalan birinin toprağı kazarak ellerini kirlitebileceğine inanmıyor gibiydi. Mahkûmların yüzleri gözleri kan revan içinde kalmıştı. İçlerinde bayılanlar bile vardı. Charles birkaç kez, «Lütfen bana inanın,» diye bağırdı. «Tüneli ben, yalnızca ben kazdım!» Ama binbaşının bunu kabul etmeye niyeti yoktu.

Dayak şafak sökene kadar sürdü. Fransız gece yarısından sonra bayılmıştı. Kızıl Göz'ün daha sonra öğrendiğine göre şiddetli bir şok geçirmişti. Nice sonra binbaşı sorgudan bıkip mahkûmların kulübelerine götürülmesini emretti. Şimdi hepsinin de elleri kelepçeliydi. Kızıl Göz hücresinde bayılıp kaldı.

Bir süre sonra gözlerini açtığında, Charles'ın üzerine doğru eğilmiş olduğunu gördü. Kelepçesini açmış, bir bileğinden sarıktırmıştı. «Bu kadar üzüntüye neden olduğum için özür dilerim,» dedi. Diz çöküp Kızıl Göz'ün kelepçesini açtı. «Ama sakın elinden çıkarma. Kilitli gibi görünsünler.» Kızıl Göz hayretle Char-

les'in çantasının gizli bir bölümünde dokuz değişik anahtar gizlediğini öğrendi. Bunlar dokuz değişik Asya ülkesinde kullanılan kelepçelerin anahtarlarıydı. «Bunları elde etmek için bir Rolls-Royce alacak kadar para harcadım,» dedi Kızıl Göz'e. «Çok işe yaradıkları zaman oluyor.»

O gün öğleden sonra gardiyanlar gelerek on Batılı mahkûmu ikiye ikiye doksana bir buçuk büyüklüğünde hücrelere, hemen hemen çıplak bir durumda, örümcekler, karanlık ve soğukla baş başa bırakarak kapadılar. Kızıl Göz kendine hücre arkadaşısı olarak Charles'ı seçmişti. Çünkü Charles'ın atışe çantası hâlâ yanındaydı. Hücrede kalanlara bir tek ayrıcalık tanınmıştı. Ayak işlerine koşturdukları çocuğu pirinç, fasulye ya da çay alması için çarşıya yollayabilirlerdi. Çocuk geldiğinde Charles'ın alışveriş listesi hazırды. Ağızda uzun süre erimeden duran şekerleme, güçlü bir uyku ilacı tozu olan Mandrax. Charles çocuktan bir eczaneye gidip büyük bir şırınga almasını istedi. Bir de su bardağı. Cezaevinde mahkûmların şırınga istemeleri olağandışı değildi.

«Niyetin nedir?» diye sordu Kızıl Göz. Charles omuz silkti. Yeniden kaçış planları hazırladığı gözlerinden belli oluyordu.

Çocuk istenilenlerle döndüğünde Charles bir atın bacağından kan alacak kadar büyük şırıngayı dikkatle inceledi. Sonra Mandrax içerek uykuya dalmış olan Kızıl Göz'e seslendi. Kızıl Göz pek bir şeyin farkında olacak durumda değildi ama Charles'ın ne yapmaya çalıştığını anlayınca dehşetle irkildi. Genç adam şırıngayı kendi koluna batırmıştı. Sonra damarından kanı çekti. «Bunu bardağa boşalt,» dedi Kızıl Göz'e. O da istenileni yaptı. «Şimdi şırıngayı bana ver.» Charles bardak kendi kanıyla doluncaya kadar bu işlemi yineledi.

Sonunda Charles, «Teşekkür ederim,» dedi halsiz halsiz. «Bir gün seninle yine görüşeceğiz. Benim yanımda çalışabileceğini aklından asla çıkarma.» Sonra başını geriye atıp kanını içti. Kendini zorlayarak öksürdü. Kan çenesinden akarak gömleğinin önü kıpkırmızı oldu. Şimdi kritik bir iç kanama geçiren adamdan farkı kalmamıştı. Kızıl Göz avaz avaz gardiyana seslendi. Charles ölümün eşiğinde gibiydi. Gardiyan şaşkındı. Hemen onu Vezir Ekber Han Oteline götürmek için sedye getirildi.

Charles elleri ayakları kelepçeli hastaneye gitti. Kızıl Göz hücresinin toprak zeminine çökerek bir insanın özgürlüğüne kavuşabilmek için neler yapabileceğini düşündü. Ama bu konuda kendi aynı yürekliliği gösteremezdi.

Hastanede Charles'ın ülser yüzünden mide kanaması geçirdiğine karar verildi. Birkaç gün kalıp tedavi olması gerekiyordu. Onu özel bir odaya yatırıp başına da bir gardiyan diktiler. Birisi ataşe çantasını almaya kalkıştı ama Charles çantada kıızıyla karısının resimleri olduğunu, zaten öleceğini, onu son anlarında bu değerli şeylerden yoksun bırakmamaları için yalvarınca bıraktı.

Bir iki gün sonra Charles'ın ellerindeki kelepçeleri çıkardılar. Şimdi yalnızca ayaklarından karyolanın demirine bağlıydı. Gardiyanan bir fincan çay istedi. Gardiyan bu isteği kendisine de bir tane söyleyerek yerine getirdi. Çay geldiğinde gardiyan tepsiyi alıp masaya bıraktı. Kapıyı kilitlemek için gitti. İşte o kısacık anda Charles gardiyanın çayına bir miktar kloroform koydu. Beş dakika sonra gardiyan düşler tanrısının kollarına sığınmıştı bile. Charles soğukkanlılıkla, tam planladığı gibi çantasında kelepçeleri açacak bir anahtar buldu. Hastanenin ön kapısından elini kolunu sallayarak çıkıp gitti. Damazan Cezaevine girmesinin üzerinden ancak iki hafta geçmişti.

Bir süre sonra Kızıl Göz'e Tahran'dan bir kart geldi. Şunlar yazılmıştı: «Sağsalım geldim. Sorun çıkmadı. Her şey için teşekkürler. Dostlara selam. Sevgiler, C.» Kızıl Göz karta hayretler içinde uzun uzun baktı. Sonra öylesine gülmeye başladı ki, çatıda gardiyan susmasını ihtar etmek için tüfeğinin kabzasını külbenin balçık duvarına vurdu.

17

Charles'ın Asya'yla Avrupa arasında mekik dokuduğu 1972 yılında sahtekârlık ve dolandırıcılıktan çok daha ciddi olaylara karıştığı ortaya çıkacaktı. Birini öldürdüğünden kuşkulanıyordu. İlk cinayeti buydu galiba. Pakistan'daki Interpol bürosu cinayeti onun üstüne yıkmıştı. Ama bu, daha sonra acımasız, bar-

bar göçebenin akıttığı kan nehrinin yanında solda sıfır kaldı. Pakistanlı yetkililerin dediklerine göre, kurban bir zamanlar Pakistan'ın başkenti olan Rawalpindi'li şişman bir rehber ve şofördü. Onu 1972 Eylülünde adlarının Bay ve Bayan Damon Seamen olduğunu söyleyen genç, güzel bir Fransız karı koca tutmuştu. Onları yüzyıllardan beri Doğunun dört bir köşesinden insanların öyküleri anlatmak için toplandıkları ünlü Masalcılar Sokağına götürecekti. Ama Habib oradan bir daha asla dönmedi.

Bir yıl sonra, Pakistan polisi, rehber Habib'in başına gelenleri anlatan Maria Nunez adlı bir kadını tutukladı.

«Peşaver yolculuğunda Charles'la beraberdim... Yol-da Charles, Habib'i uyutmak için ona iğne yaptı. Habib çok geçmeden öldü. Charles da onu arabanın bagajına yerleştirdi. Birkaç kilometre sonra da Habib'in cesedini bir ormandaki nehre attı...»

Böylece «Damon Seamen» aleyhine cinayet suçundan bir dosya açıldı. Sonra bu kişinin Charles Sobhraj olduğu ortaya çıktı. Tüm Pakistan sınır kapılarına Charles'ın adı verildi. O da bu adı bir daha asla kullanmadı. Her hafta değişik bir ad, kimlik belgesi, pasaport kullanarak yoluna devam etti. Modern Asya tarihinin, pek başarılı değilse bile, cüretkâr ve utanmaz serserisi olmak üzereydi.

1972 sonlarına doğru Charles sahte adlarından biriyle Tahran'da ortaya çıktı. Napolyon Otelinde kalıyordu. Oradan Afganistan'da bulunan Helene'e para yollayarak yanına çağırırdı. Genç kadının kocasının hapisten kaçmasına yardım etmesinin üzerinden hemen hemen bir yıl geçmiş ama hâlâ Paris'e dönememişlerdi. Charles karısına karşı çok nazikti. En iyi lokantalarda yemek yiyerek, törenlerde askerleri seyrederek, hayvanat bahçesinde filleri besleyerek mutlu ve sakin bir hafta geçirdiler. Charles karısına pahalı küpeler, bilezikler armağan ediyordu. Dışardan bakanlara sevimli, işleri yolunda bir çift gibi görünüyordular.

Bir akşam geç saatlerde Charles otelin lobisinde dururken

tutuklandı. Birisi onu ele vermişti. Çantasında çeşitli pasaportlar, değerli taşlar ve yabancı paralar bulundu. İran'ın ürkütücü gizli polisi SAVAK, onun Tahran'a girip çıkan, Şah aleyhine komplolar düzenleyen teröristlere pasaport sağlayıp sağlamadığını anlamak için sorguya başladı. Helene kocasının nerede olduğu konusunda yine karanlıkta kalmıştı. Sonra Fransız Konsolosluğundan telefon edilerek Charles'ın nerede olduğunu bildirdiler. Bir yetkili kocasının durumunun ciddi olduğunu da belirtmişti. İranlılar Şah aleyhtarı kişilere hiç de yumuşak davranmazlardı. Aslında Charles'ın kafasında siyasetle ilgili hiçbir fikir yoktu. Onun tek düşüncesi paraydı.

«Acaba kocamı görebilir miyim?» diye Helene anlamak istedi. Fransız diplomat bundan emin değildi ama elinden geleni yapacaktı. Aralık ayında Helene yine cezaevinde kocasını ziyaret eden eş rolünü oynadı. Artık kesin kararını vermişti. «Artık böyle yaşamam, Charles,» dedi. Kocasını evlenmelerinden beri ilk kez ürkmüş, korkmuş gibiydi. Kollarında ve boynunda morluklar vardı. Dayak attıklarını söyledi. «Sanırım seni daima seveceğim,» dedi Helene. «Ama kızımı düşünmek zorundayım.» Fransız Elçiliği Paris'e kadar olan uçak biletini alacaktı. Orada Charles'dan boşanmak için mahkemeye başvuracaktı. Sonra da adını değiştirecekti. Charles onu bir daha asla bulamayacaktı. Genç adam bunları hiç sesini çıkarmadan dinledi. Ellerinde makineli tüfeklerle üç gardiyan arkasında duruyorlardı. Hızlı hızlı Fransızca konuştu. Suçu büyük değildi. Onu yanlış kişiyle karıştırıyorlardı. Buradan «bir iki güne» kadar çıkacaktı.

Helene dayandı. Ağlamamaya çalışarak, «Fransız Elçiliği bir daha İran'dan asla çıkamayacağını bildirdi,» dedi. «Umarım bu doğrudur.» Helene oturduğu yerden kalktı. Kocasını öpmeyi. Odadan çıkarken tüm söylediği, «Elveda, Charles,» demek oldu. Kocasının feryatları onu Paris'e uçağa binerken bile izledi. Yolculuk boyunca gözünü bile kırpmadı. Eve varınca annesine sarılıp bayıldı. 1972 Noel'iydi. Ertesi gün kiliseye gidip bir mum yaktı. Charles Sobhraj'ı bir daha karşısına çıkarmaması için Tanrıya dua etti.

Fransa'da Charles'ın ailesi serseri oğulları hakkında çok.

az ya da hiçbir şey bilmiyordu. Yıllar önce hamile karısıyla çekip gitmesinden beri Song en büyük çocuğunu ne görmüş, ne de onunla konuşmuştu. Arada sırada Uzakdoğu'nun lüks bir otelinden gelen kartlarda hep aynı şeyler yazıyordu. «Hong Kong'dayım. Çevreyi dolaşıyor, işlerimi takip ediyorum. Helene' le bebek iyiler. Sevgiler. Oğlun, Charles.»

Öte yandan Felix d'Escogne daha fazlasını biliyordu. İki kez Charles ya da Helen'den kefalet parası yollaması için acele telgraflar almış, bir keresinde de onları iş için gittiği Bombay'da ziyaret etmişti. Charles ona âdeta el koymuş, kentin en lüks otelinde bir daireye yerleştirmiş, kaliteli şaraplar sunulan en pahalı lokantalara, kulüplere götürmüştü. Ama Felix bütün bunları yutmamıştı. Helen'in gözlerindeki gizleyemediği kaygıyı ve ıstırabı okumuştur. Charles açıkça konuşulamayacak birtakım işler çeviriyordu. Felix bundan emindi. Ama genç adamı, ne kadar ustalıklarla sorarsa sorsun, işi üzerine açıkça konuşturamamıştı. Charles lafı ağzında geveliyor, sonra da hemen başka konulara geçiyordu.

Yıllar boyunca Charles ona sayısız ciltler dolduracak kadar çok mektup yazdı. Bunlarda hep övünüyor, işlerinin nasıl yolunda gittiğinden, mutlu olduklarından söz ediyordu. Sonunda Helene'le ayrılmalarını bildiren mektup geldi. Charles'ın dediğine göre, Helene başka bir erkekle ilişki kurmuştu.

«Bu mektubu derin bir üzüntüyle yazıyorum,» demişti. «Helen'den ayrılmaya karar verdim... Ona 5.000 frank vereceğim. Uzun, çok uzun, trajik bir öykü bu. Küçük küçük ipuçları, şu ya da bu biçimde imâlî sözler her şeyi ortaya çıkardı. İki gün önce elime kesin kanıt geçti. Helene benden onun hesabına özel bir banka hesabı açmamı istedi. Yeterince para toplanınca yeni bulduğu adamla Hong Kong'a kaçacaktı. Bu yüzden razı olmadım! Sonunda bir erkeğin yalnızca diğer bir erkekle gerçek bir dostluk kurabileceğine inandım. Tıpkı seninle benim gibi...»

Helene, Charles'ın gardiyanı kloroformla uyuttuktan sonra kaçışını izleyen günlerde Kâbil'den bir mektup atmıştı. Mektup ıstırap ve kaygıyla doluydu. «Şu son ayların ayrıntısına girmeyeceğim Felix. Ama Charles'ın Interpol' le arasının hiç de iyi olma-

diğını söylemeden edemeyeceğim. Son olaydan sonra benim durumum da iyi değil. Adım artık bir dosyaya geçti. Babam bunları bilse kahrından ölür.

«2 Temmuzda Charles'la birlikte hapse atıldım. Charles 29 Temmuzda hapisten kaçtı. Aradan üç hafta geçmesine karşın ondan hiç haber alamadım. Tek bildiğim yeniden yakalanmadığı. Zaten Afganistandan gitmesi iyi oldu. Umarım buraya bir daha adımını atmaz. Çok kaygılanıyorum ama ortaya çıkacak tüm yeni sorunlar için güçlü olmam gerek...»

Felix bu endişe verici haberlerin hiçbirini Charles'ın ailesine iletmedi. Özellikle Andre Darreau'ya söylememeye dikkat ediyordu. Andre Darreau, üvey ağabeyi Charles hakkında durmadan sorular soran, onu kaygı verici biçimde seven tek kişiydi zaten. Andre şimdi tıpkı Charles'a benziyordu. 1970'in başlarında Paris'e gelmiş, Felix'in kapısını çalmış, Felix onu görünce hayretle irkilmişti. Bir an Charles'ın geldiğini sanmıştı. Ama zaman geçip de dost olduklarında, Felix onun kaprisli bir Vietnamlı anneyle hasta bir Fransız babanın hiç etkisinde kalmamış olduğunu görerek rahatlamıştı. Ama Andre'nin Charles'a âdeta tapındığı açıktı. Felix de en pesten gelen bir düdük sesinin bile genci hemen Doğuya çekeceğinden korkuyordu.

Çünkü Andre iyi öğrenim görmüş, zeki, gelecek için umut dolu bir gençti. Felix ona küçük bir daire bulmakta yardımcı olmuş, eşyalarından birkaç parça vermiş ve bir sigorta şirketinde de oldukça iyi bir iş bulmuştu. Charles'ın nerede olduğu, ne yaptığı üzerine sorular da zamanla azalmaya başlamıştı. Yirmi yaşındaki genç adam kendini işine vermiş, dünyanın en güzel kentinde oturmaktan duyduğu hoşnutluğu her haliyle belirtmişti.

1973 yazında bir gece Andre'nin evindeki telefon çaldı. Andre telefona cevap verdi. «Andre?» diye kimin konuştuğu belli olan ses sordu.

Andre heyecanla titriyordu. Ağabeyinin uzaklardan, bulunduğu gizemli yerlerden gelen sesi onu bir anda altüst etmeye yetmişti. Yıllar sonra Andre, «Sesini duymak bile bana yetti,» diyecekti.

Daha önce, Andre on yedi yaşlarındayken Charles onu yine aramış, «Örgütünde» ona göre iş olduğunu söyleyerek gelmesi-

ni istemişti. O sırada Marsilya'da öğrenci olan Andre öneriyi istemeye istemeye reddetmişti. Ama konuşmayı bir bir anımsıyordu:

Charles: «Artık büyüdün. Boyun uzamış olmalı.»

Andre: «Bir metre yetmiş santim.»

Charles: Ağabeyin kadar olmuştun. Artık bana katılmanın zamanı geldi. Hindistan'a gel. Sana biletini yollarım.»

Andre öneriyi kabul etmemek için bir hayli çaba harcamıştı. Şimdi Charles'ın annesi, diğer üvey kardeşleriyle ilgili sorular soran sesinin ona ikinci bir davette bulunacağını hissediyordu.

Charles birden, «Son konuşmamızı anımsıyor musun?» diye sordu.

Andre soluğunu tuttu. «Evet, elbette. Hâlâ aklımda.»

«O halde artık erkek olmanın tam zamanıdır. Ben İstanbul'dayım. Güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Sana bir uçak bileti yollayacağım.»

Andre bir şey diyemedi. Titriyordu.

«Dünyada iki tür insan vardır,» diyordu Charles karşıdan. «Tehlikeyi göze alanlar, tehlikeyi göze alamayanlar. Seni İstanbul Havaalanında karşılarım. Beni tanırsın, değil mi?»

«Evet,» diye fısıldadı Andre. «Evet, tanırım.»

18

Air France uçağı Yeşilköy terminaline doğru giderken, Andre Darreau daha pencereden üvey kardeşini tanımakta gecikmedi. Her zamanki gibi şık kıyafeti, moda olan güneş gözlükleri, arkasında duran iki yardımcısıyla Charles'ı tanımamak olanaksızdı. Bir Yunanlı armatöre ya da armatör oğluna benziyordu. Andre balıkçı yakalı kazağıyla kendini pek yoksul hissediyordu. Hemen hemen on yılı aşkın bir süredir görmediği kardeşle buluşmak için gümrükte acele eden Andre, adının oparlörden söylendiğini duydu. Charles'ın sesi danışma masasındaki telefonda, «Hoşgeldin,» dedi. «Dışarda buluştuğumuzda bana

Alain diye hitap et. Tamam mı? Alain Gauthier. Daha sonra durumu anlatırım sana.»

Andre bavulunu aldı. Onu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bekleyen Alain-Charles'a doğru gitti. İki erkek birbirlerine sarılıp öpüştüler. Charles iki yardımcısını tanıttı. İş gereği hem bir gorile, hem de sekretere gereksinmesi vardı. Andre'nin geniş omuzlu gorilin Hollandalı bir katil, sekreterin de Charles'a Ashoka Oteli soygununda ona yardımcılık etmiş olan Pierre le Premier'den başkası olmadığını öğrenmesi birkaç gün aldı. Pierre, Charles'ın kendisine öğrettiği yöntemleri uygulayarak Hindistan'dan çıkmayı başarmıştı.

Tahran'da kefaletle hapisten kurtulduğunda, Charles'ın ilk işi çalınmış bir arabayla Irak sınırına gelmek olmuştı. Oradan da Türkiye'ye geçmiş, Ankara'da zengin bir kadınla ilişki kurarak ondan İstanbul'da bir mağaza açmak için «borç» almıştı. İki adamı da onun çağrısına uyarak hemen İstanbul'a gelmişlerdi.

Bir şoförün kullandığı arabayla otele geldiler. İki kardeş Paris'te havaların nasıl olduğu, yeni moda, uçaklarda verilen yemeklerin kötülüğü, Türkiye'de görülecek yerler gibi havadan sudan konuşuyorlardı. Ama Charles'ın oteldeki dairesinde yalnız kalır kalmaz konuşma daha samimileşti. Kendi kanından, canından birine kavuşması Charles'ı etkilemişti besbelli. Andre'yi âdeta soru yağmuruna tuttu: Anneleri Song nasıldı? Fransız subayı hâlâ başağrılarından yakınıyor muydu? Öteki çocuklar ne yapıyorlardı? Leyou, Charles'ın «borç» aldığı, sonra da bakarada kaybettiği para yüzünden hâlâ öfkeli miydi?

Andre soruları elinden geldiğince yanıtladıktan sonra kendi sorularına geçti. Charles neden başka bir ad kullanıyordu? Yanıt belirsiz, anlaşılmas bir şey oldu. Epey eskiden olan bir olay yüzünden polisle başı derde girmesin istiyordu. Charles şimdi İstanbul'da büyük bir işin peşindeydi ya, bu yüzden eski bir yaranın kanayıp durumu bozmasını istemiyordu. Şimdilik bu adı kullanması daha uygundu. «Zaten Doğuda bunu herkes yapar,» dedi Charles. «Adlarını iç çamaşırı gibi değiştiren çok kişi tanırım ben.» Andre güldü. Eğer Charles böyle yapmanın doğru olduğunu söylüyorsa, doğrudu.

Andre'nin başka soruları da vardı. Helene ne yapıyordu? Ya bebek? Charles'ın yüzü üzüntüyle karardı. Gözleri kaygıyla doldu. Kendisinden ayrılıp giden karısına lanetler savurdu. Charles'ın dediğine göre, Helene onunla bununla kırıstıran fin-girdek bir kadın çıkmış, bebeğe gerektiği gibi bakmamıştı. Ak-lını başına toplayana kadar Charles onu yanından uzaklaştı-rmıştı. Andre üzüntüsünü belirten sözcükler mırıldandı. Charles planları arasında Shubra'nın velayetini annesinden almak da vardı. Andre, belki de Charles beni buraya ona bu konuda yar-dımcı olmam için çağırdı, diye düşünüyordu. Charles'ın yanında kendini bir başka dünyadaymış gibi hissediyordu. Anlayamadığı bir gücün pençesine düşmüştü.

Yerlerde Fransızca ve İngilizce çeşitli dergi ve gazeteler vardı. Birden Charles sanki bir haber spikeriymiş gibi dünyanın güncel olaylarından konuşmaya başladı: Watergate, Ortadoğu' da savaş rüzgârlarının esmeye başlaması, Fransa'da sosyalist akım... Andre onu ağzı bir karış açık, kendinden geçmiş bir hal-de dinliyordu. Bir masanın üzerindeki Rusça ve Çince gramer kitapları dikkatini çekti. «Bu dilleri öğrenmeye çalışıyorum,» de-di Charles. «Ha sen, Fransızcadan başka dil biliyor musun?» Andre başını olumsuz anlamda salladı. Biraz İngilizce, bir iki de İtalyanca cümleden başka bir şey bilmiyordu.

«Benim işimde dil para gibidir,» dedi Charles. İngilizce, Fransızca, Almanca, İspanyolca, İtalyanca, Vietnamca ve yeterince Yunanca biliyor, Hint dilinde de durumu idare edebiliyordu. «Benim için dil öğrenmek çok kolay,» diye konuşmasını sürdür-dü. «Bir parça kendimi vermem öğrenmem için yeter.» Bir an sustuktan sonra birden sordu. «Sen karate biliyor musun?» Andre bildiğini söyledi. Kardeşinin özel yaşamı üzerine neden bu kadar çok soru sorduğunu merak ediyordu. «Ne kadar iyisin karate de?» Andre bilmem, gibilerinden ómuz silkti. Paris'te haftada üç kez karate kulübüne gidiyordu. Charles'ın kışları çatıldı. O bunu kastetmemişti. Andre karateyle birini öldürebilir miydi? Andre başını evet anlamında salladı. Ama karate onun için bir spordu, bir silah değil.

«Bana ne kadar iyi olduğunu göster,» diye emretti Charles. Karşı karşıya geçip durdular. Andre korkuyordu. Çünkü şimdi

Charles'ın yüzünde hiç de kardeşçe olmayan tehdit edici bir anlam belirmişti. Andre'nin karatesini denedi, ölçüp biçti, sonra beğendiğini belirtti. Yere uzanıp yattı. Andre'den karnının üzerinde hoplayıp sıçramasını istedi. Israr etti. Andre de istenileni yaptı. Charles'ın karnı dümdüz, sert ve kaslıydı. Karnından incinmesi olanaksızdı. «Senin karnın da birkaç hafta içinde benimki gibi olacak,» diye bildirdi kardeşine.

Andre banyoya geçip yüzünü yıkadı. Şaşkındı. Uçak İstanbul'a indiğinden beri olanlar, Charles'ın anlattıkları onu serseme çevirmişti. Charles'ı yıllardan beri görmüyordu. Artık zengin bilgili, karısından acı, çirkin bir biçimde ayrılmış, sahte bir ad kullanan ya acayip ya da çıldırmak üzere olan biri olduğu kesindi. Tüm cesaretini toplayarak doğrudan konuya girdi. Charles'ın işi neydi? Charles ondan ne istiyordu?

«O konuya sonra geleceğiz,» dedi Charles kısaca. «Gel, bir parça yürüyelim. Sana İstanbul'u göstereyim.»

Hilton'un, Charles'ın bildiği bütün dillerin konuşulduğu salonlarını gezdiler. Lobi bir renk cümbüşü içindeydi. Zengin kadınlar ve erkekler leylak ve beyaz renkli halıların üzerinde kayar gibi yürüyorlardı. Turistik mağazalarda mücevherler, antika eşyalar, küçük heykeller, oyma fildişi pipolar, parlak renklerle örülmüş halılar sergileniyordu. Çıktıkları terasta Charles Boğazi, gri renkli sisin içinden birer hayalet gibi yükselen camilerin minarelerini gösterdi. Sonra otelin bodrum katındaki bir İngiliz barına indiler. Buradan da İtalyanlar tarafından yönetilen, Amerikalı bir kadın şarkıcının duygusuz bir sesle pop şarkıları söylediği bir kumarhaneye gittiler. Erkekler kara gözlükler takmışlardı. Güzel mi güzel kadınların gözleri tedirginlik doluydu. «Yakın zamanda burada bakara oynayıp öyle çok para kazandım ki,» diye fısıldadı Charles. «Kumarhane sahibi ilgimi başka yana çeksin diye yanıma çok güzel bir kız yolladı. Ama hiç etkisi olmadı tabii.» Onlar konuşurlarken Andre iki kumarhane görevlisinin Charles'a bakıp birbirlerine bir şeyler söylediklerini gördü. Ağabeyinin bu zengin çevrede ilgi uyandırdığı kesindi.

Artık hava kararmıştı. Bütün bir gün geçip gitmişti ama Andre en küçük bir yorgunluk hissetmiyordu. Ağabeyinin yanında olmak bile onu enerjiyle dolduruyordu. Şimdi karanlık, ürkü-

tücü gölgelerle dolu parke taşlı, yarı aydınlık bir yolda gidiyorlardı. Charles onu bir Türk Hamamına götüreceğini söylemişti. Bu, İstanbul'un en ünlü erkek hamamıydı. Mermer duvarları, kemerli tavanları ve taşların üzerinde yatanların vücutları pırıl pırıl parlıyordu. İki kardeş kendilerini masörlerin güçlü ve yetenekli ellerine bıraktılar. Bunlardan birinin karga kanadına benzeyen bıyıkları vardı ve kapıdan güçlkle geçebilecek kadar geniş omuzluydu. Charles onu göstererek, bu adamı bayıltıp bayıltamayacağını sordu Andre'ye. Andre, «Sanmam,» dedi. Charles gülümsedi. «Ben de. Karateyle bu adamı safdışı bırakmak güç. Ama başka yollar da var.»

Daha sonra, gece ilerlediğinde, küçük küçük sokaklara yayılmış, üzerleri tentelerle kapalı çiçek pazarına gittiler. Burada çiçekçiler müşterilerine Hollanda'dakinden çok daha parlak, değişik renkli laleler, hiçbir İngiliz bahçesinde görülmeyecek kadar krem renkli, fildişi gibi güller satıyorlardı. Bir sokağın gerisinde erkekler toplanmış, küçük masalarda oturarak sert sigaralar, siyah, acı bira içiyor, küçük sopalara geçirilerek kızartılmış midyeleri soslu, baharatlı yoğurda batırarak yiyorlardı. Çevre gülen, eğlenen erkeklerin sesleriyle doluydu.

Charles bir boş masa bulup iki çay söyledi. İçki ve sigara içmezdi. Kendini böyle şeylere verecek zamanı yoktu, Andre'ye dediğine göre. Andre'yi tek şaşırtan şey ortalıkta hiç kadın görülmemesiydi. «Türkler buraya kadınlarını getirmezler,» dedi Charles. «Türk erkekleri yalnızca Türk erkeklerine güvenir. Hiç de fena fikir değil doğrusu. Kadınlar kalles oluyor.» Charles çayını yudumlarken, çevredeki erkekleri dikkatle inceliyor, üzerlerinde fikir yürütüyordu. Bu adam hayatta başarılı olmuş muydu? Şu adam neden mutsuz görünüyordu? Andre'nin dili tutulmuş gibiydi.

«Psikoloji benim için çok önemlidir,» dedi Charles. «İşimin en gerekli, en başta gelen silahıdır. Ben psikolojiji, insanların silah kullanmaları gibi kullanırım.»

Andre yaşamının en uzun gecesini, kardeşinin psikoloji üzerine anlattıklarını dinleyerek geçirdi. Charles gerçek öğreniminin ancak Poissy Cezaevine girdikten sonra başlamış olduğunu

söyledi. Andre o günleri anımsıyor muydu? Elbette. Cezaevinde çektikleri, Jung ve Nietzsche'nin eserlerini inceleme sonucu elde ettiği bilgiler, ona insanların değerini ölçme olanağını sağlamıştı. Örneğin, şu kısa süre içinde kardeşi hakkında yeterince bilgi edinmiş, onun nasıl bir kişiliğe sahip olduğunu öğrenmişti. Andre, «mantıklı ölçüler çerçevesinde bağımsız, girişken, bir parça de bencil,» bir insandı. Doğru teşhis koymamış mıydı? Aptallaşan Andre başını sallamakla yetindi.

«Bana gelince,» dedi Charles. «Ben etkin, duygusal bir kişiyim. Bu tür bir kişi toplumda yüksek mevkiye gelir. Banka müdürlüğü, başkanlık, dünya liderleri gibi. Ben kim olduğumu biliyorum. Yeteneklerimi, ne yapıp ne yapamayacağımın çok iyi farkındayım. Kendimi aldatmam. Başkalarını aldatabilirim ama kendimi asla.» Andre bu sözleri ömrünün sonuna kadar unutmayacaktı.

Bazı kişiler daha analarının karınlarındayken talihsiz olurlardı, Charles'a göre. Onlara şunu yapmaları, böyle davranmaları söylenir, onlar da bu istekleri olduğu gibi yerine getirip şartlanır, öyle yaşar, öyle ölürlerd. Onlara kimse aldırmaz, öldükten sonra da kimse tarafından anımsanmazlardı. «Aşağılık kişi hayatın kendini aldattığının farkına bile varmaz,» dedi Charles. «Farkına varsa da üstesinden gelmeye çalışmaz. Doğru değil bu. **Sen** hayatını değiştirebilirsin. Kaderini de. Kaderle savaşmalısın. Bana güven. Bunu sana kanıtlayacağım.»

Andre iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Charles'ın büyük açıklamada bulunacağı anın yaklaştığını hissediyordu. Yorgundu. Ama Charles yaklaşan sabah kadar taptaze, canlıydı. Andre'ye doğru eğilerek, «Sana ihtiyacım var, kardeşim,» diye fısıldadı. «Yanımda kendi kanımdan, canımdan biri olmalı. Bana katılacak mısın?»

Andre bir an bile duraksamadan katılacağını belirtti.

«Güzel. O halde yarın başlarız.»

«**Neye** başlayacağız?»

«İşim çok basit,» dedi Charles. «Ben bir hırsızım.»

Andre acele tarafından ama ayrıntılarına kadar inen bir eğitim dönemine girdi. Önce kılık kıyafet gibi en önemli, en et-

kili noktadan başladılar. Charles onu bir terziye götürerek koyu mavi, gri renkte kumaşlardan takım elbiseler ısmarladı. İşleri gereği Andre iyi giyimli olmalıydı. Ama giyimiyle dikkati çekmemeliydi. Sonra gazete, dergi ve seyahat kitaplarından oluşan bir liste hazırladı. Andre'nin bir yabancıyla tanıştığında konuşacak, açacak bol bol konusu olması gerekiyordu. İki gün içinde Andre, Topkapı Müzesindeki hazine dairesinden, Sultanahmet Camisinin açılış ve kapanış saatlerine kadar İstanbul'la ilgili tüm bilgileri kafasına yerleştirdi. Charles bıkip usanmadan ona işlerinin gereksinmelerini anlattı. Andre'nin görevi umut verici kurbanlarla tanışmaktı. Bu da gülünç denilecek kadar basitti. Bu insanlar tatile çıkmışlardı. Vatanlarından, evlerinden uzaktaydılar. Dillerini bilen biriyle tanışmak onları her zaman sevindirirdi. Özellikle, Fransızca konuşamayanları barbar sayan Fransızlar ana-dillerini konuşan birini tanımaktan mutlu olurlardı. Biriyle tanışmak istenildiğinde, ondan sigarasını yakacak ateşinin olup olmadığını sormak yeterliydi. Ya da bir barda hava, görülmesi gereken bir yerle ilgili bir iki sözcükle de yapılabilirdi bu iş. Kurbanla ilişki kurulduğunda, yapılacak şey onun zayıf tarafını anlamaya çalışmaktı. Bu da konuşmanın ilk birkaç dakikası içinde başarılmalıydı. Eğer kurban kadınsa, bir süs köpeği gibi yumuşak davranmak ve dalkavukluk şarttı. Mücevher mi istiyordu kadın? Tamam. O zaman da İstanbul'un en ucuz mücevherlerini bilen kişi sendin. Yoksa esrar mı? Elbette. En kalitelisinin nerden satın alınabileceğini yine sen biliyordun. Bir insan asla, «Kız mı istiyorsun yoksa esrar mı?» diye tepeden inme sormamalıydı. O zaman sıradan, ucuz bir aracı durumuna düşerdi. Andre saygıdeğer, sorumluluk sahibi biri gibi davranmalı, görünmeliydi. Kurbanla arasında güven doğduğunda, artık bir akşam yemeğine ya da bir eğlence yerine gidilebilirdi.

Charles'ın tek bir katı, kesin kuralı vardı. Daha sonra kanıt olarak kullanılabilecek her türlü araç ve gerece karşıydı. Yani ne tür olursa olsun silah kullanılmayacaktı. Uyuşturucu da. İnsanlara uyuşturucu bulacağına söz verebilirsin ama asla yeri-ne getiremezsin. Andre'nin kulakları, İstanbul'dan Singapur'a kadar olan cezaevlerinde uyuşturucu kaçakçılığı yüzünden çürüyen Batılı gençlerle ilgili dehşet dolu öykülerle dolduruldu.

Her sabah iki kardeş erkenden uyanıyor, kahvaltıdan önce bir saat karate yapıyor, birbirlerinin karınları üzerinde zıplıyorlardı. Andre bu konuda bayağı ilerlemiş, nerdeyse Charles'la boy ölçüşecek duruma gelmişti.

Ondan sonra taze meyva suyu, yağsız incecik bir dilim ızgara et ve bir avuç dolusu vitaminden oluşan kahvaltılarını ediyorlardı. Bir yandan da son dünya olaylarını konuşuyorlardı. H. R. Haldeman kimdi? Richard Nixon'un Watergate olayındaki savunma durumu neydi? İsviçre frangının değeri? Şimdi Saygon'a ne ad takılmıştı? Atatürk kimdi? İnsan Kıbrıs'tan Atina'ya hangi uçakla gelirdi? Dörde altı bir Fas halısının değeri neydi? Amerikan TV şovlarının içinde en beğenileni hangisiydi? Al Pacino kimdi? İran Şahı her kış hangi kayak merkezine giderdi? Andre bu soruları doğru yanıtlayabilmek için gece yarılarında kadar kitap, dergi, gazete okuyordu.

Öte yandan Andre başka bir otelde kalan Pierre Le Premier'le Hollandalı gorilin yanı sıra, Charles'ın emrinde başkalarının da bulunduğunu öğrenmişti. Bunlar gösterişli, zeki, seçilen kurbanların kollarına girip onları istenilen yöne götüren, Charles ortaya çıkıp da kurbanı beş valium kattığı içkiyle uyuttuktan sonra sessizce çekilip giden, çeşitli ülkelerden, ırklardan kadınlardı. Yıllar sonra Andre, bu kadınları kardeşinin ne denli kolaylıkla emrinde çalıştırdığını anımsayacaktı.

«Ağabeyimin kadınlar üzerinde olağanüstü bir gücü vardı. Charles'ı bir kızla tanıştırın. Bu kız manastırda öğrenim görmüş ya da bir polis müfettişinin kızı bile olsa birkaç saat sonra Charles'ın her istediğini yerine getirmeye razı olurdu. Kadınları gizemli Asyalı görünüşü, romantizmi ve zekâsıyla büyülüyordu. Kadınların bir anlık bir macera yaşamak istedikleri ama ömür boyu bağlanmaya asla yanaşmayacakları türden bir erkekti.»

Andre eğitim gördüğü sürede Charles'ın nasıl çalıştığına tanık oldu. Çok genç ve güzel bir Amerikalı kız Charles'ın dikkatini çekmişti. Yirmi yaşlarında, şahane vücutlu, neşeli kahkahalarıyla çevresindekilerin dikkatini çeken bir sarışındı. Tek sorun, kızın evlenmeyi düşündüğü bir erkekle dolaşması, ondan hiç ayrılmamasıydı. Charles kızı elde etmeye karar vermişti.

İşe erkekten başladı. Onu «zayıf» ve «pasif» kişiler sınıfına sokmuştu. Tom adındaki genç Chicago'luydu. Hayatta oradan oraya dolaşmaktan, sevgilisinin elini tutmaktan başka bir amacı yok gibiydi. Charles onu yemeğe götürüp egosunu okşayarak yeteneklerini övdü. Tom'un en gizli emeli neydi? Mercedes arabaya mı sahip olmak? Bir şatoya mı? Bir süre sonra anlaşıldığına göre, Tom'un en büyük isteği folk şarkıcılarının çalışacağı küçük bir lokanta açmaktı. Charles bunun dünyanın en harika düşü olduğunu söyledi. Tom'u anlıyordu. Bu düşü gerçekleştirecek olanaklar sağlayabilirdi ona. Ama Tom'un kendini evlilik bağlarından uzak tutması şarttı. Tom ağa düşmüştü. Charles onu birkaç gün sürecek bir iş için kent dışına yolladı. Tom'un görevi değerli, zarif antikalar satan bir yer bulmaktı.

O gidine Charles, Sherry adlı kızı ele aldı. Şimdi taktiği değişmişti. Orada bulunmayan, birden bir iş bahane ederek giden Tom'u küçük düşürmek için ne gerekiyorsa yaptı.

Sherry başlangıçta Charles'ın sözlerine karşı çıktı. Tom ona karşı hep iyi olmuş, dürüst davranmıştı. «İyilik ve zayıf kişilik sık sık eşanlama gelir,» diye saldırdı. Andre de bu konuşmayı büyülenmiş gibi dinliyor, söze karışmaktan çekiniyordu. Charles kıza uyanmasını, gerçeklerden kaçmamasını emretti. Hayatını hiçbir amacı, hedefi olmayan bir erkeğe nasıl bağlardı? Sherry çok geçmeden ona inanmaya başladı. Charles bir pikador gibi avının çevresinde dolaşıyor, kuşku, kaygı kargılarını fırlatmayı sürdürüyordu. Sonra kız Tom'un kişiliğindeki bazı küçük kusurları çekine çekine de olsa saymaya başladı. Charles bunları kapıyor, üzerinde işliyor, dünyanın en büyük kusurları biçimine sokuyordu.

Tom gittiği yolculuktan eli boş dönünce, Sherry'nin soğuk davranışlarını farketti. Genç kız evlenmezden önce bir süre beklemenin daha doğru olacağını söylüyordu artık. Hayret edilecek bir şeydir ki, Tom bu tutumu hiç de üzüntüyle karşılamadı. Bu isteğe bir itirazı yoktu. Bekleyebilirlerdi. Charles hemen ona bir ikinci görev verdi. Tom, Sultan Ahmet Camisi çevresinde hippie barınaklarını dolaşıp pasaport ve seyahat çeklerinden kurtulmak isteyen umutlu «müşteriler» olup olmadığını araştıracaktı. Sanki bu iş dünyanın en basit, en olağan şeyiymiş gibi

Tom başını sallayarak gitti.

Sherry de çalışmaya başlamıştı. «Sherry bir fahişe değildi,» diye anımsayacaktı Andre. «Hiçbir zaman da olmadı.» Ama Charles için, Sherry bir müşteriyi eğlendirecek, baştan çıkaracak, odasına onunla birlikte gidecek, yarı soyunmuş bir durumda uyuyakalmasını bekleyecek kadar yetenekli biriydi. Müşteri yataкта kendinden geçtikten sonra Charles geliyor, adamın nesi var, nesi yok yürütürken, Sherry de onu izliyordu.

Andre sık sık önceden bu tür bir iş için tecrübeleri olmayan erkek ya da kadınların, üvey erkek kardeşinin isteklerine neden böylesine çabuk ve istekle boyun eğdiklerinin üzerinde durdu. Anlamaya çalıştı.

«Charles'ın isteklerini yerine getiriyorlardı,» dedi bir dostuna. «Çünkü ona âşık oluyorlardı. Erkekler Charles'da asla sahip olamayacakları her şeyi buluyorlardı. Kadınlarsa onu bir sevgili olarak istiyorlardı. Ama buna pek azı ulaşabili. Öte yandan yaptıkları için karşılığını da bol bol alıyorlardı. Sherry İstanbul'dan çantasında 3.000 dolar, kolunda 2.000 dolarlık bir saatle ayrıldı. Erkek arkadaşından son kez haber aldığıında, çocukcağız hapisteydi. Uyuşturucu satarken yakalanmıştı. Charles haklıydı. Tom zayıf bir erkekti. Daima başarısızlığa uğrayacaktı.»

1973 yılının son aylarında Charles'la Andre yardımcılarıyla birlikte birçok turisti başarıyla soyup soğana çevirdiler ama aldıkları sonuç düşkırııcıydı. Harcamalar, yemek, otel, ilaç paraları çıktığında ellerine gülünç denilecek kadar bir para kalıyordu. Kasımın başlarında Andre kardeşinin tedirginleşmeye başladığını farkettil. İstanbul'da geçirdiği mevsim hiç de umduğu gibi olmamıştı. Polis ya da otel yetkilileri kimliğini ortaya çıkarırlar korkusuyla İstanbul'da daha fazla kalmayı göze alamıyordu. Bir şeyler yapması şarttı.

10 Kasım İstanbul'un her yıl modern Türkiye'nin babası Kemal Atatürk'ün ölümüne yas tuttuğu gündür. Barlar, sinemalar kapanır, camilerde dualar, mevlitler okunur. 1973'ün 10 Kasım günü Paris'ten ilginç bir karı-koca İstanbul Hilton Oteline yerleşti. Kentin yasta olduğunu öğrenince de çok üzüldüler. Aslında ikisi de Türkiye'de doğup büyümüş olduklarından, her yıl akrabaları ziyaret etmek, zenginliklerini göstermek için İstanbul'a geldiklerinden bunu anımsamaları gerekirdi.

Anton Kevîç'le karısı Krista yoksul çiftçiler olan Ermeni ailelerinden geliyorlardı. Bir gün kalkıp şanslarını denemek için İstanbul'a gelmişler, giyim sanayinde çalışmaya başlamışlardı. Tanıştılar. Genç yaşta evlendiler. Aralarında güçlü, başarılı bir ortaklık kuruldu. Krista'da serüvenci, yetenekli bir modacı, Anton'da da onun dikip hazırladıklarını, başlangıçta işportada, sonra Mısır Çarşısının arka taraflarındaki küçük bir dükkânda satma güdüsü vardı. Kısa zamanda ihracata başladılar. İkisi de kırk yaşlarına yaklaşırlarken, Paris'e yerleşip bir elbise ve iç çamaşırı şirketi kurdular.

Her sonbaharda İstanbul'a geliyor, tantanalı varlıklarıyla şu ya da bu akrabanın evini şenlendireceklerine otelde kalmayı, çoğunlukla Hilton'u yeğliyorlardı. Krista kalınlaşan vücudunu siyah bir vizon manto içine saklamıştı. Anton'un parmağında kocaman bir pırlanta yüzük parlıyordu.

Otel defterini imzalarken Anton resepsiyon memuruna Atatürk'ün ölüm yıldönümünde gelmekle hata ettiklerini belirtti. Otelin kumarhanesinde güzel bir gece geçirmeyi planlamıştı ama artık bu olanaksızdı. Belki de iyi olmuştu .Çünkü Krista'nın kentin kuyumcularına saldırması bir gün ertelenmiş oluyordu. Anton konuşurken ince yapılı, iyi giyimli, Doğuluya benzeyen birinin bir dosyayı inceleyerek yakınında durduğunun farkında bile değildi.

Sonraki birkaç gün Kevîç ailesini gölgeler izleyip durdu.

Anton, İstanbul giyim sanayinden eski bir dostuyla karşılaşmış ona Japon giyim pazarına el atmak istediğinden ama her seferinde başarısızlığa uğradığından söz ettiğinde, Charles yanında bir kadınla yakınında oturuyor, ağzından çıkan her sözcüğü duyuyordu. Krista, Hilton'un kafeteryasında bir kuzenine, Anton'un kumar hevesini tatmin etmek için yanında birkaç bin frank getirdiğini anlatırken, Andre ondan iki masa ötede oturuyor, tüm konuşmaları büyük bir dikkatle dinliyordu.

Kevic'lerin İstanbul'a gelişlerinin üçüncü günü Charles harekete geçti. Hilton Otelinde başka bir adla 410 numaralı odayı tutup yardımcılarını toplantıya çağırdı. Andre, adı Van Dam olan Hollandalı goril ve Pierre Le Premier. Charles el çırparak onların dikkatini üzerinde topladıktan sonra güzel haberleri olduğunu bildirdi. İstanbul'da son bir iş daha yapacaklar, başarılı olurlarsa, ki bundan hiç kuşkusuz yoktu, Türkiye'den hemen ayrılacaklar, uzun bir tatile çıkacaklardı. Planın ana hatlarını çizdi. Herkesin sorumluluğunu sahiplerine yineletti. Sonra da görevlerini yerine getirmeleri için yolladı. Andre oyuncak tabancalar almak için pazar yerine gitmişti. Van Dam kartvizit bastıracaktı acele tarafından. Kart Japon harfleriyle yazılacaktı. Pierre de kitapçılardan Uzakdoğu tekstil pazarlaması üzerine bir kitap bulup gelecekti. Bütün bunların güneş batana, kumarhane açılana kadar yapılması şarttı.

O gece şans Anton Kevic'ten yanaydı. Bakara masasında 5.000 dolara yakın Türk parası kazandı. Keyfi yerindeydi. İki sandalye ötesinde oynayan Doğulunun şansı onunki kadar yolunda gitmiyordu. Gece boyunca sürekli kaybetmişti ama neyse ki, yüksek oynamıyordu. Anton barda bir viski soda içmek için oyuna ara verdiğinde, Doğulunun da orada olduğunu, kayıpları yüzünden yakındığını gördü. Anton onu teselli edici sözler söyledi. İngilizce konuşmuştu. Ama onun Fransızca yanıt verdiğini duyunca çok sevindi. Adamın Fransızca konuşması onu bir dereceye kadar şaşırtmıştı da. Kendini Bay Okada diye tanıtan Charles, «Ben Japonum,» dedi. «Ama Paris'te bir hayli kaldım.» Sonra kartını uzattı Anton Kevic'e. Anton da ona kartını verdi. İki adam havadan sudan konuştular. Paris'ten, bakaradan, söz ettiler, konu iş hayatına geldi. Bay Okada, Paris giyim zevkini Ja-

pon işçisi ve parasıyla birleştirmeyi düşünen bir yatırım danışmanı olduğunu anlattı. Giyim sanayinin ileri gelen kişileriyle görüşmek üzere İstanbul'dan Paris'e geçecekti. «Olağanüstü bir rastlantı,» diye atıldı Anton. O da aynı şeyi düşünüyordu.

Bay Okada Doğunun Fransız zevkine uygun bir pazarlama için hazır olduğunu, Japon kadınının güzel giyimden hoşlandığını uzun uzun anlattı. Anton Kevic onun bu konudaki bilgisi, ileri sürdüğü fikirler karşısında âdeta büyülenmiş gibiydi. Konuşmasının arasına Bay Okada, aslında elektronik alanında milyonlar kazanmış ama çalışma alanını değiştirmek isteyen, böyle bir işe yatırım yapmaktan zevk alacak **bir başka** Japonun daha otelde kaldığını sokuşturdu. Bu adamın adı Saito'ydu. İlginç bir kişiliğe sahipti. Odasından hemen hiç çıkmaz, ziyaretçilerin kendisine gelmesinden hoşlanırdı. Son derece zengin ve randevu alınması güç bir kişiydi. Ama eğer isterse Bay Okada bu Saito adlı işadamından Bay Kevic için bir randevu rica edebilirdi. Bay Saito'nun onu kırmayacağından emindi. Anton Kevic o gece odasına çekildiğinde mutlu bir erkekti. Tanrı aradığı kişiyi bakara masasında, iki sandalye ötesinde onunla buluşturmuştu.

Ertesi gece Kevic verilen bilgiye uyarak odasından ayrılmadı. Saat on sıralarında Bay Okada beklediği telefonu yaptı. Gizemli Bay Saito, Fransız iç çamaşırları yapımcısıyla buluşmaya razı olmuştu. Hemen aşağı inmeliydi Anton Kevic. Adam telaşla odadan fırladı. Karısı kendisini yalnız bıraktığı için yakınıyordu ama Anton aldırış etmedi.

Ama Kumarhanede Bay Okada hiç de sevinçli değildi. İkide bir saatine bakıyor, giriş kapısından yana gidip geliyordu. Sonra içini çekip Kevic'ten özür diledi. Çok sinirlenen ama Japon âdetlerini hiç bilmeyen Anton Kevic bekleceğini söyledi. Yarım saat kadar geçti. Sonunda Okada gidip telefonda uzun uzun konuştu. Döndüğünde Anton Kevic'e, Bay Saito'nun hafif bir rahatsızlık geçirdiğini, yataktan çıkmaması gerektiğinden onları odasında kabul edeceğini söyledi. Anton için bir sakınca yoktu. Zaten kumarhane iş konuları konuşulamayacak kadar kalabalık ve gürültülüydü.

410 numaralı oda boş ve içerde birinin kaldığını işaret edecek her tür işaretten uzaktı. Zengin bir Japon işadamının kala-

mayacağı kadar gösterişsizdi. Bay Okada hemen bir açıklamada bulundu. Bay Saito bu odayı özellikle iş toplantıları için tutmuştu. Müşterilerini zenginliğiyle etkilemekten yana değildi. Oda servisinden kahve istedikten sonra Anton Kevic'ten oturmasını rica etti. Yine Paris'ten, Paris'in güzelliklerinden konuşmaya başladılar.

Kahve geldiğinde Kevic bunu sabırsızlıkla yudumladı. Sonra pencerenin önüne giderek büyük, dünyanın en güzel kentlerinden biri olan İstanbul'un görünümüne bakmaya başladı. O bunun tadını çıkarırken, Charles kahve fincanına yeteri kadar uykuyu ilacı koydu. Kevic kahvesini öylesine bol şekerli içiyordu ki, bunun farkına bile varmayacaktı. Kevic gerçekten de ikinci fincan kahvesine şekeri doldurduktan sonra hemen hemen bir yudumda içip bitirdi. Sonra gitmek için kalktı. Bay Okada birkaç dakika daha beklemesini rica etti. Oturdular. Aradan bir süre geçti. Charles'ın kahveye koyduğu ilaç Kevic'e hiç etki etmiyor gibiydi. Konuşmuyorlardı.

«Tamam artık,» dedi Kevic. «Daha fazla bekleyemem.» Güvenilir olmadığını ortaya koyan Japon işadamını beklemekten yorulmuştu. Aşağıya inip bakara oynayacaktı. Bay Saito geldiği takdirde onu oradan çağırabilirlerdi. Bay Okada, Bay Saito'nun gerçekten kabalık ettiğini anlatan bir şeyler mırıldandı. Kevic kapıya gitmiş, tokmağı çevirmek üzereydi.

Bay Okada, «Bir dakika, lütfen,» diye atıldı. «Ben de sizinle geleceğim ama önce tuvalete gitmem gerek. Hemen dönerim.» Bay Okada tuvalete girer girmez, içeriye başlarına yastık yüzlerini geçirmiş iki adam içeri daldı. Bunlar Andre'yle Van Dam'dı. Kevic'in bağırmasına fırsat vermeden onu yere yatırıp ağzını bantladılar. Sonra Charles geldi. Artık kendini Bay Okada diye tanıtmaya zahmetine katlanmıyordu. İstanbul polislerinin raporlarında, Charles'ın o andaki davranışı, «Bir Yahudiye öldürmeye hazırlanan bir Filistinli gibiydi,» diye tanımlanacaktı. İlacın adamı etkilememesine sinirlenen Charles bir şırınga çıkararak bunu bir kama gibi tutup Kevic'in koluna üç kez batırdı. Kevic'in gözleri sonunda kapanınca, Charles onun kol saatini, cüzdanını, cebindeki nakit parayı aldı. Adamın pırlanta yüzüğünü takmamış

olmasına da sinirlenmişti. Kevic çalınmasından korkarak yüzüğü otelin kasasına kilitletmişti. Charles elde ettiklerine baktı. Hiç de umduğu kadar değildi. Birden o anda ikinci bir sahne planlandı.

Andre'yle Van Dam'ı uyuyan Kevic'in başında bırakan Charles lobiye çıkıp Krista'nın odasına telefon etti. Kadın telefona cevap verince, hemen yine Bay Okada numarasını oynamaya başladı. Acaba Madam Kevic lobide bulunan beylere katılma lutfunda bulunur muydu? Kocasıyla Bay Saito olağanüstü bir iş anlaşması yapmışlardı. Bunu bir yemek ve şampanyayla kutlamak istiyorlardı. Böyle bir anlaşmayı kutlamak için güzel bir kadının varlığı şarttı. İltifattan pek hoşlanan Krista on dakikaya kadar aşağıda olacağına söz verdi.

Krista lobiye indiğinde Bay Okada yüzünde geniş bir gülümsemeyle yanına koşup onu eğilerek selamladı. Planda küçük bir değişiklik olduğunu, kocasıyla Bay Saito'nun belgeleri imzalamak için odaya çıktıklarını, onları orada beklediklerini söyledi. 410 numaralı odanın kapısı, Bay Okada'nın yumuşak vuruşlarına açılır açılmaz, Krista kocasının yerde, ağzı ve gözleri bantlanmış bir halde baygın yattığını gördü. Bağırmasına, kocasının yanına koşmasına fırsat kalmadan kaba eller sırtındaki kürkü çıkarıp onu yere, kocasının yanına doğru fırlattılar. Charles onun elbisesinin kolunu yırtarak omzuna bir iğne yaptı. Birkaç saniye sonra Krista da yerde uyuyordu. Charles kadının parmaklarındaki yüzükleri, çantasından da odasının anahtarlarını aldı. Hemen yukarı, Kevic'lerin odasına çıktı. Pasaportlarını, seyahat çeklerine ve bir saate el koydu.

Şafak sökmezden biraz önce Charles, Andre ve diğer iki kişi 410 numaralı odanın kapısına «Rahatsız Etmeyin» levhasını astıktan sonra otelden kimsenin dikkatini çekmeden çıkmış bulunuyorlardı. Charles 15.000-20.000 dolar arasındaki kazançtan Pierre'le Van Dam'a haklarını verip altı aya kadar kendisinden bir haber alacaklarını söyledi. Birbirlerinden ayrıldılar.

Charles'la Andre bir taksiye atlayarak havaalanının yolunu tuttular. Atina'ya giden ilk uçağa yetiştiler. Uçakta Charles Anton Kevic'in cüzdanından aldığı 5.000 frankı kardeşine verdi. «Sanırım, bu ağaçlardan meyva toplamanın ne denli kolay oldu-

ğunu görmüşsündür.» Andre başını salladı. Ama uçuş boyunca uçtakilerin yüzlerini inceleyerek her an bir polisin gelip kendilerini tutuklayacağını düşünmeden edemedi. Öte yandan Charles'in hiçbir şey umurunda bile değildi. Durmadan konuşuyor, uzun bir dinlenmeye gereksinmesi olduğunu, kardeşini Hong Kong'da üniversiteye yollayıp işletme mühendisliği öğrenimi yaptırmaya niyeti olduğunu, böylece birlikte Asya ve Avrupa'ya yayılacak bir lokanta-disko zinciri açabileceklerini anlatıyordu. Zamanla diğer kardeşlerini de yanına alacaktı. İnsanın akrabalarıyla çalışması daha başka oluyordu. Zaman zaman Andre'nin koluna sevgiyle dokunuyordu. Doğrusu kalabalık bir aileydiler. Erkek kardeşler, kızkardeşler, Hindistan'daki kuzenler...

«Beni seveceklerdir,» diyordu Charles. «Sen de aynı kanıda değil misin?»

Andre bunu başını sallayarak onayladı. Şu anda onu kardeşine bağlayan şeyin sevgi olup olmadığından emin değildi ama yine de bağlanmıştı işte.

Krista Kevic'in kızkardeşi önceden kararlaştırılan yemek davetine uymak için Hilton Oteline gitti. Krista'nın kapısını çaldığında yanıt alamadı. Telefona da kimse cevap vermiyordu. Otel idaresini kızkardeşinin odasını açmaya razı etti. Odada kimsecikler yoktu. Polis çağrıldı. Krista ve kocası tüm İstanbul'da aranmaya başlandı.

Ancak otuz altı saat sonra 410 numaralı odanın kapısı üzerindeki, «Rahatsız Etmeyin» levhasının iki gündür kapıda durduğu bir temizlikçi kadın tarafından haber verilince oda açıldı. Anton'la karısı baygın bir halde bulundu. Nerdeyse ölmek üzereydiler. Hemen hastaneye yollandılar. Zavallılar. Bay Okada adlı bir Japon işadaminin saldırısına uğradıklarını anlattılar.

Oysa Bay Okada kimliğini çoktan değiştirmişti. Charles kendi fotoğrafını, Anton Kevic'in Fransız pasaportuna yapıştırıp bunu başarıyla kullanmıştı. Hiçbir sorun çıkmamış, Yunanistan'a kolayca girmişti.

İki kardeş Atina'da küçük bir otele yerleştiler. Niyetleri dinlenmek ve gelecek için plan kurmaktı. Charles bütün bir günü

sıcak su dolu küvette yatıp felsefe kitapları okuyarak, çay içerek geçirdi. İstanbul macerasının heyecanı çabuk geçmişti. Andre üvey kardeşinin üzerine bir ağırlığın çöktüğünü fark ediyordu. Düşünceliydi. Ama böyle zamanlarında Charles'a soru sorulmayacağını öğrenmişti. Cebi bol parayla dolu, Atina sokaklarında, lokantalarında dolaşarak onu kendi haline bırakıyordu. Üstelik iri göğüslü Yunan kadınlarından da hoşlanıyordu. Bir gün otele yorgun argın döndüğünde, Charles'ı masanın üzerine bir dünya haritası açmış, yine birtakım hesaplar yaparken buldu. Sinirliydi Charles. On bin dolara yakın parası olmasına karşı Helene'i dava edip kızını ondan alması için bu paranın yetmeyeceğini ileri sürüyordu. Haritanın üzerindeki bazı ülkelerin üzeri kırmızı kalemle X işaretleri yapılmıştı. Bunlar Charles'ın polis tarafından arandığı yerlerdi: Hong Kong, Hindistan, Afganistan, İran, İstanbul... Andre'ye, Fransa'ya dönmesinin olanaksız olduğunu söyledi. Daha sınıra adımını atar atmaz tutuklanacağını biliyordu. Andre, «Avrupa çok büyük bir kıta,» demek aptallığında bulundu. O zaman Charles önündeki haritayı bumburuşuk ederek bir köşeye top gibi fırlatıp attı. Avrupa onu ürkütüyor, korkutuyordu. Doğuda çalışabilir, rahat soluk alabilir ve geniş topraklarında kaybolabilirdi. O bir bukalemundu. Herhangi bir milliyetten olabilir, o kişiliğe bürünebilirdi. Ama Avrupa öyle değildi. Polisin çok daha ileri teknik araç ve gereçleri vardı. Bilgisayarlar, haberleşme örgütü, telefon konuşmalarını günler sonra değil de birkaç dakika içinde bağlayan santraller... Ve de rüşvetler... Ama yine de Asyaya dönemezdi. Tehlikeyi göze alamazdı. Ertesi gün bir Güney Amerika haritası alıp incelemeye başladı.

O gece Charles giyinip otelden çıktı. Andre'ye çevreye şöyle bir göz atacağını söylemişti. Atina Hilton otelinin barında Sokrat'la Euripides'in gezdiği yerleri görmeye gelen yaşlıca, klasik edebiyat profesörü bir Japonla tanıştı. Charles hemen yeni bir kimliğe büründü. Zaten aktörlükte üstüne yoktu. Kendini değişik kişilikler içinde daha rahat ve huzurlu hissediyordu. «Ne rastlantı,» dedi Charles. O da bir klasikçiydi. Sorbonda Eski Yunan Edebiyatı üzerine konferanslar vermişti. Şimdi burada Medea trajedisi üzerine kurulu bir roman yazıyordu. Adı Negishi

olan yaşlı profesör başını gülümseyerek, anlayışla salladı. Yunanistan'ın parlak geçmişine kadeh kaldırdılar. Japonca, İngilizce ve Fransızca konuşarak anlaşıyorlardı. Bir saat içinde iki adam sıkıfıkı olmuştu bile. Charles ona ertesi gün görülecek yerleri birlikte gezmeyi önerdi. Bu gece de kenti dolaşabilirlerdi. Acaba Japon dostu Akropolis'in kucağına sokulmuş, tavernalardan oluşan bölgeyi biliyor muydu?

Dik merdivenleri çıkıp müzik sesi ve şarabın attırdığı kahkahalarla dolu kafeteryaların önünden geçtiler. Turistler asma çardaklarının altında gülüyor, oynuyorlardı. Charles'la yeni Japon dostu sarımsak ve bibere yatırılmış köfte ve kavun yediler. Şarkılar söylediler. Yunan erkek ve kadınlarından oluşan folk sanatçıları dansederek masalarının yanından geçince onları alkışladılar. İçtiler. Profesör Negishi bu Baküs şenliğinde kendinden geçmişti âdeta. Gözkapakları birden ağırlaşınca, genç dostundan özür dilemeye başladı. Yaşlıydı. Çabuk yoruluyordu. Böylesine erken bir saatte uykusu geldiği için çok üzgündü. Charles sevgi dolu ve anlayışlıydı. Yarını, günlerini planlayıp daha olumlu, yararlı bir biçimde geçirirlerdi. Taksiye atlamış dönerlerken, Negishi'nin gözleri iyiden kapandı. Charles onun Hilton'un lobisine girmesine yardımcı oldu. Vakit gece yarısı olmasına karşın lobi kalabalıktı. Charles rahat bir soluk aldı.

Ertesi gün öğleye doğru yaşlı Japon şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Genç arkadaşının onu yatırdığını, sonra, «İyi geceler,» dileyerek gittiğini hayal meyal anımsıyordu. Negishi biraz kendini toparlayınca pasaportunun, Nikon marka kamerasının, cüzdanının, saatinin, Tokyo'ya dönüş biletinin, 10.000 yen'le 820 dolarlık seyahat çekinin çalınmış olduğunu anladı.

Charles'ın moral bozukluğu gitmiş, yerini canlı, neşeli bir bir hava almıştı. Andre artık kardeşinin bir avcı olduğunu biliyordu. Tüm duyguları bir noktada toplanmadıkça, görünürde belli bir hedef bulunmadıkça, Charles boş bir kişi gibi hissediyordu kendini. Japon profesörü soymak klasik bir hırsızlık örneğiydi. Çabuk ve düzenli olmuştu. Şiddet kullanılmamış, başlangıcından sonuna dek dört saat içinde tamamlanmıştı.

Charles, Japon profesörün gittiğinden, güvenini sarsan genç meslektaşını ele vermeyeceğinden emin olduktan sonra

Hilton Otelinin lobisine yine cesaretle gitti. Otelin kafeterya ve lokantalarında sıradan bir turist gibi dolaşıyor ama çevresindekileri dikkatle inceliyordu. Sonunda Charles adı Kemal olan iriyarı bir Arabı gözüne kestirdi. Adamın çoraplarının içine kadar altınla dolu bir zengin olduğu her halinden belliydi. Kemal zamanının çoğunu Hilton'un lobisindeki divanda oturup havuzdan çıkan kadınları seyretmekle geçiriyordu. Charles avını avlamak için iyi bir yem bulması gerektiğine karar verdi. Tanrıya şükürler olsun ki, bir gün önce olgun ve dolgun, eski bir hipi olan Amerikalı bir kız arkadaşına rastlamıştı Atina'da. Adı Mary Clair olan bu Amerikalı kız ona Singapur'da, sonu başarısız biten bir işde yardımcılık etmişti. Mary Clair'in kıyafetinden, saçlarının durumundan paraya gereksinmesi olduğu belliydi. Charles ona 250 dolar vaat ederek iş önerisinde bulundu. Mary Clair'e pahalı olmayan ama dolgun göğüslerini, biçimli bacaklarını olduğu gibi ortaya koyan bir elbise satın aldı. Saçlarını kendisi kesip biçimlendirdi. Sonra onu Andre'yle birlikte Hilton'un lobisine yolladı. Kemal hemen ağa düştü. İki saat sonra Mary Clair'in götürdüğü ucuz bir otel odasında derin bir uykuya dalmıştı bile. Charles onun cebinden otel odasının anahtarını aldı. Hilton Oteline gidip adamın 3.000 Fransız frangını, 250 dolarını, Mısır pasaportunu ve birkaç Alman markını aldı. Andre de yanındaydı. Çevresine bakınan Andre'nin gözüne, belki de Kemal'in hediyeelik eşya satan bir dükkândan satın almış olduğu bir bebek ilişti. Bebeğe Yunan ulusal kıyafeti giydirilmişti. Kalçalarına bastırıldığında Yunan rakısı içmiş bir fahişe gibi kahkahalar atıyordu. Andre gülerek bebeği cebine attı. Charles bu davranışı gereksiz bulmuştu ama küçük erkek kardeşi bebeklerle oynamak istiyorsa, öyle olsundu, oynayabilirdi. Ses çıkarmadı.

İki başarılı işten sonra Andre ağabeyinin Atina'da daha birkaç hafta kalacağını tahmin ediyordu. Oysa kasımın ortalarına doğru Charles birden buradan gitmeleri gerektiğini bildirdi. Fırtınalı, yağmurun sicim gibi yağdığı, Ege Denizinin kapkara dalgalandığı bir gündü. Mary Clair'e parasını vermek için onunla alanda buluştuklarında, iki polis Charles'a dikkatle, sert sert bakmışlardı. Üstelik Yunanistan'ın siyasal havası da onu kaygılandırıyordu. Gerçi George Papadopoulos iktidardan düşmüş,

askerlerin diktatörlüğü sarsılmıştı ama kent yine de askerlerle polislerin elindeydi. Rahat değildi. Şimdi gözünü Beyrut'a dikmişti Kışı geçirebilecekleri sevimli bir kentti Beyrut. Üstelik orada Avrupalı'dan çok Asyalı vardı .

Charles ataşe çantasının dibindeki gizli gözde bulunan çeşitli çalıntı kredi kartlarından biriyle Andre ve kendisi için iki uçak bileti aldı. Havaalanında pasaport kontrolünden ve gümrükten kazasız belasız geçip kendilerini uçağa götürecek otobüse bindiler. Andre, Yunanistan'dan ayrıldıklarına seviniyordu. Yetkili makamlara her seferinde sahte belgeler göstermeye alışacak kadar olgunlaşmamıştı daha.

Otobüse bindiklerinde tedirginliği kayboldu. Koltuğunda ayakta durmuş, iki yana sallanan küçük bir kız gördü. Çocuk üç dört yaşlarındaydı. Andre ona gülümsedi. Küçük kız ona çekingen çekingen karşılık verdi. Andre içgüdüsel olarak elini cebine atıp Mısırlıdan çaldığı bebeği çıkardı. Çocuğa uzattı. Çocuk kalçasından tutunca bebek bir kahkaha attı. Kızın hoşuna gitmişti bu. Çiçeği burnunda hırsızla küçük kız birkaç dakika böylece eğlendiler.

Oysa kader onlara acı bir oyun oynamaya hazırlanıyordu. Bebeğin kahkahası üzerine öfkeli bir feryat koptu. Otobüsteki kalabalığın arasından dev yapılı bir Mısırlı onlara doğru atıldı. «O, ta kendisi!» diye bağırdı Kemal. «Beni soyan adam!» Mısırlı kalın parmaklarını Andre'nin boynuna geçirmeye çalışırken, otobüsü silahlı polisler sarıverdiler. Gece olduğunda Charles'la Andre hapisteydiler. Bu sırada Kemal, Mekke'ye doğru diz çökmüş, kaderin güzel oyunu için Allah'a şükreliyordu.

20

Herhangi bir dolap çevirmeye yer ve zaman uygun değildi. Atina polisi Charles'ın çantasında birkaç tane altın saat, ki bunlardan biri yakın zamana dek Mısırlı Kemal'in bileğini süslüyordu, bir altın Dunhill çakmak, bir radyo, iki altın Parker dolmakalem, çeşitli ülkelerin paraları, çalınmış kredi kartları, yarım dü-

zine kadar pasaport, bir de şimdi üzerinde, Paris'te zengin olmuş bir Türk'e oldukça benzeyen Charles Sobhraj'ın fotoğrafı bulunan Anton Kevic'in pasaportunu buldu.

İstanbul'da, iç çamaşırları yapımcısıyla karısının soyulma öyküsü Yunan basınında oldukça geniş bir biçimde yer aldığından Charles'ın bu sansasyonel suçla ilişkisinin olduğunun anlaşılması uzun sürmedi. İstanbul polisi hemen iki suçlunun kendilerine verilmesi için başvuruda bulundu. Yüksek mevkiden bir Türk polisi, «Turist konuklarımızı rahatsız ederek ülkemizin huzurunu kaçıran bu haydutlara gereken ceza verilmelidir,» diyordu yazısında.

Bir Atina polis karakolunda sıkı güvenlik önlemleri altında kalan Charles olanaklarını incelemeye başladı. İstemediği tek şey Türk makamlarına teslim edilmektir. Yunan yasaları üzerine fikri vardı. Burada işlerini daha iyi yoluna koyabilirdi. Sorguya çekilmek üzere koridorda bekledikleri bir gün Charles kardeşiyle konuşabilecek birkaç dakika buldu. «Hiçbir suçu kabullenme,» dedi. Andre'ye. «Hiçbir şey söyleme. İş bana bırak. Ben Yunan yasalarını biliyorum.»

Charles gerçekten de Yunan yasalarının çok ilginç bir maddesini biliyordu. Bir tutuklu cezaevinde duruşmaya çıkmadan bir yıl bir gün kalabilirdi. Ama o zaman, eğer duruşması henüz başlamamışsa tutuklu serbest bırakılabiliyordu. Kumar oynamaya, bu bir yıl bir gün maddesinden yararlanmaya karar verdi. Bir yıl içinde de ne olacağını Tanrı bilirdi. Charles tüm suçlamaları reddetti. Mısırlıyı soyduğunu kabul etmediği gibi, Anton Kevic'in pasaportunun çantasına nasıl girdiğinden de haberi yoktu. Belki de onu ve diğer eşyaları çantasına polis koymuştu!

Davayla ilgili dosyanın hazırlanmasına kadar Charles Sobhraj'la Andre Darreau'nun Korydallos adlı cezaevine konulması kararlaştırıldı. Charles bir dereceye kadar ferahlamıştı. Yeraltı dünyasında Korydallos hiç de fena bir yer sayılmazdı. Kabil'deki zindanla karşılaştırılırsa, hemen hemen lüks bir yerdi. Charles orada «çalışabileceğini» düşünüyordu.

Bir polis arabasıyla cezaevine giderlerken, Charles kardeşiyle konuşma olanağını buldu. Ellerinden ve ayaklarından bir-

birlerine zincirlenmişlerdi. «Polis bizi cezaevi yetkililerine devreder etmez,» dedi Charles. «Durum değişir. Polis bizim kim olduğumuzu biliyor. Ama cezaevi yetkilileri bilmez.» Andre başını salladı. Ama Charles'ın ne demek istediğini anlamamıştı. Charles konuşmasını, «Cezaevinde bizim kardeş olduğumuzu bile bilen yok,» diye sürdürdü. Birbirlerine benzeyen iki Doğuluydu onlar. Zaten Avrupalılar bütün Doğuluların birbirlerine benzediklerini düşünürlerdi. Bu yüzden diye Charles bir öneride bulundu. Adımlarını cezaevinin eşiğinden içeri atar atmaz kimliklerini değiştireceklerdi.

Andre normal olarak bunun ne gibi bir sonuç vereceğini bilmek istedi. Charles neden Andre Darreau olmak istiyordu? Kendisi neden Charles Sobhraj olacaktı? Belki de Andre o anda ağabeyine bu denli güvendiği için şimdi Paris'te sakin, oldukça iyi bir işde çalışıyor ve Paris bulvarlarında güzel kızlarla dolaşıyor olacağına, burada bir Yunan cezaevine doğru gittiğini düşünüyordu. Başını olumsuz anlamda salladı. Altı ülkede, iki kıtada fellik fellik aranan birinin adını ve kimliğini kabullenmek istemiyordu.

Ama Charles ısrar etti. Her şeyi inceden inceye düşünmüştü. İçerde birkaç hafta yattıktan sonra yetkililer Andre Darreau'nun sabıkalı biri olmadığını anlayacak, onu en fazla azarlayarak Yunan sınırları dışına çıkaracaklardı. Andre anlamaya başlamıştı... Eğer Charles, Andre Darreau olursa, en kısa zamanda özgürlüğüne kavuşacak kişi o olacaktı. Soğuk bir tavırla, «Peki ben ne olacağım?» diye sordu.

Charles ülkeden güvenle çıktıktan sonra Andre'ye şifreli bir telgraf çekecekti. Ondan sonra kardeşinin tek yapacağı şey, gerçek Andre Darreau'nun kendisi olduğunu açıklamak, yetkililerin yanlış kişiyi serbest bıraktıklarını söylemek olacaktı.

Andre bir an düşündü. Peki, cezaevi yetkilileri bu yüzden onu suçlayıp cezasını artırmazlar mıydı? Charles hayır diye başını salladı. O zaman Andre Fransız Konsolosluğuna telefon edip her şeyi bildireceğini söyleyerek onları tehdit edebilirdi. Artık Yunanistan'da yeni bir hükümet kurulmuştu. Bir Fransız vatandaşı, hele bu kişi yanlış kişi olursa, cezaevinde tutup güç

duruma düşmek istemezlerdi. Korydallos görünmüştü. Andre'nin konuyu daha fazla düşünecek zamanı kalmamıştı. Atina'dan yirmi dakikalık uzaklıktaki cezaevi, Pire limanı yakınındaki güneşten cayıp cayıp yanan bir tepenin eteğine kurulmuştu. Sanayi bölgesinin merkezinde bulunduğundan, Korydallos gri krem karışımı duvarlarıyla bir fabrikaya benziyordu.

İki kardeş serin bir holden, bakımlı çiçek tarhları, meyva ağaçları bulunan bir bahçeden, duruşmalarının yapılmasını bekleyen tutukluların bulunduğu Bölüm 4 denilen yere alındılar. Yerler yeşil, benekli mermerdendi. Sık sık sabunla yıkanan beyaz duvarları, TV's, radyosu bulunan bir eğlence odası vardı. Bir cezaevi yetkilisi gelenleri saymaya başladı. Elindeki listeden, «Charles Sobhraj?» deyince Andre Darreau bir anlık bir duraksamadan sonra bir adım öne çıktı. Şimdi iki kardeş gerçekten kimlik değiştirmişlerdi.

Aradan birkaç hafta geçti. Günler tekdüze geçiyordu. Charles'la Andre aynı koğuşa kondukları için şanslıydılar. Sabahları yediyi çeyrek gece kaldırılıyorlardı. «Ben insanı sabahın beşinde yatağından fırlattıkları cezaevlerinde kaldım,» dedi Charles. Üstelik yemekler de güzeldi. Kahvaltıda süt, tost, akşam ve öğle yemeklerinde sebze, balık ve et vardı. Çalıştırılmıyorlardı. Böylece günler kitap okumak, mektuplar yazmak ya da eğlence odasında TV izlemek, radyo dinlemekle geçiyordu. Diğer mahkûmlara kendilerini Vietnamlı olarak tanıtmışlardı. Charles hiçbirisiyle aşırı samimiyet kurmuyor, kardeşinden de aynı biçimde davranmasını istiyordu. Cezaevlerinde insan çok dikkatli olmalıydı. Mahkûmların arasında cezaevi yetkilileriyle işbirliği yapan casuslar olurdu.

Charles çoğunlukla zamanını Yunan yasalarını incelemekle geçiriyordu. Bir gün oturup serbest bırakılması için yetkililere dokunaklı, etkili bir mektup yazdı. Aristo ve Nikos Kazantzakis'ten parçalar aldı mektubuna. Yunanistan'ın demokrasinin beşiği olduğundan, haksızlıklardan daima kaçındığından söz etti. Altına da Andre Darreau diye imza attı.

Aradan iki ay geçti ama mektubuna bir yanıt alamadı. Andre karamsarlığa kapılmış, Charles de sinirlenmeye başlamıştı. Her gün mektubuna bir yanıt gelecek diye bekliyor, her günün

sonunda da düş kırıklığına uğruyorlardı. Sonunda Charles'ın sabrı tükendi. Bir gün kardeşine, «Sanırım buradan kaçabiliriz,» dedi. Sabırlı olmaları gerekiyordu. Özellikle Andre'nin.

Ondan sonraki günler Charles zamanını cezaevinde dolaşarak, hem mahkûmlar, hem de gardiyanlarla konuşarak geçirdi. Ve de bir gece gömleğinin düğmelerini açıp göğsünden Korydallos'un bir haritasını çıkararak Andre'yu şaşırttı. «Bunu nereden buldun?» diye atıldı Andre. Ama Charles başını sallayarak gülümsedi. «İnsan zorunlu kalırsa her şeyi öğrenir,» dedi.

İki kardeş mum ışığında haritayı incelediler. Charles cezaevinin Bölüm 4'ünün altından 120 hücrenin gereksinmesini karşılamak için büyük bir su kanalının geçtiğini keşfederek bayağı sevindi. Bu kanal Atina kanalizasyon sistemiyle birleşmek üzere duvarların ötesindeki büyük bir yeraltı su borusuna boşalıyordu. Çoğu Yunan cezaevlerindeki su boruları bir insanın içinden sürünerek geçemeyeceği kadar dar oluyordu ama Korydallos'un altından geçen borular oldukça geniş gibi görünüyordu. Onlar gibi ufak tefek, güçlü ve becerikli iki kişi bu işi pekâlâ başarabilirdi. Borulara inecek az bir kazıyla özgürlüklerine kavuşacaklardı.

Tünel kazmaya başlamalarından önce çözümlemeleri gereken bir sorun vardı. Charles'la Andre ikinci katta kalıyorlardı. Birinci kata inmeleri gerekiyordu. Bu yüzden de kavgacı, gürültücü oldular. Çok geçmeden aynı katta kalanlar onların bu tutumundan yakınmaya başladılar. Bir sabah gardiyanlar gelip iki Vietnamlinin daha sıkı gözaltında tutulabilecekleri alt kata alınacaklarını bildirdiler. Adamlar şamatayı bastırmak için ikide bir üst kata koşuşturmaktan yorulup bıkmışlardı.

Aşağı kata inince örnek bir mahkûm oldular. Kuzu gibiydiler. Çok geçmeden de gardiyanlar onlarla aşırı biçimde ilgilenmekten vazgeçtiler. Şimdi bir sorun daha vardı. Kazıya yardım etmeleri için iki kişi daha gerekiyordu. Döşeme otuz santim kalınlığındaydı. Üzerine de mermer döşenmişti. Tünelin bir başka hücrede kazılması çok daha güvenceli olacaktı. Charles'ın hesaplarına göre, kazı ancak altı haftada tamamlanabilirdi.

Ondan sonraki birkaç gün Bölüm 4'teki yüz kadar mahkûm dikkatle incelendi. İnceledikleri arasında, bir deri bir kemik kal-

miş, bir zamanlar Edith Piaf'ın aşığı olduğunu ileri süren, George Pompidou üzerine açık saçık şarkılar söyleyen bir morfin müptelasından başka bir Fransızı bulamaması Charles'i düş kırıklığına uğratmıştı. Dikkati uyuşturucu madde kaçakçılığı yüzünden hafif bir cezaya çarptırılmış olan iki Amerikalı üzerinde toplandı. Birinin adı Pete, diğerkinki de Snapper'dı. İkisi de atlet yapılı, güçlü kuvvetli gençler oldukları gibi, ABD'nin Vietnam'ın içişlerine karışmasına da karşıydılar. Bu yüzden iki savaş kurbanı Vietnamlıyla tanışmaktan hoşnut olmuşlardı. Charles onları Vietnam'dan, savaş yüzünden kaçmak zorunda kaldıklarına inandırmıştı. Baştan başa altüst edilen o zavallı ülkenin sorunları uzun uzun tartışıldı. Charles Vietnam taraftarı oldukları için onları bol bol pohpohluyordu.

Dördü yakın dost oldular. Hücreleri de ana koridor üzerinde, tam karşı karşıyaydı. Gündüzleri mahkûmlara hücre kapılarını açık bırakma izni verilmişti. Gürültü ya da sorun çıkarılmadığı takdirde birbirlerini de ziyaret edebilirlerdi. Bir gece Andre ağabeyine konuyu neden açmadığını sordu. Charles onlara güvenip güvenemeyeceğinden emin olmak istiyordu. Kaçmak istemeleri gerekiyordu. Acele ederse kuşku uyandırabilirdi.

Ertesi gün dördü bir araya geldiklerinde, Charles konuyu ne kadar ceza yiyebilecekleri üzerine çevirdi. Üzerlerinde ne kadar uyuşturucu bulunmuştu? «On iki gram esrar,» dedi Snapper. Uzun boylu, sapsarı saçlı, çilli yüzlü bir Teksaslıydı. Oklaholalı olan Pete'deyse o kadar bile bulunmamıştı. Askere alınmamak için Kanada'ya kaçmış, oradan Avrupa'ya geçip bir İngiliz kıızıyla evlenmiş ama onun Malta'da elektronik hesap makineleri satan ikinci bir kocası olduğunu öğrenmişti.

On iki gram esrar fazla bir şey gibi görünmeyebilirdi ama Korydallos'da kalan birini tanımıştı Charles. Üzerinde yalnızca bir gram esrarla yakalanmış ama altı yıl hüküm giymişti. İki Amerikalının şaşkınlıklarına diyecek yoktu. Bir avukat onlara bir yıldan daha az bir hüküm giyeceklerini söylemiş, onlar da buna inanmışlardı. Charles başını sallayarak Yunanlıların uyuşturucu konusunda çok titiz olduklarını anlattı. Askeri cunta sırasında yargıçlar bu tür suçlara ölüm cezaları bile vermişlerdi.

Şimdi Amerikalıların üzerine bir ölüm sessizliği çökmüştü. Charles bu kez **kendi** konularına geçti. Onun ve «arkadaşı»nın. Hâlâ kardeş olduklarını, kimlik değişikliği yaptıklarını gizliyorlardı. Onlar belki de ömür boyu hapis cezasına çarptırılacaklardı. Suç da, Charles'e göre Vietnam Savaşındaydı. Onunla arkadaşı ülkelerinden kaçmak zorunda bırakılmışlar, bir başlarına Yunanistan'a gelmişler, salt karınlarını doyurmak için hırsızlık etmek zorunda kalmışlardı. Amerikalılar şimdi onları nasıl teselli edeceklerini bilemiyorlardı.

Charles içini çekti. Eğer bir yolunu bulsa buradan bir an önce kaçardı. Yine de bir çaresi vardı. Birisi ona hapishanenin haritasını vermişti. Bundan anlaşıldığına göre, hücrelerin altına, içinden sürünerek geçilebilecek genişlikte su boruları döşenmişti. Ama tünel kazmayı nasıl başaracağını bilemiyordu. Charles yavaş yavaş ve zekice, iki Vietnamlının kaçmalarına yardım etmelerinin yalnızca onların fikri değil, aynı zamanda **görevleri** de olduğuna iki Amerikalıyı inandırdı. Sonra onlar da bu yolla kaçabilirlerdi! Hemen kendi hücrelerinde bu işe başlayabilirlerdi. Acaba tünel kazmaya Charles'la Andre de yardım ederler miydi?

Daha sonra Andre ağabeyini kutlamaktan kendini alamadı. Taktik harikaydı. Charles kendi fikrini onlara, sanki fikir aslında onlardan çıkmış gibi işlemişti. «Psikoloji bilmenin yararlarını anladın mı?» dedi Charles. Esnedi. Sonra kardeşinden susmasını istedi. Uyuyup dinlenmeliydiler. Yarın özgürlüğe giden tüneli kazmaya başlayacaklardı.

Araç gereçleri bir avuç dolusu paslanmış çiviyle bir çatal, bir de kaşıktı. Dört kişi bunlarla otuz santim kalınlığındaki döşemeyi kazmayı, hemen hemen iki metre toprağın derinliğine inmeyi planlıyorlardı. Sonra... Sonra nereye, nasıl ulaşacaklarını kim bilebilirdi ki? Charles çalışmanın tam sekiz hafta süreceğini hesaplamıştı. Haftada yedi gün, güneşin doğmasından batmasına kadar, beş altı metre ötede nöbet tutan gardiyana rağmen çalışacaklardı. İşin tehlikesi soluk kesiciydi. İki hafta sonra mermer kazılıp toprak bölüme geçilmişti. Ondan sonra Charles'la Andre tümüyle tünelin içinde çalışmaya başladılar. Delik an-

cak onların ince vücutlarını alacak genişlikteydi. Geniş omuzlu Amerikalılar buraya giremezlerdi. Pete'le Snapper bunu bir türlü anlayamıyorlardı. Charles arada sırada «zaman gelince» deliğin genişletileceği üzerine belli belirsiz imalarda bulunuyor, saf Amerikalılar da buna inanıyorlardı.

Çukurda ancak bir kişi çalışabiliyor, diğer üçü durumu normal göstermek, dışardan gelip geçen gardiyanların dikkatini, çekmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Daha işin başlangıcında Charles deliği gizleyecek zekice bir çare bulmuştu. Bir kâğıt bulup bunun üzerine yerdeki tam tamına uyan mermer şekli çizdi. Korydallos da isterlerse mahkûmlar odalarını temizleyebilirlerdi. İstemeyenler de kendi pislikleri içinde yatıp kalkarlardı. Tıpkı domuzlar gibi. Amerikalı gençler Charles'la tanışmazdan önce de hiç temiz, bakımlı değildiler. Bu yüzden de gardiyanlar deliği kapatan kâğıdın üzerine biriken pisliğin farkına bile varmadılar.

En önemli sorun çıkan taş ve toprakları ne yapacaklarıydı. Sonunda bunu da, her bahçeye çıkışlarında gömleklerinin içine toprak doldurup sonra bahçenin kuytu bir köşesine dökmekle çözümlerler.

Tünel hemen hemen iki metreyi bulduğunda Charles kazının geniş su borusunun bulunduğunu sandığı yöne doğru dönmesini istedi. Kazının dokuzuncu haftasında Andre hiç beklenmedikleri bir duvarla karşılaştı. Planda böyle bir duvar yoktu. Charles inip baktı. Duvarı delerek geçmeye karar verdi. Başka çare yoktu. Andre kiremitler arasındaki kireçleri kazımaya başladı. Saatler geçti. Andre'nin dinlenmesi için kazıyı Charles sürdürdü. Sonra yine Andre aşağı indi. Duvarda bir delik açılmak üzereydi.

Birdenbire, gürültüyle duvar çöktü ve sular sel gibi çukuru bastı. Andre bağırdı ama ağzına su dolmuştu. Boğulacaktı! Umutsuzca artık kaygan bir hale gelen duvarlara tutunmaya çalışarak hayatının en uzun iki metre yolunu katetmeye çalıştı. Charles suyun sesini duymuştu. Yarı beline kadar delikten aşağı sarkarak üvey kardeşini çekip kurtardı. Korkudan donakalmış Pete'le Snapper'e taşı toprağı atıp çukuru kapamalarını emretti. Öğleden sonraki kazıdan çıkan topraklar henüz bahçeye taşınıp

atılmamıştı. Dört kişi suların oda düzeyine kadar yükselişini dehşet içinde izlediler. Bereket versin, dışarıya taşmadan sular geri çekilmeye başladı. Döşemeye bir damla su çıkmamıştı. Charles onların umutsuzluğa düşmesine izin veremezdi. «Yarın yeniden başlarız kazmaya,» dedi. «Şimdi toprak daha yumuşaktır. Kazması kolay olur.»

Ama geceleyin sular bir yol bularak onlarınkinden iki hücre ötede ortaya çıktı. Lübnanlı bir mahkûm avaz avaz bağırıp gardiyanı çağırdı. Ertesi sabah yetkililer mahkûmlardan birinin su tesisatını kurcalayıp kurcalamadığını anlamak için her yeri didik didik ettiler. Birkaç gardiyan Pete'le Snapper'ın yarı karanlık, pis hücreesine girip şöyle bir baktılar. Hayret edilecek şey, yerdeki kâğıdı ve onun altındaki deliği farketmediler.

Sonunda su taşkınyla mahkûmların hiçbir ilgisi olmadığına karar verildi ve cezaevindeki hayat normale döndü. Ama can sıkıcı bir değişiklikle. Şimdi Pete'le Snapper'ın hücrelerinin dışında bir gözetçi duruyordu. Adam tüm koridoru olduğu gibi görebildiği için orasını yeğlemişti. Kazıya devam etmek olanaksızdı.

Bu durum Pete'le Snapper için bir sorun olmadı. Çünkü birkaç hafta sonra avukat, Snapper'ın ailesinin yolladığı paradan yararlanarak onların tahliye emrini çıkarmıştı. Amerikalılar André'yle Charles'la vedalaşıp öpüştüler. Bir gün bir yerde yine karşılaşmayı umduklarını söylediler. Charles onların Yunanistan çıkmalarına kadar belirli bir süre bekledi... Bir ya da iki gün... Sonra gardiyanı çağırıp her şeyi anlattı. Pete'le Snapper'ın hücreesindeki kâğıdı kaldırıp deliği gösterdi. Böylece tüm suçu Amerikalıların üzerine yıkmış oluyordu. Amerikalılar onu tehdit etmişlerdi. Ne de olsa onlar güçlü kuvvetli, kendisiyse, zayıf, çelimsizdi. Dediklerini yapmak zorunda kalmıştı. Bunun karşılığı, bir hafta boyunca Charles'in iki katı fazla süt tayını almak oldu. Oysa kendisine hastanede bir iş vereceklerini ummuştu. Oradan nasıl olsa kaçmayı başarırdı.

Ancak Charles'in cezaevi yetkilileri gözündeki itibarı uzun sürmedi. Birisi onu ele vermişti. Tünel öyküsünü kimin şakıdığını Charles asla öğrenemedi. Ona Yunan yasalarına karşı gelip cezaevinden kaçma teşebbüsünde bulunmaktan sekiz

ay hapis cezası verdiler. Bunun yanında insanın tüylerini ürper-
ten bir de ek durum vardı: Aegina Adasındaki cezaevine nak-
lolacaktı. Bu, Fransızların Şeytan Adasının karşılığıydı. Atina'-
dan yalnızca on altı mil uzakta olan Aegina Cezaevi dik, vol-
kanik kayaların üzerine kurulmuştu. Charles birkaç gün içinde
ve cezaeviyle ilgili öğrenilecek ne varsa açılan hücrelerde kilit
altında tutuluyorlardı. Burada mahkûmların gezip dolaşmalarını,
biraz eğlenceli vakit geçirmelerini sağlayan bir yer yoktu.
Yaşam hücrede başlayıp hücrede bitiyordu. Eğer Charles
burada da bir tünel kazmayı düşünüyorsa, tünelinin iki yüz
elli metre kayalık bir bölgeyi geçip dalgaları öfkeyle sarp kıyı-
lara vuran, Odise'nin bile geri dönmesine neden olan açık de-
nize çıkacağını bilmesi gerekiyordu. Bir kaçış yolu bulabilmek
için Charles kafasını alabildiğine çalıştırıyordu. Ama yoktu.
Cezaevi duvarları kaçmaya çalışanların korkunç öyküleriyle
çınlıyordu. Sağlıkla ilgili şikâyetler adada kalan bir doktor ta-
rafından dinleniyordu. Hastane ya da revir gibi bir yer yoktu.
Mektuplar sıkı bir sansürden geçiyordu. Çevresinde insanlar
çıldırıyordu. Charles onların feryatlarını geceler boyunca
dinliyordu.

Charles burada bir yıl dayandı. Bir gün hastalanınca, bu-
nun kendi çıkarına olduğunu düşündü. Hafif bir dizanteri ge-
çiriyordu. Ama bunu çok ciddi bir hastalık biçimine sokmaya
karar vermişti. Gardiyanlara belli etmeden perhiz yapmaya
başladı. Yemeklerini gömüyordu. Bir hafta içinde kilo verip za-
yıfladı. Yüzü sapsarı olmuştu. Ateşi de vardı. Bir taş bulup
bununla derisi morarınca kadar karnına vurdu. Bir yandan
bu morartıların bir iç kanama biçiminde yorumlanması için dua
ediyordu. Sonra, ayakta bile zor duracak bir hale gelince, dok-
tor getirilmesi için yalvardı.

Doktor, Charles'in Atina'daki bir hastaneye gönderilip has-
talığına doğru bir teşhis konulmasına karar verdi. Haftada bir
kez Aegina'dan bir gemi kalkıyor, ciddi biçimde hasta olan
mahkûmları Pire'ye götürüyor, sonra da geri getiriyordu. Ae-
gina'dan ayrılacağı sabah Charles gemiye âdeta kollar üzerin-
de taşındı. Oylesine halsizdi. Ama kafası cin gibi çalışıyordu.
Bir ara dönüp korkunç cezaevine baktı. Cehennemden çıkmış-

tı. Oraya bir daha asla dönmeyeceğine kendi kendine yemin etti.

Atina Hastanesinde genç bir doktor Andre Darreau adlı hastayı muayene edip kan ve idrar tahlilleri yaptırdı. Sonra da tahlil sonuçlarını beklemesi için cezaevine dönmesinde hiçbir sakınca olmadığını belirtti. Hastanın kritik bir durumu yoktu. Midesini üşütmüş olmaktan başka bir derdi olduğunu sanmıyordu. «Ya karnımdaki morluklar nedir?» diye bağırdı Charles. Doktor omuz silkti. Belki de mahkûm düşmüştü de bunu anımsamıyordu. Bir iç kanama olsa testler bunu hemen gösterirdi. Charles ağlayacak haldeydi. Hastanede birkaç gün kalabilmek için doktora yalvarıp yakardı. Ama genç doktor ona aldırmadı. Gardiyanı çağırmak için dışarı uzandı. O bir saniyelik süre içinde Charles bir hastabakıcının ya da hastanın dikkatsizce tezgâhın üzerinde bırakılmış olan çantasını kapıp cebine attı. Sonra çantanın içinde kaçmasına yardımcı olabilecek bir şey buldu.

Gardiyanlar geldiğinde, Charles üstünün aranmaması için dua ederek hiç sesini çıkarmadı. Ölümcül hasta rolünü sürdürüyordu. Bu yüzden de gardiyanlar ona dokunmak istemedikleri gibi zincire de vurmadılar. Dört diğer mahkûmla birlikte küçük bir polis kamyonetinin arkasına bindirdiler. Pire limanından mahkûm gemisine binip cehennem adasına geçeceklerdi.

Limanda beklenmedik bir rötâr oldu. Gemi gecikecekti. Charles polis arabasının parmaklıklı pencerelerinden dışarıya baktı. Ellerinde Atina'dan aldıkları öteberiyle dolu çarşı fileleriyle yaşlı kadınlar, dar pantolonlu genç denizciler, iş tutmak ya da adalardaki ailelerini ziyarete gitmek için bekleyen sokak kadınları vardı. Charles limanda kalabalık çoğaldıkça sevinmiyordu. Çok geçmeden polis arabasının çevresinde iki yüze yakın kişi toplanmıştı.

Acele etmesi gerekiyordu. Sağındaki mahkûmdan alçak sesle kibrit istedi. Mahkûmların kibrit taşımaları resmen yasaktı ama çoğunluğu kibriti şuralarına buralarına bir sigara bulup içme fırsatı çıkar umuduyla saklarlardı. Charles'in şansı yaver gidiyordu. Mahkûm ona ağzına kadar dolu bir kibrit:

uzattı. O zaman Charles birden ayağa kalkıp cebinden kocaman bir şişe Fransız parfümü çıkardı. Sanki bir gemiyi kutsuyormuş gibi şişenin ağzını kırıp içindekini yağlı paçavra yığınının üzerine döktükten sonra kibriti çıkıp kutusuyla birlikte üstüne attı. Alevler parladı. Açgözlülükle paçavraları yutmaya, yayılmaya başladı. Mahkûmlar arabanın kilitli kapısına vurarak bağıryorlardı. Gardiyanlardan biri parmaklıklı pencereden içeriye baktı. Sonra arka kapıyı açmak için koştu. Alev alev yanan mahkûmlar dışarı uğradılar. Büyük bir kargaşa çıkmıştı. Çünkü bağırان, debelenen mahkûmların hali yakında duran kalabalığı da etkilemişti. Sirenler havayı acı acı deldi. Turistler resimler çekmeye başladılar. Mahkûmlar yanan elbiselerini söndürmek için kendilerini suya atmışlardı.

Ve de Charles Sobhraj yavaşça, önce dikkati çekmemeye çalışarak kalabalığa karışıp, sonra halsiz vücudunun derinliklerinden olanca gücünü toplayarak koşmaya başladı. Onun kaçtığını polislerden hiçbiri farketmemişti. Limandakiler de onu durdurmaya kalkışmadılar. Şaşkına dönen görevliler çevreyi şöyle bir aradıktan sonra döndüklerinde orada bulunanlara, tehlikeli bir mahkûmun kaçmasına neden göz yumduklarını sordular. Yaşlı bir kadın gülerek, «Ben burada film çevriliyor sandım,» dedi.

Birkaç gün sonra Paris'te Felix d'Escogne'nin telefonu çaldı. Beyrut'tan aranıyordu. Charles sanki başarının eşiğinde, çok mutluymuş gibi eski dostuyla konuştu. Sonra merak etmiş gibi Helene'i yakın zamanda görmüş olup olmadığını sordu. Felix konuyu değiştirmeye çalıştı. Ama Charles buna kanmadı. Gerçeği bilmek istiyordu.

O zaman Felix açık açık konuştu. Helene bir Amerikalıyla evlenip Amerika'ya gitmişti. Shubra da birlikte. «Bir daha onu bulabileceğini sanmıyorum,» dedi Felix üzüntüyle.

«Anlıyorum.»

Felix, Helene'nin hayatına karışmaması için oña yalvardı. «Eğer bir yararı olursa,» diye ekledi. «Helene'nin seni hâlâ sevdiğini söyleyebilirim. Ama seninle yaşamaz.»

Charles telefonu kapatıp birkaç gün kimseyle konuşmadı.

Beyrut'un otel ve kumarhanelerini dolduran zengin Araplar bile keyfini yerine getiremiyordu. Öfke, çaresizlik, kararsızlık içindeydi. Kendi kendine acıyordu. Bir öğleden sonra Beyrut'un görkemli plajlarında dolaşırken, durumunu düşünüp birtakım kararlar aldı. Önce gücünü, kuvvetini toplamalıydı. Ceplerini doldurmalıydı. Bunu da yalnızca Doğuda yapabiliirdi. Geleceği Asya'nın geniş, uçsuz bucaksız topraklarındaydı. Polisin onu aramadığı, adını bile bilmediği yerler, ülkeler vardı. Hatta arandığı, sabıkası olan yerlerde bile çalışabiliirdi. Delhi'de olanlar, binlerce mil uzaktaki Bombay'da bilinemezdi. Hong Kong için bir uçak bileti aldı. Yolda bir yerde uçaktan inerim, diye düşünüyordu.

Charles'in akıllara durgunluk veren kaçıışı, hâlâ Korydallos cezaevinde bulunan Andre'nin kulağına ulaştığında, hemen cezaevi müdürüne kimlik konusunda yanıldıklarını anlattı. Yanan polis arabasından kaçan kişi Charles Sobhraj'dı. Gerçek Andre Darreau kendisiydi. Andre hücrelerinde umutla serbest bırakılacağı ânı beklemeye koyuldu. Charles böyle olacağını söylememiş miydi? Oysa Yunanlılar başka biçimde davrandılar. Onu serbest bırakacaklarına Türklerin kucağına attılar. İstanbul'da yapılan duruşmasında Andre Darreau, gerçek Andre Darreau on sekiz yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı.

Avukatının kollarına baygın bir halde yığılırken, «Charles, bana yardım et!» diye bağırdığı duyuldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YILAN SOYU

21

Jennifer Maria Candace Bolliver on sekiz yaşındayken alabildiğine, sıırıslıkam âşık oldu. Los Angeles'teki arkadaşı Carmen'e, «Harika bir insan,» diye yazdı. «Onu sonsuza dek seveceğim.» Jennie'nin sözünü ettiği kişi, fasulye sıırığı gibi incecik, upuzun —hemen hemen bir doksan beş boyundaydı— çenesi belli belirsiz sarı sakallı, yanından geçtiğı kadınların durup onun yüzünün dinginliğini, güzelliğini konuştukları, Christopher Ghant adında bir gençti. Uzun bacakları üzerinde, bir görenin bir daha güçlükle unutabileceğı mavi gözleriyle hayat yolunda uçar gibi bir gidişi vardı. Kibardı. Sakindi. Sinirlendiğı zamanlarda bile sesini yükselttiğini duyan olmamıştı. Jennie'nin boyu onun ancak göğüs kemiğine geliyordu. Christopher'ın onu kollarıyla iki kez saracak kadar küçük kalıyordu. Birbirlerine olan aşklarının kaçınılmazlığına, onların anlayamayacağı birtakım güçlerin etkisiyle birbirlerini bulduklarına inanıyorlardı.

Christopher Ghant, Rosicrucian'ları, (*), yoga, Beyaz Bü-

(*) Doğaüstü felsefesini. insan ilişkilerine uygulama yolunda kurulan bir dernek üyeleri.

yü (*) ve buna benzer konuları incelemişti. Aynı zamanda olağanüstü iyi bir pandomimciydi. Bütün bu bildiklerini Seatt-le'daki «Düzenleyiciler» denilen Nova Okulunda öğrencilere öğretmeye çalışıyordu. İlginç bir okuldu bu. Yepyeni bir eğitim düzeni uygulanıyordu. Elli kadar özenle seçilmiş öğrenci kurallara uyulmadan eğitiliyordu. Herkes aklına geleni yapar ya da yapmazdı. Öğrenim programını öğrenciler ayarlıyordu. Düzenleyici dedikleri öğretmenlerini de onlar seçiyor, ya da onlar işten uzaklaştırılmalarını istiyorlardı. Günün altı saati isterlerse ekmek pişirebilirler, isterlerse battaniye örерler, isterlerse Oklit geometrisi çalışırlar ya da saat dokuzdan üçe kadar ip atlayabilirlerdi. Dersler kentin merkezindeki eski bir yapıda sürdürölüyordu. Jennie bu okula başvurup da kabul edildiğinde, hayatının en büyük işini başardığını düşündü. Ve de aradığı kişiyi orada buldu.

Değişiklikler, inanılmaz değişiklikler oldu Jennie'de. Acayip saç biçimlerini bıraktı. Şimdi saçları uzun, doğal renk ve biçimdeydi. Öylesine düzenli tarayıp fırçalıyordu ki, saçlarının her bir teli ışı ışı parlamaya başlamıştı. Tavuskuşu tüylü, saçaklı, püsküllü giysilerini bir arkadaşına devredip yerine sade kazaklar, uzun etekler aldı. Artık on yerine bir tek kolye yeytiyordu ona. Omuzlarına kadar sarkan küpelerden de vazgeçmişti. Sakin, sade bir insan olup çıkmıştı kısacası.

Christopher da âşıktı. Bir arkadaşına Jennie'den şöyle söz etti: «Ondan daha ilk görüşümde hoşlandım. Bir hafta sonra da âşık oldum. Uzun bukleli saçları, kocaman kocaman romantik gözleri var. Zeki. Kültürlü. Bir parça tembel ama onunla olmaktan zevk alıyorum.» İki genç arasında giderek sıkı, güçlü bir bağ kuruldu. Bu da yaşamda birine bağlanma, sağlam bir dala tutunma gereksinmesinden ileri geliyordu. İkisi de güvencefi bir aile yaşamından yoksun kalmışlardı. Christopher'ın anesiyle babası bir uçırık kazasında ölmüşlerdi. Tek çocuk olduğundan tüm miras ona kalmış, ne yapıp edip kendi hayatını yaşamayı başarmıştı. Oldukça da iyi yaşamıştı doğrusu. Çünkü

(*) Melekler aracılığıyla yapılan zararsız büyü.

ailesinden kalan parayla maddi sıkıntıya hiç düşmemişti. Jennie'yi kendileri gibi yersiz yurtsuz beş altı gençle birlikte kaldıkları Queen Anne bölgesindeki eve davet etti. Jennie kendisine verilen yeri çıplak elektrik lambalarına kâğıt abajurlar takarak süsledi. Sonra oturup ağlamaya başladı. Christopher'a, «Üzgün değilim,» dedi. «Yalnızca hiç böylesine mutlu olmamıştım.»

Onlar için seks, gençlerin acele tarafından kendilerini tatmin ettikleri bir yaşantı değildi. Sevgi, şefkat dolu olarak birbirlerine yaklaştı. Jennie, «Böyle olması gerek,» dedi bir gün. «Elimizden bir şey gelmez. Yapacağımız tek şey aşkımızın yaşaması, sürekli olması için dua etmek.»

Queen Anne mahallesinde yaşlılardan oluşan geniş bir topluluk da vardı. Çoğu az bir parayla geçinmeye, artık yokuş aşağı giren yaşamlarını ellerinden geldiğince saygıdeğer bir biçimde sona erdirmeye çalışıyordu. Jennie'yle Christopher gibi el ele dolaşan, ağaçların gerisindeki ve hendeklerdeki çöplerin, çirkinliklerin farkına bile varmayan gençleri kısıkanıyorlardı. Jennie bu yaşlı hanımlardan, erkeklerden çoğuyla ahbap oldu. Her fırsatta onlara yardımcı olmaya çalışıyor, yanlarında oturup onlarla sohbet ediyordu. Bu kişiler yalnızca **hayat** dolu değildiler. Aynı zamanda sevimli, tatlı ve akıllıydılar. Jennie gibi gençlerin ziyaretlerine gelip kendilerini dinlemelerine minnettar kalıyorlardı. Jennie bir gün büyükannesine telefon ederek, «Büyükanne, bütün gün seni düşündüm,» dedi. «Hep seni düşünüyorum. Seni ve Cap'i öyle çok seviyorum ki.» Maggie ona bu güzel duygularından ötürü teşekkürlerini mırıldandı. Ama Jennie'nin konuşması bitmemişti. «Seni ve büyükbabamı çok üzdüm, biliyorum. Bunun için beni bağışlamanızı istiyorum.» Maggie onu bağışladığını hemen söyledi. Delidolu torununun gerçekten, hâlâ çok seviyordu. En güç durumlarda bile onu sevmeden edememişti. «Hayatım değişiyor, büyükanne,» diye Jennie konuşmasını sürdürdü. «Artık yeni değerler keşfetmeye başladım. Bu ülkede yaşlı olmanın sorunlarıyla ilgileniyorum.» Liseyi bitirdikten sonra Jennie henüz çok yeni bir çalışma alanı olan geriyatri (yaşlılarla ilgili tıp bilimi) öğrenmek istiyordu. Kendini aramakla geçen çılgın, karmaşık yıllar-

dan sonra Jennie hayatından memnundu artık. Bir amacı, sevdiği bir erkeği vardı.

Ote yandan Christopher onun tam tersi durumundaydı. Kendine bir amaç, hedef edinmemişti. Çevresine bakıyor, her şeyin sakin, düzenli olduğunu görüyordu. Toplumsal protesto dönemi sona ermişti. Altmışlı yıllar ölmüştü. Gençler artık eski kuralları izliyorlardı: Kolej, iş hayatı, evlenme ve çocuklar. Bir gün Jennie'ye henüz durup oturacak durumda olmadığını söyleyip ondan sabırlı olmasını istedi. Önce içindeki doyumsuzluğu gidermek zorundaydı. Jennie hemen anlayış gösterdi elbette. Christopher'ın istediği aşk, iş ne olursa olsun, hemen yerine getirmeye hazırdı.

Bir süre düşündükten sonra Christopher dünyayı klasik geleneklere uyararak dolaşmak istediğini Jennie'ye anlattı. Ne aradığını ya da arayacağını bilmiyordu ama bu yolla hem kendini keşfedeceğinden, hem de yeni yeni insanlar, ülkeler tanıyarak iç dünyasının huzura kavuşacağından emindi. Acaba Jennie de onunla birlikte gelmek ister miydi? Yoksa burada kalıp onu mu beklerdi? «Eğer dünyayı bensiz dolaşmana izin vereceğimi sanıyorsan,» dedi Jennie. «Aldanıyorsun.»

Ondan sonra yolculuk için gerekli parayı sağlamak amacıyla Jennie'yle Christopher yoğun bir çalışma dönemine girdiler. Jenny günde sekiz saat bir lokantada garsonluk ediyor, Christopher da yaptığı resimleri bit pazarlarında satıyordu. Üç ay içinde ikişer bin dolar biriktirmeyi başardılar.

Onlara iyi yolculuklar dilemek için yaşlı dostları bir veda partisi düzenlediler. Ertesi gün de iki sevgili yüzleri coşkuyla pembe pembe, Jennie'nin dostlarına ve ailesine veda etmek istediği California'nın yolunu tuttular. Bir zamanlar en iyi arkadaşısı olan, seks, uyuşturucu ve mistik araştırmalarda kendisine eşlik eden Carmen onu görünce şaşırdı. «Gözlerime inanmıyorum,» dedi. «Vahşi küçük kız gitmiş, yerini bu sade, akli başında küçükhanım almış.» Gerçekten de Jennie bilimle, insanlarla ilgileniyor, kollarındaki ve bacaklarındaki kılları temizlemiyor, saçlarını kendi halinde bırakıyor, az gelişmiş ülkelerden, insanların çektiği açlıktan, eşitsizlikten söz ediyordu.

Carmen'le birlikte yaptıkları her şeyin zaman kaybindan başka bir şey olmadığını ileri sürmekteydi.

Maggie'yle Cap de torunlarındaki değişikliği hayretle izlediler. Maggie, «Onca giysine ne oldu?» diye sordu. Jennie gülmüsedti. «Onları yaşamları boyunca güzel hiçbir şeye sahip olmayanlara dağıttım, büyükanne.» Artık solmuş bir iki kot pantolonundan, kazağından ve sırt çantasından başka bir şeyi yoktu. Genç çift Maggie'nin evinde birkaç gün kaldılar... Aynı odada... Ve de Jennie koyu bir Katolik olan büyükannesinin bu içli dışlılıktan nasıl etkileneceğini düşünerek kaygılandı. İlk sabah Maggie kahvaltı tepsisini hazırlayıp onların kapısını çaldığında, içerden birtakım hışırtılar geldi. Kapı açıldığında, Christopher bir battaniyeye sarılmış yerde yatıyordu. Jennie de yatağında tüm gece yalnız yatmış gibi numara yapıyordu. Maggie kahvaltı tepsisini masanın üzerine bıraktıktan sonra Jennie'ye gelip mutfaktan unuttuğu bir şeyi almasını söyledi. Mutfakta Maggie gülümseyip modern biriymiş gibi davranmaya çalıştı. Çocukların evinde tedirgin olmalarını istemiyordu. Ama evli olmayan çiftlerin aynı yatağı paylaşmalarına da karşıydı doğrusu. «Sen de bilirsin ki, Jennie,» dedi büyükanne. «Aptal değilim.»

Jennie kıkır kıkır güldü. «Biliyorum.»

«Senin ve Christopher'in bu evde, evinizdeymiş gibi rahat etmenizi istediğimi bilmelisiniz.»

Jennie büyükkannesini sevgiyle öptü. «Christopher'la ben evlilik yeminimizi güzel bir ormanda yaptık, büyükanne,» dedi. «California'nın tüm rahipleri bizimle beraber gibiydi.» Maggie başını sallayarak torununun açıklamasını kabullendi. Değişik, yeni bir birleşme yöntemiymiş bu ama ahlak konusunda nutuk çekmenin zamanı da değildi.

Yola çıkacakları gün Maggie, Christopher'i bir kenara çekti. Kaygılıydı. «O güzel kızı ben büyütüp yetiştirdim sayılır,» dedi. «Onu, sana anlatamayacağım kadar çok severim.» Christopher anlayışla başını salladı. Bu sevginin derinliğinin farkındaydı. Maggie, «O halde on dokuz yaşında bir kızı,» diye telaşla konuşmasını sürdürdü. «Dünyayı dolaşmaya, hem de fazla parası olmadan, yollamanın ne anlama geldiğini anlar-

sın... Çok uzun boylusun, belki de güçlüsün de. Ama bana öyle görünmüyorsun. Eğer bir şey olursa, Jennie'ye göz kulak olmayacağından korkuyorum.»

Christopher yaşlı kadına sarıldı. Maggie onun kollarındaki gücü hissetti. «Siz Jennie'yi ne kadar çok severseniz sevin, ben onu sizden daha çok seviyorum. Tabii değişik bir biçimde. Biz ikimiz tek insanız. Ona hiçbir şey olmayacak. Size söz veriyorum.»

Sonra dışardan bir fırıncının kamyonetinin kornası duyuldu. Yolcular telaşlı öpücükler, el sallamalar ve büyük umutlar içinde yola çıktılar.

O sıralarda Avrupa'ya giden en ucuz havayolları şirketi olduğundan bir İzlanda uçağıyla Lüksemburg'a gelmişler, sonra Avrupa'yı dolaşarak Yunanistan'da bir serada çalışmışlardı. ABD'den ayrılalı bir yıl olmuştu. Serada işleri bitince, yıllardan beri başıboş gençlerin barınağı olan Matala'daki eski Roma mağaralarında dinlenmeye karar vermişlerdi. Bunun için de Girit'e bir feribotla geçtiler. Bir gün kumsalda oynarken, Jennie bir çakıtaşı buldu. Taşın biçimi onu ilgilendirmişti. Küçük, göbekli bir tanrıya benziyordu. Christopher taşı inceledikten sonra Jennie'ye Buda'nın benzerini bulduğunu söyledi. Aynı anda da taş, sanki önceden belirlenmiş gibi, Jennie'nin elinden kayıp suların içinde kayboldu. Çok sonraları Christopher bu olayın ilk işaret olduğunu söyleyecekti. Olay genç adamı etkilemişti. İstanbul'a doğru yola çıktılar.

Otobüsle, trenle, otostopla ağır ağır ilerlediler. İran'da, Hayber Geçidini bir arkadaşlarının eski kamyonetiyle geçebilmek için karların erimesini beklediler. Afganistan'da bir tüccar Jennie'nin altı beyaz at değerinde olduğunu söyledi. Pazarlık edilirse yedi at bile edebilirdi. Sonunda Hindistan'a geldiler. Huşuya benzer bir duygu da birlikte gelmişti. «Hindistan her şeyiyle bana saldırdı,» diye yazdı Jennie bir arkadaşına. «Bir renkler ülkesi burası. Sıcak renkler. Kırmızılar, pembeler, turuncular, sarılar... Nereye bakarsan bak, göreceksin, işiteceksin, koklayacak parlak bir şeyler buluyorsun. Yoksulluk hayret edilecek düzeyde. Ama bir süre sonra insan yoksulluğun yüzüyl-

İlardan beri burada varolduğunu, bundan sonra da olacağını anlıyor. Bu konuda yapılabilecek, yoksulluğun gerisindekileri görmeye çalışmaktan başka, bir şey yok... Bir daha alafranga tuvaletleri ve duşlar sıradan, küçümsenecek şeyler olarak görmeyeceğim. Asla!»

Ondan sonra yolları kıvrıla büküle, Hindistan'ın batısında bir Portekiz yerleşme bölgesi olan Goa'ya indi. Goa 1960'larda Beatle'larla Mia Farrow o zamanlar تنها ve temiz olan kumlarda dansetmeye gittiklerinde, dünya gençlerinin en sevdiği yer olmuştu. Ama on yıl sonra binlerce genç Goa'ya gelmiş, bazıları aylığı on dolara çardaklarda kalmaya başlamışlardı. Hatta buraya yaşam boyu yerleşenler bile olmuştu. Güneş acımasızdı. Jennie kumlarda tabanları kavrulmadan on adım bile varmayacak kadar kafayı bulmuş bir halde yaşıyordu. Bir gece, birkaç gencin bir İngilizin teypinden yükselen müziğe uyarak dansettikleri bir açık hava kafeteryasında Jennie'yle Christopher, ince yapılı, solgun yüzlü, otuz yaşlarında, dünyayla barış imzalamış gibi görünen bir Amerikalıyla konuşmaya başladılar. Amerikalı onlara Katmandu, Nepal'de geçirdiği bir ayı anlattı. Batılılara kucağını açan bir Budist manastırında kalmıştı. Yaşamının en önemli olayı olmuştu bu. Mali sorunlar yüzünden Amerika'ya dönmek zorundaydı ama bir gün kesinlikle Himalayalar'a dönecek, yaşamını meditasyona adanacaktı.

Jennie adamı şöyle böyle ilginç bulmuştu ama Christopher onunla şafak sökene kadar kaldı. Büyülenmiş gibiydi. Dışlerini geçirebilecek yeni bir şeyler arıyordu. Bu budizm biçimi—Mahayana geleneği—ona ilginç görünmüştü. «Bir gün Katmandu'ya gitmeliyiz,» dedi Jennie'ye. Gerçi planlarında bu yoktu ama Jennie hemen razı oldu. Aşğının en kısa zamanda tutunacak bir dal bulmasını istiyordu. Christopher son zamanlarda ondan uzaklaşmaya başlamıştı.

Yolculuklarının bir yerinde Jennie'yle Christopher'in arasına küçük, belli belirsiz bir soğukluk girmiş, bu giderek çoğalmıştı. Goa'ya geldiklerinde, artık bunu hissetmemek olanaksızlaşmıştı. «Christopher beni hâlâ sevdiğini söylüyor,» diye yazdı anı defterine, «Ama söyledikleriyle yaptıkları birbirinden

farklı.» İlişkilerinin başlamasından beri Christopher ona ilk kez ilgisiz davranmaya başlamıştı. Gece sık sık genç adamın onu yanağından, sıradan bir öpüşüyle sona eriyordu. Sonra geceleri uyku tulumunun içinden çıkıp gidiyor, tümüyle yalnız kalabileceği bir yer bularak orada oturuyor, derin düşüncelere dalıyordu. Jennie kendini hiç bu kadar yalnız, terkedilmiş hissetmediğini düşünüyordu. Christopher yeniden diriliş ve Tibetli Lama'ların öğretilerinden konuşmaya başladığında, salt yenisinden yakınlık kurabilmek için ilgileniyordu ama asıl istediği, sevdiği adamın onu kollarına alması, ona gereksinme duyması ve bunu gerçekten belirtmesiydi.

Bir gece palmye ağaçlarının altındaki bir partide, Jennie kendisine her geçirilişinde esrarlı pipoyu içine çekti. Şarkılar söyledi. İsteyen herkesle dansetti. Gece yarısından sonra, Christopher'in bir grup gençle Nirvana'yı konuştuğu, ona nasıl ulaşılacağını tartıştığı bir sırada, Jennie üstündekileri çıkarıp denize koştu. Çırılçıplak yüzdü, kahkahaları diğerlerini bastırıyordu. Sonra kendini yitirdi. Geceyi bir başkasının kulübesinde geçirdi. Sabahleyin şaşkınlıkla, özür dilemek için Christopher'a koştu. Genç adam ona hüznle baktı. Ama anlayış gösterdi. «Karma'nın anlamını kavrayıncaya kadar,» dedi. «Böyle pek çok gecelerin olacak, Jennie.»

Savurganlık edip Delhi'den Katmandu'ya uçakla geçtiler. Arada yalnızca bir saatlik bir uzaklık vardı ama sanki yüzyıllarca geriye gitmiş gibi oldular. Uçağın penceresinden iki genç dünyanın çatısını koruyan ak saçlı devlere benzeyen Himalayalar'a huşu içinde baktılar. Sonra Katmandu'nun yemyeşil vadisine, tüy gibi beyaz bulutların arasından süzülerek indiler. Gümrükten geçer geçmez Christopher, Kopan Manastırının yolunu sormaya başlamıştı bile.

Kopan Manastırı ilkel bir konfora ama soluk kesici bir güzelliğe sahipti. 1960'larda Zina adlı, Batılıların Budizmi öğrenmesi için bir yer sağlamak isteyen bir Beyaz Rus Prensi tarafından kurulmuştu. Jennie'yle Christopher'in paraları bitmek üzereydi. Bu yüzden manastıra geldiklerinde, öğrencilerin on sentten daha ucuza kaldıkları yakındaki çiftlik evlerinden biri-

ni kiralamaktan kaçındılar. Çadırlarını manastırın bulunduğu tepenin hemen üstündeki tepede, iki çam ağacının arasına kurdular.

Bir arkadaşına Jennie, «Buraya geldiğime inanamıyorum,» diye yazdı. «Kelimenin tam anlamıyla dünyanın tepesindeyiz. Burada 30 gün kalıp Budizm ve meditasyon çalışacağız. Başladık bile. İlk gün derslere kendimi veremedim. Çünkü saçlarımın arasındaki bitleri ayıklıyordum! Yıkıyoruz elbette! Bir kaynaktan akan buz gibi suda, Christopher'la ben iyiyiz. Ufak tefek anlaşmazlıklarımız oldu ama burada aşkımızın güçleneceğine inanıyorum.»

Daha sonra Jennie mektup yazmanın, diğer dünyevi işler gibi, iyi karşılanmadığını kısa zamanda öğrenecekti. Özellikle uyuşturucu, alkol ve sigara yasaktı. Otuz gün gençler metafizik bir baskı altına sokuldular. Kopan'daki tepeye tırmanmazdan önce insanın her türlü kötü alışkanlık ve düşüncelerden arınması gerekiyordu. Güneş doğmazdan önce kalkıyor, bir saat meditasyon yapıyor, mantra'lar söylüyorlardı. Kahvaltı yulaf çarbası ve yoğurttan ibaretti. Sonra Lama Yeshe ya da Lama Thubten Zopa Rinpoche tarafından verilen uzun dersler başlıyordu. Lamalar önemli Budistleri temsil eden süslü bebeklerin bulunduğu bir camlı dolabın önünde oturuyorlardı. Bunlar porselen yüzleri, altın işlemeli elbiseleriyle zengin, küçük bir kızın oyuncak bebeklerine benziyorlardı.

Eğlence, hele gülmek diye bir şey yoktu. Lamaların öğretmenleri acı çekmek üzerine kuruluydu. Ölüme hazırlanmaya. «Her şey ıstırap, her şey hoş, her şey **Dukkha**,» diye Lama, Buda'nın sözlerini yineliyordu. Ruh arınıncaya kadar insan sonsuz yenden dirilişe mahkûmdu. Ruhun arınması da meditasyonla oluyor, böylece ruh yeniden diriliş tekerleğine bağlı kalmaktan kurtuluyordu. Amaç Nirvana'ya, mutluluk ve huzur düzeyine ulaşmaktı. «Acı çekmekten kurtulmak için atılacak ilk adım acı veren şeyin nedenini anlamaktır,» diye Jennie anı defterine yazdı. «Bundan, yani acı çekmekten ancak meditasyon yoluyla kurtulunabilir.» Karma'yı anlamak güç değildi. Jennie birkaç gün içinde Karma'nın, bir insanın iyi ya da kötü kaçınılmaz

sonuçlara, yaşadığı hayat biçiminin, daha da önemlisi önceki yaşam biçiminin neden olduğu anlamına geldiğini kavradı.

Keşişlerden birine, «Karma alınyazısı mıdır?» diye sordu. Keşiş gülümseyerek, «Belki alınyazısı karma'dır,» dedi.

Garip bir şey oldu.

Manastırdaki bir aylık süre dolmazdan önce Jennie'yle Christopher rol değiştirdiler. Jennie kendini adamış, sadık öğrenci oldu. Christopher çalışmaları ilginç buluyor ama bütün bir yaşam boyu kabul edilemeyeceğini düşünüyordu.

Kopan'da keşişlik ve rahibe yeminini etmiş bir düzine Amerikalının yanı sıra birçok Batılı genç vardı. Bunlar dış dünya zevklerinden acımasızca, katı kurallarla kopmuşlardı. Hatta işi yeni adlar almaya kadar götürmüşlerdi. Nüfus kâğıtlarındaki adları kullanmıyorlardı. Bir akşamüstü tepedeki çadırlarının önünde çaylarını yudumlayıp güneşin batışını izlerlerken, Christopher böyle bir şeyi asla yapamayacağını belirtti. Dünyadan elini eteğini çekeceğine onun içinde yaşar, onunla mücadele ederdi. Jennie onu sessizce dinledikten sonra, «Ben yapardım,» dedi. «Sanırım burada huzuru buldum.»

Christopher onun bu sözleri üzerinde durmadı. Seattle'a döndüklerinde, onun da kendisi gibi düşünmeye başlayacağını biliyordu. Bir gün gelecek, «Jennie birtakım değişiklikler geçiriyordu,» diye anımsayacaktı. «Artık yönümüz birbirimize doğru değil, iç dünyamıza dönüktü. Jennie manastırda pek çok şeyi değişik biçimde yorumlamaya başlamıştı. Artık kendini başlı başına bir kişi olarak düşünüyor, ana, babanın, arkadaşların, çevrenin zorla kabul ettirdiği güçlerden, değerlerden kurtulup kendini bulmaya çalışıyordu. Geçmişte işlediği hatalar yüzünden suçluluk duymuyordu.»

Nepal'den ayrılmazdan önce Jennie'yle Christopher, Himalaya Dağlarındaki hemen hemen kırk beş bin metre yüksekliğindeki bir yere tırmanmaya karar verdiler. Burada Lamalardan birinin «daha önceki hayatında» yaşadığı Lawuda denilen bir manastır vardı. Lama geri dönüp Sherpa çocukları için bir okul kuracağına yemin etmişti. Jennie ve Christopher için hayatlarının en büyük macerası olacaktı bu.

Everest tırmanışlarının geleneksel başlama noktası olan Lamosangu'dan yola çıktılar. Gençler günlerce tараçа tараçа ekilmiş buğday tarlalarından, pembe ve kıpkırmızı goncalar vermiş açalyaların içinden geçtiler. Günde birkaç köyden geçiyor, para ya da şeker isteyen çocukların saldırısına uğruyorlardı.

Tırmanış güçtü. Her yanları kırmızı tozla kaplanmıştı. Gece-leri bir Sherpa evinde kalıyor, pirinç pilavı ve **dal** (bir çeşit mercimek çorbası) yiyorlardı. Yatak ve yemek için yalnızca yirmi sent ödüyorlardı. Giderek yukarıya doğru gittiler gittiler... Hemen hemen altı tane büyük nehri geçtiler. Bunlardan biri öylesine minerallerle doluydu ve bir Everest buzulundan kopup öylesine hızla dağdan aşağı dökülüyordu ki, kar gibi bir beyazlıkla ışıllı parlıyordu. Bu yüzden nehre, ona çok uygun-
düßen Süt Nehri adını takmışlardı.

Namohe pazarında kısa bir süre durdular. Burası Sherpa'lar için dağlarda bir alışveriş merkeziydi. Bu gözüpek, güçlü insanlar bir zamanlar Tibet, şimdi Çin olan ve resmen girilmesi yasaklanan yere gidiyor, Nepal'e çeşitli mallarla dönüyorlardı: Çay, şeker, yün, bardaklar, termoslar, yemek yağı, gaz lambaları... Kendisinden daha uzun olmayan bu Sherpa'lar Jennie'yi âdeta büyülemişlerdi.

Pazar yerinden sonra iki genç Everest yolunu bırakarak batıya döndüler. Bulutlarla, sislerle kaplı yüksekliklere doğru yürüdüler, yürüdüler. Bir tek yanlış adım otuz bin metre aşağıya düşmek demekti. Sonra, birdenbire grilik sanki büyük bir tiyatro sahnesinde perde açılır gibi açıldı. Manastır ortaya çıktı. Sherpa çocukları uzun boylu erkekle ufak tefek arkadaşını karşılamak için koşuştular.

Pek az kişiye kısmet olan bir andı bu. Saçlarından kristal gibi küçük buz boncukları sarkarak kenarda, bulutların binlerce metre üstünde durdular. Rüzgâr dağlardaki deliklerin içinden geçerek ısıklar çalıyor, başlarının üzerinde akla hayale gelemeyecek bir mavilikte gökyüzü çarşaf gibi uzanıyordu. Uzaklardan arada sırada bir çingirak duyuluyordu. Himalayalar'ın görünümü öylesine sarsıcıydı ki, insan gözlerinin görmesi doğru değil gibiydi. Eğer insan inanırsa, Buda'nın bilgeliği

burada çok güçlüydü Jennie yer küresinden uzaklaşmış, kopmuş gibi hissetti kendini.

Hava kararınca kadar birbirlerine sarılıp durdular. Sonra karanlık dünyanın zirvesini sardı. Yıldızlar uzanıp dokunulacakmış gibi yakın duruyorlardı şimdi. Jennie de, Christopher da artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

22

Her gece Pan Amerikan Şirketinin bir uçağı John F. Kennedy Havaalanından havalanarak Manhattan üzerinde kısa bir tur atar, sonra burnunu doğuya çevirip Atlantik'i geçer. Kırk saatten biraz fazla bir süre içinde okyanusları, kıtaları, dağları kateder.

4 Mayıs 1975 günü 747 sayılı uçak sıcaktan buram buram tüten Tahran Havaalanına indi. Avrupa'da zaman yitirdiklerinden transit yolcuların uşakta kalmaları istendi. İki genç Fransız yolcu buna sinirlenmişlerdi. Çok yorgundular. Oturmaktan bacakları tutulmuştu. Şöyle bir iki adım atıp hava almak istiyorlardı. Ama ikisi de bir başka uçak şirketinde çalıştıklarından kuralları biliyorlardı. Uçağın kapısı önünde durarak bir parça hava almaya çalıştılar. Yolculardan biri, tipik bir Fransız kızı olan Jeanne Paumier, arkadaşı da Christian Rucher'di. İkisi de bir uçak şirketinin rezervasyon bölümünde çalışıyorlardı. On günlük izinlerini geçirmek için Hindistan'a gidiyorlardı. Aralarında arkadaşlıktan öte hiçbir ilişki yoktu.

Birden aksi bir sesin yükselmesiyle irkilip döndüler. İşçitulumu giymiş, öfkeli bir genç adamla karşılaştılar. Adam Doğulu bir hippî'ye benziyordu. Uzun ve bakımsız saçlarını deri bir kasketin altına tıkmıştı. Gözleri de kara güneş gözlüklerinin gerisinde gizliydi. Hostese bozuk bir İngilizceyle havyar satın almak istediğini, kuralların ona vız geldiğini söylüyordu. Çevresindekilere emir vermeye alışkın biri gibiydi. Jeanne onun uşaklara, hizmetçilere tekmeler atarak, kedilere işkence ederek büyümüş bir zengin çocuğu olduğunu düşündü. Bir olay

çıkmasını istemeyen hostes yolcuya terminalde on dakika kalabileceğini söyledi. O zaman Christian da atılıp sigara içmek istediğini belirtti. İsteği kabul edildi. Terminalde iki erkek birbirlerine kendilerini tanıttılar. Christian Rucher adının «Alain Gauthier» olduğunu söyleyen hippieyle el sıkıştı. Ama aslında hippie Charles Cobhraj'dan başkası değildi. Christian adamın mesleğinin gazete fotoğrafçılığı olduğunu öğrenince, onun kıyafetini ve kabalığını daha iyi anladı. Paris'te gazeteciler en olmadık giysilerle dolaşırlar, kimseyi takmazlardı. Alain Gauthier **Paris - Match** için bir röportaj yapmaya Yeni Delhi'ye gidiyordu. Fransız turistler için Hindistan giderek ilginç bir yer olmaya başlamıştı çünkü.

Jumbo Jet uçağı Tahran - Delhi yolculuğuna başladığında Gauthier yerinden kalkıp Christian'la Jeanne'nin yanına geldi. Onların davetlerini beklemeden koltuğun kenarına ilişip Hindistan'la ilgili tehlikeleri, olağanüstü turistik yerleri anlatmaya başladı. Onların nereye gittiklerini öğrenince de başını sanki bu rastlantıya inanamıyormuş gibi salladı. **O da** Kaşmir'e gidiyordu. Zaten daha önce de birkaç kez gitmişti. Onlara yardımcı olabilirdi. Çok şanslıydılar doğrusu.

Daha sonra uçak Delhi'ye indiğinde Jeanne, Alain Gauthier'le tanışmanın kendilerine gerçekten büyük yararlar sağlayacağına karar verdi. Alan onları gümrükten kolaylıkla geçirmiş, bir taksiye bindirmişti. Şimdi kentin uyuyan bulvarlardan geçiyorlardı. Alain'in bilmediği yok gibiydi. Elçilikleri, otelleri, önemli villaları onlara gösteriyor, bir yandan da çok hızlı ya da çok ağır gittiği, fazla para almak için yolu uzattığı için şoförle tartışıyordu. «Bu ülkede herkes hırsızdır,» dedi arkadaşlarına. «Sürekli tetikte bulunmak gerekir... Eğer bu şoför bir kez daha yanlış bir dönüş yaparsa, onu Turizm Bakanlığına şikâyet edeceğim.»

Birkaç saatlik bir uykudan sonra Alain, Jeanne'in otel odasına telefon etti. Christian ve Jeanne'la lobide buluştuklarında da onlara hediyeler verdi. Jeanne'a altın ve ametist karışımı bir yüzük, Christian'a da kabzası sahte taşlarla süslü bir kama almıştı. Dışarda onları bir taksi bekliyordu. Kentin gö-

rlmeye değer yerlerini gezdikten sonra bir yzereve bineceklerdi. Jeanne Hindistan'a âdeta âşık olmuştı. Kendi kendine, «Şansımız yolunda gitti de Alain Gauthier'le tanıştık,» diyordu. «Yoksa bu koca ÷lkede kaybolup giderdik.» Aslında Alain'in cinsel yönden onu etkilediği yoktu ama yine de onun büyüleyici bir kişiliğe sahip olduğunu kabul ediyordu.

O gece Jeanne anı defterine, «Bugün çok ünlü bir gazeteci ve fotoğrafçıyla tanıştım,» diye yazdı. Adı Alain Gauthier. Hindistan zerine bilinmesi gereken ne varsa hepsini biliyor. Her şey hakkında her şeyi biliyor gibi! Bizi Keşmir'e götürecek.»

Ama başkentten ayrılmazdan önce Alain, Jeanne'den bir şey rica etti. İngilizcesi pek iyi değildi. Yazdığı birkaç telgrafı Fransızcadan İngilizceye çevirmesini istiyordu. Telgrafların hepsi de para ve yolculuklarla ilgili gibiydi. «Yakında gerekli para sağlanınca,» ya da «Bangkok için yeni planlar hazırlandı» gibi şeylerdi telgraflar. Paris, Marsilya, Atina, İstanbul gibi yerlere çekilecekti. Bazıları «Alain», bazıları da «Charles» diye imzalanmıştı. Jeanne bu değişik adların nedenini sorduğunda Alain gülümsedi. «Biz Fransızların birçok lakapları vardır,» dedi. «Bazıları bana Alain, bazıları Charles der. **oğunluk da Chri** demekle yetinir.» Jeanne güldü. Konuyu orada bıraktı.

Uçakla Srinagar'a geçtiler. Burası Keşmir bölgesinin, Büyük Britanya'dan daha geniş bir vadiye kurulmuş, en önemli kentiydi. Himalaya Dağlarına azgın oban köpekleri tarafından korunan kuzular gibi sokulmuştu. İmparator Ekber'in XVI. yüzyılda Agra'nın muson öncesi sıcaklarından kurtulmak için gelmeye başlamasından beri Srinagar zengin Hintlilerin en moda tatil merkezlerinden biri olmuştu. oğunluğu Müslüman olan yerliler Hindistan'dan çok Pakistan'a bağlıydılar.

Donmuş buzulların yıl boyunca erimeden kaldığı büyük dağların eteklerinde koyun sürüleri otluyor, Hindistan ve Pakistan devriye askerleri kendi bölgelerinde, birbirlerine küfürler yağdırarak, kayaklarıyla nöbet tutuyorlardı.

Srinagar Havaalanı küçük bir yerdir. Turistler uçaktan iner inmez satıcıların, işportacıların saldırısına uğrurlar. Alain bunu bildiğinden, Jeanne'la Christian'ı hiç bir şey almamaları, hiç-

bir şey söylememeleri için uyarmıştı. İki Fransız turisti bu yüzden ona minnettardılar. Alain olmasa gereksiz harcamalar, do-laşmalarla zamanlarını da, paralarını da boşa harcarlardı doğ-rusu. Jeanne güvenle bir tahta sıraya ilişip Alain'ın uygun bir yüzerev bulmasını beklemeye başladı. Bir yandan da çevresin-deki karmaşayı izliyordu. Birden bakışları otuz yaşlarında, yü-zü son derece yorgun bir genç kadına ilişti. Sıcak ve karga-şalıktan şaşkına dönmüş olan kadın elleriyle kulaklarını tıka-mıştı. Jeanne onun belki de Manhattan'dan, aşağı tabakadan bir tezgâhtar ya da sıradan bir sekreter olduğunu düşündü. Sivri burnu, düşecekmiş gibi duran gözlükleriyle genç kadın son derece gösterişsiz, alımsız biriydi. Kot pantolonunun pa-çalarını yukarı kıvrırmıştı. Altından modaya hiç de uygun olma-yan beyaz tenis ayakkabıları ve çorapları görünüyordu. Jean-ne'nin baktığını farkedince hafifçe gülümsedi. Sonra kadının daha yaşlı, şişmanca, saçları dökülmek üzere olan bir erkek kan ter içinde gelip kolunu kadının omzuna koydu. Jeanne, birbirlerine ne kadar uyuyorlar, diye kendi kendine başını sal-ladı. Bunlar karı koca olmalılar, birbirleri için yaratılmışlardı.

Sonra adının çağrıldığını duydu Jeanne. Alain el kol işaret-leri yapıyordu ona. Yanında da Christian duruyordu. Anlaşıldığına göre, birinci sınıf yüzerevlerin fiyatları çok yükselmişti. Yapılacak en iyi şey fiyatı paylaşacak bir çift daha bulmaktır. Yüzerevler birkaç kişinin rahatça kalabileceği odalara, güneş-lenecek güvertelere sahiptiler. Jeanne'nın aklına biraz önce gördüğü çift geldi. Alain de «Harika,» diye atıldı. Jeanne gidip kadınla erkeği aldı. Kadınla İngilizce konuşmuş ama Fransızca yanıt almıştı. «Ah, siz Fransız'sınız!» diye sevinmişti Jeanne. Çölde bir vahaya kavuşmuş kadar mutluydu.

Kız gülümseyerek kendini tanıttı. Adı Marie - Andre Lec-lers'di. Quebec'den gelmişti. Arkadaşı Bernard da Kanadalıydı. Alain Gauthier eğilerek Marie - Andre'nin elini öptü. Birkaç da-kikalık bir sessizlik oldu. Alain Kanadalı kadını, bir mücevheri inceleyen kuyumcu gibi inceliyordu. Sonra tüm iyi yüzerevlerin elden çıktığını bildiren sandalcının gür sesi duyuldu. «Bağış-layın,» diye mırıldandı Alain. Bir anlık bir şaşkınlığa uğramıştı.

Çünkü Marie - Andre eski karısına şaşılacak kadar çok benziyordu.

Alain yüzerev kiralayan adamla sıkı bir pazarlığa girişti. Üç kez arkadaşlarına eşyalarını alıp terminalden çıkmalarını söyledi. Üç kez de adam peşlerinden koşarak onları durdurdu. Fiyatı düşürdü. Sonunda Alain, «Tamam, kiraliyoruz,» dedi. «Ama bu yüzerev ikinci sınıf bir şey çıkarsa sana haddini bildiririm.»

Yüzerevler ilk kez XIX. yüzyılda, Kaşmir'in kurnaz yerlilerinden toprak satın almayı başaramayan, kendilerine ancak su üzerinde oturma hakkının tanınması yüzünden İngiliz turistler tarafından yaptırılmaya başlanmıştı. Tik ve maundan son derece süslü bir biçimde yapılan bu yüzerevler sarı, pembe ni-lüfer çiçekleriyle bezemiş Dal Gölünde sürekli demir atmış olarak dururlardı. Alain'in kiraladığı Sultanın Sevgilisi adlı yüzerevin komşuları Lotüs Bahçesi, Cennet ve Shalimar Geceleri adlı teknelerdi. Her çift ayrı bir odayı paylaştılar. Alain de üçüncü odayı yalnız başına sahiplendi. Ama daha tekneye adımlarını atar atmaz, Alain Gauthier karşı konulmaz reisleri, kaptanları olmuştu.

İlk gece teknenin aşçısı önlörüne kızarmış tavuğu gururla koydu. Jeanne giyimine özen göstermemişti. Marie - Andre'nin saçlarını taramış, üzerine tertemiz, kendisine çok yakışan bir yazlık elbise giymiş olduğunu görünce şaşırdı. Srinagar Havaalanındakinden çok daha genç ve çekici bir görünüşü vardı. Jeanne bunun nedenini anlamakta gecikmedi. Kanadalı kız Alain Gauthier'e vurulmuştu. Gözlerinden her şey belli oluyordu. Ama o gece Alain Gauthier onun farkında bile değilmiş gibi davranıyor, diğerleriyle ilgileniyordu. Aşçının hazırladığı yemeği beğenmeyip, «Bunu hayvanlar bile yemez,» diyerek sakın göle fırlatıp attı. Sonra aşçıdan kente inip bir lokantadan kızarmış piliç getirmesini istedi.

Daha sonra odalarına çekildiklerinde Jeanne düşüncelerini Christian'a açtı. Tüm yemek boyunca Alain kendisinden başka hiç kimseden söz etmemiş, övünüp durmuştu. Eğer ona inanılırsa, Alain ulusal bir karate şampiyonu, madalya almış bir savaş kahramanı, ve Sorbon Üniversitesinden hukuk doktorası

yapmış bir kişiydi. Kenya'da leoparların resimlerini çekmiş, Vietnam Savaşında cephenin en ön sıralarında çarpışmıştı. Bütün bunlar Christian'ı hiç etkilememişti. «Bence söyledikleri doğru değil,» dedi. «Söylediği her şeyden kuşkulaniyorum.»

Jeanne önlerindeki hafta boyunca olabilecekleri düşünerek uykuya daldı. Marie - Andre, Alain Gauthier'i tavlamaya çalışıyordu. Erkek arkadaşı Bernard durumu yakın zamanda anlatacaktı.

Yüzerevin çevresinde dolaşan satıcıların sesleriyle Jeanne derin uykusundan uyanıp pencereden dışarı baktı. Göl inci rengi bir ipek kumaş gibiydi. Uzerinde yüzen bir pazar kurulmuştu sanki. Kanolardan biri öylesine çiçeklerle yüklüydü ki, yaşlı kadının başı lotüs çiçeklerinin gerisinden güçlükle görünüyordu. Bir diğeri içleri peynirli ekmek satıyordu. Çamaşır yıkama tekneleri, ilaç satan tekneler, kürk ceket, battaniye, şekerleme, meyvalarla dolu tekneler vardı. Jeanne bu görünümü büyülenmiş gibi seyrederken, yatak odasının kapısı açıldı. Alain'in üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yoktu, içeri girdi. Adeleli göğsünü ve bacaklarını Jeanne'ye göstermek istemiş gibi bir hali vardı. Banyosunda su akıyordu. Acaba Jeanne'ninkini kullanabilir miydi? Elbette kullanabilirdi. Alan tam iki saat Jeanne'nin tuvalet çantasındaki şampuanını, cildi yumuşatıcı kremlerini, Christian'ın traş losyonunu istediği gibi kullanarak banyonun keyfini çıkardı. İşini bitirdiğinde cildi pırıl pırıl parlıyordu. Saçlarını düzene sokmuştu. Dünkü hippiden geriye bir şey kalmamış gibiydi. Sonra bir bikini mayo giyerek konuklarını evin güvertesine çıkardı. Ehlileştirilmiş, iyi terbiye edilmiş bir leopar gibi iki kadının ayakları dibine uzandı. Marie - Andre kitap okuyor gibi yapıyor ama Jeanne onun kaçamak bakışlarla Alain'i izlediğini görüyordu. Bir süre sonra Jeanne gülmemek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Alain kadınların dikkatini çekmek için elinden geleni yapıyordu ama bu konuda hiç de usta değildi. Amatör o, diye düşündü Jeanne. Ama senin peşinde, **chéri**, diye fısıldadı kendi kendine.

Gerçekte bu. Haftanın geri kalan günleri boyunca Alain, Jeanne'i elde edebilmek için karateden judoya kadar tüm ma-

rifetlerini ortaya koydu. Jeanne bundan öylesine bıkmıştı ki, nerdeyse ona, «Boş yere çabalama, bana göre değilsin,» diyecek durumlara geldi. Ote yandan Alain, kendisini gizlemeye çalışmadığı bir açlıkla izleyen Marie - Andre'yi görmezlikten geliyordu. Bernard da herkesi inceliyordu. «Bu gerçekten çok komik bir durum,» dedi Jeanne, Christian'a. «Alain benim peşimde. Marie - Andre de Alain'ın peşinde. Berdard'sa açıkta kaldı.»

Günler birbirinden güzel yerleri, görünümleri ziyaret etmekle geçiyordu. **Shikara** denilen gondol kiraladılar bir gün. Tekneler parlak renklere boyanmış, içleri pırıl pırıl saten yastıklarla döşenmişti. Tıpkı Paris lokantalarında olduğu gibi bunların da perdeleri vardı. İstenirse çekiliyor, dış dünyayla ilişki kesiliyordu. Perdelerin ötesinde çoğunlukla geniş omuzlu, uzun boylu, güçlü kuvvetli bir erkek olan gondolcu yürek biçimindeki küreklerini sakın sulara daıdırarak ekzotik şarkılar söylüyordu.

Başka bir gün Srinagar'dan bir saatlik uzaklıktaki dünyanın deniz düzeyinden en yüksekteki golf alanının bulunduğu Gulmarg köyüne gittiler. Burada Alain ateşli, öfkeli bir pazarlıktan sonra küçük ama güçlü Himalaya midillileri kiraladı. Hep birlikte tehlikeli patikalardan, ormandan geçerek daha yükseklere çıktılar. Bir tepede Marie - Andre midillisinden inerek soluk kesici panoromaya baktı. Yüzüne doğru esen buz gibi rüzgâr yanaklarını pembe pembe yapmıştı. Alain'in yanına giderek derin bir duygusallıkla, «Bu, şimdiye dek gördüğüm en güzel şey,» dedi. «Bu ânı asla unutmayacağım.»

Bu güzel anların yanı sıra acayip, şaşırtıcı olanları da vardı. Alain yüzerevden çıkıp gidiyor, saatlerce ortalıkta görünmüyordu, örneğin. Arkadaşlarına belli bir saatte ve lokantada kendisini beklemelerini söylüyordu. Bir akşam kararlaştırılan lokantaya gittiklerinde Alain'i ikisi İngiliz, biri Çinli üç genç kadınla derin bir konuşmaya dalmış buldular. Jeanne ona seslendi. Alain dönüp baktığında yüzü gizlemeye çalıştığı bir şaşkınlıkla doluydu. Onu üç kadınla birlikte görmekten en çok sinirlenen kişi Marie - Andre olmuştu.

Sonra fotoğraflar konusu vardı. Kaşmir'de geçirdikleri hafta

boyunca Jeanne tüm grubu içine alacak bir resim çekmeye çalıştı. Ya yüzerevde ya da gezmeye gittikleri yerlerde. Ama resim çekmek için makinesini her doğrultmasında Alain ya başını eğip saklanıyor ya da profesyonel bir fotoğrafçı olduğunu ileri sürerek resmi kendisinin çekmesinin daha iyi olacağını söylüyordu. Daha sonra Jeanne Paris'e döndüğünde, filmleri banyo ettirip bastırdı. Ve de bütün bir hafta boyunca onlara hükmeden adamın resimlerde bir kez bile çıkmamış olduğunu gördü. Ustelik Jeanne iki ya da üç pozda Alain'in hiç olmazsa yüzünün bir bölümünü yakaladığını çok iyi anımsıyordu. Ama bunlar da tümüyle çıkmamıştı. Sanki adam filme, kendisini çekmesini yasaklamış gibiydi.

Bir başka gün evin güvertesinde iki kadın güneşleniyorlardı. Jeanne sabahın güzelliğini içine çekerek uzanmıştı. Marie - Andre yüzüstü yatmış, sırtını güneşe vermişti. «Şanslısın,» dedi Jeanne. «İnsanın böyle bir yerde erkek arkadaşıyla birlikte olması çok güzel.» Marie - Andre başını kaldırıp olumsuz anlamda salladı. Bernard iyi bir insandı ama onu sevmiyordu. Kanada'da kimsenin bilmediği gizli bir sevgilisi vardı. Kaşmir'den ona her gün kart atıyordu. «Nasıl biri?» diye sordu Jeanne. O zaman Marie - Andre ne söyleyeceğini bilemeden kekeledi. Jeanne da anlayış göstererek konuyu değiştirdi. Marie - Andre'nin Kanada'da bir sevgilisi olduğuna inanmıyordu. Zaten zavallının erkekler üzerine bir şey bildiği yoktu.

Yüzerevdeki son gecelerinde Alain yemeğe bir kot pantolonla geldi. Üzerinde başka bir şey yoktu. Yağla ovduğu kıllı göğsü pırıl pırıl parlıyordu. Bir şişe ender bulunan, çok pahalı viski de getirmişti. Kusursuz geçen bir haftalık dostluğu kutlayacaklardı. Marie - Andre'den başka herkes viskiyi kararınca içti. Marie - Andre kadehleri birbiri ardına deviriyordu. Çok geçmeden de sarhoş olup bluzunu çıkardı. Altında bikini mayosunun sütyeni vardı. Gece çok sıcak, seksle doluydu. Kanada'nın küçük bir kasabasından gelen kız, sanki ilk kez sokakta çalışmaya başlayan bir tecrübesiz hayat kadını gibi Alain'i baştan çıkarmaya çalıştı. Tek başına, vücuduna sarılarak dans ediyor, istediği erkeğin yakınından geçerek ona sürünüyordu. Bernard durumu bir süre hoşgörülle karşıladı. Sonra öfkeyle

iyi geceler dileyerek odasına çekildi. Mesele çıkacağı kesindi. Tıpkı yaklaşan bir fırtınayı haber veren gök gümbürtüleri gibiydi durum. Jeanne ortadan yok olmanın en iyi davranış olacağını Christian'ın kulağına fısıldadı. Öte yandan Marie - Andre'nin istediğine kavuşmasını dileyecek kadar da tipik bir Fransız kadınıydı. Ama bunun kavgasız gürültüsüz olmasını istiyordu.

Hiçbir şey olmadı. Alain'le Marie - Andre yalnız kaldılar. Alain onun dansını bir süre daha seyrettikten sonra birden kalkıp sahile çıktı. Marie - Andre yalnız kalmış, gururu kırılmıştı. Ağlamaya başladı. Gece yarısından sonraya kadar güverteye tek başına oturdu. Ertesi sabah gözlerini kara güneş gözlüklerinin gerisine sakladı. Delhi'ye olan dönüş yolunda gerekmezince hiç konuşmadı. Jeanne, «Alain gerçek bir hayvan,» dedi Christian'a. Onun Marie - Andre'yi çıldırtmak niyetinde olduğundan emindi.

Tac Mahal ekspres trenine binerek hep birlikte Agra'nın yolunu tuttular. Tren her gün Delhi'den sabah saat yedide kalkıyor, akşam güneş batarken de turistleri Delhi'ye geri getiriyordu. Yolda Alain Tac Mahal'le ilgili öyküyü anlattı. Öyküleri ilgi çekici bir biçimde anlatıyordu. Bu kez de, V. Mogol İmparatoru Şah Cihan'ın karısının **on dördüncü** çocuğunu doğururken ölmesi üzerine ona olan sevgisini dile getirmek için yaptırdığı Tac Mahal'i anlatırken, hepsi de onu dinliyordu. Ama Marie - Andre'nin ilgisi bir başkaydı. Alain'in ağzından çıkan sözcükleri yutar gibi kapiyordu. Yüzerevdeki son gecenin anısı ya unutulmuştu. Ya da genç kadın duygularını gizlemesini biliyordu. Jeanne, Marie - Andre, ilk kez âşık olmuş bir genç kıza benziyor, diye düşündü. Alain'in onu incitmesini, ona kötü davranmasını asla bağışlayamazdı.

Tac Mahal turistlerin gözlerini kamaştırır. Çünkü dünyanın resimlerinden daha güzel olan birkaç anıtından biridir. Marie - Andre kendinden geçmiş, dünyayı unutmuştu âdeta. Şu anda, aşk uğruna dikilmiş en güzel yapılardan birinin önünde duruyordu. Rehberi de kendisinininkinden tam anlamıyla değişik bir hayat yaşayan erkekti. Genç kadının yüzünde «Tac Mahal ve sevdiği erkekten başka hiçbir şeyin önemi yok» diyen bir an-

lam vardı. Bu değerli, unutulmaz âni ömrünün sonuna kadar saklayacaktı. Alain Gauthier bir orospu çocuğu, diye düşündü Jeanne. Ama ona hak vermek de gerekiyordu. Alain bir kadının basit, sıradan, renksiz yaşamını hiç olmasa çekilir bir hale getirmesini bilmişti.

Tekrar Delhi'ye döndüler. Hindistan'daki son gecesinde Jeanne, Alain'in yalvarıp yakarmalarına boyun eğerek onunla baş başa bir kadeh bir şey içmeye razı oldu. Günlerden beri «bir iş» konuşması yapacağını ileri sürerek Jeanne'i kandırma-ya çalışıyordu. Gerek Kaşmir, gerekse Agra'da ücretsiz rehber olarak yaptıklarından ötürü kendisini ona bir dereceye kadar borçlu hisseden Jeanne daveti kabul etti. Christian onu dik-katli olması için uyardı. Jeanne gülerek arkadaşına Paris'in metrolarında Alain'den daha ısrarcı, inatçı erkekleri safdışı bıraktığını söyledi.

Cellar'da buluşacaklardı. Burası Batılı turistleri çekmek için Amerikanvari hamburger yapan, disko müziği çalan, içe-risi geceden daha karanlık bir kulüptü. Jeanne içeri girdiğin-de, uzun saçlı iki Fransız genciyle konuşan Alain'i hemen gör-dü. Onlara yaklaşırken, gençlerden birinin avucunda birkaç kü-çük kırmızı taş olduğunu da farketti. Alain kaşlarını çatmış, yanındakilere ciddi ciddi bir şeyler anlatıyordu. Jeanne onun konuşmasını kesti.

Ah, bon soir, chéri, diyerek Alain onu yanağından öpmek için ayağa kalktı. Elinin otoriter bir hareketiyle de iki Fransız gencine gitmelerini işaret etti. Jeanne oturmak için davrandı. Ama Alain başka bir yere gitmek istiyordu. Burası «iş konuş-ması» için çok gürültülü bir yerdi. Bir taksiye atlayıp Oberoi Oteline gittiler. Jeanne bundan etkilenmişti. Çünkü Oberoi - In-tercontinental Delhi'nin en lüks oteliydi. Cellar'dan ancak bir-kaç dakika uzaklıktaydı ama şoför fazla para almak için yolu bilerek uzatıyordu. Jeanne'la konuşmaya dalmış olan Alain bunu önce farketmedi. Bir ara uzanıp pencereden bakınca da öfkesinden köpürdü. Küfürler savurarak öne doğru uzanıp elini şoförün boynuna koyup sıktı... Acımasızca... Kilometre saati-ni kapatmasını, bundan sonraki yolu ücretsiz katedeceklerini bildirdi. «Sen bu numarayı hırsızlara yuttur,» dedi. Ama Jean-

ne rahatsız olmuştu. Alain'ın birden gazaba gelişi, üstelik otoritesini ve gücünü zayıf, çaresiz kişiler üzerinde uygulaması hiç hoşuna gitmemişti.

Otelin barında tatlımsı bir şarap için istridye yediler. Büyük havuzda insanlar gecenin sıcağından kurtulmaya çalışıyorlardı. Uzakta, Humayun Tapınağının gerisinde şimşekler çakıyordu. Ama Mayıs ayındaydılar. Henüz muson mevsimi gelmemişti. Jeanne içkisini bitirdikten sonra gitmeyi kararlaştırıyordu ki, Alain uzanıp onun elini tuttu.

«Kadere inanırım,» dedi. «Hayatta her şeyin bir amacı vardır.»

Jeanne, «Örneğin?» diye sordu.

«Tanışmamız,» dedi Alain. Aslında tanışmalarına neden olan Pan - Am uçağına binmeye hiç niyeti yoktu. Başka bir uçakta yer ayırtmıştı. Ama son anda fikrini değiştirip Pan - Am'a binmişti. Bilinmeyen bir güç ondan uçağını değiştirmesini istemişti, o da bu isteği yerine getirmişti. Böylece Jeanne ve Christian'la tanışmıştı.

«Ama,» diye Jeanne atıldı. «Buna rastlantı da denebilir.»

Alain başını olumsuz anlamda sallayarak, «Hiçbir şey rastlantı olamaz,» dedi. «Rastlantı» diye bir şey olamazdı. Örneğin, Jeanne bu gece otelden çıktığında sağa ya da sola giden iki yol ağzında kalsa, bu yollardan biri güvenle, dosdoğru oteline gidecek, diğerindeyse hırsızların saldırısına uğrayacaktı. «Seçimi sen yaparsın,» dedi. «Attığın her adımdan sorumlu sensin.»

Jeanne başını salladı. Atmak istediği tek adım buradan bir an önce çıkıp gitmekti. Otele dönmesi için bazı nedenlerin olduğunu söylemeye çalışırken Alain, «Sen ve ben,» dedi. «Bir hafta içinde iki kardeş gibi olduk.» Buna rastlantı denemezdi. Kaderdi bu.

Jeanne bu sözler üzerine bir dereceye kadar rahatladı. Alain arkadaşlıklarına kardeş gözüyle baktıktan sonra herhalde âşık rolleri oynamaya kalkışmazdı.

«Bir iş meselesi konuşmak istiyorum,» dedi sonra.

Neydi bu iş?

Alain açıklamakta hiç duraksamadı. «Yasadışı ticaret,» de-

di. Sonra açık kalp ameliyatı yapan bir operatör gibi açıklamalarını sürdürdü. Karaborsa nakit para alım satımı, Hindistan'dan değerli taşlar satın alıp bunları Avrupa ve Hong Kong'a sokmak, çalınmış arabalar, sahte pasaport işlemleri... Bunların hepsi de çok kolay işlerdi. «Müşterilerim öylesine bana güvenirler, öylesine aptaldırlar ki,» dedi Jeanne'e. Genç Fransız kızı onun anlattıklarını ağız bir karış açık dinliyordu. Adamın bu dehşet verici işleri daha bir haftadır tanıdığı birine böylesine açıkça anlatmasında küstahlığa kaçan bir şeyler vardı. Alain öyküsünü bitirdikten sonra, sanki bir şey kanıtlamak istermiş gibi, Jeanne'den ceketinin cebine bakmasını, üç çalınmış pasaportu görmesini istedi. Jeanne hiç bozuntuya vermedi. İstenileni yaptı. Sanki bu duruma saygı duyuyormuş gibi başını salladı. Aslında Alain'den bir an önce kurtulması gerektiğini düşünüyordu. Ayağa kalktı. Yorgun olduğunu ileri sürdü. Sabah erkenden Hong Kong uçağına bineceklerdi. Bir parça dinlenmesi iyi olacaktı.

«Dur,» diye emretti Alain. «Otur. Benim hesabıma çalışmanı istiyorum.»

Jeanne gülmemek için kendini güç tuttu. «Ben mi senin hesabına çalışacağım?»

Birçok saygıdeğer kişi onun hesabına çalışıyordu. **Pek çok** kişi. Jeanne, Srinagar'da gördüğü ikisi İngiliz, biri Çinli üç kızı anımsıyor muydu? Jeanne başını evet anlamında salladı. Onlar emrinde çalışıyor, onun istediği ülkelere para, mücevher, pasaport götürüyorlardı. Bu arada yararlı olabilecek erkekleri bulmak gibi bir görevleri de vardı. Ya bu gece Cellar'daki iki Fransız genci? Jeanne aptal aptal yine başını salladı. Alain Gauthier için çalışıyorlardı onlar da. Uzerinde tartışmasını yaptıkları mücevherler yarın Roma gümrüğünden geçirilecek ve Испаньол Merdivenlerine yakın bir kuyumcu dükkânında satılacaktı.

Şimdi bütün bir haftasını Jeanne'i bu işe almak için harcamıştı. Onun çok özel kuryesi olacaktı Jeanne. Bir havayollarında çalışması ona geniş yolculuk etme olanakları sağlıyordu. Gümrüklerden rahatlıkla hiç ya da pek az kontrol edilerek geçiyordu. İlk yıl rahatlıkla 5.000 dolar kazanabilirdi. Eğer razı

olursa Christian da kendilerine katılabilirdi.

Jeanne öneriyi sert bir biçimde red etti. Gülünç bir fikirdi bu. Daha konuşacaktı ama Alain gülümseyerek omuz silkti. Elinden geleni yapmış ama başarılı olamamıştı. Rulette yüz frank kaybetmek gibi bir şeydi bu. Bir dahaki sefere parasını geri alacaktı.

Şimdi Alain bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. Yazmasını bitirince bunu Jeanne'ya uzattı. Eğer Hong Kong'a gelir, paraya ihtiyacı olursa, tek yapacağı şey bu numaraya telefon etmektir. Bardan birlikte çıkarlarken Alain birden konuyu Marie - Andre'ye çevirdi. Acaba Jeanne onun bütün bir hafta boyunca yaptıklarına dikkat etmiş miydi? «Beni elde etmeye çalışıyor,» dedi Alain. Ama Marie - Andre onu hiç ilgilendirmiyordu. «Sıkıcı bir kadın,» diye ekledi. Bu arada Jeanne'nin yüzündeki şaşkın anlamı farketmiyordu bile. Sanki Alain ona çok normal bir öneride bulunmuş gibiydi.

Jeanne hemen arkadaşının savunmasına geçti. «Çekingen olmakla, sıkıcı olmak iki ayrı şeydir,» dedi. Doğrusunu istersen, **chéri**, Marie - Andre'ye layık değilsin sen! Çok iyi bir insan o. **Au revoir**, Alain.»

«Belki de,» dedi Alain. Kara gözlüklerinin arkasında gözleri gülümsüyordu. Ama Jeanne bu gülümsemeyle iliklerinin donduğunu hissetti. Otelin kapısından telaşla çıktı. Ertesi sabah Christian'la birlikte uçağa atlayıp Delhi'den ayrıldılar. Geçirdikleri hafta onları şaşırtmış, başlarını döndürmüştü. İkisi de bundan sonra kime ne olacağını merak ediyorlardı.

Alain, Marie - Andre'yle Bernard'ın Uzakdoğu'da geçirecekleri, kalan günlerinin planını yaptı hemen. Despotça. Katmandu'yu görmelerinin gerektiğini emretti. Çok geçmeden Nepal Krallığındaydılar. Maddi olanakları sınırsız Alain'in konuğu olmuşlardı. Birinci sınıf oteller. Uç yıldızlık lokantalar. Sealtee otelinin kumarhanesinde rulet. Sonra Kanadalıları birden derleyip topladı. Bangkok'a götürdü. Yepyeni bir Alain Gauthier çıkmıştı ortaya. Seks yönünden hiçbir girişimde bulunmuyor, övünmüyordu artık. Marie - Andre'ye yalnızca şövalyevari iltifatlarda bulunuyor, Bernard'a saygı gösteriyordu. Kusursuz

bir tatil geçirmeleri için elinden geleni yapmaktaydı.

Ama havası korku verici bir trafik kesmekeşiyle kirlenmiş, baharatlı yemekleri Batılı midelere hiç uymayan Bangkok'ta geçirdikleri bir iki günden sonra Bernard hastalandı. Midesi bulanıyor, bağırsaklarındaki sancılara dayanamıyordu. Yataklara düştü. Alain tepeden tırnağa yardımsever bir kişi kesilmiş, insanın Doğu yemekleri konusunda dikkatli olması gerektiği üzerine nutuklar çekiyordu. Ona bir kaşık kendi hazırladığı özel ilâçtan da içirdi. Bernard ilacı içip derin bir uykuya daldı. Buna kendinden geçti dense daha doğru olurdu. Çünkü Bernard yirmi dört saat hiç kıpırdamadan uyudu.

Uykuya dalmazdan önce Bernard, Marie-Andre'nin kendisine bakmayıp kenti gezmesinin yerinde olacağını da belirtmişti. Ne de olsa bir daha Bangkok'a gelecek değillerdi. Görülecek ne varsa görmeliydi Marie - Andre. Genç kız istemeye istemeye razı oldu ama daha önceden kararlaştırılan Kraliyet Sarayına olan geziyi tamamlar tamamlamaz hasta arkadaşının başına dönecekti.

Oysa Marie - Andre'nin eski bir sarayı gezmeye hiç niyeti yoktu. Bernard uykuya dalar dalmaz otelden çıktı. Bisikletli arabaya binip sürücüyeye adresi verdi. Adam onu bir yan sokakta, açık hava pazarının yanındaki küçük bir otele götürdü.

Bu küçük oteldeki ayrılan odaya çıkan Marie - Andre kapıyı çekine çekine çaldı. Kapı açıldığında nerdeyse oradan kaçıp gidecek durumdaydı. Alain Gauthier onu gülümseyerek karşıladı. Bambaşka bir erkekti. Fransız kolonyası kokuyordu. Marie - Andre'yi kollarına alıp Srinagar Havaalanında karşılaştıklarından beri bu ânı beklediğini mırıldandı.

Sevgiyle, şefkatle kadının boynuna ince bir altın zincir takıp onu soydu. Vücudunu övdü. Marie - Andre kendi rızasıyla erkeğin yatağına girdi. Çarşafın üstüne gölgeler saçan ve bacağındaki ameliyat izlerini gizleyen pencerenin bambu panjurlarına şükretmekten de kendini alamadı. Bu gölgeler otuz yaşında olduğunu da saklasalardı bari. Önemli olan bu ilk andı. Ve Marie - Andre korkuyordu.

Yuvaya dönüş!

Marie - Andre çantaları, valizleri annesi, babası, kız ve erkek kardeşleri, arkadaşları için bakır mumluklar, işlemeli para keseleri, sandallar, ipekli kumaşlarla dolu olarak büyük serüveninden döndüğünde, ailesi onu havaalanında bekliyordu. Kendini ailesinin kollarına atarken her haliyle değişmiş olduğu belliydi. Tüm varlığından yepyeni bir canlılık fışkırıyordu. Küçük kızkardeşi Denis bu canlılığın yanı sıra bir başka şeyin varlığını da hissetmişti. Kadınca bir içgüdüyle Marie - Andre'yle Bernard arasındaki ilişkinin sona ermiş olduğunu hissediyordu. Birbirlerine karşı naziktiler ama o kadar. Eğer Marie - Andre yolunun üzerine çıkan bu ilk evlenme fırsatını geri tepmeye karar verdiyse, Uzakdoğu'da aval aval tapınakları seyretmekten başka şeyler de yapmış olmalıydı. İki kardeş yalnız kalmayı başarır başarmaz, «Bir erkekle tanıştım,» dedi Marie - Andre. Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. «Çok kültürlü, kibar, sevimli biri. Ustelik de **zengin!**» Peşinden onunla geçirdiği günleri bir bir anlattı. Yürek biçiminde kürekleri olan gondollarda gezintiler, Himalayalar'da gün batımı, sıcaktan buram buram tüten bir öğle vaktinde Tac Mahal, tanrısı elinde şemsiye tutan bir maymun olan Katmandu'daki tapınak. Ve Alain. Her cümlede onun adı var gibiydi. Denise şaşırmıştı. Bu adamın adı neydi? Alain mi? Charles mi? Marie - Andre omuz silkerek, «İkisi de,» dedi. «Kendisi çok önemli bir işadamı. Bu yüzden de çeşitli adları var.»

Sonra birlikte geçirdikleri son gece, Charles kulağına onu sevdiğini fısıldamıştı. «Bangkok'a dönmemi istiyor,» diye Marie - Andre ağzından kaçırıldı.

«Gidecek misin yani?» diye sordu Denise. Şaşırmamış, ablasının mutluluğuna sevinmişti. Marie - Andre duraksadı. Gözlerine yitik bir anlam geldi. Sonra başını olumsuz anlamda salladı. Eski hali, evde kalmış kızın şalı gibi yine omuzlarına

çökmüştü. Hayır. Elbette gitmeyecekti. Zaten bu yolculuk için yeterince para harcamıştı. Artık Ortopedi Kliniğine dönüp normal yaşamını sürdürmenin zamanıydı.

«Belki bir gün...» diye başladı Denise.

Marie - Andre başını hayır diye yine kesinlikle salladı. Kararlıydı. Charles'i bir daha asla görmeyecekti. Zaten aptalca hareket etmişti. Bunu sürdürmenin anlamı yoktu. «Hiç olmazsa güzel anılara sahip oldun,» dedi Denise. «Bu da bir şeydir.»

Marie - Andre kızkardeşine sınıksı sarılarak gösterdiği anlayış için onu kutsadı.

Gelen ilk mektup bir şiirdi. Zarfın üzerindeki Bangkok damgasını gören Marie - Andre mektubu özenle açıp okudu:

Ebedi kadın,
Ebedi aşık,
Ebedi küçük Andre,
Seni seviyorum,
Sana tapıyorum,
Bana geri dön.

Charles.

Marie - Andre'nin evine dönmesinin üzerinden daha bir hafta bile geçmemişti.

Sonra bu sözcükler Marie-Andre'nin bağrını dağlarken diğer mektuplar geldi.

«Seni seviyorum, karım olmanı istiyorum. Sana, varlığına, sevgine gereksinmem var... Aşkımıza inanmanı istiyorum, **chéri**. Evet, acele kararlar vermemeliyiz. Ama böyle fırsatlar insanın eline her zaman geçmez. Fırsatları yakalamayı bilmek gerek. İstediğin zaman, **chéri**, karım olabilirsin... Seni sevgiyle öperim, aşkım... Vücuduna tapıyorum, sevgilim...»

Bir günde tam on dört kart aldı Marie - Andre. Hepsi de Charles'in aşkını dile getiriyordu. Bu arada Hindistan, Sri Lanka ya da Tayland gibi yerlerden telefonlar da ediyordu Charles. Marie - Andre her akşam işinden eve döndüğünde telefonun başına geçip Charles'in kendisini aramasını bekliyordu.

Charles'in mektuplarına yanıtlar veriyordu ama bunlarda havadan, ailesinden, Pinto arabasından sözediyor, gösterdiği ilgiye teşekkür ediyordu. Oysa Charles'in mektupları giderek sayıca artıyor ve duyguca daha etkili bir nitelik kazanıyordu.

Benim tapınılacak Marie - Andre'm,

Bana gelirsen, bana geldiğin **zaman** sana adayacak daha çok vaktim olacak... Filipinler'deki bir adada on gün kalmamızı planlıyorum. Kumsaldaki küçük bir villada kalacağız. Orada kimseyle görüşmeyeceksin. Yalnızca sen ve ben olacağız. Böylece vücutlarımızı keşfeder, içtenlikle konuşur, gelecek için planlar yapabiliriz... Yeniden buluşuncaya dek seni vücuduma sımsıkı bastırır, öperim, aşkım...»

Bunu izleyen birkaç gün sonra Charles'in bir mektubu daha geldi. Mektupların sonu gelmeyecek gibiydi. Marie - Andre mantıklı olmaya çalışıyor, her şeyi enine boyuna düşünüyordu. Charles'in mektuplarını tekrar tekrar okuyor, aşk, vaat dolu sözcüklere binlerce engel bulmaya, bunları yalanlamaya çalışıyordu. Yüzerevdeki ilk hafta içinde Charles'in yüzüne bile bakmadığını çok iyi anımsıyordu. O sırada tüm ilgisi Jeanne ya da Srinagar'daki lokantada gördükleri üç kız üzerinde toplanmıştı, Charles ancak Jeanne gittikten sonra ona ilacı göstermeye başlamıştı. Birlikte geçirdikleri kaçamak anlarda da Bernard yüzünden gerektiği kadar yakın olamamışlar, acele etmişlerdi. Birlikte oldukları, seviştikleri o bir tek öğleden sonra da acaba ona aşkından hiç söz etmiş miydi? Marie - Andre anımsayamıyordu.

Sonra Charles'dan bir telgraf geldi. Bangkok'a olan yolculuğun uçak biletini yolluyordu. Peşinden telefon etti. Marie - Andre telefona bu kadar çok para harcamaması gerektiğini anımsattığında Charles, «Paranın ne önemi var?» dedi. Uzak-tan sesi belli belirsiz duyuluyordu. «Biz aşktan konuşuyoruz.»

Konu tek başına karar veremeyeceği kadar önemli ve ciddiydi. Marie - Andre kız kardeşi Denise'i çağırarak ona Charles'in mektuplarını gösterdi. Denise aşk dolu mektupları

bir bir okudu. Bunların lise çağındaki gençlerin yazabileceği türden olduklarını düşündü. Ama ablasına bir şey söylemedi. «Bir kadın için bu gibi sözcüklere karşı koymak çok güçtür,» dedi ustaca. «Ne yapacaksın?»

Marie - Andre hüngür hüngür ağlamaya başladı. «Bilmiyorum,» dedi. «Gerçekten bilmiyorum.» Korkunç bir baskı altında olduğunu hissesiyordu. Birkaç hafta Marie - Andre kararsız kaldı. Charles'in davetini kabul ettiği takdirde yolunun nereye, nasıl gideceğini bilemiyordu. Kabul etmediği takdirde de otuz yıldır yaşadığı hayatı belki de bir otuz yıl daha yaşayacaktı. Yitirecek nesi vardı ki? Bankada kalan 2.000 dolarını dönüş için harcayabilirdi.

Mektuplar gelmeye devam ediyordu. Şimdi mektup kâğıtlarının üzerinde Uzakdoğu'nun ünlü otellerinin adları yazılı oluyordu: Bombay'da Tac Mahal Oteli, Bangkok'da Oryantal, Hong Kong'da Peninsula. Şimdi mektuplar da evlenmeleri, en kısa zamanda bir çocuk sahibi olmalarından söz ediliyordu. 29 Haziran 1975 tarihli iki mektup Marie - Andre'nin en duyarlı noktalarını etkiledi.

«Sevgilim... Seni giderek daha çok seviyor, senden bir çocuğum olmasını istiyorum... Karım, çocuklarımın annesi olman beni öyle mutlu edecek ki...»

İkincisi:

«Kolombo'daki (Sri Lanka, eski Seylan) son birkaç günümde İsviçreli bir karı kocayla tanıştım. Buraya Seylanlı bir bebeği evlat edinmeye gelmişler. Bu tanışma, senden bir çocuk sahibi olma isteğimi daha da güçlendirdi. Buraya gelsen, 1976 sonlarına doğru bir çocuğumuz olurdu. Ne dersin, sevgilim? O zamana dek işlerimizi de yoluna koyardık. Sana göstermek istediğim öyle çok şey var ki burada. Vücudunu ve okşamalarını arzuluyorum, benim canım sevgilim...»

Temmuz sonlarındaki bir aile yemeğinde Marie - Andre (otuzuncu yaş günü geçmişti) masada her zamanki gibi sessiz sedasız oturdu. Masanın toplanıp bulaşıkların yıkanmasına

yardım etti. Kahvelerini içerlerken de ailesini, sanki bir rahibe manastırın duvarından atlayıp kaçmış gibi şaşırtan kararını bildirdi. Bir kez işini bırakıyordu. Charles'in önerisini kabul edip Bangkok'a gidecekti. Marie - Andre her şeyi ayrıntılarına dek düşünüp hazırlamıştı. Eline kaçırmaması gereken bir fırsat geçmişti. Annesi Marie - Paule ağlamaya başladı. Babası Augustine dehşetle başını sallıyordu. Yüzü gri bir renk almıştı. Ablasının kararından daha önce haberi olan Denise ettiği yemini tutmuş, kimseye bir şey söylememişti. Masada Denise'den başka herkes, Marie - Andre'nin neden Uzakdoğu'ya gitmemesi gerektiği üzerine fikirler ileri sürüyordu. Acele etmemeliydi. Böylesine pahalı bir yolculuğu kabul edecek kadar tanımiyordu o adamı.

Marie - Andre ailesinin protestolarını dinlememeye çalıştı. Bu sahneyi hayal etmişti zaten. Bir an önce sona ermesini diliyordu. Ailesini seviyordu. Ama terbiyeli, uslu, saygılı olmaktan da bıkmıştı artık. «Şimdiye kadar çalışmaktan başka hiçbir şey yapmadım,» dedi onlara. Bir tek kez hata etmeye hakkı yok muydu? «Artık otuz yaşındayım,» diye ailesine gerçeği anımsattı. «Beni durduramazsınız.»

Marie-Andre ailesiyle neşesiz, isteksiz bir vedalaşmadan sonra 1975 Ağustosunda tek başına Bangkok'a uçtu. Bu kez yolculuk uzun ve tedirgin ediciydi. Daha dört ay önce Bernard'la uçağa bindikleri zamanki neşe ve canlılığı yoktu. Küçük kasabada verdiği karar duyulduğunda, Bernard ona iyi şanslar dilemiş, gereksinme duyduğu anda kendisine başvurabileceğini söylemişti. Adamcağızın gülümsemesinin gerisinde derin bir kaygı vardı. Marie-Andre bunu görüyor, anlıyordu.

Bangkok yolunda Marie-Andre, bir gün dokunaklı bir anı defteri haline gelecek, bir düzineye yakın ülkede polisin ilgisini çekecek olan defterine ilk satırlarını titreyen parmaklarıyla yazdı. «Bangkok'a gidiyorum. Kendimi kocasının yatağına ilk kez girecek bir gelin gibi hem sinirli, hem de mutlu hissediyorum.»

Defteri kapatıp uçağın penceresinden dışarıya baktı. Bangkok'ta birkaç gün yalnız kalmayı istiyordu şimdi. Dinlenecek, yolculuğun yüzünde oluşturduğu çizgilerden kurtulacak, kendini ülkenin ekzotik ritmine uyduracaktı. Charles'in havaalanında

olmamasını, Hong Kong'a gitmesi gerektiğini, birkaç güne kadar döneceğini bildiren bir haber bırakmış olmasını dilemeye başladı. Ama uçak Bangkok Havaalanına inince, Marie-Andre bu tür kaygılarını unutup Charles'ı aranmaya başladı.

Gerçekten de Charles onu Dom Muang Havaalanında bekliyordu. Ama alana ancak yetişmişti. Bangkok'un merkezindeki büyük, Amerikan tipi bir alışveriş merkezindeki kuyumcuya uğramak zorunda kalmıştı. Romantik kişiler onun Marie-Andre'ye bir hoşgeldin armağanı almak istediğini düşünebilirler. Ama gerçek öyle değildi. İlgisi bile yoktu.

Marie-Andre'nin Charles'la ucuz bir Bangkok otel odasında seviştikten sonra Kanada'ya döndüğü hafta olanlar üzerinde durmanın yararı var. Sekreter kız çok geçmeden üzerine yağmur gibi yağmaya başlayan aşk mektuplarıyla kendinden geçerken Charles biraz para kazanmaya çalışıyordu. Geçici karargâhını Bangkok'a kurmuştu. Bunun kenti sevip sevmemesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Aslında Bangkok'tan hiç hoşlanmazdı. Ama burada onun yaptığı işe uygun koşullar vardı. Uçaklar düzenli çalışıyordu. Mücevher endüstrisi hareketliydi. Üstelik polis «Asya'ya özgü» bir biçimde iş görüyordu. Yani istediğinde rüşvetle işlerini yoluna koyabilirdi. Tayland onun çeşitli suçlarla dolu dosyasına sahip olmayan Asya'nın sayılı ülkelerinden biriydi. Yine de Charles Tayland'daki polis merkezinin dosyalarının birinde Interpol'ün hakkında yazıp yolladığı bir belge olduğunu, olması gerektiğini biliyordu. Ama burada zaten gerçek adını kullanmaya niyetli değildi. Şimdi Alain Gauthier'di. Eğer bu ad bir suça karışırsa, kimliğini değiştirmesi, hem de tekrar tekrar, hiç de önemli bir sorun değildi.

Bir gün Batılı turistlerin çok sevdikleri alışveriş merkezinde dolaşırken, Charles'ın yolu lüks bir mağazaya düştü. Birden çarpıcı bir güzelliğe sahip Taylandlı bir kızın kendisine doğru kayar gibi geldiğini gördü. Kızın üzerinde Amerikan tipi bir kot takım vardı. Batılılar tarafından söylenmesi çok zor olduğundan adını «May» olarak değiştirmişti.

May ilk bakışta Charles'ın da bir Taylandlı olduğunu sandı. Çünkü onun da hafifçe esmer bir teni, çekik gözleri vardı. Tayland diliyle konuşunca Charles bir şey anlamadı. Kızın Fransız-

cası zayıf olduğundan, İngilizce konuşmaya başladılar. Charles bu ilk tanışmalarında May'in en beğenilen satıcı kız olduğu kuyumcu dükkânından hiçbir şey satın almadı. Ama bir saat kadar May'e mücevher işinden, burada bir kuyumcu dükkânı açma düşüncesinden, Kamboçya yakınlarındaki ünlü Chantpaburi madenlerinden değerli taşlar satın alıp bunları turistlere satmak istediğinden sözetti. May'in iyice anlayamadığı Avrupa'daki bir enstitüde kuyumculuk üzerine öğrenim görmüştü. Bunları anlatırken, Charles'ın bakışları mağazanın içinde dolaşıyordu.

Hiçbir şey satın almadan, birden çıkıp gittiğinden, iş arkadaşlarından biri yabancı müşterinin kim olduğunu sordu. May omuz silkerek, «Kalpazanın teki,» dedi. Bu tür kişiler Tayland'da, Hong Kong'da olduğundan çok daha fazlaydı.

Aradan birkaç hafta geçti. May'in onu aklının ucuna bile getirmedeği bir gün Charles mağazaya çıkageldi. Safari takım elbisesi içinde son derece şık, zengin bir hali vardı. Bu kez taneşi 250 dolardan dört tane yüzük seçip satın aldı. «Bunları bu gece satarım,» dedi. May'e. «Paramı üç katına çıkarırım.» Sonra da May'i yemeğe davet etti. Genç kız Charles hakkında biraz daha bilgi edindi. Charles'a göre, turistler Bangkok'a kaliteli mücevher satın almak için geliyorlardı. Ama kent yüzlerce kuyumcu dükkânıyla doluydu. Bu yüzden de turistler şaşkınlığa uğruyor nereden neyi nasıl alacaklarını bilemiyorlardı. Sheraton Otelinin yemek salonunda bakışlarını bir an dolaştırdıktan sonra barı işaret etti. «Bara gidip oturayım,» dedi. «Beş dakika içinde bir turistle sıkıfıkı ahbab olurum. Onu yemeğe davet eder, görülecek turistik yerlere götürür ve de (sözlerinin burasında parmaklarını şaklattı) mücevherlerimi ona bal gibi üç katı fiyatına yuttururum.» Genç kıızı etkilemek için elinden geleni yapıyordu. May'le son görüşmelerinden beri Hong Kong'a, Tokyo'ya, Tahran'a gidip gelmişti. Tahran'da bir petrol şirketiyle de ilişkisi vardı. Masaya meyva getirildiğinde, artık May bir milyonerle baş başa oturduğunu anlamaya başlamıştı. Adamın dizi anlamlı bir biçimde bacaklarına sürünüyordu. Bir ara Charles cebinden safir ve yeşim taşlı birkaç yüzük çıkarıp kıza içlerinden birini seçmesini söyledi. May en sade olanını aldı. «Bir daha sefere sana pırlantalı bir yüzük alacağım,» dedi Charles.

Kanada'ya aşk mektuplarını yazarken bile Charles May'le buluşuyor, onunla yatıyordu. Kız diskoya gitmeyi seviyordu ama Charles hiç de iyi dans bilmiyor, May pistte onunla birlikte görünmekten utanıyordu. Charles bowling oynamaktan da hoşlanıyordu ama May onu her seferinde yeniyordu. Her akşam, genellikle Çin lokantalarında yemek yerlerken, mücevher işi dışında pek az konudan sözediyorlardı. May kendini mücevher üzerine ders veren bir öğretmen gibi hissetmeye başlamıştı. Yatakta, bir çöl emiri gibi kentin ikinci sınıf otellerinde satın alacak bir ev aradığını söyleyerek dolaşan Charles beceriksiz, ihmalcı bir âşıktı. Odada soyunuyor, güçlü vücuduna çeşitli pozlar verdirerek May'in önünde dolaşıyordu. Ama çarşafların arasına girdiğinde çok yorgun olduğunu ileri sürüp hemen uyuyakalıyor, May'i sıkıntı içinde, şaşkın bırakıyordu.

2 Ağustos 1975 sabahı Charles koşa koşa May'in çalıştığı kuyumcuya giderek bir arkadaşını karşılamak için havaalanında bulunması gerektiğini söyledi. «Kanada'dan gelen arkadaş» onunla işbirliği yapacaktı. May için iyi bir haberdirdi bu. Charles'ın randevularını düzenleyecek, ona daha çok çalışma zamanı sağlayacak bir yardımcıya gereksinmesi vardı.

Marie-Andre gümrükten rahatlıkla ve çabucak geçti. Zaten Bangkok Batılı turistlere kolaylık sağlayan bir kentti. Charles yüzü mutlulukla pırıl pırıl onu bekliyordu. Ama Marie-Andre'yi, sanki ablasıyla karşılaşmış gibi davranıp, yanağından şöyle bir öptü. Sonra onu bir taksiye bindirip sıkışık trafikte adım adım kente götürdü. Charles ondan bundan sözediyor ama konuyu asla **kendilerine** getirmiyordu.

Taksi lüks bir otelin önünde durdu. Marie-Andre balaylarını geçirecekleri dairenin bu otelde ayrılmış olduğu sanısına kapıldı. Yanılıyordu. Charles onu çok «özel arkadaşıyla» tanıştırmak istiyordu. Marie-Andre karşı koydu. Bu yorgun, kan ter içindeki haliyle kimseyle tanışacak durumda değildi. Şu anda buz gibi bir banyo, karanlık bir oda ve Charles'ı istiyordu.

Ama Charles onu dinlemedi. Genç kadın sürüklenir gibi soğukhava tesisatlı şık bir kuyumcu mağazasına girdi. Henüz yirmisinde bile olmayan, çarpıcı bir güzelliğe sahip genç bir kız onlara doğru kayar gibi yaklaştı. Ayakları yere basmıyor gibiydi.

Pürüzsüz, şeftali gibi bir teni, karga kanadı karalığında parlak saçları vardı. Charles'ı görünce gözleri mutlulukla ışıklanmıştı. Gelip Charles'a sarıldı. Sonra Charles Marie-Andre'ye dönüp inanılmazcasına acımasız bir şey yaptı.

Kolunu May'ın incecik beline atarak, «Bu May, kız arkadaşım,» dedi. Sonra yorgun, perişan Marie-Andre'yi göstererek, «Bu Marie-Andre,» dedi. «Kanada'dan sekreterliği yapmak için geldi.»

May selam anlamında bir şeyler mırıldanmak istedi. Ama durum çok acayıptı. İki kadın da şaşkınlık içindeydiler. May, Marie-Andre'nin kendisini bir sekreterden daha fazla bir şey olarak gördüğünü hemen anlamıştı. Marie-Andre gülümseyip dostluk gösterisinde bulunmasına karşın, gözleri birden kızarmış, sulanmıştı. Durumunu gizlemek için hemen dönüp tezgâhın üzerindeki tepsi içinde duran mücevherleri inceliyormuş gibi yaptı. Eğer Charles iki kadının tedirginliğini hissettiyse bile bunu hiç belli etmedi.

O gece hep birlikte yemek yediler. İki kadın da bir iki lokma bir şeyler yiyebildiler. Lokmaları yutmak çok güç oluyordu. Konuşmaksa olanaksızdı. Bangkok'taki ilk gecesinde Marie-Andre, ta Kanada'ya birbiri peşi sıra aşk mektupları yollayan, onunla yatmak için sabırsızlandığını belirten erkeği May'le paylaşmak zorunda kaldı. Charles, Marie-Andre ve May geceyi ucuz bir otelin yatağında, birlikte geçirdiler. Bir şey olmadı. Hiçbir şey. Arada sırada yükselen boğuk bir hıçkırık sesini, ortada, halinden son derece memnun yatan Charles'ın horultusu bastırıyordu.

Hayatının bu en korkunç gecesinde Marie-Andre nerdeyse ilk uçakla Kanada'ya dönecek cesareti kendinde bulacak hale gelmişti. Ama utanıyor, Levis'te ömrünün sonuna kadar alay konusu olacağını biliyordu. Charles'ın çıplak vücudunun kıvrımlarını her hissedişinde Kanada'ya dönme kararı zayıflıyordu. Az da, güçsüz de olsa içinde bir rekabet etme isteği doğmuştu. Bu erkeğin yatağına girmek için Kanada'daki yaşamını fırlatıp atmıştı... Eğer gerçekten bir parça kadınlığı varsa, Charles'ın öteki kolunda yatan orospuyu başından defetmeliydi.

Yatıştırıcı, uyku veren ilaçlarla dolu olan Annabella Jimmy'nin kendini öldürdüğü orta California'nın sık ormanlarındaki kulübeye bir türlü gidemiyordu. İlkbahar ormanı uyandırırken, genç kadın annesiyle babasının evine taşındı. Genç kızlığının odasına yerleşti. Dolapta bulduğu eski, çerçeveli yazıyı yatağının yanına astı. Belki de bunda başına gelenlerle ilgili bir mesaj buluyordu.

Yeteri kadar sevginin başedemeyeceği hiçbir güçlük, iyileştiremeyeceği hastalık yoktur. Yeteri kadar sevgi, derinliği ne olursa olsun tüm uçurumların üzerine köprüler kurabilir. Görünüş ne kadar umutsuz, hata ne kadar büyük, işler ne kadar arapsaçına dönerse dönsün hiç farketmez. Sevgi hepsinin üstesinden gelecektir. Eğer yalnızca yeterince severseniz yeryüzünün en mutlu, en güçlü kişisi olmanız işten bile değildir.

Annabella uzun bir süre bu yazıya, televizyonun anlamsız programlarına ya da elinde tuttuğu ama okumadığı romanlara baktı. Kocasının ölümünden sonra bir ruh hekimine de gidiyordu. Doktor uzun bir tedaviyi gereksindiğini, mümkün olduğu kadar çok çalışmasının yararlı olacağını söylüyordu. Ama Annabella psikiyatrinin değerine, gücüne pek inanmazdı. Suçluluk duygusuyla kıvranıyor, bu duygu onu bir an olsun terketmiyordu. Sık sık, «Keşke Jimmy'i bağışlayıp eve alsaydım,» diye konuşuyordu. Ya da, «Arabadan atladığında keşke peşinden gitseydim,» ya da «Keşke ıstırabını anlamaya, ona yardım etmeye çalışsaydım.»

Annesi Jane, «Saçma,» diyordu bunlara. Kızını alışverişe yolluyor, arkadaşlarıyla gizlice telefonlaşarak partilere davet edilmesini sağlıyordu. Jane çaresizlik içinde kaçınılmazın gerçekleşmemesi için Annabella'nın hayatını doldurmaya çalışıyor-

du. Ama içinden çabalarının boşuna olduğunu da hissediyordu. Başına ne geleceğini, bir kırsal alanda giden tren kadar açık ve seçik görüyor, ama o korktuğu ânı elinden geldiğince ileri bir tarihe atmak istiyordu.

1975 yazının başlarında, Marie-Andre'ye Charles'dan aşk mektupları yağar, Jennie Bolliver yaptığı dünya turundan sonra Seattle'da kendine bir hayat kurmaya çalışırken, Annabella, Stanford'dan bazı eski arkadaşlarıyla San Fransisco'ya gitti. Hafta sonunun iyi geçmesi, arkadaşlarının keyfini kaçırmamak için elinden geleni yapıyor, ama başaramıyordu. Psikoloji öğrenimi yapmış, şimdi doktorasını hazırlayan Marcia adlı arkadaşı Annabella'yı kahreden, gizleyemediği ıstırapı görüp onunla konuşmaya karar verdi. Grup öğleden sonra Sausalito'ya gidecekti. Marcia'nın daha iyi bir önerisi vardı. Dünyanın en nefis omeletlerinin nerede yapıldığını biliyordu. Oraya gider, baş başa konuşurlardı. Annabella öneriyi minnetle kabul etti. Neşeli, canlı görünmeye çalışmaktan yorulmuştu. Yirmi beşle otuz yaş arasındaki iki kadın, Marcia'nın sözünü ettiği omeletlerin yapıldığı lokantaya gittiler. Ekşi krema, avocado, domates ve yengeç etiyle hazırlanan omeletleri iştahla yedikten sonra baharatlı çay içtiler. Vakit nerdeyse akşamı bulmak üzereydi. Marcia birden açık açık konuşmaya başladı. Annabella, Jimmy'nin ölümünden kendini yeteri kadar suçlu bulmuştu. Bu biçimde yaşamının ona ne yararı vardı ki?

Annabella başını salladı. Sorun, kocası yardım istemek için elini uzattığında, bu eli tutmamıştı. Bunun suçluluğundan bir türlü kurtulamıyordu. Ve şimdi kocası ölmüştü. Onu bir asit gibi kemiren duygular hiç hoşuna gitmiyordu ama bunlardan kurtulamıyordu da.

Marcia bir ara Los Angeles'deki bir hastanenin psikiyatri bölümünde çalışmıştı. İnsanlar buraya gelir, anında tedavi olurlardı. Psikiyatristler bir sorunla birkaç dakika içinde başedebilecek biçimde eğitilmişlerdi. Marcia'nın görevli olduğu bir gün otuz dokuz yaşında, orta sınıftan bir ev kadını gelmişti. Zavallı kadın çıldıracak durumdaydı. Evliliği bir felaketti. Kocasını hiçbir topluluğa katılmıyor, oturup karısıyla dertleşip konuşmayı reddediyor, belki on yıldır onunla yatmıyor, kadının onu terkedece-

ğini her söyleyişinde de ona, intihar edeceğini ileri sürerek engel oluyordu. Annabella öyküyü dikkatle dinledi. Peki, sorun neydi?

Marcia, «Sorun bu talihsiz kadının kendi çukurunu kendisinin kazması,» dedi. Kendi isteyerek tuzağa düşmüş, ellerine, kollarına zincirleri yine kendisi isteyerek takmıştı. Çektiği ıstırap yüzünden de kocasını suçluyordu. Kendini ezilmiş, hakaret görmüş biri gibi hissetmekten hoşlanıyordu bu kadın. «Bir korkaktı,» dedi Marcia. «Suçluluk duygusu,» diye ekledi. «İnsanların duygularının en yıkıcısı, en değersiz olanıdır. Sen Jimmy konusunda günahının cezasını çektin. Ama onun ağzına uyku ilacını sen koymadın. **Kendisi** koydu. Hastaydı. Ama bu **onun** sorunuydu. Senin suçluluk duygusuna kapılmanı istiyordu. Başardı da... Hem de nasıl!»

Bundan kısa bir süre sonra Annabella annesine California'da hayatını rezil ettiğini, Avrupa'ya döneceğini söyledi. Haber bir sürpriz değildi. Jane, Avrupa'da iki yıl kaldıktan sonra döndüğünde, «Ben bu ülkedeyim ama bu ülkenin bir parçası değilim,» diyen on yaşındaki çocuğu anımsadı. Karşı koymadı. Kızını arabayla San Fransisco'ya götürüp uçağa bindirirken, kaçınılmaza boyun eğmişti bile.

Birlikteki son dakikalarında anneye kız duygusallıktan kaçınıp havadan sudan konuştular. Jane ona anaca öğütlerde bulundu. Annabella'nın yolculuk planı belirsizdi. Avrupa'daki arkadaşlarını ziyaret edecek, sonra Ortadoğu'dan geçip Hindistan'a gidecek, Bombay'da Sanjoy'un ailesini görecek. Kaderin onu zengin, yepyeni bir hayat vaat ederek California'ya getirdiği, sonra da bir uçakta yanarak ölen çocuğun anne babasıyla görüşmek Annabella'nın iyileşme çabasının bir bölümüydü.

«Eğer paran biterse bize bildir. Söz ver bildireceğine,» diye emretti Jane. Annabella annesine sarıldı. Paraya gereksinmesi olacağını sanmıyordu. Olduğu takdirde, daha önce de yaptığı gibi bir işe girip çalışırdı. Çantasında bir dünya turu bileti, 3.000 dolarlık da seyahat çeki vardı.

«Yine de bizi ara,» diye yakardı Jane. «İkimiz için de iyi

olur.» Aşırı davranışlarda bulunmak istemiyordu Jane. Çünkü kızının olgunluğuna ve özgürlüğüne saygısı vardı. Annabella'yı hâlâ en iyi arkadaşı olarak kabul ediyordu.

Annabella başını sallayarak arayacağını belirtti. Yüzünde Jimmy'nin ölümünden beri ilk kez içtenlik dolu bir gülümseme belirmişti. O anda Annabella olağanüstü güzeldi. Sonunda içindeki ölüm durgunluğunu silip yokedecek bir kıvılcım yanmaya başlamıştı.

Seattle'de Jennie dünyayı dolaşmaktan bıktığına, yeni bir hayat kurmanın zamanı olduğuna karar vermişti. Kolej çevresinde bir araba-ev kiralayıp iki odayı çiçekler, yastıklar, hasır şilteler, Buda ve Hindu tanrılarının küçücük heykelleriyle doldurdu. Bunlar hep Jennie'nindi. Ve onun için çok değerliydi. Tütsüler sürekli yanıyordu. Yanında Jennie'nin Tibetçe konuştuğu Doloma adlı acayip bir kedinin yattığı ön kapıya Buda'nın ıstırap çekmenin gerekliliği üzerine söylediği bir söz asılıydı. Kız arkadaşlarından birine Jennie evi hakkında, «Tüm istediğim bu,» dedi. «Burada bir hafta kalabilir, zamanı unutup gidebilirim.»

Küçük evine yerleştikten sonra biyoloji ve dinsel tıp öğrenimi yapmak için üniversiteye yazıldı. Bir gün Seattle'da bir muayenehane açmak, özellikle yaşlıları et yememeye, doktorların yazdıkları ilaçları almamaya alıştırmak istiyordu. Sıkı bir oruç tutma taraftarı olan Jennie her ay sekiz gün oruç tutarak vücudundaki zehirleri dışarı attığına inanıyordu. Boynuna çeşitli renklerden örülmüş, ucu püsküllü bir Budist kolyesi takmıştı. Bunun kendisini tüm kötülüklerden koruduğuna inancı tamdı.

Yirmi birinci yaş gününü Nova Lisesinden eski arkadaşlarıyla kutladı. Akademik özgürlüğün tümüyle tanındığı bu gençlerin hiçbirisi meslek ya da duygusal yönden pek aşama gösterememişlerdi. Hemen hepsi de Amerikan hayatının ana akıntısına uymuşlar ya da uymak üzereydiler. Cassie adındaki tezgâhta güzel halılar dokuyan sessiz, sakin görünüşlü arkadaşı büyük mağazalarla iş ilişkileri kurmaya çalışıyordu. Yirmi yaşın-

daydı ama başından mutsuz bir evlilik geçmişti. İkinci evliliği de tehlikedeydi. Birkaç yıl önce Seattle'daki karaderilileri isyana teşvik etmeye çalışan Margaret şimdi dul bir kadının ev işlerine bakıyordu. Artık kitap okuma zevki Karl Marx'tan Tolkien'e dönüşmüştü. Çevresindeki en yakışıklı delikanlılarla düşüp kalkan Cybilla şimdi bir kadınla açıktan açığa yaşıyor, Kadın Özgürlüğü hareketinin sevicî kadınlar kolunda militanlık yapıyordu. Jennie'nin Güney California'dan arkadaşı olan Carmen bir dışçinin eşi olarak kendini ev işlerine vermişti.

Ama asıl sorun Christopher'dı.

Uzakdoğu'dan dünyanın en iyi arkadaşı olarak dönmüşlerdi. O kadar. Jennie yüzlerce kez birbirlerinden sevgili olarak kopmalarının nedenlerini çözümlemeye kalkışmış, «Bilmiyorum,» demişti Christopher. «Ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Senin ya da benim bir suçumuz yok. Yalnızca birbirimizden uzaklaştık. Aradan zaman geçerse belki her şey eskisi gibi olur.»

Jennie razı oldu. Yaralarını göstermemeye çalışıyordu ama evine kapanıp günlerce ağladığı, sinirlendiği, kendini boşlukta hissettiği oluyordu. Christopher'ın artık bir zamanlar sevdiği erkek olmadığına kendini inandırmaya çalışıyordu. O günlerde özgür düşüncelerle dağlara tırmanan erkek şimdi sağlıklı gıda maddeleri satacak bir dükkân açmaya çalışıyor, şurdan burdan, bankalardan nasıl borç alacağından konuşuyordu. Margaret'e, «Grubumda ben bir numaralı kaçtım,» dedi Jennie. «Sanırım şimdi akli başında benden başka kimse kalmadı.»

Diğer savaşlar, «Olumsuz güçler» diyordu bunlara, Jennie'nin aklını karıştırıyordu. Yeni hayatının düzeninden hoşnut olduğunu söylüyordu ama Nepal'deki Kopan Manastırında ettiği yeminleri tutmakta güçlük çekiyordu. Orada içki, sigara içmeyeceğine, küfretmeyeceğine, öldürmeyeceğine, yalan söylemeyeceğine, erkeklerle asla yatmayacağına yemin etmişti. Seattle'daki Budist arkadaşlarından biri olan Olga'ya Jennie gözyaşları içinde itirafta bulundu. «Bir iki hafta seks konusunu aklıma bile getirmeden yaşayabiliyorum,» diye anlattı. «Sonra kendi kendime, 'Jennie, yirmi bir yaşında, sağlıklı bir kadınsın,' diyorum. 'Tanıdığın herkes dışarda eğleniyor.' Ben de onlara katılıyorum. Sonra eve dönüyor, bir hafta ıstırap içinde kıvranıyorum.»

Olga ona kaygılanmamasını söyledi. «Olumsuz güçler»in zamanla sorun olmaktan çıkacağını anlattı.

Ama Jennie'nin yalnızlığı, özellikle Christopher'ın Francine adlı bir kızla dolaştığını öğrenip görmesinden sonra dayanılmaz bir hal aldı. Bir sürü erkekle dolaşmaya başlamıştı şimdi. Ama hiçbirini de kendine fazla yaklaştırmıyordu. Çok güç durumda kaldığı zamanlarda da erkeğe evlenmeme yemini ettiğini söylüyordu. Bir dereceye kadar da doğrudu bu. «Kim olduğumu anlayıncaya dek,» diyordu. «Erkeklerle cinsel ilişkiden uzak duracağım.»

Oysa Jennie güç bir kararın eşiğindeydi. Ve de bunu kimsele açmıyordu. Onun tedirginliğinin temelinde Christopher yatıyordu. Kaç gece yalnız başına yatıp inkâr etse bile Christopher'ı hâlâ seviyordu. Gezdiği erkek arkadaşları onun kendilerini bir piyon gibi kullandığının farkında bile değildiler. Ama Jennie ne yapıp edip şu ya da bu gece Christopher'ın nerede olacağını öğreniyor, oraya koluna taktığı yakışıklı bir erkekle gidiyordu.

Sonra 1975 başlarında bir akşam, kızların bazılarının kulaklarını deldirdikleri Margaret'in evinde işler sarpı sardı. Christopher da Francine'le gelmişti. Jennie bir süre Francine'i süzdükten sonra, onun burnuna bir delik açıp zincir takmanın ne kadar uygun olacağını söyledi yüksek sesle. Böylece Christopher zincirden tutup onu istediği yere götürürdü. Birisi marihuana içiyordu. Jennie sigarayı kapıp derin bir nefes çektikten sonra müziği kulakları sağır edecek kadar açıp bir başına dansetmeye başladı. Christopher'e değmek için elinden geleni yapıyordu. Artık herkes Jennie'nin çıkıp gitmesinin daha doğru olacağını düşünüyordu. Çünkü can sıkılmaya başlamıştı. Christopher yaklaştı. Jennie'yi balkona, hava almaya davet etti.

Balkonda Jennie kendini onun kollarına attı. Boğulmak üzere olan bir kadın gibiydi. Baraj çökmüş, duyguları tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştı. Christopher'ı **isti**yordu. Ona **ihtiyacı vardı**. Onu **sevi**yordu. Christopher'a bu itiraf dokundu. Ama bilmediği bir şey değildi. Herkes gibi o da Jennie'nin son aylardaki davranışlarının gerisinde gizli olanları açık seçik görmüştü. Jennie'nin yüzünü ince parmakları arasına alıp anlayışlı olmasını rica

etti. Francine'den vazgeçmesi olanaksızdı. Çünkü onu seviyordu. «Sen ve ben,» dedi. «Değişik tecrübelere gereksinmemiz olduğunu konuşmuş, anlaşmıştık. Aynı yerde birlikte yaşayamayız. Bu konuşmamız hâlâ geçerli.»

Jennie ağlamasını sürdürüyordu. Francine aleyhine konuşmaya başladı. Christopher böylesine renksiz, silik bir kadını nasıl seçerdi? Christopher onu susturdu. «Böyle konuşmak sana yakışmıyor, Jennie,» dedi. «Bunlar nefret ve gururdan doğan olumsuz güçler. Onlarla nasıl başedeceğini biliyorsun. Hem de benden daha iyi.»

Son kez birbirlerine sarıldılar. Ama iki kardeşin kucaklaşması gibiydi bu. Şimdi Christopher bu acı karşılaşmayı en iyi biçimde nasıl sona erdirebileceğini düşünüyordu. «Francine'le ben bir süre Hawai'ye gidiyoruz,» dedi. Jennie başını dehşetle salladı. Christopher bu kızla gerçekten yolculuğa çıkacak mıydı? Sanki birlikte yaptıkları her şeyi inkâr ediyordu. Christopher başını sallayarak evetledi soruyu. «Geri döndüğümde, belki biz yine...» Cümlesinin sonunu getirmedi. Bir anlaşmaya varabileceklerini bile ima etmemişti ama Jennie bunu o anlamda aldı. İçinde bir umut kıvılcımı tutuşur gibi oldu. Önlerindeki yaz aylarından konuşmaya başladı. Belki de Christopher'la birlikte kamp yaparlar, hatta Uzakdoğu'ya bile dönebilirlerdi. Tabii Christopher, Francine'i başından defettikten sonra...

İnce ruhlu, nazik, uzun boylu genç adam ıstırap içindeki küçük kıza baktı. Jennie bir zamanlar sahip oldukları şey her neyse bunun harika olduğunu, ama artık yerinde yeller estiğini kabul etmek istemiyordu. Geriye, onun kanısınca, özel bir arkadaşlık kalmıştı yalnızca. Christopher kendinde daha fazla konuşacak güç bulamadı. Jennie'yi orada bırakıp gitti.

1975 ilkbaharında Jennie, Kopan Manastırı tarafından açılan bir meditasyon seminerine katıldı. Nepalli iki Lamayla, Zopa Rinpoche ve Yeshe'yle yeniden buluşacağı için sevinçliydi. Tam bir hafta onların dizleri dibinde oturarak konuşmaları dikkatle, içine sindirerek dinledi. Sonra Lama Yeshe'den kendisiyle özel olarak konuşmak için izin istedi. Lama bundan hoşnut oldu. Çünkü Jennie'yi Katmandu'dan hatırlıyordu. Derdinin ne

olduğunu sordu Jennie'ye. Çünkü onun sıkıntı içinde olduğunu görüyordu.

«Uzakdoğu'dan Seattle'a döndüğümünden beri,» diye Jennie başladı. Hep «Olumsuz güçlerle» savaş halindeydi. Çoğunlukla bu güçler onu altediyorlardı. Christopher'a olan sevgisinden, onun kendisini reddedişinden de açık açık söz etti. Aslında yirmi bir yaşının büyük bölümü berbat bir biçimde geçmişti. Yalnızca manastırdaki günleri mutlulukla doluydu. Lama başını anlaşıla salladı. Sorununu anlıyordu, çektiği ıstırabı da.

«Manastıra dönüp rahibe olmayı ciddiyetle düşünüyorum,» dedi Jennie.

Lama şaşırmadı. Yaşamları yolunda gitmeyen çoğu genç Himalayalar'ın bir zamanlar yasak olan topraklarında mucizelerin olacağına inanıyordu. Ama tedbirli olmak gerekirdi. «Me-kân değişikliği yeni bir çiçeğin ortaya çıkmasına neden olabilir,» dedi. «Ama kökler aynı hastalığı taşıyacaklardır. Hayatının bu sıkıntılı döneminde rahibe olacağına,» Lama öneride bulundu, Jennie'nin burada kalıp öğrenimine, meditasyona devam etmesi, manastır için yararlı çalışmalarda bulunması daha doğru olurdu. Aydınlığa, ışığa kavuşması için Asya'ya kaçmasına hiç gerek yoktu.

Jennie, Seattle'a döndüğünde kendi kendiyile mücadele etti. Ders çalıştığını, hasta olduğunu ileri sürerek arkadaşlarıyla görüşmeyi kesti. Telefonda bile konuşmadı. Ama Christopher'a telefon edip onun hâlâ Hawaii'de olduğunu öğrenince üzüldü. Derin düşüncelere daldığı birkaç hafta içinde Jennie, Seattle çevresinde bir hayalet gibi dolaştı. Sonra kararını verdi.

Katmandu'ya dönecekti. Kesinlikle huzura kavuştuğu tek yer orası olmuştu. Lama'nın uyarısına karşın, belki manastıra rahibe olarak da girerdi.

Arkadaşlarından hiçbiri onun Doğuya dönmesindeki nedenlerin derinliğini bilmiyorlardı. Onlara manastırda bir süre daha çalışması gerektiğini söylemekle yetinmişti. Hiç kimsenin onun rahibe olup ölünceye dek orada kalmayı düşündüğünden haberi yoktu. Çünkü Seattle'daki kızların onu anlayacaklarını sanmıyordu Jennie. Christopher bile onun amacının berraklığını kavrayamazdı. Öte yandan fikrini değiştirme olasılığı da vardı. Çünkü

Jennie her yıl birkaç kadın ve erkeğin utanç, başarısızlık içinde manastırı terkettiklerini biliyordu. Eğer başına böyle bir felâket gelirse, Jennie durumu kimsenin bilmesini istemiyordu.

Birkaç hafta sonra Jennie, «Sanırım gitmem gerek!» diye bildirdi. Bir zamanlar Dalay Lama'nın kutsadığı küçük bir Buda heykeliyle Christopher'ın Katmandu'daki büyük tapınağın önünde çekilmiş resminin durduğu hazine kutusuna para akıyordu.

Arka camı kırık arabasını, «Satılık» ilanını koyduğu ilk gün sattı. Eşyalarıyla elbiselerini haraç mezat başından defetti. Altı hafta içinde Jennie, Katmandu'ya olan gidiş bilet parasıyla buna ek olarak 1.500 doları toplamıştı. Manastırda yatak ve yiyecek için yalnızca ayda otuz dolar istendiğinden —ki bu da zorunlu değildi— artık yola rahatlıkla çıkabileceğini düşünüyordu. Yolculuk için 1975 Ekiminde bir gün kararlaştırdı.

Zaman geçiyordu. Arkadaşlarını bir bir ziyaret ederek geçmişte işlediği, kendisine önemli gibi görünen yanlış davranışları için onlardan özür diledi. Şimdi yalnızca, Hawaii'den dönen, Francine'le açıktan açığa birlikte yaşayan Christopher kalmıştı Jennie ona telefon etmeye cesaret edemiyordu.

Alelacele büyükannesi ve büyükbabasıyla vedalaşmak için California'ya gitti. İki yaşlı insan torunlarının bir hayli olgunlaşmış olduğunu görerek sevindiler. Jennie'nin çocukluk arkadaşlarından çoğu ya eşlerinden boşanmışlardı ya da uyuşturucu kullanmaktan hapse düşmüşler, yaptıkları kötü evliliklerle yaşamlarını sıkıntı içinde sürdürmeye çalışıyorlardı. Oysa Jennie'nin üstünde derin bir dinginlik, ne yaptığını bilen bir hava vardı. Hâlâ koyu bir Katolik olan büyükanne Maggie, torununun Buda'ya bağlanmasından hoşlanmıyordu ama büyükbaba milyonlarca insanın şiş göbekli, cömert gülümlü centilmene taptıklarını ileri sürerek onu susturdu.

Jennie'nin California'daki son günlerini lekeleyen bir tek olay oldu. Maggie odasının önünden geçerken torununun sessiz sessiz ağladığını duydu. «Nen var, şekerim?» diye Maggie kendine hâkim olamayıp odaya girdi.

«Ah, büyükanne, eğer eve dönmek istersem bana para yollar mısınız?» diye sordu Jennie.

«Eve dönmek mi? Ama sen daha evinden uzaklaşmadın bile! Bunun için ne kadar para gerek?»

«Belki iki bin dolar kadar.»

«Eğer ihtiyacın olduğunda iki bin dolarım olursa, hepsi senindir. Bunu sen de biliyorsun.» Jennie başını sallayarak büyükannesine sarıldı. Ama büyükanne de onun için kaygılanmaya başlamıştı artık. Jenie'nin bir önsezisi olduğunu, bunu onunla paylaşmaya yanaşmadığını düşünüyordu.

Daha sonra Jennie büyükbabasıyla oturup haritada gideceği yerleri konuşmaya başladılar. Eski bir denizci olan Cap torununu kısıkanıyordu. Jennie'nin niyeti Seattle'dan Hong Kong'a uçmak, oradan da zamanı ve parası elverirse Bangkok'a geçmekti. Orada ziyaret etmek istediği bir Budist Tapınağı vardı. Ekimin sonlarına doğru da Katmandu'da olacaktı.

«Bangkok mu?» diye Maggie kaşlarını çatı. «Bangkok'a gitme.»

Jennie, «Neden?» diye atıldı.

«Bilmem. Bangkok deyince içimde acayip bir duygu uyanı. Öylesine açık yürekli, dost bir insansın ki, orada senden yararlanmak isteyen çıkabilir.»

Jennie gülümseyerek Cap'e baktı. Büyükbabayla torunda serüven aşkı vardı. Bunu Maggie anlayamazdı. «Ah, büyükanne,» diye içini çekti. «Ben bir budistim. Bana kimse dokunamaz.»

Maggie'nin evindeki son gününde Jennie eski arkadaşlarını arayarak topladı. Harika bir öğleden sonra geçirdiler. En yakın arkadaşı Carmen o günü şöyle anımsıyordu: «Yine okul çağındaki yıllarımıza dönmüş gibiydik. Dedikodu ediyor, erkekleri çekiştiriyor, öğretmenlerin aleyhinde konuşuyorduk. Jennie'den başka hepimiz şarap içtik. Kafayı bulduk. Jennie ağzına bir damla içki bile koymadı. Odadaki en mutlu kişiydi.» Diğerleri de Jennie'yi kısıkanıyorlardı. Çünkü gözleri berrak, yüzü sağlıklı, pırıl pırıldı.

O gün daha sonra, şışede şarap bittiği bir sırada Carmen'le Jennie baş başa kaldılar. Kızların hiçbiri de Jennie'nin bir kendini arama, bulma yolculuğuna çıktığını ve bir daha dönme niyeti olmadığından kuşkulandırmıyordu. Ama Carmen arkada-

şını hepsinden daha iyi ve yakından tanıyordu. Ona alıcı gözüyle baktı. Bu yolculuğun yalnızca bir «inceleme» ve «meditasyon» amacıyla yapılmadığını sezdi. Sözcüklerini özenle seçerek, «Sonunda aradığın yanıtı bulmuş gibisin, Jennie,» dedi.

Jennie gülümsedi. «O bir şeyler aradığımız, çılgınca davranışlarda bulunduğumuz yılları anımsıyor musun? O sırada aradığının ne olduğunu bilmiyordum. Sorunu bilmiyordum ki, yanıtını bileyim. Katmandu'ya geri dönmek belki de sorunu çözümlemeyecek ama şimdi tek çözüm yolu bu.»

Seattle'da, yola çıkmazdan önceki gece Jennie kız arkadaşlarından birinin verdiği veda partisine gitti. Ama yapması gereken bir iş daha vardı. Tüm cesaretini toplayarak **onun** numarasını çevirdi. Telefona Francine çıkınca sesinin titrememesine çalışarak Christopher'la konuşmak istediğini söyledi. Telefonu Christopher aldı. «Yarın Katmandu'ya gidiyorum,» dedi Jennie. «Kopan'a dönüyorum.» Christopher onun gideceğini elbette biliyordu. Ortak arkadaşlarından duymuştu.

«Umarım her şeyi ayrıntılarıyla düşünmüşsündür,» dedi Christopher.

«Düşündüm. Bunu yapmam şart.»

Birkaç dakika havadan sudan konuştular. Jennie bir ara ondan gelecek bir tarihte manastırda buluşmalarının mümkün olup olmadığını sordu. Sesinde manastırın üstündeki tepede kurdukları çadırda geçirdikleri gecelerin anıları vardı. Jennie'nin, bu Himalayalar'a kaçışla Christopher'ı yeniden elde edebileceği umudunu hâlâ yitirmediği belli oluyordu. Christopher dehşete kapılmıştı. Jennie'nin bu konuyu artık kesinlikle kapattığını sanıyordu. Acele etmesi, Jennie'yle zarif, anlayışlı bir biçimde vedalaşması, onu gerçeği bir kez daha kabul etmeye zorlaması gerekiyordu. «Bir gün Francine'le Uzakdoğu'ya gitmek istiyoruz,» dedi. «Belki de Kopan'da buluşuruz. Sana haber veririm.»

Jennie sustu. Yeniden konuşmaya başlaması uzun bir zaman aldı. «İyi olur,» dedi sonunda. Sesi titriyordu. Ağlamak üzereydi. Christopher onun ıstırabını hissediyor, duyuyordu.

«Jennie, benim sonsuza dek arkadaşım olduğunu bilmeni istiyorum,» dedi.

Jennie telefonu çabucak kapadı.

Jennie'yle kız arkadaşları veda partisinde gece yarısına kadar konuştular. Sonunda şafak sökerken konuşma ölüm konusuna geldi. Bir veda partisi için oldukça acayip bir konuydu bu. Ama Jennie açmıştı konuyu. Batan güneşin ötelerinde ölebileceğini ileri sürdü.

Kızlardan biri, «Böyle konuşma,» dedi. «Sen yalnızca uçağın düşmesinden korkuyorsun.»

Jennie başını olumsuz anlamda salladı. «Belki de. Ama hayatımın yepyeni bir döneme girdiğini de biliyorum... Tehlikeler olabilir. Ama bunlar beni rahatsız etmiyor. Ölürsem, ölürüm. Zaten ne zaman, nerede, nasıl öleceğimi kararlaştırmak bana düşmüyor. Hayatımın kontrolü benim elimde değil. Kimsenin değil. Yalnızca Karma kontrol eder. Yapmamız gereken ölüme giden yolda iyi bir hayat yaşamaktır.»

Kızlar sustular. Sonra bir tanesi «en iyi» ölümün nasıl olacağı üzerinde konuşmaya başladı. Jennie çok acayip bir şey söyledi. Tüm hayatı boyunca sudan korkan, bir havuzun sığ kenarında durmaktan çekinen bu kız boğulmanın en iyi yol olduğunu ileri sürdü. Tabii önce insanın içinde kendiliğinden bir korku doğacaktı. Ama ciğerler suyla dolmaya başlayınca da baygınlığa benzer bir duygu ortaya çıkacaktı. «Uzun zamandan beri bende su karması olduğunu biliyorum.»

Kızlar dehşetle titrediler. Ölümünden yeterince konuşulmuştu. Oturma odasını doğan güneşin ilk ışıkları aydınlatmaya başlamıştı. Ama Jennie ölüm konusunu bir türlü değiştiremiyordu. «Ölüm yalnızca bir başka yaşam türüdür... Güzelliği göremiyor musunuz?»

Ayrılmazdan önce Jennie arkadaşlarıyla bir anlaşma yapmaya kalkıştı. Eğer ölürse, eğer içlerinden biri ölürse, o zaman ceset yakılacaktı. Hepsi de kabul ettiler. Ellerini kavuşturarak yemin ettiler. Ölü gömülmeyecekti! «Vücut önemli değil,» dedi Jennie. «Vücudumun toprağa gömülüp beni bağlamasını istemem. En kısa zamanda öteki hayata başlamak isterim...»

Kızlardan biri, «Yani vücudunun bir bölümünün burada toprakta kalmasını, diğer bölümünün başka yerde olmasını istemiyorsun, değil mi?» diye sordu.

«Tam dediğin gibi.»

Kızlar arkadaşlarının havaalanı güvenlik kontrolünden, manastır için aldığı eşyalarla geçişini izlediler. Bir bahçe sulama hortumu, bir daktilo, çok sevdiği Tibetli bir çocuk için portatif yatak... Sonra Jennie bekleyen jet uçağın merdivenlerini çıktı. En üst basamağa gelince durdu. Arkadaşlarının cam duvardan bakışıklarını bildiği yöne döndü.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Sonra tam kendisine uygun bir davranışta bulundu. Havaya sıçrayıp topuklarını birbirine vurdu. Sonra kendisini, belki bir gün rahibe olarak göreceği ya da Christopher'ın duygularını inceleyip onu sevdiğini anlayarak peşinden geleceği Katmandu'da bir dağın sakın bir köşesindeki manastıra götürecek olan uçağın içinde kayboldu.

25

Markie-Andre gelişini izleyen birkaç gününü yolculuğun ve karşılaşmasının verdiği etkiyle Bangkok'taki Rajah Otelinden hiç çıkmadan bir acayip sıkıntı içinde geçirdi. Charles'ın tutumu da onu şaşırtıyordu. Anı defterine, «Charles benden uzak duruyor,» diye yazdı. «Sanki yakınlaşmamızı istemiyor gibi bir hali var. Düş kırıklığına uğradım. Buraya gelişimin ikinci gününde durumumu anlatan tek bir sözcük var: Düş kırıklığı. Sanki onu hoşnut edemiyor gibiyim. İşin en kötü yanı da, Charles'ın elde etmek istediği kadına karşı bir sekreter rolü oynamak zorunda bulunmam...»

Daha Marie-Andre'nin gelişinin üzerinden bir hafta geçmemişti ki, Charles onun çantasında 2.000 dolarlık seyahat çeki olduğunu öğrendi. Genç kadına olan tutumu hemen değişti. Yumuşadı. May birden yatağın öteki tarafından kayboldu. Charles, «Onu kovdum,» dedi Marie-Andre'ye. Çünkü Marie Andre'nin işinin önemini ve büyüklüğünü iyice anlamasını istiyordu. Cebinden bir avuç dolusu değerli taş çıkararak kadının yastığının üzerine bıraktı. Bunlar birkaç bir **baht** değerindeydi. Turistlere iki, üç katı fiyata satacaktı. May'le dost kalmak zorundaydı. Çünkü o mücevher işini çok iyi biliyor, bir yakutun çatlak olup olmadığını büyülteç olmadan görebiliyordu. Üstelik ona müşteri de getiriyordu.

«May bana ancak onu sevdiğimi sanırsa yardım eder,» diye ekledi Charles. Bu yüzden May'le ilgileniyor, onu seviyormuş gibi davranıyordu. Marie-Andre de sekreter rolünü Charles'ın hatırı için sürdürmeliydi. Mücevher işi istediği başarıya ulaşınca kadar elbette. Sonra doğrudan konuya geçti. Marie-Andre'nin 2.000 dolarını işinde kullanmak istiyordu. Ona bu parayı iki katı olarak geri ödeyecekti. Garanti veriyordu.

Kanadalı kız akıllıca davranıp öneriyi reddetti. Bu para onun güvencesiydi. Kanada'ya dönüş biletiydi işler yolunda gitmediği takdirde... ki gideceğe de benzemiyordu. Ama Charles yalvardı, yakardı, Marie-Andre'nin kulağına onun duymak istediği sözcükleri fısıldadı. Marie-Andre sonunda bin dolarlık çek bozdurup Charles'a verdi. Evet, parasının bir karşılığı vardı. May'ın Charles'ın hayatından tümüyle çıkması şartıydı bu. Ama Charles'ın verdiği söz bir bardak cin-toniğin içindeki buzların erimesi kadar bir zaman sürdü.

Bir pazar sabahı Charles, otel odasının bunalıcı ağustos sıcağında MarieAndre hâlâ uyurken, sessizce çıktı. May'i alıp kırmızı, turuncu rengi tenteler altında bir işportacılar karnavalına benzeyen Hırsızlar Pazarına gitti. Bir köşede tropikal çiçeklerin parlaklıkları gözleri kamaştırıyor, kocaman kocaman hasır sepetler içindeki sebze ve meyvalar dikkati çekiyordu.

Oysa Charles bunların hiçbirleriyle ilgilenmiyor, May'i âdeta çekiştire çekiştire pazarın içinden, Kamboçya sınırındaki kırmızı kilin içinden henüz kazılıp çıkarılmış ham, yontulmamış taşların bulunduğu yere doğru götürüyordu.

May'ın keyfi yerinde değildi. Charles'ın acayip davranışları, Marie-Andre'nin bu üçgen içindeki gerçek rolü onu düşündürüyor, kalabalık içinde bir hayvan gibi sürüklenmekten hiç hoşlanmıyordu. Kan ter içinde kalmıştı. Sonunda siyaha kaçan kırmızılıktaki yakutların satıldığı bir işportanın önünde durdular. Charles bunlardan birini seçerek May'e barış armağanı olarak uzattı. Kanadalı kız yalnızca sekreteriydi. Başka bir şey olması olanaksızdı. «Seninle evlenmek istiyorum, May,» dedi. «Ama bunun için dört yıl beklemek gerek.» May onun sözlerinin hiçbirine inanmamış ama neden dört yıl beklemesi gerektiğini merak etmişti. «Çün-

«kü çok karışık bir yaşamım var, May.» dedi Charles. May buna gerçekten inandı.

Yakındaki bir yerden gelen köpek havlamaları May'in dikkatini çekti. Bir kafes dolusu pomeranya köpekleri vardı. May gidip tüy içinde bir topu andıran köpeklerden birini kucağına aldı. Onun ilgisini gören, May'i sakinleştirmek isteyen Charles bir öneride bulundu. Köpeği mi istiyordu, yakutu mu? «Köpeği neden Marie-Andre'ye almıyorsun?» dedi. «Hiç olmazsa ona arkadaşlık eder.»

Marie-Andre köpeğe bayıldı. Adını Frankie koydu. Ona, sevgiye gereksinmesi olan ve bunu başka hiçbir yerde bulamayan biri gibi sarıldı. Ama Charles ona lekesiz bir tek mutluluk anı bile tanıımıyordu. «Bir gün Avrupa'da bu köpeği aldığımızın üç katı fiyatına satabiliriz,» dedi.

Charles iki kadını tam üç ay ustaca idare etti. Otelden otele peşinde yorgun, bıkkın Marie-Andre'yle köpeği olduğu halde taşıyor, sabah kahvaltılarını onunla yaptıktan sonra gece yarılarında kadar ortalıktan kayboluyordu. 1975 Ağustosunun sonlarına doğru Marie-Andre'den 800 dolar daha istemiş ve almıştı. Sonra Marie-Andre'nin yirmi bir gün için geçerli olan vizesi sona erdi. Charles'a bunu her anımsatışında azar işitmiş, vize işinin Bangkok gibi birkaç bath verilince her işin yoluna koyulabileceği bir kentte sorun olmadığını söylemişti. Ama vize çoktan sona ermişti ve şimdi Kanadalı kız Tayland'da yasalara aykırı olarak kalıyordu.

Marie-Andre'nin başka yakınmaları da vardı. Charles'ın mektuplarında söz verdiği, egzotik yerlere yapacakları yolculuklara ne olmuştu? Sri Lanka'daki villa, Filipin'lerdeki plaj evleri nerdeydi? Kırmızı ipekten elbiseleri, yakut, turkuaz küpeleri, kol-yeleri unutmuş muydu? Şimdiye dek Marie-Andre beyaz tüylü bir köpeğe sahip olmaktan, ikinci sınıf otellerde dolaşmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu yakınmalar üzerine Charles Kanadalı konuğuna bir parça daha yakın ilgi gösterdi. Öyle ki, Marie-Andre anı defterine şunları yazacak gücü buldu:

«Hayat devam ediyor... Charles'la, sonunda bana fiziksel ve ruhsal bir denge sağlayan bir ilişki kurdum... Benim için ge-

rekli olan sevgiyi buldum... Ne de olsa sevdiğim adamla birlikte olabilmek için ailemi ve vatanımı terkttim...»

Bangkok'un arabayla iki saatlik güneyinde, bir zamanlar haraketsiz bir balıkçı köyü olan Pataya şimdi Batıyla ticaretin ilerlemesi üzerine canlanmış, yüksek otellerin, denizde teknele- rin cirit attığı bir yer haline gelmişti. Ama hava ılımandı bütün yıl. Filler taksi gibi kiralanabiliyordu. Alman, Fransız, Japon yemeklerinin her çeşidi bulunuyordu. Turistler burasını çok seviyorlardı.

1975 Eylülünün hemen ilk gününde genç bir Avustralyalı felsefe doktoru adayıyla, Endonezyalı karısı Pataya plajında oturmuş, Hindistan cevizi sütü içiyorlardı. Russell Laphorne'la eşi Vera Pataya'da bir gün kalabileceklerdi. Çünkü oldukça kalabalık bir programları vardı. Avusturalya'ya dönmezden önce Hua Hin, Hat Yai, Penang ve Kuala Lumpur gibi kulağa romantik gelen yerleri görmek istiyorlardı. Laphorne çifti birbirlerine deli gibi aşıktı. Sık sık birbirlerine sarılıp öpüşüyor, yerli çocuklarının palmye ağaçlarından kendilerini izleyip gülüşmelerine hiç aldırmış etmiyorlardı.

Bir başka çift birden bisikletleriyle geldi. Adamın sırtında bir polo gömleğiyle şort vardı. Bakır rengi teni, Avrupalı stilinde taranmış olmasına karşın gür, kalın telli siyah saçlarıyla bir Doğuluya benziyordu. Ama elini sallayıp neşeyle, «Merhaba,» dedikten sonra Hindistan cevizi sütünü nereden aldıklarını sorunca, Laphorne onun Fransız vurgusuyla İngilizce konuştuğunu anladı. Çekingen bir tavırla geride kalan kadın az konuşuyordu. Adları Parisli Jean Belmont'la Kanadalı Monique'di. Karı kocaydılar.

Davet edilmedikleri halde Jean Belmont'la sessiz karısı Avustralyalı karı kocanın yanına oturdular. Çok geçmeden aralarında bir arkadaşlık başladı. Mösyö ve Madam Belmont kendileri hakkında pek az konuşuyorlardı. Yalnızca dört gündür burada olduklarını, daha sonra Bali'ye geçeceklerini söylediler. Doğuya üzüntüyle veda etmezden önce Filipin Adalarına da uğramak istiyorlardı. Mösyö Belmont Paris'te tekstil işinde çalışıyordu. Karısı Monique de modacıydı.

Çok geçmeden Jean Belmont polo gömleğini çıkarıp kumların üzerinde güçlü vücudunu teşhir etmeye başladı. Sonra denize girdi ama çabucak dönerek suyun pis olduğundan, uygarlığın doğanın en güzel yerlerinden birini daha rezil ettiğinden yakındı. Laphorne'lar da aynı kanıdaydılar. Bu yüzden Tayland'ın öteki ucundaki az bilinen bir plaj olan Hua Hin'e gitmek istiyorlardı.

«Ne garip!» diye atıldı Belmont. O da karısıyla aynı geziyi yapmayı konuşmuşlardı. Ama oraya yalnız gitmeyi istemiyorlardı. Dördü birlikte yolculuk etseler nasıl olurdu? Monique'in küçük köpeği de sayılırsa beş kişiydiler... Adı Frankie'ydi köpeğin. Monique onu bir an olsun kucağından bırakmıyordu. Laphorne çifti Madam Belmont'un köpeğe aşırı biçimde bağlı olduğunu hemen anlamışlardı.

İki aile Bangkok'a ayrı ayrı döndüler. Hua Hin'e olan yarım günlük yolculuk için tren istasyonunda buluşmayı kararlaştırmışlardı. Oraya varınca Tayland körfezine bakan Railway Oteline bitişik iki oda tuttular. Ortak verandaları vardı. Palmiye ağaçlarıyla süslü kumsal kilometrelerce uzanıyordu. Monique'le Belmont yürüyüşe çıktılar. Ancak hava karardıktan sonra döndüler. Birden boşanan bir yaz yağmuruyla sırlıklam olmuşlardı. Kavgı etmişlerdi. Monique'in sinirli bir hali vardı. Hua Hin'i hiç sevmemişti. Otel de umduğu gibi çıkmamıştı. Belmont susması için ona sert sert bakıyordu. Bütün bunlar bir gün gelecek tek tek anımsanacaktı.

Dördü verandalarında oturup fırtınanın dalgalandırdığı denizi seyrettiler. Belmont ev sahipliği görevini yapıyor, herkesin rahat edip etmediğine dikkat ediyor, yağmurun yakın zamanda kesileceğini, kaygılanmamalarını söylüyordu. Oda servisini arayıp çikolatalı süt istedi. Ama servis burada oldukça ihmal ediliyordu galiba. İki aile bir parça dinlenmek için odalarına çekildiler. Laphorne'lar kapının vurulmasıyla uyandılar. Monique iki bardak çikolatalı süt getirmişti. Avustralyalıyla karısının sütleri içmelerini bekledi. Sonra bozuk bir İngilizceyle onları akşam yemeğine davet etti.

Gece karı koca Laphorne'lar mide bulantısı ve ishale kıvrandılar. Akşam lokantada yedikleri yemekten ya da Bangkok'

tan bindikleri trende yedikleri abur cubur şeylerden hastalandıklarını düşünüyorlardı. Belmont, «Bütün gece kalkıp yattığınızı duydum,» dedi ilgiyle. «Tuvalete taşındınız. Size konserve süt alacağım. Böylesi daha az zararlı olur.»

Karı koca inlediler. Yemek adını bile duymak istemiyorlardı. Ama hiç olmazsa güneş doğmuştu. Kumlarda oturur, karınlarının ağrısını unutmaya çalışıyorlardı.

Karı koca Belmont'un anlattıklarını dinleyerek sabahın büyük bir bölümünü yakıcı tropikal güneşinin altında geçirdiler. Belmont onlardan kendi haklarında bilgi almakta ustaydı. Çok geçmeden Lapthorne öğretmenlik yaptığı üniversiteden ne kadar aylık aldığını, Güneydoğu Asya'nın siyaseti üzerine bir ders kitabı yazmak için bir kuruluştan yapacağı yolculuklar için ne kadar para verildiğini, seyahat çeki olarak ne kadar parası olduğunu Belmont'a açıkladı.

O gün öğleden sonra, kesintisiz bir uyku çekmeyi düşünen Avustralyalı karı kocayı Monique yine uyandırdı. İstemedikleri halde onlara yine iki bardak çikolatalı süt getirmişti. Karı koca onun sinirli olduğuna, sütlerin içilmesi için tedirginlikle beklediğine dikkat ettiler. Vera bardağını yarısına kadar içti. Ama kocası **Petrol Politikası** adlı bir kitaba dalmıştı. Sütünü daha sonra içeceğine söz verdi. On dakika sonra Vera Lapthorne yeniden bir bulantı duydu. Bunu baygınlığa benzer bir duygu izledi. Kocasını dinlenmesini söyledi. Kendisi bir parça daha okuyacaktı. Sonra o da çikolatalı sütünü içti. Sütün tadı hoşuna gitmişti. «Sanırım ben iyileşiyorum,» diye düşündü. Ama şiddetli bir baş dönmesine de kapılmıştı. Sendeleyerek yatak odasına doğru giderken, verandadan yana bir göz attı. Jean Belmont'la Monique orada durmuşlar merakla ona bakıyorlardı. Yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadılar. Hatta yere yuvarlanıp her yanını zifiri bir karanlık kapladığında bile. 4 Eylül 1975'in öğleden sonrasındı.

Russell Lapthorne hemen hemen kırk saat sonra bir hastane odasında kendine geldi. Vera yüzü sapsarı ona gülümsemeye çalıştı. Ne olduğunu o da bilmiyordu. İkisi de otel odalarında yerde baygın bulunmuşlar, midelerinin yıkandığı bu hastaneye getirilmişlerdi.

«Peki, Jean Belmont'la Monique neredeler?» diye Russell Laphorne merak etti. Bilmiyordu Vera. Öğleden sonra kendilerini bir parça daha güçlü hissettiklerinde, Railway Oteline koştular. Bitişik odanın kapısının kilitli olduğunu gördüler. Russell Laphorne öfkeyle danışmaya indi. Fransızla sinirli karısına ne olmuştu? Belmont ailesi Laphorne'lar hastaneye kaldırıldıkları sırada otelden ayrılmışlardı. Bir adres de bırakmamışlardı.

Yalnızca Belmont ailesi değil, Russell'la Vera Laphorne'ların pasaportları, evlenme cüzdanları, ehliyetleri, nikâh yüzükleri, fotoğraf makineleri, saatleri, paraları ve bin dolar kadar seyahat çekleri de gitmişti.

Laphorne'lar yetkili makamlara şikâyetle bulundular ama bir sonuç alamadılar. Altı ay sonra Interpol'den bir dedektif Melbourne'e gidecek, olayla ilgili bilgi almak için Laphorne'larla görüşecekti. Onlara aynı zamanda bir resim de gösterecekti. Bu uyuşturucu madde ve soygunculuk suçlarından aranan bir kadınla erkeğin resmiydi. Laphorne resimdeki kişileri hemen tanıdı. Onu karısı Vera da destekledi. «Onları nerede görsem tanıyım,» dedi Russell Laphorne.

Laphorne ailesi soyulduğunda, Marie-Andre'nin Tayland'a gelişinin üzerinden ancak bir ay geçmişti. Ama artık sahte bir ad, sahte bir adres, sahte bir kimlik kullanmaya başlamış, Kanada'daki küçük bir kasaba lokantasında kahve ikram eder gibi zehirli çikolatalı süt ikram ederek suça iştirak etmişti bile. Charles Sobhraj'ın gücü ve yakışıklılığı sıkıntıdan nerdeyse boğulacak gibi olan Kanadalı kızın üzerinde etkili olmuştu.

26

Bangkok'a döndüklerinde Marie-Andre'yi bir sürpriz bekliyordu. Aslında Laphorne ailesini Railway Otelinde terkettiklerinden beri Kanadalı kadın sinirli, ürkek bir hal almıştı. Midesi bulanıyor, tepeden tırnağa tirtir titriyordu. Köpeğini göğsüne sımsıkı bastırmıştı. Ondan medet umar gibi bir hali vardı. Charles olağanüstü anlayışlı davranıyor, «Hiçbir konuda kaygılan-

«maya gerek yok,» diyordu. Marie-Andre'yi **seviyordu, ona ihtiya-**
cı vardı. Onunla evlenmek istiyordu. Yakında evlenecekler ve
bir çocukları olacaktı.

Bangkok'ta bir taksi onları kentin merkezindeki, elçilik ve
konsoloslukların bulunduğu bir mahalleye götürdü. Burası ken-
tin iyi bir yöresiydi. Taksi Kanit adlı bir evin önünde durdu. Beş
katlı, Hollywood'un arka sokaklarından herhangi birinde rahat-
lıkla görülebilen türden bir apartmandı bu. Böbrek biçimindeki
bir havuzun çevresine inşa edilmişti. Kiracıların çoğu gençti:
Havayolları personeli, öğrenciler vb...

Lady'sine yeni şatosunu gösteren bir şövalye gibi Charles,
Marie-Andre'yi asansöre bindirip beşinci kata çıkardı. Buraday-
dı sürpriz. Charles bu küçük çatı katı dairesini Marie-Andre için
kiralamıştı. 503 numaralı dairenin kapısını açtı. Duvardaki bada-
naları kirli, yerdeki muşambaları yer yer yırtık, iki odalı bir yer-
di burası. Çöpler süpürülüp bir köşeye yığılmıştı. Ama taraça-
ya açılan sürme kapılar vardı. İnsan buradan havuzu, ufukta bir
resim gibi duran bir Budist tapınağını görebiliyordu. Eşyalar bir
felaket, kişiliksiz ve hiç de rahat değildi.

Charles için burası nasılsa tırmanabildiği bir dağın zirve-
siydi. Sevincini Marie-Andre'nin de paylaşmasını istiyordu. O
da bu konuda elinden geleni yaptı. İkinci sınıf bir otelden diğeri-
ne taşınmaktan daha iyiydi burası. Sonunda kök salabilecekleri
bir yere sahip olmuşlardı.

Üstelik Charles da burada bir iş tutmayı kesinlikle istiyor-
du. İşle ilgili kartviziti bastırıp hazırlamıştı bile: «A. Gauthier,
Kuyumcu, Kanit Apartmanı, Daire 503, Bangkok, Tayland.»
Kartları Marie-Andre'nin başının üzerine doğru fırlattı. Kartvizit-
ler kadının omuzlarına bir gelinin üzerine atılan pirinç taneleri
gibi yağdılar.

O gece dairede kaldılar. Birbirlerinin kollarındaydılar. Ma-
rie-Andre hayatından memnundu. Anı defterine şöyle yazacak-
tı: «Çok mutluyum... Sonunda kendimize bir ev bulduk. Sanırım
bizim için gerçek yaşam başladı. Umutla doluyum.»

Ondan sonraki günler genç kadın dairenin üzerine âdeta
saldırdı. Duvarları sabunla yıkayıp açık yeşil ve mavi renklere
boyadı. Ucuz ama parlak renkli kumaşları yastıkların, koltukla-

rın üzerine örttü. Kokulu mumlar evin kokuşmuş havasını giderdiler. Marie-Andre'nin işi bitmek üzereyken, Charles eve bir boks torbası getirip oturma odasının tavanına astı. Böylece Marie-Andre'nin yaratmaya çalıştığı tüm hava bozulmuştu ama Charles onun itirazlarına hiç kulak asmadı.

Her şeye karşı, Marie-Andre evim diyeceği bir yere sahip olmuştu artık. Her akşam Charles'a, tıpkı evli bir kadın gibi, değişik yemekler hazırlıyordu. Tam bir aile gibiydiler. Sonra bir gün Charles eve bir maymun yavrusu getirdi. Hayvan öylesine çabuk büyüdü ve tuvalet konusunda terbiye edilmemekte öylesine inat etti ki, Marie-Andre ona muşamba bir don giydirmek zorunda kaldı. Adını Napolyon koymuşlardı. Maymun günün büyük bir bölümünü boks torbasının zinciri üstünde, herkese özellikle küçük köpeğe düşmanca bakarak geçiriyordu.

Mutluluk dolu haftalar uzun sürmedi.

Bir sabah Marie-Andre kahvaltı için yiyecek almaya çarşıya çıktı. Döndüğünde Charles oturma odasında May'le oturuyordu. İkisinin de şaşkın, garip bir halleri vardı. Charles yerinden fırlayarak randevusu olduğu gibi bir şeyler mırıldanıp gitti. Ama May kaldı. Küstah, saldırgan bir tavırla Marie-Andre'ye evi beğenip beğenmediğini sordu. Doğrusu daireyi çok güzel döşemişti. Marie Andre onu haftalardan beri görmüyordu. Charles artık onunla ilgilenmediğine yemin etmişti. Ama şu anda May'in yeniden gözde olduğuna hiç kuşku yoktu.

İki kadın karşılıklı durmuşlardı. May onun evi beğendiğine sevindiğini söyledi. Bir parça bakımla dairenin kusursuz bir yer haline geleceğini zaten biliyordu. Daireyi bu yüzden seçmiş ve avansını yatırmıştı.

Marie-Andre, «Bu evi **sen mi** tuttun?» diye hayretle sordu. May başını sallayarak onayladı. Charles ona bu görevi vermiş, burasını bulmazdan önce pek çok ev gezmişti.

Bundan sonra Marie-Andre'nin defterine yazdıkları ıstırapla doluydu. «Charles yine May'le görüşüyor. Kalbim kırık... Sinirli tedirgin ve mutsuzum. Gözlerimdeki mutsuzluğu herkes okuyor... Sevilmiyorum, istenmiyorum. Doyumsuzum. Anlayış görmüyorum. Artık kendi param yok. Vizem sona erdi. Pasaportumu kullanmam olanaksız. Kendimi bir cezaevindeki tutuk-

«Bu gibi hissediyorum... Ama onu hâlâ seviyorum... Ve de... Ah, Tanrım, onu istiyorum.»

Bir eylül gecesinin geç saatlerinde Dominique Veylau bir kafeteryada oturmuş, Tayland'ın «Kuzeyin Gülü» diye bilinen Chiang Mai kentinin solgun, dumanlı güzelliğiyle hem gözleri, hem de ruhları okşayan havasını içine çekiyordu. Doğuyla işi hemen hemen bitmiş gibiydi. Burası Doğuyla vedalaşıp Fransa'ya dönmesi için en uygun yer gibi gelmişti ona. Dominique iki yıldan beri dünyanın bu köşesinde dolaşıp duruyordu. Şimdi nerdeyse yirmi beş yaşına girecekti. Yalnızca 1.500 doları kalmıştı. Artık görevini bilen, saygılı bir Fransız genci olarak serüvenleri bir kenara itip normal, düzenli hayata dönmesinin zamanı gelmişti.

Chiang Mai'de bir gün kalmayı kararlaştırmıştı. Ama hata etmişti. Yabani orkideleri, güzel ve utangaç kadınlarıyla, binlerce kâğıttan şemsiyenin kurumaları için sokaklara dikildiği mahalleleriyle bu kenti anlamaya, öğrenmeye ancak bir ömür isterdi. Bu öğleden sonra Dominique karanlık yüzyıllarda oyulmuş Canavar Merdivenlerine bakarken, bakışları şaşkınlık içinde iki yılanın kıvrımlarının oluşturduğu merdivenlerin tepesindeki Doi Suthep Manastırına gitti. Böylesine bir görünümü tek başına seyretmenin ne kadar yazık, ne denli talihsizlik olduğunu düşündü. Yalnızdı. Ne zaman bir tapınağın avlusuna girdiğinde oradaki huzuru, barışı hissetse bunu bir başkasıyla da paylaşma isteğine kapılırdı.

Ama şimdi yalnız değildi.

Yabancı, «Sanırım Fransızsınız,» dedi.

«Efendim?...» dedi Dominique. Başını kaldırıp baktığında, kalın çerçeveli gözlükler takmış, Doğuluya benzeyen bir yüzle karşılaştı. Yanında, zayıf, otuz yaşlarında, güneşten yanmış bir kadın vardı. Adam adının, «Alain Gauthier,» olduğunu söyledi. Kadın karısıydı. Adı da «Monique»di. Kanadalı'ya benziyordu. Çünkü onun vurgulu Fransızcasını farketmişti. Sevimli, güler yüzlü ve çekici bir çifttiler.

Alain Gauthier hemen yönetimi ele aldı. Bangkok'un yerlisi

olduğundan, Tayland'ın seçkin yemeklerini biliyordu. Masada bir düzineye yakın küçük tabaklar içinde baharatlı yemekler belirdi. Bir saat içinde, genellikle içine kapanık bir insan olan Dominique tüm hayatını bu dost karı kocaya anlatmıştı bile. Alain'ın, Dominique'nin anlattıklarında özellikle dikkatini çeken şey, onun Avustralya'daki büyük bir şirkette özel sekreter olarak çalışmasıydı. Üstelik iyi İngilizce de biliyordu. Bankacılık üzerine tecrübesi olduğu gibi, uluslararası para işlerinde de hatırı sayılır bir bilgiye sahipti.

Ya Alain? diye bilmek istedi Dominique. Onun işi neydi?

Yeni arkadaşı değerli mücevher ticareti yapıyordu... Bangkok'taki herkes gibi.

İşleri yolunda gidiyor muydu?

Alain, eh fena değil, gibilerinden omuz şilkti. Sorun güvenilir, bilgili yardımcılar bulamamasıydı. Ama bu kadar iş konuşması yeterdi. İpekler içinde, maskeli güzel kadınların binlerce yıl önce yazılmış bir müziğin eşliğinde dansettikleri bir yer biliyordu. Eğer Dominique buradan hoşlanmazsa, bildiği, gidebilecekleri başka yerler de vardı. Alain garsondan yemek faturasını isteyip ödedi. Monique ve yeni dostunu lokantadan çıkarıp kiralık arabasına doğru götürürken, Dominique'in başı dönüyordu. Bir ara sendeledi. Yürümeye gayret etti ama dizlerine korkunç bir ağırlık gelmişti. Tüm anımsadığı bayılmamaya çalışması oldu. Alain'le Monique anlayış, ilgi dolu sözcükler mırılda-narak onu otele götürdüler.

Dominique ertesi sabah uyanıp da karşısında gece tanıdığı yüzleri görünce şaşırdı. «**Bonjour,**» dedi Alain Gauthier. «Nasılsın?» Dominique inleyerek gece olanları anımsamaya çalıştı. Karnı sancılar içindeydi. Bunun akşamdan kalmalıkla hiçbir ilgisi yoktu. Ciddi biçimde hastaydı.

«Sen dizanteri olmuşsun,» dedi Alain Gauthier. Ah, bu berbat ülke! Herhalde Dominique hastalığı yolculuğunun bir yerinde kapmıştı. Monique yatağın üzerine eğilip zavallı hasta gencin alnını Fransız parfümü kokan mendiliyle sildi. Alain konuşuyor, konuşuyordu. Doğuda uzun süre yaşadığı için tropikal hastalıklar üzerine uzman sayılırdı. Dominique'in çok hasta olduğunu, bu yüzden de Chiang Mai gibi uzak bir kentte-

kalmasının doğru olmayacağını düşünüyordu. Burada gerekli doktor ya da ilaç bulunmayabilirdi. Dominique'in onlarla birlikte gelip iyileşinceye kadar evlerinde kalması daha doğru olurdu.

«Bana güvenmelisin,» dedi Alain. «Kendini tümüyle bana emanet etmelisin.»

Dominique'nin her söylenene hafifçe baş sallamaktan başka bir şey yapacak hali yoktu. O anda bu karı kocanın ilgisine son derece minnettardı. Soruların zihnini rahatsız etmeye başlaması çok sonra olacaktı. Neden böyle birdenbire hastalanmıştı? Kapısı kilitli otel odasında kendine geldiğinde, neden bu iki yabancıyı karşısında bulmuştu?

Dominique 503 numaralı dairenin ikinci yatak odasına yerleştirildi. İlk iki haftasını kendini bilmez bir halde geçirdi. Gautier'in onun pasaportuyla seyahat çeklerinin güvenli bir yere konmasının doğru olacağını ileri sürmesini onayladığını anımsamıyordu bile. Gauthier'in günde bir iki kez elinde bir kaşık ilaçla odasına girdiğini, **ilacı** içirdiğini, içer içmez de midesinin bulanıp kendini daha da kötü hissetmeye başladığının da belli belirsiz farkındaydı. Tek tesellisi Monique'di. Çünkü genç kadın saatlerce başında oturuyor, durumuna ne kadar üzüldüğünü belli ediyordu. Ama Dominique ne zaman bir doktor çağırılmasını istese, Monique buna yanaşmıyor, buradaki doktorların güvenilmez olduğunu ileri sürüyordu. Alain'le kendisine güvenmesi daha iyiydi. Onlar tropikal hastalıkların nasıl tedavi edileceğini biliyorlardı. «Alain'e güven,» diye mırıldandı Monique. «Alain her şeyin en iyisini bilir.»

Ekimin başlarında Kanit Apartmanındaki bir daireye ilginç bir Fransız karı koca taşındı. Erkeğin adı Raoul, kadınınki Belle'ydi. Raoul Paris'in en iyi lokantalarında öğrenmişti aşçılığı. Bangkok'a da şef aşçılık etmeye gelmişti. Çalışkan, kısa boylu bir erkekti. Karısı Belle ondan yarım baş daha uzun, kahverengi saçlı, tam bir Parisliydi. Evlilikleri sevgi ve serüven doluydu. Kısa bir süre önce Raoul yine bir serüven merakına kapılıp Amerika Birleşik Devletleri'ne gitmek için vize almaya kalkışmış, ama bunun yıllar değilse bile aylar süreceğini anlayınca, haritayı

önüne açmıştı. Bir arkadaşı Bangkok'ta iş bulabileceğini söylemişti ona. «Birkaç yıl Bangkok'ta oturmaya ne dersin, Belle?» diye karısına sordu. Belle ilginç geldiği takdirde bir salla Tahiti'ye gitmeye kalkacak kadar kocasına uygun bir eştı. «İsterim elbette. Ama Bangkok nerede ki?» Raoul kafasını kaşıyarak, «Emin değilim,» diye yanıtladı soruyu. «Çin'de sanırım.» Birkaç gün içinde gerekli hazırlıkları yapıp Bangkok'un yolunu tutmuşlar, kentin Tayland'da olduğunu öğrenmişlerdi. Burada Fransızca konuşanlardan oluşan küçük bir topluluk keşfettiler ve grubun hemen sevilen kişileri oldular.

O buram buram sıcak günlerde kocasının işten dönmesini beklerken Belle, St. Tropez'den aldığı şık mayosunu giyip aşağıdaki havuzda serinlemeye çalışıyordu. Arada sırada yukarı baktığında da, beşinci katta pek yalnızmış gibi görünen bir kadının taraçada durduğunu görüyordu. Apartman yöneticisinden Belle onun bir kuyumcunun eşı olduğunu öğrendi. Sakin, sorun çıkarmayan insanlardı. Haklarında bildiği bu kadardı.

Bir akşam Fransız aşçısıyla karısı asansör bozuk olduğundan dairelerine merdivenden çıkıyorlardı. Peşlerinden bir ses, «Ah, siz Fransızsınız,» dedi mutlulukla. Kendini tanıttı. «Alain Gauthier.» Monique, «Biz de Fransızız,» diyerek Belle'ye çekingen çekingen başını salladı. Belle taraçadan bakan kadını hemen tanımıştı. İki kadın kısa zamanda dost oldular. Kocaları kentte çalışırken, onların bütün gün yapacakları fazla bir işleri olmuyordu. Alain çalışma gününe genellikle Batılı turistlerin bulunduğu büyük otellerden başlıyordu. Eğer bir müşteriye kanca-sını takabilirse, onu hemen eve yemeğe davet ediyordu. Marie-Audre'ye önceden haber veriyordu elbette. Belle yeni arkadaşına yemeklerin hazırlanmasında yardımcı oluyor, hatta bazen yemeğe bile kalıyordu. Küçük apartmanı süsleyen, neşelendiren bir insan olmuştu.

Belle şaşırtıcı bulmakla birlikte Alain'e bayılıyordu. Onu özellikle meraklandıran şey adamın gömlekleriydi. Monique'in sayesinde bu gömlekler daima tertemiz ve ütülüydü. Ve de hepsinin ön cebinin üzerine marka işlenmişti. Ama markalar değişikti. Bir gün AG, bir başka gün CS, hatta daha değişik markalar da okunuyordu. Bir gece havuzun başında hep birlikte oturmuş-

şaraplarını yudumlarlarken, Belle bunun nedenini sormaktan kendini alamadı. Alain Gauthier, «İşim gereği,» diye yanıt verdi. Sesinde bu konuda fazla konuşmak istemediğini belirten bir ton vardı. Davranışları da dikkati çekiyordu. Aslında kendini son derece kültürlü, okumuş biri gibi gösteriyordu ama yemek yeme konusundaki görgü kuralları ilkeldi. Ağız yemekle doluyken öykü anlatmaya kalkışıyor, gömleğine yemek damlatsa buna aldırmış bile etmiyordu.

Bir gün, «Hiç susup senin konuşmana fırsat vermez mi?» diye Belle arkadaşına sordu. Bir gece önce hep birlikteydiler. Alain hiç susmamacasına konuşmuş, Asya'da açacağı kuyumcu mağazalarından söz etmişti.

Monique omuz silkerek, «Söylediklerinin ancak yarısına inanabilirsin,» dedi acı acı.

Belle'in kocası Raoul o kadarına da inanmıyordu. Daha ilk tanışmalarından beri bu enerjik adamdan kuşkulanmaya başlamıştı «Çeşitli zamanlarda,» dedi Raoul. «Alain bize Sorbon'da psikoloji öğrenimi yaptığını söyledi. Bir başka gece de hukuk. Hatta mühendislik okuduğunu bile söylediği oldu.»

Belle, «Belki de hepsini okumuştur,» dedi.

«Sahtekârın biri o.»

Tartışma götürmeyecek gerçeklerden biri, Monique'in çok dikkatli, çalışkan bir ev kadını olduğu, kocasını memnun etmek için köle gibi çalıştığıydı. Ama Belle, Alain'in ona, köpeğe ya da maymuna gösterdiği ilginin yarısını bile göstermediğinin farkındaydı. Monique bir aşçı, çamaşırcı, kâhya kadın ve hastabakıcıydı evde. Başka bir hak tanınmamıştı. Alain'e taptığını da her haliyle belli ediyordu. Dominique hâlâ konuk yatak odasında kalıyor, arada sırada sallanarak, sapsarı bir yüzle oturma odasına gelip onlara katılıyordu. Alain Fransız delikanlısına daima iyi davranıyor, sağlığına kavuştuğunda onun mücevher işine katılacağını söylüyordu.

İki kadın, Belle'le Monique, dostluğu ilerlettikçe, bazı sırları da paylaşmaya başladılar. Monique arkadaşına Kanada'daki yaşamının sıkıcı, doyumsuz olduğundan sözetti. Eğer Alain Doğuya gelmesini istemese, Levis'de ölüp gidecekti. Belle, arkadaşının

Alain'le gerçekten evli olduğundan kuşkulanıyordu. Ama konuyu ne zaman açsa, Monique bir yolunu bulup değiştiriyordu. Monique'in kendisini Alain'in yasal karısı olarak göstermek istediği kesindi. Belle de onun gururunu incitmekten kaçınıyordu.

1975 ekiminin bir öğleden sonrasında Alain/Charles maiyetine iki kişi daha ekledi. Başkası olsa bu iki Fransız gencini yanına almaktan çekinirdi. Çünkü ikisi de eskiden Fransız polisydiler ama bir yıldan beri dünyayı dolaşmalarına karşın, masumiyetlerinden, insanlara olan güvenlerinden hiçbir şey yitirmemişlerdi. Şişman olanının adı Yannick, uzun boylu ince yapısınınki de Jacques'dı. Charles çeyrek dakika içinde onları avcunun içine aldı. İkisi de aşçı olarak iş arıyorlardı ama gerekli çalışma izni belgeleri olmadığından şansları yolunda gitmiyordu. Bir de birkaç gün için Pattaya plajına gitmeyi düşünüyorlardı.

Alain/Charles bu bilgileri alır almaz, Pattaya'da kolaylıkla iş bulabileceklerine onları inandırdı. Üstelik kendisi orada pek çok önemli kişiler tanıyordu. Onlara yardımcı olabilirdi.

Ertesi gün Alain kiralık Toyoto'suna garip maiyetini yükledi: Kendisi, Marie-Andre, köpek Frankie, maymun Napolyon, hasta Fransız Dominique ve Yannick'le Jacques. Yolculuk eğlenceli geçti. Alain küçük otomobili, korkunç sözcüğünden başka bir şeyle tanımlanamayacak kadar tehlikeli Tayland'ın şehirlerarası karayolunda kullanırken, şarkılar söylüyor, gülüşüyorlardı. Pattaya'ya sağsalım vardılar. Alain ikinci sınıf bir bungalow kiraladı. Yannick'le Jacques hemen iş aramaya koştular. Charles'ın yanına geldiğinden beri bir hayli kilo vermiş olan Marie-Andre bikinisini giyip köpeğini plaja götürdü. Dominique kendini minnetle yatağa bıraktı ama maymun üzerinde dansediyor, ona rahat vermiyordu.

O gece **ailecek** bir Alman lokantasında yemek yiyip kumrlarda dolaştılar. Aşıklar birbirlerine sarılmışlardı. Zevk dolu iniltiler geceyi dolduruyordu. Palmiye ormanından gitar, davul sesleri geliyordu.

Herkes yorgundu ama Alain gecenin hemen bitmesini istemiyordu. Bir diskoya uğramayı önerdi. Sanki önceden talimat almış gibi Monique heyecanla kabul etti. İki Fransızla Domini-

que eğleniyorlardı. Alain'la Monique pistte bir süre dansettiler. Sonra Alain kimsenin kuşkusunu uyandırmadan bir yere telefon edeceğini söyleyerek yanlarından uzaklaştı. Ama ancak yarım saat sonra döndü.

Bungalova döndüklerinde iki Fransızın odalarından anında feryatlar yükseldi. Yoklukları sırasında bungalova hırsızlar girmiş, Yannick'le Jacques'un pasaportlarını, paralarını, yolculuk için gerekli her şeylerini çalmışlardı. Alain Gauthier önce bu işe sinirlendi, sonra Yannick'le Jacques'i teselli etmek için elinden geleni yaptı. Onlara umut verdi. Bangkok'taki Fransız Konsololuğundan yeni pasaport alınabilirdi. Biraz zaman alırdı işlemler kuşkusuz. Ama bu süre içinde Alain'ın Bangkok'taki evinde rahatlıkla kalabilirlerdi.

İki Fransızın başka seçenekleri yoktu. Öneriyi kabul ettiler. Ertesi gün hep birlikte Bangkok'a döndüler. Şimdi ev olanüstü kalabalıklaşmıştı. Ama Alain bir çözüm yolu buldu. Kendisinininkine bitişik 504 numaralı daireyi kiralayıp iki Fransızla Dominique'i oraya yerleştirdi.

Ne kadar da mutluydu artık! 503'ün oturma odasında hep biraraya geldiklerinde, Alain'ın yüzü mutlulukla ışıldıyordu. Sonunda otuz bir yaşındaki Charles Sobhraj bir aileye sahip olmuştu. Bir ailenin başıydı. Kendi ailesinin!

Ama bu ailenin üyelerine ne olacaktı?

27

Annabella Avrupa'yı boydan boya geçti ve yaşamın en katı gerçeklerinden birini öğrendi: Hiçbir şey aynı kalmıyordu. Genç ve bekâr olduğu zamanki mutlu yıllara dönmeyi ummuştu ama Fransa'dan İtalya'ya, oradan Yunanistan'a geçerken yalnızca hayal kırıklıklarıyla karşılaşmıştı. Yıllar öncesinin dostları, arkadaşları artık anımsadığı gibi değildiler. Herkes yaşlanmış, evlenmiş, çocuk çocuğa karışmıştı. Hiçbirinin hayatında, yıllarca önce yanlarından gelip geçmiş Amerikalı kıza verecek yerleri yoktu.

Otuzuna merdiven dayamış olan Annabella için «merhaba, hoşçakalın,» deyip yoluna devam etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Sözüünü tutmuş, kaygılı annesiyle babasına sürekli kartlar atmıştı. Arada sırada telefon da ediyordu.

Hindistan'a, 200.000 kişinin sokaklarda yatıp kalktığı, çeşmelerden akan suda yıkandığı gerçeğini gizleyen Bombay'dan girdi. Sanjoy'un evinde onu en sıcak karşılamalardan biri bekliyordu. Sanjoy'un annesi Bayan Fatma çevresi duvarlarla çevrili, kapısında silahlı bir nöbetçinin beklediği bir villada oturuyordu. Sevimli yüzlü, şişman bir kadındı. Annabella'nın ta Amerika'dan ona oğlunun trafik ölümünü anlatmak için gelmesi Hintli kadını duygulandırmıştı. Annabella'ya kraliyet ailesinden biriymiş gibi davranıp onu, «Benim Amerikalı kızım,» diye ilan etti. Daha sonra Jane'e, Annabella'nın Bombay'da kalışıyla ilgili bir mektup yazdı.

«Annabella buradayken evimizi şenlendirdi, onun sevgisini paylaştık. Hâlâ yasta olduğumdan yalnızca beyaz sarı giyiyorum. Bu yüzden diğer renklilerini Annabella'ya verdim... Kendisine öyle yakışıyor ki... Saçlarını Hint yağıyla ovup Hint usulü taradım... İstese hemen bir film yıldızı olabilirdi. Annabella evimde kalmaktan hoşlandı. Birçok kez benden hayat felsefemi sordu. Ona, ölümden sonra hayat olduğuna inandığımı anlattım. Tüm dinlerde tek bir Tanrı olması gerektiği konusunda benimle aynı kanıda. Yoksa nasıl biraraya gelebilirdik ki? Başka hangi güçler bizleri böylesine uzak yerlerden alıp birbirine kavuşturabilir?.. Pakistan'dan geçerken güçlüklerle karşılaştığını anlattı. Ona tekrar tekrar yalnız yolculuk etmemesi gerektiğini söyledim. Ama o gülerken kaygılanmamamı, yabancılar arasında arkadaşlar bulduğunu, kendine güveni olduğunu söyledi... Ne kadar güzel bir kız! Mango dondurmasını ve portakal suyunu çok sevdi. Hintçe öğrenmeye çalışıyor...»

Annabella, Delhi yolunu tuttu. Kentin merkezi çekiyordu onu. Gençlerin istilasında bulunan bir otele yerleşti. Her gün battaniyelerini daire biçimindeki yeşil parka yayıyor, Mango dondurması yiyor, bir ayının dansedişini seyrediyorlardı. Bir gün adamın biri yaşlı ama sepetin içinden hâlâ belirgin bir hışımla

çıkan bir kobra yılanı getirdi. Annabella'nın Hindistan'da gördüğü ilk yilandı bu. Batılı genç turistler arasında konuşma genellikle üç konudaydı: 1) Uyuşturucular, bunların nereden, nasıl güvenle satın alınacağı, 2) Yutulmamış değerli taşlar ve bunların taklitlerine kanmama, 3) Buralara kadar gelmiş, **bir şey** arıyor olanların Katmandu, Shangri-La'ya nasıl gidip orada yaşayabilmesi.

Annabella California'yı arayıp annesiyle konuştuğunda, Jane onu anaca sorguya çekti. Annabella sağlığının yerinde olduğunu söyledi. Parası vardı. «Yeni Delhi'yi nasıl buldun?» diye sordu Jane.

«Bir yığın tapınak var... Ama tümüyle bir cehennem çukuru.»

Şimdi nereyeydi niyeti? California mı?

Hayır. Belki Bangkok'a gidecek, oradan da Katmandu'ya geçecekti. Nepal'e otobüsle gitmek üzere olan iki Avusturalyalı kızla tanışmıştı. Bu kadar yakınına gelip de Everest Dağının bağrındaki bir zamanlar yasak olan ülkeyi görmemek yazık olurdu.

«O halde dikkatli ol,» dedi Jane. «İyi eğlenceler. Eve bir an önce dön.»

«Dönüş yolundayım, anne,» dedi Annabella. «Herkese sevgiler.»

Jane telefonu kapadıktan sonra atlasını bulup Katmandu'yu aradı. Nepal, Hindistan'ın hemen üzerinde, Hindistan'la Çin arasındaydı. Sayfaya parmağıyla dokundu. Annabella'nın bu yerleri görmesini hem kıskanıyor, hem de hoşuna gidiyordu... Ama o anda yanağına korkunun buz gibi eli dokunur gibi olmuştu.

«Hong Kong'da harika birkaç gün geçirdim,» diye yazdı Jennie, Seattle'daki arkadaşlarına. «Bir adadaki manastıra gittim. Derin bir huzur, barış hissettim içinde. Sonra bir lokantada acayip görünüşlü bir yemek yedim. Sanırım kızarmış örümcekti! Doğuya dönme kararımın yerinde olduğunu anlıyorum artık. Buradan Katmandu'ya geçeceğim. Ama önce Bangkok'ta birkaç

gün kalmak istiyorum. Sonra daha yazarım. Herkese sevgiler. Jennie.»

Bangkok'a dört saatlik uçuş sırasında Jennie bir Budist meditasyon kitabını inceledi. Adını kırmızı ciltli kitabın iç sayfasına yazdı. Çünkü Kopan Manastırına vardığında kitabın elinden alınmasını ya da kaybetmeyi istemiyordu. Bunu ona Seattle'daki arkadaşları yola çıkarken hediye etmişlerdi. Onun için özel bir anlamı vardı. Kitabı yanından ayırmayacaktı. Manastırdakilerden saklamak gerekse bile. Acaba böyle yaparsam günah mı işlemiş olurum, diye Jennie merak etti. Belki de. Ama küçük bir günah olurdu. Anı defterine şöyle yazdı: «Karma bana güzel bir yolculuk ve güzel bir amaç verdi. Ne kadar mutluyum! Manastıra vardığımda tüm özel eşyalarımдан vazgeçeceğim... Bunlar öylesine az ki!»

Jennie Bolliver Bangkok'a sağsalım geldi. Bagajındaki bahçe hortumuyla diğer acayip şeylerin Nepal'daki manastır için olduğunu işaret diliyle anlatarak gümrükten geçti. Bir otobüse atlayıp Malaysia Oteline geldi. Hong Kong'da bir Amerikalı kız bu otelin ucuz olduğunu söylemişti. Altı dolar ödeyerek bir odaya yerleşti ve hemen buraya Doğu şiirini incelemeye gelen Atlantali bir kız ve erkekle arkadaş oldu.

Üçü Bangkok'u keşfetmeye çıktılar. Bangkok'un en büyük tapınağı ve manastırı olan Wat Po'yu ararken yollarını kaybettiler. Sonra birden müzik, kahkaha, kutlama sesleri duydular. Üç Amerikalı ne olduğunu görmek için koştular. Wat Po Manastırı yolunda yüzlerce Taylandlı, arkadaşlarının omuzlarında ve kocaman bir renkli şemsiye altında taşınan, başı yeni traş edilmiş genç bir erkeğin çevresinde hoplaya zıplaya gidiyorlardı. Genç adamın üzerine meyveler, şekerlemeler atılıyordu. Görünüm renk ve mutlulukla doluydu. Ama başı traşlı genç adamın yüzünde anlamsız, donmuş gibi bir ifade vardı. Jennie olanları hemen anladı. «Keşiş olmaya gidiyor,» dedi arkadaşlarına. «Yemin etmek için manastıra gidiyor.» Keşiş adayı önlerinden geçip gidince Jennie saygıyla eğilip geleneksel Budist selamı verdi. Atlantali kız, «Ama hiç de mutlu bir hali yok,» dedi.

Jennie onunla aynı kanıda değildi. Genç adam düşüncelere dalmıştı. Ruhu kalabalığın üzerinden uçuyordu. Jennie içgü-

düsel bir davranışla koşup kalabalığa karıştı. Wat Po'nun büyük kulelerini görünceye kadar yürüdü. Sonra kalabalığın arasından çıkarak kenardaki otların üzerine oturdu. Arkadaşları onu bulduklarında, Jennie'yi hastalanmış sandılar. Canlı, hayat dolu genç kızın üzerine sıkıntı dolu bir bulut inmiş gibiydi. Jennie onların yardım önerisini reddetti. Yalnızca çok yorgun olduğunu söyledi.

Jennie öğleden sonranın geri kalan bölümünde de neşesini bulamadı. Atlantalı arkadaşları ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Jennie'nin genç Taylandlı delikanlının keşiş olma törenini izledikten sonra, kendi rahibe olma kararını ölçüp biçtiğini bilemezlerdi. Belki de Jennie ne büyük ve önemli bir kararın arifesinde olduğunu yeni anlamıştı.

Ertesi gün iki Amerikalı arkadaşı Kalkütta'ya gitmek için Bangkok'tan ayrıldılar. Katmandu'ya yolları düştüğü takdirde Jennie'yi arayıp bulacaklardı. Birbirlerine adreslerini verdiler. Jennie şimdi bu şaşırtıcı ve ekzotik kentte yapayalnız kalmıştı. Çeşitli tapınakları gezerek bir gün daha geçirdi.

Artık buradan ayrılma günü gelmişti. Jennie eşyalarını toplayıp odasında oturduğu sırada klima aygıtından patırtılı sesler geldi ve aygıt durdu. Ekim sıcaklığı odayı kısa zamanda fırına çevirdi. Havaalanı otobüsüne binmesine daha birkaç saat vardı. Jennie inip lobide oturmaya karar verdi. Orası daha serin ve hareketliydi. Jennie büfeden bir limonata alarak bir plastik koltuğa oturdu. Yakınında duran iki erkeği, ancak gelip iki yanındaki koltuklara oturunca farketti.

İçlerinden biri Doğu Hintliydi. Daha kısa boylu, adeleli, gözlüklü olanı Doğulu ya da melezdi. İkisi de Jennie'nin çok hoşuna giden esmer tenli erkeklerdi. Yarın Jennie'nin niyeti Himalaya Dağlarının eteklerindeki manastıra kapanıp aşâğılık, önemsiz düşüncelerden kurtulmaktı. Ama şu anda iki güç içinde birbiriyle mücadele ediyordu... Ruhsal ve bedensel güçler. İki ezeli ve ebedi düşman.

İki erkekten biri Jennie'ye kartvizitini verdi. Jennie bunu okuyup çantasına koydu. Kartın üzerinde, «A. Gauthier, Kuyumcu,» yazıyordu.

Chanthaburi kasabası Tayland'ın turist akımından tümüyle uzakta, Kamboçya sınırı yakınındadır. Eski tahta evlerin önlerinde uzun öğleden sonralarında birer kadeh bir şey içip bol bol ahbablık etmek için çiçekli, süslü püslü verandaları vardır. Kauçuk ekimi ve tropikal meyva bahçeleri ekonominin temelini oluşturur. Bölgenin kadınları olağanüstü güzeldirler.

Ama 1975 sonbaharında Charles'ı kentin hemen dışındaki buram buram tüten ormana çeken şey Chanthaburi'nin mücevher madenleriydi. Kuyuları kazma teknolojisi yüzyıllardan beri pek az değişmişti. Hatta hiç değişmemiş de sayılabilirdi. Yarı çıplak adamlar önce çay ağaçları, tapyoka çalılıkları ve yabancı orkidelerle kaplı yeri temizledikten sonra hemen hemen iki metreye yakın çukurlar açıyorlardı. Sonra bunun içi otuz santim kadar suyla dolduruluyor, çukurun içine atlayan adamlar sepet sepet taş toprağı dışarı atıyorlardı. Dışarı atılan bu topraklar bambu dallarından yapılmış eleklerden geçiriliyor, eğitilmiş gözler işlenip yontulduğunda bir yakut, safir ya da başka değerli mücevher haline gelebilecek taşı görüp ayıklıyordu.

Charles sık sık gece yarısından sonra Bangkok'tan ayrılıyor, altı saatlik yolu gece karanlığında alarak buraya geliyordu. Amacı hem gündüzün trafiğinden kurtulmak, hem de iş gününün ilk mücevher satışına yetişmekti. Marie-Andre'ye 25.000'le 40.000 dolar arasında bir sermaye toplayabilirse, Chanthaburi'nin ilkel madenlerini temel alarak büyük bir imparatorluk kuracağını söylemişti. Bağımsız madencilere çıkardıkları taşlar için belli bir yüzde ödeyecekti. Bir kurye servisi kuracak, taşlar Bangkok'a getirilip burada işlenecekti. Marie-Andre bu öyküye hiç ilgi göstermeden başını sallamıştı. Çünkü Charles'ın bu tür planlarını dinlemekten, hiçbirinin de uygulamaya konmamasından bıkmıştı. Kanadalı kadın için artık tek gerçek sık sık on dört kişi için yemek hazırlamak, bulaşıkları yıkamak sonra da yorgun argın kendini yatağa atmaktı... Tek başına. Çünkü

Charles artık onunla ender olarak yatıyordu. Tepeden tırnağa bir sır küpü olup çıkmıştı. Nerede olduğunu, nereye gittiğini, ne yaptığını artık hiç anlatmıyor, sorulan sorulara ya kaçamaklı yanıtlar veriyor ya da duymazlıktan geliyordu.

Marie-Andre sık sık ona May'i görüp görmediğini soruyordu. Yanıt kesin «Hayır» oluyordu. Ama bir öğleden sonra Marie-Andre onu izledi. Charles dosdoğru May'in çalıştığı alışveriş merkezine gitti. İkisinin birbirlerine sarılmalarını seyrederken Kanadalı kadın iki seçeneğinin olduğunu düşündü: Ya ne pahasına olursa olsun Bangkok'tan kaçıp Kanada'ya dönmenin yolunu aramalı ya da caddenin karşı tarafındaki sinemaya girip serin karanlıkta ağlamalıydı. İkinci seçeneği yerine getirdi.

Bir gece yemeğe yeni bir konuk katıldı. Marie-Andre onun bir müşteri olduğunu sandı. Yeni Delhili Ajay Chowdury adında bir Hintliydi adam. Nazik, sessiz, seksi, şeytancasına yakışıklıydı. Charles onu, «eski bir dost» diye tanıttı ama dostluklarının ne kadar eskiye dayandığından hiç söz etmedi. Ondan sonraki birkaç gün içinde Chowdury küçük daireye taşınıp Charles'ın gölgesi gibi oldu. İki erkek birbirlerinden hemen hiç ayrılmıyorlardı.

Ajay, Marie-Andre'ye çok iyi davranıyordu. Onun ıstırabını anlıyor, yemeklerini, kıyafetini övecek bir sözü daima buluyordu. Eğer Charles arkadaşının kadına gösterdiği ilginin farkındaysa bile hiç sesini çıkarmıyordu. Belki de dırdırcı Kanadalı kadına bir yabancı erkeğin ilgi göstermesinden memnun bile oluyordu. Ya da Ajay'a böyle davranmasını o söylemişti.

15 Ekim 1975 gecesi —daha sonra anlaşıldığına göre— partinin yıldız konuğu, Charles'la gölgesi Ajay'ın eve getirdikleri bir Amerikalı kızdı. Adı Jennie'ydi. Genç, hareketli, hayat doluydu. Özellikle bu gece... Herkesten daha yüksek sesle gülüyor, dansediyordu. Marie-Andre kızı incelemiş, kendisine rakip olup olamayacağını anlamaya çalışmıştı. Ama Charles hippilerden hiç hoşlanmazdı. Eski kot pantolonu ve süveteriyle California'dan gelen kız Charles'ın ilgisini çekemezdi. Jennie'de dikkati çeken şey gençliği —yirmi yaşından fazla göstermiyordu— ve

rahat davranışlarıydı.

Gecenin ilerlemiş saatlerinde partidekiler şarap ve esrarla kendilerinden geçmişlerdi. Köpek Frankie havlayıp dansedenlerin ayaklarını yalıyor, maymun Napolyon asıldığı zincirde sallanarak bir şeyler homurdanıyordu.

Dominique'nin midesi, bağırsakları kolay kolay düzelmemişti. Charles her sabah ona pempemsi bir ilaç içiriyordu. Garip olan şey, Dominique'in bunu içtikten sonra durumunun daha da kötüye gittiğini farketmemiş olmasıydı. Bitişik daireye taşınmalarından beri Yannick'le Jacques da aynı hastalıktan yatağa düşmüşlerdi. Ama bir sabah Charles gelip hepsinin de iyi olduklarını söyledi, ilaç içirmekten vazgeçti. Gerçekten de üç erkek de kendilerini daha iyi hissetmeye başladılar. Charles da onları, ev işlerinde Marie-Andre'ye yardımcı olmaktan çarşı pazara yollamaya, yeni mücevher alıcıları bulmaya kadar çeşitli işlere koştı. Bu unutulmaz parti gecesinde hepsi de Jennie kadar sağlıklı ve gençtiler. Bir kabilenin üyeleriymiş gibi hep birlikte dansediyorlardı.

Daha sonra partiye başkaları ve May katıldı. Marie-Andre'nin yüzündeki buz gibi ifadeyi, bakışları görmezlikten geldi. Charles da havasını bulmuştu. Gece yarısına doğru çevresindekiler onun, «Bu Amerikalı kızdı hoşlandım!» dediğini duydular. «Beni eğlendirip güldürüyor. Onu Pattaya'ya götürmek benim için zevk olacak.» Peki, Pattaya neredeydi? Düşlerin yüzdüğü tropikal bir cennetti Pattaya. Dünyanın en güzel plajlarına sahipti. Pattaya'ya gitme fikri Jennie'ye cazip gelmişti ama o ertesi sabah Katmandu'ya gidecekti. Bu evdeki kimsenin hayal bile edemeyeceği bir hayata başlayacaktı.

Pattaya, Bangkok'un ortasında seks ve tehlike satan bir yerdir. Tayland askeri hükümetinin güvenlik görevlileri buraya sık sık baskın yaparlar ama ahlâksızlığa, kokuşmuşluğu ortadan tümüyle kaldırmayı asla başaramazlar. Pattaya'nın arka, karanlık sokaklarında ya da depoların arkasında çalışmalar aynen devam eder. İşte Jennie buradaki barlardan birinde 15 Ekim gecesi iki Asyalı erkekle görüldü.

Geldikleri kulüpte bir heykeltraşın elinden çıkmışcasına ku-

sursuz vücutlu genç bir Taylandlı erkek sahnede göründü. Pantolonunu çıkartarak seyircinin karşısında tümüyle çıplak durdu. Son derece güzel Taylandlı bir kız sahneye çıktığında, erkek cinsel yönden tahrik olmuştu bile. Tüller içinde kendisine doğru dansederek gelen kızı yakaladı. Tek bir hareketle üzerindeki alıpl yere fırlattı. Ve onunla sevişmeye başladı. Çift yarım saat kadar sahnede, herkesin önünde alenen seviştiler. Erkek zaman zaman kadından uzaklaşarak cinsel organını seyircilere gösteriyordu. Sonunda bacaklarını beline sarmış olan kızı kaldırarak müşteriler arasında dolaşmaya başladı. Her masada duruyorlardı. Erkek kızı masadaki içki kadehlerine değecek kadar eğiyor, müşteriler de onun uçları sivri, kalkık göğüslerini okşuyorlardı. Şimdi kızın ağızı onu beğenen müşterilerin verdikleri kâğıt paralarla dolmuştu.

Sonra ışıklar söndü. Gösteri sona ermiş gibiydi. Ama daha- sı vardı. Davullar karanlıkta çalmaya başladılar. Koyu mavi, kü- çücük bir ışık gelip daha önce sahneye konmuş olan bir hasır sepetin üzerinde durdu. Sepet kıpırdıyordu. İçi canlıydı. Sonra aynı kız göründü. Üzerinde göğüslerine taktığı parlak pullardan başka bir şey yoktu. Sepetin kapağını sanki dinsel bir törendey- miş gibi saygıyla açtı. Sonra diz çökerek kıvrak kol hareketiyle sepetin içindekini dışarı çıkmaya razı etti. Bir kobra yılanı başı- nı dimdik uzatınca, salondakilerden dehşet dolu bir soluma yük- seldi. Işık ve davulların sesi şiddetlenmişti. Yılan bir an şaşırmış gibi durdu. Gözleri ışıktaki birer siyah opal gibi parlıyorlardı. Çat- tal dili kıza doğru uzandı. Sonra karanlıktan süzülüp gelen bir flüt sesine uyarak sallanmaya başladı. Kız ona daha yaklaştı, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Göğüslerini gururla yılanı doğru- uzatmıştı. Kobra arada bir bu göğüslere doğru atılıyor ama so- kamadan geri çekiliyordu.

Yılanın göğüslerdeki parlak pullarla ipnotize olduğu kanısını silmek istemiş gibi, kız bunları çıkarıp çıplak memelerini uzat- tı. O durumda, gergin bir hava içinde bir süre durdu. Sonra ağır- ağır çekildi. Dizlerinin üzerinde kayarak kobradan uzaklaştı. Se- yircilere selam vermeden karanlığın içinde kayboldu.

Kalabalıktan cılgınca alkış sesleri yükseldi. Ama daha gös- teri bitmemişti... Sahnede bir tahta çubuk belirdi. Buna canlı bir

tavuk bacaklarından bağlanmıştı. Zavallı ürkmüş hayvan kurtulmak için çırpınırken, kobra bir kez daha sepetin derinliğinden başını çıkardı. Öfkeyle gürültücü tavuğa baktı. Sonra gözlerin izleyemediği bir hızla saldırdı. Bir kere! İki kere! Kobra üç kez tavuğu soktu. Zavallı tavuk bir kez titredikten sonra hareketsiz kaldı. Ölmüştü. Kobra sepetinin içine döndü. Böylece yılanın zehrinin daha önce alınmadığı kanıtlanmış oluyordu.

Gösteri yöneticisi her gece yaptığı gibi tekdüze bir sesle, «Güzelliğin bir yılanı bile büyülediğine tanık oldunuz,» dedi. «Ama güzellik elinden alındığında yılan öldürüyor. Lütfen takdirlerinizi aranızda dolaşacak güzel kıza gösterin. Teşekkür ederiz, iyi geceler.»

Bundan sonra olanlar hakkında pek az şey biliniyor. Ama insan kafasında milyonlarca olasılık düşünebilir. Belki de Jennie içinde fırtına gibi esen cinsellik savaşına yenik düşmüştü. Belki de bir Budist rahibesi olma konusunda kuşkuları vardı, bu yüzden Katmandu'ya gitmekten vazgeçmişti. Belki de Los Angeles'deki bir Budist arkadaşının bir zamanlar dediği gibi, Jennie içindeki olumsuz güçlerle mücadele edecek kadar kuvvetli değildi. Sonunda onlara yenik düşmüştü. Ya da yetkililerin sanılarına göre, Jennie'ye, Charles Sobhraj/Alain Gauthier'in isteklerine boyun eğsin diye ilaç içirilmişti.

Ya da sonunda kaderinin onu getirdiği yer burası olmuştu. Şafak söker, yepyeni, donuk güneş solgun, ılık ışıklarını Tayland körfezinin üzerine salarken, yaşlı bir adam bisikletiyle Pattaya yakınındaki bir plajdan geçiyordu. Çiftliğinden topladığı yumurtalarını müşterilerine götürüyordu. Bisikletinin pedallarına asılırken kumsalda, iki üç santimlik bir suyun bile bulunmadığı yerde genç bir Batılı kadının sırtüstü yatmış olduğunu gördü. Yaşlı adam bir an durup baktı. Çünkü genç kadın çiçekli bikini mayosu içinde ve sabahın mor ışıkları altında çok güzeldi. «Ah, şu Batılı kadınlar acayip oluyorlar,» diye mırıldandı yaşlı adam. İşini bir an önce bitirmek için uzaklaştı. Geç kaldığı takdirde karısı başının etini yerdı. Bir saat sonra yaşlı adam aynı yoldan, bu kez güneşin pırıl pırıl ışıkları altında geçti. Aynı genç kadını gördü. Yattığı yerden hiç kıpırdamamıştı. Hareketsiz vü-

çudunda ürkütücü bir şeyler vardı. Dalgalar yükselmişti. Genç kadının yüzünün üzerinden geçip sonra çekiliyorlardı. Yaşlı yurta satıcısı bisikletinden inip yaklaştı. Birkaç metre yaklaşıncada da olanları anladı. Yardım istemek için bağıırken tüm vücudu tirtir titriyordu. Önünde, artık tümüyle denizin dalgalarıyla örtülmüş genç bir kadın sırtüstü, zarif bir biçimde yatıyordu. Yüzü sakin, kolları iki yana açıktı. Vücuduna yapışmış deniz kabuğu parçaları güneşin ışıklarında parlıyorlardı. Genç kadın ölmüştü.

Polis gelip sıradan bir soruşturma yaptı. Ölünün Bangkok bürokrasisinin dikkatini çekecek bir önem taşıyor olmasına dua ediyorlardı. Pattaya'nın başlıca otellerinde araştırma yaparak müşterilerden birinin kaybolmuş olup olmadığını anlamaya çalıştılar. Bir şey bulamadılar. Ölünün kimliğini saptayamayınca, hemen onun «kazara boğulmaktan» öldüğünü ileri sürerek yoksullar mezarlığına gömüp her şeyi unuttular.

Birkaç ay sonra bir soruşturma açıldı, ceset otopsi için mezarı çıkarıldı. Bangkok'da bir patalojist ölünün ciğerlerinde tuzlu su ve kum buldu. Genç kadın ona göre, «Korkunç bir ölümle» ölmüştü. Jennie Bolliver'in hayatı boyunca korktuğu şey sonunda gerçekleşmiş, bu hayattaki son anlarında birisi başını suyun içine itmiş, birkaç dakika süren korkunç bir dehşetten sonra Jennie baygınlık veren bir kendinden geçişle mücadele etmeyi bırakmış, karma yerine gelmişti.

Olayın üzerinden bir iki gün geçmişti. Belle apartmanın havuzu kenarında güneşlenen Marie-Andre'ye katıldı. İki kadın vücutlarına kakao yağı sürüp tropik güneşinde âdeta piştiler. Havadan sudan konuşuyorlardı. Marie-Andre bir dirseğine dayanmış, partilerinden birine katılan «eğlenceli» bir Amerikalı kız anlatıyor, dedikodu ediyordu. Kız tam bir kaçıktı. Partideki tüm erkekleri baştan çıkarmaya çalışmıştı. Adı Jennie'ydi.

Belle başını beşinci kata doğru sallayarak, «Hâlâ evde mi kalıyor?» diye sordu.

Hayır, kalmıyordu. Charles, dediğine göre, onu Pattaya'ya götürmüş, kız orada kendisi gibi hippileri görünce kalmaya karar vererek geri dönmemişti. Jennie Bolliver gelişiyile gidişi 503.

ve 504 numaralı dairelerde pek iz bırakmamış gibiydi. Belle de Marie-Andre'nin anlattıklarına pek dikkat etmemişti. Yalnız onun bunu anlattıktan sonra uzun süre konuşmadığını, üzerine acayip bir suskunluğun çöktüğünü anımsıyordu. Sonra derin bir duygusallıkla, «Tüm istediğim Kanada'ya dönmek,» diye mırıldandı. «Buraya asla gelmemeliydim ben.»

«Neden dönmüyorsun?»

«Dönemem,» dedi Marie-Andre. Sesinde daha fazla soru sorulmasını istemeyen bir anlam vardı.

29

İstanbul'da, kentin yirmi bin Yahudisinin çoğu, turistlerin Yangın Kulesi diye bildikleri Galata Kulesi yakınındaki bir mahallede otururlar. Geleneksel olarak çalışkan, saygıdeğer vatandaşlardır. İstanbul'da rahat bir hayat yaşarlar. Ticarette söz sahibi olmuşlardır.

Leon ve Rachel Hakim tipik bir Yahudi ailesidir. XX. yüzyılın başlarında bir balıkçı köyünden gelen Leon, yirmi yaşında giyim kuşam satan bir işportacı olarak, oldukça güç koşullar altında çalışmaya başlamıştı. Ucuz gömlekler, kravatlar, eşarplar satıyordu işportasında... Kalabalık, turistlerin uğrağı olan Sultanhamam pazarının parke taşlarıyla döşeli sokakları sabahtan akşama kadar mallarını tezgâhlayan küçük büyük tüm tüccarların toplandıkları yerdir. İşte Leon Hakim burada canını dişine takarak çalışıyor, kimseye muhtaç olmamak için elinden geleni yapıyordu.

Sonra Leon, Rachel adında bir tezgahkar kızla evlendi. İki oğullarıyla bir kızları oldu. Yıllar düzenli ve verimli gelip geçiyordu. Leon işportacılıktan ayrılıp bir gömlekçinin yanında çalışmaya başladı. Sonra bir terzinin yanına girdi. Sonunda da kendi işini kurdu. Kapalı Çarşıda bir dükkân açmıştı. Burada çoğunlukla Anadolu'dan gelenlere damatlık kıyafetler dikiyordu. Sonra dükkânlarının sayısı kentin çeşitli yerlerine yayılıp hemen hemen bir düzineyi buldu. Leon Hakim ailesini Galata Yangın Ku-

İlesinin gölgesinde binlerce yıldan beri sürüp gelen geleneklere uygun biçimde yetiştiriyordu. Onun için dünyanın en değerli şeyi saygıydı. Rachel'le üç çocuğuna bu konuda nutuklar çekiyor. «Eğer komşularımızın saygısını kazanmazsak bir hiç sayılırız,» diyordu. «Eğer bir adam Türkiye'nin cumhurbaşkanı olur ama milletin saygısını kazanamazsa, o zaman başarısız bir kişi demektir.» Saygı yüzyılların geleneklerini izleyerek elde edilirdi. Leon çocuklarından sakın, çalışkan, saygılı olmalarını istiyordu.

Büyük oğlu İsrail babasının modeliydi. Ağırbaşlı, sessiz ve çalışkandı. Kızları Rebeka'nın da gösterilen, öğretilen yoldan gidip iyi bir eş ve anne olacağı kesindi.

Yalnızca küçük oğlu, Leon'un kalbini kırıyor, büyükleri arasında başı önünde oturmasına neden oluyordu. Oğlanın adı, hayat anlamına gelen Vitali'ydı. Ancak on iki yaşına girince kafasında kavak yelleri estiğini belli etmeye başladı. Aslında büyüme çağında Vitali itaatli, sevecen bir çocuktü. Beş yıl sinagog'daki okula devam etmiş, hep iyi notlar almıştı. Diğer Yahudi çocuklarıyla da iyi geçiniyordu. Ama erkekliğe geçiş dönemine bir gün, «Artık okula gitmeyeceğim! Okumak istemiyorum,» diyerek herkesi şaşırttı. Ne yapılsa onu bu kararından vazgeçiremediler. Tam Leon asi oğlunu çok uzaklardaki bir köyde oturan akrabaların yanına göndereceği sırada ağabey İsrail araya girdi.

İsrail kendi dükkânını yeni açmıştı. Küçük kardeşini ayak işlerinde çalıştırmak istiyordu. «İş öğrenip bir miktar para kazanır,» dedi. «Belki iş zor gelir de okula dönmeye bile karar verebilir.» Karısı Rachel'in gözyaşlarını dindirmek için ne mümkünse yapmaya hazır olan Leon oğluna istediğini uygulamasına izin verdi.

Vitali terzi dükkânında üç yıl ayak işlerine bakarak, ütü yaparak, biçki dikiş öğrenerek çalıştı. İsrail, Türk Ordusundaki askerlik görevini yerine getirmek için çağrıldığında, dükkânı kendi yokluğunda idare etsin diye güvenilir bir arkadaşına devretti. Vitali işten ayrıldı. Bir yabancıнын emrinde çalışamazdı. Artık on beş yaşındaydı. Babasını uzak akrabalarının yanında yaşamak için kendisini İsrail'e göndermeye razı etti. Bu da bir süre devam etti. Sonra Vitali İstanbul'a döndü. Yine İsrail'e gitti.

«Gitti, geldi. Geldi gitti. Hiçbir yerde tatmin olmuyor, tedirginliğini üzerinden atamıyordu.

On yedi yaşına girdiğinde Vitali ağabeyine Türkiye'den tümüyle ayrılıp Paris'e gideceğini söyledi. Sultanahmet Camisinin yakınındaki ikinci sınıf otellerde, esrar dumanları içinde yatıp kalkan turist gençlerden kaptığı fikirlerle doluydu kafası. İsrail kardeşinin orada dolaştığını biliyordu. Onun aklını başına getirmeye çalıştı. Oğlan Paris'e kaçtığı takdirde aile servetinden de yoksun kalabilirdi. Babalarının işleri öylesine iyi gidiyordu ki, yakında kentin merkezindeki büyük bir apartmana taşınacaklardı. Dairenin yeşil mermer pencere pervazları, her gün sabunlu sularla silinen beyaz mermer merdivenleri vardı. Yerler hep parkeydi.

«Beni hiç ilgilendirmiyor,» dedi Vitali. «İstanbul benim için bitti. Paris'e ya da New York'a gitmek istiyorum.»

«Ama senin hayatın burada, İstanbul'da. Ailen burada. Sen de burada olmalısın. Aileyi parçalayamazsın.»

Vitali başını olumsuz anlamda salladı. Türkiye'de kalamazdı artık.

«Peki, ne arıyorsun?» diye İsrail yalvarır gibi sordu.

Vitali, «Ozgürlüğü,» dedi.

Ondan sonra Vitali Hakim annesine sevgilerini, kendisini bağışlamasını mırıldanarak, oturma odasındaki kanepede derin bir şaşkınlık içinde oturan babasıyla vedalaşıp İstanbul'dan ayrıldı. Kapı ardından kapandığında Leon Hakim kendine gelerek, «Neden kendini ve aileni rezil ediyorsun?» diye bağırdı. «Biz iyi insanlarız. **Saygıdeğer** kişileriz.»

Bir süre Vitali'den kartlar geldi: Paris'ten, Londra'dan, sonunda da Greenwich Village'deki bir kulüpte gitar çaldığını yazdığı New York'tan, Kartlardan onun hakkında fazla bir bilgi edinemiyorlardı. Ama Rachel her kartı tekrar tekrar okuyor, öpüyor, dolabının arka tarafına şakladığı bir kutunun içinde kilitli tutuyordu. Leon ilgisizmiş gibi davranıyordu ama Rachel onun da en azından kendisi kadar postacının yolunu gözlediğini biliyordu. Altı yıl ağır ağır gelip geçti.

1970'lerin başlarında bir öğleden sonra bir telefon konuş-

ması Leon'la Rachel Hakim'in evlerinin düzenli yaşamını altüst etti. Uzun süreden beri uzaklarda olan oğulları Vitali İstanbul Havaalanındaydı. Uçağı birkaç saatlik bir aradan sonra kalkacaktı. Acaba onları ziyarete gelebilir miydi? Rachel telefonu gözyaşları içinde bırakıp dizlerinin üzerine çökerek dua etmeye başladı. Leon telefonu yakalayıp oğluna hemen gelmesi için bağırdı. Karanlık çökerken geldiğinde, Vitali annesiyle babasının kendisini köşe başında beklediklerini gördü. Ona sarıldılar. Öpmeye doyamıyorlardı. Evde Vitali'yi bir ziyafet sofrası bekliyordu.

Vitali, İspanya'da yapacağı önemli bir işi olduğunu ileri sürerek Türkiye'de oyalanmaması gerektiğini anlattı. Anneyle baba düş kırıklığına uğramışlardı ama Leon oğlanın birçok bakımdan değişmiş olabileceğini söyleyerek karısı Rachel'i önceden uyarmıştı. Şimdi Vitali'nin saçları uzundu. Omuzlarına kadar iniyordu. Bıyığı Türk işadamlarının bıyıkları gibi bakımlı ve ince değildi. Alabildiğine uzamıştı. Bir parça kilo almış, göbek bağlamıştı. Ama göğsü ve kolları adeleliydi. Kulaklarından biri delinmiş, halka biçiminde bir küpe takılmıştı. Boynunda sıra sıra kolyeler vardı. Onlardan ayrı kaldığı sürede yaptıklarını anlattı. Şiir yazmış, sihirbazlık yapmış, bir kabarede çalışmış, Paris'te turist rehberliği yapmıştı. Şimdi İngilizce, Fransızca konuşuyor biraz da İspanyolca biliyordu. İthalat ihracat işine başlıyordu. Kurduğu planlar gerçekleşirse, birkaç yıl içinde milyoner olması işten bile değildi. Sevimli, eğlenceli ve sevecendi Vitali. Vedalaşıp gittiğinde Rachel kendini bir fırtınanın içinden çekip çıkarılmış gibi hissetti. Ama ne pahasına olursa olsun o fırtınayla yine karşılaşmaya içtenlikle razıydı. Leon pencerenin önünde durup oğlunun taksiye binişini seyretti. Orada uzun süre kaldı. Sonunda Rachel sevgiyle gözyaşlarını yatağa saklamasını söyledi.

Aradan birkaç yıl geçti. Leon Hakim şişmanladı, saçları aklaştı, daha da zengin oldu. Karısıysa zayıflamış, tüm zamanını din işlerine verir olmuştu. Torunlar hayatlarını dolduruyorlardı. İstanbul'un Yahudi toplumunda saygı gören kişilerdi. Vitali'nin adını kimse ağzına almamaya çalışıyordu. Her neredeyse oğlan artık otuz yaşındaydı. Hakim'in büyük oğlu İsrail'e üzücü bir ha-

ber gelmiş ama o bunu annesiyle babasına söylememiştir. Bir polis raporu ona Vitali'nin İspanya'da uyuşturucu madde kaçakçılığından yakalandığını haber vermişti. Ama bu, Vitali'nin işlediği ilk suç olduğundan hapse atılmamıştı. İsrail bir süre düşündükten sonra haberi annesiyle babasına söylememeye karar verdi. İhtiyarlar buna dayanamazlardı.

Akdeniz'in batısında, İspanya sahili açıklarındaki Ibiza Adasının 1970 ürünleri arasında kayısı, incir, deniz suyundan elde edilen tuz, Madridli ev hanımlarının tencereleri için görkemli balıklar ve hippiler vardı. Adaya gelen binlerce gencin birkaç yüzü klasik hippilerdi. Ama Ibiza'ya uzun saçlarla, sırt çantasıyla, güneş ve esrarlı sigaralardan başka bir şeye ilgi göstermeyen bir havayla gelenler hemen mimlenir, çoğunlukla da adadan uzaklaştırılırlardı.

Bu, adada bazı karanlık işlerin asla dönmediği anlamına gelmez. Ibiza uyuşturucu maddelerin alınıp satıldığı sihirli merkezdir. Kaçakçılar adanın stratejik durumundan yararlanmasını tarihin en eski devirlerinden beri bilmişlerdi. Söylentilere göre, beyaz esir tüccarları bugün bile adada faaliyetlerini sürdürmekte, Arap ülkelerindeki petrol krallarına Batılı kadınlar sağlamaktadırlar. Kızlar ancak kontratları imzalayıp istenilen yere vardıklarında başlarına geleni anlamaktadırlar.

1975'de Ibiza'daki genç kadınlar arasında oraya güneşten yararlanmak için gelmiş ama sonra bir terzi işi kurmaya çalışarak adada yerleşmeye karar vermiş Charmayne Carrou adında kadın, sessiz bir Fransız kızı da vardı. Charmayne iyi bir terzi ve desinatördü. Parlak renkli İspanyol kumaşlarına bayılmış, düğme olarak deniz kabukları ve küçük topaz taşlar kullanarak bunlardan bluzlar ve etekler yapılabileceğini düşünmüştü. Amacı diktiklerini plaj butiklerinde satmaktı. Ama aylar süren bir çalışmadan sonra bir pazarlama olanağı bulamayınca, Charmayne yalnızca üzülmekle kalmamış, elindeki parayı da yitirmişti.

Aslında Charmayne odaya uzaktan kuzeni olan, dedikodu-

su günlerce süren partiler vermekle ünlü Zazi'nin davetine uyararak gelmişti. Charmayne'in annesiyle babası, kızlarının Zazi'nin yanına gitmesini hiç istememişlerdi. Çünkü Zazi'nin ünü hiç de iyi değildi. Ama kızlarının aldığı terbiyeye güveniyor, onun kendini idare edeceğine inanıyorlardı.

Bir bakıma haklıydılar. Charmayne arada sırada bir nefes marihuana çekmekten başka hiçbir uyuşturucu kullanmamış, plajda esrar satmaya asla yanaşmamıştı. Bir akşam Zazi'de yemek yerken, Charmayne ona elbise içinde başarısızlığa uğdığını anlattı. Parası bitmişti. Artık Paris'e dönmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Zazi yüzünde, «ben sana söylemiştim,» ifadesiyle Ibiza'nın para kazanmak için yeterince fırsatlarla dolu olduğunu belirtti. Ama Charmayne aptallık etmiş, başarılı olamamıştı. Bu adada servetler kazanılabilirdi! Zazi işlerini idare ettiği, uyuduğu, sevgilileriyle yattığı yumuşak, dolgun minderlerin üzerine uzanmıştı. Kollarında ve boynunda değerli altın takılar vardı.

Charmayne her zamanki gibi çekingendi. Aslında kiliseye pek gitmediği halde dindardı. Zazi'nin oyunlarına, arkadaşlarına katılamazdı. Ya da öyle sanıyordu. Kirasını bir süredir ödeyemediği için küçük dairesinden atılmak üzere olduğu o sırada, Zazi'nin evine akşam yemeğine gitti. Ve de kuzeninin maiyetine katılan **yeni** bir erkeğin cazibesine kapıldı. Adını anımsaması öylesine güç oluyordu ki, sonunda Charmayne bunu bir kâğıda yazdı! Vitali Hakim, Odadakilerinden hepsinden daha yüksek sesle konuşuyor, İngilizce, Fransızca ve İspanyolca biliyor, Türkçe küfür ediyordu. Herkesin yıldız falına baktı. Charmayne Terazi Burcundandı; burcunun tehlikeli bir aşk dönemine girdiğini söylerek onu uyardı. Vitali Hakim, Charmayne Carrou'nun şimdiye dek karşılaştığı en hareketli, ateşli, eğlendirici erkekti. Öylesine onun büyüüne kapılmıştı ki, Yahudiyle Zazi arasındaki işaretleşmelerin farkına bile varmadı.

Çok geçmeden birlikte yaşamaya başladılar. Charmayne ona yeni gömlekler dikti. Vitali bunları genç turistleri ve yaşlı balıkçıları çeken plajdaki barda gitar çalarken giyiyordu. Charmayne her gece büyülenmiş gibi onun şarkılarını dinliyordu.

1975 sonbaharının ortalarına doğru, güneşin şiddetini yitirdiği, rüzgârların daha soğuk estiği bir sırada, Vitali işini bırakıp günlerini Charmayne'e yardım ederek geçirmeye başladı. Genç Fransız kızı bir İtalyan kadınına iki bluz satmış, kadın ondan çok hoşlanarak yardımcı olacağını söylemişti. Şimdi Charmayne bir düzine kadar bluz dikip Milano'ya gitmeye hazırlanıyordu. Bir öğleden sonra Charmayne atölyesine gelip de iğnelerinin, kumaşlarının, hazırladığı yarı bitmiş bluzların ortadan yok olduğunu görünce çok şaşırdı. Ağız bir karış, ne yapacağını bilemeden çevresine bakınırken, arkasından Vitali zıplayarak çıktı. Gülmeye başladı. «Dikiş dikmeye paydos,» dedi. «Seninle evlenmek istiyorum. Sana bir gelinlik satın alacağım.»

Charmayne ne diyeceğini bilemedi. Bu Yahudi gencini daha birkaç haftadır tanıyordu. Onu Paris'teki annesiyle babasına bile tanıtıramazdı. Öneriyi reddetmektense, ileri bir tarihe atmak niyetiyle bunun için yeterince paralarının olmadığını söyledi. Vitali ona hak verdi. Ama bunun nasıl üstesinden geleceğini biliyordu. Birkaç gün sonra bir iş için Uzakdoğu'ya gidecekti. Sesi ciddileşmişti şimdi. Orada biriyle bulaşacaktı. Eğer Charmayne daha sonra Bangkok'a gelip onunla buluşursa çok iyi olurdu.

Uzakdoğu! Bangkok! Bunlar Charmayne'in hemen kafasına sindiremeyeceği kadar değişik şeylerdi. Oturup düşünmeye çalıştı. Aslında o basit, Zazi'yle Vitali'nin dünyalarının tümüyle yabancı bir insandı. Sonunda sordü: Bangkok'a geldiğinde, orada ne yapacaktı?

«Bangkok'ta harika bir tatil yapacağız,» diye atıldı Vitali. Görülecek yerleri gezecekler, sonra da yine ayrı ayrı döneceklerdi... Ya Ibiza'ya, ya Madrid'e ya da Paris'e. Belki Roma'ya bile giderlerdi. Buna sonra karar verirlerdi. Hepsi bu kadar mıydı? Vitali başını hayır anlamında salladı. Belki de Charmayne onun Bangkok'tan alacağı küçük bir mücevher paketini ülkeden çıkarmasına yardımcı olurdu. Charmayne kaçakçılık yapmasının istendiğini anlayınca öneriyi hemen reddetti.

Vitali işin tehlikesizliğini anlatmaya koyuldu bu kez. Çok para kazanacaklardı. Charmayne istediği gibi butiğini açar,

evlenirlerdi. Para üzerine en küçük bir kaygıları da kalmazdı. Zaten Charmayne bu işi bir kez yapacaktı. Bir daha tekrarlanmayacaktı.

Charmayne şaşkınlık, sevdiği adamı yitirmek korkusu içinde Vitali'nin önerisini kabul etti. Genç adam onu coşkuya öptükten sonra hazırlıklar yapmak için evden fırlayıp çıktı. Vitali'nin ilk durağı Zazi'nin evi oldu. Genç Yahudi bu kez Zazi'yi daha da şevkle öptükten sonra işlerin yolunda gittiğini anlattı. O masum, bebek yüzlü Charmayne birkaç değerli taşla hatırı sayılır miktarda eroini eşyasının arasında kimsenin kuşkusunu çekmeden rahatlıkla taşıyacaktı... Tabii Burma'daki kişiyle anlaşma olursa.

Zazi gülümseyerek her şeyin planlandığı gibi olacağını söyledi. Sonra Vitali'den yastıkların üzerine , uzanmasını istedi. Kendisi de arının başına geçip Nana Mouskouri'nin şarkılarını çalmaya koyuldu.

30

Kanit apartmanında yukarıdaki daireye öylesine çok kişi gelip gidiyordu ki, Belle bu cömert evsahipliğine şaşmaktan kendini alamadı. «Alain her gece şaraplı yemekli ziyafetler vermeyi maddi yönden nasıl başarıyor?» diye kocasına sordu. Raoul'un bu konuda hiçbir fikri yoktu. Ama yukarda anlayamadığı bir şeylerin döndüğünü hissediyordu. «Bu insanlarla fazla düşüp kalkmasan iyi olur,» dedi karısına. Bel'i kocasının uyarısını gülünç buldu. O yalnızca Marie - Andre'yle arkadaşlık ediyordu. İki kadının oturup giyimden kuşamdan, ne pişireceklerinden konuşmalarında ne zarar vardı ki. Ama ekim ayı kasıma ulaşırken, Belle'in kafasında küçük de olsa bazı olaylar yer etmeye başladı. Genç kadın durup düşündü. Ne yazık ki, bütün bunlar alarm zilinın çalması için yeterli değildi. Henüz değildi.

Bir keresinde Belle, Charles'in yatak odasındaki tuvalet masasının üstünde bir kelepçe, bir büyülteç görmüş, bunları ne

İçin kullandığını ona sormadan edememişti. Charles gizlemeye çalışmadığı bir öfkeyle, «İşim için gerekli,» demişti. Daha sonra da Vietnam'da casusluk yaptığını ima etmişti. Belle kocasına bu ilginç haberi verdiğinde Raoul tiksintiyle burnunu çekti. «O casusluk ettiyse ben kolumu keserim,» dedi. Yukardakilerle fazla görüşmemesi için karısını yine uyardı.

Sonra pasaportları gördü Belle. Bir sabah Charles portatif kasasının kapısını bir an için açık bırakmıştı. Marie - Andre mutfakta kahve yapıyordu. Belle değişik ülkelerin damgalarını taşıyan birkaç pasaportu gördü. Bir kutu içinde de çoğu yakut olan bir yığın değerli taş vardı.

Belle bir süre bekledikten sonra Marie - Andre'ye erkek arkadaşının kasasında neden bu kadar çok pasaport bulunduğunu sordu. Belle'in korku ya da öfke olarak nitelendirdiği bir anlam arkadaşının yüzünde belirip kayboldu. «Kendisine sor,» dedi Marie - Andre. «Sanırım onları yolculukları için kullanıyor.»

Ve de hep hasta kişiler vardı yukarda. İki ay önce gelip ev halkının bir parçası olan Dominique şimdi daha iyiydi. Diğer iki Fransız, Yannick'le Jacques, iyi sayılmazlardı ama Charles'in emirlerini yerine getirmeye çalışıyor, onun kiraladığı kahverengi Toyoto arabanın şoförlüğünü yapıyor, Marie - Andre yorgun olduğunda yemeğin hazırlanmasına, evin derlenip temizlenmesine yardım ediyorlardı. Niyetleri Paris uçağına iki bilet almak ve Charles'in gösterdiği evsahipliğinin karşılığını ödemek için 1.000'er dolar biriktirebilmektir.

Kasım 1975'in son haftasında Vitali Hakim Bangkok'a geldi. Kendini güçlü hissediyordu. Doğuya ilk geliyordu bu. Tayland'da büyük paralar kazanmakla kalmayacak, ülkeyi baştan aşağı da dolaşacaktı.

İlk gece Vitali Patpong'a gidip istakoz yedi. İstakozlar küçüktü ama çok lezzetliydi. Patpong batakhanelerinde gece yarısına kadar dolaşıp eğlendikten sonra Malaysia Oteline döndü. Bangkok polisi tarafından durdurulup üstünün aranması tehlikeli olurdu. Çünkü cebinde yarın buluşacağı iki kişinin

adlarının yazılı olduğu kâğıt vardı. Bunlardan biri İskoç, diğeri Çinliydi. Özenle hazırlanan plana göre, İskoçla, Çinli Burma'dan morfin ve değerli taş getirecekler, Charmayne de bunları Paris'e götürecekti.

Ertesi gün Vitali bu iki kişiyi aramadığı yer bırakmadı. Ne derse desin, ne kadar para verirse versin taksi şoförleri kâğıtta yazılı apartmanı bir türlü bulamamışlardı. Yolculuğun ve ilk gecenin verdiği yorgunlukla Vitali öfkelenerek otele dönüp yat-tı. Gözlerini açtığı anda ertesi günün akşamüzeri olmuştu. Vitali kalkıp giyindi. Bir telefon konuşması yazdırmak için lobiye indi. Santral memuru bağlantının ancak saatler sonra kurulabileceğini söyledi. Ama Vitali onun eline birkaç **baht** sıkıştırıp beklemek için lobideki koltuklardan birine oturdu. İki genç erkek gelip yanına oturduklarında, Vitali kâh dergilere bakıyor, kâh uyukluyordu. Aralarında kısa konuşmalar geçmeye başladı.

Gece yarısı olmuş, telefon konuşmasını hâlâ yapamamıştı. Vitali Hakim oteldeki hesabını ödeyip eşyasını aldı. Alain Gauthier'le arkadaşı Ajay'ın evine taşındı. Vitali'nin otelden ayrılmazdan önce yaptığı son şey, Charmayne için bir not bırakmak olmuştu. Charmayne'le kesinlikle görüşmesi gerekiyordu. Ibiza'dayken bu otelde kalacağını ona söylemişti.

Charles peşinde neşeli, gürültücü Yahudiyle geldiğinde, Marie - Andre'nin sabrı taşıtı. Bir tane daha! Nerede yatacak-tı bu adam? Her yatakta, kanepede, minderin üstünde bir «konuk» yatıyordu. Gece yarısından sonraki saatler kusan, tuvaletin sifonunu çeken insanların gürültüleriyle doluydu. On-dan sonraki iki gün Charles karışık bir kareografi oynadı. Dav-ranışlarından anlaşıldığına göre, yalnızca Vitali Hakim'le ilgilen-mek istiyordu. Yahudi değerli taş ticaretine başlayacağını söy-lemiştir.

Diğerkleri gibi Yahudi de bir sabah uyandığında çok hasta olduğunu hissetti. Dizanteri olmuştu! Charles Sobhraj/Alain Gauthier'in tüm konukları aynı hastalığa yakalanıyorlardı. Evsa-hibi tüm sevecenliği ve şefkatiyle ortaya çıkıp konuşuna ge-

r ekli ilacı verdi. Ve de Vitali Hakim tam yirmi dört saat kendi-
ne gelemedi.

İki gün sonra Vitali biraz iyileşince, Charles, Ajay ile bir-
likte Chanthaburi'deki madenlere gitmek istediğini söyledi. Ya-
hudi kendini daha iyi hissettiğinden onunla birlikte gelecekti.
Vitali ayakta sallanmasına karşın gülümsemeye çalışıyordu.
Belki Burma'dan gelecek olan iki kişi yi bulamamıştı ama Ala-
in Gauthier'in hayatına girmesinden çok memnundu. Alain o-
nun yalnızca sağlığıyla ilgilenmekle kalmıyor, değerli taş tica-
retini de çok iyi biliyordu. Charmayne geldiğinde Ibiza'ya götür-
mesi için elinde yeteri kadar taş olacaktı.

Yahudi yardımıla aşağı indirilip Toyota'ya bindirildi.

Charles'la Ajay döndüklerinde şafak sökmek üzereydi.
Yanlarında Vitali Hakim yoktu.

Dominique, «Yahudi nerede?» diye sordu. «Yoksa maden-
leri satın mı aldı?»

Yahudi, Pattaya'da arkadaşlarıyla karşılaşmıştı. Sesi sinir-
liydi Charles'in. Bu konuyu konuşmak istemediği her halinden
belli oluyordu. Ama Dominique ısrar etti. Vitali neden Bangkok'a
dönmemişti? Charles omuz silkti. Belki de Yahudi son anda
karşılaştığı arkadaşlarıyla yolculuk etmeye karar vermişti. Ge-
ri dönmeyecekti.

Garip, diye düşündü Dominique. Nerdeyse ağzından ka ı-
racaktı aklına geleni. Daha biraz önce Vitali'nin bavullarını
görmüştü evde. Vitali neden eşyasını almadan gitsindi?

29 Kasım 1975 sabahı bir grup işçi, Pattaya'nın birkaç mil
dışındaki Siam Kulübü golf sahasının kıyısındaki yoldan gider-
lerken, incecik bir duman şeridi dikkatlerini çekti. Yakındaki
bir tarladan yükseliyordu, ama orada ateş yakılmasının da hiç
gereği yoktu. Iş ilerden biri bakmak için tarlaya girdi. Hemen
bağırdı. Diğerleri yanına koştular.

Yanan bir insan v cuduydu. Çoğu k l haline gelmişti.
Gömleğin küçük bir parçası kalan tek yanmamış kumaş par-
 asıydı.  zerinde patlayan bir gezegen resmiyle Akrep Burcu-

nun işareti vardı. Kimlik tespitinin yapılması aylar aldı. Sonunda kurbanın Vitali Hakim adlı Yahudi asıllı bir Türk olduğu anlaşıldı. Başına ağır bir şeyle vurulmuştu. Sonra, şaşkın ama hâlâ yaşıyor olmasına karşın, üzerine gaz dökülerek yakılmıştı. Otopsiyi yapan palolojist, «Kurban çok ıstıraplı bir ölümle ölmüş olmalı,» dedi. «Ve de bu işi ancak iki kişi yapabilir.»

Kanit apartmanındaki daire üç aydan sonra bakımsız bir görünüm kazanmaya başlamıştı. Marie - Andre evi yeniden dekore etmeye karar verdi. Charles'dan boya ve fırçalar için para kopardı. Dominique'le birlikte oturma odasının duvarlarını bej rengine boyamak için bir hayli çaba harcadılar. Charles iki günlüğüne gittiği Charthaburi madenlerinden döndüğünde rengi beğenmediğini söyledi. Duvarların yeniden boyanmasını emretti. Bu kez rengi o seçmişti. Kan kırmızısı.

Marie - Andre pazar yerinden bir şeytan maskesi satın alarak getirip duvara astı. Böylece dekor tamamlanmış oluyordu.

31

Güneydoğu Asya'da aralık ılımlı bir aydır. Muson yağmurları sona ermiş, toprak taptaze, yemyeşil, güneş daha az acımasızdır. Ama Bangkok'ta, Charles Sobhraj'ın bir **danse macabre** yönettiği apartmanda aralık ayı dehşet içinde başlayıp cehennemi bir havaya büründü.

Bir gece yarısı Belle, beşinci kattan bağırmalar, kapı çarpmalar, ağlamalar duydu. Daha iyi işitebilmek için balkona çıktı. Ama koçasının sesi onu yatağa dönmelerini emretti. Belle itaat etti emre. Çünkü arkadaşı Monique'in yarın havuz başında güneşlenirlerken, kendisine her şeyi anlatacağını biliyordu. Belle, Kanadalı kadının arkadaşım diyebileceği tek kişiydi. Ona öfke ve çaresizlik içinde pek çok şeyi rahatlıkla anlatabiliyordu.

Gerçekten de öyle oldu. Ertesi gün havuz başında buluştuklarında Marie - Andre gözyaşları içinde Charles'la kavga ettiğini, adamın Suzy adında yeni bir Taylandlı sevgili edindiğini anlattı. Sonra işler yoluna girsin diye herhalde, Charles Marie - Andre'nin gönlünü almayı başarmıştı bir dereceye kadar.

Marie - Andre gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak, «Ona çocuk doğurmamı istiyor,» dedi. Uzanıp Belle'in elini tutmuştu.

«Peki, sen istiyor musun?» diye sordu Belle. Belki de Marie - Andre şu anda hamileydi. Ve de duygusal patlamalar hamileliğinden ileri geliyordu.

«İstedığimi sanmıyorum, Belle.» Marie - Andre'nin sesinde derin bir acı vardı. «Bebek bir canavar olur... Tıpkı babası gibi.»

Belle merakını yenemeyerek Alain Gauthier'in yeni sevgilisini görmek için kızın çalıştığı —Marie - Andre onun garsonluk yaptığını söylemişti— yere gitti. Gördüğü kadarıyla Suzy on beş yaşından daha büyük olmayan, Bangkok'taki binlerce genç kızdan biriydi. Dikkati çeken bir özelliği yoktu.

Belle gördüklerini kocasına anlattı. Ufak tefek Fransız aşçıbaşı, Alain Gauthier'in kadınlardan hoşlanmadığını ama onlardan kendi çıkarına yararlanmaya çalıştığını söyledi. Marie - Andre'yi sadık, becerikli bir ev kadını olarak yanında tutuyordu. Üstelik şık kıyafetlerine, Fransız stili saç kesimine karşın, hâlâ Doğulu olmaktan kurtulamayan Alain Gauthier'e Kanadalı kadın belirli bir toplumsal mevki kazandırıyordu. Ya May? May, Gauthier'in de dediği gibi, değerli taşlar üzerine bilgisi ve oteldeki müşterilerle olan ilişkileri yüzünden önemliydi. Üstelik May Taylandlıydı. Gerekliğinde resmi dairelerde birtakım işlerin nasıl yürüyeceğini de çok iyi biliyordu.

Öte yandan garson Suzy bir bilmeceydi. Raoul onun Gauthier'in yaşamının hangi noktasını doldurduğunu bilemiyordu. Ama onunla ilişki kurmasının kesinlikle bir nedeni olmalıydı. Ama bunun aşk olduğundan kuşkuluydu. Oysa Raoul'la Belle, Suzy'nin, Song adlı bir Vietnamlı kadına hayret edilecek kadar

çok benzediğini bilmiyorlardı. Charles'in annesinin benzeri bir kadın bulduğunu asla anlayamazlardı. O kadar ki, Charles'i reddetmiş, başından savmıştı... Charles böyle düşünüyordu hep.

Aralık başında Charles, Marie - Andre'ye çok önemli bir işi olduğunu söyleyerek ansızın Hong Kong'a uçtu. Kanadalı kadın onun ya May'i ya da Suzy'i yanına aldığını sanıyordu.

Cebinde bütün parası olan 9.000 dolar, birkaç safir ve yakut taşla havaalanına gitti Charles. Orada kolaylıkla bir bilet alıp gümrükten geçti. Bu yolculuk için Vitali Hakim'in adını ve pasaportunu kullanıyordu.

Oysa onu Hong Kong'da düşkırıklığı bekliyordu. Planı Makao'daki kumarhaneye gidip yıllar önce kazandığı —kaybettiği— gibi bakara oynamaktı. Ama Hyatt Regency Otelinde eski bir arkadaşıyla karşılaştı. Arkadaşı ona Makao'dan uzak durmasını salık verdi. Yıllar önce bakarada kaybettiği parayı ödemediğini anımsayanlar çıkabilirdi. Üstelik kumarhane istenmeyen kişiler hakkında fotoğraflı bir liste hazırlamış, içeri girip çıkana sıkı bir kontrolden geçiriyordu.

Tehlike büyüktü. Çünkü Charles, Hong Kong Emniyet Müdürlüğünde gerçek adı altında dolgun bir dosya hazırlanmış olduğunu biliyordu. Er geç işlerini yürüttüğü çeşitli ülkeler değişik kimlikleri, çalınmış pasaportları inceleyip işin aslını öğrenecek, Asya ve Avrupa'daki havaalanlarının hepsine adının, resminin konduğu ilanlar yapıştırılacaktı. Charles o günün giderek yaklaştığını anlayacak kadar zeki idi.

Charles, Hong Kong'a geldiği günün gecesinde hem polisin, hem de Hong Kong Mafia'sının dikkatini çekmeyeceği bir bölgeyi av sahası olarak seçti. Daha çok gençlerin rağbet ettiği Holiday Inn'de Charles televizyon salonuna geçip oturdu. Çoğunlukla vatanlarından uzakta olanların üzerine çöken yorgunlukla oturan genç bir çift çarptı gözüne. Adam kısa boylu, tedirgin, biraz tıknaz yapılı, kalın bağa gözlüklü ve sivri sakallıydı. Otuz yaşlarında gösteriyordu. Arkadaşı, Charles onun parmağında nikâh yüzüğü olmadığına hemen dikkat etmişti, sarışın, hayat dolu bir kadındı. Erkekten küçük olduğu belliydi. İkisi de TV'ye boş boş, konuya dikkat etmeden bakıyorlardı.

Charles onlardan birinin konuşmasını bekledi. Böylece milliyetlerini anlayacaklardı. Önce Amerikalı olduklarını sandı. Sonra kadın TV'deki programın sıkıcılığı üzerine bir şey söyleyince, erkek düzgün bir İngilizceyle yanıt verdi. Ama şivesi belli belirsiz de olsa vurguluydu. Charles hemen karşısında bir Hollandalı olduğunu anladı. Hollandalılar çok tutumlu olurlardı. Bir keresinde Charles, üvey kardeşi Andre'ye, Hollandalılardan ne pahasına olursa olsun uzak durmasını öğütlemişti. Ama yaşamının bu krizli noktasında Charles bir deneye, oltasına takılan balıktan bir şeyler koparmaya karar vermişti.

Henricus «Henk» Bintanja yirmi dokuz yaşında ve kimya doktorasına sahipti. Ama doktora sahibi olması ona iş kapılarının ardına dek açılmasını sağlamamıştı. Bunu da Hollandalı bir babayla Endonezyalı bir anneden doğmuş olmasına veriyordu. Sevgilisi Cornelia «Cocky» Hemker yirmi beş yaşında bir hastabakıcıydı.

Henk'le Cocky kedilerinin şömine önünde uyukladığı, piktada bir telli sazlar dörtilüsünün kulakları okşayıcı bir plağının çaldığı, pek moda olmayan bir kanalın yanındaki küçük evlerinde mutlu bir yaşam sürdürüyorlardı. Burada Henk kimya kitaplarını okur, piposunu tütürür, sık sık bisikletle kenti dolaşmaya çıkarlardı. Cocky'le zaman zaman dansa gittikleri de olurdu. Ya da arkadaş toplantılarında bir iki nefes marihuana çekerlerdi. Bunların dışında sakın, tam Hollandalılara özgü basit bir hayat yaşarlardı.

Yeteneklerine uygun bir iş bulamamanın verdiği bunalımla 1975'in başlarında Henk dünyayı görme sevdasına kapıldı. Cocky de, hevesliydi buna. Daha fazla çalışarak yolculuk parasını biriktirdiler. Henk parası elverdiği takdirde Endonezyalı akrabalarını da ziyaret etmek istiyordu. Cocky'e gülerek belki bir saman kulübeye yerleşip hindistancevizi yetiştirmeye başlayabileceklerini bile ima etti. Genç kadının buna hiçbir itirazı yoktu. Görüldüğü gibi, Henk'le Cocky birbirlerinin fikirlerine, duygularına, yeteneklerine saygıları olan güvenilir bir çiftti.

Charles onları büyülemiş gibiydi. Hyatt Regency'de akşam yemişler, mücevherlerin altın, gümüş dallı salkım söğütle-

rin dallarına asılı durduğu kuyumcuları, butikleri gezmişler, filmlerin televizyonunda kesintiye uğramadan seyredildiği, otel servisinden ısmarlanan Iskoç viskisi ya da ithal malı bira içilen yeni dostlarının odasına davet edilmişlerdi. Henk otel odasının güzelliğinden ve arkadaşının zenginliğinden öylesine etkilenmişti ki, oturup Amsterdam'daki ailesine bir mektup yazdı. Bu mektup bir gün gelecek Interpol polisine bir hayli yararlı olacaktı.

Yapılan bir araştırma, Charles'in Hollandalı çifti Hong Kong sokaklarında dolaştırdığını, dünyanın en iyi feribot seferlerinin yapıldığı Victoria limanına götürdüğünü, mücevher alışverişine çıkardığını gösterdi. Genç hastabakıcı safir bir yüzük satın alma istediğini belirtmiş, Charles da onu kandırmamaları, sahte bir taş satmamaları için dikkatli olmasını sağlamıştı. Ama çeşitli kuyumcularda hep değişik fiyatlar söylenmesi genç hastabakıcıyı düş kırıklığına uğramıştı. Bunun üzerine Charles ona «kendi» koleksiyonundan bir safir yüzük vermeyi önerdi. Hollandalı kız buna 1.600 dolar ödedi. Tedirgin olmuştu ama. Hollanda'daki ailesine yazdığı mektupta yüzük aldığını, fiyatının herhangi bir Hong Kong kuyumcusundakinden yarı yarıya az olduğunu belirtti. «Yeni arkadaşımızın adı Alain Dupuis,» diye yazdı. «Bizi Bangkok'taki evine davet etti.»

Hong Kong'a Vitali Hakim'in pasaportuyla girdikten sonra Charles bu adı kullanmaya başlamıştı. Hollandalı çifte bir Fransız aşçının yemekleri hazırladığı evinde bedava kalabileceklerini söylemişti. Sanki Paris'in en ünlü ve zengin mahallesi olan Avenue Foch'da oturuyormuş gibi konuşmuştu.

Henk'le Cocky, Bangkok'a geldiklerinde Alain Dupuis'e telefon etmek üzerelerken genç bir adam yaklaştı. Alain onları bekliyordu. Hollandalılar Alain'in dediği gibi büyük bir araba yerine kiralık, küçük Toyota'yı görünce herhalde düş kırıklığına uğramışlardı. Fransız aşçının da bıkkın bir Kanadalı kadın olduğunu anlayınca da. Konuk dairesi hiç de bir milyonerin yeri gibi değildi. Ama bedavaydı. Hollandalılar cimrilikleriyle tanınmış kişilerdi.

10 Aralık gecesiydi.

Bir iki gün sonra Belle beşinci kata çıkarak arkadaşının kapısını çaldı. İçerden hiç ses gelmiyordu. Monique'ın sesinin bitişik daireden geldiğini sandı. Kapıyı vurmada n açtı. İçerisi karanlıktı. Belle bir an durup gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Bir sandalyede sakallı yüzü sapsarı, ter içinde bir erkek oturuyordu. Yanında, yerde, sarışın bir kadın sancılar içinde midesini tutuyor, titriyordu. Tıpkı balmumu müzesindeki heykellere benziyorlardı. Belle onlara acıdı ama kapıyı kapatıp çekilmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Daha sonra Monique'i bulduğunda, «Kim bu zavallı insanlar?» diye sordu.

«Hollandalı müşteriler,» dedi Kanadalı kadın kısaca.

Belle üstelemedi. Ama kaygılanmıştı. O gece uyumakta güçlük çekti. Odada gördüklerini kafasından bir türlü atamıyordu. Hollandalı adamı şöyle bir görmüştü ama ellerinin arkasına bağılı olduğunu farketmişti.

Söylendiği gibi, Charmayne Carrou aralık ortasında Bangkok'a geldi. Vitali Hakim'in kalacağını bildiği otelden onu aradı, bıraktığı notu alıp hemen yazılı adrese gitti. Sevdığı adamla buluşacağı için çok sevinçliydi.

Bangkok polisi onun bir taksiye atlayıp Kanit Apartmanına gittiğini kesinlikle biliyor. Kanit Apartmanının beşinci katındaki dairede Charmayne'in gelişi pek iyi karşılanmamıştı herhalde. Çünkü bitişik dairede Hollandalılar vardı. Ama zaten Charmayne orada uzun süre kalmadı. Belle onu bir kez gördü. Genç Fransız kızının ne denli sinirli, tedirgin ve Vitali Hakim'e âşık olduğunu anlamıştı. Ama onunla daha yakın bir ilişki kurmasına fırsat kalmadı. Ertesi gün, 5 Aralıkta Charmayne geldiği gibi an-sızın gitti. Belle, kızın nereye gittiğini merak ediyordu. Monique başını sallayarak bilmediğini belirtti. Kanadalı kadın gide-rek sinirli, ürkek oluyor, Belle'in gözlerinin içine bakamıyordu. Zayıflamış, bir deri bir kemik kalmıştı.

«Bilmiyorum,» dedi Monique. «İnsan bu hippilerin nereden gelip nereye gideceklerini kestiremiyor ki.»

O sabah Pattaya'nın güneyindeki bir plajda genç, beyaz

Bir kadının çıplak cesedi bulundu. Jennie Bolliver vakasında da olduğu gibi, polis bir turistin daha boğulduğu sonucuna vardı. Daha sonra incelemeler, kimlik tesbiti Charmayne Carrou'nun boğularak öldürüldüğünü ortaya çıkaracaktı. Boynuna sarılan parmaklar öylesine güçlüydü ki, boyun kemikleri unufak olmuştu.

Hemen o günün gecesi Hollandalı çift de konuk dairesinden sırta kadem bastı. Yarı taşınıp yarı sürüklenerek servis merdivenlerinden indirilip Charles'in kiralık Toyota arabasına tıklandılar. Charles'la Ajay Chowdury gece yarısından sonra yola çıkıp ancak şafak sökerken döndüler. Yalnızdılar. Pantolon paçaları ıslanmış, çamurlanmıştı. Charles'in eve girer girmez yaptığı ilk şey, pantolonunu çıkarıp temizleyiciye yollaması için Dominique'e vermek oldu. Dominique pantolondaki gaz kokusunu almıştı ama hiç soru sormadı. Söyleneni yaptı.

Bangkok Post'un 18 Aralık günü çıkan sayısında mide bulandırıcı bir resim vardı. Altında yazılı olan haber yanlışlarla doluydu. Çünkü genç bir Avusturalyalı çiftin öldürüldüğü yazılmıştı.

Haberde, genç bir Avusturalyalı kadınla erkeğin yarı yarıya cesetlerinin Bangkok'un 58 kilometre güneyindeki bir hendekte bulunduğu yazılmıştı. Polis hastanesinde cesetlere otopsi yapılmış ve anlaşıldığına göre, iki genç de yakılmadan önce öldürülmüşlerdi.

32

Belle'le Raoul dinlenmek için gittikleri Bangkok'un güneyindeki plajlardan kararlaştırdıkları tarihten önce döndüler. Hava-lar iyi gitmemişti. 22 Aralıkta evlerine geldikleri gece, diplomatik gruptan bir arkadaşları arayarak onları bir partiye davet etti. Kabul ettiler. Giderken beşinci kata uğrayıp Alain'le Monique'e bir merhaba demek istediler.

Belle kapıyı vurduğunda içerden acayip bir sessizlikten başka yanıt alamadı. Aylardan beri iki daireden gelen müzik

seslerine, köpek havlamalarına, maymunun ciyaklamalarına, konukların gürültülerine öylesine alışmışlardı ki, bu sessizlik normal değildi. Sanki daire uzun bir süre önce boşaltılmış gibiydi. Ama sonunda kapı açıldı. Karşılarında Dominique duruyordu. Aşçıyla neşeli karısını kaygılı bir yüzle karşıladı.

İçerdeki kanepede eski Fransız polisleri Yannick'le Jacques oturuyorlardı. Sanki ormanda kaybolmuş iki çocuk gibiydiler. Bu genç adamlar korkunç bir haber mi almışlardı? Aşğıda bir araba durup da bir kapı çarpılarak kapandığında, Yannick âdeta dehşetle yerinden sıçrayıp pencereye koştu. Aşğıya baktı kaygılı kaygılı.

Belle, «Herkes nerede?» diye sordu.

Herkes Katmandu'ya gitmişti. Alain, Monique, Ajay birdenbire yola çıkmışlardı. Noel'i Nepal'de geçireceklerdi. Alain'in orada ilgilendiğı bir kumarhane vardı. Bu kumarhaneyi satın almak istiyordu.

Aşcının genç karısı haberi kafasına sindirmeye çalıştı. «Gideceklerini bilmiyordum,» dedi. «Monique bana Noel tatili yapacaklarından hiç söz etmemişti.»

Yannick gidişin çok ani olduğunu anlattı. Bir saat içinde toparlanıp gitmişler, buradaki işlere göz kulak olmaları için için üçünü bırakmışlardı.

Belle onların yüzlerine dikkatle baktı. Üçü de öylesine kaygılı, sinirliyidiler ki, genç kadın onların yine bir hastalığa tutulduklarını düşündü. Anaca bir davranışla elini Dominique'in alına koydu. Alnı ter içindeydi. Ama Belle terin hastalıktan değil korkudan ileri geldiğini anlamıştı. O halde ne olmuştu? Belle'in merakı giderek derinleşiyordu.

Dominique, «Siz ikiniz partinize gidin,» dedi. «Eğlenmenize bakın. Belki döndüğünüzde olanları anlatırız.»

Belle razı olmadı. Bu genç adamları kaygılandıran şeyin ne olduğunu anlamadan bir yere adımını atamazdı. «Hayır,» dedi. «Şimdi anlatın.» Kararlı bir hareketle oturup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bekledi.

Yannick sanki odanın karanlık köşelerinde onları dinleyen düşman kulaklar varmış gibi çevresine bakındı. Sonra, «Arkadaşınız Alain'i biliyorsunuz...» diye başladı. «İşte o... Bir hır-

sız... ve katil. Birçok kişiyi öldürdü. Belki bizleri de öldürecek... Neler anlattığımızı öğrenirse, sizi de öldürebilir.»

Belle şaşırmişti. «Anlamıyorum,» diye kekeledi. Bu bir şaka mıydı?

Yannick başını sallayarak onu susturdu. Öyküsünü Jacques ve Dominique'in de yardımıyla hızlı hızlı anlattı. Jennie'nin birden ortadan kaybolmasını, peşinden de Vitali Hakim'in gidişini Belle herhalde anımsıyordu. Ve de sevgilisini aramaya gelen Charmayne Carrou, Son olarak Hollandalı çift Henk'le Cocky. «İkisinin de cesetleri siz tatildeyken yanmış olarak bulundu,» dedi Yannick. «Yanmış ve tanınmaz bir halde. Onların bu iki Hollandalı genç olduklarından eminiz.» Belle'e gazete-den kesilmiş bir kupür uzattı. Genç kadın kömür haline gelmiş iki cesede bakıp yüzünü buruşturdu. Resmin altındaki yazıyı okuduktan sonra, «Ama burada ölenlerin Avusturalyalı oldukları yazılı,» dedi.

«Gerisini oku,» diye emretti Yannick. Kızın yanmamış iç çamaşırının bir parçasında «Hollanda malı» diye yazılıydı.

«Ölenlerin bu Hollandalı çift olduklarından eminim,» diye Yannick ısrar etti. Çünkü Dominique'le birlikte Alain ve Ajay'ın Hollandalıları evden sürükleye sürükleye çıkardıklarını görmüşlerdi. Ajay'ın elinde bir de lastik boru vardı. Bir bahçe hortumunun parçasına benziyordu. İkisi ancak şafak sökerken eve dönmüşlerdi, pantolonları çamur içindeydi.

Burada Dominique, söze karıştı. «Alain bana pantolonunu hemen temizleyiciye götürmemi söyledi. Dediğini yaptım. Ve pantolon gaz kokuyordu.»

Belle dönüp dehşetle kocasına baktı. Daha sonra aşçı bütün bunların olduğundan zaten kuşkulandığını söyleyecekti.

Dominique, «Belki bu sizi daha çok inandırır,» diyerek Belle'e bir pasaport uzattı. Kendi pasaportunu. Bir aydan fazladır Alain'den pasaportunu istiyor, ama o vermemek için daima bir bahane buluyordu. Sonunda Katmandu'ya hareket etmezden önce çıkarıp vermişti işte. «Şuna bir bak,» diye Dominique âdeta emretti. Pasaportun bazı sayfaları yırtılmış, yerlerine bir başkasının pasaportunun sayfaları konmuştu. Tay-

land'a giriş çıkış vizeleri kabaca işlenmişti. Pasaportu bir başkasının kullandığı açıktı.

Belle daha fazla bilgi istiyor muydu? Yannick, şaşkına dönen Fransız kadınıyla kocasını, küçük kasanın durduğu yatak odasına götürdü. Belle'le Raoul, Yannick'le Jacques'in pasaportlarının, Alain Gauthier'in Pattaya'da kiraladığı bungalovdan alındığını anımsıyorlar mıydı? Belle evet anlamında başını salladı. «Fransız Elçiliğine gittim ve bir yığın formaliteden sonra yeni bir pasaport çıkarttım,» diye anlattı Yannick. «İlk pasaportumun alındığını söyledim Fransız Elçiliğine. Kimin aldığı sordular. Bilmediğimi söyledim.»

Yannick kasayı açıp içini karıştırdı, bir yığın kâğıdın, belgelerin arasından kırmızı kaplı Fransız pasaportunu çıkardı. **Kendi pasaportunu.** Bunu Belle'e verdi. Pasaportun içinden sayfalar eksikti. Sahte vize damgaları vurulmuştu. Yannick kırmızı bir kalem alarak pasaportun tüm sayfalarını karaladı öfkeyle. «Artık asla bunu kullanamaz,» dedi.

Belle artık durumu iyice anlamıştı ama kafasını bir tek soru meşgul ediyordu: Monique? Ya da Marie - Andre. Adı her neyse, o da bütün bu olanları biliyor muydu? Havuzun başına uzanıp iyi yanması için vücuduna güneş yağı sürerken, çevresinde birçok kişinin öldüğünden haberi var mıydı?

Üç Fransız aynı anda başlarını salladılar. «Biliyor,» dedi Yannick. «Bilmesi gerekir.» Gözü kulağı olan herkes bu evde neler döndüğünü anlayabilirdi. Marie - Andre hastabakıcı rolü oynayarak evdeki konuklara ilacı kendi eliyle içirmişti.

Belle, «O halde polise gitmeliyiz,» diye atıldı. Raoul buna hemen karşı çıktı. Polisin onlara inanmama olasılığı çok kuvvetliydi. Hatta bütün bu olanlardan suçlanmaları bile mümkündü. Yabancı bir ülkede yapılacak en doğru şey yasalardan uzak durmaktı.

Yannick kendisinin ve diğer iki arkadaşının tüm istediklerinin Tayland'dan en kısa zamanda çıkıp Fransa'ya gitmek olduğunu belirtti. İki eski polis olduklarından güvenlik kuvvetlerinde hâlâ bazı tanıdıkları vardı. Paris'e varır varmaz, Interpol'e gidip daha sıkı bir araştırmanın yapılmasını sağlayabilirlerdi. Belle anlayışla başını salladı. Plan iyiydi. Yalnızca bir tek so-

run vardı. Üçünün de uçak bileti alacak 250 dolarları yoktu. Belle'in bakışları kocasının kileri aradı. Raoul karısının bakışını başıyla onayladı. «Size bu parayı veririz,» dedi Belle. «Siz sonra ödersiniz.»

Ama ertesi gün gece yarısına kadar uçak yoktu. Alain'in üç Fransız arkadaşı öylesine büyük bir korku içindeydiler ki, hemen havaalanına gittiler. Biletlerini alıp yolcuların arasında kendi uçaklarının kalkışını yirmi dört saat beklediler.

Evden ayrılmazdan önce Belle'e uğrayıp yardımları için ona teşekkür etmişlerdi. Paris'e varır varmaz Interpol'e gideceklerdi. «Ben gereken kişilerin kulağını bükürüm,» dedi Yannick. «Kısa zamanda her şey ortaya çıkacaktır, göreceksin.»

Belle başını salladı. Kafasında yanıtlanması gereken yüzlerce soru vardı. Ne gariptir ki, şu anda bir tek şeyi merak ediyordu. Hayvanlara ne olmuştu. Napolyon adlı maymunla, Frankie adlı beyaz köpek? Gençlerden biri, «Alain köpeği yeni kız arkadaşı Suzy'e verdi,» dedi. Ya maymun? Kimse bilmiyordu.

Ama maymuna ne olduğu kısa bir süre sonra anlaşıldı. Çöp toplayıcısı apartmanın ortaklaşa kullanılan çöp haznesinin kapağını açtığında, mide bulandırıcı bir görünümle karşılaştı. Çöplerin içinde böceklerin istila ettiği bir maymun ölüsü duruyordu. Maymuna lastik külot giydirilmişti. Hayvanın boğazı kesilmişti.

Delhi'den Katmandu'ya uçakla bir saatten daha kısa bir süre içinde gidilebilir. Yolun son bölümü uçağın iki yanında tanrıların şatoları gibi yükselen Himalaya Dağlarının muhteşem güzelliği içinde geçer. Sonra uçak çarpılmış kremaya benzeyen beyaz bulut yığınlarının içinden vadiye doğru dikine iner. Katmandu Vadisi çeşitli yeşilliklerden yapılmış bir salata gibidir. Çiftçiler dik yamaçlar üzerindeki toprak parçalarına inatla yapışarak taraça taraça inen tarlaları işlerler. Baghmati Nehri dipte kış uykusuna yatmış bir yılan gibidir. Değerli birkaç dakika süreyle zaman, yüzyıllar önce rahiplerin tapınak duvarlarına kocaman kocaman çok renkli, gelenlerin yüzleri-

ne dimdik bakan gözleri çizdikleri dönemde durmuş gibi olur.

Bu yolculuk daha ucuz olsun diye otobüsle de yapılabilir. Annabella Tremont da yolculuğunun son bölümünü, Delhi'de tanıştığı iki Avusturalyalı kıza uyarak otobüsle yaptı. Buna memnun da oldu. Çünkü hareketli, renkli kişilerle birlikteydi. Bütün bir otobüs Katmandu'ya giden yerli, yabancı yolcularla doluydu.

Otobüs şoförünün dinlenmek için verdiği bir moladan sonra otobüse döndüğünde Annabella yerine bir Müslüman kadının oturmuş olduğunu gördü. Kadın yerinden kıpırdayacak gibi değildi. O zaman Annabella kucağı seyahat kitaplarıyla dolu bir Kanadalı gencin yanına sıkıştı. Yeniden mola vermelerine kadar Annabella Kanadalının yanına oturmakla çok iyi ettiğini anlamıştı, yol arkadaşından pek hoşlanmıştı. Laddie DuParr adlı genç yirmi yaşında, uzun boylu, sarı saçlı, çekingen, sanki tüm düşmanlarıyla güreşip onları yenmiş gibi huzur dolu, sevimli bir yüze sahipti. Annabella onun dinsel bir yolculuğa çıktığını tahmin etmişti, ama aslında Laddie bir dağı görmeye gidiyordu. Yerlilerin «Rüzgârların Anası» anlamına gelen Sagarmatha dedikleri Everest Dağına çıkacaktı. Her birkaç dakika içinde, ne zaman yüksek bir dağ görse Laddie şoförün yanına koşuyor, bunun Everest olup olmadığını soruyordu. Adamın cevabı da hep olumsuz oluyordu. Çünkü Sagarmatha yılın büyük bir bölümünde sis ve bulutlardan oluşan bir tül gerisinde gizlenen utangaç bir kadındı.

Laddie, saatlerce Annabella'ya cesaret ve meydan okumayla dolu öyküler anlattı. Genç adamın bir dağa duyduğu bu ilgi ve heyecan Annabella'yı canlandırmıştı. Laddie DuParr, duyguları perişan olmuş, dağılmış bir kadın için gerçekten çekici, ilginç bir arkadaştı. Çünkü genç adamda eski moda değerlere bir bağlılık, aynı zamanda yalnızca yolculuk edilerek giderilebilecek görülmemiş, tecrübe edilmemiş şeylere karşı doymak bilmeyen bir ilgi vardı... Annabella onu çok iyi anlıyordu. Delikanlı Winnipeg Üniversitesinde bir yıl siyasal bilgiler ve psikoloji okuduktan sonra kuzey Kanada'daki gümüş madenlerinde çalışarak altı aylık dünya gezisi için gerekli parayı biriktirmişti. Henüz yirmi yaşında bile olmadığından, ailesi onun

durup oturmazdan önce bu son isteğini de yerine getirmesine izin vermişlerdi.

Ote yandan Laddie'nin dünyayı görme arzusu küçük erkek kardeşi Barry'e de geçmişti. İki kardeş yola çıkmaya kalkıştıklarında anneleri hem rahat bir soluk almış hem de... kaygılanmıştı. «Bizi merak etme anne,» demişti Laddie. «Ben gideceğimiz yerler hakkında yeterince bilgi sahibiyim.» Üstelik Laddie ailesine haftada en azından bir mektup yazacak kadar güvenilir, sorumluluk sahibi bir gençti.

DuParr kardeşler Avrupa'yı birlikte dolaşır Ortadoğu'da bir yerde ayrıldılar. İkisinin de gidip görmek istedikleri yerler değişti. 1976 başlarında Bangkok ya da Yeni Zelanda'da buluşmak için sözleşmişlerdi. Kanada'daki annelerini, nerede olduklarını onlara söyleyecek bir santral olarak kullanacaklardı.

1975 Aralığının başlarında Laddie, tıpkı Annabella'nın da yapmış olduğu gibi, Delhi'den evine telefon ederek Hindistan başkentinden pek hoşlanmadığını anlattı. Burada karşılaşmış tanıdığı Batılı turistler ne yaptıklarını bilmez kişilerdi ve bu kentte kendini huzursuz hissediyordu. Buraya kadar gelmişken Katmandu'yu görmemek olmazdı. Şubatın ilk haftasında Bangkok'ta olmayı planlıyordu. Orada kardeşi Barry'le buluşacaktı. Parası vardı daha 1.200 dolar. Hayatının en güzel günlerini yaşıyordu.

Freak Caddesi gençlerin Katmandu'nun merkezindeki Durbar Alanından çeşitli yönlere doğru yılankavi kıvrılarak uzanan küçük küçük sokaklara verdikleri addır. Freak Caddesinde ucuz oteller, futbol topu büyüklüğünde lahana satan işportalar, «Beni Unutma» ya da «Açgözlü» gibi acayip adlar taşıyan kafeteryalar bulunur. Burada esrar 1970'lerin başlarında konan uyuşturucu madde yasalarına karşın açıkça satılır.

Annabella'yla Laddie bu caddede çoğu turist gibi on yaşından daha büyük olmayan, kafaları traşlı çocuk dilencilerin saldırısına uğradılar. Para istemelerinin yanında çeşitli uyuşturucuları bu çocuklar satıyorlardı. Uyuşturucu almak istediğini belirten müşteri çocuk tarafından karanlık bir kapıdan geçirilip merdivenlerden çıkarılıyor, hediyelik eşyalar satan bir dükkân-

na getiriliyor, dükkân sahibi müşteriye çay ikram ediyor, sonra da muz büyüklüğünde iyi kalite esrar sunuyordu. Eğer müşteri akıllı biriyse, ABD'de 5.000 dolar değerindeki esrarı burada pazarlık ederek 10 dolara alabiliyordu.

Laddie'yle Annabella, Freak Caddesindeki Oriental Otelinde geceliği bir buçuk dolara küçük bir oda tuttular. Odaya oda denmezdi ya neyse. Yatak incecik ve katıydı. Duvarlara hiç de yetenekli bir ressam olmayan biri tarafından çeşitli resimler çizilmişti. Yakınlarda bir yerden bir flüt sesi geliyordu. Sarılı kırmızılı güneşliklerden içeri yumuşak bir esinti giriyordu. Annabella burasını sevmişti. Kimsenin kuralları, koşulları koymayacağı bir yerdi Doğu. Her adımda insanı ürküten ya da hayran bırakan değişik bir şeylerle karşılaşılıyordu.

Oysa Laddie düşkünlüğüne uğramıştı. Daha gelir gelmez Himalayalar'a gidecek, kendisinin de katılmak istediği kafilenin, yola çıkmış olduğunu öğrenmişti. Bir diğer grup ancak on gün sonra yola çıkabilecekti. O da hava şartları elverirse. Laddie yalnız başına gitmeyi düşünmüş ama bir turist görevlisi buna hiç kalkışmamasını öğütlemişti. Sabahleyin hava olağanüstü sisli olurdu. Acemi biri böyle bir havada uçurumlardan aşağı yuvarlanabilirdi. Bir yıl kadar önce Amerikalı bir genç tek başına kamp yapmak için yola çıkmış, geceyi geçirmek için bir tarlanın kenarında çadır kurmuş, ertesi gün onu boğazlanmış olarak bulmuşlardı. Bir başka çift de sırta kadem basmışlar, bir daha bulunamamışlardı. Aslında Nepal, halkı barışsever, yasalara saygılı olan bir yerdi. Ama kent geride bırakıldığında ne olacağı hiç bilinmezdi. Dağ yerlileri arasında bambaşka yasalar geçerliydi.

Annabella onu neşelendirmeye çalıştı. On gün göz açıp kapayıncaya dek geçerdi nasılsa, Katmandu kadar on günü yararlı, görkemli bir biçimde geçirecek başka bir yer olamazdı. Bir gün bir otobüse binerek Dostluk Köprüsündeki Çinli muhafızları görmeye Tibet sınırına kadar gittiler. Yolda Laddie bulutların birazcık dağılmasıyla Everest'i şöyle bir gördüğünü ileri sürdü. Ama otobüs şoföründen bunu onaylamasını istediğinde aldığı yanıt, «Olamaz. Anne'yi gördüğünde hemen anlar-sın,» oldu.

Bazen ayrı ayrı gezdiler. Laddie'nin tarihsel anıtlara pek düşkünlüğü yoktu. Yıllar süren yolculuklarından sonra bıkmıştı bunlardan; Cafe Govin'de oturup nefis çayını yudumlarken, dağcıların Everest'le ilgili öykülerini dinlemeyi yeğliyordu.

Annabella sabahları geç saatlere kadar uyuyor, sonra da bir Amerikalı barış gönüllüsünün kurduğu, gençlerin güneşte yayılıp oturduğu Jane Teyzenin yerinde kahvaltısını ediyordu. Bir gün Laddie'yi, mimari yapısından ötürü değil, içinde «Yaşayan Tanrıça»nın bulunduğu yakındaki bir tapınağa götürmekte ısrar etti. Yüzyıllar öncesi bir karanlık devirde, kıral güzel ama daha on iki yaşında bile olmayan bir kızı iğfal etmiş, kız da utancından ölmüştü. Kralın başına olmadık talihsizlikler gelmeye başlamış, o da bunu tanrıların onu aşırı sekse düşkünlüğü yüzünden cezalandırdıkları anlamına almıştı. Bu yüzden kral ülke çapında bir arama yaptırarak her bakımdan kusursuz bir küçük kız bulunmasını istemişti. Böyle bir kız bulunduğunda ona «Yaşayan Tanrıça» deniliyordu, sağlığını koruyuncaya dek, yani ilk aybaşı kanaması oluncaya kadar, ona tapılıyordu.

Gelenek o zamandan beri sürüp gelmişti. İstenilen nitelikte dört beş yaşındaki kız bulunduğunda, Kumari Ghar Tapınağının duvarları gerisinde yaşamaya başlıyor, kutsal rahipler tarafından beslenip eğitiliyor, herkesten uzak tutuluyordu. Yalnızca yılda bir gün küçük «Yaşayan Tanrıça» ipek giysiler içinde Katmandu sokaklarında dolaştırılıyordu.

Tanrıçayı görmek isteyen turistler manastırın iç avlusuna alınıyordu. Eğer birkaç rupi verildiği takdirde «Yaşayan Tanrıça» kalın parmaklıklı pencerenin önüne geliyor, bir iki dakika dışarıya boş, anlamsız bakışlarla bakıyordu.

Annabella çocuğu görmek için manastıra üç kez gitmişti. Küçük kızın ergenlik çağına girmesinden sonra başına gelecekleri düşünüp kaygılanmış, sinirlenmişti. Çünkü «Yaşayan Tanrıça»lık etmiş kızın evlenmesi yasaktı. Efsaneye göre, onunla evlenen erkek vakitsiz, birden ölürdü. Bu küçük kızları yalnızlık, terkedilmişlikten başka bir şey beklemiyordu.

Laddie her gün turist bürosuna gidip hava şartlarını soruyor, Everest'in kendisini ne zaman göstereceğini öğrenmeye çalışıyordu. Bir sabah Annabella'yı uyandırarak, sabahın ü-

cünde, kentin doğusuna giden, güneşin ilk ışıklarıyla o büyük dağın görkemli görünümünü izleyecek olan gruba kendisiyle birlikte katılmasını istedi. Saat altıda Laddie'yle Annabella soğuktan birbirlerine sokulmuş, güneşin ortaya çıkıp Laddie'nin tek tutkusunu gerçekleştirecek ânı bekliyorlardı. Morumsu ufku lekeliendiren pek az bulut vardı. Annabella gencin eline sınıksı sarılmış, onun düşünün gerçekleşmesi için dua ediyordu.

Californialı kızla, Kanadalı genç tam bir saat güneşin doğup gecenin tüm karanlık köşelerini aydınlatmasını beklediler. Ama Everest omuzlarına yepyeni bir sis pelerini almıştı. Laddie ancak onun bir bölümünü, aşağı kısımlarını görebildi. Dağdan inerlerken, Laddie pek düşkürlüğüne uğramadığını, tam olarak göremediyse bile Everest'i «hissettiğini» söyledi.

Freak Caddesinden bir mil kadar uzakta Soaltee - Oberoi Oteli vardır. 1975'de bu otel Katmandu'nun lüks denilebilecek tek yeri idi. 18 Aralık gecesi otele Endonezya asıllı gibi görünen, iyi giyimli genç bir adam indi. Konuk defteri Hollanda vatandaşısı Henricus Bintanja diye imzaladı. Yanındaki, Hollandalıya asla benzemeyen arkadaşısı, ince yapılı, esmer kadın da Cornelia Hemker adını kullanıyordu. İkisinin de pasaportları kursuzdu. Çift çekici, çok yolculuk etmiş bir havaya sahiptiler; çoğunluğu multimilyoner işadamları olan otel müşterileriyle iyi anlaştılar, aralarına kolaylıkla karıştılar.

Hiç kuşkusuz otel idaresi, gerçek Henricus Bintanja'yla Cornelia Hemker'in tanınmayacak bir biçimde yanıp kömür olmuş, Bangkok'un morglarından birinde yattıklarını biliyordu.

33

Amerika kıtasının bulunmasından önce inşa edilmiş bir tapınağın merdiveninde âşıklar ağaç dalından oyulmuş flütlerini çaldıkları bir sırada, ilgi çekici bir çift göründü. Sanki bir hayır

derneği yararına yolculuk eden çok zengin iki kişi gibiydiler. Katmandu'daki bu manastır merdivenleri günün her saatinde gençlerle doludur. Ama kader o gün Charles Sobhraj'la Marie - Andre Leclers'in, Annabella'yla Laddie'nin yanına oturmalarını istemişti.

Oyknn bu noktasında araya yine birtakım tahminlerin girmesi gerekiyor. Çünkü şaşırtıcı boşluklar var olaylar arasındadır. Durum da giderek karmaşık bir hal almakta. Çok dikkat edilmesi gerek. Çünkü kişi değişik kimlikler kullanıyor, bilinmeyen nedenlerden ötürü birtakım olaylar gelişiyor ve sonuç yalnızca tahmin edilebiliyor.

Bununla birlikte son gayet açık bir biçimde belli.

Bir araştırma ve tanıkların anlattıkları, Charles Sobhraj'la Marie - Andre'nin Katmandu'daki ilk birkaç gün oteiden dışarı çıkmadıklarını gösterecekti. Charles, bu zenginlerle dolu, özel kumarhanede maddi hiçbir kaygıya kapılmadan oyun oynayan otel müşterileri arasında dişine uygun bir av aramış ve rulette bir hayli para kaybetmişti. şimdi genç ve para konusunda tutumlu davranmaya çalışan turistlerin arasına katılmasının nedeni de buydu.

Ajay Chowdhury de Katmandu'daydı. Ama başka bir otelde kalıyor, kendini Charles Sobhraj'ın tümüyle yıkıcı, öldürücü gücüne teslim etmiş, onun emirlerini bekliyordu.

Tapınağın merdivenlerinde karşılaştıkları andan itibaren Annabella'yla Laddie bu iyi giyimli çiftle yakın dost oldular. Yeni dostları onları Soaltee - Oberoi Otelinde yemek yemeğe götürdüler. Zengin adamın kiralık beyaz Toyota arabasıyla görülecek yerleri gezdiler. Annabella bu ilk tanışma gecesinden heyecanla, neşeyle döndü. İki Avusturalyalı arkadaşına, yeni dostlarının Vietnamlıya benzeyen bir kuyumcuyla karısı olduğunu anlattı. Zengin işadamı değerli taşlar üzerine uzmandı. Belki yakın dostluğu kuran da bu olmuştu. Çünkü Annabella'yla Laddie, Delhi'den mücevher satın almışlardı. Ama bunların kaliteleri hakkında hep kuşkudaydılar.

Ertesi gün Annabella iki kız arkadaşına, yeni dostlarının Delhi'den satın aldıkları mücevherlerin değersiz olduğunu söylediklerini anlattı. Laddie'nin yumuşak bir beze sarıp gömleği-

nın iç tarafına iğnelediği yakutu kusurluydu. Çatlağı vardı. Annabella'nın satın aldığı ametist ve topazlar da. Annabella öylesine sinirlenmişti ki, Delhi'ye dönüp taşları kuyumcuya geri vermek istiyordu. Charles ona yardım edeceğine söz vermişti. Annabella 20 Aralık gecesi bir grup gence «olağanüstü bir kişi o» diye anlatıyordu. Yanında Laddie yakut konusunda aldatıldığı için küplere biniyordu. Sonra birisi havanın düzeldiği haberini getirdi. Hava raporlarına göre, Everest Noel'de tüm görkemiyle kendini gösterecekti. Yalnızca beş gün sonra! Laddie'nin keyfi yerine gelmişti. Annabella'ya Everest'le ilgili bir filmin oynadığı sinemaya gitmelerini önerdi. Annabella gülümsedi. Laddie'nin elini tutarak onun isteğini yerine getirdi. Arkadaşının bazı şeyleri birinci planda tutması hoşuna gidiyordu. Bir dağ, **Everst Dağı**, bir yakut taşından çok daha önemliydi. Annabella bunu anlayabiliyordu.

22 Aralık sabahı, Katmandu'nun birkaç kilometre dışındaki, Pekin hükümetinin finanse edip yaptırdığı Tibet sınırı boyunca uzanan Çin Karayolunda, Nepalli bir çocuk yanından uzaklaşan köpeğinin peşinden koşuyordu. Küçük oğlan gülüyor, zıplıyor, dal parçalarını köpeğine atarak oynuyordu. Sonra köpek birden durup bir şeyi koklamaya başladı. Kararmış yağından dumanlar çıkıyordu. Çocuk önce köpeğinin ölmüş bir hayvan bulduğunu sandı. Sonra çocuk da, köpek de her şeyi anladılar... Orada bir insan vücudu yanıyordu... Köpek havlayarak, çocuk bağırarak yardım istemeye koştular.

Köylüler hemen toplanıp geldiler. Birisi bambudan yapılmış bir sedyeye cesedi koyup çekti. Başka biri hemen yakındaki dağlarda yaşayan bir kutsal adamı çağırmaya koştı. Yakılarak ölmenin tarlalarına lanet getireceğinden korkuyorlardı. Ama rahip gelip de ölen kişinin bir Batılı olduğunu söyleyince (çünkü hiçbir Nepalli bir yetmişten daha uzun boylu olamazdı) hiçbir tehlikenin kalmadığını anladılar. Ustelik sabahın ilk ışıkları, vadinin sislerini dağıtmaya başlamıştı. Kutsal adam kolunu kaldırıp Himalayalar'ı işaret etti. Bakın! Rüzgârların Anası kondini huşu verici bir görkemle ortaya koymuştu. Kutsal adam dua etmeye başladığı sırada, Laddie DuParr'ın cesedi dağdan

aşağı indiriliyordu.

Nepal'deki ABD konsolosunun işe başlamasının üzerinden ancak birkaç hafta geçmişti. Konsolos Al Eastham'ın görevi pasaport ve vize işlemlerine bakmak, dünyanın birkaç despot yöneticilerinden biri olan, ülkenin en önemsiz işleriyle bile ilgilenen Nepal Kralının kararlarını, davranışlarını izlemek, ülkenin yasalarına karşı gelen Amerikalı gençlerle ilgilenmekti. 22 Aralık sabahı öğlene doğru bir grup genç konsolosa gerçekten kaygılandırıcı bir haber getirdiler. Söylentilere göre kentin hemen dışında bir Amerikalı gencin cesedi bulunmuştu. Eastham kaygıyla inledi.

Yabancı bir ülkede ölen bir Amerikan vatandaşının kimliğini saptamak, ölüm nedenini araştırıp ortaya çıkarmak, ölünün akrabalarını, yakınlarını durumdan haberdar etmek, ailenin isteğine göre cenazeyi ülkeye yollamak ya da orada bir yere gömdürmek konsolosun göreviydi.

Ceset otopsi odasındaki tahta bir masanın üzerindeydi. Eastham ona, ancak ateşin kararmış bedeninin içindeki Yaşamı tümüyle yokettiğini anlayacak kadar bakabildi. Vücudun yalnızca küçük bir parçası kararmamış, bembeyaz kalmıştı. Bu da onun gerçekten bir Batılı olduğunu kanıtlıyordu. Kimlik konusunda daha fazla bilgi edinmek olanaksızdı... Ne bir belge, ne de pasaport vardı.

Ertesi gün Eastham Polaroid kamerasını alarak hastaneye tekrar gitti. Kimlik tesbiti belki de haftalar alacağından, gerekli olur düşüncesiyle ölünün resmini çekmek istiyordu. Bunu yaptıktan sonra Katmandu'ya döndü. Kendini bürosundaki koltuğa bırakarak sabahını mahveden dehşet verici görünümü unutmaya çalıştı.

Ertesi gün sis yine kalınlaşmıştı. Araba yavaşlayınca, Eastham şoförün önünü iyi göremediğini düşündü. Sonra şoför, «Nedir o?» diye sordu. «Şuradaki.» Yolun kenarındaki bir yığının başına, sabahın erken saatinin morumsu ışıkları altında toplanmış bir grup köylüyü işaret ediyordu. Eastham merakla arabadan inip yaklaştı. Köylülerin dikkatini çeken şeye baktı. Bakar bakmaz da midesinin bulandığını hissetti. Önünde, pirinç tarlasının üzerinde bir ceset daha yatıyordu. Bu da yanmıştı.

Vücut öylesine kararmıştı ki, ölenin kadın olduğundan başka bir şey söylenemezdi. Gözler dehşetle açılmış, zavalıcık yaklaşan ölüme öylece bakakalmıştı. Güçlü bir erkek olan Al Eastham'ın o gece gözüne uyku girmedi. İyi düşünemiyordu da. Daha işe başlayalı üç hafta bile olmamıştı ama elinde iki ceset vardı. Eastham daha sonra, «O gece nasıl aklımı kaçırmadım, şaşıyorum,» diyecekti.

Nepal Krallığının polisi sorular sormak için Freak Caddesinin altını üstüne getirdi. Çünkü patalojist ölenlerin genç Batılı turistler olduğundan emindi. Erkeğin gırtlığı, başı boyundan ayrılacak derecede kesilmiş, kadının sol göğsüne de birkaç kez bıçak saplanmış, sonra üzerlerine gaz dökülerek ikisi de yakılmıştı.

Polisler gençleri sokaklarda durdurup, tapınakların merdivenlerinde rahiplerin meditasyonlarını yarıda kesip sorular sordular. Otelleri, lokantaları aradılar. Oriental Otelinde iki müşterinin, 9 numaralı odada kalanların, ortada görünmediklerini öğrendiler. Bunlardan birisi Kanadalı Laddie DuParr, öteki de Annabella Tremont adında Amerikalı bir kızdı. Arkadaş, belki de iki sevgiliydiler. İkisi kırk sekiz saatten beri otele dönmemişlerdi. Buradaki arkadaşları onlar için kaygılanıyorlardı. Kâtip polisin kaybolan çifti yakından tanıyan iki Avusturalyalı kızla konuşması gerektiğini ileri sürdü.

Kızlar yardımcı olmaya çalıştılar. Ama fazla bir şey bildikleri yoktu. Önce Laddie ortadan kaybolmuştu. Yirmi dört saat sonra da Annabella kaygılanarak onu aramaya çıkmış, geri dönmemişti. Bildikleri tek şey arkadaşlarının «Vietnamlıya benzeyen bir mücevher tüccarı ve Fransız karısıyla» yakın ilişkiler kurduklarıydı. Bu çift beyaz kiralık bir Toyota arabayla dolaşüyor, lüks otellerden birinde kalıyordu. Böylece araştırma, soruşturma alanı bir parça daralmıştı. Polisler Katmandu'nun sayılı lüks otellerini dolaşırlarken, Al Eastham da iki Avusturalyalı kızı alıp hastaneye götürdü. Ölenlerin kimliklerini tespit etmelerini istiyordu.

Erkeğin kimliği hakkında kızların kesin bir şey söylemeleri olanaksızdı. Tanıdıkları bir sekseni aşkın boylu delikanlıyı masadaki kömür yığınıyla nasıl bağdaştırabilirlerdi ki? Doğru-

yu söylediklerini gören Eastham onları bir başka odaya geçirdi. Cesedin getirilmesini beklerlerken, kızlar Annabella'nın çok ince zevkli biri olduğunu, Delhi'deki bir işportacının döküntüleri arasından nasıl yılan biçiminde kıvrılan harika bir yüzük bulup satın almış olduğunu anlattılar.

Ceset getirildiğinde kızlardan biri ona şöyle bir baktıktan sonra üzüntüyle arkasını döndü. «Bu Annabella,» dedi. «Emimim. Bakın! Yüzük hâlâ parmağında... Size biraz önce anlattığım yüzük.» Eastham kurbanın eline baktı. Gerçekten de, parmak diye bir şey kalmamıştı ama yüzük sapasağlam duruyordu. Avustralyalı kızlar Annabella'nın sık sık giydiği sandalını, yanmaktan kurtulan sutyen ve bluzunun parçalarını tanıdılar. Sonra bayılacakmış gibi oldular. Dışarı çıkarıldıklarında ne yaptıklarını bilmeden ağlıyorlardı.

Artık Eastham'la Nepal polisi Annabella ve Laddie'nin bir cinayete kurban gittiklerini düşünüyorlardı. Bir iki gün bu kanılarını değiştirmediler. Ama araştırmalar acayip bir şey ortaya çıkardı. Bir havaalanının giriş ve çıkış defterinde Kanadalı Laddie DuParr'ın 23 Aralık gecesini Katmandu'dan Bangkok'a uçtuğu kaydı geçmişti. Dünyanın her çeşit dilinde ikiyle iki dört eder. Nepal polisi şimdi Laddie'nin Kanadalı kız arkadaşını öldürdükten sonra ilk uçakla Bangkok'a gittiğine inanıyordu. Böylece Paris'teki Interpol ve Asya'daki başkent güvenlik kuvvetlerinde «Soruşturma devam etmeli» haberi dolaştı.

Al Eastham haberi ölçüp biçtikten sonra kabulendi. Ama yine de şaşkındı. Eğer Laddie, Annebella'yı öldürüp ülkeden kaçtıysa, Californialı kadının öldürülmesinden önce bulunan ceset kime aitti?

Annabella'nın California'daki ailesinin evinde annesi Jane, Noel'den sonraki gün elektrikli süpürgeyle halıları temizliyordu. Ama akıllı dünyanın öteki ucunda dolaşan, Noel'de onları aramayan kızındaydı. Annabella böyle bir günde aramadan edemezdi. Jane kızını çok iyi tanırdı. Noel gününü Annabella'nın telefonunu bekleyerek geçirmişlerdi. Şimdi, Jane halıyı süpürürken telefon çaldı. Bir Western Union santral memuru kendini tanıttıktan sonra, «Yalnız mısınız?» diye duygulu bir sesle-

sordu. Jane yalnız olduğunu söyledi. Ama bundan santral memuruna neydi ki? «Çok üzgünüm,» dedi santral memuru kadın. «Tanrıdan beni, bunu size okumak zorunda bırakmamasını dilerdim. Ama benim görevim bu. Katmandu, Nepal'den geliyor. Şöyle yazılmış: **Kızınız Annabella Tremont olarak tesbit edilen bir kişi Katmandu'da ölmüştür.** İmza Alan Eastham, ABD Konsolosu.»

Böylece dünyanın dört bir yanındaki aileleri perişan edecek ölüm haberlerinden ilki yerine ulaşmıştı.

Teku, Katmandu'daki Baghmati Nehri yakınındaki bir mezarlıktır. **Stupa** denilen üç küçük tapınak yaklaşık üç metre-kare genişliğindeki bir beton yeri çevreler. Tapınaklar birer düğün pastasına benzerler, insan boyunda bile yokturlar. Kendisinden önceki binlerce ölü gibi Annabella da kaba pamuklu bir beze sarılarak Teku'ya getirilip sandal ağacı, saman ve kâfurdan yapılmış bir tabutun üzerine kondu. Protestan bir din adamının dualarından sonra samana ateş verildi. Ateş tam beş saat yandı. Kalan küller Al Eastham'ın pazar yerinden aldığı bronz bir kutuya kondu. Eğer Annabella Hindu olsaydı, kemiklerinden biri alınıp yeniden dirilişi daha çabuk olsun diye Ganj Nehrine atılırdı.

Ertesi yılın, 1976'nın Mayıs ayına kadar Nepal polisi çifte cinayetle ilgili yeterli bilgiyi ancak toplayacak ve Charles Sobhraj, Ajay Chowdhury ve Marie - Andre Leclerc hakkında tutuklama emirleri çıkaracaktı. Polisi bu gecikme yüzünden suçlamamak gerekir. Çünkü Charles tam Makyavel'e yakışacak bir biçimde davranmıştı.

O meşum 23 Aralık 1975 gecesi gerçekten de Charles Katmandu'dan alelacele Bangkok'a gitmek için yola çıkmıştı. O sırada bir hastanenin otopsi odasında yatan Laddie DuParr'ın pasaportunu kullanmıştı. Sonra şöyle oldu: Charles Bangkok'ta bir gece kaldı ve bu kez, hâlâ kimliği belirlenemeyen Henricus Bintanja'nın pasaportunu kullanarak **yine Katmandu'ya döndü.** Neden geri dönmüştü? Birkaç ay sonra Nepal polis yetkililerinden biri, «En akıllıca işi yaptı,» diyecekti. «Sanırım Laddie Du-

Parr'ın üzerine kuşkuyu çekmek için yaptı bunu. Bir başka nedenden de iki kurbanının yakut ve diğer değerli taşlarını Bangkok'ta satmak istemesiydi. Hepsi birlikte 2.000 dolar değerindeydi. Belki de adının işlenen cinayetlere karıştığından kuşkulanılıp kuşkulanılmadığını anlamak istemişti. Ya da Bangkok'a gidince Katmandu'daki cinayetler yüzünden kaygılanmaya başlamıştı. Kafasını meşgul eden bir nokta vardı sanırım. Katilleri cinayet işledikleri yere çeken bir güç vardır, derler. Her neyse, adam gitti ve geri döndü. İnsan onun yaptıklarını düşününce soluğu kesiliyor.»

Bangkok'taki kaldığı gece Charles Kanit Apartmanına gitti. Dairesinin karanlıklar içinde olduğunu görünce dehşete kapıldı. Uç Fransız'ın ülkelerine gittikleri, şimdi Paris'in topraklarını minnetle öptükleri kesindi. Evin içinde çabucak bir inceleme yaptıktan sonra Belle'e telefon etti.

Belle onun seksi sesini duyup iki kat üzerinde olduğunu anlayınca, eli korkuyla titremeye başladı. Sesinin kendisini ele vermesinden çekiniyordu. Soğukkanlı, normal konuşmaya çalıştı. Katmandu nasıldı? Havalar iyi miydi orada? Genç kadının ağzından boş, anlamsız sorular dökülüyordu. Marie-Andre güzel hediyeler almış mıydı?

«Neredeler?» diye Charles onun sorularını ağzına tıkadı. «Dominique'le diğerleri nereye gittiler?» Soğuk, tehdit dolu bir sestir bu.

Belle gerektiğinde kullanmak üzere bir masal hazırlamıştı. Ama bunu anlatırken sesinin titreyip titremeyeceğinden emin olamıyordu. «Bana Hong Kong'a gelmeleri için senden bir telgraf aldıklarını söylediler. Birden yola çıktılar. Bir iki gün önce.»

Charles bu masala pek inanmış görünmüyordu. «Olamaz,» dedi aynı buz gibi sesle. «Pasaportları, paraları yoktu.»

«Belki de aileleri para yollamıştır, belki de çalışıp kazanmışlardır,» dedi Belle.

Charles'in ağzından inlemeye benzer bir ses çıktı. Aklını kaçırmış gibiydi. «Ama bana **ihmayaçları vardı!**» diye bağırdı. «Beni **seviyorlardı!** Onlar benim **ailemdi!**» Belle onun bu sözlerini kafasında evirip çevirirken, Charles'in sesi yine meşum bir

ton kazandı. «Onları bulacağım. Gerçeği öğreneceğim!»

O gece Belle yatağında korkudan tirtir titredi. Raoul eve ancak gece yarısından sonra dönecekti. Kapıya bir sandalye dayamıştı. Gerektiğinde hemen telefon etmek için elini telefonun üzerinde tutuyordu. Sonra, sessizliğin içinden adım sesleri kapısına yaklaştı. Yumuşak adım sesleri. Kapının önünden geçtiler, geri döndüler. Birden kapı vuruldu! Önce yavaşça sonra hızlı hızlı. Birisi içeri girmek istiyordu! Belle telefonu kullanamayacak kadar dehşete kapılmıştı. Dışardaki sesini duyar, onun içinde olduğunu anlar diye korkuyordu. Bağdırmamak için eliyle ağzını tıkadı. Her yanı felce uğramış gibiydi. Ancak adım sesleri uzaklaşıp havayı gecenin sessizliği kapladığında, genç kadın bir yastığa başını gömüp avaz avaz haykırmak cesaretini buldu.

Katmandu'da polis düzenli olarak lüks otelleri, araba kiralayan acentaları sorguya çekiyordu. Ortaya ilginç gerçekler çıkmaya başlamıştı. İki cesedin bulunduğu yere yakın bir kulübede oturan köylülerden biri yörede beyaz bir araba gördüğünü anımsadı. Plakanın üzerindeki numaralardan biri «5»ti. Ghorka Seyahat Acentası beyaz Toyota marka bir arabanın 23 Aralık gününü Fransıza benzeyen bir kadın tarafından getirilip teslim edildiğini bildirdi. Plaka numarası 5001'di. Kayıtlara göre araba «Henricus Bintaña» adında, Soaltee-Oberoi Otelinde kalan biri tarafından kiralınmıştı. Polis hemen adı geçen otele koştu.

Charles kapısını polise ilgiyle, nezaketle açtı. Uykusunun yarıda kesilmesine bir parça sinirlenmişti ama polise yardımcı olmak için elinden geleni yapmaya hazırdı. Kendini «Bay Bintaña» olarak tanıttı. Arkadaşını da «Cocky Hemker.»

Polis merkezine götürüldüler. Burada Charles çok sevdiği toplum bilimler profesörü kimliğine bürünerek karşısındakileri küçük görüyormuş gibi bir tutum içine girdi. Arkadaşı da yardımcıydı. Uzakdoğu'ya konusuyla ilgili birtakım araştırmalar yapmaya gelmişlerdi. Evet, kentin görülecek yerlerini dolaşmak için beyaz bir Toyota araba kiralamıştı. Hayır, ne kendisi, ne de kadın arkadaşı, Laddie DuParr ya da Annabella Tremont adlarında kişilerle tanışmamışlardı. Onlar Freak Caddesinde dola-

şacak türden kişiler değillerdi.

Charles tüm soruları sabırla yanıtladı. Kendini tam bir kontrol altında tutuyordu. Yalnızca sorguyu yapan memurlardan biri Marie-Andre'yi özel sorgulama için bir başka odaya götürmeye kalkışınca Charles terslendi. Polis onları yeteri kadar rahatsız etmemiş miydi? Sordukları soruların hepsini yanıtlamamışlar mıydı? Ne de olsa Noel'deydiler. Gerçi Nepal'de Noel kutlanmıyordu ama **onlar** Hristiyanlardı. Hazreti İsa'nın doğumgünü olan böyle bir zamanda rahat bırakılmaları gerekirdi. Yeterdi artık! «Arkadaşım bir ilim kadını,» diye atıldı. «Daha önce polisle hiçbir ilişkisi olmadı!» Charles'ın bu öfkeli çıkışı istediği etkiyi yapmıştı. Polis onları, otelden ayrılmamalarını rica ederek serbest bıraktı.

İki gün otel yöneticileri, polisin emriyle onları göz hapsinde bulundurdu. Ne «Bintanja,» ne de arkadaşı kuşkuyu çekecek bir davranışta bulunmuyorlardı. Noel günü gereken kutlamayı yapmışlar, kumarhanede neşeyle kumar oynamışlardı. Preman Bizra adındaki detektif olmasa polis onları nerdeyse rahat bırakmaya karar vereceklerdi. Ama Bizra'nın yapılan sorgulamada kafasını meşgul eden birtakım şeyler vardı. Yatağının karanlık ve sessizliğinde bu Henricus Bintanja denilen kişinin gerektiğinden fazla **soğukkanlı** olduğunu, fazla **rahat konuştuğunu**, sorulara fazla hızlı yanıtlar verdiğini düşünüyordu. İki cinayet yüzünden sorguya çekilen birinin suçsuz da olsa bir parça tedirgin olması gerekirdi. Oysa bu adam istediği çay yerine kahve getiren garsona kızacağı kadar bile kızmış değildi sorguya çekilmesine. Ya kadın! O neden sinirli, gergin bir haldeydi? Adamdan daha tedirgindi o. Genç polis uykuya dalmazdan önce bu iki kişiyi sabahleyin bir kez daha sorguya çekmeye karar verdi. Belki fazla bir şey elde edemeyecekti ama «Hanricus Bantanja»nın tüm gerçeği anlatmadığından emindi.

Ertesi sabah Bizra, Soaltee-Oberoi Otelinin 415 numaralı odasının kapısını çaldığında yanıt alamadı. Tekrar çaldı. Otel kâtiibiyle kapısı ne Bintanja'nın, ne de kadın arkadaşının dışarı çıkmadıklarından emindiler. Hesabı da kapatmamışlardı. Bizra çabucak otelin salonlarını, kumarhanesini dolaştı. Kimseyi bulamadı. Otel müdürünü bulup kapıyı açmasını emretti. «Garip,»

diye mırıldandı müdür. «Kapı içerden kilitlenmiş. Belki de uyuyorlardır. Onları rahatsız edemem.»

Polis hiç duraksamadı. «Kapıyı kır,» diye emretti. Müdür sapsarı kesildi. Polis sorumluluğu üzerine alıyor muydu? Bizra başını salladı.

Oda boştu, kimsecikler yoktu. Bintanja'yla arkadaşı eşyalarını bırakarak gece kaçmışlardı. Kadının normal yoldan, kapıdan çıktığı, adamınsa dördüncü kattan bir kedi gibi aşağı kaydığı belliydi. Bizra otelin duvarına bakarak küfürler savurdu. Kuşkularına daha önce yeterince kulak vermediğine öfkeden âdeta köpürüyordu.

Havaalanına hemen haber yollanarak ülke dışına gidecek yolcuların dikkatle gözden geçirilmesi istendi. Katmandu içindeki ve çevresindeki yollara polisler doldu. Bu sırada Charles, Marie-Andre ve Ajay Chowdhruy, Katmandu'yla Hindistan sınırı arasında bir arabada zavallı şoförü kendilerini bir an önce ülke dışına çıkarması için taciz ediyorlardı.

Arabanın bagajındaki bavulda 2.000 dolar değerinde giyecek, kitaplar, portatif bir yangın söndürücü (bunun için Bizra, çok iyi bir silah, diye düşündü), dört çift erkek eldiveni (tropikal Doğuda yolculuk edenler için acayip bir şeydi bu) ama polis eldivenlerin parmak izi bırakmamak için kullanıldığını biliyordu ve bir dünya haritası vardı. Haritanın üzeri Paris'ten Hong Kong'a kadar yapılan yolculukların çizgileriyle doluydu. Doğuya, batıya, kuzeye, güneye gidilmiş, yüzlerce Marco Polo'nun gücünün ve hayalinin alamayacağı yolculuk yapılmıştı.

Oriental Otelindeki Laddie DuParr'la Annabella'nın odalarında işe yarar çok az şey bulundu. Laddie'nin adres defterinde «Alain Gauthier» diye birinin adı yazılmıştı. Annabella'nın eşyaları arasında da aynı adı ve adresi taşıyan bir kâğıt parçası bulundu. Laddie'nin gittiği yerleri gösteren haritadaki Hint Okyanusunun üzerine «Alain Gauthier'e, Henk Bintanja deniliyor, Soaltee Otel,» diye yazılmıştı. Ama o sırada polis bu iki ad arasında bir bağlantı kuramayacak kadar şaşkındı. Birkaç gün sonra, tanınmayacak biçimde yanmış erkek cesedinin kimliği kesin olarak saptanamayınca, Teku'da yakıldı. Külleri bir kava-

noza konup rafa kaldırıldı. Laddie DuParr. Kanada'daki çiftliğe dönmek için bir hayli uzun zaman bekleyecekti.

1 Aralık ayı gecesinde yolun tehlikeli ve bakımsız olduğunu ileri sürmesine karşın, şoföre olmadık eziyetler ederek arabayı son hızla sürdürdüler. Taksi dağlardan inmeye başladığında hafiften kar başlamıştı. Şimdi kurtların, leoparların, kaplanların vatanı olan akasya ormanına girmişlerdi. Taksi birkaç kez takla atma tehlikesiyle karşılaştı. Marie-Andre çığlık çığlığaydı ama Charles onu tokatlayarak susturdu. Ajay Chowdhury hiç sesi ni çıkarmadan oturuyordu.

Sınır kasabası Birganij'a gelindiğinde, Charles taksinin parasını ödeyip arkadaşlarına sınırı yaya geçeceklerini söyledi. Tarih Aralık ayının 29'uydu. Her biri ayrı, her biri sahte bir pasaport göstererek, Nepalli nöbetçilere doğa bilgisi uzmanları olduklarını, hayvanları ve bitkileri incelediklerini açıklayarak sınırı geçtiler. Güvenle Hindistan topraklarına bastıklarında, Charles bir çiftçiden bir saat sonra teslim edeceği vaatiyle üç at kiraladı. Yarım gün sonra tükenmiş, yorgun, ağızlarından köpükler saçan hayvanların daha fazla gidemeyeceklerini anlayınca, bırakıverdiler onları oracığa. Charles arkadaşlarını bir karayoluna çıkarıp bir taksi bulmayı başardı. Adama avuç dolusu para vererek kendilerini Hindistan'ın içlerine götürmesini söyledi. Sonra salla bir nehri geçtiler. Yeniden taksiye bindiler. Sonunda Hazreti İsa'dan beş yüzyıl önce soluk kesici bir uygarlığın yaşandığı, altın ve pembe incili salonlarda epik şiirlerin okunduğu Patna'ya geldiler. Burada Hindistan havayollarının bir DC-3 uçağına binerek 1975'in son gecesini Kalküta'ya ayak bastılar.

Charles ucuz bir otel bulup Marie-Andre'yi bir odaya soktu. Kadın kendini demir karyolanın üzerine bıraktı. Yüzü ateşler içinde yanıyor, ayağı kalktığı anda oda çevresinde fıfır dönüyordu. Berbat haldeydi. Sırtındaki pis giysilerden başka bir şeyi kalmamıştı. Çantasında parası yoktu. Pasaport da onun değildi. Charles onun kimliğini bile çalmıştı.

Gece yarısı ona saraylar vaat eden ama hayatının dönüm noktasında ona bu pis otel odasından başka bir şey vermeyen erkek onu öperek, «Mutlu yıllar, **Chérie,**» dedi.

Yeni yılın ilk ışıklarından önceki bir saatte Marie-Andre defterine şunları yazdı: «Sanırım çıldırmak üzereyim... Hastayım... İstiraptan öleceğim. Ölüyorum, boğuluyorum, eziliyorum. Beni bundan kimse çekip kurtaramaz... Artık kendime de güvenmiyorum. Çünkü ben bir hiçim. Hiç...

34

Yaşamın Anası, Ölümün Anası, Hindistan'ın Anası olan Ganj Nehri, Varanasi'deki birkaç mil içinde şaşırtıcı biçimde yön değiştirerek kuzeyden güneye doğru akar. Batılı turistler Varanasi'ye geldiklerinde, karşılarında insan kafasının hayal edemeyeceği, anlayamayacağı bir görünümle karşılaşır. Yaşlıların ölümlerini ve yeniden hayata dönecekleri günü beklemek için geldikleri Varanasi'de, yanan ölülerin üzerinden sarı, genizleri yakan dumanlar sürekli yükselir. Dediklerine göre, Varanasi'de ölmek cennete daha yakın olmak anlamına gelmektedir. Bundan sonraki hayatta da daha yüksek bir yaşama sahip olmanın garantisidir. Her şafak söküşünde Ganj Nehrinin yapması gereken iki görevi vardır. Birincisi yas tutanların döktükleri kül-leri ve kemikleri alıp götürmek, ikincisi de aynı suya girip yıkananların vücutlarını temizlemek.

1976 Ocağının ilk haftasında Charles Sobhraj, Marie-Andre'yle Ajay'ı nehir kıyısındaki taş taraçanın kaypak merdivenlerinden indirdi. Burada çoğu kadın olan yüzlerce hacı vücutlarını dikkatle soğuk ve sülfürlü sulara sokuyorlardı. Charles'ın yanında yeni bir tanıdık vardı. Polis çok geçmeden bu kişinin Avni Jacob adında ince yapılı, sakallı; Doğu dinleriyle ilgilenen, bu konuda bir kitap yazmayı düşünen bir İsraili olduğunu öğrenecekti. Sakin, sessiz, çok az konuşan biriydi. Yılın ilk günü «Ala-In Ponant» adında dost, yardımsever kişiyle Kalkütta'da tanışmıştı. İkisi de Varanasi'ye gitmeyi planladıklarını anlayınca, yolculuğu birlikte yapmaya karar vermişlerdi.

Marie-Andre demir karyoladan kalkıp Hindistan'ı baştan başa geçilecek bir yolculuğa çıkamayacağını söylemişti. Ama

Charles onu Kalküta'da bırakmakla tehdit edince, apar topar kalkıp hazırlanmıştı.

Charles'ın, Varanasî'nin görmeye değer yerlerini gezdirir, dehşete düşüren niteliklerini açıklarken, İsrailiyyi âdetâ büyülemiş olduğu kesindir. Burası Buda'nın ilk vaazını verdiği yer... şurada İmparator Ashoka'nın İsa'dan önce üçüncü yüzyılda yaptırdığı dharama-chakra'yı (adalet tekerleğini) tutan aslanın kumtaşından sütun üzerinde durduğu tapınak var... Kenti sabah gezdikleri bir sırada Charles, Marie-Andre'ye herkesin nehirde yıkandıklarını anlattı. İnananlarca nehrin suyu tüm hastalıkları iyi ediyordu. Günahları da temizliyordu. Marie-Andre kaşlarını çatı. Suyun pis pis koktuğunu ileri sürdü. Jacob küçük toprak bir çömlek alarak içini nehir suyuyla doldurdu. Getirip Marie-Andre'ye koklattı. Suda hiçbir koku yoktu. Sonra bir sandala binerek nehir boyunca ölülerin yakılma törenini daha ayrıntılarıyla inceleme fırsatını buldular. Daha sonra Jacob not defterine, «Sandalın sahibi ölülerin yakılmasını, daha iyi izleyebilmemiz için bizi sahile pek fazla yaklaştırmadı ama,» diye yazdı. «Yükselen dumanların Ganj üzerinde yayıldığını görebiliyoruz... Daha sonra yas tutanların ölülerini krematoryuma getirdiklerini gördük. Yüz kişi birbirlerine sokulmuş, omuzlarındaki tahta sedyede ölüyü taşıyorlardı... Bir bayram havası esiyordu! Şarkılar, ilahiler söyleniyor, bağırılıyordu. Bu bir ölüm festivaliydi.»

6 Ocak 1976 sabahı temizlikçi kadın Avoni Jacob'un kaldığı otel odasına girdi. Feryadı bastı. Yatağın üzerinde Jacob boğulmuş bir halde çıplak yatıyordu. İlaç içirilmiş ve boğulmuştu. Kimlik belgeleriyle değerli eşyaları yok olmuştu. Not defterleri de yırtılmış, geriye pek az birkaç sayfa kalmıştı. Bu sayfalardan birine de son yazısını yazmıştı: «Daha fazlasını anlayıncaya kadar Varanasî'de kalmak isterdim. Her çıkış, bir giriştir. Eğer insan yeterince güçlü bir biçimde inanırsa, hayat ölüm korkusu olmadan yaşanabilir. Burada olana, ötedeki şeye dokunacak gibi oluyorum...»

Polis kısa zamanda katilin, Jacob'un seyahat çeklerini çalıp 150 dolar değerindeki ikisini yakındaki bir otelde bozdurdu-

ğunu öğrenecekti. Katil bunu yapmakta hiç güçlük çekmemişti. Çünkü elinde Jacob'un pasaportu vardı.

Şimdi Marie-Andre, Charles ve Ajay peşlerinde sekiz ölü bırakmışlardı.

Avoni Jacob'un ölüsü yakılıp külferi daha birkaç saat önce kıyısında huşuyla gezdiği Ganj'ın sularına atıldı.

Bangkok'ta Belle'le Raoul her gün polislerin apartmana dalıp katil zanlılarını arayacaklarını beklediler. Üç Fransız erkeği, Dominique, Yannick ve Jacques, herhalde dehşet verici işken- ce ve ölümleri Interpol'e gidip anlatmışlardı. Oysa yeni yıl gelip geçti. Ocak ayı da. Belle artık yardımın umduğu gibi köşenin dönüşünde olmadığını üzüntüyle anlamaya başlamıştı. Gerçek- te üç Fransız öylesine korkmuşlardı ki, bu işin içinden sıyrılıp kendi hayatlarını yaşamayı yeğlemişlerdi. Alain Gauthier sık sık elinin öteki kıtalara kadar uzanabildiğini söylememiş miydi? Üstelik gittiği doktor Dominique'e kanında striknin bulunduğ- nu söylemişti.

Cesaret denilen şey ender bulunan ve arada sırada bek- lenmedik yerlerde ortaya çıkan bir duygudur. Kapısı güvenle ki- litli bir halde Belle evinin içinde kendini korkunun ve öfkenin tutsağı olmuş gibi hissediyordu. Raoul sürekli olarak ona iki kat üstlerinde olup bitenlerden ellerinden geldiğince uzak durma- ları gerektiğini söylüyordu. Genç kadının kafası kocasının hak- lı olduğunu kabul ediyor ama kalbi buna karşı çıkıyordu.

Bir sabah Belle kalkıp kahvesini içerken, dehşetler kutusu- nu açmaya karar verdi. Böyle yapmadığı takdirde vicdanının rahat etmeyeceğini, ömrünün sonuna dek acı çekeceğini bili- yordu. İşe başlamak için önce Alain Gauthier'in evine girmesi gerekiyordu. O sırada kader ona temizlikçi kadını yolladı. Kadın- da dairelerin ikinci anahtarları vardı. Üstelik hizmetçi kadın Belle'in arkadaşıydı.

Belle hemen ona bir masal hazırladı. Arkadaşının evine gi- rip orada unuttuğu önemli bir belgeyi alması gerektiğini söyle- di. Kadın anlayışla gülümsedi. Daha sonra temizlikçi kadının Alain Gauthier'in evinde olup bitenlerden uzun bir zaman önce

kuşkulandığı ama işini kaybetmek korkusuyla sesini çıkarmadığı anlaşılabilecekti.

Yüreği ağzında Belle daireye girdi. Kendini batık bir gemi çevresinde yüzen derin deniz dalgıcı gibi hissediyordu. Her şey karanlık, her şey gölgeler içindeydi. Yine de Gauthier'in güçlü varlığını hissediyordu. Sanki adam bir dolabın içinden fırlayıp Belle'in ağzından içeri zehir akıtacak gibiydi. Belle acele acele dolaştı. İçerde ancak beş dakika kaldı ama Cocky Hemker'in anı defterini, çantasını, ayakkabılarını, Hong Kong'dan aldığı hediyeleri bulmasına yetti bu. Belle defterden bir sayfayı dikkatle yırtıp bluzunun içine soktu. Kocaman bir karton kutunun içinde çeşitli belgeler vardı: Hesap faturaları, otel faturaları... Bazılarının üzerinde bu odada kısa süre konuk kalan sonra da, üç Fransızın dediklerine göre, öldürülen kişilerin adları yazılıydı.

Dışardan gelen bir gürültüyle paniğe uğrayan Belle daireden alelacele çıktı. Karton kutudaki belgeleri almaya cesaret edememişti. Kalbinin çarpıntısı bütün gün sürdü.

Artık Belle'in kafasında kuşku diye bir şey kalmamıştı. Arkadaşımın dediği kişiler birer katildi. Ama bu konuda ne yapabiliirdi? Bangkok'ta güvendiği kişilerden biri, bir Fransız işadamıydı. Durumu ona anlattı. Adam, «Sana inanıyorum,» dedi sakın bir sesle. «Ama Tayland polisinin inanacağını sanmam.» Önerisi diplomatik toplumdan yardım istemesiydi. Polis üzerinde yalnızca yabancılar etkili olabiliyorlardı. Belle'i dinlemeye razı olan İngiliz diplomatından bir randevu alındı.

İngiliz diplomat Belle'i, İngilizlere özgü tarafsız bir nezaketle dinlemeye başladı. Ama genç kadının karanlık, dehşet dolu öyküsü ilerledikçe, adamın yüzü inanmazlık ve kuşkuyla dolmaya başladı. Evet, önündeki deftere bir iki not almıştı ama Belle'i bürosundan bir an önce yolcu etmek için sabırsızlandığı da belliydi. Belki de diplomat sonra oturup daha bir soğukkanlılıkla düşünmüş olacaktı. Çünkü Tayland polisine gerçekten bir rapor yazıp yolladı. Rapora ya inanılmadı, ya da gerekli ellere ulaşamadı ya da kayboldu. Oysa raporda karakolda birinin dikkatini çekmesi gereken uzun ve zor anlaşılır bir cümle vardı. «Sözü edilen Gauthier, Bangkok'un az bilinen otellerine sık sık

gidiyor, seyahat çekleri olan gençlere değerli taşlar satın almalarında yardımcı olacağını vaat ediyor, yemek yemek ve şarap içmek için evine getiriyor, burada kalabileceklerini söylüyor sonra da paralarını, değerli eşyalarını olarak onları Hollandalı çifte yaptığı gibi öldürüyor...»

İnsanı şoke eden bu suçlama bir işe yaramadı. Tayland polisi bir araştırma yapması için Belle'in apartmanına adamlarını bile yollamadı. Belle kocasına yaptıklarını anlattığında, «Sana söylemiştim,» dedi Raoul. Yine de karısını gösterdiği bu ahlâki cesaret yüzünden tebrik etti. Ama hırsız-polislik oynamayı bırakmasını öğütledi. Vize yenileme zamanı geliyordu. Adları polis raporlarına geçerse işleri güçleşirdi. «Unut artık onları, Belle,» dedi. «Buraya bir daha asla dönmeyeceklerdir.» Belle razı oldu. Ama unutmak kolay değildi. Özellikle kocasının otel mutfaklarından dönmesini beklediği gecelerde...

Öte yandan Belle'in tüm ilgisinin üzerinde bulunduğu kişiler, Hindistan'ın aşağı Batı sahilinde, eski bir Portekiz sömürgesi olan Goa'daydılar. Charles'la yanındakiler 7 Ocak 1976'da Panaji kentine geldiklerinde, yöre çoğunluğu genç, tecrübesiz turistlerle doluydu.

Her şey ne kadar da kolay olmuştu. Birkaç saat içinde Charles, polisin daha sonra öğreneceği gibi, bir saat önce toplanmış muzlardan Katolik azizlerinin antika heykellerine kadar her şeyin satıldığı Brick Market'te tanıdığı üç genç Fransız avucunun içine almıştı bile. Hepsi de daha yirmi yaşlarında, son model bir karavanla yolculuk eden, Paris'in Boulevard St. Michel'inde rastlanan türden ince yapılı, şık, çekici ve eğlence peşinde koşan gençlerdi. Kadınlara, kim olursa olsun, saygıları vardı. Daha ilk karşılaşmalarında Marie-Andre'nin elini öptüler.

Gece olduğunda sıkıfıkı dost olmuşlardı bile. Ajay karanlıkların içinden çıkarak onlara katılmıştı. Akşam yemeğini tabak tabak soğuk istakozlar, karidesler yiyerek geçirmişler, geç vakit kafaları bulmak için Charles'ın reisliğinde marihuana çekmişlerdi. Hepsi de Charles'ın kendileriyle birlikte içki içip, marihuana çektiğini sanıyordu ama onun bu tür eğlencelere ayıracak zamanı yoktu. Sanki kendinden geçmiş gibi numara yapı-

yordu ama hiç kimse kafasının nasıl berrak bir biçimde çalıştığını anlayamazdı.

Ertesi sabah Fransız gençler Karwar kenti yakınındaki uzak bir plaja gideceklerini bildirdiler. Charles, acaba yanlarında onlara da yer var mıdır, diye merak etti. «Tabii,» dedi karavanın sahibi olan Eric d'Amour. Yola çıkmazdan önce Charles bir an ortadan kayboldu. Sonra elinde bir şişe Iskoç viskisiyle döndü. Hindistan'da oldukça pahalı bir şeydi bu.

Karavan geceyi geçirmek için Arap denizinin kıyısındaki boş bir plajda durdu. Marie-Andre kamp ateşiyle ilgilenerek yeni kesilen iki tavuğu kızartmakla meşgul oldu. Charles'ın aldığı viski, esrar ve denizden esen ılık, okşayıcı esintide herkes hayatından memnundu. Dansettiler. Tavukları yediler.

Bir süre sonra Fransız gençlerinden biri, «Alain, viskin çok kaliteli ve kuvvetli,» dedi. Peltek peltek konuşuyordu. Bir diğeri tökezleyip kumların üstüne düştü. Gülmekten kendini alamıyordu. Sonunda üç genç de kumların üzerine serildiler. Otuz altı saat sonra da Hindistan'ın güneyindeki hastanelerden birinde ürkmüş, şaşkın, başları korkunç bir ağrı içinde kendilerine geldiler. Karavanları parçalanmış, kişisel eşyalarının tümü ortadan yok olmuştu. Sevimli, kibar Fransızla karısı ve Hintli de. Polisin olanları anlaması güç olmadı. Viskiye kuvvetli bir uyku ilacı bulunduğu kesindi. Belki de valium konmuştu. Fransız gençleri kumların üzerinde uyuyakalınca, kollarından yine güçlü uyku verici ilaç enjekte edilmişti. Bu ilacın paketleri parça parça olan karavanda bulunmuştu.

Daha sonra kendilerinde olmayan üç baygın genç karavana bildirilmiş ve birisi karavanı harekete geçirmiş, sonra gaz pedalının üzerine bir taş parçası koyarak karavandan atlamıştı. Arabanın direksiyonu bir uçuruma doğru çevrilmişti. Ama şoförsüz kalan araba dönmüş, bir palmiye ağacına çarpmıştı. Gürültüyü duyan yakındaki köyde oturan köylüler koşarak gelmiş, baygın gençleri arabadan çıkarmışlardı. Aylar sonra Eric d'Amour, «Bizim ölmemizi istiyorlardı,» diyecikti. «Ama kader bize ikinci bir şans tanıdı.»

Bangkok'ta Belle hâlâ vicdanıyla mücadele halindeydi. Bel-

ki bir yetkiliyi inandırırım diye bir denemede daha bulunmaya karar vermişti. Bu kez Fransız Elçiliğini yeğledi. Kendi hükümetini. İkinci sınıf bir memur inanılmaz öyküsünü dinledi. Anlatılanlara inanmadığı gibi Belle'e, Tayland polisiyle ilişki kurmanın tehlikesi üzerine bir de nutuk çekti. Bu öyküyü yaydığı takdirde belki de onu suç ortağı olmakla suçlayabilirlerdi. Tutuklanması bile olasıydı. «O anda ve orada polisçilik oynamaktan vazgeçtim,» dedi Belle.

Charles avanesini yeni çalışma alanları bulmak için Singapur'a getirdi. Burada havaalanı kontrolünde kutsal kent Varanasi'de boğularak ölen Avoni Jacob'un pasaportunu kullanarak geçti. Jacob'un pasaporttaki resminin yerine kendi resmini yapıştırmıştı. Kolunda, Goa'nın güneyinde karavanı parçalanan talihsiz Fransız genci Eric d'Amour'un pasaportunu kullanan Marie-Andre vardı. Kanadalı kadın Madras'dan Singapur'a giden uçakta yetkililerin pasaporttaki erkek adından kuşkulancaklarını söylemiş, Charles, «Aptallık etme, **chéri**,» demişti. «Doğu'da kimse Batılı adlarından anlamaz.» Gerçekten de öyle oldu. Singapur gümrüğünden ve pasaport kontrolünden rahatlıkla geçtiler.

Singapur'daki YMCA Otelinin buz gibi odasında şiddetli bir kavgaya tutuştular. Marie-Andre, Charles bir bilet alıp onu Kanada'ya yollamadığı takdirde aklını kaçıracağını söyledi. Charles'in tutumu elbette Kanadalı kadını yatıştırarak biçimde oldu. Marie-Andre'nin kulağına ona olan bağlılığını fısıldar, gösterdiği yakınlık, sadakat için ona teşekkür ederken, koluna da altın bir Omega marka saat taktı. Daha sonra, Marie-Andre uyurken Charles, Ajay'la birlikte otelden çıkarak bir hafta ortalıkta görünmedi.

Marie-Andre bir hafta yalnız kalmıştı. Kanada Konsoloslukuna gidip pasaportunun çalındığını bildirmesi, ailesine telgraf çekip dönüş parası istemesi işten bile değildi. Ama yapmadı bunu. Kaçmak için eline fırsat geçmişti ama bundan yararlanmadı. Daha sonra korktuğunu ileri sürecekti. Çünkü Charles ona Singapur'daki bir adamının onu sürekli kontrol altında tuttuğunu söylemişti. Ama insanın içine hüznü veren gerçek baş-

kaydı. Bir gece Charles'ın kollarındayken onun tüm sevgisinin, bağlılığının kendisine ait olacağı umudu doğmuştu içinde. Anı defterindeki tarihsiz ama belki de bu dönemde yazılmış bir sayfasında Marie-Andre şunları söylemektedir: «Gün be gün benden bir parça alınmakta... Gün be gün yaralanıp inciniyorum. Yavaş yavaş mahvediliyorum. Bir batağa düşmüş olmama karşın, yine de yolumda gidiyorum. Hâlâ umutluyum. Ve bu umut tutunabildiğim tek dal. Ona sıkı sıkı sarılmalıyım.

Eğer Charles beni bu bataklıktan çıkarıp yolun üstüne bırakırsa yaşayacağım.

Eğer Charles yanımda kalır, yoldan ayrılmamı sağlarsa çok uzaklara gidebilecek, mutluluğumu yeniden elde edebileceğim.

Bana yardım edebilecek tek erkek o. Çünkü onu öylesine seviyorum ki, onunla tek kişi olabilirim. Yalnızca onun sayesinde varım. Yalnızca onun yüzünden soluk alıp verebiliyorum. Ve de aşkim giderek çoğalıyor...»

Şimdi üzerinde durulacak bir nokta daha vardı. Pasaportuna göre Marie-Andre Leclerc, Eric d'Amour adında bir Fransız erkeği olmuş, Singapur'da bir otel odasında bırakılmıştı. Yakında dünyanın bu yarı küresinin polisleri onu aramaya başlayacaklardı. Ama onu bu perişan duruma getiren erkeğe olan aşkı giderek derinleşiyor, çoğalıyordu.

Oysa şu anda Charles'ı Singapur dışına götüren «İşin» Bangkok'a uçup lüks bir otel odasında garson Suzy'le nefis bir hafta geçirmek olduğunu bilseydi, belki de onun için durum değişirdi.

Amsterdam, Paris, Los Angeles ve Winnipeg'de aileler çocuklarının kaybolduğunu ya da başlarının deritte olduğunu istemeye istemeye kabullenmiş, alarm işaretleri yollamaya başlamışlardı. Tuttukları yol genellikle aynıydı. Anne babalar dünyayı dolaşmaya çıkan çocuklarından birkaç hafta haber alamayınca tedirginleşmeye başlıyor, bunu Doğuda posta ulaşımının yetersiz, sorumsuz olduğuna veriyorlar, uykusuz geçen gecelerden sonra yetkili makamlara başvurmaya koşuyorlardı.

Laddie DuParr'ın ailesi, iki aydan beri haber alamadıkları için Kanada Kızılhaçına, Dışişleri Sekreterliğine, hatta Kanada

Kraliyet Atlı Birliklerine bile başvurdu. Laddie'nin son mektubunun zarfının üstünde Katmandu damgası vardı. Bunda şubat ayında kardeşiyle Bangkok'ta buluşacağını yazıyordu. Kanada hükümeti hemen Nepal ve Tayland'daki temsilciliklerine telgraf- lar çekti. Gelen yanıt korkunçtu. Laddie DuParr iki cinayet suçundan aranıyordu. Suçlama Charles Sobhraj'ın omuzlarına yük- lenene kadar Laddie DuParr temize çıkamayacaktı.

Los Angeles'ın güneyinde Maggie'nin torunu için duyduğu kaygılar giderek derinleşiyordu. İlk kez 1975 Şükran Gününde meraklanmaya başlamıştı. Çünkü Jennie ne bir tebrik kartı at- mış, ne de telefon etmişti. «Jennie hiç böyle yapmazdı,» diye Maggie kocası Cap'e yakındı. Cap onu yatıştırdı. Belki de Jen- nie Himalaya Dağlarının bir yerindeydi. Oradan kendilerini nasıl arayabilirdi ki? Kaygılanacak bir şey yoktu. «Ama bize mektup yazıp Katmandu'daki manastıra sağsalim ulaştığını bile bildir- medi,» dedi Maggie. Torununun böylesine düşüncesizlik etmesi olası değildi. Maggie manastıra üç mektup yazdı. İlk iki mektu- ba yanıt alamadı. Üçüncüsü «yerine teslim edilememiştir» kay- dıyla geri geldi. Noel'de artık Maggie önemli bir şeylerin oldu- ğundan emindi.

Ocak başlarında da korkuları yoğunlaşmıştı. Jennie'nin Los Angeles'teki Budist arkadaşlarından biri telefon ederek, Kat- mandu'daki Lama Yeshe'den Jennie'nin manastıra gelmediğini bildiren bir mektup aldığını söyledi. Keşişler ve rahibeler onu bekliyorlardı. Gelmemesinden kaygılanmışlardı. Jennie kararın- dan vaz mı geçmişti? «Güzel Tanrım,» diye fısıldadı Maggie. Ki- liseye koşup dua etmeye başladı.

Sonra Seattle'a telefon edip Christopher'ı aradı. Onun da yine dünya turuna çıktığını öğrendi. Belki manastırda Jennie'yle buluşurdu. Bu, yaşlı kadını umutlandırdı. Çünkü Jennie'nin eski erkek arkadaşına güveniyor, durumda bir anormallik olursa ken- disine haber vereceğine inanıyordu. Sonra ABD Senatörü Alan Cranston'un bürosunu aradı ama atlatıldı. Bunu Washington'da- ki tüm siyasi yetkililere yazdığı mektuplar, ettiği telefonlar izle- di. Hepsinden de geri çevrildi. Hatta kaba bir yanıt aldığı dav- let bürolarından birindeki bir kadına kendini kaybederek, «Si-

zin ne yapıp ne yapamayacağınız umurumda bile değil!» diye bağırdı. «Ben vergi ödüyorum. Ve torunum kayboldu!» Daha sonra Maggie o ânı çok iyi anımsayacak, «Kendimi çok çaresiz hissetmişim,» diyecekti. «Herkes bana aklını kaçırmış biriymişim gibi davranıyordu. Hong Kong, Katmandu ya da Bangkok'ta arayabileceğim bir tek kişi bile bilmiyordum. Çok fazla bir bir şev mi istiyordum? Tek isteğim, hükümetimin Asya'da çalışan memurlarından birinin bana yardım etmesiydi. Onlara bunun için para vermiyor muyuz?»

Öte yandan Seattle'daki arkadaşları Jennie'nin kaybolma haberine pek aldırış etmediler. Margaret'le Cybilla onun manastıra kapanmazdan önce felekten bir gün çılmaya karar vermiş olduğunu düşünüyorlardı. Sonra iki genç kadın da Jennie'yle ilgili acayip düşler görmeye başladılar. Cybilla'nın düşü öylesine gerçek gibiydi ki, sanki iki arkadaş buluşmuşlardı: Jennie depoya benzer bir yerde, karton kutuların arasına sıkışmış, kurtulmaya çalışıyor, bir yandan da «İmdat, bana yardım edin!» diye bağıırıyordu.

Jennie'nin Seattle'daki arkadaşlarının çoğunlukla uyuşturucular, mistisizm, meditasyon gibi konularda tecrübeli kişiler olduklarını anımsamak yerinde olur. Ama Seattle'da gerçekleşen bir olay kolaylıkla açıklanamaz. Jennie'nin da bir zamanlar ilişkisi bulunduğu feminist bir grup onun kaybolduğu haberi geldiği sıralarda ormanda inzivaya çekildiler. Tartışmalardan, konuşmalardan sonra kadınlar bir kamp ateşi yakıp birbirlerinin kollarına girerek daire biçiminde dansetmeye başladılar. Oradaki kadınlardan biri, diğerlerinden daha yaşlı, elli yaşlarındaydı. Birisi ona kendilerine katılmasını söyledi. Ama yaşlı kadın iyi dansedemediğini, onların tempolarını bozacağını ileri sürerek öneriyi geri çevirdi. Ama dansın ortasında kadın birden yerinden doğrulup dansa katıldı. Öylesine canlı, ustalıkla dansediyordu ki, diğerleri durup hayretle onu seyretmeye başladılar. Sanki bir güç kadının vücudunu emri altına almıştı. Daha sonra Cybilla kadının neden böyle dansedebildiğini anlayacaktı. «O gece Jennie bizim yanımıza geldi. Bize katıldı. O kadının vücuduna girip yine bizden bir parça oldu.»

Dans sona erdiğinde, elli yaşındaki kadın ne yaptığını anımsamadı bile.

18 Şubat 1976 gecesini Maggie çok iyi anımsıyor. Çünkü büyükanne Maggie düzenli bir hayat yaşayan, saçmalıkları olmayan bir kadındır. Ama acayip bir olay ona gereksindiği bilgiyi verdi. Bu, açıklanamaz bir olay ya da çaresiz, üzüntü içinde kıvranan yaşlı bir büyükannenin kuruntusu olarak nitelendirilebilir.

Maggie kocası Cap'in yanındaki karyolasında uyuyordu. Birden uyandı. Ya da uyandığını sandı. Odada bir şey vardı. Bir varlık onu uyandırmıştı. Maggie itaatle yataktan kalkıp hole çıktı. Kahvaltı odasında ışığın yandığını gördü. Maggie bu ışığı geceleri asla açık bırakmazdı. Hatta yatmazdan önce evi dolaşmış, ışıkları ve muslukları kontrol etmişti. Elektrik ücretleri çok yükselmişti. Kendi kendine, «Işığı söndürsem iyi olur,» diye mırıldandı. Ama odanın eşiğine vardığında, eli hayretle ağzına gitti. Masada biri sakın sakın oturuyordu. Jennie'ydi bu. Yıllar öncesinin taptaze, pırıl pırıl, kumların üstünde danseden, Maggie'nin oturma odasındaki aile ağacının dalında asılı duran minyatürdeki Jennie'ydi bu! Ona doğru koşan Maggie, «Neredeydin, şekerim?» dedi. «Tüm dünya seni arıyor.»

Jennie durmasını emreden bir tavırla elini kaldırdı. Sonra alçak sesle konuştu. «Beni eve getirmeni bekliyordum, büyükanne. Unuttun mu, söz vermiştin ya?» Sonra huzur içinde gülmüsedü. Güldü. Boğazından kıpkırmızı bir şerit yükselip tüm yüzünü kaplayıncaya dek güldü. Sanki kanla yıkanmış gibiydi.

Maggie yatağında çığlıklar atarak kendine geldi. Tanrıya şükürler olsun ki, bu bir karabasandı. Oysa holden yana bakınca, kahvaltı odasından ışık geldiğini gördü. Bu kez tümüyle uyanık, akli başında olan Maggie içinde garip bir korkuyla kalktı. Hole çıktı. Kahvaltı odası boştu. Pencere açıktı. Bu pencere bir yıl önceki boya işleminden beri sıkışmış, hiç açılmamıştı. Ne Maggie, ne de Cap pencereyi onarma gereğini duymamışlardı. Maggie'nin yüzüne pencereden buz gibi bir rüzgar esti.

O anda Maggie kalbinin buz kesildiğini hissederek Jennie'nin ölmüş olduğunu anladı.

Amsterdam'da Henricus Bintanja'yla Cornelia Hemker'in aileleri soruşturmaya hemen başladılar. 1975 Noel'i ve önemli bir aile günü çocuklardan hiçbir haber almadan geçmişti. Olacak şey değildi bu. Aileler hemen yetkili makamlara başvurdu-lar. Haber alamadıkları genç çiftten son kez gelen mektuplar Hong Kong damgalıydı. Cornelia «Cocky» Hemker ne kadar güzel yerler gördüklerinden, aldığı çeşitli hediyelik eşyalardan söz ediyordu: Bir yelpaze, siyah takunyalar, posterler ve 1.600 dolar değerinde safir bir yüzük. Mektubunun birkaç paragrafını da tanıştıkları yeni dostlarına ayırmıştı. Adamın adı Alain Dupuis'di. Bangkok'ta oturan bir değerli taş tüccarıydı.

Şimdi olaya yepyeni bir kişi katılmaktadır. Adı Herman Knippenberg olan bu kişi, Tayland'daki Hollanda Elçiliğinde ikinci sekreter olarak çalışmaktadır. Herman yalnızca dürüst değil. aynı zamanda eline aldığı konuları sonuna kadar götürmek gibi bir inada da sahip bir kişiydi. Birkaç dili anadili gibi bilirdi. Üniversitede siyasal bilgiler öğrenimi görmüştü. Üstlerine göre, Herman'ın diplomasi alanında büyük adımlar atmasını engelleyecek iki kusuru vardı: Kavgacı ve saldırgandı. Aslında Herman yalnızca söylemek istediğini söyler, zaman zaman da inatçılığı yüzünden azarlanırdı.

Kaderin onu neden Charles Sobhraj'ın yoluna ittiğini bir türlü çözümleyemedi ama olayla işi sona ermezden önce, kendisi kadar zeki, güzel Angela adındaki karısıyla olan evliliği sarsılmaya, mesleği kriz geçirmeye, hayatı tehlikeye girmeye başlamıştı bile. Herman'ın iyi bir insan olduğunu söylemek yerinde olur... Böyle birinin ortaya çıkmasının zamanı çoktan gelip geçmişti.

Henricus Bintanja'yla Cornelia Hemker'in nerede olduklarını bulmak için Hollanda'da başlatılan soruşturma dosyası, sonunda gelip Herman'ın masasını şubatin başlarında buldu. İkinci sekreterlere uygun görülen önemsiz, sıradan bir iş gibi görülmüştü. Ama Herman hükümetini bir zirve toplantısında temsil edecekmış gibi bir coşkuyla dosyayı ele aldı. On gün içinde de insanı tedirgin eden üç bilgi toplamıştı:

1. Henricus Bintanja'yla Cornelia Hemker aralık başında

gerçekten Bangkok'a gelmişlerdi. Bangkok Havaalanındaki kayıtlar bunu kanıtlıyordu.

2. Çifte ailelerinden gelen mektuplar Bangkok postanesinde bekliyordu. Mektuplar hâlâ alınmamıştı.

3. Hem Bintanja'nın, hem de Hemker'in pasaportlarının süresi bitmek üzereydi. Yenilemek için Hollanda Elçiliğine başvurmaları gerekirdi. Ama böyle bir başvuruda bulunmamışlardı.

Bütün bunlar Herman'a garip geldi. Çünkü vatandaşlarının yasalara ne kadar saygılı olduklarını bilirdi. Bu kez kimlikleri saptanamayan ölüleri araştırmaya başladı. Yabancı elçiliklerdeki bu konuyla ilgili kayıtları inceledi. Morga gitti. Ama hep dönüp dolaşıp 16 Aralıkta Bangkok dışında bulunan, tanınmayacak biçimde yanmış iki kişinin resimlerine dönüyordu. Çünkü Bintanja'yla Hemker, Bangkok'a hemen hemen bu tarihlerde gelmişlerdi. Morga telefon ederek ölülerin Avustralyalı olmadıklarını bildirdi. Çünkü Avustralyalılar Doğuda bir yerde ortaya çıkmışlardı ama morgdakilerin gerçek kimlikleri yine de bulunamamıştı. Herman içinden gelen bir duyguyla ülkesinden Bintanja'yla Hemker'in dış raporlarını istedi. Sonra Bangkok'ta çalışan Hollandalı bir kadın dişçi bulup onu gereken incelemeyi yapmaya razı etti. Tayland polisi Herman'la kadın dişçinin yanına genç bir görevli vererek morga yolladı. İşin oldukça tatsız geçeceğini anımsatmaktan da geri kalmadı.

Morg kokusu, masanın üzerinde birer kömür yığını halinde duran iki ölüyle korkunç bir yerdi. Genç polis dayanamayıp bayıldı ama dişçi kadın tüm soğukkanlılığını koruyarak işini yaptı. Birkaç dakika sonra kadın yüzünde derin bir üzüntüyle, «Evet,» dedi. «Bunlar Cornelia Hemker'le Henricus Bintanja'nın cesetleri.»

Herman üzüntü değil öfkeyle doldu. O andan sonra da öfkesi giderek kabaracaktı. Elçiliğine döndüğünde olayla ilgili raporunu yazıp üstlerine verdi. Karşılığında da bir kısa aferin aldı. İki Hollandalı herhalde haydutların saldırısına uğramışlardı. Artık yapılacak başka bir şey yoktu. Herman vize, pasaport gibi sıradan işlemlere dönebilirdi. Konu kapanmıştı. Oysa Herman birisi Tayland polisine baskı yapmadığı sürece, iki vatandaşının

katil ya da katillerinin asla yakalanamayacağını, gazetelerde bu konuyla ilgili hiçbir haber çıkmayacağını düşünüyordu.

Diplomaside içgüdüsel hareket etmek diye bir kural yoktur. Hele Hollandalılar arasında asla. Yine de Herman mevkinin protokolünü bir kenara atarak, Tayland cinayet masası bürosuna gidip durumu anlattı. İki Hollandalıyı öldüren manyağı bulmak için Tayland polisi herhalde geniş, ayrıntılı bir araştırma yapmayı düşünüyordu. Karşılığında Herman nazik gülümsemeler aldı. Yetkili kişi konunun inceleneceğini söylemişti ama Herman ateşi tutuşturamadığını biliyordu.

Başka biri olsa konuyu burada kesip bırakırdı. Kraliçe Juliana'nın bir temsilcisinin bir yabancı hükümet polisine baskı yaptığı üzerine hazırlanacak dosya hiç de hoş karşılanmazdı. Ama Herman'ın yapısında sessiz sedasız, suya sabuna dokunmadan çekilmek diye bir şey yoktu. Öyle bir rapor hazırlayacaktı ki, Tayland polisi ister istemez harekete geçecekti. Ama nereden başlayacaktı?

Cornelia «Cocky» Hemker'in ailesine yazdığı mektubu bir kez daha okudu. Alain Dupuis adı birden önem kazandı gözünde. Herhalde bu kişi iki Hollandalı hakkında ona az da olsa bir bilgi verebilirdi. Onu bulmak herhalde güç olmayacaktı. Bangkok'ta kaç tane mücevher alım satımı yapan Fransız tüccar vardı ki? Ama polis göçmen bürolarını, Fransız toplumunu, otelleri aradıktan sonra şaşkın şaşkın başını kaşıdı. Kimse bu adda birini tanııyordu. Şimdi Herman'ın merakı iyiden iyiye körüklenmişti. Acaba adam sahte bir ad mı kullanmıştı?

Sonra bir fırsat doğdu. Ya da buna kaderin bir şakası da denebilir. Herman bir akşam Belçika Elçiliğinden Armand adlı arkadaşıyla yemeğe çıktı. Meslektaşının onunla paylaşacağı eğlenceli bir haberi vardı. Söylendiğine göre, Bangkok'un ikinci sınıf Batılı diplomatlarından biri küçük, aptalca bir skandala karışmıştı. Bu genç diplomat bar kızlarıyla ünlü bir Bangkok otelinde Artur Gabreaux adında bir Fransız işadamlıyla kadeh tokuşturuyormuş. Diplomat içkiyi fazla kaçırdığı bir sırada, bar kızlarından birine oldukça cömert bir öneride bulunmuş. Kıza hizmeti karşılığında piyasa ücretinden fazlasını verecekmış. Artur Gabreaux bu tür cömertliklerle başkalarının hakkını yediğini

ileri sürmüş. O da bir hayli sarhoşmuş. Birbirlerine çirkin sözler söylemeye başlamışlar. Hatta yumruklaşmışlar bile. Haber ertesi gün gazetelerde de çıkmış. Fransız işadamı kendisine hakaret edildiğini, diplomatın özür dilemesi gerektiğini ileri sürüyormuş.

Öyküyü dinleyen Herman da güldü. Sonra laf olsun diye sordu. Bu Artur Gabreaux'un işi neydi? Hayatını neyle kazanıyordu? Yanıt, «Petrol, ithalat-ihracat, değerli taşlar,» oldu.

«Değerli taşlar mı?» dedi Herman. Kokteyl peçetesine iki ad yazdı: Alain Dupuis, Artur Gabreaux. İkisi de Fransız, ikisi de değerli taşlarla ilgileniyorlardı.

Bunun üzerine Herman çabucak bir araştırma yaptı. Birkaç gün coşkuyla çalıştı. Elinde umut verici bir bilgi vardı. Artur Gabreaux iş için Tokyo'ya gitmişti. Adam belki de Bangkok'a dönerken, Hong Kong'a da uğramıştır, diye tahminde bulundu Herman. Belki de iki Hollandalıyla orada tanışmıştı. Herman'ın kuşkusunu derinleştiren bir şey daha vardı: Artur Gabreaux cinayetlerin işlendiği sırada, Bangkok'taki Fransız Elçiliğine başvurarak pasaportunun kaybolduğunu bildirmişti.

Artık Herman bilmecenin çözülmek üzere olduğundan emin-di. Ne yazık ki, yanılıyordu. Sözüne güvenilir kaynaklardan gelen habere göre, Artur Gabreaux iyi, namuslu, yasalara saygılı bir Fransız vatandaşıydı. Arada bir, o da fazla içtiği zamanlarda, olay çıkarmıştı ama önemli değildi. Üstelik cinayetlerin işlendiği sırada Hong Kong'da değildi. Tokyo'dan dosdoğru Bangkok'a gelmişti.

Bu düş kırıklığına dek, Herman'ın üstleri ikinci sekreterlerinin coşkulu polisliğini hoşgörüyü karşılamışlardı. Oysa şimdi zararlı olmaya başlamıştı. Tanınmış bir Fransız işadamını iki cinayet işlemekle suçlamaya kadar gitmişti. Herman çağrılıp bir güzel paylandı. Ama onun buna tepkisi çok tipik oldu.

«Allah kahretsin,» dedi. «**Birinin** bir şeyler yapması gerek. İki iyi çocuk... İki Hollanda vatandaşı acımasızca öldürüldü. Bunu yapan hayvanı istiyorum. Onun asılmasını ya da kurşuna dizilmesini istiyorum.»

Herman'dan bir kez daha polis sorunlarını polislere bırak-

ması, son hızla hükümetinin ona verdiği görevlere dönmesi istenmişti.

Belki de Herman bu emirlere boyun eğecek, istenilenleri yapacaktı. Çünkü artık sabır diye bir şey kalmamıştı. Ama bir gün diplomat toplumu içine yaydığı paralı muhbirlerinden biri telefon etti. Telefon eden kişi Artur Gabreaux'yla ilgili soruşturma yaparken, bir iki kez başka bir ad daha ortaya çıkmıştı. İşin garibi, bu diğer ad da Fransız adıydı ve aynı başharfleri taşıyordu: A.G.»

Herman, «Kim bu adam?» diye atıldı.

«Alain Gauthier adında biri.»

«Alain Gauthier ne iş yapıyor?»

«Değerli taş tüccarı.»

Herman telefonun almacına sımsıkı yapışmıştı. «Sende adresi var mı?» Kalbi heyecandan deli gibi atıyordu.

«Evet.»

Herman bir gün gelecek, bu konuşmayı anımsayarak, «Nerdeyse başım tavana erişecekti,» diyecekti. «Aradığım adamı bulduğumu hissediyordum.»

35

Charles'la Marie-Andre, daha sonra öğrenileceği üzere, gayet başarılı bir işten sonra Hong Kong'dan Bangkok'a gelmişler ve Kanit apartmanına yeniden yerleşmişlerdi. Kurban Robert Paul Grainer adında Amerikalı bir öğretmendi. Adamcağız yıllardan beri bir dünya turuna çıkmak için para biriktirmişti. 1976 yeni yılında Hong Kong'da olmaktan çok mutluydu. Grainer'in tek talihsizliği bir aslanın dansını seyreden kalabalığın içine girmek olmuştu. Yanında duran kibar, iyi giyimli Fransız karı koca onu kenti gezmeye davet etmişler, o da öneriyi kabul etmişti.

Robert Grainer'in anımsadığı son şey Fransız karı kocanın Sheraton Otelindeki odasında oturmuş, TV'de bir film seyrettiği idi. İki gün sonra kendine geldi. Üzerinde iç çamaşırlarından başka bir şey yoktu. Sendeleyerek otelin koridoruna çıkıp bir

oda hizmetçisinin kollarına baygın düştü. Öylesine kendini bilmez bir haldeydi ki, ne adını, ne de nereli olduğunu anımsayabiliyordu. Bir başka oteldeki odası soyulmuş, eşyaları, elbisele-ri, parası, 4.000 dolarlık kredi kartı ve dünya turu uçak bileti gitmişti.

Grainer, «Öyle kibardılar ki,» dedi Hong Kong polisine. «Özellikle kadın. Kendisi Kanadalıydı. Evine dönmekten özlemle söz ediyordu...»

Bir mart gününün gece yarısı Belle kapının çalınmasıyla zaten hafif olan uykusundan irkilerek uyandı. Korkuyla doğruldu. Kapı yeniden vuruldu. Raoul'un eve dönme saatiydi. Belki de anahtarını almayı unutmuştu. Zinciri takılı kapıyı dikkatle araladı. Eşikte tanımadığı biri duruyordu. Belle nerdeyse feryadı basacaktı. Ama adam gülümsedi. Hemen kimlik kartını gösterdi. Belçika Elçiliğindendi. Yüzü güven verici ve mertti. «Kaygılanmayın,» dedi adam. «Buraya size yardım etmeye geldim. Beş dakikaya kadar hazır olun. Sizi ve kocanızı güvenli bir yere götüreceğim.»

Belle kekelemeye başladı. Adam ondan kendisine itaat etmesini rica etti. «Biz size **inanıyoruz**, artık bu ölümlere bir son vermek gerek,» dedi.

Kanıt apartmanının önünde bekleyen siyah araba Belle'le kocasını son hızla Bangkok'un تنها bir köşesindeki bir eve götürdü. Kapıyı açan adamın çocuksu bir yüzü, içten bir gülümsemesi vardı. Kimlik kartını göstererek, «Adım Herman Knipenberg,» dedi. Muhbirlerinden biri Herman'a, Belle'le kocasının ona yardımcı olabileceklerini fısıldamıştı. Herman odadaki yarım düzine kadar kişiyi onlara tanıttı. Hepsi de Bangkok'taki Batı ülkeleri elçiliklerinin küçük memurlarıydı. Bunlar yakın zamanda kendilerine, «Hareket Komitesi» adını vereceklerdi.

İki gün, iki gece Belle'le kocası sorguya çekildiler. Karı koca belki yüz kez tüm bildiklerini yinelediler. Sonunda Herman gösterdiği cesaret için Belle'e teşekkür etti. Komite üyelerinden biri bu korkunç bilgileri neden yetkili bir makama anlatmadığını sordu. «Ama anlattım,» dedi Belle. «Ocak ayında İngiliz Konsolosluğuna gittim. Ama bana inanmadılar. Fransızlar da. İngi-

liz Elçiliğindeki kişiye Hemker'in anı defterinden yırttığım sayfayı bile gösterdim.» Herman öfkesinden deli olacak gibiydi.

Belle'in tanıklığı aydınlatıcı ve yararlı olmuştu ama Herman, Tayland polisinin tutuklamalara başlayabilmesi için daha fazlasına gereksinmesi olduğunu biliyordu. «Bu insanların resimlerini elde etmeli, her gün ne yaptıklarını öğrenmeliyiz,» dedi Belle'e. «Bunu sizden istemekle aşırı gittiğimin farkındayım ama başka çare yok.» Belle kaygıyla kocasından yana baktı. Raoul, Hareket Komitesinin kendilerine nasıl bir güvence sağlayacağını bilmek istedi.

Herman, «Sizden beş dakika bile uzakta olmayacağıma söz veriyorum,» dedi. «Buradaki kişiler ya kendileri hemen yardımınıza koşacaklar ya da elçilikten adamlar yollayacaklar.» Raoul karısıyla özel konuşmak istediğini bildirdi. Belle'le Raoul odanın bir köşesine gidip fısıldaşarak konuştular. Herman onlara acımdan kendini alamadı. Yaşamları tehlikedeydi. Karşılarında son derece kurnaz, acımasız bir şeytan vardı. Bu aşçıbaşıyla eşi yasalara saygılı, namuslu kişilerdi. Ama ne yapsalar ya da yapmasalar hayatlarını tehlikeye atmışlardı.

Belle onlara casusluk etmeyi kabullendi. Ondan sonraki birkaç gün eski asansörle beşinci kata çıkanların bir listesini yaptı. Sık sık Marie-Andre'nin ziyaretine gidiyor, havadan sudan konuşuyor ama aslında dairenin planını kafasına çizmeye çalışıyordu. Böylece Belle yukardaki iki kadın planlarını Herman'a verdi. Balkonuna yerleştirilen bir fotoğraf makinesiyle resimler çekmeye çalıştı. Sık sık aşağı inip havuzun kenarına uzanan Marie-Andre'nin fotoğraflarını çekmek kolay oluyordu. Ajay Cowdhury'i garajdan çıkarken yakalayıp resmini çekti. Ama Charles hep kaçıyordu. Sanki üzerine çevrilen merceklerin farkındaymış gibiydi.

Artık Herman'ın evinde toplanan Hareket Komitesine Belle her akşam rapor veriyor, ne öğrenebildiyse hepsini iletiyordu. Her seferinde de Charles'in bir şeylerden kuşkulanıp kuşkulandığını soruyorlardı ona. Marie-Andre'de, Charles'da da bir değişiklik yoktu. İkisi de 'normal' görünüyorlardı. Yalnızca Kanadalı kadının davranışlarında belli belirsiz bir sertlik belirmişti. Belle'e göre kadın katılaşmaya, acımasız olmaya başlamıştı. Bir

öğleden sonra Belle onların bir kavgalarına tanık olmuştu. Charles, Marie-Andre'yi kasasından değerli birkaç taş çalmakla suçluyordu. Belle komiteye Marie-Andre'nin buna gayet sert bir tepki gösterdiğini anlattı. Charles'a, «Elbette!» diye bağırıyordu. «Bir yıla yakındır yanındayım, bunun karşılığında neyim var ki? Eğer Kanada'da kalsaydım para kazanıyor olurdum. Burada da ha çok çalışıyorum... Bir köle gibiyim... Ama elime bir şey geçmiyor. Çok haklısın, taşları ben aldım. Elime geçen her fırsatta da alacağım.»

Bundan sonra Belle beşinci kattaki daireye yeni birinin geldiğini haber verdi. Adam ne bir müşteriye, ne de kurbanı benziyordu. Jean Dhuisme adında, Uzakdoğu'ya sanat eserleri, kumaşlar satın almaya gelmiş bir Fransızdı. Belle onun çekingen, iyi öğrenim görmüş biri olduğunu ve Paris'te eski evleri satın alıp bunları onararak sattığını öğrenmişti. Karısı ve bir çocuğu Paris'teydi. Hiç de katile, hırsıza benzer bir yanı yoktu ama Kanit Apartmanındaki dairede yatıp kalkıyor, sabahları Charles'la birlikte çıkıp gidiyordu. Ajay Chowdhury ikinci plana düşmüş gibiydi ve bu durumdan hiç hoşlanmadığını da belli ediyordu. Martin başlarında Belle, Charles'ın ne zamandır düşlerini kurduğu kuyumcu mağazasını «büyük bir törenle» açacağından söz ettiğini duydu. Demek ki, Fransız işadamı ona yeterince para vermişti.

Artık Herman'ın gözünü uyku tutmaz olmuştu. Kendini bu işe öylesine vermişti ki, sabahları elçiliğe gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüş bir halde gidiyordu. Belle'in çektiği fotoğraflardan hoşnut kalmış, ona çantasına sığabilecek 35 mm'lik bir kamera vermişti. Gauthier'in ininin içinin resmini çekmesini istiyordu. «Ama en küçük bir tehlike sezdiğinde bu işten vazgeç,» diye öğütledi. Belle, «Elbette tehlike var,» diye yanıtladı. «Belki Alain'in evde olmadığı bir sabah bir şeyler yapabilirim.»

Ertesi gün Belle penceresinde Alain Gauthier'le yeni yaveri Jean Dhuisme'nin Kanit apartmanından çıkıp gitmelerini bekledi. Sonra Marie-Andre'yle kahve içmek için hemen yukarıya çıktı. Bir ara tualete gitmek bahanesiyle kalkıp yatak odasına geçti. Titreyen elleriyle bir köşede duran ufak tefek şeylerin re-

simlerini çekti. Filmler banyo edilip ortaya çıktığında, resimde görülen çantanın Cornelia Hemker'in kahverengi deriden omuz çantası olduğu anlaşıldı. Elleri somut bir kanıt geçmiş oluyordu böylece. Herman, Belle'i tebrik etti. Bir dahaki sefere bu çantayı çalıp çalamayacağını sordu. «Çok tehlikeli bir iş,» dedi Belle. «Resimleri çektikten sonra döndüğümde, Marie Andre bana tuhaf tuhaf baktı. Ama belki de hayal ediyorum bunu.»

10 Martta Belle yine sabah kahvesi için yukarı çıktığında, Charles'ın gitmek üzere olduğunu gördü. Kapıdan çıkmazdan önce Marie-Andre'ye eşyaları toplamak, rezervasyon yapmak konusunda bir şeyler söylemişti. O gittikten sonra Belle rahat bir tavırla, yine bir yere mi gideceklerini sordu. «Kim bilir?» dedi Kanadalı kadın öfkeyle. «O, kahvaltıyla öğle yemeği arasında on kez fikir değiştirir.» Evet, aslında Malezya'ya gitmeyi düşünüyorlardı. Ama uçak havalanıncaya kadar hiçbir şey belli olmazdı.

Belle birkaç dakika durduktan sonra bir bahane uydurup Kanit apartmanından âdeta uçarak çıktı. Hollanda Elçiliğine giderek haberi Herman'a verdi. Genç adam şaşırmişti. Alain Gauthier'le ilgili dosya onu tatmin edici bir biçimde kabarıyordu ama ellerinde kimsenin boynuna ipi geçirecek güçte delil yoktu. Ama çaresizdi. Hemen harekete geçmesi gerekiyordu. Yoksa kuşları ellerinden uçurabilirlerdi. Telefona sarılıp cinayet masası bürosunu arayıp General Suwit'le konuşmayı başardı. Birleşmiş Milletler delegelerinin kullandıkları ses tonuna uygun bir sesle bir katil çetesinin Tayland'da korkunç işler çevirdiğini, ülkenin turizm endüstrisine tehlikeli olduklarını anlattı. General onun anlattıklarından etkilenmişti. Herman'a hemen iki adamını yolladı. Görevliler Herman'ın anlattıklarını dikkatle dinleyip, ayrıntılı bir biçimde tutulan raporu okuyarak, Belle'in çektiği fotoğrafları incelediler. Bütün bunlar bitince de ne kadar etkilendiklerini anlatan bakışlarla Herman'a baktılar. «Tamam,» dediler.

O gece geç saatlere kadar Herman, Tayland polisi ve komite heyecanla planlar kurdular. Herkes büyük bir heyecan içindeydi.

Ertesi gün öğleden sonra, saat tam dörtte yedi Tayland polisi Kanit apartmanının asansörüyle beşinci kata çıktılar.

Polislerin biri paraşütçü üniforması giymişti. Ayaklarında da gerektiğinde bir kapıyı tek vuruşla açabilecek kalın tabanlı ayakkabılar vardı. Ama buna gerek kalmadı. Charles Shobraj'ın kapısı ardına dek açık duruyordu. Yedi polis ellerinde silahlarıyla içeriye daldıklarında, sakın bir aile sahnesiyle karşılaştılar. Marie-Andre bir koltuğa oturmuş bir felsefe kitabı okuyor, onun biraz ötesinde de Charles değerli taşları ışığa tutarak inceliyordu. Onları ilk gördüğünde, Charles hırsızların baskınına uğradığını sanıp hemen bir karete duruşu almıştı. Ama içeri girenlerden biri, «Polis» diye bağırınca Charles hemen Marie-Andre'ye dönüp kendisine, «**Robert,**» demesini istedi. Görünüşe bakılırsa, kendisini, Hong Kong'da pasaportunu çaldığı Amerikalı Robert Grainer diye yutturmaya karar vermişti.

Tam üç saat polisler Charles'ın dairesinin altını üstüne getirdiler. Bu sırada Marie-Andre hıçkırıyordu. Charles bu barbarca, yasalara aykırı baskından yakınıp arama emrini görmek istedi. Polis onun Bangkok'ta «iş» yapıp Tayland'ın ekonomisini zenginleştirmek isteyen saygıdeğer bir Amerikalı olduğunu anlamamış mıydı? Akşam saat yedi sıralarında polis onları ve portatif kasayı alıp polis karargâhına getirdi. Kasayı bir türlü açamadılar. Herman'a telefon etmek de ancak gece yarısı akıllarına geldi.

Sonunda telefonu çaldığında Herman almacı saldırır gibi kaptı. Hatta bir Tayland polis kuvvetleri şefi vardı. İngilizcesi iyi değildi ama verdiği haber açıktı. Dehşet vericiydi. Herman'ın anımsadığına göre şunları konuşmuşlardı:

Herman heyecanla, «Onları yakaladınız mı?» diye atıldı.

«Evet, şimdi buradalar. İki erkekle bir kadın.»

«Peki, şimdi onlara ne yapacaksınız?»

«Sanırım, bir yanlışlık oldu. Alain Gauthier dediğiniz kişi Robert Grainer adında bir Amerikalı çıktı.»

«Bir Amerikalı!» Herman'ın sesi inanmazlıkla doluydu.

«Evet, bir Amerikalı.» Taylandlı polis şefi pasaportu incelemişti. Sahte değildi. Üstelik iki Hollandalının öldürüldüğü tarihte Grainer'in Sri Lanka'da olduğunu gösteriyordu.

«Aparımanda ne buldunuz?»

«Önemli bir şey yok.»

«Pasaportun gerçek olduğunu nerden biliyorsunuz?»

«Çünkü gerekli yerlerden soruşturduk.»

Herman düş kırıklığının tüm benliğini kaplamaya başladığını hissediyordu. Olamazdı! Betondan bir ev yapmak için ellerinden geleni artlarına koymamışlar, bunun için bir hayli zaman harcamışlar ama ev daha çıkan ilk rüzgârda samandan yapılmış gibi yerle bir olmuştu. Karşıdaki polise, «Bu adam işlerini hep çalınmış pasaportlarla görüyor,» diye âdeta bağırıyordu. «Kimliğini benim gömlek değiştirmem gibi değiştiriyor. Rica ediyorum... Yalvarıyorum biraz daha araştırma yapın. Pasaportun gerçekliğini kontrol etmesi için ABD Elçiliğinden birini çağırın.»

Memur kibar bir tavırla, «Hepsini yaptık,» dedi. «Bu kişileri yarına kadar evlerine gönderme kararı alındı.»

Herman nerdeyse bayılmak üzereydi. «Evlerine yollamak ha! Tanrım! Bir daha onları göremeyeceksiniz!»

Memur derdini anlatmaya çalıştı. Bir kere kasayı kimse açmayı başaramamıştı. Yarın saat on buçukta bir kasa açma zamanı gelecekti.

«Peki, kasanın içinde hatırı sayılır miktarda eroin bulursanız ne olacak? Onların yarın karakola geleceklerini mi sanıyorsunuz? Ya ölenlere ait iki düzine pasaport çıkarsa kasadan?»

Taylandlı, «Yarın buraya geleceklerdir,» dedi. «Söz verdiler. Pasaportlarını ellerinden aldık. Bir yere gidemezler.»

Herman son kez yalvarıp yakararak Robert Grainer'le arkadaşlarını gözaltına almalarını rica etti. Bu kadarını yapabilirlerdi. Memur, «General onları serbest bırakmamızı emretti,» dedi. «Yapabileceğimiz başka bir şey yok.»

Hat kapandı. Herman telefona boş boş baktı. Ama henüz mücadeleden vazgeçmiş değildi. Tam iki saat komiteye arada sırada katılmış olan Amerikan Elçiliğinden Bob Jacobs'u bulmaya çalıştı. Jacobs, Jennie Bolliver konusu üzerinde çalışıyordu. Hollandalı meslektaşının çalışmalarıyla ilgilenmişti ama onun kadar hevesli değildi. Jacobs'la ancak gece yarısı konuşabildi. Durumu anlattı. Jacobs sabahleyin karakola bir adam yollayacağına söz verdi.

Ondan sonra Herman, Belle'i arayıp olanları anlattı. Genç

kadın zaten biliyordu. Onların Kanit apartmanına döndüklerini duymuştu. Evlerinde şimdi bile ışık yanıyordu. Herman, «Sanırım delilleri yok ediyorlardır,» dedi üzüntüyle. Deliller Belle'in umurunda bile değildi. Korkudan ölecek haldeydi. Evin eşyasının yarısını kapının arkasına yığmıştı. Sabaha kadar da kahve içerek uyanık durmaya kararlıydı. Ondan sonra da ilk uçakla Bangkok'tan kaçacaktı.

Charles ertesi sabah emredildiği gibi polis karakoluna geldi. Son derece sakindi. Yanında Marie-Andre'yle Ajay da vardı. Daha önce polis kasayı açtırmış, içeri bomboş bulmuştu. Charles başını sallayarak ayağa kalktı. Artık gidebilir miydi? Önemli bir kişiyle öğle yemeğinde buluşması gerekiyordu. Parmaklarını sabırsız sabırsız altın saatine vurdu. O sırada içeriye bir Amerikalı girdi. Sam Anson Bangkok'ta sürekli görev yapan ABD'nin uyuşturucu madde kaçakçılığıyla ilgili otuz memurundan biriydi. Ansan ABD pasaportunu inceledi... Charles buna kendi resmini koymuştu... Sonra Charles'a bakarak, «Robert Paul Grainer,» dedi. Sıradan birkaç soru sordu. Charles bunlara içtenlikle, yardım etmek istediğini belirten bir tavırla yanıtlar verdi. Dil öğretmeniydi. Asya'dan Birleşik Devletler'e daha çocuk yaşlarda göç etmiş, şimdi Iowa'da oturuyordu. Tayland polisinin onunla neden uğraştığını bir türlü anlayamıyordu. Bu tatsız durumun aydınlatılması hoşuna gitmişti.

Ama Sam Anson'ın bir sorusu daha vardı. Grainer Iowa'nın neresinde oturuyordu? Charles hemen, «Oak Park,» dedi. Ev ödevini iyi yapmış, Grainer'in evinin adresini ezberlemiş ama bu gergin, sinirli anda sokak adı yerine kentin adını söylemişti. Bir hataydı bu.

Anson, «Burada kuşku verici birşeyler dönüyor,» dedi Taylandlı polis şefine. «Pasaportta bir acayıplık var. Konsolosluktan biri gelinceye kadar bunları gözaltında tutun.»

Bir saat sonra bir ABD konsolosu görevlisi geldiğinde, üç sanık ortadan kaybolmuşlardı bile. Charles'la arkadaşlarına cinayet masası bürosunun önündeki koridorda beklemeleri söylenmiş, başlarına kimse konmamıştı. Koridor polis, sekreterler, şikâyetleri olan kentlilerle kalabalık ve işlekti. Charles Sobhraj'

dan yeniden sorguya çekileceğini söyleyerek beklemesini istemek, bir kuşa uçmamasını söylemek gibi bir şeydi. Charles Sobhraj'la avanesi ülkeyi terketmek için harekete geçmişlerdi bile.

Herman bu inanılmaz haberi aldığı anda yumruğunu olanca gücüyle masaya indirdi. «Tayland polislerinin bu kişilerin kaçmalarına göz yummasına inanamıyorum,» dedi karısına. «Şimdi daha kaç kişi ölecek acaba?»

Angela Knippenberg de kocasının ezici düş kırıklığını paylaşıyordu ama bir parça da rahatlamıştı. Haftalardan beri evinde ölümden, cinayetlerden başka bir şey konuşulmuyordu. Ölenlerin resimleri yemek masasını kaplamıştı. Öldürülen gençlerin hayaletleri odalarında dolaşıyordu.

Şimdi ortada tüm konuşmalar Herman üzerineydi. Tayland polislerinin temize çıkardığı bir kişiyi suçlu olarak göstermesi, hele bir Amerikalıyı, onun mesleğini tehlikeye düşürmüştü. Herman'la Angela evlilikleri boyunca bir kez olsun tartışıp kavgı etmemişlerdi ama şimdi birbirleriyle ters ters konuşuyorlardı.

Sonunda Herman, Hollanda'nın Tayland Büyükelçisinin görkemli odasına çağrıldı. Azarlama nazik ama açıktı: Herman yorulmuştu. Herman çok çalışmıştı. Herman'ın «kısa bir tatile» çıkması uygun olurdu. Herman hemen bunu, hem de doğru biçimde, şöyle tercüme etti: Polisçilik oynamayı, kendini aptal yerine koymayı bırak.

O anda Herman'ın içinden istifa etmek geldi. Bunu daha önce de düşünmüştü. İki Hollandalı vatandaşının ölümlerindeki esrarı çözmeye çalışmasının sonucu nerdeyse işinden atılmasına neden olacaktı. Patronuna, «Yabancı ülkelerdeki vatandaşlarımızın haklarını, hukuklarını gözetmeliyiz,» dedi. «Nasıl olur da iki vatandaşımızın katilini bulmak için eli kolu bağlı dururuz? Bu gençler değerli kişilerdi. Birisi doktor olacaktı. Öteki de bir hastabakıcıydı. Hippi değildiler. Onları biz eğitip yetiştirdik. Dünyamıza bir katkıları olabilirdi... Bir ahlâk bilimi uzmanı değilim ama bu kadarı da fazla,»

Yine de elçi, Hollanda'nın iyiliği için Herman'ın bir süre ortalıkta görünmemesinin doğru olacağına ısrar etti. O gece Herman daktilosunun başına oturup hareket komitesinin yap-

tiği çalışmaları otuz sayfalık bir rapor halinde yazıp Batılı el-çiliklere yolladı. Güneydoğu Asya'da başkalarının da gömülü olduğu kanısındaydı: Son anlarını kendini Alain Gauthier diye tanıtan kişiyle geçirmiş insanlar... Sonra Herman azarlanarak odasına yollanan bir çocuğunki gibi kulakları kıpkırmızı Bangkok'tan ayrıldı.

Bangkok'tan uzakta kaldığı sürede Herman'ı en çok meraklandıran soru şuydu: Charles Sobhraj'la avenesi nasıl ellerini kollarını sallayarak karakoldan çıkıp gitmişlerdi? Birkaç gün sonra Belle sorunun yanıtını öğrendi.

Bir öğleden sonra telefonu çaldı. Hatta Charles Sobhraj vardı. Sesi sakin, içtendi. Malezya'da olduklarını, Bangkok'ta durum küllenene kadar burada kalacaklarını söyledi. Belle onu hayretle dinledi. Daha sonra da bu konuşmayı Herman'a iletti.

«Bangkok polisi aklını kaçırmış... Beni başkalarını soymak, onlara tehlikeli ilaç içirmekle suçladılar. Oysa kaç kişiyi sağlık-larına kavuşturduğumu bir bilseler! Sanırım birisi polise yanlış bilgi verdi. Belki de 18.000 dolar değerinde safirini kaybeden müşteri şikâyet etmiştir... Neyse, bizim için kaygılanma... Yakında döneceğiz... Büyük Şef'e belleğini bir parça az çalıştır-ması için para verdim... Çok geçmeden her şey eskisi gibi ola-cak.»

«Büyük Şef» Belle'in anladığı kadarıyla yüksek rütbede bir polis görevlisiydi. Charles ona 15.000 dolar verdiğini ima etmişti telefonda. Daha sonra Bangkok polisi bu rüşvet haberini redde-cekti ama yakında Asya'nın dört bir yanında aranmaya başla-nacak, çeşitli cinayetlerden suçlu birinin tereyağdan kıl çeker gi-bi kaçması da yenir yutulur şey değildi. Üstelik bu kez Charles' karısını, üvey erkek kardeşini aldatmamış, tünel kazmaya kal-kışmamış, bir parfüm şişesini kırarak yangın da çıkarmamıştı.

36

Şimdi Charles'ın Kanit apartmanında kiraladığı iki dairenin kapılarını polis mühürlemişti. Ev sahibi dairelerin kendisine tes-

lim edilmesini istiyordu. Herman döner dönmez Belle ona bu tedirgin edici haberi verdi.

«Eğer daireler ev sahibine teslim edilirse, oradaki tüm önemli kanıtlar çöp tenekelerini bulur,» dedi Herman. Bir kez daha harekete geçmeye karar verdi. Tayland polisine giderek, «Bir gün bir düzineye yakın kişinin katilinin sizler tarafından tutuklandığı ama ilgisizlikten elden kaçırıldığı haberi ortaya çıkacak, rezil olacaksınız,» dedi. «Bu adam şimdi bir başka yerde belki de başkalarının ölümlerine neden oluyor. Çünkü bir man-yak o. Sizse onu durdurma fırsatını elinizden kaçırdınız.»

Belki Herman'ın konuşması etkili olmuştu, belki de polis bu ökü z kadar inatçı Hollandalıyı başından savmak için onun dediğinin yapılmasının daha doğru olacağına karar vermişti. Herman'a iki daireyi arama izni tanındı. Beraberlerinde iki polis ve Hareket Komitesi üyeleri olduğu halde karanlık olayların geçtiği dairelere girdiler. Kapıyı açtıklarında, sanki tropikal bir fırtına her şeyi altüst etmiş gibi bir durumla karşılaştılar. Her yer kâğıtlarla doluydu. Giysiler ortalığa saçılmış, sandalyeler, masalar ters çevrilmişlerdi.

Belle, «Bir zamanlar burası güzeldi,» diye anımsadı. «Müzik çalarlardı hep. Şarap içilir, nefis yemekler yenir, gülünürdü. Charles şurada oturup konuklarını seyrederdi. Hep seyrederdi. Sanki bir antropolojist gibi herkesi incelerdi. Ama böyle gecelerde eğlendiğini hiç sanmıyorum. Eğlenmezdi. Kendine eğlenme hakkı tanımazdı.»

Saatlerce her şeyi, her yeri inceden inceye aradılar. Sonunda polisin ilk baskınında gözden kaçan pek çok kanıtı bir kenara topladılar.

1. Sık sık kullanıldığı belli olan bir kelepçe. Herman Hollandalı çiftin son saatlerini elleri konuk dairesindeki demir karyolaya kelepçelenerek geçirdiklerini tahmin ediyordu. Hem kelepçelerde, hem de karyolanın demirlerinde birbirine benzer madeni çizikler vardı.

2. Hâlâ belli belirsiz gaz kokan bir mendil.

3. Cornelia Hemker'in yazdığı belli olan, bitirilmemiş Hollanda dilinde bir mektup.

4. Yine Cornelia Hemker'e ait olan deri omuz çantası, ailesine yazdığı mektupta sözünü ettiği, Hong Kong'dan aldığı yelpaze ve posta kartı.

5. Jennie Bolliver'in çiçek desenli plastik makyaj çantasıyla kapağının iç tarafında adının yazılı olduğu, arkadaşlarının hediye ettiği kırmızı ciltli Budist diniyle ilgili kitap.

6. Kullanılmış enjeksiyon iğneleriyle birlikte iğnenin nasıl, vücudun nerelerine yapılması gerektiğini anlatan el yazısı bir belge. Bunun Marie-Andre tarafından yazıldığı kanısına varıldı. Komite üyelerinden biri, «Kadın burada olanlarla hiçbir ilişkisi bulunmadığını söylediği takdirde bu belge yararlı olur,» dedi.

7. Müşterilerle yapılan mücevher alım satımına ilişkin kâğıtlar. Müşterilerin arasında Bangkok'un önemli diplomatik kesiminden kişiler de vardı!

8. Yüzlerce otel faturası, uçak biletleri, kiralık araba faturaları. Bunların arasında İspanya'dan alınmış bir araba sigorta poliçesiyle banka hesabı da çıktı. İkisi de Vitali Hakim'e aitti. Ayrıca Vitali Hakim'in gümüş kolyesi de bulundu.

9. Yirmi değişik kişiye ait ehliyetler.

Bütün bunları karıştırırken Angela Knippenberg, «Bunları neden atmayıp yanında tuttu acaba?» diye merak etti.

Hiç karşılaşmadığı adamla ilgili kesin bir karara varmış olan Herman, «Çünkü kendini Tanrı sanıyordu,» dedi. «Blöf yaparak her şeyin üstesinden geleceği kanısındaydı.»

Belle, «Gerçekten de öyleydi,» diye söze karıştı.

«Yakışıklı bir erkek miydi?» diye sordu Angela. Belle'in çektiği birkaç resimde Charles iyice görülmüyordu. Belle bir an düşündü. «Seksi bakımdan yakışıklıydı denebilir,» dedi. «Beni etkilememişti ama kadınların ona nasıl ilgi gösterdiklerine tanık oldum. Zeki, kültürlü ve gizemliydi. Güçlüydü. Çok yumuşak, romantik bir sesi vardı. Erkekliğini her fırsatta öne sürmeye bayılırdı.»

Sonra Angela yüzlerce polisiye cep kitaplarının bulunduğu bir karton kutunun içinde birtakım fotoğraflar buldu. Bunlardan birinde Marie-Andre'yle Charles bir barda oturmuşlardı... Son

derece zengin, şık havalar içindeydiler. Charles iyi giyinili, ken-dinden emindi. Bir parça Alain Delon'a benziyordu.

Marie-Andre'nin eşyaları arasında Charles'ın yatakta çekil-miş bir resmini de buldular. Adam yüzünde alaycı bir gülümse-meyle buruşuk çarşafların ortasında çıırılçıplak yatıyordu. Eliyle dimdik olmuş cinsel organını tutuyordu. «Hiç olmazsa,» diye mırıldandı Belle. «Kadın bu resme sahipti.»

Ama neredeydiler? Herkes Charles'ın Bangkok'da hava yu-muşayınca kadar Asya'da bir yerde gizlendiğini sanıyordu. Belle her gece ilaçlar alarak uyumaya çalışıyordu. Alain Gaut-hier'in yeniden geleceği düşüncesi onu çıldırtacak gibiydi. Son-ra postadan, İsviçre'den yollanan bir kart çıktı. Charles'ın ken-disinden! İşlerin yolunda gittiğini, «yakında» görüşeceklerini ya-zıyordu.

Kartı okuyunca Herman'ın keyfi yerine geldi. Eğer yanılmı-yorsa, kader onlara avlarını yakalamak için bir fırsat daha veri-yordu. Charles'ın iki dairesinde yaptıkları arama sırasında Paris dışında oturan Jean Dhuisme'inkiyle, hâlâ hasta kocasıyla Mar-silya'da bulunan Song'un adreslerini bulmuşlardı. «Her şeyim üzerine yemin ederim ki, Fransa'ya gidiyorlar,» dedi Herman. Belle de aynı kanıdaydı. Çünkü bir konuşmasında Charles Fran-sa'ya girip çıkmanın çok kolay olduğunu söylemişti.

Oysa Herman, Alain Gauthier'in nerede bulunduğunu Tay-land polisine bildirmeye hiç de niyetli değildi. Çünkü haberin Paris'e ulaştırılacağından kuşkuluydu. Şansları yolunda gitti neyse. Belle'in tanıdığı bir Katolik papaz o sırada Fransa'ya dönmeye hazırlanıyordu. Durumu anlatan raporla, Dhuisme ve Song'un adreslerinin bulunduğu paketi götürmeye razı oldu. Papaz paketi Paris güvenlik kuvvetlerine, durumun acil oldu-ğunu söyleyerek teslim etti. Ama çabası boşunaydı. Fransız polisi konuyla ilgili bir araştırma yapmadığı gibi, adı geçen yerlere de telefon etmedi. Dünyanın öteki ucunda olanlar ilgisini çekme-miş gibiydi. Bu da hiç iyi olmadı. Çünkü Herman'ın kuramı yüz-de yüz doğruydı. Charles, Marie-Andre ve Jean Dhuisme ger-çekten Fransa'daydılar. Herman'ın bulunduklarını tahmin ettiği yerlerde hiçbir engelle karşılaşmadılar.

Daha sonra Herman, «Bu konuda Fransız polisi hiç de ye-

rinde davranmadı,» diyecekti. «Ama İngilizler de öyle. Daha birçokları da. Bizi aklımızı kaçırmış kişiler sandılar.»

1976'nın daha sonraki aylarında Raoul'la Belle Fransa'ya döndüler. Bunda korkunun da bir dereceye kadar payı vardı, ama en önemli neden değildi. Artık Belle pek çok kişinin öldüğü bir evde oturamayacak, insan hayatına zerre kadar saygı duyulmayan bir ülkede yaşayamayacak hale gelmişti. Paris'e geldiğinde bir şey daha yaptı. Beraberinde Charles'ın dairesinde bulunan el falı kitabını getirmişti. Bir keresinde Charles bunun en sevdiği kitap olduğunu, Marie-Andre'nin de kitabı incelemesini istediğini anlatmıştı. Belle el falı konusunda tanınmış bir kişiye telefon ederek randevu aldı. Sonra kitabı götürüp verdi. «Lütfen bana bu kitabın sahibi hakkında neler düşündüğünüzü anlatın,» dedi. Başka bir şey söylemedi.

Ispirtizmacı kadın gözlerini kapatıp bir süre durdu. Sonra kitabı birden yere bıraktı, Sanki kitabın sayfaları zehirliymiş gibi davranmıştı. Yüzünde tiksinti ve korku vardı. Belle'e, kitabı atması ya da yakmasını emretti. Çünkü, bu bir uğursuzluk simgesi idi.

«Peki, ne gördünüz?» diye Belle ısrar etti.

«Zincirler... Zincirler... ve hapisane... Yüksek ağaçlar.»

«Bu kitabın sahibinin geleceği nasıl olacak?»

Kadın soruyu duymamış gibi yaparak Belle'i kapıya doğru götürdü. Kapıyı kapamazdan önce, «Ölüm,» diye âdeta tısladı. «Onu ölüm bekliyor.»

Ondan sonra Belle saygıdeğer bir el yazısı uzmanına giderek Charles'la Marie-Andre'nin el yazılarını ona gösterdi. Charles hakkında uzman, «Çocukken çok kırılıp incinmiş,» dedi. «Başından büyük üzüntüler geçmiş. Dünyadan öç almak istiyor.»

Ya Marie-Andre? Uzman yanıtladı. «Bu daha kolay. Bir kadın yazısı bu. Ve de onda ahlâk kavramı diye bir şey yok.»

Artık aileler çocuklarını, onlardan arta kalan şeyleri almak için Doğu'ya gitmeye başlamışlardı. İstanbul'da Leon Hakim ha-

beri aldığıında, Mısır Çarşısındaki dükkânındaydı. Bir polis memuru telefon edip oğlu Vitali'nin Tayland'da öldüğünü bildirmişti.

Türk polisinden ve Uzakdoğu'ya açtıkları telefonlardan fazla bir şey öğrenemeyince yaşlı tüccar kalkıp kendisi gitti. Oğlunu, yıllarca önce bir gece saçları bir kadınınkinden daha uzun, boynunda gümüş bir kolyeyle kapısında bulduğundan beri görmemişti. Bangkok'a geldiğinde, polis ona oğlunun nasıl öldürülmüş olduğunu anlattı. Adı «Hayat» anlamına gelen genç adamın kömür olmuş vücudunun, dışarıya fırlamış ağzının görüldüğü resim verildiğinde, zavallı baba Leon Hakim kendinden geçti.

Ayıldığıında, «Oğlumu ülkeme götürebilir miyim?» diye sordu.

Hayır, götüremezdi. Duruşma yapılmadıkça buna izin verilemezdi.

«Ne duruşması? Onu kim öldürdü?»

Polis bir şey söylemedi. Bu işi yapan kişi yakalandığında elbette bir dava açılacaktı.

Ancak ertesi sonbahar, öldürülmesinden hemen hemen bir yıl sonra, Vitali Hakim'den geriye kalanlar evine, Türkiye'ye yollandı. Babası küllerin ve kemiklerin bulunduğu küçük kutuyu sinagog'daki buzdolabına koyup hahamdan oğlunu kutsal toprağa gömmesine izin vermesini istedi. Hahamlar üç gün oturup konuyu konuştular. Sonunda Leon Hakim'in Yahudi toplumu içindeki mevkiini düşünerek isteğini kabul ettiler.

Arnavutköy'deki Yahudi mezarlığında yapılan törende Leon Hakim oğlunun mezarı başında uzun süre durdu. Yanında onun kadar saygı değer, tanınmış bir vatandaş olan büyük oğlu İsrail vardı.

Ne kadar üzücü bir durum bu,» dedi İsrail. «Vitali özgürlüğü arıyordu ama bulduğu ölüm oldu.»

Ve Katmandu'da Christopher, Francine'in elini tutarak gülüşen Tibetli kadınlarla dua tekerleğini çeviren Budistlerin arasından geçirdi. Acele etmeleri gerekiyordu. Koşan Manastırına tırmanacaklardı. Jennie onları görünce kimbilir ne kadar sevi-

necekti! Christopher yolculuklarının bir noktasında ona bir kart atmıştı ama kartın Jennie'nin eline geçip geçmediğini bilmiyordu. Yine de onların geldiğinden haberi olduğunu hissediyordu. Eğer Jennie'yi manastırın kapısında onları bekler görürse hiç şaşırmayacaktı.

Yeşilin tüm tonlarına bürünmüş vadide ilerlerken, Christopher bir zamanlar sevdiği genç kadında ne gibi değişiklikler olduğunu merak ediyordu. Jennie'nin huzuru, barışı bulduğundan emindi. Francine'e olan aşkının daha da derinleştiğini herhalde anlayacaktı. Francine iyi bir yol arkadaşı olmuştu. Jennie gibi serüven meraklısı değildi. Christopher'ın kararlarına istekle, içtenlikle boyun eğiyordu. Katmandu'da birkaç gün kaldıktan sonra Seattle'a dönüp evlenmeye karar vermişlerdi. Jennie hemen hemen yarım yıldır manastırdıydı. Artık yıkılan aşklarının yaralarını çoktan sarmış olmalıydı.

Uzun tırmanışın sonu doğru Christopher'ın kulağına manastır okulundaki Tibetli çocukların kahkahaları geldi. Jennie'yi çocukların arasında bulacağını sanıyordu. Çocukları her zaman sevmişti Jennie. Bir keresinde Christopher'a, öldükten sonra bir çocuk olarak yeniden dünyaya gelmeyi ve Kopan Manastır okulunda olmayı istediğini söylemişti.

Genç adam parlak pembe giysili, kırmızı takunyalı, geleceğin Budist rahiplerinin arasına çömelerek Nepal dilinden anımsadığı birkaç sözcükle konuşmaya çalıştı. «Jennie?» diye sordu. Çocuklar ona boş boş baktılar. Sonra gözüne kocaman bir ağaca çakılmış bir karatahta ilişti. Tahtanın üzerinde, «Jennie için meditasyon, Saat 4'te.» diye yazıyordu. Christopher'ın içini derin bir mutluluk kapladı. Hemen keşişlerle rahibelerin öğleden sonraki derslerden çıktıkları ana hole koştu. Burada Batılı bir rahibe bularak Jennie'yi sordu. O da birazdan çıkar mıydı? Meditasyon başlamazdan önce Jennie'yle görüşebilir miydi?

Rahibe başını üzüntüyle salladı. «Jennie Bangkok'ta öldü,» dedi. «Geçen ekimde.»

Christopher bir zamanlar çadırlarını kurup Himalayalar'ın eteğinde uyudukları Kopan'ın üzerindeki tepeye varıncaya kadar kendini tuttu. Orada dururken artık Buda'nın öğretilerinden, ölümden sonra tazelenecek hayat vaatinden duygusal bir

güç alamıyordu. O anda tüm hissettiği derin bir kayıptı... İnsanı çıldırtan, delirten, onarılmaz, anlaşılmaz kayıp... Ağlayarak, Jennie'yle onun olan tepede, güneş yüksek dağların ardında batıp her taraf kararınca kadar bir başına oturdu.

Charles'in sadık arkadaşlarını Bangkok polis binasının koridorlarından alıp Paris'in bulvarına getirmesi üç yorucu, karışık hafta aldı. Kiralık bir arabayla güney Tayland'a inerek Malezya'ya geçilen sınıra gelmişlerdi. Burada arabayı terketmişler, Charles, Marie - Andre'yle Jean Dhuisme'ye sınırı yaya geçmelerini söylemişti. Sonra bir sürü taksi ve otobüse binip inerek Pinang'a gelmişler, ucuz bir otelde sahte adlarla bir hafta saklanmışlardı.

Marie - Andre'yle Jean Dhuisme ilk haftanın çoğunu yıpranan sinirlerinin etkisiyle uyuyarak geçirdiler. Ama hafta ortasında Charles hayret edilecek bir duygusuzlukla Bangkok'lu garson kız Suzy'i yanlarına getirdi. Suzy mutlu, taptaze, sevimli ve neşe içinde onlara katıldı. Bu, Marie - Andre'ye yapılan acımasız bir davranıştı. Kanadalı kadın patladı. «Beni cehennemine içine sürükledin,» diye bağırdı. «Şimdi de kalkmış bu kıızı getiriyorsun.» Sonra bir ültimatoma savurdu: Ya o, ya ben!

Bu kez Charles Marie - Andre'yi, Suzy'nin buraya yalnızca ona yardım etmek için geldiğine kandıramazdı. Şaşkın, olanlardan bir şey anlamayan Suzy'i Bangkok'a geri yolladı ama ona bir radyo, kamera, değerli bir yüzük hediye etmekten de geri kalmadı. Yakında buluşacaklarını, onunla evlenmek istediğini belirtti.

Sonra Charles tarafından Chanthaburi'deki mücevher madenlerine gönderilmiş olan Ajay Chowdhury geldi. Nasılsa Ajay birkaç yüz kıratlık yakut ve safir getirmişti. Bu, Charles'e yepyeni fikirler verdi... Hep birlikte Avrupa'ya uçabilirlerdi. Bu taşları sattıklarında ellerine 40.000 dolar geçerdi. Oraya varınca da Marie - Andre Kanada Elçiliğinden bir pasaport alabilirdi. «Eğer gerçekten istiyorsan,» dedi kadına. «Kanada'ya, evine gidebilirsin.» Vaat öylesine çekiciydi ki, Kanadalı kadın Suzy'i unuttu.

Asya'dan Avrupa'ya gidecek uçağa bindiklerinde, Marie -

Andre, Ajay Chowdhury'nin onlarla birlikte gelmediğini gördü. Jean Dhuisme'nin bir başka uçakla yola çıkacağını, sonra Cenevre'de buluşacaklarını biliyordu. Charles'a ve de kendisine öylesine bağlı olan yakışıklı Hintli neredeydi? Ona ne olmuştu? Cenevre'de onlara katılacak mıydı? Ya da Paris'te? Charles burnunu bir polisiye kitaba gömmüş, onun sorularına aldırış bile etmiyordu. «Ajay nerede?» diye Marie - Andre ısrar etti. Charles dikkatini kitaptan ona çevirerek kadını susturdu. Bakışları bu gibi soruları bir daha yinelenmemesini söylüyordu. Marie - Andre çenesini kapadı. Belki de Hintli artık Charles'ın gözünden düşmüştü. Birkaç ay sonra konuyla ilgili bilgileri toplayan polis, Ajay Chowdhury'nin Charles için yapabileceği bir şey kalmadığı, bu yüzden de öldürüldüğü, şimdi Malezya ormanlarının bir yerinde gömülü olduğu sonucunu çıkardı. Ajay'ın kaderi her neyse, onu bir daha ne duyan, ne de gören oldu.

Paris'e giderlerken, Charles kısa bir süre Pakistan'ın li-man kenti Karaşi'de kalmak istedi. Bu beklenmedik durum Marie - Andre'yi ürküttü ama kendini çabuk toparladı. Kesinlikle batıya gittiklerini biliyordu çünkü.

Karaşi'nin ucuz bungalovlarda oturup Arap Denizinde yıkanan Batılılardan oluşan bir kolonisi vardır. Çoğunluğu genç olan bu kişiler, fanatik bir biçimde dindar olan Müslümanların sürekli kontrolleri altındadırlar. Bir sabah Charles, Marie - Andre'yi Banks Bay'e götürdü. Burada denize girip güneşlendiler. Charles kumlara uzanmış yatan güzel bir genç kadın tanıdı. Sarışın, güçlü, burnuna küçücük bir mücevher takmış olan Mary Ellen Eather Avustralyalı bir hastabakıcıydı. Sonu iyi gelmeyen bir aşk macerasının etkilerinden kurtulmaya çalışıyor-du.

Marie - Andre'nin hoşnutsuzluğunu hisseden Charles, gelecekte bir sekreter olarak yararlanıp yararlanamayacağını anlamak için kızla ilgilendiğini söyledi ona. Kız giydirilip kuşatıldığında bir Raca'nın bile başını döndürebilirdi. Charles kısa zamanda onunla ahabap olup Mary Ellen'in bungalovuna çay içmeye gitti. «Avrupa'ya bir iş seyahati için gidiyoruz,» dedi.

«Ama birkaç haftaya kadar döneceğiz. O zaman bizimle gelmeye hazır olur musun?»

Mary Ellen başını salayarak evetledi soruyu. İşe gereksinmesi vardı. Parası kalmamış gibiydi. «Seni bekleyeceğim,» dedi. Ama bundan fazla bir şey çıkacağını ummuyordu.

İsviçre'ye giden uçağa bindiklerinde Charles'in keyfi yerindeydi. Cebinde 40.000 dolarlık mücevher, Karaşi'de onu bekleyen güzel bir kadın vardı.

Ne yazık ki, daha sonra anlayacağı üzere, bir kadının kişiliğiyle ilgili çok ciddi bir yanlışlığa düşmüştü.

Çeşitli cinayetlerden kuşkulanan bir kadınla erkekten çok, Avrupa turuna çıkmış zengin bir çiftte benzeyen Marie-Andre'yle Charles, Cenevre'ye sahte pasaport, sahte kredi kartları kullanarak geldiler ve korkunç derecede pahalı, yepyeni bir Citroen araba içinde oturan Jean Dhuisme tarafından karşılandılar. Bir zamanlar Belle'ye de söylediği gibi, Charles arkadaşlarıyla birlikte Fransız sınırından içeri hiçbir güçlkle karşılaşmadan girdi.

İlk kez eski dostu Felix d'Escogne'yi aradı. Felix kendisinin on yıldan beri rahatsız eden sesi duyunca çok şaşırdı. Charles'in Paris'te ne işi vardı? Charles yıllar önce Fransa'dan resmen atılıp Fransız vatandaşlığından çıkarılmamış mıydı? Yine de Felix onu evine davet etti. İçtenlikle karşıladı. Ve de hemen Charles'in «karısına» pek ilgi göstermediğini gördü. Marie-Andre bir kenarda unutulmuştu. Felix'le Charles durmadan konuşuyorlardı. Bir ara Charles, Helene'le kızından bir haber olup olmadığını öğrenmek istedi. Kızı şimdi altı yaşlarında olmalıydı. «Yok,» dedi Felix. «O iş kapandı artık, Charles.»

Ya Charles'in ailesinin diğer üyeleri? «İlişkim devam etmedi,» dedi Felix. Ama iyi bir haberi vardı. Uvey kardeş Andre mucize denilebilecek bir kararla Türk cezaevinden serbest bırakılmıştı.

Charles bu habere çok sevinmişti. Küçük kardeşi neredeydi?

«Bilmiyorum, Charles.» Aslında Felix biliyordu. Andre Paris'teydi. Kendine iş arıyor, yeni bir hayat kurmaya çalışıyordu.

Felix onun bu yıkıcı, mahvedici üvey ağabeyiyle bir daha asla karşılaşmaması için dua etti.

Ertesi gün Marie - Andre, Kanada Elçiliğinin önüne gidip orada uzun süre durdu. Eğer elçiliğin eşliğinden geçip içeri girecek, zekice bir yalan söyleyecek, hatta gerçeği anlatıp bağışlanmasını dileycek cesareti bulabilseydi, belki de kader onun St. Lawrence'nin karşı kıyısındaki her yarıyı kapatıp iyileştirecek tekdüze yaşama dönmesine izin verecekti. Ama bu önemli anda iradesine hâkim olamadı. «Belki başka bir gün,» dedi. Bir taksi tutup şoföre kendisini Charles'a götürecektik adresi verdi.

Marie - Andre'nin yokluğu sırasında Charles eski dostuyla yalnız kaldı. İki erkek de tedirgindi. Felix onun eskisi gibi atıp tutmalarından, övünmelerinden çabucak bıkmıştı. Bir şeylerin ciddi biçimde hatalı olduğunu hissediyordu. «Hayatın nasıl geçiyor, Charles?» diye sordu. «Yani gerçekten nasıl?»

«Hayatım çok karmaşık,» dedi Charles. «Pek çok kişi bana güveniyor, pek çok kişinin bana ihtiyacı var!» Sonra Charles sanki arkadaşının diğer sorularını engellemek istermiş gibi kalkıp Jean Dhuisme'e telefon etti. Citroen'i getirmesini söyledi. Gitmeleri gerekiyordu. Charles'la Felix'in arasında bir uçurum açılmıştı. Bu uçurumun kapanması olanaksızdı.

Felix evinin penceresinde durup arkalarından baktı. Charles'in içindeki karanlık güçler mücadelelerini sürdürüyorlardı. «Adieu, Charles,» dedi. «Adieu.» Bir yandan da en kısa zamanda kapının kilidini değiştirmeyi kararlaştırıyordu.

«Anne?»

«Kimsiniz?» Song telefondaki sesi tanımamıştı.

«Benim anne, Charles.»

Charles! Charles'in Marsilya'da ne işi vardı? Song ilk çocuğunu yıllardan beri görmemiş, hatta aklına bile getirmemişti. Onun hapiste olduğunu kabullenmişti...

Song onca yıldan sonra bile hâlâ yandan yırtmaçlı dar elbiseler giyip kollarına, boynuna bol bol mücevher takan güzel, çekici bir kadındı. Kara gözlerinin çevresinde pek az kırışıklık vardı, esmer teni tertemiz, yumuşacıktı. Balıkçı pantolonu ve

bol bir buluz giyip çarşıya çıktığında, erkekler ona beğeniyle bakıyorlardı. Hemen kırmızı ipekten bir elbise giyip saçlarına sarı bir gül takarak pencerede oğlunu beklemeye başladı. Kapıya yanaşan son model Citroen arabadan Charles elinde ataşe çantası, en şık haliyle indi. Sanki hayatı özel uçaklar ve büyük şirketlerin toplantı salonlarında geçiyormuş gibi bir havası vardı.

Song koşup oğluna sarıldı. Onu öptü. Charles kulağına, «Arkadaşlarım da geliyor,» diye fısıldadı. «Onlara annem değil, karım olduğunu söylemeni istiyorum.»

«Karın mı?»

«Lütfen dediğimi yap, anne.»

Ama Marie - Andre'yle Jean Dhuisme içeri girdikten sonra bu acayip öneri üzerinde durulmadı. Song oğlunun ne yapmak istediğini bir türlü anlayamadı.

Konuklar üç gün kaldılar. Üç berbat gün. Song, Marie - Andre'den hiç hoşlanmamış, onu kaba, tembel, görgüsüz bulmuştu. Kanadalı kadın bütün gün kanepenin üzerinde uzanıp yatıyor, dört bir yana emirler savuruyordu. Daha sonra Song, «Charles oraya buraya telefon edip konuşmaktan başka bir şey yapmıyor gibiydi,» diye anımsayacaktı. «Hep paradan, mücevherden, uçak seferlerinden söz ediliyordu.» Grubun üçüncü kişisi Jean Dhuisme, Song'a karşı son derece kibar ve saygılıydı. Ama Song onun gibi kültürlü, kişilik sahibi birinin neden oğlunun tehlikeli eteklerine sarılmış olduğunu merak etmekten de kendini alamıyordu.

Alphonse Darreau evinde böylesine bir kargaşalığa izin veremezdi. Öten bir kuşun sesi bile onu çıldırtmaya yetiyordu. Kaldı ki, üç konuğun sürekli telefonda konuşmaları, kapıları çarpmaları onu iyiden iyiye sinirlendirmişti. Dördüncü gün Song oğluna evinden gitmesini söyledi. Yakında oteller vardı... Hem hiç de pahalı değillerdi. Güzel kıyafetlere, dışarda park etmiş arabaya karşın, Charles'in paraya ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Marie - Andre bile makyaj malzemesi almak için ondan yirmi frank istemişti.

Evi terketmelerinin istenmesi, Charles'in içinde birikmiş öfke ve sızıları taşırdı. Kendisini hayatı boyunca istemediğini

söyleyerek annesine saldırdı. «Beni asla sevmeydin,» diye onu suçladı. «Bunu daha küçük bir çocukken bile hissediyordum.»

Song başını sallayarak, «Seni herkesten çok sevdim,» dedi. «Ama sevgimi nasıl göstereceğimi bilemedim.» Bir keresinde onun adını yazmaması için bir gazeteciye rüşvet bile vermişti. «Bunu bana yardım etmek için yapmadın,» diye bağırdı Charles. «**Kendi** adını korumak için yaptın.»

Bir yaşam boyu süren kırgınlıklar Charles'in ağzından sel gibi boşandı. Annesi onu Saygon'da terketmiş, onu bir yabancı saymıştı. Sonra bir yatılı okula sürmüş, odasına kilitleyerek cezalandırmıştı. Onun yüzünden Charles dünyanın bir yarısını baştan başa dolaşmıştı. «Sana ne zaman ihtiyacım olsa, anne,» dedi, «Yanımda değildin. Senden bana kalan miras bu işte.»

Song suçlamaların hiçbirini kabullenmeye yanaşmadı. «Bu evi terket, gözümün önünden defol,» diye emretti. «Böylesine küçük bir evde oturmak zorunda kalışım, senin avukatlarının paralarını, bilet ücretlerini ödemem yüzünden oldu.»

Marie - Andre onların aralarını bulmaya çalıştı. Gideceklerini söyledi. Charles oğlunun arabaya doğru gidişine baktı. Arkasından, «Bir daha buraya gelme!» diye bağırdı. «Bir annen olduğunu unut!»

«Anımsanacak ne var ki?» diye yanıtladı Charles. Gümüş rengi araba lastiklerini toprak yola gömerek kırmızısı bir toz bulutunun içinde kayboldu.

Bir süre sonra Song Marsilyalı bir avukattan bir mektup aldı. Charles Sobhraj bir mücevher alım satımında bir kadını dolandırmıştı. Şimdi aranıyordu. Eğer ortaya çıkmazsa hırsızlık suçundan mahkemeye verilecekti.

Song mektubu birkaç kez okudu. Kimsenin görmemesi için buluzunun içine sakladı. Sonra avukata kısa, sade bir mektup yazdı. «Charles Sobhraj adında birini tanımıyorum. Ailemde böyle bir kişi yoktur.»

Böylece en iyi arkadaşı, ilk aşkı ve annesi tarafından reddedilen Charles, Jean Dhuisme'ye arabanın burnunu Doğuya çevirmesini söyledi. Ve Marie - Andre aşk, korku, sevgi ya da daha çok macera ve para vaadiyle Charles'in yanına oturdu. Bir kez daha Kaçada'yı, oraya gitmeyi aklından çıkardı.

Annibal'in fili gibi taşıyıcıların en dikkat çekicisi olan gümüş rengi Citroen dünyanın öteki yarısını, Türkiye'den, Irak'tan, bir bisikletin bile insanları onu görmek için kulübelerinden fırlatan Pakistan kadar ilkel bir ülkeden geçerek katetti. Yolculuk gergin bir hava içinde geçiyor olmalıydı. Üç yolcu da bir polis ya da bir sınır nöbetçisi gördüklerinde irkiliyor, biraz sonra yollarını barikatlarla kapanmış bulacaklarını sanarak korkuyorlardı herhalde. Ama doğru değildi bu. Daha sonra yapılan araştırma ve incelemeler yolculuğun çok rahat, kazasız belasız geçtiğini gösterecektir. Citroen'in yumuşak yastıklarına dayanarak, disko müziğinin ezgilerine uyarak, yakında cinayet işlemekten suçlanacak erkekle ona karasevda kadın ve de Fransız onca yolu üç hafta içinde aldılar.

Haziranın başlarında üçlü Karaşi'ye geldiklerinde, Mary Ellen Eather'i hâlâ kumlar üzerinde serili, kafayı bulmuş ama Citroen'de bir yer kapacak kadar istekli buldular. Böylece mutlu dörtlülük artık Tayland yolundaydı.

Tam Karaşi dışında yolu kapayan bir engele rastladılar... Ya da ona benzer bir şeye. Marie - Andre, Charles'in aldığı dergi ve gazeteleri karıştırıyordu. **Asia Week**'in sayfalarını ilgisiz ilgisiz çevirirken, birden kanının donduğunu hissetti. Orada, siyah beyaz olarak, o dehşet verici sahneler tüm dünyanın görebileceği biçimde gerçekleştirilmişti. Her şey tastamamdı: Adlar, tarihler, ölümler... Üstelik Tayland polisi «Alain Gauthier»le, Kanadalı bir hastabakıcı olduğu sanılan kız arkadaşı «Monique'in» tutuklanması için hazırlanıyordu. Hem de cinayet suçlarından. Marie - Andre gazeteyi Charles'in kucağına bırakıverdi. Charles arabayı kullanırken yazıya bir göz attı. Kılı bile kıpırdamadı. Tüm yaptığı omuz silkmek ve arkadakiler duymasın diye fısıldayarak, «Bir sürü yalan bunlar. Sırf gazetenin satışı artsın diye yazılmış şeyler,» demek oldu.

«Ne yapacağız şimdi?» diye sızlandı Marie - Andre.

Charles gülümsedi. Onun gerçekte adı Alain Gauthier değildi, ne de onunki Monique. O halde neden kaygılanıyordu? Polis başkalarını arıyordu. Ama Charles'la Marie - Andre'nin gazetede resimleri vardı. İşgüzar, dikkatli bir sınır nöbetçisini nasıl atlatabilirlerdi ki? «Bana güven,» dedi Charles. «Burası Asya. Ben bir Asyalı gibi davranmasını iyi bilirim.» Hemen plan da bir değişiklik yaptı. Tayland yerine Hindistan'a gideceklerdi. Dinlenecekler, biraz para kazanacaklardı. Charles'in yolunun üzerine bir taş parçası düşmüş gibiydi. O kadar sakın ve kaygısızdı. Hindistan'dan sonra eğer ortalık yatışmışsa, Bangkok'a dönerlerdi. Ya da Taiwan'a giderlerdi. Ya da Filipinler'e. Marie - Andre, Hindistan'a tekrar girmemeleri için Charles'a yakardı. İçinden bir ses orada işlerin yolunda gitmeyeceğini fısıldar gibiydi.

«Sen uyumana bak,» dedi Charles. Gazeteyi de Pakistan - Hindistan sınırı yakınında bir yerde pencereden dışarı fırlattı.

Generalden telgraf geldiğinde, Albay Sompol Suthimai Tayland'ın kuzeyindeki Chiang Mai'de tatil yapıyordu. Bu, «her şeyi bırak, hemen Bangkok'a dön» diyen türden bir telgraftı. «Turist Cinayetleri» ya da Jennie Bolliver'in mayoyla ölü bulunmasından ötürü «Bikini Cinayeti» diye bilinen soruşturmayı üstlenmesi isteniyordu. Sompol Suthimai gibi birinin bu işe seçilmesi çok iyi olmuştu. Çünkü kokuşmuşluğun pirinç tarlalarından başlayıp hükümet kademelerinin en yüksek noktalarına dek ulaştığı bir ülkede Sompol namuslu, dürüst bir insandı. Doğuda bir insanın mesleğinde ilerleyebilmesi için gerekli olan üçkâğıtçı kafa yapısından yoksundu. Tayland Interpol Bölümünün şefliğini yapmak ona yetiyordu. Kırk beş yaşındaki Sompol o sevimli, aydınlık, çocuksu yüzüyle yirmi yaşındaymış gibi görünürdü. Sigara içmez, içki kullanmazdı. Birkaç dili anadili gibi konuşurdu. Londra ve New York'ta bulunmuş, Scotland Yard ve FBI'da çalışmıştı. Eğer Sompol, Charles'la Marie - Andre'nin sorguya çekilmeye getirildikleri gün polis merkezinde olsaydı, onların öyle ellerini kollarını sallayarak binadan çıkıp kaçmalarına asla izin vermezdi. Ne yazık ki,

o gün bir iş için caddenin karşı tarafındaki büroya gitmişti. Şimdi bu erkekle kadın onun gecesini gündüzüne katacaktı.

Sompol soruşturmayı üstlenir üstlenmez Herman'ı aradı. Herman hiç de yardım etmekten yana değildi. Gayet resmiydi. «Biz bir dosya hazırlayıp size verdik,» dedi Sompol'a. «Tüm yaptığınız onları tutuklamak, sonra da çekip gitmelerine izin vermek oldu.» Herman polis merkezinde birine rüşvet verildiğinden kuşkulanıyordu. «Tayland polisine güvenim kalmadı.» Sompol'a konuşmanın bittiğini anlatmak istermiş gibi ayağa kalktı.

«Rica ediyorum,» diye genç albay üsteledi. Sesi yumuşaktı. «Soruşturmama daha yeni başlıyorum. Size ancak şu konuda söz verebilirim: Eğer bana olup biteni anlatırsanız, zamanınızı boşa harcamış olmayacaksınız.»

«Buna nasıl inanabilirim?» diye Herman ters ters sordu. Sonra Sompol Suthimai'nin yüzüne dikkatle bakınca onun dürüst, güvenilir bir kişi olduğunu gördü. İçini çekerek bir kez daha denemeye karar verdi.

Herman'ın artık yüzlerce sayfayı bulan raporunu birkaç gün içinde okuyup inceledikten sonra Sompol, generale gitti. «Çok acayip bir rapor bu ama Hollandalıya inanıyorum,» dedi. «Bence harekete geçsek iyi olur... Hem de en kısa zamanda.»

General, «Neye ihtiyacın var?» diye sordu.

«Sekiz kişilik bir vurucu ekip. En iyi adamlarımızdan oluşmalı. Ve de bu işe başka kimse karışmamalı. **Carte blanche.**»

General Montchai öneriyi kabul etti. Çünkü kralın görkemli tahtı gerisinde duran ve ülkeyi yöneten askerlerden baskı görüyordu. Bu yüzden de «Alain Gauthier» ve «Monique» hemen tutuklanmalıydı. Eğer ülkeden çıkmışlarsa ne yapıp edip geri getirilmeliydiler. Çünkü Tayland bu gibi suçlularla başedecek koşullara sahipti. Yasalarında topluma tehlikeli olan kişilerin duruşmaları yapılmadan derhal öldürülmelerini öngören bir madde vardı.

Gümüş Citroen Hindistan'a girip Pencap'ın belli başlı kentlerinden ve Sih'lerin ruhsal evi olan Amritsar'da durdu. Hindis-

tan mezheplerden birinin üyesi olan Sih'lerin doğdukları günden beri kesilmeyen saçları bir türbanın içinde toplanır. Böylece başları öylesine korunaklı bir biçim alır ki, hiçbir düşman kılıcı onların beynine işleyemez, diye efsanelerde yazılıdır. Amritsar sokakları ve pazar yerleri Sih'lerle doludur. Çoğunluğu, üç yüzyıl önce Baba Dip adlı cesur bir Sih'in kutsal tapınağı Moğolların elinden almak için saldırıya giriştiği yeri ziyaret etmektedirler. Savaşın ortasında Baba Dip bir Moğol savaşçısıyla karşılaşmak talihsizliğine uğrar. Moğol onun başını bir kılıç darbesiyle koparır. Ama Sih istifini hiç bozmadan kesilmiş başını alıp kanlar içindeki boynunun üzerine koyar ve tapınak özgürlüğüne kavuşana dek savaşmayı sürdürür. Bugün Baba Dip'i kopuk başı ellerinde tutarken gösteren ürkütücü resmi Amritsar'ın her yerinde asılıdır.

Charles diğerlerine tapınağı gösterirken, Marie - Andre hastalandığını ileri sürerek onlardan ayrıldı. Uluslararası bir telefon bularak Kanada'daki kardeşini aradı. Denise'i gece yarısı uykusundan uyandırdı. Gerçi sözcüklerini özenle seçerek derdini anlatmaya çalışıyor, başının üzerinde sallanan kılıçtan kaçamaklı söz ediyordu, ama Marie - Andre'nin sesi öylesine ciddi ve kaygılıydı ki, Denise durumda bir acayiplik olduğunu hemen anladı. Bağlantı iyi değildi. İki kızkardeş anlaşabilmek için avaz avaz haykırıyorlardı. Marie - Andre durmadan birinin orada kendisi hakkında sorular sorup sormadığını anlamak istiyordu. Kanada hükümeti ailesini rahatsız ediyor muydu? Adı gazetelere geçmiş miydi? Şaşırın Denise ondan daha fazla bilgi vermesini istedi. Ablasının söylediklerinden bir anlam çıkaramıyordu. Sonra bir cümlemin ortasında bağlantı kesildi. Quebec'de Denise telefona tedirgin, sinirli bir halde bakakaldı. Hindistan'da Charles parmağını telefonun kapama düğmesinden çekti. Marie - Andre'ye bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışmamasını öğütledi. Sesi buz gibiydi. Kanadalı kadını saçlarından yakalayıp telefon kulübesinden çekerek çıkardı.

Haziran ortalarında çete Delhi'de kısa bir süre kaldı. Ve Mary Ellen Eather sahneye çıktı. Polisin daha sonra öğreneceği gibi, saçları yapılmış, sırtında erkekleri baştan çıkaracak

bir giysiyle Avusturalyalı kız, başkentin orta sınıf halkından daha da iyi durumda olanlarının yeğledikleri YMCA Otelinin lobi-sinde oturdu. Mary Ellen burada üç genç Fransız turistiyle tanıştı. Turistler anında hastalandılar. Yeni tanıştıkları arkadaş-larının önerdiği ilacı içince durumları daha da kötüye gitti. Sonra bayıldılar. Kendilerine geldiklerinde satılabilecek tüm eşyaları gitmişti. Sonuç: Birkaç yüz dolar.

Sonra Bombay'da su üstüne çıktılar. Charles yardımcılarını ucuz bir otele yerleştirdikten sonra bildiği sokak ve caddelerde daha besleyici bir av bulmak için dolaşmaya çıktı. Beslemesi gereken ağızlar vardı. Çoğunlukla artist, aktör bozuntusu kişilerin rağbet ettiği bir kafeteryada oturup çevresindekileri incelemeye başladı. Bakışları ilginç bir kız üstünde durdu. Koyu renk saçlı kızın İngiliz olduğundan hiç kuşku yoktu. Çünkü yumuşak, berrak, yanakları krem rengi bir gülü andırıyordu. Gerçi kıyafeti bir rezaletti ama giydirildiğinde Mary Ellen'le hoş bir ikili oluşturlardı: Biri esmer, diğeri sarışın. Yeni kızın adı Barbara Smith'di. Daha yirmi yaşında bile yoktu. Charles masasına oturur oturmaz, onun biraz acayip olduğunu sezdi. Kız konuştuğunda cümleler arasında boşluklar bırakıyordu. Tıpkı güneşin önünden geçip sıcaklığı engelleyen bulutlar gibi. Ama dilini tuttuğunda Barbara Smith büyüleyiciydi. Charles ondan yararlanabilirdi.

Charles'in otel odalarına bir başka güzel kız yerleştirip onu süsleyip püslemesini Marie - Andre kaygıyla izledi. Sevdği adam Barbara Smith'in saçlarını tarar, sırtına yeni elbiseler geçirir, yüzünü temizlerken, bir başka sandalyede seksi, güzel ve çok genç Mary Ellen Eather oturuyordu. Marie - Andre ay-nada yüzüne bakmayı bırakmıştı artık. Çünkü ne zaman bak-sa, orada saçları siyaha boyanmış, birtakım sırlar gizleyen bir bez torba gibi yüzü buruş buruş birini görüyordu. Otuz bir ya-şındaydı. Ama bu güzel kızlarla rekabet içinde kendini yüz yaşındaymış gibi hissediyordu.

Bangkok'ta Sompol Suthimai birliğini toplayıp onlara Tay-land polisinin şerefine tehlikede olduğunu söyledi. «Bu kişile-ri elimize geçirmeden rahat edemeyiz,» diye ekledi. Mahvedi-

len, yakılan, hendeklere atılan hayatların hesabını vermeliydiler. Sompol morga gidip Charmayne Carrou'nun dış raporuna bakılarak kimliğinin tesbitinin yapılmasında bulunmuştu. «Bu cinayetler acımasızca işlenmiş,» dedi adamlarına. «Hollandalı iki genç daha soluk alıp verirlerken üzerlerine gaz dökölüp yakılmış. Yahudi de öyle. Amerikalı kızın başı zorla su altında tutulmuş. Bu tür gaddarlıklar cezalandırılmadıkça, kendimizi uygar bir ulus sayamayız.»

Bundan sonraki haftalarda Sompol'la adamları eldeki bütün bilgileri değerlendirerek çalışmalarını sürdürdüler. Belle'yle Raoul bildiklerini yeniden anlattılar. Charles'la ilişkisi olan iki Taylandlı kız, Suzy'le May ayrıntılı bilgiler verdiler.

Ayrıca oteller, lokantalar, havaalanları, bankalar, turist danışma büroları tek tek arandı. Sorular sorulup bilgi toplandı. Mayıs ortalarında Sompol, General Montchai'ye rapor verecek duruma gelmişti. «Beş cesedin kimliği tesbit edildi. Hepsi de ölmezden önce Alain Gauthier'in evinde gördükleri gibi, orada bu kişilerin özel eşyalarını da bulduk. Hem apartmanda oturanlar, hem de temizlik işlerine bakanlar, bu kişilerinden bazılarının nasıl sürüklene sürüklene arabaya bindirilip götürüldüklerine de tanık olmuşlar. Tanıklardan biri katillerin döndüklerinde pantolonlarının çamur içinde ve gaz koktuğuna da tanıklık edebilecek durumda.»

Mayıs 1967'nin sonlarına doğru, Tayland hükümeti tarafından Alain Gauthier, Marie - Andre Leclerc, diğer adıyla Monique ve Ajay Chowdhury hakkında, 1) taammüden adam öldürmek, 2) sahtekârlıktan ve sahte belgeler kullanmaktan, 3) hırsızlık ve soygundan haklarında tutuklama kararı çıkardı. Tutuklama kararı yirmi yıl için geçerliydi. Sompol aynı zamanda üç kişi hakkında dosyalar hazırlamış. Paris Interpol'üne telgraf çekerek haberin tüm dünyadaki cinayet masası bürolarına ulaştırılmasını istemişti.

Telgraflar istenilen dünya başkentlerine giderken Sompol, Herman Knippenberg'e telefon edip güzel haberlerini verdi. «Onları ele geçireceğiz,» dedi. «Onları ben de sizin kadar istiyorum.» Ama şimdi Sompol'un bütün yapacağı şey oturup beklemektir. Tayland'ın Kral ve Kraliçesinin renkli portreleriyle,

bir tapınağı koruyan iki canavarın resimlerinin bulunduğu küçük bürosunda oturuyor, bir köşede duran kâğıt torbalarından, karton kutulardan oluşan yığına hüznle bakıyordu. Bunlar artık ölmüş bulunan o gençlerden arta kalan eşyalardı. Şimdi onlar madeni kutulur içinde evlerine postalanıyorlardı.

Charles'in hesabına çalışan iki kadının birbirine karşıt kişiliği vardı. Mary Ellen, sarışın Avustralyalı, güneş kadar sıcak ve canlıydı. Ama sık sık düşkünlüğüyle sonuçlanan aşk macerası yüzünden hayata küsüyor, surat asıyordu. Kendisini felsefe ve şiire vermeye eğilimliydi. Buna karşılık Barbara Smith, Esmer İngiliz kızı, ilk bakışta içine kapanık, saf biri gibi görünüyordu. Ama sonunda o iki kızın en ilginç, aynı zamanda en çok sorun çıkarıcıları oldu. Pakistan'da bir İngiliz anneden dünyaya gelmiş, anne onu doğurduktan kısa bir süre sonra ölünce, Barbara bir yerden diğerine, bir ülkeden ötekine taşınmış, sonunda on üç yaşındayken İngiltere'de karar kılmış, Londra'nın güneyindeki küçük kasabalarda dolaşmıştı. 1975'in Haziranda, Barbara kafasında aramak, dolaşmaktan başka bir düşünce olmadan İngiltere'yi terketti. Fransa'ya geldi. Dünyayı aklına estiği gibi dolaşmaya karar verince, şurada burada çalıştı, Avrupa'yı otostopla geçip Ortadoğu'ya girerek Afganistan'a geldi.

Barbara Hindistan'a gitmeye karar vermişti. Belki de bu ülkeye yerleşirdi. Daha sonra birisi bunun nedenini sorduğunda, «İngiliz toplumunda yaşayamazdım.» dedi. «Onlar beni cezalandırmaktan başka bir şey yapmadılar. Hiç kimsenin umurunda değildim. Belki Hindistan beni bağrına basar, diye düşündüm.»

Barbara, Hindistan'a gelir gelmez Goa plaj halkına katıldı. Bir baraka kiralayıp burasını kendisi gibi bağımsız kişilerle paylaştı. «Hayatımda ilk kez gerçekten iyi vakit geçiriyordum. Tam sınırsız bir özgürlük içindeydim! Kumlarda cıvılcıplak koşuyor, denizden henüz çıkmış taze balık yiyor, ağaçlara tırmanıp hindistancevizi topluyordum.»

Daha sonra polisin uyuşturucu maddelere olan şiddetli saldırısı başladı. Barbara otostop yaparak Bombay'a geldi. Bura-

da çalışıp yeterince para toplamaya ve Tayland ya da Malezya'ya gitmeye niyetliydi. Ama birbirini izleyen iki olay bunu engelledi. Önce, bir öğrenci pansiyonunda banyoya gittiği sırada kalan 300 dolarını çaldırdı. Sonra sokakta yakalandığı bir muson yağmurunda sırlıslıktam oldu. Pasaportu da. Barbara üzerinden mürekkepleri akan pasaportunu İngiliz Elçiliğine götürüp yenilenmesini istedi. Ama bu ona 250 rupiye patlayacaktı. Bu parayı verebilmesi olanaksızdı. Daha sonra ödeyemez miydi? Hayır. Bu para yerine yerleri süpürüp tuvaletleri temizleyemez miydi? Hayır. Barbara elçilikten ne yapacağını bilmez bir halde Bombay sokaklarına çıktı. Şaşkın ve çaresizdi. Hindistan'da yalnız, beş parasız ve pasaportsuz kalmak kadar ürkütücü başka bir şey yoktur. İşte bu haldeyken Hugey Courage'le tanıştı. Onunla çay içmeye gittiği kafeteryada da Charles Sobhraj'la karşılaştı.

Bu tanışmadan hemen sonra Hugey Courage hamama girip bir saat kaldıktan sonra tertemiz, pembe pembe yanaklarla çıktı. Barbara saçlarını kısa kestirip ağırbaşlı bir görünüş kazandı. Grubun en kültürlü ve görgülü kişisi Jean Dhuisme'den, Hugey'e doğru dürüst konuşmayı öğretmesi istendi. Çünkü Hugey Courage, bir tek cümlede bile Fransızca, Portekizce, Hintçe Felemenkçe sözcükleri biraraya getirerek acayip bir dil konuşuyordu. Jean Dhuisme ona, «Bu kolyenin fiyatı nedir?» ya da «Çok pahalı,» gibi basit cümlelerin nasıl söyleneceğini sabırla öğretmeye çalıştı.

İki hafta sonra bir proya yaptılar. Charles koridora çıkıp sonra kapıyı çaldı. Kırmızı tuvaleti içinde Barbara en zarif haliyle kapıyı açtı. Hugey içeri girdi. Charles buraya kadar durumdan hoşnut kaldı. Ama Hugey ağzını açıp konuşmaya başlayınca her şey mahvoldu. Adam kekeliyordu. Ne söyleyeceğini unutmuştu. Oysa, «Merhaba, nasılsınız?.. Geldiğiniz için teşekkür ederim,» gibi çok basit laflar edecekti. Charles küfretti. Hugey kötü bir aktör olmakla kalmıyor, ağzını açtığında dökülmüş dişleri ona ikinci sınıf bir boksör havası kazandırıyor.

Ucuz bir dişçi bulunarak Hugey'in eksik dişlerinin yerine takmalarının yapılması sağlandı. Hugey, «Bunlar benim canımı yakıyor,» diye şikâyet etti. Ama aldırış eden olmadı.

Hugey'den bir diplomat gibi davranması isteniliyordu. Az konuştuğu takdirde de bu izlenimi yaratabilirdi. İşe başlamak için en uygun yer tüm zengin ve ünlü turistlerin yatağı olan Tac Mahal Oteliydi. Charles otele bir göz atmak için oraya yalnız başına gitti. Ama otelin güvenlik görevlisi olduğu belli biri, onu gerekenden aşırı bir ilgiyle izleyince Charles hemen oradan toz oldu. Geçmişte Tac Mahal Otelinde bazı işler çevirmişti. Taktığı burada iyi bilinirdi. Otele dönüp avanesine Yeni Delhi'ye gideceklerini bildirdi.

Mary Ellen'le Barbara Smith uçakla önden gittiler. Üç yıldızlık Ladhi Oteline inmeleri söylenmişti. Sonra da kentin kaliteli otellerindeki kuyumcu mağazalarını gözden geçireceklerdi.

Gümüş rengi Citroen, Charles, Marie - Andre, Jean Dhuisme ve Hugey Courage'i karadan, üç gün süren yorucu bir yolculuktan sonra Delhi'ye getirdi. Mary Ellen'le Barbara Smith'in verilecek iyi haberleri vardı. Imperial Otelinde umut verici bir kuyumcu dükkânı vardı. Kızlar oraya gidip kadife kaplı tepsi-ler içindeki safirleri, yakutları incelemişlerdi. Ayrıca bir diplomat arkadaşlarının değerli taşlar almak istediğinden mağaza sahibine söz etmişlerdi.

Bunu dinleyen Charles'in keyfi bir dereceye kadar yerine geldi. Çünkü nerdeyse iflas edecek durumdaydı. Haziranın sonlarındaydılar. Yakında muson yağmurları başlayacaktı. Sıcaktan başkentin sokaklarında, caddelerinde insanlar patır patır düşüp ölüyorlardı. Marie - Andre burada birkaç günden fazla kalamayacağını Charles'a söyledi. Çünkü nerdeyse bir sinir krizi geçirmek üzereydi. «Yat dinlen biraz,» diye terslendi Charles. «Zaten başka bir işe yaramazsın.»

Hugey Courage'in de keyfi yerinde değildi. Bombay'da, bu kenti çok iyi bildiğinden diplomat rolü oynaması bir dereceye kadar kolaydı. Ama Delhi ona göre değildi. Eli ayağı korkudan buz kesiyordu. Ustelik mücevherlerden de hiç anlamazdı. Hugey'nin bir de gizli, kimsenin bilmediği bir korkusu vardı. Goa'daki karısını telefonla aramış, kadın canlı canlı gömülen biri gibi kıyametleri koparmıştı. Çocuklar açtı, plajdaki kafeter-

ya iflas etmek üzereydi, vergi tahsildarları onu hiç rahat bırakmıyorlardı. Eğer Hugey bir an önce dönmezse Belçika Konso-soluğuna başvuracaktı. Gerekirse Indra Gandhi'ye. Hugey Courage birkaç gün daha kara kara düşündü. Diplomat elbise-lerini giyerek aynanın karşısında prova yaptı. Ama her seferin-de kendini daha da kötü hissediyordu. Bu işi başaramayaca-ğından emindi.

Bir sabah Marie - Andre, Charles'a, Kanada'daki ailesini araması gerektiğini söyledi. Babası kalbinden rahatsızdı. Onun nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu. O sırada Charles'ın işi vardı, onu telefon kulübesine götürmezdi. Ama Kanadalı ka-dın yalvarıp yakardı. Sonunda Charles ona göz kulak olması için Hugey'i görevlendirdi. Kadının telefonda olur olmaz bir şey söylememesi için dikkatli olacaktı.

Marie - Andre telefon kulübesinin içinde, Kanada'yla bağ-lantı kurmaya çalışırken Hugey dışarda durdu. O da evini ara-yıp aramamak konusunda kararsızdı. Sonra gözüne Marie - Andre'nin ona çalınıp kaybolmaması için teslim ettiği çantası ilişti. O an Hugey kararını verdi. Diplomat rolü oynayamaz, mü-cevher hırsızlığında rol alamazdı. Ama karısının yanına Goa'ya dönebilmek için paraya ihtiyacı vardı. Marie - Andre'nin içinde nakit 150 dolar, dört pasaport, bir altın zincirle saatin bulun-duğu çantasını kaparak kaçtı. Diğerlerinin bu saatte kentte, turist avına çıktıklarını bildiğinden Lodhi Oteline gitti... Düşün-düğü gibi odalarında kimse yoktu. Bulabildiği her şeyi bir va-lize doldurdu: Birkaç dolar, bir kamera, bir radyo ve buna ben-zer şeyler. Ve de Delhi'den kaçtı.

Delhi'den iki bin mil uzakta, evine varan Hugey karısına sarıldı. Ama kadın geri çekilip onun yüzüne okkalı bir tokat indirdi. Ve de Hugey'in takma dişleri takırdayarak yerlere ya-yıldı. Uzun bir zamandan beri ilk kez Bay ve Bayan Hugey Co-urage birlikte kahkahalarla güldüler.

Eşyalarının çalınmasından çok aldatılmasına sinirlenen Charles yumruğunu otel odasının duvarına indirerek, «Ama bana ihtiyacı vardı.» diye bağırdı. Hugey'e çeşitli dillerde küfür etti. Sonra Jean Dhuisme'i yanına alarak Hugey'i yakalamak için Goa'nın yolunu tuttu. Ne var ki, Hugey evinin nerede olduğunu, adresini ona fazla açıklamamıştı. Charles onu iki gün boşu boşuna aradıktan sonra Delhi'ye döndü. Öfkeden aklını kaçırarak durumdaydı. Hugey'in takma dişleri, diplomat elbiseleri, yolculuk masrafları için 3.000 dolar harcamıştı. Pek az parası kalmıştı.

Charles Goa'dan ayrılır ayrılmaz Hugey'e birinin onu aradığı haberi geldi. Hugey sonsuza dek saklanamayacağını biliyordu. Bir gün Charles dönecek, onu karanlıkta enseleyecekti. Hugey birkaç gün kara kara düşündükten sonra bir kayalığın üzerine oturup bir mektup yazdı. Sonra dua ederek mektubu postaladı.

Interpol insanın aklında çeşitli çağrışımlar yapan bir kuruluştur. Aslında bu konuda pek çok hataya düşülür. Evet, Interpol uluslararası tek polis örgütüdür. Ama bir postaneden daha fazla bir şey değildir. Kuruluşun St. Cloud'daki binası dışardan bakanlar için bahçesi çiçeklerle bezenmiş sıradan bir yapıdır. Tek dikkati çeken yani çatısındaki anten ormanıdır. Bir haber birkaç saniye içinde dünyanın dört bir yanına ulaştırılma olanağına sahiptir. Ama Interpol hiçbir güce sahip değildir. Yani polis gücüne. Tutuklama yapamaz, kuşkulu kişileri sorguya çekemez, ne de trençkotlu ajanlarının dünyanın dört bir yanında dolaşmaya hakları vardır. Yalnızca maaşları ödenen birkaç detektifi bulunur.

İşte bu detektiflerden biri 1976 Mayısının bir öğleden sonrasında masasında Bangkok'tan gelen bir yığın telgraf buldu.

Paul Delsart tecrübeli, görmüş geçirmiş bir detektifti. Yaptığı ilk iş Bangkok'un haklarında tutuklama kararı çıkarmış olduğu kişilerin kimliklerini bildirmek oldu. Her ülkeye, Tayland'dakilere benzer, faili bulunmamış cinayetlerin olup olmadığını sordu. Sonra «Alain Gauthier» adını Interpol kimlik bilgisayarına verdi. Bilgisayar isteğe uyarak dünyada bu adla bilinen iki üç kişinin olduğunu bildirdi. Ama hiçbirisi de Tayland polisinin aradığı kişiye fizik yapı, yaş, milliyet ya da çalışma stili konusunda benzemiyordu.

Ondan sonraki birkaç gün içinde Hong Kong, Katmandu, Yeni Delhi, Karaşi gibi kentlerden telgraflar, teleksler geldi. Bunlar öylesine çoktu ki, Delsart şaşırmişti. «Çalışmaya başladığımda sanki her gün yeni bir cinayet işleniyor gibiydi,» diye bir süre sonra anımsayacaktı. «Konu insanı çıldırtacak nitelikteydi. İnanılmaz derecede karışık. Alain Gauthier'i mi, Henri-cus Bintanja'yı mı, Larrie DuParr'ı mı, Robert Granier'i mi, yoksa Eric d'Amour'u mu aradığımızı bilemiyorduk. Ya da hepsini arıyorduk. Sanki uluslararası bir cinayet şebekesi kurulmuştu.»

Müfettiş Delsart hazırlayacağı raporun kusursuz olmasını istiyordu. Çeyrek yüzyıl suçlularla, katillerle uğraştıktan sonra onların çalışma yöntemleri üzerinde ayrıntılı bilgi edinmişti. Kafasında hatırı sayılır bir indeks vardı. Ayaklarını masasının üzerine dayayarak sarı renkli not defterine kişisel olarak tanıdığı, «uyuşturucu ve soygun» konusunda uzman sabıkalarının listesini çıkardı. Sonra eğer ad Asyalıya benzeyen bir yüze ait değilse, üzerine bir çarpı işareti koyarak sildi. Söz konusu sahte pasaportlarla iş görmüyorsa onu da listeden çıkarıyordu. Sonunda kâğıdın üzerinde yarım düzine kadar ad kaldı. Delsart listeyi yarım gün inceledi. Yalnızca bir tek ad verilen özelliklere uygun düşüyordu. Bangkok'tan ısrarla, acilen istenilen «Alain Gauthier»nin bu kişi olması gerekirdi. Delsart kalkıp bir dosyanın getirilmesini sekreterinden istedi. Dosya masasının üstüne konduğu andan itibaren de kuşkularının gerçekleştiğini hissetmeye başladı.

Dosyayı okuduğundaysa kesinlikle emin oldu. Interpol bu adam için 1973'de bir «ARANIYOR» emri çıkarmıştı. Kuşkulanı-

lan kişi genellikle kurbanlarının kimliğini kullanıyordu. Asya-
lıydı. Genel olarak Asya'da faaliyet gösteriyordu. Gerçek adı
Hotchand Bhawnani Gurmukh Sobhraj'dı. Ne yazık ki, müfettiş
Delsart dünyayı alarına geçirecek kadar kendinden emin de-
đildi. Bir iki gün daha beklemeye, araştırmaya karar verdi. Ta-
rih 1 Temmuz 1976'ydı.

Charles'la Jean Dhuisme boş yere Hugey Courage'i arar-
larken, kızlar da Delhi'de dolaşıyorlardı. Charles'in emirlerine
uyarak havaalanı lobilerinde, otellerde dişlerine uygun turist-
ler arıyorlardı. Bir turist danışma bürosundan 1 Temmuz sı-
ralarında Delhi'ye bir Fransız turist grubunun geleceğini öğren-
diler. Altmış kadar erkek ve kadın. Charles haberi aldığında,
Barbara Smith'in anımsadığına göre, yüzü bir meşale gibi pı-
rıl pırıl aydınlanmıştı.

Paraya gereksinmesi olan biri için bu, onun eline bir ban-
kanın kasasının anahtarını teslim etmek gibi bir şeydi. Ama ne-
 yazık ki, Charles'in işinde bile, para kazanmak için para har-
camak gerekiyordu. Grubun yeni giysilere, satacak değerli taş-
lara gereksinmesi vardı. Odenmesi gereken otel faturaları, ye-
mek faturaları olacaktı. Fransız turistlerinin karşısına görkem-
li bir biçimde çıkmalıydılar. Yoksa Charles'a, kendilerine cam
parçaları satmaya çalışan bir sokak dolandırıcısı gözüyle ba-
karlardı.

Grup hiçbir otelde bir günden fazla kalmıyordu. Haziranın
sonlarında sahte adlarla lüks Ranjit Oteline yerleştiler. Charles
altmış kişilik Fransız turist topluluğunun karşısına çıkmazdan
nce bir soyguna daha girişmek istiyordu. Kurban da Jean-
Luc Solomon adında tek başına dolaşan, yirmi beş otuz yaş-
larında bir Fransızdı. Charles, Mary Ellen'le Barbara Smith'i bu
işle görevlendirmişti. Kızlar otelin barında genç adamı avula-
rının içine aldılar. Solomon haziran ayının son gecesinde bir
kolunda bir sarışın, diğerinde esmer bir güzelle bir lokantada
yemek yeme fikrinden pek hoşlanmıştı. Charles da onların za-
rif, cömert patronları olacaktı. Lokantada Charles çeşitli ba-
haratlarla pişirilmiş tavuk yemeği ısmarladı. Yemek geldiğinde
Solomon'unkine ustaca ilâç koydu. Fransızın gecesini çok geç-

meden kararmaya başladı. Gece yarısına doğru da kendinden geçmiş bir halde oteline götürüldü. Oysa Solomon geceyi kızlardan birinin kollarında geçirmeyi düşünmüştü.

Jean - Luc Solomon iki sabah sonra oda hizmetçisi tarafından bulundu. Zavallı cırılçıplak, odasının balkonunda yere uzanmış, can çekişiyordu. Bir hastaneye kaldırıldı. Güneş batarken de öldü.

Şimdi Charles'in çevireceğini söylediği iş için parası vardı. Arkadaşlarını alelacele Citroen'e bindirerek Agra'nın yolunu tuttu. Altmış Fransız turisti nerdeyse Tac Mahal otelinin önünde boy göstereceklerdi. Hiçbirisi de kaderin onlara bambaşka bir oyun oynayacağını bilmiyordu.

Hindistan'da efsanevi bir üne sahip bulunan N. Tuli'nin bürosundaki telefon çaldı. N. Tuli, Delhi Cinayet Masası şefiydi. Telefonda Kanada Elçiliğinden bir arkadaşıyla konuşuyordu. Adam Goa'dan çok acayip bir mektup almıştı. «İnan ki bir şey anlamadım,» dedi Kanadalı görevli. «Ama bu mektubu senin görmek isteyeceğini düşündüm.»

«Lütfen yolla,» dedi Tuli.

Hugey Courage o kendine özgü Felemenkçe, Fransızca, Hintçe, Portekizce karışımı diliyle yazmıştı mektubu ama verdiği bilgiler oldukça tedirgen ediciydi. Kendini Charles ve Şirketi'nden temize çıkarmak çabasıyla Kanada Elçiliğine, uluslararası bir hırsızlık şebekesinin bir Delhi kuyumcusunu, bunu bunu başaramadığı takdirde bir bankayı soymaya hazırlandığını haber veriyordu. Hugey mektubunu neden Kanada Elçiliğine yolladığını asla açıklamıyordu. Ama yazdıkları amacına ulaştı... Fazlasıyla hem de. N. Tuli, diğer polis arkadaşları gibi her gün böyle yüzlercesinin geldiği mektupları bir kenara atma eğiliminde değildi. Bu mektubu yazanla görüşmesi gerektiği kanısındaydı. Öte yandan Interpol'den Tayland'da işlenen cinayetlerle ilgili telgraflar da almıştı ama o sırada bu mektupla bu telgraflar arasında bir ilişki kuramadı. Hiç olmazsa bilinçli olarak.

Tuli diğer bütün işlerini bir kenara bırakarak uçağa atlayıp Goa'ya gitti. Onun için zaman çok önemliydi. «Hindistan'ın

Şerlok Holmes»i adını öğleden sonraları uyku çekerek kazanmamıştı.

Dünyanın neresinde olursa olsun Tuli'nin bir polis olduğu ilk bakışta anlaşılırdı. Bir polise benzer, bir polis gibi konuşur, bir polis gibi hareket ederdi. Başlarına türban takanların, saçlarını omuzlarına kadar uzatanların ülkesinde o ak düşmüş saçlarını kısacık kestirir, sokaklarda pijamalarla dolaşanların kentinde o parlak kareli spor ceket giyerdi. Elli yaşlarında olmasına karşın ince yapılı, güçlü ve sevimli bir insandı. Hep gülümserdi. Ama bu gülümseyişi, ne yazık ki, inandırıcı değildi. Ağzı gülerdi ama koyu kahverengi gözlerindeki buz gibi ifade asla kaybolmazdı.

Hugey Couraga kapısını açıp da karşısında Hindistan'ın en ünlü polisini görünce hiç de sevinmedi. Önce kimliğini, mektubu yazanın kendisi olduğunu reddetti. Hasta olduğunu ileri sürüp Tuli'yle konuşmaya yanaşmadı.

Tuli, «Korkma,» dedi tatlı bir sesle. «O mektubu yazmakla çok iyi ettin... Gel, seninle bir yürüyüş yapalım.» Hugey razı oldu. Muson mevsimi başlamak üzereydi. Gün gri renkli ve rutubetliydi. Güzelim sahil ve okyanus terkedilmişti. İki gün Tuli'yle Hugey birlikte dolaşarak konuştular. Birbirlerine ısınıp güvenmeye çalışıyorlardı. Tuli, Hugey'in Marie - Andre'nin çantasını çaldığı için hırsızlıkla suçlanıp tutuklanmaktan çekindiğini anlıyordu.

«Bir hırsızın malını çalmaktan başka hatalı hiçbir harekette bulunmadın,» dedi Tuli ona. «Bunun için de seni ayıplayacak değilim.»

Hugey ona inanmazlıkla baktı. Tuli, «Önce başını nasıl bir derde soktuğunun farkında değildin,» diye konuşmasını sürdürdü. «Ama anlayınca kaçtın. En doğru harekette bulundun. Şimdi bana bu insanlardan biraz daha söz eder misin?»

Hugey'in korktuğu bir şey daha vardı. Karısıyla çocuklarının başı derde girsin istemiyordu. «Alain Gauthier'in» Goa'ya dönüp onu, belki de ailesini öldürmeye kalkışacağından kuşkulanıyordu. Tuli hemen tehlike atlatılıncaya dek polisin Courage ailesine göz kulak olacağına söz verdi. «Bana inanmanı istiyorum, Hugey,» dedi. «Bana güven. Her insanın hayatında

birine güvenmek zorunda kalacağı bir an vardır.»

Oykü Hügey'in dudaklarından sel gibi akmaya başladı. Tuli'ye, bir sokak serserisi olmaktan çıkarılıp nasıl bir diplomat yapılmaya çalışıldığından, kızların nasıl müşterileri baştan çıkarmaya çalıştıklarına kadar her şeyi anlattı. Alain Gauthier'in onlara nasıl babalık etmeye çalıştığını söyledi. «Kendisini herkesin sevmesini istiyordu,» dedi. «Ama onun aynı zamanda bizi kötü duruma düşürmek istediğini anlayınca kaçtım.»

Tuli, Hügey'den grubun resimlerini aldı. Bunlara Charles'la Marie - Andre'ninkiler de dahildi. Bombay'a gelince bu resimleri büyüttüp kentin bütün büyük otellerine dağıttı. «Eğer bu kişilerden biri otelinizde görülürse, gece ya da gündüz, bana hemen bildirin,» diye emretti. Delhi'deki bürosuna dönünce de resimlerin kopyalarını Hindistan'ın tüm otellerine yolladı. O sırada Tuli aradığı kişilerin birkaç blok ötedeki bir otelde yeni avlar peşinde koştuklarını bilmiyordu. Hindistanlılara özgü bir kadercilikle Tuli'nin tüm bildiği yakında bu kişilerle karşılaşacağıydı. Karma'ydı bu. Yalnızca bir zaman meselesi.

Delhi'deki Vikram Otelinin bambu panjurları, sandalyeleri, tembel tembel dönen tavan vantilatörleri, ciyak ciyak renkli çiçekleriyle Kuzey Afrika'yı anımsatan bir havası vardır. Kentin lüks otellerinden biri sayılmaz ama temizliğinden, sürekli akan musluklarından ileri gelen bir avantaja sahiptir. Bu yüzden de grup halindeki turistler çoğunlukla Vikram Oteline getirilirler. 5 Temmuz 1976 öğleden sonrasında otelin salonu altmış kadar Fransız erkek ve kadınıyla doluydu. Çoğu mühendislik üzerine doktora yapan üniversite öğrencileri, zeki, kültürlü, çalışkan, orta sınıf aile çocuklarıydı. Kıtın kıtın biriktirdikleri paraları durup oturmazdan önce dünyayı görmeye çıkmışlardı.

Aralarında hemen hemen hepsinin de ilgisini çeken genç, yardımsever, Tac Mahal'in bahçelerinde tanıştıkları biri vardı. Adam birden yanlarına gelmiş, onlarla ahbap olmuştu. Sonra Agra'nın en iyi lokantasına gitmiş, diğerlerinden daha ucuz hediyelik eşya satan bir dükkândan alışveriş etmişlerdi. Adının «Daniel Chaumet» olduğunu söyleyen bu kişi onlara yardım etmişti. Vatandaşlarıyla buluşmaktan büyük mutluluk duyduğu

nu, burada onlara en iyi biçimde evsahipliği etmek istediğini anlatmıştı.

Gerçekten de yararlı olmuştu onlara. «Daniel Chaumet» Fransızlardan birkaçının Agra'dan değerli taşlar satın aldıklarını öğrenince bunları görmek istemiş, taşların hem kalitesini, hem de fiyatlarını beğenmemiş, onları alışveriş ettikleri dükkâna götürerek paralarını geri almalarını sağlamıştı. Öğrencilerden biri, «Tac Mahal'i görmek ve Daniel Chaumet'le tanışmak çok iyi oldu,» dedi.

Daniel Chaumet onlara kene gibi yapıştı. Hele onun gözleri kamaştırarak güzellikte iki de kız arkadaşı olması durumunu daha da sağlamlaştırdı. Kızlar eğlenceli, öğrencilerle romantik günler yaşamaya hevesliydi. İki günden sonra birbirlerini bütün bir yaşam boyu tanıyormuş gibi olmuşlardı.

Şimdi Fransız turistler Delhi'de, Hindistan'daki son günlerini geçiriyorlardı. Sabaha karşı saat ikide uçakla Bangkok'a gideceklerdi. O uzun, yağmurlu günde Chaumet yeni arkadaşlarıyla konuşuyordu. Konu, Uzakdoğu'da bir insanın yakalanabileceği hastalıklardı. Chaumet'in ağzından tüyler ürpertici öyküler dökülüyor, tanıdığı bazı Avrupalıların nasıl müzmin dizanteri hastalığına tutulduklarını, bundan ömürlerinin sonuna kadar kurtulamadıklarını anlatıyordu. Yanındaki arkadaşı ve iş ortağı Jean Mare başını sallayarak onun anlattıklarını onaylıyordu. Jean Mare'in hüzünlü bakışları, incecik bir bıyığı vardı. Gümüş rengi bir Citroen araba kullanıyordu.

Günün sonunda turist grubu, «Veda Kokteyl Partisi ve Geleneksel Hint Yemekleri» için Vikram Otelinin özel yemek salonunda toplandıklarında, Daniel Chaumet grubun şefi olan Ribaud adlı kişiyi konuşmak için bir kenara çekti. Acaba Ribaud, Tayland'da çıkan dizanteri salgınını duymuş muydu? Hayır ama gruptakiler bu konuda bilgiliydiler. Üstelik Fransa'daki doktorlar gerekli ilâçları da vermişlerdi.

«Bu kadarı yeterli değil,» diye Chaumet onu uyardı. Ribaud'a, bağırsak hastalıklarını önleyici ilâçlarından onlara verip veremeyeceğini sordu. Ribaud da Doğuda sık sık yolculuklara çıkmıştı. Hastalıklar konusunda tecrübeliydi. Kendisi Cha-

umet'in ilâçlarından istemiyordu ama diğerleri arzu ederlerse içebilirlerdi. İnanılmaz bir şeydi bu, ama Chaumet ilâçlarından içecek yirmi Fransız turist buldu. Sevgili arkadaşları Chaumet'in verdiği hapları hemen oracıkta içtiler. Jean Mare, asıl adıyla Jean Dhuisme, Chaumet'e yardım ediyordu.

Şimdi gece olmuş, yemek sona ermişti. Charles sinirli sinirli salondakilere baktı. Tur şefi herkesin odasına çıkıp eşyalarını kontrol etmesini, gece yarısından sonraki uçak yolculuğu için her şeyin hazır olmasını istedi. Charles da ona katıldı. Hemen yakınında oturanlara uçak saatine kadar bir parça uzanıp dinlenmelerinin yerinde olacağını da belirtti. Ne de olsa Hindistan gümrük ve pasaport kontrolü bir hayli yorucu ve sıkıcı olacaktı.

Oysa kimse yatmak istemiyordu. Charles'in önerisi kahkahalarla geri çevrildi. Şaraplar içilmeye başlandı. İçlerinden biri gitar çalıyor, gülünüp eğleniliyordu.

Charles bu sırada panik içinde kıvranıyor olmalıydı. Çünkü ilâçların etkisini ne zaman göstermeye başlayacağını biliyordu. İlâçlarından içen yirmi kişiyi salondan çıkarıp odalarına gitmeleri için ikna etmeliydi! Sonra her birinin odasına uğrayacak, onlarla özel olarak vedalaşacaktı. Ayağa kalkıp esnedi. «Herkesin bir parça uyuması şart,» dedi. Kurbanlarını asansöre doğru yöneltmeye çalıştı.

Turistlerden biri, «Daha çok erken,» dedi. «Gece henüz başladı!»

Bunu gergin, kaygı verici birkaç dakika izledi. Sonra kadınlardan biri bir feryat kopardı. Yanında oturan bir turist öne, şarap bardağının üzerine devrilmişti. Bir ikincisi oturduğu yerden yavaş yavaş, kendinden geçerek yere kaydı. İnsanlar kussmaya başladılar. Bir an kimse ne olduğunu anlayamadı. Birisi yere yuvarlanırken masanın örtüsüne tutundu. Tabaklar, bardaklar dökülüp çevresine yayıldı. Birisi, «Hepsi de ölüyor!» diye bağırdı. «Müdürü çağırın!»

Tur müdürünün karısı dizlerinin üzerine çökerek yere düşenlere yardımcı olmaya çalıştı. «Zehir!» diye bağırdı. «Katiller!» Tur müdürü salona gelip de manzarayı görünce ellerini dehşet-

le yüzüne götürdü. Sonra birisi bağırdı. Bu kişi yalnızca Daniel Chaumet'in ilâçlarından içenlerin kendilerinden geçtiklerine dikkat etmişti. Sağlıklı olanlar Chaumet'i yakalamışlar, ellerini kollarını bağlamaya çalışıyorlardı. Chaumet onlardan kurtulup salonun içinde deli gibi koşmaya başladı. Peşinden gelenleri karate vuruşlarıyla safdışı bırakıyor, sonra yine kapının yolunu bulmaya çalışıyordu. Uç Fransız sonunda onun üzerine atılıp bacaklarından yakaladılar. Diğerleri gelip üzerine oturdular. Bu kargaşalık içinde Jean Dhuisme aklını kullanarak salondan çıkmış, Citroen'e atlayıp tekerleklerden gacırtılar çıkara çıkara kaçmıştı.

Polis geldiğinde, Charles'i güçlü kuvvetli Fransız turistler tarafından bir sandalyeye bağlı buldular. Avazı çıktığı kadar tehditler, küfürler savuruyordu.

39

Tuli cinayet masası şubesinin gece nöbetçilerinden birinin telefonuyla yatağından fırladı. «Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim,» dedi memur. «Ama Vikram Otelinde acayip bir şeyler dönüyor.» Akşam yemeğinden sonra dikkati çekecek sayıda Fransız turisti bayılmış, cankurtaran arabalarıyla hastaneye taşınmışlardı. Otel yönetimi kuşku çekici davranışları olan bir Fransız'ı yakalamıştı. Acaba bu olay Tuli'nin aradığı kişilerle ilgili olabilir miydi? Tuli gözlerini ovuşturup uykusunu açmaya çalışarak, «Olabilir,» dedi. «Geliyorum.»

Vikram Otelinde Tuli fırtınadan sonraki sessizlikle karşılaştı. Hastalananlar gitmişlerdi. Hepsinin de midesi yıkanmış, kimsenin ölmeyeceği ortaya çıkmıştı. Tanrıya şükürler olsun ki, odalarında değil, başkalarının yanında bayılmışlardı. Diğerleri lobide küçük gruplar halinde toplanmışlar, hâlâ olanlardan bir şey anlamıyorlardı. Perişan otel yöneticisi Tuli'yi küçük bir odaya aldı. Daha önce ona tuttukları kişinin öfkeden patlamak üzere olduğunu söylemişti.

Gerçekten de Daniel Chaumet'in yüzü öfkeden mosmor

olmuştu. «Korkunç bir hata bu,» dedi Tuli kendini tanıttınca. «Beni hemen serbest bırakmanızı istiyorum. Yoksa başınız derde girecektir,... Ben bir Fransız vatandaşıyım... İleri gelen bir işadamıyım... Bu otel ve Delhi polisi aleyhine tazminat davası açacağım.»

Tuli tehdidi anladığını belirtecek biçimde başını salladı ama bir süre hiç konuşmadı. Karşısındaki genç adamı dikkatle inceledi. Sonra, «Bana bu gece burada olanları anlatır mısınız?» diye kibar bir tavırla sordu.

«Kim bilir? Otel idaresi herhalde bayat ya da zehirli yemek verdi onlara. Arkadaşlarımdan çoğu hastalanıp bayıldı.»

Tuli yanına gelen tur müdürünü dışarı çağırarak acayip bir soru sordu. Bu adamla birlikte güzel kadınlar da var mıydı? Adam başını olumsuz anlamda salladı. Ama Tuli aynı soruyu hastalanan turistlere sorunca, yanıt «evet» oldu. Kızlar vardı. Üç tane. Ama onlar Agra'da Chaumet'in yanındaydılar. Bu gece otele gelmemişlerdi. Kızlar hayat dolu, neşeli, dosttular.

«Ah,» dedi Tuli. «Siz bu adamla Agra'da mı tanıştınız? Gruptan değil mi o?»

«Hayır, değil,» diye atıldı tur müdürü, «Mösyö Chaumet Agra'da aramıza karıştı. Onu herkes sevdi. İçimizden birçoğuna değerli taşlar konusunda yardımcı oldu.»

Değerli taşlar! Tuli hızla dönüp odaya girdi. Daniel Chaumet'e soruşturma için karakola gidilmesinin gerekli olduğunu söyledi.

«Gitmem,» dedi şık giyimli Fransız. Gözleri ateş püskürüyordu.

Tuli omuz silkerek boylu poslu iki Hindistanlı polise işaret etti. Onlar çılgına dönen Fransız'ı koltuklarının altından tutarak otelden çıkardılar.

Jean Dühisme Citroen'i arka sokaktaki gizli bir garaja park ederek kızların kaldığı otele yürüyerek döndü. Vakit gece yarısıydı. Vikram Otelindeki acı komediyi onlara anlattı. Anlatırken de olaylar gülünç bir hava kazandı. Özellikle Charles'in ilaç içirdiği turistleri yalnız başlarına bayılsınlar diye odalarına çıkarmaya kandırdığı sahnede, iki kız kıkır kıkır gülmeye başladılar.

Ama Marie - Andre dehşet içindeydi. Charles neredeydi şimdi?

Dhuisme bilmiyordu. Olayın sonucunu öğrenmek için beklememişti. Kaygılanmıyordu da. Charles daha güç durum-lardan kolayca kurtulmasını bilmişti. Yine paçayı kurtaracaktı.

Marie - Andre, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu. Dördü-nün birden ancak on dolarları vardı. Kanadalı kadının tutundu-ğu dal birden kopmuştu. Artık yuvarlanıyordu. Ağlamaya başla-dı. Mary Ellen onu omuzlarından tutup şiddetle sarsarak sert bir dille, «Kes sesini,» dedi. «Bu gece yatıp uyuyacağız. Ne ya-pacağımıza yarın karar veririz.»

Çeyrek yüzyıllık meslek hayatında Tuli karşısında oturan öfkeli adam gibi birini görmemişti. Bu ilk gece, gece yarısından güneş doğana kadar süren gösteri akıl alacak gibi değildi. Tu-li birkaç kez büyük bir hata işlediği sanısına kapıldı. Belki de yanlış kişiyi tutuklamıştı. Belki de Fransız Elçiliği yarın sabah olanca diplomatik gücüyle üstüne saldıracaktı. Charles'ın dav-ranırları öylesine inandırıcıydı. İlk birkaç saat hiç konuşmadan, yüzü öfkeden çarpılmış bir halde oturdu. Sonra Fransızca ola-rak Fransız Elçiliğine haber verilip bir tercüman yollanmasını, bu ciddi hatanın bir an önce düzeltilmesini istedi.

Tuli ona inanmıyordu. «Sizin de benim kadar İngilizce bil-diğinizden eminim, Bay Chaumet,» dedi. «Eğer bilmiyorsanız, uygun bir tercüman bulmamız günler sürecektir.»

Tehdit etkisini gösterdi. «Evet, İngilizce biliyorum,» diye atıldı Chaumet. «Biraz.»

O uzun gece boyunca Charles tehdit, öfke dolu tiradını sürdürdü. Kimliğinin kesinlikle tesbit edilmesi için Paris'e telg-raf çekilmesini istedi. Paris iş çevrelerinde yakından tanınan bir ithalat ihracatçı olduğunda ısrar etti. Hindistan'a ülkenin e-konomisini zenginleştirecek, işsizlere iş sağlayacak bir yatırım-da bulunmak için gelmişti. İşte burada barbarların elindeydi. Paris'teki bir kadın dergisinin yazarları müdürünün adını attı ortaya. «Onu arayın,» dedi. «Harcamaları ben karşılarım.» Sonra bir avukat istedi.

«Tüm istekleriniz yerine getirilecektir, Bay Chaumet,» de-di Tuli. Peki, pasaportu neredeydi Bay Chaumet'in?

Charles şaşırır gibi olduysa da kendini çabuk toparladı. Belki de Vikram Otelindeki karışıklıkta kaybolmuştu. O aptal tur müdürüne sorsunlardı.

Peki, Daniel Chaumet nerede kalıyordu? Hangi otelde?

«Bu aşağılık soruları yanıtlamayı reddediyorum,» dedi Charles. Kollarını kavuşturup gözlerini kapadı. Sanki trans halindeymiş gibi vücudunu dimdik tuttu.

Diğer üç polis görevlisi büroya girip çıkıyor, elde ettikleri bilgileri Tuli'ye iletiyorlardı. Turistlerin çoğu hastanede tedavi görmüş, taburcu edilmişlerdi. Ölen yoktu.

«Bu insanlara neden zarar vermek isteyeyim?» diye atıldı Charles. «Onlar Fransız. Benim dostlarım. Fransızlar birbirlerine bağlıdır.»

Tuli onun siyah timsah derisi çantasını karıştırdı. Çantada çeşitli renk ve şekillerde birkaç hap vardı. «Bunlar nedir?» diye sordu.

«İlâç. İnsanın Hindistan gibi yerde yanında ilâç olmadan dolaşması için deli olması gerekir.»

«Monique kim?» diye Tuli hemen atıldı.

Charles ona boş boş baktı. Hiç bilmiyordu.

«Agra'da yanında Monique adında bir kız vardı. Bunu biliyoruz. İki kız daha olduğunu da biliyoruz.»

«Pekçok kadın tanırım ben. Hepsinin adını hatırlayamam ya.»

Charles'in her soruya verilecek bir yanıtı vardı. Hem de anında. Hiç tutuklanmış mıydı? «Elbette hayır. Size söyledim ya, ben saygıdeğer bir işadımıyım. İşlediğim tek hata bu barbarlar ülkesine gelmek oldu. Sizi temin ederim ki, Delhi polisi bana yaptıklarına pişman olacak. Indra Gandhi'ye kadar çıkacağım!»

Şafak sökerken Tuli yiyecek getirtti. Charles baharatlı sebze köftelerine, pilav ve **nan**'a baktıktan sonra elinin tersiyle hepsini yere devirdi. Kendisine Oberoi Otelinden ya da Fransız Elçiliğinden yemek getirilmesini istedi. Midesi çöp teneke-si değildi.

Sabahın 7'sinde Tuli elini tiksintiyle sallayarak Charles'in bir hücreye kilitlenmesini istedi. Interpol'den gelen telgrafları incelemek istiyordu. Eğer parmak izi almaya hakkı olsa durum

aydınlığa çıkardı. Ama Hindistan'da parmak izi çncak tutuklu kişinin suçu belli olursa alınabilirdi. İnanılmaz bir şeydi ama Charles Hindistan'da hiçbir suçtan hüküm giymemişti. Hügey Courage'ın verdiği fotoğraf da Charles'i gerektiği gibi tanıtmıyordu. Benziyordu o kadar.

Tuli telgrafları gözden geçirirken, polisler Delhi'nin otellerine yayılmışlar, Agra'da Daniel Chaumet'in yanında görülen kızlara benzer turistleri arıyorlardı. Kolay iş değildi bu. Çünkü yüzlerce otel, öğrenci pansiyonları ve konukevleri vardı. Havadalanları ve tren istasyonları kent dışına çıkan turistleri gözleyen sivil polislerle dolmuştu.

Mary Ellen yönetimi ele alıp grubu Connaught Cricle yakınındaki üçüncü sınıf bir otele götürdü. Avustralyalı kız kimşenin yerinden kıpırdamamasını, Charles'in ne yapıp edip onlara haber yollayacağını söylüyordu. Marie - Andre itiraz etti buna. Uluslararası telefon idaresine gidip Kanada'yla konuşması gerekiyordu. Babası ölüyordu. «Bir yere kıpırdama, canına okurum,» diye Mary Ellen bir tehdit savurdu.

«O halde beni öldür,» diyerek Marie - Andre hissetmediği bir cesaretle odadan çıktı. Mary Ellen de blöf yapmıştı. İki kadın da kaygılanıyorlardı. Telefon idaresinde Marie - Andre kızkardeşi Denis'i ödemeli aradı. Ve de numaranın bağlanması için bütün gün bekledi. Sonunda onunla konuşmaya başladığında sesinin titrememesi için elinden geleni yaptı. Denise'den kendisini Hindistan'dan çıkarması için ne mümkünse yapmasını yakardı. Başı ciddi biçimde dertteydi ama masumdu. Hiçbir suçu yoktu. Oysa Denise onun anlattığından fazlasını biliyordu. Birkaç gün önce Kanada gazetelerinde çıkan bir haberde Monique Leclerc adında Quebec'li bir hastabakıcı kadının cinayet suçundan Asya'da arandığı yazılmıştı. Denise o gün dosdoğru eve koşarak gazeteleri babasının eline geçmeden yoketmek istemişti. Ama Augustine biliyordu. Evindeki telefon gün boyunca durmadan çalmıştı. Kanada Kraliyet Atlı Polisinden bile aramışlardı. Neler oluyordu? Marie - Andre onun en saygılı, uslu kızıydı. Bir karıncayı bile incitmemişti.

Okyanuslar arası telefonda Marie - Andre kız kardeşinden eski erkek arkadaşı Bernard'ı, onu bu karışık işin içinden kur-

tarması için yollamasını yakardı. Denise'in daha iyi bir fikri vardı. Marie Andre neden Delhi'deki Kanada Elçiliğine gitmiyordu? Onlara gerçeği söyleyip sığınma hakkı istemesi yeterliydi.

«Gidemem,» dedi Marie - Andre. «Çok korkuyorum. Lütfen Bernard'ı yolla.» Doğuya ilk yolculuklarında ona eşlik eden dazlak kafalı muhasebecinin yardımına koşacağından emindi Marie - Andre. Denise elinden geleni yapacağına söz verdi. Son anda hatlar karışmış, iki taraf da söylenenleri anlayamamıştı. Marie - Andre telefonu çaresizlikle kapadı.

Ertesi gün kızlarla Jean Dhuisme ne var ne yok satmaya karar verdiler. Para bulmaları gerekiyordu. Charles'in bavulunda birkaç radyo ve fotoğraf makinesi vardı. Bunları sattılar. Giysilerini de. Ayakkabıları da. Ama yalnızca 800 rupi toparlayabildiler. 100 dolar bile değildi bu. Sonra Mary Ellen hep birlikte Oberoi Otele gitmelerini önerdi. Acil durumlarda böyle yapımlarını Charles her zaman söylemez miydi?

Delhi'nin en lüks otelinde üç genç kadınla, Jean Dhuisme havuzun başında güneşte yanan hosteslerin, uçak personelinin arasına karışarak oturdular. Marie - Andre gelip gidenleri dikkatle izliyordu. Sonra bir sandviç ısmarladı. Ama lokmaları yutamadı. Sandviçi masanın üzerine bırakıp onu daha sonra yemek için nasıl yanında götürebileceğini düşünürken, iki karga süzülerek gelip ekmeği kaptılar. Marie - Andre otelden koşarak çıktı.

Ertesi gün Marie - Andre on saat bekledikten sonra Denise'le tekrar konuştu. Kız kardeşinin iyi haberleri vardı. Bernard ona yardım etmek için ilk uçakla Hindistan'a hareket edecekti. 7 Temmuzda Delhi'ye inecek olan uçakta yer ayırtmaya çalışıyordu. Yarın! Marie - Andre'ye gelişini bildiren bir mektup yollayacaktı. Kanadalı kadın gözleri mutluluk gözyaşlarıyla dolu, yakında her şeyin yoluna gireceğini düşünerek telefonu kapadı.

Ama âdet olduğu üzere yarın asla olmadığı gibi, Bernard'dan da haber gelmedi. Günü hem havaalanını, hem de postaneyi arayıp, Bernard'ı bekleyerek geçirdikten sonra umutsuzluk içinde üçüncü sınıf otele döndü. Danışma masasında kendini tanıtip adına yollanmış bir haber olup olmadığını sonra. Merdi-

venlere doğru yürürken, iki adam yolunu kestiler. Birisi, «Monique?» diye sordu. Marie - Andre başını olumsuz anlamda sallayıp onların arasından geçmek istedi. Diğer adam kimlik kartını gösterdi. Bunlar Tuli'nin adamlarıydı. Kelepçeler kadının bileklerine geçti. Birkaç dakika sonra otele Mary Ellen girdi ve tutuklandı. İkisi de itiraz edip sinirlenmişlerdi ama onları dinleyen olmadı. 7 Temmuz günü ikisi de tutuklanmış, Charles'in sorguya çekildiği aynı polis binasına getirilmişlerdi.

O gece polis Citroen arabasını kontrol etmeye giden Jean Dhuisme'i de yakaladı. Gece yarısından birkaç dakika sonra esmer İngiliz kızı Wheels diskoteğinin tuvaletinden döndüğünde, masasında iki polis memurunun oturduğunu gördü. İkisi de nazik ve terbiyeliydiler. Barbara onların görevlerinin ne olduğunu öğrendiğinde bir kahkaha attı. Tuvalette sözü bile edilmeyecek miktarda esrar çekmişti, bu yüzden tutuklandığını sanıyordu... Hırsızlık, ve cinayetten değil.

Charles'in sorgusunun altıncı gününde, «Suç ortaklarını yakaladık,» dedi Tuli.

«Benim suç ortaklarım yok,» dedi Charles hemen. Soğukkanlılığını hiç yitirmemişti. Çok sakindi. Üzerinde hâlâ tutuklanıp karakola getirildiği akşamki kıyafet vardı. Tuli onun bunca baskı altında geçen bir haftadan sonra bile nasıl böylesine şık görünebildiğine şaşıyordu. Bazen Charles öylesine sinirleniyordu ki, başını duvarlara vuruyor, kelepçeli elleriyle yüzünü tırmalıyordu. Tuli böylesine inandırıcı biçimde rol yapabilen başka birine rastlamamıştı. Tuli'nin tüm dikkatini üzerinde topluyor, onu âdeta büyülüyordu.

Aynı zamanda üzüyordu da.

Tecrübeli bir polis şefi olmasına karşın, Tuli'nin sorgulamada uyguladığı hiçbir yöntem sonuç vermemişti. Hâlâ adının Daniel Chaumet olduğunda ısrar eden Charles'i arkadaşlarının onu suçlayıcı ifadeler verdiğinin söylenmesi de etkilemedi. Tuli'ye inanmazlıkla bakarak, «O halde buraya getirin de beni yüzüme karşı suçlasınlar,» dedi. Böyle bir şey Tuli'nin elbette işine gelmezdi. Charles'in bakışları ya da işaretleriyle kızları ürkütüp susturacağından emindi.

Kadınlarla Jean Dhuisme cinayet masası bölümünün çe-

şitli odalarında kalıyorlardı. Tuli hastanede hastalarını ziyaret eden bir doktor gibi sırayla hepsine uğruyordu. Marie - Andre'nin en azından Charles kadar inatçı ve katı olduğunu hemen anlamıştı. İlk saatlerdeki korku ve ürküntüsünü üzerinden atmış, acımasız, saldırgan bir tutum içine girmiş, Kanada Elçiliğinin durumdan haberdar edilmesini, kendisine bir avukat yol-lamalarını istemişti. Tuli ona Hindistan'da bir sanığın polis so-ruşturması sırasında avukat tutmaya hakkı olmadığını belirtin-ce de, «Böylesine ilkel bir ülkeden başka bir şey beklenemezdi zaten. Ama birisi bu yaptıklarının bedelini çok pahalı ödeyecek,» demişti.

Jean Dhuisme de susuyordu ama Tuli onun gruptaki en önemsiz kişi olduğunu anlamıştı. En etkilenen kişiler Mary Ellen'le Barbara Smith'di. İki kız daha hapse atılır atılmaz ağ-layıp dövünmeye başlamışlardı. Sorguya çekildikleri sırada da titriyor, mideleri bulanıyordu.

Dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir polis gibi Tu-li de duvarı tümüyle çöktürecek bir kırık, gevşek kiremit arı-yordu. Bu genç kadınların kolayca eğilip büküleceklerini umu-yordu. Bu yüzden de Mary Ellen'le Barbara Smith'in aynı oda-ya kapatılmalarını istedi. Beşinci gün Tuli Hindistan'da soruş-turmaya yardımcı olacak bir sanığa tanınacak haklardan genel olarak söz etti onlara. Daha güçlü olduğunu sandığı Avustral-yalı kız titremeye başladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Polis ba-baca bir tavırla ona hasta olup olmadığını sordu. Çok nazik, anlayışlı bir tutum içindeydi. Mary Ellen başını sallayıp masa-nın kenarına dayandı. Tuli elini şefkatle onun omzuna koydu. «Neden bana her şeyi anlatmıyorsun?» dedi. «İçini dökersen kendini daha iyi hissedersin.» Mary Ellen başını kaldırdı. «Pek-âlâ,» dedi. «Ben de onlardan biriyim. Biz aradığınız kişileriz...»

Şimdi Tuli dikkatini Barbara'ya çevirmişti. Kız başını ne-şeyle sallayarak, «Bir ifade verip altını imzalamamı ister mi-siniz?» dedi. Tuli başını salladı. Sekreterin gelmesini istedi.

İki kızın bülbül gibi şakıdıkları Marie - Andre'ye iletili. Ma-ry Ellen'le Barbara Smith'in, Delhi'deki soygunlardan, Ranjit Otelindeki odasının balkonunda can çekişirken bulunan Jean - Luc Solomon'un ölümüne kadar her şeyi anlattıkları açıklandı.

«Saçma,» dedi Kanadalı kadın. Eğer polis bunlara inanı-

yorsa, başka herhangi bir şeye de inanabilirdi. Yanında bir avukat istediğini, masum olduğunu yineledi. Sonra susup Tuli'nin penceresinden uzaklara, yeni güne başlamak için uyanan Delhi'ye, gri renkli bulutların kentin üstüne nasıl çöktüğüne baktı. Sonra, «Peki,» dedi.

«Efendim?» diye atıldı Tuli.

«Her şeyin bittiğine çok memnunum,» diye başladı Marie - Andre. «Kaçmaktan öyle yorulmuş ki...» Sonra otuz iki sayfa - lık ayrıntılı bilgi verdi: Kanada'daki hayatından başlayıp, Kaş - mir'in romantik göllerinde Charles Sobhraj'la karşılaşmasına, birlikte Asya ve Avrupa arasında nasıl gidip geldiklerine ka - dar her şeyi anlattı. ama işlenen suçlara katılmadığını da be - lirtti. Yalnızca parasızlıktan, elinden pasaportu alındığı için Charles Sobhraj'ın yanından ayrılamadığını açıkladı.

Başka bir odada Daniel Chaumet vardı. Ve de bu adam kızlar karşısına geçip onu suçladıkları zaman bile kılını kıpır - datmadı. Tuli bıkmış, yorulmuştu artık. Karşısında oturan bu küstah adamdan on günlük soruşturma boyunca hiçbir şey el - de edememişti. Duvar sapasağlam duruyordu. İlk günkü gibi. «Eğer aradığınız kişi olsaydım,» dedi Charles. «Şimdiye dek çoktan her şeyi itiraf ederdim.» Böylesine bir baskıya ancak suçsuz bir insan dayanabilirdi.

Onuncu günün sonunda Tuli aklını kaçırarak raddelere gelmiş bulunuyordu. Diğerlerinin yazılı ifadelerini almaktan memnundu. Ama köpekbalığı havuzda kılına bile zarar gelme - den yüzüyordu.

Yorucu bir günün gecesinde Tuli sorgulamayı sürdürmek için bürosuna girdi. Charles'i konuşturabilmek için yumuşak davranmaktan, karşısındakine iltifat edip onu gururlandırmak - tan başka her şeyi yapmıştı. Şimdi sesi nazik, yumuşaktı. Ya - kındaki bir lüks otelden yemek getirtmişti. Charles bunu mem - nuniyetle kabullenip yemeğe koyuldu. Tuli onun gücüne, da - yanıklılığına hayran olduğunu söyledi. Charles onun bu tutumu - na önce şaşırdı ama sonra kendini koyverdi. Şimdi dostça, çok eski iki tanıdık gibi konuşmaya başlamışlardı. Tuli ona ço - cukları olup olmadığını sordu. Charles sevinçle cebinden Shubra'nın fotoğrafını çıkarıp uzattı. «Çok güzel bir kızın var,» dedi Tuli. Gerçeği söylüyordu. «Sana benziyor.» Tuli de ona ka -

rısından sözetti. Bir iki saat içinde Tuli polis olmaktan çıkmış, bir baba kılığına bürünmüştü.

Ve de **bu tutumu** onu amacına ulaştırdı.

Tuli engeli aşır çeşitli serserilikten sonra evine dönmüş bir çocukmuş gibi kolunu Charles'in omzuna attığında, genç adamın yaşamı boyunca aradığı, istediği baba kimliğine bürünmüştü. Charles'in güvendiği biri olmuştu. Itaat edeceği biri. Charles Hindistan'ın en ünlü polisinin yüzüne baktı. Ve her şeyi anlatmaya başladı.

«Tebrik ederim,» dedi. «Hindistan'da tutuklanacağımı aklımın ucuna bile getirmemiştim. Böylesine zeki olabileceğinizi düşünmemiştim.»

Tuli kurduğu dostluğu bozmaktan korkarak, «Anlat, evlat,» dedi tatlı bir sesle. «Kendini çok daha iyi hissedeceksin.»

Charles uzanan eli tutarak başını salladı.

40

Paris'teki Interpol binasında Tuli tarafından acele bir telgraf çekildi. Haber dünyanın dört bir ucundaki polis örgütlerine bildirildi. Bangkok'ta Herman Knippenberg gittiği balık avından dönmüştü. Günün en büyük uskumrusunu yakaladığı için keyfine diyecek yoktu. Düşünü yapıp çıktığında telefonun çok daha parlak bir avın haberiyle çaldığını duydu.

«Yaşasın!» diye Herman Almanya'ya ailesini ziyarete gitmiş olan karısı Angela'ya telgraf çekti. «Delhi'de hepsi yakalandı. Yaşasın! Yaşasın!» Sonra Herman kendisinden beklenmeyecek bir biçimde olayı kutladı. O ve Hareket Komitesi Üyeleri Üçüncü Şişe Fransız şampanyasından sonra kendilerini dağıttılar.

Paris'te Felix d'Escogne gazete manşetini hüzünle okuduktan sonra bunu kesip on yıl önce Poissy Cezaevinde bir deri bir kemik, ürkek, iri kulaklı genci tanıdığı ilk günden tutmaya başladığı, şimdi bir hayli kabark olan dosyanın içine yerleştirdi. Korkunç bir yitklik, harcanmışlık duygusuyla doluydu.

Marsilya'da, Charles Sobhraj'ın en azından on iki cinayet işlemekle suçlandığı yazılı olan gazeteyi okuyan Song şaşkınlık

içinde ağıladı. Kocasına kutsal bir yeri ziyaret etmesi gerektiğini söyledi. Otobüsle Fransa'yı baştan başa geçip Lourdes'e geldi. Bernadette Sourbirous'un beyazlı bir kadının hayalini gördüğünü söylediği, bunu 1862'de Vatikan'ın da onayladığı yerde, Song dizleri üzerinde hastaların, bastonlu topal kişilerin, sedyeyile taşınanların arasından sürünerek mucizelerin gerçekleştirdiği buz gibi suların kıyısında durdu. Song'un kendi bedeni için bir isteği yoktu. «Siegneur,» diye yakardı. «Eğer oğlum bu korkunç ölümlerden gerçekten sorumluyorsa onu sen yargıla. Eğer onu suçlu bulursan, şimdi cennetine al. Oğlumun hayatına bir celladın son vermesine müsaade etme...»

Tutuklular ifadelerini tamamladıktan sonra Tuli onları eski, siyah bir otobüsle Tihar Cezaevine yolladı. Charles zincire vurulmuş, sıkı güvenlik önlemleri içindeydi. Şimdi Tuli ulusal bir kahraman olmuştu. Paris'ten, Bangkok'tan, New York'tan sürekli telefonla aranıyordu. Gazetecilerin soruları genellikle şunlardı:

S. Charles Sobhraj suçunu itiraf etti mi?

C. Birkaç kurbanına ilaç içirdiğini itiraf etti. Ama cinayet işlemediğinde inat ediyor. Eğer cinayet işlenmişse bunların suçunun Ajay Cowdhury'e yüklenmesi gerektiğini ileri sürüyor.

S. Ajay Cowdhury nerede?

C. Bilmiyoruz. Marie-Andre 'Leclerc ifadesinde, onu Charles'ın Malezya'da öldürüp oraya gömdüğünü söyledi.

S. Çete Bangkok'ta tutuklanmasından sonra kaçıp Avrupa'ya gitti. Peki neden geri Asya'ya döndüler?

C. Charles Sobhraj hırslı bir insan. İçinde bir şey onu katil yaptı. İnsan kan kokusu alınca dönüp bir parça daha koklamak ister. Üstelik Charles bir avcıydı da. Bir avcı daima avına sessizce, ona hissetmeden yaklaşır. Onun en sevdiği av yeri Asya'ydı.

S. Bu adam böylesine uzun bir zaman yakalanmadan nasıl çalıştı?

C. Yakalandı. Hem de sık sık. Ama her seferinde de kaçıp kurtulmasını bildi. Zeki, dinamik bir kişiliği var... Son derecede de inandırıcı olabiliyor. Gerçek kimliğini asla kullanmadı. Yanın-

da daima bir sahte pasaport oldu. Görünüşünü de pasaporttaki resme göre değiştirmekte ustaydı. Suyu onun kadar karıştırıp bulandıran başka bir insanla karşılaşmadım. Hayret verici bir kişiliğe sahip.

Tutuklanmak için Hindistan'da böylesine kötü bir zaman seçilemezdi.

Muhalliflerinin onun başbakan seçilmesini engellemeye kalkışmalarına sinirlenen Indra Gandhi dünyanın en büyük demokrasisini diktatörlüğe çevirmek için beklenmedik bir adım atmıştır. Benzeri görülmemiş bir davranıştı bu. Gandhi'nin «yıkıcı ve bozucu» diye nitelendirdiği güçler, aslında bir grup yarıgıcılardan, avukatlardan, rakip siyaset adamlarından oluşan siyasi düşmanları susturulacaktı. Gandhi hükümeti basını kısıtlayan, başbakana düşman kişilerin geniş çapta tutuklanması olacağını veren yasalar çıkardı. Ülkeyi bir korku dalgası kaplamıştı. Polis gece yarıları kapıları çalıyor, önemli, ileri gelen kadın ve erkekleri gecelikleriyle alıp hapse atıyordu. Cezaevleri tıka basa dolmaya başlamıştı. Bütün bu önlemler İçişlerinde Güvenlik Sağlama MISA adı altında toplanıyordu.

MISA tüm tutuklulara, kafalarında siyasi en küçük bir fikir olmayanlara bile uygulanıyordu. Charles'la suç ortakları gibi. Bu, cinayet işlemekle suçlanan iki erkek ve üç kadının kefalet hakkı tanınmadan, iki yıl mahkemeleri görülmeden, en korkunç koşullar altında cezaevinde kalmaları anlamına geliyordu.

Hindistan basınının «Uluslararası Katiller» diye adlandırdığı beş kişi Tihar Cezaevinin kalın, çirkin duvarları gerisinde de olaylar çıkardı.

Marie-Andre artık evi olacak hücreye kondu. MISA'ya göre bir 'C' sınıfı mahkûm sayıldığından en acımasız, en katı şartlar altında yaşayacak, hayatta kalmasını ancak sağlayacak cezaevindeki yemekten başka hiçbir şeye hakkı olmayacaktı. Bir bütün gün için bir **chapati** (ince bir dilim ekmek), yakıcı ağustos güneşinde çabucak ekşiyen yarım bardak süt, bir kap da **dal** (mercimek çorbası) veriliyordu. Radyo, yatak, kalem, kağıt, yemek pişirmek için kap kaçak, en önemlisi de ziyaretçi kabul etmesi yasaklanmıştı. Kanada'dan gelen mektuplar atılcısa bile eline haftalar sonra veriliyordu. Üzerine örttüğü lime lime

çarşaf bit pire yuvası haline gelmişti. Gözüpek fareler ortalıkta dolaşüyor, gelip yeni konuğu inceliyorlardı. Cezaevindeki ilk gününde Kanada Konsolosluğundan bir görevli gelip ona yapabilecekleri fazla bir şey olmadığını bildirmişti.

«Beni bu cehennemden çıkaramaz mısınız?» diye yakardı Marie-Andre.

Görevli başını olumsuz anlamda salladı. Kanada cezaevleri de bundan daha iyi durumda değildi.

«Bilmiyorum. Hiç cezaevinde bulunmadım ki. Bir karşılaştırma yapamam.»

Kilise araya girip onu 'C' grubundan 'B'ye alınacağına söz verdi ama kolay olmayacaktı. Sabırlı olması, beklemesi gerekiyordu. Marie-Andre hücrenin bir köşesine çömelip oturdu. Duvarlar çevresinde sirkteki bir dönmedolap gibi dönüyordu. İki sevice kadın içeri girip koluna dokunmaya çalıştılar. Çıplak ve aç çocuklar ondan ağlayarak yiyecek istediler. Anneleri gülüyor, hayvanat bahçesine yeni gelmiş bir hayvanmış gibi «beyaz kadını» inceliyorlardı. Üç yüz kadın mahkûmun içinde yalnızca üç Avrupalı kadın vardı. İlk gece Marie-Andre'nin gözünü uyku tutmadı. Bir başka bölüme kapatılmış olan suçlu deli kadınların feryatları kulaklarında çınlıyor, ne kadar zaman sonra onlara katılacağını düşünüyordu.

Marie-Andre'nin tersine Charles çevresine hemen uyum sağladı. Hapisane hayatına alışık olmasından ötürüydü bu. Aslında bir hücreye tek başına kapatılmıştı ama ne yapıp edip kendini «C» grubuna aldırıldı. Şimdi iki Pakistanlıyla birlikte kalıyordu. Sonra kulaktan kulağa gelen haberlerden Vietnamlı Tete'nin de Tihar'da olduğunu öğrendi. Charles bir gardiyanı kandırarak Tete'nin koğuşuna getirilmesini sağladı. Birbirlerini yıllardan beri tanıyorlardı. Paris ve Hong Kong'da birlikte çalıştıkları olmuştu. Tete ince, kemikli yüzü, kısık gözleri ve yer yer dişsiz ağızla korkunç bir görünüşe sahipti. Tihar'a Charles Sobhraj'a benzerliği yüzünden atılmıştı. Charles'in tutuklanmasından birkaç hafta önce polis onu sokakta yakalamış, aranan dört kişiden biri olduğunu iddia etmişti. Tete birkaç gün gerçek kimliğini kanıtlamaya çalışmış, sonunda polis onu sahte pasaport kullanmaktan suçlayarak Tihar'a atmıştı.

Tete, Charles Sobhraj'ın zincire vurulmuş bir durumda hücrelerine götürüldüğünü gördüğünde ilk tepkisi öfkelenmek oldu. «Orospu çocuğu,» diye tısladı. «Beni senin yüzünden buraya attılar. Beni sen sandılar.» Oysa biraraya geldiklerinde güldüler. Birbirlerinin sırtına vurarak buranın da üstesinden geleceklerini konuştular.

Yanlarına iki Kanadalı da gelince, Tihar'ın en olağanüstü hücresi onlarınki oldu. Birkaç gün içinde Charles hem cezaevi içinde, hem de dışında bir yardım şebekesi kurmuştu. Ona yiyecek getiriyor, ayak işlerini görüyor, avukatlarla temasa geçiyor, aslında en aşağı sınıftan mahkûma tanınmayan haklardan yararlanıyordu Charles. Marie-Andre'nin öğrendiğine göre radyo yasaktı. Kesinlikle. Ama Charles'ın üç tane radyosu vardı. Bir de stereo teybi. Her gün birkaç yumurta, sayısız süt kutusu, soğan, patates geliyordu Charles'ın hücrelerine. Hele etyemez bir ülke olan Hindistan'da ona taze kesilmiş tavuk getirilmesi inanılmaz bir şeydi. Özellikle Tihar'da böyle bir şey akıl almazdı. Kalem kâğıt bile elde etti. Charles.

Kanadalı gençlerden Pierre adındaki tıknaz yapılı, çiftçi çocuğu hücre arkadaşının istediğini elde etme konusundaki yeteneklerine şaşıırıyordu. Pierre'le arkadaşı Rob, Delhi Havaalanında 550 dolarlık toz morfin kaçırırken yakalanmışlardı. «Burası Hindistan,» dedi Charles. «Parayla her şey satın alınır... Zaten ülke bu yüzden asla adam olmayacak. Kokuşmuşluk köylerden başlayıp en yüksek mevkilere kadar ulaşır.»

Pierre, peki Charles parayı nerden buluyor, diye merak etti. Mahkûmlar Tihar'ın kapısından girerlerken neleri var neleri yok görevlilere teslim ediyorlardı.

Charles gülümsedi ama bir şey söylemedi. Yalnızca Tete biliyordu. Eski dostunun bir sabah elini ağzına sokup küçücük, parlak bir mavi taş çıkardığını görmüştü. Charles ona ağzında altı sekiz karatlık safir ve yakutun gizli olduğunu söylemişti. Eğer tehlike ya da beklenmedik bir arama olursa bunları hemen yutabilir, sonra da kakasının içinden arayıp çıkarabilirdi. Charles arada sırada çay, yumurta ve bir tavuk budunu Marie-Andre'ye versinler diye kadınlar bölümüne de yolluyordu. Davayla ilgili ilk duruşmada, yüzlerce duruşmanın bir tanesiydi bu, Charles yargıca Marie-Andre'nin suçlu olmadığını söylemiş, «O

bir aşk kurbanıdır,» demişti. «Başka hiçbir suçla suçlanmaması gerekir.» Ama yargıç onun bu sözlerine aldırmış bile etmedi.

Mary Ellen'le Barbara Smith yazdıkları itiraf yüzünden «B» sınıfına dahil olmuşlardı. Marie-Andre'ninkinden çok daha rahat bir hayat yaşıyorlardı. Kanadalı kadınla konuşmaları yasaklanmıştı ama arada sırada birbirlerini ziyaret ediyorlardı.

Başlangıçta aralarında bir dereceye kadar bir dayanışma vardı. Ne de olsa üçü de aynı korkunç durumdaydı. Ama günler haftaları, haftalar ayları izleyip de durumlar, Hindistan'ın çok yavaş ilerleyen adalet mekanizması ve MISA'nın kısıtlamaları yüzünden bir türü bir karara bağlanamayınca, kadınların arasında sert bir anlaşmazlık ve düşmanlık doğdu. Marie-Andre, Mary Ellen Eather'i, «Benden daha uzun boylu ve güçlü olduğundan hücreme gelip başımı duvarlara vurdu,» diyerek Tihar yetkililerine şikâyet etti. «Tutuklanıp cezaevine atılmalarından beni suçladı. Bir daha sefere 'korkunç yüzümü', tırnaklarıyla parçalayacağını söyledi. Şansım varmış ki, yakında bulunan bir gardiyan feryatlarımı duyup yardımına koştu. Mary'i güçlükle hücremden çıkardılar. Çok korkuyorum. Öyle yalnızım ki...»

Bunun üzerine Mary Ellen'le Barbara Smith, tüm kadın bölümünü onun bir katil, tehlikeli bir insan olduğunu ileri sürerek Marie-Andre aleyhine çevirdiler. «Herkes bana sanki bir düşmanmışım gibi bakıyor,» diye yakındı. «Geceleri biri beni öldürecek diye gözüme uyku girmiyor.»

Yetkililer tarafından sorguya çekilen iki kız bu suçlamaları reddettiler. «O aklını kaçırmış,» dediler. «Bizim derdimiz keňdimize yeter. Onunla uğraşacak zamanımız yok.» Durumu öğrendiğinde Tuli kadınlara özel olarak dikkat edilmesini emretti. Bu davada Mary Ellen'le Barbara Smith'e güveniyordu. Her şey onlara bağlıydı.

17 Eylül 1976 günü, tutuklanmalarından hemen hemen iki ay sonra Charles, Marie-Andre ve Jean Dhuisme Delhi'deki bir sulh yargıcının önüne çıkartılarak herbirine 3.000 dolarlık kefalet tanındığı bildirildi. Ama yalnızca bir formaliteydi bu. Indra Gandhi ülkeyi böyle sert yasa ve kurallar altında tuttuğu süre-

ce hiçbir tutuklu kefaletle tahliye edilemezdi. Üstelik Hindistanlılar sanıkların ülkelerinde yakalanmasından da gurur duyuyorlardı.

Kısa oturum sırasında en ilginç olay haftalardan beri ilk kez karşılaştığı Charles'ı görünce, Marie-Andre'nin feryadı oldu. Charles'ın yalnızca ellerine kelepçe takılmakla kalmamış ayaklarına da pranga konmuştu. Sakal da bırakmıştı. Marie-Andre'ye gülümsedikten sonra yargıçtan yaşam koşullarının iyileştirilmesi ricasında bulundu. Ama Marie-Andre gözyaşları içinde onun sözünü keserek, «Onunla bir daha asla konuşmak istemiyorum,» dedi. «Birlikte olduğumuz bir yıl boyunca bana sorunlardan başka bir şey vermedi. Böyle bir duruma düşeceğimi rüyamda görsem inanmazdım. Onunla geçirdiğim yıl, Tihar'daki yaşadığım cehennem hayatından daha kötüydü.»

Bir Bangkok gazetesinin muhabiri Marie-Andre'ye cinayet işlediği hakkındaki suçlamalara bir diyeceği olup olmadığını sordu. «Aleyhimde söyleyecekleri tek şey Charles Sobhraj'ın yanında bulunduğumdur,» dedi Kanadalı kadın. «Başka hiçbir suçum yok.»

Oysa başkalarının karşısında bir Marie-Andre, bir de özel yaşamındaki Marie-Andre vardı. Hücresinin yalnızlığında uzun, sayfalar dolusu mektuplar yazıyor, bunları erkekler bölümündeki Charles'a iletliyordu. Mektuplar kişiliğini, duygularını ortaya koyması bakımından olduğu kadar aşığına nasıl bir gözle baktığı konusunda da son derece aydınlatıcıydı. Charles Sobhraj'ı gerçekten hâlâ seviyordu.

Merhaba sevgilim,

Uzun mektubunu tekrar tekrar okudum... Birçok noktada seninle aynı kanıdayım. Durmadan ağlayıp haykırmam konusundaki yakınmana gelince, bunun farkındayım. Ama eskiden bundan da daha yüksek sesle haykırsaydım, belki de şimdi Tihar'da olmazdım. Sinirlerimin çok gergin olduğunu anladığımı sanıyorum. Süresini bilmediğim bir zaman burada kalacağım... Suçsuz olduğum halde.

Galip gelmek, yenmek eğilimine sahip olduğumu söylüyor-sun. Evet, haklısın. Tüm kadınlarda olduğu gibi ben de tanıştığım kişiler tarafından beğenilmek, sevilmek isteği çok güçlü... Ama sen tüm kadınların sana âşık olmalarını istiyorsun...

Bangkok'taki kadınları anımsıyor musun? Onları baştan çıkarmak için elinden geleni yapmıştın. Birlikte tanıdığımız her kadını elde etmeye çalıştın. Doğu'nun tüm ülkelerinde kadınların var. Bunu bilmeyen kalmadı.

Ben yasalara karşı gelen biri değilim. Bunu sen de biliyorsun... Sen psikolojik ilkeleri anlayabilirsin ama bunları bilmek başka, onlara uyarak yaşamak başka şeydir. Senin insanlara saygın yok. İnsanlar senin için, senin isteklerine, senin iradene hizmet edecek varlıklar olmaktan öteye geçmiyor... Sen yalnızca kendini düşünüyorsun, başka hiçbir şeyi değil... Birlikte geçirdiğimiz ilk haftayı anımsıyor musun? Ne istediğim, neye gereksinme duyduğuma asla anlayış göstermemiştin... Yalnızca bilgisizliğimden, kabalığımdan, aşağılık bir kişi olduğumdan yakınıp durdun. Sen «psikolojini» Katoliklerin dinlerini yaşadıkları gibi yaşıyorsun. Katolikler dinlerinin tüm kurallarını ezbere bilirler ama günlük yaşamlarına uygulamazlar... Evli kadınlarla asla yatmadığını söylüyorsun. Belki doğrudur bu. Ama bir yıl içinde üç kadının kalbini kırıp paramparça ettin: May'in, Suzy'nin ve benim kalplerimizi hiçe saydın... Hiç kimseyi mutlu etmedin. Seni sevenlere ıstıraptan başka bir şey vermedin... Aşkla oyun oynadın. Sonra da bizi ihtiyacın olmayan bir pачava gibi fırlatıp attın...

Mektubumu burada kesiyorum. Eğer sen ıstırap çekiyorsan, benim ıstırabım seninkinden de güçlü oluyor. Bir zamanlar seni sevdiğim bir gerçek ve hâlâ da seviyorum ama artık gözlerim açıldı...

Beni korkutuyorsun... Sana mektubu yollayacak cesareti kendimde bulup bulamayacağımı bilmiyorum. Belki de yırtıp atarım. Değişmekten söz ediyorsun... Değişmesi gereken biri varsa, o da sensin... Kendini tümüyle değiştirmeli, insanlara saygı duyup göstermeyi öğrenmelisin. Bunu anladığın gün iyi bir insan olursun. Ruhunu temizlemelisin. Eski olan her şeyi at içinden. Yalnızca iyi ve güzel olanlar kalsın...

Seni seviyorum, sevgilim. Ama seninle böyle konuşabilmem için cesaret toplamam gerek...

Senin «küçük kızın.»

Tutuklular tam bir yıl duruşmalarının başlaması için Tihar Cezaevinde kaldılar. 1976 Aralığında Marie-Andre Noel'i perişan bir halde geçirdi. Kilo vermişti. Vücudu böcek ısırıkları içinde kalmış, gözleri zayıflamıştı. Kör olacağından korkuyordu. Denise, Kanada'dan sevgi ve mutluluk getirmiş, kısa bir süre kaldıktan sonra dönmüştü. Tihar yetkilileri önce iki kardeşi görüştürmeye yanaşmamış ama Marie-Andre hücrelerinde öylesine bir kızılca kıyamet koparmıştı ki, yetkililer korkmuşlar, İngilizce konuşmaları şartıyla iki kardeşi görüştürmüşlerdi.

Denise ablasının halini görünce şoke olmuştu. Marie-Andre yalnız zayıflamakla kalmamış, cildi Quebec'in soğuk kış güneşi gibi solmuş, saçları bitlerin yerleşip yuva kurmamaları için kırılmıştı. Yine eskisi gibi topallıyordu. Denise'in kollarına âdeti yığılıp kalmıştı. Birlikte ağladılar. «Neden geldin?» diye Marie-Andre kendini toparlayarak sordu. «Senin buralara kadar gelecek paran yoktur ki.»

«Geldim çünkü sen benim kardeşimsin. Seni seviyorum,» dedi Denise. «Bankaya 2.500 dolara ihtiyacım olduğunu söyledim. Bunu bana kesinlikle vermeleri gerekiyordu. Eğer yine gelmemi istersen 2.500 dolar daha borç alırım.» Marie-Andre'yi ailesinin kendini desteklediğine ikna etti. «Babam sen eve dönünceye kadar şarap içmemeye yemin etti.»

Denise'e, Marie-Andre'yle Charles'ın da bulunduğu sorgulamalardan birini dinlemesine izin verildi. Sorgulamanın yapıldığı oda çok küçüktü. Birkaç bambu aralıklı sandalye konmuştu. Eğer elinde bira tepsisiyle bir de garson kadın ortaya çıksa, burası kusursuz bir Meksika barına benzerdi. Genç bir adam olan yargıç bir başka bambu sandalyede oturuyordu. Denise, ablasının hayatını rezil eden erkeği ilk kez görüyordu. Charles Sobhraj'a hem öfkeyle, hem de büyülenmiş gibi baktı. Adam ürkütücüydü ama yine de «sevimli», «çocuksu» ve «şık» bir havası vardı. Kelepçe ve zincirlerle bile bu havasını yitirmemişti. Sorgulamadan sonra Charles ona yaklaşmayı başararak Fransızca, «Marie-Andre'nin bu gibi sorunları olması beni üzüyor,»

dedi. «Onu bu durumdan kurtarmak için çabalayacak, elimden geleni yapacağım. Bana inanın.»

Denise başını salladı. «Umarım,» dedi acı acı.

Sonra Denise Kanada'ya döndü. Yıl da sona erdi. Kızkardeşinin getirdiği duygusal cesaretlendirme de çok geçmeden etkisini yitirdi. Marie-Andre yine kendi başına kalmıştı. Çocukluğunda bir Karmalit rahibesi olmayı düşünmüştü. Şimdi kendini dualara vererek kendini bir rahibe gibi düşünmeye çalıştı. «Bütün bunların bir amacı olmalı,» dedi. «Tanrının iradesini sorgu sual edemem.»

«Ne berbat bir yer!» Bir ses Betty Davis'inkini taklit eden bir tonla bağırdı. Marie-Andre başını kaldırıp baktığında, karşısında ufak tefek, boyu bir elli bile değildi, tepeleme doldurulmuş bir bavul gibi hayat ve canlılıkla kaynayan genç bir kadın gördü. Kendini kadın gardiyanların elinden silkelenerek kurtardıktan sonra, «Tamam, buraya kadar,» dedi. «Buradan sonra yolumu biliyorum. Defolun.» Gardiyanlar gülüştüler.

Yeni mahkûm, «Benim adım Checkers,» dedi. Marie-Andre'nin vurgulu İngilizcesini duyunca hemen Fransızca konuşmaya başladı. Kanadalı kadının keyfi yerine gelmişti. Cezaevine girdiğinden beri ilk kez dilini konuşan biriyle karşılaşılıyordu.

Marie-Andre, «Buraya daha önce de girmiş miydin?» diye sordu.

«Ah, elbette şekerim,» oldu Checkers'in yanıtı. Hücrenin enini boyunu adımlamaya başlamıştı bile. Oda üç metre boyunda, iki metre eninde toprak zeminli bir yerdi. Yere oyulmuş bir çukur tuvalet görevini yerine getiriyordu. Arada sırada pis bir su fışkırtan bir de paslanmış boru vardı. Bu pis su verilen yemeklerden çok daha değerliydi. Günün hangi saatinde su geleceği de hiç belli olmazdı.

Checkers için yaşam öyküsünü anlatmak çok önemliydi. Üstelik şaşkınlık uyandıran bir öyküdü bu. Daha yirmi yaşında olmasına karşın, Cheskers yüzlerce hayat yaşamış gibiydi. Eğer anlattıklarının onda biri doğruysa Checkers, Zelda Fitzgerald'dan, İmparatoriçe Josephine'den ve Bonnie Parker'dan daha çok iş becermişti.

Checkers multimilyoner bir Virginialı ailenin kızıydı. Damcır-

larında bir damla da olsa kraliyet kanı taşıyan annesi bir Orta Avrupa güzeliydi. Checkers on yaşındayken annesiyle babası boşanmışlar, Checkers de yatılı özel okullara yollanmıştı. «On beş yaşına gelmezden önce tam altı okuldan kovuldum,» dedi Marie-Andre'ye.

Checkers'in anlattığına göre, daha on dört yaşında, hem babasının üye olduğu kulüplerde, hem de New York sokaklarında fahişelik yapmaya başlamıştı. On yedi yaşında yeterince para toplayınca da Avrupa'ya kaçmış, annesinin yanına gitmişti. O sırada bir baronla evlenmeye çalışan annesi ona ortadan yok olmasını söyleyince de Checkers tümüyle kendi başına kalmıştı. «O zamandan beri kendi kendimin efendisiyim,» dedi. «Hiç de pişman olmadım.»

Peki, nasıl oluyor da Checkers sürekli Tihar'a girip çıkıyordu? «Ben bir kaçakçıyım, şekerim,» dedi Checkers. Birkaç gün önce sutyeninin içinde sakladığı yarım kilo esrar, toz morfin ve çantasındaki gıcır gıcır 30.000 Kanada dolarıyla Delhi Havaalanında yakalanmıştı. Tihar'a geldiğinde, içerde Batılı birinin olup olmadığını sormuş, Marie-Andre'nin yıldız tutuklu olduğunu öğrenmişti.

Checkers kısa zamanda Tihar'da nasıl yaşanacağını bildiğini kanıtladı. Yüzü bir çocuğunki kadar taptaze, gözleri esrar çekmediği zamanlarda pırıl pırlıdı. Checkers kendine asla melankoliye yakalanma fırsatı vermiyordu. Anlattıklarının yarısından çoğu yalan olsa bile kız hücreye bir damla Fransız parfümü kadar tazelik ve canlılık getirmişti. Tihar'a gelişinin üzerinden yarım gün geçmemişti ki, hemen «yiyecek avına» çıktı. Çok geçmeden de bir kucak dolusu muz, bir parça acayip kokulu et ve yeşil renkte canlı bir papağanla döndü. Papağanı bitişikteki hücreye götürüp yaşlı bir Hindistanlı kadına boğdurup tüylerini yoldurdu. O gece Marie-Andre ve Checkers karınlarını bir güzel doyurdular. Checkers korkunç hücreye yumuşak ışıklar saçan bir de yarım mum bile bulmuştu. Marie-Andre uzun zaman önce yemeğe olan ilgisini bastırmayı öğrenmişti. Ama Checkers ısrar ederek ona cılız papağanın etinden yedirdi.

«Soylu kuş bizim için öldü,» dedi. «En azından ona olan saygını, etinden yiyerek göstermelisin.»

Marie-Andre oldukça iştahlı yedi.

«Bütün o insanları öldürdün mü?» diye sordu Checkers.
«Ne münasebet,» diye Kanadalı kadın başını salladı.
«İyi. Sana inanıyorum.»

Checkers her akşam esrar çekerek sızıp kalıyordu. Zaten Tihar'da bütün kadınların yaptığı buydu. Yoksa deliler bölümünden gelen feryatlardan ya da anneleriyle birlikte mahkûm edilen bebeklerin ağlamalarından uyumak olanaksızdı.

Ocak ayında Delhi'nin üzerine beklenmedik bir soğuk çöktü. Tihar'da kalın duvarlar rutubeti emdi ve tutuklular ince battaniyelere sarınarak dolaşmaya başladılar. Checkers havanın ölüm koktuğunu söyledi. Ona hücresinde ateş yakmasına izin verilmişti ama baca olmadığından ateş birkaç dakika yandıktan sonra sönüyordu. Her sabah gardiyanların bir iki parça tahta attıkları yere gidiyor, ele geçirebildiklerini alıp geliyorlardı. Bunun için erken davranmak gerekiyordu. Geç kalındığı takdirde bütün gün soğukta geçirmek zorunluluğu vardı.

Checkers ne yapıp ediyor, Tihar'ın erkekler bölümüne de geçiyordu. Çünkü ancak burada en kaliteli esrar bulunabiliyordu. Bir gün burada eski tanıdıklarından biriyle de karşılaştı: Charles Sobhraj'la. «Bir zamanlar onu başka bir adla tanımıştım,» dedi. Marie-Andre meraktan ölüyordu. Charles iyi miydi? Onu sormuş muydu? Ayaklarındaki prangalardan kurtulmayı başarmış mıydı?

«Sana sevgilerini yolladı, kaygılanmamamı söyledi,» dedi Checkers. Ama Charles'ı başka bir arkadaşına daha ayrıntılarıyla anlattı. «Orada tıpkı bir Baba gibi oturmuş, tüm Asya kıtasının yasadışı faaliyetlerini yönetmeye çalışıyor... Dışarda, dediğine göre onun için çalışan 'kişiler' varmış. Ada anladığım kadarıyla, bu kişiler onun ayak işlerini gören üç dört Fransız ser-serisinden öteye gitmiyor.»

Checkers, Marie-Andre'ye eğer MISA uygulamasa şimdi çoktan hapisten çıkarılmış olacağını söyledi. «Indra Gandhi gibi sevimli bir kadının sonunda bir Franco olacağı kimin aklına gelirdi?»

Bir gün Marie-Andre'ye, Kanadalı destekleyicilerinden gelen yüzlerce mektubun cezaevi yetkililerinde durduğu söylentisi geldi. Birisi bir MISA tutuklusunun bunları okuyamayacağı

kararını vermişti. Kanadalı kadın ağlayarak Checkers'dan bu konuda bir şeyler yapmasını istedi.

Checkers başını sallayarak onu susturdu. Biraz düşündükten sonra, «Çaresi var,» dedi. «Açlık grevi.»

«Bunun ne yararı dokunur ki?» diye meraklandı Marie-Andre.

«Ortalığı bir parça da olsa karıştırır. Basının ilgilenmesini de sağlayacağım. Hindistanlılar açlık grevlerinden çok korkarlar. Onların en ünlü silahı budur. Gandhi'yi anımsa. O yaşlı adam yalnızca yemek yemeyi reddederek koskoca Britanya'yı dize getirebildiğine göre, sen de mektuplarını alırsın.»

Marie-Andre onun bu önerisine coşkuyla katıldı. Ertesi gün de kadın gardiyana, tüm mektupları kendisine verilmediği, MISA kategorisinden çıkarılmadığı, mektup kâğıdı, kalem, haşaratları hiç olmazsa kontrol altında tutabilmek için kükürtlü sabun sağlanmadığı takdirde açlık grevini sürdüreceğini bildirdi. Gardiyan omuz silkerek gidip üstüne durumu anlattı. Kanadalı kadınla görüşmesi için tıknaz yapılı, kırk yaşlarında bir hapisane görevlisi yollandı.

Görüşme kısa sürdü. Hiçbir sonuç sağlamadı. Adam ona sağlığını tehlikeye attığını söyleyip gitti.

«Başardık,» dedi Checkers heyecanla.» Adam daha şimdiden açlık grevinin gazetelere geçeceğinden kaygılanmaya başladı bile.»

Bir Tihar mahkûmunun açlık grevi yapması zor bir iş değildir. Midesi gıdasızlıktan zaten küçülmüştür. Bu yüzden de Marie-Andre ilk günden sonra hiçbir ıstırap hissetmedi. Cezaevi yöneticileri buna, onun yemek tayinini çoğaltarak, taze meyva, haşlanmış tavuk ekleyip iştahını kabartmaya çalışarak karşılık verdiler. Ama Marie-Andre yemedi. Gardiyanlar geldiğinde Checkers'ın önerilerine uyarak yere upuzun uzanıyor, gözlerini tavana dikiyordu. Checkers gardiyanları basının bunu haber aldığı anda nasıl bir kıyamet kopacağını söyleyerek tehdit ettiği gibi, bulduğu beyaz pudrayla da Marie-Andre'nin yüzünü pudralıyor, ona ölümcül bir anlam kazandırmaya çalışıyordu.

Bir haftanın sonunda cezaevi yöneticileri durumun tehlikeye girdiğini anlayıp Marie-Andre'yi hastaneye kaldırdılar. Doktor durumunun tehlikeli olduğunu, ölebileceğini söyledi. Kadın ba-

şını salladı. Önemi yoktu. Böyle yaşamaktansa ölmesi yeğdi.

Sonunda cezaevi müdürü akıllık edip Charles'ı onunla görüştürmeye karar verdi. Charles, Marie-Andrenin halini görünce dehşete düştü. Kadının bu duruma daha fazla dayanamayacağı açıktı. İnsanın kendini bu biçimde ölüme mahkûm etmesi onun felsefesine aykırıydı. Marie-Andre'ye onu hâlâ sevdiğinden, ona bağlı olduğundan sözetti. Sonra aracı olacağını ona mektuplarının verilmesi için elinden geleni yapacağına söz verdi. Başardı da. Marie-Andre açlık grevinden vazgeçti. Verilen mektuplarını okuyarak mutlu birkaç hafta geçirdi.

Çok geçmeden de Checkers bir yakınıyla arkadaşının toplayıp kotardıkları kefalet parasıyla Tihar'dan çıktı. Soluğu Imperial Otelinde alarak altı Coca-Cola, iki peynirli sandviç ve «otelin mutfağındaki tüm ızgaraları» ismarladı. Sonra da Kanadalı kadını hapisten nasıl çıkarabileceğini düşünmeye koyuldu. Charles Sobhraj'dan tiksiniyor, onun kaç kişinin hayatını mahvettiğini de biliyordu. Aptal Kanadalı kadına acıyordu. Ve de acele etmesi gerektiğinin de farkındaydı. Çünkü Marie-Andre kindar bir tutuklu tarafından öldürülmez, gardiyanlar tarafından öldürülesiye dövülmezse bile gıdasızlıktan hapi yutacaktı.

Delhi'de birkaç hafta kalan Checkers para toplamaya çalıştı. Madras'lı bir zengine vücudunu sattı. Lizbon'da tatil yapan annesine yazarak daha sonra aile mirasından eline geçecek parayla borcunu ödeyeceğini belirtip para istedi. Buna yanıt bile alamadı.

Haftada en az bir kez sorgulamanın yapıldığı yere gidiyor, Marie-Andre'yle bir iki dakika olsun konuşmaya çalışıyordu. Charles'la ilgilendiği bile yoktu. Çünkü o her zaman başının çaresine bakmasını biliyordu.

42

Tihar'da iki yıldız tanığının Charles tarafından tehdit edildiği haberi Tuli'nin kulağına kadar geldi. Bir muhbirin söylediğine göre bebek yüzlü İngiliz kıızıyla Avustralyalı arkadaşı, ifadelerini değiştirmeleri, yoksa ölüm fermanını imzaladıkları tehditiyle korkutuluyorlardı.

Bir hayli kaygılanan Tuli hemen Tihar'ın yolunu tuttu. Barbara Smith'le Mary Ellen kısa bir süre için de olsa hücrelerinden alınıp başka bir yere götürülmelerinden ferahlık duymuşlardı. Ama konuldukları yer ölüm mahkûmlarının bölmesiydi. Onlara bunun gelecek için bir «kehanet» olmadığı söylendi. Güven verildi. Yeni yerlerindeki ilk gece Barbara, onun bir öldürücü yılanın yeniden dünyaya gelmiş şekli olduğunu iddia eden bir fanatiğin saldırısına uğradı. Karşısına getirildiklerinde Tuli kızların sinirlerinin çok gergin olduğunu hemen anladi. Tecrübeli polis onların bu acımasız hayata daha ne kadar dayanabileceklerini merak etmeye başlamıştı.

«Charles Sobhraj sizi tehdit etti mi?» diye Tuli hemen konuya girdi.

Kızlar bakiştılar. Siyah saçlı, cildi Tihar cehenneminde bile pürüzsüzlüğünü, yumuşaklığını yitirmemiş olan İngiliz kızı Barbara kıkırdadı. Hep gülüyordu zaten.

«Sanırım Charles aleyhinde neler söyleyeceğimizle pek **ilgiliyor,**» dedi. Yanında duran Mary Ellen başını düşünceli düşünceli salladı. İkisi de, kendilerine çok nazik davranmış olmasına karşın, Tuli'den korkuyorlardı. Tüm polisten korkuyorlardı. Charles Sobhraj'ın hemen her gün onlara hakkında kötü konuşmalarını uyaran notlar yolladığını söylemelerinin davalarına hiçbir yararı dokunmayacağını düşünüyorlardı.

«Umarım duruşmada Charles aleyhine tanıklık etmekten vazgeçmemişsinizdir,» dedi Tuli. Gösterdikleri ruhsal ve fiziksel cesaret için onları tebrik etti.

Barbara yine kıkır kıkır güldü. «Eğer açlıktan ölmezsem, tanıklık edeceğim,» dedi.

Sompol Suthimai suçluların Tayland'a verilmesini isteyen mektuplar yazdı Tuli'ye. Telefon etti. Ama Tayland'la Hindistan arasında suçluların iadesi üzerine bir anlaşma yoktu. Sonunda genç Sompol'un sabrı taşıtı... İlgi duyduğu kişileri daha etiyile kemiğiyle görmemişti bile... Bir uçağa atlayıp Delhi'ye geldi. Tuli onu içtenlikle karşıladı. MISA yüzünden duruşmaların bakılması yavaşlamıştı. Tutuklamaların üzerinden on ay geçmesine karşın henüz dava dosyaları hazırlanmamıştı bile. «Onları Tayland'da yargılamayı çok istiyoruz,» dedi Sompol.

Tuli başını sallayarak, «Eğer burada suçsuz bulunurlarsa onları size vereceğim,» dedi.

Tihar'da Charles'la bir görüşme ayarlandı. Ama ünlü Charles Sobhraj tam yarım saat her şeyi inkâr ederek, Sompol'a hakaretler savurarak taş gibi oturdu. «Ben kimseyi öldürmedim,» dedi. Hatta ölenleri tanıdığını bile reddetti. Sompol meraklanarak sordu. Ölenlerin kişisel eşyası onun Bangkok'taki dairesine nasıl girmişti?

Charles kılını bile kıpırdatmadı. «Hiç fikrim yok,» dedi. «Belki de biri koymuştur.»

Sompol soruyu tekrar tekrar sorduysa da raporuna geçirebileceği bir yanıt alamadı. «Tanıdığım en soğukkanlı katil,» dedi Charles için. «Kendinden son derece emin. Hiçbir şeyden korkmuyor.»

Plan basitliği içinde ustaca sayılırdı. Eğer bir muhbir Charles Sobhraj'ın kaçmaya hazırlandığını Tihar Cezaevi yetkililerine haber vermeseydi, başarıya da ulaşabilirdi. Bir sabah bir grup gardiyan Charles'ın kaldığı hücreye daldılar. Sanki nereyi arayıp, nereye bakacaklarını tam olarak biliyor gibiydiler. Charles karşı koymak istedi ama gardiyanlardan biri onu kollarından yakaladı. Diğeri de silahını boynuna dayadı.

Duvardaki bir çiviye son derece masum görünüşlü haki renkte bir gömlek asılmıştı. Bir gardiyan bunu çekip indirdi. Hücresinin bir başka köşesinde gömleğe uyan haki pantolon vardı. Sıradan görünüşlü bir iple bağlanmış bir de karton kutu. Gardiyanlar bunu da aldılar. Duvardaki bir oyuğun içinde çeşitli askeri rütbe işaretleri, hatta bir kahramanlık madalyası bile buldular. Bir başka gizli yerden bir peruk, bir sakal ve bıyık çıktı. Eğer bütün bunlar yan yana getirilse, bir asker kıyafetini az ya da çok oluştururdu. Charles Sobhraj'ın asker kılığına girip özgürlüğüne kavuşmayı planladığı ortaya çıkmıştı. Gardiyanlar kutunun içinde gerekli yerlere verilmesi düşünülen 8.000 rupiyi de bulmuşlardı. Olanları izleyen mahkûmlardan biri, «Hiç böylesine bir aramaya tanık olmamıştım,» dedi. «Eğer aradıkları bir karınca olsaydı, onu bile bulabilirdiler.»

Charles her zamanki gibi tüm suçlamaları içtenlikle reddetti. Ama hücre cezasına çarptırılmaktan kurtulamadı. Birkaç haf-

ta hücrede tek başına kaldıktan sonra da birkaç günde bir kaldığı yer değiştirilip arkadaş edinmesinin önüne geçildi. Tuli bu zekice kaçış planını duyduğunda gülümsemekten kendini alamadı. Aslında Charles'ı asker kıyafeti içinde, başı bir Sih gibi türbanlı görmek hoşuna bile gidecekti. Ama birden dehşetle titredi. Eğer Charles planını uygulamakta başarılı olsaydı en küçük gardiyandan adalet bakanına kadar pek çok kişinin kellesi yuvarlanmaya başlardı.

Sıcak Tihar'daki herkesi çarptı. Mayıs ayında tam bir hafta öğle vakitleri sıcaklık 100 dereceyi buldu. Güneşin nemli, yapışkan, tüketici, cezalandırıcı sıcaklığı insanı felce uğratiyordu. Mary Ellen'le Barbara Smith tükenmişlerdi artık. Barbara'nın kıkır kıkır gülecek hali kalmamıştı. «Yirmi yaşındayım,» dedi. «Yaşamımın bu biçimde sona ereceği aklımın ucuna bile gelmemişti.» Mary Ellen başını halsiz halsiz salladı. Vatani Avustralya'da hastabakıcıydı. Ama şimdi güneş çarpmasına karşı ne gibi önlemler alındığını anımsamıyordu bile. «Daha fazla dayanamayacağım,» dedi.

«Ben de,» diye soludu Barbara. Durumlarının ne kadar acı olduğunu konuştular. Charles Sobhraj aleyhine ifade verdikleri takdirde özgürlüğün kapılarının önlerinde alabildiğine açılacağını sanmışlardı. Oysa Tihar'da bir yıl geçmişti. Daha başka yılların da geçeceği kesindi.

Bir iki gün daha güneşin acımasızlığına, yaşamlarının cehennemine katlandılar. Barbara İngiltere'deki babasından bir mektup almış, ama bundan hiçbir teselli bulamamıştı. «Benim sevgili babam, 'ben sana dememiş miydim,' teması üzerinde dolaşmış durmuş,» dedi Mary Ellen'e. «Şu sırada ailemden beklediğim destek de buydu zaten.»

İntihar etmekten konuşmaya başladılar. Başlangıçta zaman geçirmek, vakit öldürmek için bir eğlenceydi bu. Kızların biri traş bıçağıyla bilekleri kesmekten sözetti. Tihar'da hiç kimsenin traş bıçağı yoktu. Ama parayla her şey satın alınabilirdi. Acil durumlarda kullanılmak üzere sakladıkları birkaç yüz rupileri vardı. Diğerleri çarşafı kıvrıp ip haline getirerek kendilerini asabileceklerini ileri sürdü. Mary Ellen bu fikri hemen kafasından sildi. İstiraplı olurdu böylesi. Başarıya ulaşamama olasılığı da

vardı. Sonra Barbara ortaya ilginç bir fikir attı. «Avluya çıkıp bulabildiğimiz tüm yaprakları yesek? Belki içlerinde zehirli olanı çıkar.»

«Belki de,» dedi Mary Ellen. Ama yapraklar yüzünden ölmez, şiddetli, bilinmedik bir hastalığa da yakalanabilirlerdi.

Bu noktaya kadar intihar etme konuşmaları bir eğlenceden öteye gitmemişti. Ama kendileri de farkına varmadan ölmek düşüncesi bilinç altına yerleşmeye başlamıştı. Çok geçmeden de konuyu ciddiyle tartışmaya başladılar.

Mary Ellen'e arada sırada, personel yokluğundan, cezaevi revirinde çalışma izni veriliyordu. İyi bir hastabakıcıydı o. Yavaş yavaş işini ne kadar sevdiğini de anımsamıştı. Onu Charles Sobhraj'la karşılaştıran kaderine lanetler savurarak vatanından hiç ayrılmamış olmayı diliyordu. Ama artık çok geçti.

Bir öğleden sonra Mary Ellen revirden döndüğünde, Barbarayı bir köşeye çekip fısıldayarak konuştu. Revirin ecza dolabının morfin arayan bir mahkûm tarafından kilidi kırılarak açılmıştı. Adam adım sesleri duyarak kaçmış ve gelenin Mary Ellen olduğunu görmemişti.

Mary Ellen kırık kilide bir süre bakmış, sonra bunu sanki hiç ellenmemiş gibi yerine takmıştı.

«Yani?» diye sordu Barbara.

«Yani kutuda Tihar'ın yarısını uyutacak kadar uyku ilacı var. Ne diyorsun?»

Barbara soluğunu tuttu. Şimdi dönüş yapabilir, gülerek işin içinden sıyrılabilirdi. Oyuna son verebilirdi. Ama bütün yaptığı başını olumlu anlamda sallamak oldu. Neden gözlerinin yaşlarla dolmadığına ya da dudaklarından bir itiraz sesinin yükselmediğine de şaşıtı. O akşam iki kız revire gittiler. Mary Ellen arkadaşından dışarda durup gözcülük yapmasını istedi. Planları bir avuç dolusu uyku hapi çalıp hücreye dönmek, bunları hemen yutmak, kapıları gece için kilitlemek üzere saat yedide gelen gardiyana iyi geceler dileyip yatmaktı. Şafak sökerken kapılar açıldığında onları ölmüş, kaskatı kesilmiş bulacaklardı.

Büyük bir dikkatle Mary Ellen ilaçların bulunduğu odanın kapısının tokmağına yapıştı. Çevirdi. Kilitliydi! Sessiz bir küfür savurdu. Aslında odanın bu saatte açık olması gerekirdi. Çünkü hastabakıcılar akşam ilaçlarını almaya gelirlerdi bu saatler-

de. Mary Ellen başhemşireye giderek büyük bir soğukkanlılıkla ilaç odasının anahtarını istedi. İsteme nedeni olarak da bir kadının mahkûmun hastalanan kulağının temizlenmesi gerektiğini ileri sürmüştü. Başhemşire anahtarı Mary Ellene verdi.

İlaç odasına girdikten sonra her şey yolunda gitti. İlaç dolabının kilidi, hâlâ kırık. Kimse kilidin durumunu farkedip onartmaya kalkışmamıştı. Mary Ellen elini uzatıp bir uyku şişesi alıp içindekileri, hemen hemen iki yüz hapi, bir hastabakıcı eldiveni-ne boşalttı. Derin bir soluk alıp titremesini durdurmaya çalıştı. Artık ölmek için bir yol bulmuştu.

Ama tam odadan çıkacağı sırada kapı birden açıldı. Gece nöbetçisi doktordu gelen. Mary Ellen'i tanımış, hemen de kuş-kulanmıştı. Ama **neden** ilaç odasında bulunduğunu sormadı. Çünkü Mary Ellen hemen kulak temizlemek için pamuğa ihtiyacı olduğunu anlatmıştı. Doktor da bunu kabullendi. Mary Ellen daha da ileri gitti. Acaba doktorun bu akşam bir yardımcıya gereksinmesi var mıydı? Doktor başını olumsuz anlamda salladı. Aslında buraya ilaç dolabını kontrole gelmişti. Birisi dolabın kilidinin kırıldığını bildirmişti. İlaç alınıp alınmadığına bakacaktı.

Mary Ellen, «Ben baktım,» diye atıldı. «İlaçları bir bir saydım. Hiç eksik yok.» Doktor sarışın kadına dikkatle baktı. Bu noktada en mantıklı soru, «Sen dolabın kilidinin kırıldığını nereden biliyorsun?» olmalıydı. Ama doktor böyle bir soru sormadı. Başını sallayarak Mary Ellen'in çıkıp gitmesine izin verdi.

Barbara koridorun köşesinde bekliyordu. Birlikte hücrelerine döndüler. Hücrenin kapısı açık duruyor, komşu hücrelerde kalanlar içeri girip çıkıyorlardı. Normal olarak iki kız konukseverdiler ama bu gece kimseyi istemiyor gibi bir halleri vardı. Sonra hücre kapılarının kilitlendiği saat geldi. Mary Ellen'le Barbara Smith kapılarını kilitleyen gardiyana iyi geceler dilediler. Tümüyle yalnız kalmışlardı artık. Mary Ellen arkadaşına bir avuç dolusu uyku hapi uzattı. «Üzgünüm, bunları içecek su gibi bir şeyler yok,» dedi.

Barbara haplara bakarak, «Birbirimize bir şeyler söylememiz gerekli mi?» diye sordu.

«Bilmem. 'Her şey için çok üzgünüm, görüşürüz,' nasıl?» Mary Ellen haplardan birini ağır ağır çiğnedi. Sonra bir diğerini Peşinden ağzına bir avuç dolusu attı. İlacın tadı berbattı ama

ne önemi vardı ki? Barbara arkadaşının yanına bağdaş kurup oturdu. Hapları yutmakta güçlük çekiyordu. Ama güçlkle de olsa seksen tanesini yuttu.

Mary Ellen'in acıya son vermek için indirilen öldürücü darbesi vardı. Yine hastanenin ilaç dolabından çaldığı böcek ilacı şişesini çıkardı. Pis sıvıdan içtiler.

«Kimseyi incitmedim,» diye mırıldandı Barbara.

Mary Ellen, «Biliyorum,» diye fısıldadı. Gülümseyerek elini İngiliz kızına uzattı.

«Tanrı bizi bağışlasın,» dedi Barbara.

«Bağışlayacağından eminim.» Mary Ellen'in gözkapakları ağırlaşmıştı. Ama gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Yatak kontrolü yapıldığı sırada uyanık olmaları gerekiyordu. «Hadi, acele edin,» diye yakardı. «Lütfen. Gelip bizi görün, gidin de rahat rahat ölelim.»

İkisi de veda mesajları yazmışlardı. Bunda genellikle cezaevinin insanlık dışı yaşam koşullarından yakınmışlar, masum olduklarını ileri sürmüşlerdi. Ve de şimdi Barbara notunda eksik bir nokta kaldığını anımsadı. Mesajların bulunduğu köşeye doğru sürüklene sürüklene giderek kalemi buldu. Mektup sonuna şunları karaladı: «Son Not: Charles Sobhraj Tanrının belası bir heriftir.»

Sonra bayıldı. Diğer hücrelerden birindeki aç bir çocuğun ağlamaları, deliler bölümündeki cinnet getirmiş kadınların feryatları onun serenadı oldu.

Kendini sımsıcak hissediyordu Barbara. Sanki sonunda anesi onu bulmuş, yıkayıp temizlemiş, ona sarılıp bağrına basmıştı.

43

4 Temmuz 1977 günü çocuklar, Amerika Birleşik Devletleri Elçiliğinin park yerinde kocaman bir file binip dolaştılar. Bir dönme dolap ağır ağır, bir motorla değil, Hindistan'ın küçük uşak çocuklarının çevik ayaklarıyla çevriliyordu. Sam Amca kılığındaki bir adam ortada dolaşıyor, Kraliçe Viktorya'ya layık bir orkestra askeri marşlar çalıyordu. Karanlık çöktüğünde korku

verici, kulakları sağır edici donanma fişekleri gökyüzünü renk ve dumanla doldurdu. Bayramı kutlamaya katılan Amerikalıların içinde, Hindistan'da açlıktan insanlar sapır sapır düşüp ölürken, dünyanın en zengin ülkesinin donanma fişeklerine binlerce dolar harcamasının hiç de yakışık almadığını söyleyenler de oldu.

Ama konuşmalar ne aç insanlar, ne de hayret verici bir yenilgiye uğrayan, yakında yargıç önüne çıkarılacağı söylenen Indra Gandhi üzerineydi. Sonunda, bu Amerikan Bayramında başlayan Charles Sobhraj'ın duruşmasından konuşuluyordu. Bir Amerikalı kadının, «Adamın filmlerdeki Sabu'ya benzediğini duydum,» dediği işitildi. Ama arkadaşı aynı kanıda değildi. «Gördüğüm resimde Alain Delon'a benziyordu,» diye atıldı.

Charles Sobhraj, Marie-Andre Leclerc ve Jean Dhuismein Fransız turist Jean-Luc Solomon'u öldürmek suçuyla yargılanmalarına çeşitli soruşturmalarla, sıkıntılarla geçen bir yıldan sonra başladı. Duruşmanın bir ay, belki de altı hafta içinde sonuçlanacağı kanısı vardı herkeste. Koskoca bir on iki ay sonra bile yargıç aynı kehanette bulunmayı sürdürüyordu. Oysa dava modern Hindistan tarihinin en uzunlarından biri olma niteliğini kazanmaya başlamıştı.

Davaya, Batılı bir göze göre bir karnaval niteliği taşıyan Eski Delhi'nin Tis Hazari duruşma salonlarında bakılıyordu. Çeşitli yönere düzensizce yayılan eski, büyük bir yapı olan Tis Hazari'nin öğle vaktinin yakıcı güneşinde bile karanlık olan koridorları binlerce davalı, aileleri, avukatlarıyla kaynardı. Dilenciler tahta sıralarda ya da beton yerde yatarlar, babalarının (ya da annelerinin) mahkûm edilmelerini bekleyen çıplak bebekler ağlarlar, gülerlerdi. Cılgınlığın kıyısına gelmiş insanlar ellerinde ıstırap dolu yaşam öykülerini, bürokratik hataları anlatan dosyalarıyla dolaşır, kendilerini dinleyecek birini ararlardı.

Marie-Andre Leclerc'i temsil edecek, Kanadalı avukat d'Aoust tarafından seçilmiş iki yerli avukattan biri olan S. N. Chowdhury, «İşte başlıyoruz,» diye mırıldandı. Genç, sevimli bir avukat olan Chowdhury duruşmanın bir karnavala dönüşeceğini hissediyordu. «Umarım bugün dünyanın gözü üzerimizde değildir,» dedi. «Çünkü hiç kimse adelet düzenimizin karmaşıklığını ve düzensizliğini anlayamaz. Özellikle Charles Sobhraj bu

odayı bir tiyatro sahnesi olarak kullanmayı düşündüğü sürece. Hindistan hükümeti adaletin gerektiği gibi işlemesine asla yakı., bir ilgi göstermemiştir. Onun için Parlamento çok daha önemlidir.»

Dışardan gelen bir sesle konuşmasını keserek, görkemli bir biçimde içeri giren kişiye baktı. Sonra, «Yıldız geldi,» dedi. Davalı Charles Sobhraj'dan değil de, Marie-Andre'nin savunmasında kendisine eşlik edecek Frank Anthony adlı avukattan söz ediyordu. Hindistanın en parlak, en zorba kişilerinden biri olan Anthony ince yapılı, konuşkan, pırıl pırıl bir insandı. Gözlerinin çevresi sürme çekmiş bir kadının gibi kara çizgiliydi. Frank Anthony bir yıl süren soruşturmalar sırasında konuyla hiç ilgilenmemişti. Olayın ayrıntılarını gerçekten bilmiyordu. Dava dosyasını duruşmaya gelirken arabada okumasının hiç önemi yoktu. Anthony'nin zekâsı, bilgisi her tür tartışmanın üzerindeydi. Davalı aleyhinde tanıklık eden kişilerin zayıf taraflarını anında sezip anlar, onları şaşkına çevirir, gülünç duruma düşürürdü. Hindistan'da görülen bir cinayet davasında sürprizler olmazdı. Büyük bir cinayet işlenip de tutuklamalar yapıldığında, polis ve savcı gerekli tüm bilgileri toplayıp bir dosya halinde hazırlardı. Çoğunlukla yüzlerce sayfayı bulan bu dosyada tanıkların, patolojistlerin, polislerin raporlarından değersiz dedikodulara kadar her türlü bilgi olurdu. Duruşma başladığında da iki tarafın avukatları, basın, davalılar ve dosyayı çoktan okumuş olurlardı. Charles Sobhraj da dosyanın bir kopyasını elde etmiş, dikkatle inceleyerek bazı yerlerini kırmızı kalemle işaretlemiş, yararına kullanılabilecek pek çok sayfa bulmuştu.

Savunma, davayla ilgili pek az araştırma yapar Hindistan'da. Sürpriz tanıklar, deliller bulmak için özel detektifler ender olarak tutulur. Davalının avukatları daha çok dosyada belirtilen bilgileri çürütmeye çalışırlar. İşte Anthony'nin davalıyı savunması da bu dosyadan başlardı. Küçük, sıcak, havasız duruşma odasında toplananlar enfes bir gösteriye tanık olacaklarını biliyorlardı. Charles'in avukatı, bir ara Saygon'a giderek yaşlı, ölmek üzere olan Terzi Sobhraj'la görüşen Rupinder Singh, «Mahkemenin üç başı var,» dedi. «Bunlar yargıç, savunma ve davacı. Bu üç baş davayı inceler, bir sonuca varır. Burada üç baş çalışır ve bir sonuca varır. Sorumluluk bir tek kişinin üzerine yük-

lenmez. Yani kuramsal olarak böyledir.»

Rupinder ya da herkes tarafından Rupî diye bilinen avukat, Charles tarafından birkaç kez görevinden uzaklaştırılmış ama Rupî ona aldırış bile etmemişti. Toplu, Fransız stili blazer ceke-ti, mavi türbanı içinde incecik duran Rupî bu davanın önemini çoktan kavramıştı. Ama bir süre sonra Charles'ın avukatları, vantirilogların kuklalarını kullandığı gibi kullanacağı ortaya çı-kacaktı.

Davalılar zincir şakırtıları içinde duruşma odasına girdiler. İlk gelen şaşkın şaşkın gözlerini kırıştıran, uyandırılmış bir baykuş gibi bakan Jean Dhuisme'di. Davayla ilgili kişilerin bu melankolik yüzü Fransız bir dereceye kadar sempatileri vardı. Müfettiş Tuli bile bir gazeteciye Dhuisme'in bu işteki rolünün pek önemli olmadığını söylemişti. Fransızın talihsizliği Jean-Luc Solomon öldüğünde Charles'ın yanında bulunmasından ileri geli-yordu. Şimdi bunun bedelini ödeyecekti. Duruşmanın açılışı sı-rasında bir avukat ona grip olup olmadığını sordu. Çünkü Fransız'ın rengi sapsarıydı. «Hayır,» dedi Dhuisme. «'Cinayet suçundan dava edilme' hastalığına yakalandım. Bunu iyileştire-cek bir ilaç olduğunu sanmıyorum.»

Karşılarında romantik ölçülerde bir **femme fatale** bulacak-larını şananları Marie-Andre düş kırıklığına uğrattı. Üfak tefek, kuş gibi haliyle evde kalmış bir grup turist kadının arasından yanlışlıkla uzaklaşıp yolunu yitirmiş gibiydi. Saçlarını pırıl pırıl bir renge boyamıştı. (Belki de bunu Kanadalı bir kadın gazete-cinin, «Matmazel Leclerc 31 yaşında ama elli yaşında gösteriyor, 16 yaşındaymış gibi davranıyor,» diye yazması üzerine yapmış-tı.) Diğer davalıların tersine elleri kelepçeli değildi. Uzaktan gü-zel değilse bile derli toplu görünüyordu. Ama yakından bakılın-ca, sert yüz çizgileri ve bıkkın haliyle yine o eski evde kalmış kız havasını taşıyordu. Yaşlanmış, yüzü kırışmıştı. Bu önemli günde boynuna taktığı fildişi haçı parmakları arasında evirip çe-viriyor, cart yeşil sarı renkli etekliğine, vücuduna sımsıkı sarı-lan sarı bluzuna karşın, ortaya hiç de içaçıcı bir görünüm koy-muyordu. Hemen arkasında askeri sarileri içinde göğüslerinde çavuş olduklarını belirten işaretleri bulunan iki kadın gardiyan duruyordu.

Sonra Charles geldi.

Çevresini alan gardiyanlar çekildikten, onu bir sandalyeye oturtttuktan sonra yüzü görüldü. Kollarındaki ve bacaklarındaki zincirlerle tıpkı bir maymuna benziyordu. Ufak tefek, çökmüş, zayıf haliyle acınacak durumdaydı. O şık Fransız modası giysileri eskimiş ya da gardiyanlar tarafından parçalanmış olacak ki, şimdi bir kot pantolonla polo gömleği giymişti. Kıyafetinden ötürü son derece sıkılmış olduğu da belliydi. Bir gece önce son vasiyetnamesini yazıp Paris'teki dostu Felix d'Escogne'ye yollamıştı. Sonunda adam kaderine boyun mu eğmişti? Yoksa bu da bir gösteri miydi? Vasiyetnamesinden bir gazeteciye söz ettiğine göre, bununla yine çevresinden bir sevgi ve anlayış toplamaya çalıştığı belliydi.

Charles çevresine hemen bir bakıp her şeyi ölçüp biçti. Duvardan duvara ancak otuz adım genişliğindeki odanın bir yanına yüksekçe bir platform kurulmuştu. Buraya yargıçla kâtipleri oturacaklardı.

Yargıç Joginder Nath geniş, bakır rengi yüzüyle aktör Ed Asner'i andırıyordu. Şu anda davanın öneminin boyutlarını henüz fark etmemişti ama kısa zamanda öğrenecekti. Yargıç Nath bilgisiyle ünlü değildi ama dürüstlüğüne edilecek tek laf yoktu. Bu ilk duruşma sırasında avukat Chowdhury'nin, «Bir sulh yargıcının ayda kırk beş, Nath gibilerinin de yüz elli dolar aldığı bir ülkede bu dürüstlük hiç de yabana atılmaz,» dediği duyuldu. Hindistan'daki yargıçların çoğu, usta avukatların elinde oyuncak olmaktan öteye gitmezdi. Çünkü maaş çok az olduğundan yargıcılığa heveslenen kişiler pek açdı. Bunlar da üstün yetenekli, zeki kişiler olmuyorlardı.

Duruşma başladı. Masaya ne bir tokmak vuruldu, ne de bir görevli konuşma yaptı. Yargıcın yalnızca başını sallamasıyla, gerçek adı ne olursa olsun herkesin «P. P.» dediği savcı ayağa kalkıp yargıcı saygıyla selamladıktan sonra ilk tanığını çağırdı.

Bir sürpriz oldu bu.

Duruşma odasına Barbara Smith girdi. Aldığı uyku ilaçları ve içtiği haşare ilacından ölmemişti. Son derece çekici, sağlıklı bir hali vardı.

İntihar etmeye karar verip ilaçları içtikleri o tarihi gece, bir gece nöbetçisi gardiyan her zamanki gibi Mary Ellen'le Bar-

bara Smith'in hücrelerinin önünden geçti. Gardiyan kızlardan hoşlanırdı. Âdeti olduğu üzere yine onlara seslendi. Ama yanıt alamayınca hemen kapıyı açıp içeri girdi. İki kız ölü gibi yatıyorlardı. Cezaevi-nöbetçi doktoru onlarda en küçük bir yaşam belirtisi göremiyordu ama yine de burunlarından aşağı mide borusuna doğru bir tüp soktu. Sonra midelerini yıkadı. «Beş dakika daha geç kalınsaydı elden bir şey gelmezdi,» dedi. İki kızın yaşam belirtilerinin yavaş yavaş ortaya çıkmasına hem şaşırmış, hem de sevinmişti. Mary Ellen'i ilaçların bulunduğu odadan çıkarken yakaladığında, ondan hiç kuşkulananmamış olmasına da sinirleniyordu. Ertesi sabah kızlar tüm tehlikeyi atlatmış bulunuyorlardı. Üçüncü gün kendilerine geldiler ve ölümün ellerinden çalınmış olmasına üzüldüler.

Bir hafta içinde de iki kız hücrelerine döndüler. Aynı şeyin tekrarlanmaması için de sıkı bir kontrol altında tutulmaya başlandılar. Gerektiğinde taamüden cinayete teşebbüsten dava edilebileceklerini de öğrendiler: **Kendi kendilerini öldürmekten!** «Şu adalete bak!» dedi Barbara. «Biz burada Asya'nın ünlü kişisini mahkûm etmek için hükümete yardımcı olacağımıza söz veriyoruz, onlar bizi intihara kalkıştığımız için Tihar'a on yıl kapatmayı düşünüyorlar.» Yetkililer bu konuda bir soruşturma da yapıp sonunda kızları başka birinin zehirleyip öldürmeye kalkıştığı üzerine rapor yazdılar. Tuli haberi aldığı anda yumruğunu masasına indirerek, «Charles ne yapıp edip onlara ulaştı,» dedi. «Bu kızları günün yirmi dört saati göz hapsinde bulundurmalıydık.» Aslında Tuli zehir çiçeğinin Sobhraj adlı bahçıvan tarafından ekildiğine pek inanmıyordu.

Ölümlerle yaptıkları dans iki kız üzerinde değişik etkiler uyandırmıştı. Ondan sonraki haftalarda Barbara, Charles aleyhinde tanıklık etmek için gerekli gücü bulmaya çalıştı. Ama Mary Ellen'in durumu değişikti. Cinayet davasının başlamasından birkaç gün önce Avustralyalı kız bir duruşma öncesi sorgulamada savcıya daha önce verdiği yazılı ifadenin yanlışlarla dolu olduğunu ve baskı altında verdiğini belirtti. Konuşurken sanki sarsılmış tutmuş gibi titremeye, bağırmaya, haykırmaya başlamıştı. «Daha fazla dayanamam!» Tuli de oradaydı. Kızın kadın gardiyanlar tarafından götürülüşüne bakıp onun gerçeğe hayali bir-birinden ayıramaz bir hale geldiğinden kuşkulandı. Acaba Bar-

bara ne yapacaktı?

Gerçek adı Daljit Singh olan savcı, «Adınız nedir?» diye sordu.

«Barbara Smith.» Tanık, oyun başlamazdan önce sporcuların başbaşa verip konuştukları bir grubun ortasında duruyor gibiydi. Yargıcın önünde, tavanda dönen vantilatörlerin vızıltısı arasından söylenenleri duymaya çalışarak yarım ay biçiminde oturan avukatların tüm dikkatini üzerinde toplamıştı. Dekor Batıdaki bir duruşma salonunun niteliklerinden tümüyle uzaktı. Davalılar tanığa, sanki ona dokunacak kadar yakındılar. Fısıltıyla bir şey söyleseler tanığın duymaması olanaksızdı. Yargıç nezaketle, yüzünde ıstıraplı bir anlamla herkesin söylediklerini dinlemeye çalışıyor, tanığın sözlerini kırmızılı sarılı türban takmış, çopur yüzlü kâtibine kendi istediği biçimde yazdırıyor, hatta hoşuna gitmeyen yerlerini değiştiriyordu. Duruşmadaki Batılı gözlemcilerin bu tutum karşısında ağızları bir karış açık kalmıştı. «Amerika'da bir duruşma, yalnız konmuş bir noktalama işareti yüzünden bile bozulur,» dedi bir New York'lu avukat. «Burada bir tanık söylediklerinin yüzde yetmiş beşi, tam söylediği gibi kayda geçerse kendisini şanslı saymalı.»

Ama burası Hindistan'dı. Hindistanlıların ülkesiydi.

Savcı Singh tanığa kimliğiyle ilgili sorular sorarken, yargıç araya girip hiçbir şey duymadığını belirtti. Tanık bir parça kendisine doğru yaklaşıp her şeyi başından anlatır mıydı? Barbara başını sallayarak döndü. Yargıca yaklaştı. Şimdi Charles Sobhraj'a, uzanıp onu çimdikleyebileceği kadar yakındı. Adam bakışlarını tüm ateşiyle kızın üzerine dikmişti. Barbara ona asla bakmıyor ama varlığını olanca gücüyle hissediyordu. Duruşma salonundaki gazeteciler onun metin haline, cesaretine şaşırmaktan kendilerini alamadılar.

Savcı alındaki terleri silerek, «Charles Sobhraj'la ilk kez karşılaştınız?» diye sordu. Hükümet memurlarıyla savunma avukatları arasındaki ekonomik fark giyim kuşamlarıyla belli oluyordu. Savcının sırtında nerdeyse dizlerinin üzerine düşürecekmiş gibi görünen bol, beyaz pantolon, sırtı ter lekesi içinde kalmış siyah ketenden bir ceket, başında da mavi bir türban vardı. Oteki taraf gri çizgili, iyi bir terzinin elinden çıkmış pantolonlar, siyah ceketler giymişlerdi. Sanki mevkileri başkalarının

Önünde termelerine izin vermiyormuş gibi serin, soğukkanlı bir görünüşleri vardı. Özellikle Frank Anthony kraliçenin huzuruna kabul edilecekmiş gibi şıktı. Altmış yaşlarında olan avukat çevresindekilere göre bir hayli açık renk tenliydi. Savcı Barbara'ya sorular sorarken, o yargıcın önündeki bir tabureye yan oturmuş, durmadan tatsız laflar ediyordu. Alaycıydı. Ama sözlerini belirli bir kişiye yöneltilmiyor, ortaya konuşuyordu. Yargıç ona sesini kesmesini ihtar etmedi. Ne de olsa Anthony yeni Hindistan'ın kurucularından, anayasanın temelini atanlardandı. Saygı gösterilmesi gereken bir kişiliği vardı.

«Charles'la Haziran 1976'da Bombay'da tanıştım,» dedi Barbara.

«Sizi ona kim tanıttı?»

«Bir Belçikalı.» Barbara, Hugey Courage'in adını vermedi. Savunma da daha sonraki sorgulamasında bunun üstünde durmadı.

«Charles Sobhraj size kendisi hakkında neler anlattı?»

«Büyük bir işadamı olduğunu söyledi.»

«Sizden ne yapmanızı istedi?»

«Kendisiyle Japonya'ya gitmemi istedi.»

«Marie - Andre Leclerc, Monique adını mı kullanıyordu?»

Barbara neşeyle başını sallayarak, «Evet.» dedi. «Bu onun diğer adıydı.»

Savcı bir an sustu. Frank Anthony'nin buna itiraz edeceğini umuyordu. Ama ünlü avukattan ses çıkmadı. «Diğer adı» gibi güçlü sözcükleri tutanağa soktuğu için hayatından memnun olan savcı sorularını hızlandırdı. Aslında iyi bir hukukçuydu. Zaman bunu kanıtlayacaktı ama sorgulaması sonbahar yaprakları gibi kupkuruydu.

«Delhi'ye ne zaman geldiniz?»

«18 Haziran 1976'da. Mary Ellen Eather'le geldim.»

«Yol paranızı kim ödedi?»

«Alain. O sırada Charles Sobhraj'ı Alain adıyla tanıyorum.»

«Sizden ne yapmanızı istedi?»

«Alain bize Ladhi Otelinde kalmamızı, Oberoi'yle Imperial otellerinin kuyumcu mağazalarını gezmemizi, süs ve diğer de-

ğerli eşyaları incelememizl söyledi.»

«Neden?»

«Bize amacının ne olduğunu söylemedi,» dedi Barbara. Sonra Hügey Courage'in aralarından nasıl kaçtığını, Goa'ya gittiğini, Charles'la Jean Dhuisme'in de onun peşinden koştuklarını anlattı.

«Alain, Delhi'ye döndüğünde ne oldu?»

«Benden Ranjit Oteline gidip iki oda tutmamı istedi... 125'le 315 numaralı odaları tuttuk. Hep birlikte otelin lokantasında yemek yedik. Yemekten sonra Alain, Mary Ellen'le bana lobide oturduğunu gördüğümüz bir Fransız turistle ahbap olmamızı söyledi. Adamın adının Jean - Luc Solomon olduğunu daha sonra öğrendik.»

Savcı eski, yıpranmış bir dosyadan hemen posta pulu büyüklüğünde iki küçük resim çıkarıp gösterdi. Olen turistin resmiydi bunlar. Charles'la Marie - Andre de dahil herkes ince yapıllı, sakallı, zeki görünümlü Fransız gencinin resimlerine baktılar. Bu, kurbanın soyut bir ad olmaktan çıkıp gerçek bir kimlik kazandığı tek an oldu. Hakkında hiçbir bilgi verilmediği gibi ne işinden, ne yaşından ne de Hindistan'a neden geldiğinden konuşuldu.

«Sonra ne oldu?»

«Bir parça konuştuktan sonra ben, Mary Ellen ve Bay Solomon otelin barına geçtik. Jean Dhuisme'le Alain de yanıma geldi. Bay Solomon'la Fransızca konuştuklarından ne dediklerini anlamadım. Sonra Alain hep birlikte akşam yemeği yememizi önerdi. Yedi buçukta United House'a gittik.»

Savcı başını hoşnutlukla salladı. Tanığı soğukkanlılığını, kontrolünü yitirmeden konuşuyordu. «Yemekte ne oldu?»

«Alain baharatlı bir tavuk yemeği yememizi istedi... Sonra cebinden küçük, plastik bir şişe çıkarıp masanın üzerine koydu. Solomon şişede ne olduğunu sordu. Alain de bunun mide hastalıkları için olduğunu söyledi.»

«Sonra ne yaptı?»

Tanık soruyu yanıtlamaya hazırlanırken, Charles ona biraz daha yaklaştı. Barbara onun soluğunu nerdeyse yanağında hissediyordu. Gazeteciler Charles'in ona bir şeyler fısıldadığını gördüler. Barbara'nın söylenenleri duymamasına imkân yok-

tu. Ama aldırmadı.

«Alain şişenin içindekini Solomon'un yemeğine karıştırdı,» dedi. Charles başını olumsuz biçimde sallıyordu. Yargıç onun bu davranışını görüp kaşlarını çatı. Ama bir şey söylemedi.

Savcı, «Bu renksiz sıvının ne gibi bir etki yapacağını biliyor muydunuz?» diye sordu.

Barbaar başını sallayarak, «Evet, biliyordum,» dedi. «Bir insanı ya bayıltır ya da öldürürdü.»

Yargıç Nath araya girdi. Tanığın son lanetleyici sözlerini duymamıştı. «Bir insanı **ne yapar?**» diye sordu.

Barbara omuz silkti. «Uyutur,» dedi.

Charles gülümseyerek hemen Barbara'nın sözlerini yineledi. «Barbara, 'uyutur,' dedi.»

Yargıç başını sallayarak tanığın değiştirdiği ifadeyi kâtibi-ne yazdırdı. «Şişenin içindeki sıvının bir insanı uyutacağını biliyordum.» Barbara'nın ağzından çıkan, «ya da öldürürdü,» sözcükleri tutanağa geçmedi.

«Lütfen devam edin,» dedi savcı. O da bir itirazda bulunmamıştı. Belki de son sözcükleri duymamıştı.

«Yemek yerken,» diye Barbara anlatmasını sürdürdü. «Alain, Solomon'un o gece trenle Delhi'den gideceğini konuşma arasında öğrendi. Bana dönüp bunun kötü bir rastlantı olduğunu belirtti. Solomon gitmeseymiş, o geceyi benimle geçirmeye niyetleniyormuş.»

Yargıç Nath klasik bir Hindistanlı terbiyesiyle bu cümleyi değiştirip kâtibine şöyle yazdırdı: «...Eğer Solomon Delhi'den gitmeseymiş, benimle **kalmaya** niyetliymiş.» Barbara yargıca inanmazlıkla dolu bir gülümsemeyle baktı.

Şimdi savcı tanığını yavaş yavaş, incelikle çok geçmeden ölecek olan Fransız turistiyle 125 nolu odaya çekildikleri âna götürdü. Alain elinde birtakım haplarla içeri girmişti.

«Alain bir tane bana, bir tane de Solomon'a hap verdi. Ben hapı içmedim. Çünkü uyku vereceğini biliyordum... Solomon kendini yorgun hissediyordu. Karyolaya uzandı. Plastik şişedeki sıvı etkisini göstermişti.»

Charles buna sinirlendi. Itiraz etmesi için Rupî'nin böğrünü dirseğiyle dürtükledi. Ama Rupî kılını bile kıpırdatmadı. Oysa tanık tutanağa ustaca tıbbi bilgi veriyordu. Ama ilâçlar ko-

nusunda uzman değildi. Rupi gibi Marie - Andre'nin avukatları da buna itiraz etmediler.

Barbara anlatmasını sürdürdü. «Alain gideceğini söylemişti ama gitmedi. Otel odasının balkonuna geçti... Bir süre sonra Solomon kalkıp duş almak için banyoya gitti. O banyodayken beni balkona çağırıp bir miktar daha beyaz haplardan verdi. Bunları Solomon'a içirmemi söyledi.»

Savcı başını salladı. Karanlık öykü en güzel biçimde anlatılıyordu. Yargıç hemen hemen kendinden geçmiş bir halde Barbara'nın söylediklerini kâtime yineliyordu.

«Bu hapları Fransız turiste içirdiniz mi?» diye sordu savcı.

«Hayır.»

«Neden içirmedi?»

«Çünkü Solomon zaten uykuluydu... Banyodan çıktıktan sonra yatağa uzandı. Alain balkondan içeri girip hapi ona içirip içirmediğini sordu. İçirdiğini söyledim. O zaman Solomon'a birkaç hap daha içirdi... Solomon uyudu...»

«Sonra?»

«Alain, Solomon'un çantasını açtı. İki yüz rupi, seyahat çeki halinde altı yüz dolar buldu... Bunları alarak çıkıp gitti. Sabah erkenden geleceğini de söyledi.»

Ertesi sabah Charles avanesini erkenden çevresine toplamış, bir an önce Agra'ya hareket etmeleri gerektiğini bildirmişti. Agra'da altmış kadar Fransız turist kısa bir süre için kalacaklardı. Acele bir kahvaltıdan sonra Barbara 125 nolu odaya çıkmış ama Solomon'un gitmiş olduğunu görmüştü. Hemen Charles'i çağırmıştı. Charles, Solomon'un odasından çıkıp gidebileceğine inanmamıştı. Haklıydı da, «Solomon'u, banyoda, yerde yarı baygın bir halde bulduk,» dedi Barbara. «Onu kaldırıp karyolaya yatırdık. Su içirip üzerine nemli bir çarşaf örttük.»

Savcı sanki bir şey unutulmuş gibi söze karıştı. «Bu sırada Monique neredeydi?»

Soru, uyuyan bir aslanın üzerine taş atılmış gibi Frank Anthony'yi yerinden fırlattı.

«Monique'in bu olayla uzaktan ya da yakından hiçbir ilgisi yoktur,» dedi. Sesi odanın içindeki mırıltıları havada şaklayan bir kırbaç gibi kesmişti.

Barbara bu zorba avukatın etkisinde kalmadı. «Sanırım onu kafeteryada gördüm.»

Anthony kaşlarını çatarak yargıca döndü. «Birini gördüğünü anlatmak için 'sanırım' sözcüğünü kullanan bu tanığın ifadesine itiraz ediyorum. Ona söylemesi gereken şeyler öğretilmiş. Bir şey söylenilmeye çalışılıyor. Çok üzgünüm.»

Savcı da sinirlenmişti. «Siz üzgün olabilirsiniz, Bay Anthony, ama ben değilim.»

Yargıç onları susturdu. «Devam edelim, lütfen. Sonra ne oldu?»

Barbara anlatmasını sürdürdü. Grup, kendisi, Mary Ellen, Jean Dhuisme, «Monique»le «Alain» otelin önünde toplanmışlardı. Citroen'le Agra'ya gideceklerdi. Alain onlara en son katılmıştı.

«Neden?» diye atıldı savcı. Marie - Andre'nin adının sık sık yinelenmesine özen gösteriyordu.

«Monique'e sordum. Bana Alain'in, Solomon'un odasına gittiğini söyledi. Yüzü kıpkırmızıydı. Sanki henüz saunadan çıkmış gibi ter içinde kalmıştı.»

Frank Anthony yerinden fırladı. «İtiraz ediyorum, efendim. **İtiraz!** Çok üzgünüm ama itiraz etmek **zorundayım**. Bütün bunlar yalan. Bu düzmece öykü sanıkla diğerlerinin Agra'ya hareket edecekleri âna geldi. Ama savcı salt Bayan Leclerc'in adını olaya karıştırmak için bizi Ranjit Oteline geri götürüyor.»

Yargıç itirazı geçerli saymadı ama tutanağa geçirtti. Anthony oturduğu yerden, «Bu tanık yalan söylüyor,» diye mırıldanıyordu. «Onun hakkından geleceğim. Daha sonra.»

Savcı, Barbara'nın sorgulamasında bir noktayı unuttuğunu, bunu sorması gerektiğini ileri sürüp izin istedi. İzin verildi.

«Monique'i, yani Bayan Leclerc'i Ranjit Oteliindeki 315 nolu odada hiç gördünüz mü?»

Barbara başını güvenle sallayarak, «Evet, gördüm,» dedi. «Alain'le birlikte yatağın üzerine oturmuşlar, ilaçları kontrol ediyorlardı.»

Frank Anthony yumruğunu sıranın üzerine öylesine indirdi ki, nerdeyse yargıcın önündeki kâğıtlar havaya uçacaktı. Sonra öne doğru eğilerek, «Bu yalanları daha ne kadar dinleyeceğiz?» dedi. «Bu tanık polise verdiği ilk ifadesinde Bayan

Leclerc'in karyolanın üzerine oturup ilâçlarla ilgilendiği üzeri-
ne hiçbir şey söylemedi. Bunu daha sonra, baskı altında ekledi.»

Yan yana duran Charles'la Marie - Andre birlikte başlarını sallayıp avukatlarının öfkesine katıldılar. Kanadalı kadın fildişi haçını kötülükleri kovmak istermiş gibi yanağına sürerek, «Yalan, yalan, yalan,» diye mırıldandı.

Yargıç elini kaldırıp herkesin susmasını işaret ettikten sonra, «Bu ifadeyi daha önce kullandınız mı?» diye kibarca sordu.

«Evet. Bunu polise ve diğer resmi kişilere söylemiştim.»

Anthony pes etmedi. «Evet,» dedi. «Her seferinde de yeni yalanlar ekledi.» Sonra sanki öğrencisini daha sonra cezalandıracak bir öğretmenmiş gibi işaret parmağını İngiliz kızına doğru salladı.

Savcının ortaya koyması gereken birkaç nokta daha kalmıştı. «Nerede tutuklandınız?» diye sordu tanığa.

«Wheels'de.»

Yargıç merakla kaşlarını kaldırdı. «Wheels nedir?»

«Bir diskotek,» dedi Barbara. Tutuklandığı gece kadınlar tuvaletindeydi. Oradan çıktığında sivil polislerle karşılaşmıştı.

Yargıç Nath «diskotek» sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kâtibi de. «Yalnızca Wheels diye yaz,» dedi yüzüne merakla bakan kâtibine.

Frank Anthony alaycı bir sesle, «Gençlerin dansettikleri bir gece kulübü diye yazsanız daha iyi olur,» dedi. «Tutanağı okuyacak bir yüksek mahkeme yargıcı bunun bir garaj olduğunu sanabilir. (*)»

Yargıç parmaklarını şaklattı. Duruşma odasına giren kapının önünde bir hareket oldu. Çok geçmeden traş olmamış, gömleği kir içinde bir polis gardiyan kalabalığının arasından geçerek geldi. Elinde küçük, beyaz bir çanta tutuyordu. Yargıcın önüne gelince çantayı büyük bir özenle açtı. Bu sırada avukatlar, davalılar, hatta yargıç bile merakla ona doğru uzanmışlardı. Beyaz çantanın içinde daha küçük, yeşil renkte bir

(*) Wheels : Tekerlekler.

torba vardı. Torba açıldığında içindekiler görüldü: Mavimsi, sarı ve beyaz renklerde bazısı ezilmiş, bazısı ikiye bölünmüş haplar vardı.

«Bu haplar,» dedi savcı. «Tutuklandığı sırada tanık Barbara'dan alındı. Charles Sobhraj tarafından ona Jean - Luc Solomon'a içirilmesi için verilmişti.»

Savcı, «Polisin sizden aldığı tabletlerin sayısını biliyor musunuz?» diye sordu.

Barbara başını salayarak, «Tam sayısını bilemem,» dedi.

Herkes haplara bakıyordu. Başlarını öylesine uzatmışlardı ki, birisi öksürürse savcının delilleri pencereden uçup gidebilirdi.

«Bazıları bunlar mıydı?»

Barbara olumlu bir ses tonuyla, «Evet, bunlardı,» dedi.

Charles Sobhraj alaycı bir ses çıkardı. Tüm sorgulama boyunca inanmazlık dolu sesler çıkarmayı sürdürmüş, yargıç da bunları ya duymamış ya da duymazlıktan gelmişti. Ama bu kez yargıç Nath koltuğunda hızla dönerek Charles'a öfkeyle baktı. Davalı çocuksu, masum bir anlamla gülmeyi yeğledi.

Frank Anthony, tanıdığı sorguya çekerken başarıya ulaşamadı. Özellikle kızın tutuklandığı sırada üzerinde bulunanların, polis tarafından çıkarılan listesi üzerinde durdu. Bu listenin Barbara tarafından imzalanmamış olduğunu belirtti.

Yargıç, Barbara'ya listeyi gözden geçirmesini emretti. İngiliz kızı istenileni yaptı. Sonra, «Bu asıl listenin bir kopyası,» dedi. «İmzam görünmüyor pek. Ama benim imzaladığım liste olduğundan eminim.» Böylece savunmanın tuzağına düşmemiş oldu.

İlk günün sonunda Marie - Andre cezaevi gardiyanlarından yardımcı avukatı S.N. Chowdhury'le bir dakika konuşmak için izin istedi. Chowdhury, Frank Anthony'nin gölgesinde kalmıştı ama konuyu, bir hastanın göğsünü açan bir doktor yardımcısı kadar iyi biliyordu.

«Durum nasıl?» diye sordu Marie - Andre. «Barbara'ya inanmıyorsunuz, değil mi?»

«Benim neye inandığım pek önemli değil,» dedi Chowdhury. «Yargıcın neye inandığı kaderinizi tayin edecek.»

«Yargıcı, Barbara'nın yalan söylediğine inandırmalısınız. «315 nolu odada asla bulunmadım. İlaçlarla da ilgim yok. Beni aptal sanmayın. Akıllıyım.»

Chowdhury başını sabırla, ağır ağır sallayarak onu dinledi. Müvekkilinin Barbara Smith'in suçlamalarının ciddiyetini kavramadığı anlaşılıyordu.

«Hayır, hayır, şekerim,» dedi. «Akıllı değilsiniz. Eğer akıllı olsaydınız, kendi hayatınızla birlikte başkalarınınkini de mahvetmezsiniz!»

44

İkinci gün Frank Anthony duruşma odasına peşinde gazeteciler, yardımcılar ve dalkavuklarıyla birlikte büyük bir savaş giden bir mihrace gibi girdi. Önünde hemen, söylenmeden yol açılan türden bir kişiydi o. Savcıya kısa bir baş eğmesiyle selâm verdi. Savcı ona buz gibi bir bakışla baktı. İki hukukçu Hindistan'ın iki zıt ucundan geliyorlardı. Bir tilki kadar kurnaz, para ve güce alışkın bir kişiydi Anthony. Rakibiyse sade, düzensiz ve inatçıydı. Onlarınkı kastların çarpışması, bir prensle cücenin düello etmesiydi. Anthony'nin bu korkunç duruşma odasında geçirdiği her ânın ıstırabı yüzünde yazılıydı. Sanki burada bulunmak onun için aşağılık bir işmiş gibi davranıyordu. Hukukçular arasındaki düşmanlığı görüp anlamamak olanaksızdı. Bu düşmanlık giderek büyüyecekti.

Bir Delhi gazetesinden gelen muhabir, «Bu davayı neden aldınız, Bay Anthony?» diye sordu.

«Herhalde para için değil. Bundan bir taksi parası bile kazanacağımı sanmam... Artık bu tür işleri çok ender olarak alıyorum.» Arkası bambu bir sandalyeye oturdu. Gazeteciler, sanki bir tahtın önünde kraldan bir ricada bulunmaya gelmişler gibi diz çökmüşlerdi. Anthony konuşmasını sürdürdü. «Bu tür davalar gençlere göre. Ama davalılar hükümetimizin gadrine uğradılar. Onlara uygulanmaması gereken MISA'ya göre tutuklandılar. Polis çok çirkin davrandı. Polis raporunu okudunuz mu? Yarısından çoğu mektuplarla, yabancı polislerden ve İn-

terpol'den gelen mektuplarla dolu. Bunun elimizdeki davayla ne gibi bir ilgisi var? Charles Sobhraj'ın Türkiye ya da Timbuktu'dan şu veya bu suçtan aranmasından bize ne? Şimdi beni bağışlayın, ifadelerini değiştiren, intihara kalkışan bu genç hanımları sorguya çekmem gerek.»

Birkaç adım ötesinde duran savcı bu sözleri duymuştu. Yardımcısına, «Bay Anthony tedirgin,» diye mırıldandı. «O talihsiz cinayet kurbanlarının ailelerinin onun duygu ve düşüncelerini paylaşmayacaklarını tahmin ediyorum.»

Sanıklar odaya alınıp bir süre beklemeleri gerektiği söylendi. Yargıcın incelemesi gereken bazı belgeler vardı. Charles bu gecikmeye sevindi. Bir Bangkok yayın şirketiyle yaşam öyküsünü kitap halinde basmak, filminin çekilmesine ya da ikisinin birden yapılmasına izin vermek için görüşmesi gerekiyordu. Şimdi bir İngiliz gazetecisine hayatının ilginç birtakım olaylarını anlatıyordu. Marie - Andre olup biteni görüp yaklaştı ama Charles onu kabaca uzaklaştırdı. Kanadalı kadın bir sandalyeye oturup Incil'ini okumaya başladı. Zaman zaman Charles'dan yana bakıyor, onun gazeteciye yaşam öyküsünü başkalarının duymayacağı biçimde fısıldayarak anlattığını görüyordu. Marie - Andre, Charles'in bundan hatırı sayılır bir para alacağını, kendine bir şey düşmeyeceğini düşünerek herhalde sinirleniyordu. Sahne insanı çıldırtacak gibiydi ama daha sonraki büyük olaya uygun düşüyordu.

Duruşma başlamazdan biraz önce bir gazeteci dramatik haberle içeri daldı. Pakistan'da bir hükümet darbesi olmuş, Bhutto düşmüştü. «Güzel,» dedi Frank Anthony. «Bizim de böyle bir şeye ihtiyacımız var.»

Duruşma odasına girdiğinde, Mary Ellen Eather tüm erkeklerin bakışlarını üzerinde topladı. Avustralyalı hastabakıcı pembe Bengali pantolonu, üzeri yalancı yakut ve zümrüt taşlarla süslü incecik bir bluz giymişti. Burnunda altın bir halka parlıyordu. Yargıcın önüne zarif bir biçimde gelip onu saygıyla selamladı. Altı hafta önce yüz tane uyku hapi içmiş, hayatından umut kesilmişti. Bugün bir moda fotoğrafçısını hoşnut etmek için böyle sıkıcı bir ortamda resim çektirmeye gelen bir manken gibiydi. Savcı bilmediği bir odaya açılan bir kapının önünde duruyormuş gibi onu dikkatle süzdü. Tanığının duygu-

sal ve ne söyleyip yapacağı bilinmeyen bir kişi olduğunu biliyordu. Polise başlangıçta verdiği ifadenin bazı yerlerini değiştirebileceğini ima etmişti zaten. Ama savcı ondan yararlanmak zorundaydı. Dosyasını alıp bekledi. Mary Ellen'in çevresini, söyleyeceklerini iyice anlamak için en azından otuz kişi almıştı. İngilizce Hindistan mahkemelerinde resmi dildir. Bir Oxford profesörü gibi İngilizce konuşan Frank Anthony bir zamanlar nefret edilen bu dilin en güçlü savunucularındandı.

Savcı, «Hindistan'a ne zaman geldiniz?» diye sorarak duruşmayı açtı.

«5 Haziran 1976'da geldim,» dedi Mary Ellen.

Savcı onu ilk verdiği ifadeye uygun sınırlar içinde tutmaya çalışıyor, Mary Ellen onun tüm çabasına karşın birtakım küçük değişiklikler yapıyordu. Sonunda Mary Ellen, «İstedğim gibi konuşamaz mıyım?» diye sinirlendi. «Ne de olsa söz konusu olan şey benim hayatım.»

Savcı kaşlarını çatarak başını salladı. Böyle bir istek bir savcının tanığından duyması gereken en son şeydir. Bu noktada sorgulamayı bırakmayı düşündü. Ama geç kalmıştı. Frank Anthony, Mary Ellen'in öyküsündeki değişiklikleri aydınlığa çıkarmak için elinden geleni nasılsa yapacaktı. Charles'in Avustralyalı kızı ne yapıp edip etkilediği kesindi. Adamın kolu cezaevinin en uzak köşelerine kadar uzanıyordu. Hatta hücre cezasına çarptırılanlara bile.

Mary Ellen, Charles ve Marie - Andre'yle Karaşi, Pakistan'da tanıştığını anlattı. O sırada Charles, Alain adını kullanıyordu.

«Alain size ne dedi?»

«Sahte bir pasaport satın almak istediğini söyledi. Buna hiç şaşmadım. Çünkü Uzakdoğu'da bunu herkesin yaptığını öğrenmişim artık.»

Savcı anlamsız bir yüzle kızın söylediklerini kâtime yazdıran yargıca baktı. Mary Ellen'in ağzından çıkan ilk sözcüklerin Charles'i sahte pasaport işleri yapan biri olarak damgalaması iyi olmuştu.

«Gayet hoş, güven uyandıran kişilerdi,» diye Mary Ellen anlatmasını sürdürdü. «Çay içmeleri için onları evime davet ettim... Evde Alain'in değerli taşlarla ilgili ticaret yaptığını, ay-

rica deri işleriyle de uğraştığını öğrendim. Bana değerli taşları bir yerden diğerine götürecek bir kurye olarak çalışmamı önerdi... Avrupa'dan dönüşümde burada olursam önerisini düşüneneğimi söyledim... Bir ay sonra döndü. Ben de iş önerisini kabul ettim. Bana harcamalar, seyahat etme fırsatı vermesinin yanı sıra hatırı sayılır bir maaş da ödeyecekti. Ayrıca değerli taşlar konusundaki bilgimi de kullanabilecektim.»

Savcı tanığını Charles'la yanındakilerin iki odasını işgal ettikleri Ranjit Oteline getirdi. İlk ifadesinde Mary Ellen polise, «Charles bizden Fransız genciyle arkadaş olmamızı ve yakın ilişki kurmamızı istedi,» demişti. Ama şimdi Jean-Luc Solomon'la tanışmasını anlatırken soğukkanlılığını yitirmeye başlamıştı. Yüzü gelincik çiçeği gibi kızardı. Sonra kanı çekilip sapsarı kesildi. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yargıç Nath üzölmüşü. Tanığa doğru eğilerek nazik bir sesle, «Lütfen kendinizi toplayın, Bayan Eather,» dedi.

Mary Ellen toparlanıp kesik kesik anlattı. «Otelde bu Fransız vardı... Charles bize ona iyi davranmamızı söyledi... Arkadaş olmamızı istedi.» Savcı tanığa aldatılmış bir erkek gibi baktı. Charles'in bu şekilde emir verdiğinin söylenmesi onun için tümüyle zararlı olmazdı. Ama «yakın ilişki kurmak» başka şey «arkadaş olmak» başka şeydi.

Avustralyalı kız Ünited Coffee House'daki yemeği de zarsız, hoş, eğlenceli bir toplantı niteliğinde gösterdi.

«Bu yemekte ne oldu?» diye sordu savcı.

«Bildiğim kadarıyla hiçbir şey.»

Savcı tanığın ifadesini değıştirdiğini, polise anlattıklarının tümüyle dışında, yanlış şeyler söylediğini belirtmeye kalkıştığında Mary Ellen, «Ben gerçeği söylüyorum!» diye onu susturdu. «Yargılanan benim, siz değil!»

Savcı akılcıca davranarak onun üzerine gitmedi. Tanığın sinirlerinin çok gergin olduğunu görüyordu. Kadının duygusal patlamaları Barbara Smith'in soğukkanlı, metin tanıklığının tümüyle karşıtıdı.

Bundan sonra Mary Ellen yemin ederek verdiği ilk ifadesindeki dört beş noktayı daha inkâr etti. Bunların en önemlisi de, bildiği kadarıyla Jean - Lus Solomon'a herhangi bir biçimde ilâç içirilmediği oldu. «Şöyle oldu,» diye anlattı. «Barbara beni

125 nolu odaya çağırıp Jean - Luc Solomon'un bayıldığını söyledi. Onu banyoda yarı baygın yatar buldum. Barbara'ya adamın içki ya da uyuşturucu içip içmediğini sordum. Barbara, 'Hayır, almadı,' dedi.»

Frank Anthony sanki bir tiyatrodaki başrol oyuncusu olarak çok güzel bir oyun çıkarmış gibi Mary Ellen'i alkışladı. «Bu çok önemli,» dedi. «Tanık, 'hayır almadı,' dedi.» Yanında oturan Charles'in yüzü zaferle parlıyordu.

Savcının gazabını olanca gücüyle hisseden Mary Ellen, «Fransız'ı muayene ettim,» diye anlatmasını sürdürdü. «Gözbebeklerini, nabzını kontrol ettim. Acayip sesler çıkarıyordu. Yüzünü tokatlayıp, 'Uyan,' dedim. Sonra yatağına taşıyıp yatırdık. Üzerine ıslak çarşaf örttük. Odadan çıktık.»

Mary Ellen anlatmasını bitirmişti. Savcı herkesin duyabileceği bir sesle, «Neden yalan söylüyorsunuz?» diye tısladı. Mary Ellen, «Yalan söylemiyorum,» diye atıldı. «Başlangıçta yalan söylemiştim... Şimdi **doğruyu** anlattım.» Duruşmaya verilen kısa arada savcının, «Cezaevinde kadına baskı yapılmış,» dediği duyuldu. «Birisi onu tehdit etmiş. Bu kişinin kim olduğunu anlamak hiç de güç değil.» Bakışları odanın arka tarafında gazeteciye yaşam öyküsünü heyecanla anlatan Charles'a gitti. O anda savcının aklına şunlar gelmiş olabilir: Kendisi ayda yüz dolardan daha az kazanıyordu. Ama birkaç cinayetle suçlanan biri, anılarının kitap halinde yayımlanması için, söylentilere göre, avans olarak 35.000 dolar almıştı. Savcının durumu Mary Ellen'in ifadesini değiştirmesi yüzünden zarar görmekle kalmamış, bir tanığının aleyhine dönmesiyle kişisel olarak hakarete uğramıştı. Savcı yardımcısına Mary Ellen aleyhinde yalan yere tanıklık ettiği için dava açabileceğini fısıldadı.

Frank Anthony'nin keyfine diyecek yoktu. Bir grup gazeteciye duruşmaya ara verildiği bir sırada, «Bizim polisin ifadeleri değiştirdiği bilinen bir şeydir. Üzücü, şoke edici bir durum bu ama gerçek,» dedi.

Yaşlı hukuk kurdu Mary Ellen'in yanına gidip gösterdiği dürüstlük için onu tebrik ederek, kolunu okşadı. Onu kendisi sorguya çekmeye başladığında da Mary Ellen, «Polis bana yazılı bir ifade vererek bunu imzalamamı istedi,» dedi. «Bu ifadeyi mahkemede de yineleyecektim. Bunu yapamayacağımı söyle-

dim. O zaman polis kendilerine yardımcı olduğum takdirde bağışlanacağımı söyledi... Aksini yaptığım takdirde MISA kural-larına tabi olacağımı, bari avukat tutulmayacağını, Avustralya Elçiliğiyle temasa geçemeyeceğimi söylediler.»

Anthony ona bir iki soru daha sordu. Kadının sinirlenme-sini istemiyordu. Amacı Barbara Smith'i köşeye sıkıştırmaktı.

«Barbara size polisin kendisine davalı aleyhine tanıklık etmesi için baskı yaptığını hiç söyledi mi?»

«Evet,» dedi Mary Ellen.

«Şimdi,» diye Anthony taktik değiştirerek devam etti. «U-nited Coffee House'da Alain'in plastik bir şişe çıkarıp masanın üstüne koyduğunu söylediniz.»

«Evet.»

«Şişenin üzerinde etiket var mıydı?»

«Hayır.»

«Şişede ilâç olduğunu belirten bir şeyler var mıydı?»

«Hayır. Daha çok göz damlasına benziyordu.»

«Barbara Smith o geceyi 125 nolu odada mı geçirdi?»

Mary Ellen başını sallayarak, «Evet,» dedi.

«Odada bir tek karyola mı vardı?»

«Evet.»

«Yani Barbara Smith'le... Neydi adı?» Büyük avukat ölen adamın adını anımsayamıyormuş gibiydi. Bir yardımcısı imda-dına yetişti. «Jean - Luc Solomon.»

«... ve Solomon'la aynı yatakta mı yattılar?»

Mary Ellen ilk kez gülümsedi. «Bilmiyorum. Yanlarında de-gildim.»

Duruşma salonunun dışında Barbara Smith iki kadın gar-diyarı arasında oturmuş, yaşlı bir Müslüman kadınının baha-ratlı ekmek yemesine bakıyordu. Kadın tümüyle siyahlar için-deydi. Yüzü peçeliydi. Barbara kadın ekmeğini yemeye başla-yınca peçesini açıp yüzünü ortaya koyacağını sanıyordu. Ama öyle olmadı. Yaşlı kadın ekmeğinden kopardığı lokmaları peçe-sinin altından ağzına atıyordu. Gizemliliğinden hiçbir şey yitir-memişti. «Ne olağanüstü bir şey,» diye mırıldandı Barbara. «İnsanın hayatını yüzünde bir maskeyle yaşaması güzel bir şey olmalı. Başkaları insanın ne hissettiğini ya da neye ben-zediğini asla bilemez. Belki de yaşlılığımda Müslüman olurum.»

«O sırada adının çağrıldığını duydu. Yerinden kalktı. Salonu geçerken, «Tabii yaşlılık dönemine ulaşabilirsem,» diye ekledi. Bundan sonraki birkaç saat Barbara Smith, Anthony'nin elinde güç, sıkıntılı anlar yaşayacaktı. Tecrübeli avukat bıçaklarını bilemişti.

Barbara Smith, yargıcın önünde toplanmış kişiler arasında, Havva'dan sonra suç işleyen kadınlar arasında inanılmaz derecede genç ve masum duruyordu. Son derece sade, haki renkte bir pamuklu elbise giymişti. Dalgın bir hali vardı. Salondakiler Anthony'nin onu on dakika içinde paramparça edeceğinden emindiler. Parlak meslek yaşamı boyunca büyük güç ve zekâda erkekleri altetmesini bilmmişti. Yalnızca yirmi yaşında olan, Goa'nın kumlarında dansetmek isteyen Barbara onun için çerez kabilinden bir şeydi.

Unlü avukat doğrudan doğruya meselenin özü olarak kabul ettiği seks konusuna girdi.

«Bayan Simth, Alain'in Solomon'a sizinle odasına çıkıp yatabileceğini söylediğini anımsıyor musunuz?»

«Evet,» diye Barbara tatlı tatlı başını salladı.

«Jean - Luc Solomon'u ne zamandır tanıyordunuz?»

«Daha o gün tanışmıştık.»

Avukatın kaşları havaya kalktı. «Bu kadar kısa bir süreden beri tanıdığınız erkeklerle hemen içli dışlı olmak âdetiniz midir?»

«Hayır.»

«Peki, Luc'la yatmaya neden razı oldunuz?»

«Çünkü Alain istedi.»

«Anlıyorum. Alain kendisiyle de yatmanızı istedi mi?»

Barbara'nın ağzı nerdeyse hayretten bir karış açık kalıyordu. Yüzünde tiksinti dolu bir anlam belirmişti. «Hayır. Ne münasebet.»

«Ranjit Otelinin 125 nolu odasında bütün gece kaldınız mı?»

«Evet.» Yargıç Nath söylenenlerin bir orasından, bir burasından alarak kâtibine yazdırdı. «Tüm gece Luc'la kaldım,» diye yazdırdı. Ama aslında Barbara'nın verdiği yanıt bu anlamda değildi.

Anthony birden, «Uyuşturucu kullanır mısınız?» diye sor-

du. «Uyuşturucu madde kaçakçılığı yapar mısınız?»

Barbara ilk soruyu evet, ikincisine de hayır anlamında başını salladı.

«Şu plastik şişeden sözettiniz. Üzerinde nasıl bir etiket vardı?»

Sanki sonunda gerçekler ortaya çıkıyormuş gibi gülümse-di Anthony. «Bu şişenin içindekinin insanı uyutacağını nereden biliyordunuz?»

«Alain söylemişti... Hep birlikte lokantaya gitmemizden önce.» Barbara çevresine ilgisizlikle bakındı. Anthony'nin so-rularından rahatsız olmuş bir hali yoktu. Yüzünün kan ter için-de kalması, Anthony'nin ateşli davranışından çok havanın sı-cağından ve çevresini almış gazetecilerden ötürüydü. O anda bayılsa yere bile düşmezdi. Çevresi öylesine kalabalıktı.

«Alain'in sırdaşı mıydınız?»

«Hayır.»

«United Coffee House'da hepinizin önünde birer su barda-ğı vardı, değil mi?» Barbara bunu başıyla evetledi. «Alain'in şişedeki sıvının suyun mikroplarını öldürmek için olduğunu söy-leğini iletmişsiniz, değil mi?»

Barbara yine başını salladı.

«Sonra bu sıvıyı tavuğun üzerine mi döktü? Neden döktü? Tavuğun mikroplarını öldürmek için mi?» Anthony'nin sesi a-laycıydı.

Barbara oturduğu yerde kıpırdadı. «Şey... Evet... Ama o-nun bu hareketini kimse görmedi.»

«Masanın büyüklüğü ne kadardı?»

«Altı kişilik bir masaydı.»

«Ben büyüklüğünü sordum. İkiye üç müydü? Bu kadar mıydı?» Avukat eliyle yargıcın oturduğu masayı gösterdi.

«Bilmiyorum,» dedi Barbara. «Ama bana bir cetvel verir-seniz söyleyebilirim. Bir lokantada normal olarak masanın bo-yutlarını ölçecek değildim, değil mi?»

Anthony'nin kaşları çatıldı ama yargıç gülüyordu.

«Herkes masanın neresinde oturuyordu, Bayan Smith?»

«Alain'le Mary Ellen bir tarafta, Dhuisme, ben ve Luc da öteki yanında.»

«Tavuk yemeğinden bir porsiyon mu geldi?»

«Kocaman bir tabak. Beş porsiyonu bir tabağa koymuşlardı.»

«Sonra ne oldu?»

«Alain yemekten önce Luc'a verdi. Sonra biz hepimiz kendimiz aldık. Alain, Solomon'un tabağına yemek koyarken a renksiz sıvıdan da koydu.»

Anthony kuşkulu bir tavırla ellerini iki yana açtı. Sanki yalan taşlarının başına yağmasına engel olmak istiyor gibiydi. «Nasil yaptı bunu? Lütfen gösterin! Anlatın, hadi!» Barbara seve seve yanıtlıyacaktı ama Anthony makineli tüfek gibi sorular yağdırıyordu.

«Haydi, Bayan Smith, bekliyoruz. Gösterin. Şişedeki sıvıyı Luc'un tabağına nasıl koydu? Masanın altında mı? Onun gözleri önünde mi? Yoksa yemek tabağını alıp tuvalete mi gitti? Sıvıyı koymasını başka hiç kimse nasıl görmedi? Mary Ellen, Alain'in yanında oturuyordu.»

Barbara Smith sabırla bekledi. Anthony soluksuz kaldığı an, tatlı bir sesle, «Ben gördüm,» dedi. «Alain, Luc'a tavuk servisini yaparken renksiz sıvıyı da koydu.»

Anthony ellerini kulaklarına götürerek akıllılık edip konuyu değiştirdi. Kız baharatlı tavuk konusunda dediğinden hiç şaşmıyordu.

«Söyleyin, polise yardımcı olacağınızı hangi tarihte belirtiniz?»

«Anımsamıyorum.» Anthony belgeleri karıştırarak tarihi söyledi. «3 Ağustos 1976'da.» Barbara tarihin doğru olduğunu söyledi.

«Polis sizden tanıklık etmenizi ne zaman istedi?»

Barbara başını olumsuz anlamda sallayarak, «Onlar istemediler,» dedi. «Ben kendiliğimden tanıklık etmek istedim.»

Anthony bunu kabul etmedi. «Mary Ellen'e polisin size basıkı yaptığından yakınmadınız mı?»

«Hayır.»

Kız bu noktada da yenilgiye uğrayacağına benzemiyordu.

Anthony'nin sesinde sinirlendiğini belirten bir anlam belirtmişti. Charles'la Jean Dhuisme'in avukatları kulağına bazı öneriler fısıldadılar. Anthony bunları duyduysa bile hiç belli etmedi. Dünyanın dört bir yanındaki avukatların uyguladıkları bir

taktiği kullanmaya karar vermişti: Tanığın belleğini karıştıracaktı.

«Acaba belleğiniz olağanüstü müdür?» diye sordu.

Barbara, «Hayır,» dedi. «Herkesinki gibi normal bir belleğim vardır.»

«Öğrenimizi kaç yaşında bıraktınız?»

«On altı. Ama bazı kolej kurslarına devam ettim. İngilizce, biyoloji ve kimya derslerinde devlet sınavlarını verdim.»

Anthony buna inanmamış gibi baktı. «Bana sertifikanızı imzalayan kişinin adını söyler misiniz?»

«Hatırlamıyorum. Hatırlamam mı gerekirdi?»

Yine yenilgiye uğrayan Anthony bu kez, «Bayan Smith,» dedi. «Bu raporun 164'üncü sayfasında bile bile yalan söylemişsiniz...»

Barbara başını hayır anlamında sallayarak, «Hangi konuda?» diye sordu.

Anthony onun bile bile yalan söylediği yeri bulabilmek için sayfaları karıştırdı. Bu birkaç dakikasını aldı. Herkes merakla bekliyordu. «Ah,» dedi. «315 nolu odaya gittiğinizi, Alain'le Monique'in birtakım ilaçları paketten çıkardığını söylemişsiniz. Bu doğru değil, değil mi?»

«Aksine doğru.»

«Ama ilk ifadenizde buna yer verilmemiş.»

«Nedenini bilmiyorum ama ben söylemiştim.»

Charles Sobhraj avukatın kulağına eğilip coşkuyla bir şey söyledi. Ama avukat buna öylesine sinirlendi ki, «İzin verin de soruları ben sorayım!» diye onu azarlar gibi konuştu.

Savcı sorgulamanın gidişinden çok memnundu. Arada sırada yavaşça Barbara'nın sırtını okşuyordu.

Anthony yine taktik değiştirdi. Belki tanığın ünü, ahlaki konusunda aşırı derecede durursa söylediklerini çürütebilirdi. Hindistan resmi memurları aralarında dolaşıp uyuşturucu ve mistik esinler arayan hippilerden pek hoşlanmazlardı.

«Ne kadar zamandan beri dünyayı dolaşıyorsunuz, Bayan Smith? Beş paraşız?»

«Haziran 1976'da tüm paramı Bombay'da çaldılar... Apollo pansiyonunda.»

«Durumu polise bildirdiniz mi?»

«Hayır. Hiçbir yararı dokunmazdı.»

«Haziran 1976'dan beri Alain'ın sırtından mı geçiniyorsunuz?»

«Sanırım. Onun hesabına çalışıyordum.»

«Hazirandan önce kimin parasıyla geçiniyordunuz?»

Barbara bunu hiç duraklamadan yanıtladı. «Bir arkadaşın.»

«Platonik duygular beslediğiniz bir arkadaşınız mıydı bu?» diye küçümser bir tavırla atıldı. «Adı neydi?»

«Paul.»

«Paul mü? Soyadı var mı?»

«Soyadını bilmiyorum.»

Anthony küçük bir zafer kazanmıştı. Bilmiş bilmiş gülümsemi. İşte tanıştığı şu ya da bu erkekle yaşamakta ahlâk yönünden hiçbir sakınca görmüyordu. tanık. Anthony yargıca, «Lütfen tanışın erkek arkadaşının soyadını bile bilmediğini tutanağa yazdırın,» dedi. Yargıç isteği yerine getirdi. Genç bir kızın ülkesinde böylesine rahat bir aşk hayatı yaşamasını o da onaylamıyordu.

«Bu Paul denilen kişi günde size ne kadar para veriyordu?»

«Bilmem. Birkaç rupi sanırım.»

Anthony'nun kaşları yine tavana değecek gibi oldu. «Benim köpeğimin masrafı bile günde on beş rupidir.» Milyonlarca insanın günde bundan daha az para kazandığı bir ülkede hayret verici bir açıklamaydı bu.

Barbara, «Çok şanslı bir köpeğiniz var,» dedi.

Anthony soru aleyhinde olmasına karşın peşini bırakmadı. «Hadi,» dedi. «Yanıtlayın. Ne kadar veriyordu? Bu soyadı olmayan aşığınız size günde ne kadar para veriyordu?»

«Günde beş rupi sanırım.»

«Beş rupi!» diye Anthony inanmazlıkla yineledi. «Bununla mı karnınızı doyuruyordunuz?» Yine parmağını Barbara'ya doğru azarlar gibi salladı. «Bence siz Bombay'da hayat kadınlığı yapıyordunuz.»

«Saçma.» Barbara'nın gözlerindeki öfke canlanmış gibiydi.

«Dosyada yazılanlara göre Alain sizden Fransızla arkadaş olmanızı istedi. Bunun amacı neydi?»

Barbara omuz silkti. «Bilmiyorum.»

«Amaç Fransız'ı öldürmek miydi?»

«Hayır, elbette değil.»

«Ona uyuşturucu içirmek? Ya da soymak mı?»

«Hayır.» Yargıç Nath bu yanıtları kendi kafasına göre yazdırdı: «Jean - Luc Solomon'u öldürmek, uyuşturucu içirmek ya da soymak gibi bir amaç olmadığını söylemek doğru olur.» Barbara itiraz etmek istedi. Yanıtları yanlış aktarılıyordu. Aslında kendi fikrine göre, cinayet amacı olmadığını söylemek istemişti. Charles'in böyle bir amacı olabilirdi. Ama kendisi bilemezdi ki. Ama şu anda bu yanlış düzeltmek için sahip olduğundan daha fazla sabra gereksindiğini de biliyordu. Daha sonra, «Kendi kendime düşündüm, canları cehenneme, dedim,» diye anlatacağı bir dostuna.

«Alain'in size bazı haplar verdiğini söylediniz, değil mi?»

«Evet, bunları Jean - Luc'a içirecektim.»

«Ama içirmediniz. Peki, hapları neden Alain'e geri vermediniz?»

«Çünkü ona, verdiklerini Jean - Luc'a içirdiğimi söylemiştim.»

«Demek Alain'e **yalan** söylediniz?»

«Pek yalan sayılmaz. Yalnızca Luc'un daha fazla ilâç içmesini doğru bulmadım. Zaten durumu iyi görünmüyordu.»

Sabahın büyük bir bölümünde sessiz sedasız duran Marie - Andre'den birden inlemeye benzer sesler yükseldi. Charles onun kolunu sıkınca sustu. Charles kolunu çektiğinde güçlü parmaklarının bıraktığı kırmızı benekler olduğu gibi görünüyordu.

«Bu haplar neydi? Uyku hapları mı?»

«Hiç fikrim yok.»

«Mandrax kullanır mısınız?» diye sorarak Anthony adamotundan yapılan çok güçlü uyku ilacının adını ortaya attı.

«Hayır, kullanmam.» Yargıç Nath bunu, «Mandrax kullanma alışkanlığında olduğumu söylemek yanlış olmaz,» diye yazdırdı kâtime.

Anthony yanıtı beğenmemişti. «Hadi, canım,» dedi. «Ben Amerikan dergilerini okurum. Siz yollara düşenler pek çok uyuşturucu kullanırsınız.»

Barbara bunu yadsımak için ağzını açtıysa da Anthony

daha sözünü bitirmemişti. Amacı kızı uyuşturucu maddeler konusunda bir uzmanmış gibi göstermekti. «Mandrax nedir? Eğer bilmiyorsanız kabilenize büyük bir kötülük edersiniz.»

«Pek çok kişinin bunu uykusuzluğa karşı kullandıklarını biliyorum.»

«Luc'u çıplak gördünüz, değil mi?»

«Evet.»

«Kolunda pek çok enjeksiyon yeri olduğuna dikkat ettiniz mi?»

«Hayır.» Barbara şaşırmıştı. Anthony'nin amacı neydi?

«Onun bir eroinman olduğunu biliyor muydunuz?»

«Hayır, bilmiyordum.»

Anthony yorulmuştu. Güne başladığında hiç belli olmayan yaşının verdiği gazap kendini belli etmeye başlamıştı. Saatlerden beri Barbara'yı ezip yenmek için çabalamış ama karşılığında pek az ilerleme göstermişti. Yorgun, bıkkın bir sesle onu rezil edebilecek son bir saldırıya geçti.

«Sahte pasaportla yolculuk etmiyor muydunuz?» diye sordu.

«Hayır, etmiyordum.» Barbara neşeyle güldü. Partiyi kazandığını anlamıştı.

«Sorularım bu kadar,» dedi Anthony yorgun yorgun. Kendini sandalyeye bıraktı. Yeni yetişme bir avukat hemen Hindistan'ın bu en büyük avukatına su getirmek için koştu.

Ama Barbara'nın henüz işi bitmemişti. Onunla bir avukat daha konuşmak istiyordu. Charles bir türlü başından savamadığı Rupî Singh'e yardımcı olması için genç bir avukat daha tutmuştu. S.K. Sharma adındaki bu avukat bir gözünün çevresindeki bıçak yarasıyla yırtıcı bir yakışıklılığa sahipti. Barbara'nın tanık sandalyesinde uzun oturuşu sırasında Charles bir takım notlar almıştı. Bunları yeni avukatına vererek saldırmasını istedi.

Barbara tanık sandalyesine döndü. Yeni taradığı saçlarına taze çiçekler takmıştı. Bu çiçekleri biri ona koridorda Anthony karşısında gösterdiği cesaret ve gücü tebrik ederek vermişti. Taptaze, çok güzeldi.

Sharma sakın bir sesle başladı. «Sanırım mayıs ayında uy-

ku ilacı içerek intihara kalkıştınız,» dedi.

«Evet.» Gizli değildi bu. Delhi gazeteleri konuyla ilgili sayfalar doldurmuşlardı.

«Kaç tane uyku ilacı içtiniz?»

«Yetmiş beş ya da seksen tane.»

«Uyku ilâçlarını nerden buldunuz?»

«Cezaevinin dispanserinden. Kadınlar bölümünden.»

Avukat Sharma onun canına kıymaya kalkışmasında suçlanacak bir şey bulmadığı üzerine kısa bir konuşma yaptı. Çünkü Barbara öylesine çok «yalan» söylemişti ki, vicdanının onu rahatsız etmemesi olanaksızdı. Yargıç Nath bu konuşmayı bir süre sabırla karşıladı. Sonra sertleşti. Frank Anthony'nin rahat rahat konuşmasına, anlatmasına hiç ses çıkarmamıştı ama Sharma'ya, «Soracak sorunuz var mı, efendim?» diye atıldı. «Varsa sorun.»

«Neden intihar etmeye kalkıştınız?»

Barbara'nın yanıtı hazırды. «Çünkü yaşamaktan bıkmıştım... Cezaevinde bitmez tükenmez bir yıl geçirmiştım. Her şey korkunçtu.»

Yargıç başını anlayışla salladı. Barbara'nın yanıtını, «Cezaevi şartları bana uygun olmadığından moraliim bozuldu, intihara kalkıştım,» diye yazdırdı.

Sharma'nın sesi birden sertleşti. Kırbaç gibi şaklamaya başladı. «Anımsayamayacağınız kadar çok yalan söylediğinizden vicdanınızın sizi rahatsız ettiğini ileri sürdüm....»

Barbara bu saldırgan avukata baktı. «Hayır, efendim,» dedi. «Bu söylediğiniz doğru değil.»

«Peki, diskotekte tutuklandıktan sonra ne kadar zaman polis tarafından sorguya çekildiniz?»

«Hımm. Bir hafta kadar.»

«Bu süre içinde sizinle kaç polis temasa geçti?»

«Birçok.»

«Hepsi de canınızı kurtarmanız için polisle işbirliği yapmanızı istemedi mi?» Şimdi Sharma bağıırıyordu. Yargıç Nath elini kaldırarak avukata daha alçak sesle konuşmasını işaret etti.

«Hayır.»

«Hayır mı?» Avukat tanığın yanıtını inanmazlıkla yinelemişti. Hemen hemen bir saat kadar Barbara'nın çevresinde

dolaşarak yepyeni bir hava yaratmaya çalıştı. Charles Sobhraj'la Jean - Luc Fransızca konuşuyorlardı, değil mi? O halde o ünlü yemek yenirken iki Fransız'ın neler konuştuğunu Barbara nasıl anlayabilirdi? Belki de iki erkek mide rahatsızlıklarından konuşuyorlardı. Belki de Charles Fransız turiste dizanteriden korunması için yemeğine renksiz sıvıdan koymasını istemişti. Belki de Charles yeni arkadaşına iyilik etmek istiyordu.

Barbara avukatın bu arkadaşlık teranesini sabırla dinledi. Ama sonunda bir kahkaha atarak, «Olanaksız,» dedi.

«Pekâlâ,» dedi Sharma. Charles kulağına bir şeyler fısılda-mıştı. «Bayan Smith, madem ki, şişedeki sıvının uyku verici olduğunu biliyordunuz, bunu Bay Solomon'a söylediniz mi?»

«Hayır.»

«Yemek boyunca ona sıvıyla ilgili bir şey ima ettiniz mi?»

«Hayır.»

Bundan sonraki soru mantık yönünden, «Neden söylemediniz?» olmalıydı. Ama Sharma bu soruyu sormaktan doğal olarak kaçındı. Çünkü yanıtın, «Charles söylemememi öğütledi,» olabileceğini biliyordu. Sharma hemen Fransız turistin öldüğü 125 nolu odaya döndü. «Jean - Luc'la odaya girdiğinizde size uykusu olduğunu söyledi mi?»

Barbara başını olumlu anlamda salladı.

«Ve o sırada odada ikinizden başka kimse yoktu, değil mi?» Barbara yine başını evet anlamında salladı.

«Ama siz ona o plastik şişedeki sıvı yüzünden uykusunun geldiğini söylemediniz, değil mi?»

«Evet.»

«Luc hemen uyuya mı kaldı?»

«Evet,» dedi Barbara. «Ama...»

Başka söyleyecekleri vardı ama Sharma onu susturdu. Charles'in elinde başka ilaçlarla odaya girdiğini Barbara'nın yinelemesini istemiyordu. Ama Barbara'nın inadı tuttu. Konuya bir parça daha aydınlık kazandırmak istiyordu.

«Yanıtım şu, efendim,» diye atıldı. «Luc uykusu olduğunu söyleyerek yatağa uzandı. Sonra düş yapmak için kalktı. O sırada Charles ilaçlarla odaya girdi. Peşinden Luc uyuyakaldı.» Sözcükler konuşması kesilmesin diye öylesine hızlı çıkıyordu ki, ağzından, yargıç Nath yinelemesini istedi. Böylece Barbara

olanları ikinci kez anlattı. Charles'in yüzü öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. Yine Sharma'nın yüzü kulağına eğildi.

Sharma, «Jean - Luc'un bavulundan bazı ilaçların çıktığından haberiniz var mıydı?» diye sordu.

«Hayır, yoktu.» Soru önemsiz gibi görünüyordu. Çünkü Uzakdoğu'ya gelen Batılıların burada gerekli olabilecek ilâçları yanlarına almamaları için deli olmaları gerekirdi.

«Jean - Luc'un eroinman olduğunu ve cinsel arzu uyandıran ilâçlar kullandığını biliyor muydunuz?»

«Cinsel arzu uyandıran ilâçlar mı?» diye yineledi Barbara. Çok şaşırılmıştı. «Hayır, bilmiyordum.»

Sharma kaşlarını çatıp yargıca baktı. «Şimdi Bayan Smith, size Bay Solomon'un uyuşturucu ve cinsel arzu uyandırıcı ilaçları kendi arzusuyla aldığını söylüyorum.»

«Böyle bir şey yaptığını görmedim. Kendi arzusuyla yani.»

Bu seks ve uyuşturucu laflarından tedirgin tedirgin kıpırdanan yargıç Nath, Barbara'nın yanıtını, «Luc'un uyuşturucu ya da cinsel arzu uyandırıcı ilaç aldığını görmedim,» diye yazdırdı. Savcı yerinden fırlayarak yargıca anahtar ifade olan, «kendi arzusuyla,» sözcüklerini unuttuğunu anımsattı. Önemliydi bu.

Sherma, Barbara'yı Babil Fahişesi olarak göstermeye karar vermişti. Bunun için elinden geleni yaptı. «Sanırım Jean - Luc'la para uğruna yattınız,» dedi.

«Hayır,» dedi Barbara ciddiyetle. Artık sinirlenmeye başlamıştı.

«Sizin ülkenizde ve diğer Batılı ülkelerde gençlerin cinsel istekleri canlandırıcı ilâçlar kullandığı bir gerçek değil midir?»

«Bilmiyorum,» dedi Barbara.

«Doğru olabilir mi?»

«Belki de.»

«Ertesi sabah Mary Ellen sizi uyandırmaya geldiğinde üzerinizde hemen hiçbir şey yoktu, değil mi?»

«Hayır, vardı.»

«Çıplaktınız, değil mi?»

«Hayır, değildim.»

«Yarı çıplaktınız!»

Barbara koketçe gülümsedi. «Üzerimde birkaç şey vardı.»

Yargıç Nath bunu, «Mary Ellen Eather geldiğinde ben yarı çıplaktım,» biçiminde yazdırdı kâtibine.

Sharma yenilmişti. Son ama zayıf bir yumruk daha attı.

«Solomon'la ilk karşılaştığınızda onunla neler konuştunuz?» Soruyu, konuşmanın Fransız turistinden o gece için ne kadar para istediğiyle ilgili olduğunu ima eder biçimde sormuştu.

«Bilmem,» dedi Barbara. «...Şundan bundan konuştuk sanırım.» Başındaki çiçekler duruşma odasının havasızlığında solmuş, yaprakları omzuna, kucağına dökülmeye başlamıştı.

Sharma bu yanıtı yargıca, kâtibine yazdırması için yineledi. Yanıtın tutanağa, «Konuşmamızın konusunu anlatamam,» diye geçmesini istiyordu.

Barbara sinirlenmişti. «Bir dakika,» dedi. «Düşünüyorum.» Savcı yine atılarak, «Tanık düşünüyor, efendim,» dedi. «Yanıt vermekten kaçınmıyor.»

Barbara yanıtladı. «Gittiğimiz, gördüğümüz çeşitli ülkelerden konuştuk. Yani bu gibi şeylerden sözettik.» Savcı başını mutlulukla salladı. Gerçi kesin bir yanıt değildi ama tutanak için çok iyiydi.

Savunmanın üzerine karanlık bir bulut çökmüştü. Frank Anthony'nin yasal konulardaki kurnazlığı, abartmalı konuşmaları, kulağının dibinde Charles olduğu halde Sharma'nın kibarlıktan uzak adiliği, gül rengi pürüzsüz tenli, kocaman kahverengi gözlü İngiliz kızına pes ettirmemişti. Birkaç dakikalık bir suskunluktan sonra Sharma yine Charles'in kulağına fısıldıklarına başını salladı.

«Ertesi sabah Mary Ellen sizi uyandırmaya geldiğinde odanın kapısını ardına kadar açmadınız, değil mi?»

«Araladım,» dedi Barbara.

«Ve de birkaç kez Solomon'la yattınız.»

Barbara, «Hayır, hayır,» dedi. Ama yanıtı yükselen kahkahaların içinde boğulup itti.

«Soracaklarım bu kadar,» dedi Sharma. Yargıç Nath terbiyeli terbiyeli, yanıtı, «Luc'la birkaç kez yattığım doğru değildir,» diye yazdırdı.

Duruşma odasının dışında, tahta bir sıra üzerinde iki be-

bek huzur içinde uyurken, anneleri bir başka duruşma odasında kendini savunuyordu. Barbara sıraya rahat bir soluk alarak oturduktan sonra, «Başardım,» dedi. «Başıma bir fiyat biçtim ama umurumda bile değil... Şu ana kadar hayatımda hiçbir şeye karşı dikleşip karşı koymamıştım... Yargıca daha fazlasını söylemek isterdim ama yirmi yaşında yalnız, parasız olmaktan ne anlar o?» Barbara bir saatin zembereği gibi boşanmış, anlatıyor anlatıyordu. Ama iki yanında duran kadın gardiyanlar onu umursamadan dinliyorlardı. Barbara'nın akli «eğer» sözcüğüne takılmıştı. «Eğer Bombay'da paramı çaldırmasaydım, eğer o gün yağmur yağıp pasaportum ıslanmasaydı, eğer Charles'in orada olduğu sırada kafeteryaya gitmeseydim,» diyordu kendi kendine. «Yollarımızın neden buluştuğunu bir türlü anlayamıyacağım. Acaba gerçekten böyle olmasını kader mi istedi?»

Uzatılan sigarayı kabul edip minnetle yaktı. «Yargıca ne söylemek isterdim biliyor musunuz?» dedi. «Tüm başımdan geçenlerin bir film gibi olduğunu söylemek isterdim. Gerçek gibi değildi. Kimsenin incineceğini sanmıyordum. Solomon'un bir süre kendinden geçip uyuyacağını, Charles'in onun değerli eşyalarını 'ödünç' alacağını düşünüyordum. Charles oğlanın elçilikten yeni bir pasaportu kolaylıkla alacağını, seyahat çeklerinin de geri ödeneceğini söylemişti... Kimseyi incitmem ben. Başkasına ıstırap veremem. Solomon'un öldüğünü duyunca dehşete kapıldım. Onun için ağladım...»

Kadın gardiyanlar onu airseklerinden tutup kendilerini bekleyen kara otobüse doğru götürdüler. Barbara, Charles'la diğerlerinin de bulunduğu cezaevine gidecekti. «Elveda Barbara... Sanırım Tihar'da biri beni öldürür... Ama başardım! Gerçeği söyledim. Yenilmedim. İnsan yaşamında bir kez bile güçlü olur, haksızlığa, yalanlara karşı koyarsa hayat yaşanmaya değer bir yer olur.»

Dönüp kalabalık koridora baktı. Charles çevresinde gardiyanlar, silahlar, duruşma odasını terk ediyordu. Barbara onu gördü. Charles da Barbara'yı. Genç adamın yüzünde korkunç, ölümcül bir gülümseme vardı.

«Umarım onu Asya'nın en yüksek ağacına asarlar,» dedi Barbara. Ama laneti Hindistan'ın ezeli feryatları içinde boğulup gitti.

Checkers ne yapıp edip duruşma odasına girerek Tihar'dan tanıdığı gardiyanlara selam yağdırıp Marie - Andre'yle birkaç dakika konuşabildi. «Çok iyi görünüyorsun,» diye yalan söyledi. Aslında Kanadalı kadın korkunç derecede zayıflamış, yetersiz beslenmenin tüm belirtilerini taşıyordu. «Davanın lehine sonuçlanacağı kanısındayım. Aleyhinde fazla delil yok,» diye devam etti Checkers. «Söylentilere göre beraat edecek-sin.»

Marie - Andre gülümseyerek, «Umarım,» dedi. Sonra bir gardiyan yaklaşıp silahın kabzasıyla Checkers'i sanığın yanından uzaklaştırdı. «Kaygılanma,» diye bağırdı Checkers. «Dışarda sizin için çalışanlar var.»

Gerçekten de vardı.

Paris'te Andre arkadaşlarından borç isteyerek Yeni Delhi'ye bir uçak bileti aldı. Felix d'Escogne haberi alınca Andre'yi üvey kardeşinden uzak durması için kandırmaya çalıştı. «Charles başına yeteri kadar dert açmadı mı?» dedi üzüntüyle. Charles'la son kez buluşmalarında başı belaya girmemiş, Yunanistan ve Türkiye'de hapse atılmamış mıydı? «Charles benim kardeşim,» dedi Andre. «Onu seviyorum. Üstelik bana ihtiyacı var.» Charles'in çevresindeki kişiler üzerinde yarattığı etki ve güç inanılmaz bir şeydi.

Cave lokanta ve diskoteğinin sıkıcı havasında Checkers, Charles'in Vietnamlı yoldaşı ve baş destekleyicisi Tete'yi buldu. Bu buluşmayı bir sürpriz karşılaşma biçiminde göstermişti ama aslında onu arıyordu. Delhi'nin yeraltı dünyasında dolaşan söylentilere göre, Charles için bir «komando birliği» oluşturulmaya çalışılıyor, İran'dan silahlar getirtiliyor, akıllara durgunluk veren bir rüşvet için para toplanıyordu. Checkers, «Bütün bunlar doğru mu?» diye ona sordu. Tete söylentileri ne reddetti, ne de kabullendi. Tüm söylediği Charles'da Tihar'la ilgili altı ayrı plan olduğuydu. Tis Hazari duruşma salonu için de bir tane vardı. Diğer planlar düşünüldü tartışılıyordu.

«Charles zamanı gelince hapisten çıkacak,» dedi Checkers'e. «Çıkar çıkmaz da dosdoğru havaalanına gidecek... Ama uluslararası bir uçağa binmeyecek. Onların hepsinin göz hapsinde tutulacağı kesin. Hindistan içinde bir yerlere gidecek. Burası geniş bir ülke.»

«Ve de bu büyük adam başka ne yapacak?» diye Checkers merak etti.

«Birkaç ay dinlenecek. Gözden kulaktan uzak kalacak. Belki de yüzünü ameliyat ettirip değiştirir,» dedi Tete. «Bir keşiş, bir Müslüman, bir Hint fakiri ya da diplomat olur. Hapisten kaçışının yaratacağı heyecan söndükten sonra arabayla, yürüyerek sınırı geçer. Pakistan'a ya da Burma'ya geçebilir. Yani uzun sözün kısası, özgür olacak er geç. Bunu sağlayacağız. Charles kaçacak ve dünyanın en çok aranan kişisi olacak.»

«Bu da Charles'in çok hoşuna gider, değil mi?» dedi Checkers. «Dünyanın en çok **aranan kişisi** olmak.»

Tete kırık, çürük dişlerini göstererek pis pis sırttı.

«Peki, Marie - Andre ne olacak?» diye atıldı Checkers. «Bu harika planlara o da dahil mi?»

Tete omuz silkti. «Charles ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktır. Ama...» Tete cümlesini bitirmedi. Zaten söylenecek bir şey kalmamıştı. Checkers, hayatını bir delinin uğruna mahveden kadın için bu planlarda asla yer olmadığını çoktan anlamıştı.

Checkers birkaç gün esrar çekerek hayatın adaletsizlikleri üzerinde düşündü. Hemen her sabah Charles'in hapisten kaçış haberlerini duyacağını, Marie - Andre'nin kurtlara yem olarak bırakıldığını öğreneceğini düşünerek uyanıyordu. Checkers yaşamı boyunca hiçbir şeyle, hiç kimseyle gerçekten ilgilenmediğini anlamıştı. Ne bir aşığı, ne bir ideali, ne de herhangi bir konuda bir hırs sahibi olmuştu. Hayatını heyecanlı, olaylı bir biçimde geçirmekten başka bir şey düşünmemişti. Barbara Smith'in duruşmadaki cesur, kararlı tutumu da onu etkilemişti. Barbara verdiği ifade yüzünden öldürülse bile bir ideal uğruna ölmüş olacaktı. Yaşamı boşuna harcamış olmayacaktı. Checkers artık kendisinin de yararlı, olumlu bir şeyler yapmasının sırası geldiğine inanıyordu.

Charles Sobhráj'ı öldürmeye karar verdi. Eğer yılanın başı

koparıldığı takdirde kuyruğa ne olduğunu hiç kimse merak etmeyecekti. Buna inanıyordu. Kuyruk kimsenin dikkatini çekmeden kıvrıla büküle ortadan kaybolup gidecekti.

Dünyanın her yerindeki polisler gibi Tuli'nin de kendisine haberleri, söylentileri getiren bir şebekesi vardı. Charles Sobhraj'ın duruşması sırasında olanlar en kısa zamanda onun kulağına ulaşıyordu. Andre Paris'ten gelen uçaktan indiğinde peşine bir sivil polis konmuştu bile. Ve de Andre duruşmaya gidip de Charles'in zincire vurulmuş kolları arasına düştüğünde Tuli onları izliyordu. «Çok acayip,» dedi. «Bu iki kardeş ikiz gibi birbirlerine benziyorlar.» Aslında onların bu benzerlikten yararlanarak Atina Cezaevinde başardıkları kaçış planından da haberi vardı. Ama aynı taktiğin kendi kentinde de başarıya ulaşacağını hiç sanmıyordu. Yine de tedbirli olmaya karar vererek birtakım kararlar aldı. Charles'in çevresindeki koruma, gözetme çemberindeki kişiler iki katına çıkarıldı. Duruşmayı izlemeye gelenlerin kimlikleri daha bir dikkatle kontrol edilmeye başladı. Andre günün yirmi dört saati izleniyordu. Tihar'a, eğer herhangi bir kişi dolgun bir rüşvetin etkisinde kalırsa başına gelecekleri önceden düşünsün, gibi bir haber yolladı. «Bu katilin cezaevinden kaçmasını hoşgörüyü karşılamayacağım,» dedi Tuli.

Checkers pazar yerinden kabzası mücevherli bir kama alıp bunu biletmekten, adliye binasının koridorunda bekleyip kama yı Charles'in koline gömmekten vazgeçmişti. Gerçi bu planın dramatik bir havası vardı ama kendi yaşamını da Charles'inkiy-le birlikte tehlikeye atmak istemiyordu. Bir fedai aramaya başladı. Ama Charles'in kellesinin uçurulması için 50.000 rupi gerektiğini çok geçmeden anladı.

Sonunda aklına bir zamanlar yapılan bir öneri geldi. Bir yıl kadar önce Amerika Birleşik Devletleri'ne esrar satmak için görüşmeler yapmaya Pakistan'a gitmişti. Hayber Geçidi yakınlarındaki bir köyde, İngilizlerin Asya'nın en iyi gerilla savaşçılarına sahip olduklarını söyledikleri ünlü göçebelerinden bir Pathan aşiretiyle karşılaşmıştı. Pathan aşiretinin Pakistan yasalarından ayrı yasaları, kendilerine özgü bir dünyaları vardı.

Onlardan öylesine korkuluyordu ki, yerel yasa uygulayıcıları Pat-
han aşiretinden uzak durmayı yeğlerlerdi. Checkers, muhteşem
bir siyah kısrakla gezmelerini öneren bir aşiret reisinin ilgisini
çekmiş, tam iki ay onunla yaşamıştı. Yetmiş yaşında olan ama
yakışıklılıkta ve cesaret konusunda yirmi yaşındakileri birkaç
kez cebinden çıkaran aşiret reisinin hem kızı, hem de metre-
si olmuştu. Yıkanmamış vücutların kokusundan ve kurumuş
hayvan tersi yakılan dumanlı kamp ateşlerinden bıkip da ay-
rılmaya karar verdiğinde, aşiret reisi onun ailesine getirdiği
hayat ve canlılığın her şeye değdiğini, bir isteği olduğunda ona
başvurabileceğini söylemişti.

Daha sonra Checkers Hindistan / Pakistan sınırının kuzey-
batısından nasıl geçtiğini anlattığında ona kimse inanmadı.
Ama anlattıklarını kanıtlamak için elinde bir dolu fotoğraf var-
dı. Zaten Delhi'deki otelinde bu resimlere bakarken Pathan a-
şiretine başvurma fikrine kapılmıştı. **Eğer** aşireti bulabilirse,
eğer reis sağsa, **eğer** verdiği sözü anımsarsa, o zaman Pathan
aşireti Marie - Andre'nin imdadına koşardı! Charles Sobhraj'ın
kellesini uçurup Delhi sokaklarında dolaştırırlardı. Checkers
esrarla kafayı buldukça plan daha bir hoşuna gidiyordu. Yir-
minci yüzyılda yaşadıklarını unutmuş gibiydi.

Sanki önceden kararlaştırılmış gibi Checkers tam bu sı-
rada kendilerine «The Liverpool Connection» adını veren üç
İngiliz genciyle karşılaştı. Gençler Pakistan'a gitmek, burada
önemli miktarda esrar satın almak istiyorlardı. «Pakistan be-
nim bölgem,» diye atıldı Checkers. Eğer onu da yanlarına alır-
farsa yardımcı olurdu. Ertesi gün eski bir steysin arabayla yola
çıkışlılardı. Checkers'in pasaportu yoktu ama İngiliz gençleri
bunun öneminin olmadığına onu inandırmışlardı. Ya yolda bir
sahte pasaport satın alırlar ya da onu sınırı geçirtecek bir ça-
re bulurlardı.

Savcı duruşmanın birkaç gününden oldukça memnundu.
Barbara'nın tanıklığı etkileyici olmuş, Mary Ellen başlangıçta
polise verdiği ifadeyi değiştirmişse de bir dereceye kadar yine
de onları destekliyordu. Avustralyalı kız Solomon'un öldüğü o-
telde Charles'la yordakçılarının kaldığını, zehir katıldığı iddia
edilen baharatlı tavuk yemeğinin yendiğini söylemişti. Daha

elinde kırk kadar tanık vardı. Gazetecilere, «Sobhraj'ı mahkûm edeceğimizden eminim,» dedi. «Ben ölüm cezası isteyeceğim...»

Savcı K.S. Chadda adındaki, Solomon'un balkonda cırılçırılak bulunduktan sonra kaldırıldığı hastanede nöbetçi bulunan genç bir Sih doktorunu tanık sandalyesine çağırdı.

Hardal rengi türbanı, çenesinin altında bir pilot kaskının kayışları gibi bağlanmış sakalıyla Dr. Chadda turistin hayatının kurtarılması için yapılan tıbbi müdahaleleri ayrıntılarıyla anlattı. Daha sonra yapılan otopside kurbanın midesinde güçlü bir uyuşturucu olan methaqualone bulunmuştu. Aynı madde böbrek ve karaciğerde de görülmüştü. Sonra doktor ölen adamın kolunda iğne izleri olduğunu söyleyerek duruşmadakileri heyecanlandırıp Charles'in keyfini yerine getirdi.

Frank Anthony, «İğne izleri mi?» dedi.

«Evet,» dedi doktor. «İki kolda da iğne izleri vardı. Ve hematom...»

Frank Anthony onun sözünü keserek Jean - Luc Solomon'un gerçek ölüm nedeninin ne olabileceğini sordu.

Dr. Chadda dudaklarını sarkıtarak, «Bu konuda hiçbir sonuca varamadık,» diye yanıtladı soruyu. Bu yüzden de vaka, 'Bilinmeyen nedenlerden ötürü ölüm' olarak nitelendirildi.»

«Kollardaki iğne izleri taze miydi?»

Dr. Chadda başını olumlu anlamda salladı. Hastaneye getirilmezden yirmi dört saat önce yapılmıştı iğneler.

«Solomon'un kolunda kaç tane iğne izi vardı?»

«İki kolda da üç dört tane.»

«Hastayı muayene ettikten, bu iğne izlerini gördükten sonra zehirlenmenin ağız yoluyla mı, yoksa iğne yapılarak mı oluşturulduğuna karar verdiniz?»

Doktor başını sallayarak, «İki yoldan da olabilir,» dedi.

Anthony, «Doktor, uyuşturucu madde müptelalarının aşırı dozdan da zehirlendiklerini duydum,» dedi. «Bu konuda söyleyeceğiniz bir şey var mı?»

Dr. Chadda bu konuda tartışmaya giremezdi elbette. Yine de kesin bir ölüm nedeni söylemekten uzaktı. «Bu konuda fikir yürütemem,» dedi. «Olanaksız.»

«Ne kadar methaqualone alınırsa sonucu ölüm olur?»

«Beş gram kadar,» dedi doktor. «Bu da yalnızca tablet halinde elde edilebilir.» Mathaqualone Hindistan'da mandrax (adamoto) adıyla çok iyi bilinirdi.

«Mandrax nedir?»

«Uyutucu bir ilaç,» dedi Dr. Chadda.

«Teskin edici değil midir?» diye atıldı Frank Anthony. Bunun kadınlar tarafından sinir yatıştırıcı olarak içildiğini belirtmeye çalışıyordu.

«Hayır, efendim. Uykusuzluk için kullanılan güçlü bir uyuşturucudur. Methaqualone, mandrax'tan elde edilir.»

Anthony'den sonra Charles'ın yeni avukatı Sharma seks üzerine birkaç saçmasapan soru sordu. Amacı Barbara Smith'le Solomon'un seks konusunda daha hoş bir vakit geçirmek için sözü edilen gece yatıştırıcı ilaçlar aldıklarını vurgulamaktı. Bu sorularıyla yargıcı bir hayli sinirlendirdi.

«Batıda cinsel güdüyü ayarlamak için uyarıcı ilaçlar kullanılmaz mı?» diye sordu Sharma.

«Bilmiyorum,» dedi doktor. Bu yanıtıyla da yargıcı oldukça rahatlatıldı.

Duruşmanın ikinci haftasında savunmanın durumu ortaya çıkmıştı. Üç davalı, Charles, Marie-Andre ve Jean Dhuisme, Jean - Luc Solomon'la hiç tanışmadıklarını ileriye süreceklerdi. Savcının iki tanığı Mary Ellen'le Barbara Smith hayat kadınıydılar, turistin ölümünden aslında onlar sorumluydular. Ya da Solomon aşırı uyuşturucu içmekten ölmüştü.

Öte yandan savunma kampında ciddi bir anlaşmazlık da vardı Frank Anthony davalıları temsil eden avukatların liderliğini üstlenmişti. Marie - Andre en az tehlikede olardı. Savcının onun aleyhindeki suçlamaları güçlü değildi. Solomon'un öldürülmesinde, ilaç içerilmesinde ya da soyulmasında rol oynadığını belirten bir delil ele geçmemişti. Savcının elindeki en güçlü delil, Babrara Smith'in onu otel odasında Charles Sobhraj'la birtakım ilaçları kontrol ederken gördüğünü söylemesiydi.

Charles duruşmaya her ara verildiğinde yaşam öyküsünü yazan kişiyle konuşmayı sürdürüyordu ama Marie - Andre gazetecilere karşı son derece soğuk davranıyordu. Gazetecilerden

birine hayat öyküsünün «değerli» olduğunu, bunu ancak kendisinin yazabileceğini söylemişti. Basın onun giysilerini, saç tuvaletini, ki ikisi de ilginç değildi, anlatmakla yetinebilirlerdi. Ama bir öğleden sonra yaşamının büyük bir bölümünü Hindistan'da misyoner olarak geçiren bir rahibeyle konuşmaya başladı. Marie - Andre sanki tüm dünya onun hoppa biri olduğunu düşünüyormuş gibi, «Elbette ciddi bir kadınıym.» dedi. «İkinci kez Doğu'ya gelirken ne yaptığımı biliyordum. Ailem beni bu fikrimden vazgeçirmeye çalışmıştı... Ama otuz yaşındaydım. Artık gözlerim açılmıştı. Yolculuğu uzun bir süre ayrıntılarıyla düşündüm. Çantamda gidiş geliş biletim vardı. İki bin dolar da nakit param. Kendi kendime, 'Cebinde iki bin doların olduktan sonra başına ne gelebilir ki?' diyordum. İşler yolunda gitmediği takdirde bir uçağa atlayıp evime dönebilirdim.»

Tombul rahibe başını anlayışla salladı. Kanadalı kadının her söyleyeceğini dinlemeye gönülden hazırды. Ne de olsa o da bir Katolikti. «Ama Charles paramı zekice çekmeye başladı,» diye Marie - Andre anlatmasını sürüdü. «İlk önce, 'Bana sekiz yüz elli dolar ver de değerli taşlar alayım. Bunu üç katına çıkaracağımdan emin olabilirsin,' dedi. Peşinden, 'Bana yarın sabaha kadar dört yüz dolar ver, müşterimden alınca sana veririm,' dedi. 'Bankalar kapalı. Çekimi bozduramadım.' Ve de bu tür yalanlarla, bahanelerle tüm paramı aldı. Dönüş biletimi bile istedi. Sonra vizem sona erdi. Artık tümüyle onun ellerine kalmıştım.»

Odanın karşı köşesinde kendini tümüyle anlattıklarına vermiş olan Charles'a baktı. «Delhi'deki cezaevinde geçirdiğim bir yıl, onunla yaşadığım günlerden çok daha iyi geçti,» dedi. «Bana hep, 'Kaygılanmayı bırak, ben akıllıyım,' derdi. 'O kadar akıllıysan neden yaşamının yarısı hapislerde geçti,' derdim.»

Rahibe Charles'ın buna ne yanıt verdiğini merak etti.

«Bazen gülüp geçer, bazen de beni döverdi.»

Bir başka gün Mary Ellen'le Barbara Smith'in intihar teşebbüsünden konuşuluyordu. Birisi Marie - Andre'ye hiç böyle bir şeye kalkışmayı düşünüp düşünmediğini sordu. «Ben asla intihar etmem,» dedi Marie-Andre. Birkaç dakika düşündükten sonra, «Ben burada hayatımı **kurtarmaya** çalışıyorum,» diyerek sözlerini vurguladı. «Ama kimse bir şeyi kesinlikle söyleyemez

ki,» diye ekledi. «İntihar ayların, tüm bir yaşamın ürünüdür. Belki de içimde benim anlayamadığım birtakım şeyler oluyordur.»

Bununla ne demek istemişti?

«Bilmem,» dedi. Giderek duygusal bir havaya bürünüyordu. Duruşma sırasında onun ağladığını gören olmamıştı. «Beni etkileyen bazı güçler var. Bazen kendimi onların kölesi gibi hissediyorum. Karma mı? Belki de. Bütün bildiğim insanın hayatını kontrol altında tutamadığıdır.»

46

İngiliz gençleri Hindistan sınırına sağsalım varıp da Pakistan'a geçmeye hazırlandıkları sırada, Checkers korkudan âdeta hastalanacak durumlara geldi. Gençler sözlerini tutup ona yolda bir yerde pasaport satın almışlardı. Ama Checkers'in fotoğrafı pasaporta hiç de ustaca yapıştırılmamıştı. Bu pasaportla kimseyi aldatmayacaklarından emindi Checkers. Üstelik Hindistan'da yeniden tutuklanmayı da göze alamazdı. Zaten Tihar'dan kafelatle çıkmıştı. Tutuklandığı takdirde cezasının iki üç katına çıkması işten bile değildi.

Gençler arabayı park ederek esrar piposunun elden ele do-laştığı meydanlığa gittiler. Adının Johnny Good Vibes olduğunu söyleyen İngiliz gençlerinden biri Checkers'i Pakistan'a sokabilmek için yepyeni bir şey düşünmüştü.

Üç İngiliz genci Pakistan sınırına geldiler arabalarıyla. Pasaportları şöyle bir gözden geçirildi. Arabanın bagajına bakılmadı bile. Eğer gümrük memurları titiz davranıp da sıkı bir arama yapsalardı, sırt çantalarının, yatakların arasındaki rulo halinde kıvrılmış halıyı bulacaklardı. Halının içinde, esrar çekerek kafayı bulmuş, gülmemek için kendini güçlkle tutan Checkers vardı. Tıpkı Sezar'ın önüne çıkarılan Kleopatra gibi.

Pakistan'a kazasız belasız girdikten sonra Lahor yakınlarında, Checkers'in İngiliz gençlerini en önemli uyuşturucu madde kaçakçısıyla tanıştıracığı köye geldiler. Checkers'in hesabına göre burda 25.000 dolar kâr getirecek miktarda uyuşturucu satın alındı. Gençler bir U-dönüşü yapıp kendilerini müşterilerin beklediği Goa'ya dönmeye karar vermişlerdi.

Checkers de onlarla dönmek istiyor muydu? Hayır, diye başını salladı Checkers. Goa bir zamanlar onun cennetiydi ama artık tehlikeli bir yer olmuştu. Birisi kapıyı açmış, yılanı içeri sokmuştu. Checkers arkadaşlarına iyi yolculuklar dileyip dikkatli olmalarını öğütledi. Öpüşerek birbirlerinden ayrıldılar. Birkaç ay sonra Johnny Good Vibes Goa yakınlarında öldürüldü. Birbirinden ayrılmış olan başıyla vücudu kokuşmuş bir balık yığının içinde bulundu.

Şimdi Checkers'in parası vardı. İngiliz gençler aracı olduğu için ona 500 dolar vermişler, Pakistanlı uyuşturucu kaçakçısı da masanın altından eline 200 dolar sıkıştırmıştı. Artık işine bakabilirdi. Marie-Andre'yi Hindistan'ın adaletsizliklerinden ve mutsuz bir aşkın cezasından kurtaracakları hayalini kurduğu Pat-han göçebelerini bulmak için yola koyuldu.

Charles'ı kurtarmak için duruşma binasına yapılacak «komando baskını» söylentileri giderek gücünü yitirmeye başladı. Adliye binasının içinde ve dışında dinleyiciden çok gardiyanlar, polisler vardı. Dışardaki koridorlar sivil polislerle dolmuştu. Hindistan yetkilileri firar balonlarını daha havalanmaya fırsat vermeden patlatmayı yeğliyorlardı.

Sanki savaş ilan edilmiş gibiydi.

Yalnızca tüfeklerle değil süngülerle donatılmış askerler, usta judocular, yargıç Nath'in duruşma odasının kapısında duruyorlardı. İçeri giren herkes inceden inceye muayene ediliyor, gözden geçiriliyordu. Charles'ın taraftarları da sıkı bir takipteydiler. Üvey kardeşi Andre pasaportundaki bir yanlışlık dolayısıyla tutuklanmış, bir gece karakolda kaldıktan sonra kefaletle tahliye edilmişti. Ama çok da korkmuştu Andre. Charles'ı ziyaret etmesine izin verilmiyor, ancak duruşma odasında kısa kaçamak bir iki laf edebiliyorlardı. Baskıya birkaç gün dayanabilen Andre sonunda işin peşini bıraktı.

İki adamı da tutuklamaktan korktuklarını anlatmaya bile gerek görmeden Charles'ı terketti. Tete ortadan kayboldu. Söylentilere göre Bombay'a gitmişti. Eğer Charles kendini batan bir geminin kaptanı gibi hissediyorsa bile bunu hiç belli etmedi.

1 Eylül 1977 günü Charles Yüksek Mahkemeye bir dilekçe

yazarak yalnızca Solomon'un öldürülmesinden değil, kendisine yüklenen diğer suçlardan görülen duruşmasına ara verilmesini rica etti. Özenli, hukuk diliyle yazılmış dilekçede ayrıca ailesiyle görüşmesine izin verilmesini, savunmasını hazırlayabilmek için bir daktiloyla teyp verilmesini, «acımasız» ve «insanlık dışı» prangaların da çıkarılmasını istiyordu. Müfettiş Tuli, «Satat beş çayı da istedi mi?» diye merak etti. Cinayet davasının ileri bir tarihe bırakılma olasılığı hiç hoşuna gitmiyordu. Savcı da aynı derecede sinirlenmişti. Yargıç Nath'a, «Bu erteleme tedirgin edici bir şey...» dedi. «Bu hafta tanıkların sorgulamasını bitirecektim. Dava eylül ortalarında sona erecekti. Artık ekim de bile bitmesi bir mucize olur.»

Yüksek Mahkeme Charles Sobhraj'ın dilekçesini kabul etmeye karar verdi. Karar tutukluyu sevinç içinde bırakmıştı. Bir gazeteciye, «Yüksek Mahkeme Hindistan hukuk tarihinde ilk kez duruşması yapılan bir sanığın ricalarını dinleyecek,» dedi. Böylece bir dereceye kadar zedelenen itibarının da yerine geleceği umundaydı.

İngilizlerin yönetimi sırasında kurulan Yüksek Mahkeme hâlâ o dönemin kurallarına göre hareket ediyordu. 6 Eylül 1977' de mahkeme koridorları avukatlar, öğrencilerle dolmuştu. Hepsi de merak içinde ünlü tutukluyu izliyorlardı.

Bu önemli günde Charles yanında yalnızca her zamanki gardiyanları değil, biri bazuka, diğeri el bombası taşıyan iki asker olduğu halde geldi. Marie-Andre'nin Yüksek Mahkemeye ilgili bir durumu yoktu ama gelmesine izin verilmişti. Salonu onu şaşırtıcı, şoke edici bir sahne bekliyordu. Charles'ın her sözcüğünü dikkatle dinleyen, en iyi ipek kumaşlar içinde, özenle makyaj yapmış Suzy oturuyordu. İmparatorlara layık bir güzellikti.

Gazeteciler genç hanımın adını öğrenmek için Charles'ı sıktırdılar ama hanımın bir mektup arkadaşı olduğunu söyleyerek isteği reddetti. Dilekçesindeki istekleri konuşmayı yeğlerdi. Bacaklarındaki zincirlerin buraya gelmezden önce Tihar yetkililerince çıkarılmış olmasına da sinirleniyordu.

«Prangaları dün çıkarmak istediler... Ama izin vermedim. Bu zincirlere dokunacak olanlarla dövüşeceğimi onlara açık, açık söyledim. Yüksek Mahkeme yargıçlarının görmelerini isti-

yordum... Sonra bu sabah, polis otobüsüne yürürken, birkaç güçlü kuvvetli gardiyan beni tuttukları gibi yere yatırdılar... Üç tanesi ellerinde çekiçlerle koşup prangaları bacaklarımdan çıkardılar.»

Genç bir gazeteci, «Karşı koydunuz mu?» diye sordu.

«Elbette. Ama onca kişiye karşı tek başıma ne yapabilirdim ki? Şu bacaklarıma bakın...» Charles pantolonunun paçalarını çekerek kırmızı lekeli beyaz sargı bezlerini gösterdi. Aynı tür kırmızı işaretler ayak bileğiyle dizi arasındaki yerlerde de vardı.

Bir başka gazeteci doktor çağrılıp çağrılmadığını sordu.

«Çağrılmadı. Yaralarımı ben kendim sardım. Cezaevi doktoruna güvenim yok. O da polisin emrinde. Demirleri kırmak için en azından altı kez çekiçle vurdular. Nasıl acı çektiğimi tahmin edebilirsiniz. Hindistan polisi beni öylesine taciz etti ki, adalet konusunda hiç de iyimser değilim...» Suzy onun bu sözlerini başını sallayarak onaylıyor, Charles'a gardiyanların izin verdiğince sokulmaya çalışıyordu. Bu arada Marie-Andre korkunç bir aşağılık duygusu içinde sessiz sedasız oturuyordu.

Yüksek tavanlı, pencerelerinden tertemiz havanın girdiği, Yüksek Mahkemenin geniş, görkemli salonu Tis Hazari'deki sevimsiz, bakımsız odalarıyla tam bir çelişki oluşturuyordu. Tepedeki vantilatörler, buraya gelenlere yağlı boya portrelerinden bakan tarihin yargıçlarını rahatsız etmekten korkuyorlarmış gibi gürültüsüz çalışıyorlardı.

Burada savcılık makamını Hindistan'ın Başsavcısı Bay S. V. Gupte'den başkası temsil edemezdi. Bay Gupte tanınmış bir hukukçuydu. Hükümetinin Charles Sobhraj'ı sıkı güvenlik önlemleri altında tutmak istediğini anlaması uzun sürmedi.

Charles'ın kendi kendinin avukatlığını yapmayı yeğlediğinden kimsenin kuşkusu yoktu. Ama bu izni elde edemeyince Ghattate adında yeni bir avukat tuttu. Oldukça ünlü bir avukatı. Müvekkili için elinden gelen çabayı gösterdi. Üç yargıcın önünde, «Efendim,» dedi. «Müvekkilim bu insanlık dışı zincirlerle en doğal gereksinimlerini bile yerine getirmekten aciz kalıyor. Rahat uyuyamıyor. Sürekli acı çekiyor. Avukatlarıyla konuşurken yanında daima onları dinleyen, notlar alan bir gardiyan bulunuyor.»

Başsavcı yerinden doğruldu. Yargıçları saygıyla selamladıktan sonra konuşmasına, daha doğrusu saldırısına başladı. «Bu tutuklu geçmişte birçok kez cezaevlerinden kaçmıştır... Hatta tutuklanmalardan bile kurtulmasını bilmiştir... Bu adam çok zekidir. Mahkeme onun akla hayale gelmedik yollara başvuracağını bilmelidir.» Uzun bir belgeden başsavcı, Charles'ın tutuklanmalarını, kaçtığı cezaevlerini, Hindistan, Nepal, Tayland ve Pakistan'da cinayet suçlarından arandığını okudu.

Başyargıcın yüzü kaygıyla dolmuştu. Bu suçların gerçekten ağır... Çok ciddi suçlar olduğunu söyledi.

«Bu adam birçok cinayetten sorumludur,» diye başsavcı konuşmasını sürdürdü. «Tutuklunun çok ciddi bir biçimde korunması yalnızca gerekli değil, aynı zamanda hayati bir sorun.»

Ghattate bacaklara takılan zincirlerin bir krokisini çizerek yargıçlara uzattı.

Başyargıç, «Bunu kim çizdi?» diye sordu.

«Biz çizdik, efendim.»

Bu arada avukat daha o sabah bu zincirleri müvekkilinin bacaklarından çıkarmak için gardiyanların neler yaptıklarını anlattı. Charles yargıçlar bakar umuduyla pantolonunu kaldırıp gösterdi.

Başsavcı alaycı bir tavırla, «Bunları kendisi yapmıştır,» dedi.

Başyargıç inanmazlıkla bakarak sordu. «Bir insan böyle bir şeyi kendine nasıl yapar?»

«Efendim,» diye geldi yanıt. «Bu adam her şeyi yapabilir. Interpol raporu onun bir değil, birçok cezaevinden kaçtığını gösteriyor. Birkaç tane de cinayet işlediğini. Eğer kaçarsa, onu tüm Asya'da kovalayamayız. Bu zincirlere bu yüzden gerek görüldü.»

Charles'ın avukatı coşkuyla atıldı. Pranga ve zincirlerin insanlık dışı bir işlem olduğunu söyledi.

Başyargıç öne doğru eğilerek başsavcıya sordu. «Serbest bacaklarıyla ne yapabilir?»

«Cezaevi görevlilerine saldırıp kaçabilir,» diye uyardı başsavcı.

Başyargıç önünde oturanlara bakarak, «Bu adam nerede?» diye sordu. Charles düzmece bir yavaşlıkla ayağa kalktı. An-

nesinin ıstırap içinde doğurduğu, kimliksiz büyüyen bu adam, şimdi Hindistan'ın en büyük kişilerinin bakışlarını üzerinde topluyordu. Tarihe geçecekti!

Belki de bu perişan, ufak tefek adamın nasıl böylesine inanılmaz bir suç dosyası oluşturduğunu merak eden başyargıç Charles'a uzun uzun baktıktan sonra oturmasını işaret etti. Yardımcılarıyla yaptığı kısa bir görüşmeden sonra ortaya iki seçenek atıldı: Tutuklu hücrede tek başına kalmayı pranga ve zincirlere yeğler miydi? Charles dehşet içindeydi. Bu bir insana yatağında kobra yılanı mı, mamba mı istediğini sormak gibi bir şeydi.

Savunma avukatı müvekkilinin kulağına eğilerek fısıldadı. Sonra doğrularak, «Bu adam prangayı hücre cezasına yeğliyor,» dedi. Charles ağzından burnundan ateş püskürerek salondan çıkarken, Suzy bir yanında onu teselli etmeye çalışıyor, öteki yanında Marie-Andre gidiyordu.

Tihar'da o öğleden sonra gardiyanlar Charles'ın bacaklarına demir halkaları oldukça coşkulu bir biçimde geçirdiler.

Dava sıkıcı, sonu gelmeyen bir oyun havasına bürünmüştü artık. Davayla ilgili genç avukatlardan biri, davayı bir Bombay tiyatrosunda geçirdiği korkunç geceye benzetti. «Hepimiz büyük bir şarkıcı olan kadını, yıldızı bekliyorduk. Ama önce bir sihirbazın hokkabazlıklarına katlanmamız gerekiyordu. Zavallı adamın hiçbir işi yolunda gitmedi. Tavşanı şapkasının içinden zamanı gelmeden fırladı. Yardımcısı bir masaya çarpıp sözde boş olan sürahiyi devirerek içindeki şarabı ortalığa döktü. Ama aptal herif bir türlü sahneden çekilmeye yanaşmıyordu... O geceki kadar sıkıntıdan bunaldığımı anımsamıyorum.»

Charles'ın numaraları o geceki sihirbazınki kadar boldu.

Önce Charles'ın **Romeo ve Juliet'ten** daha dokunaklı bir epik aşk macerası olarak göstermeye çalıştığı Kaybolan Kadın öyküsü ortaya çıktı. Garson Suzy Yüksek Mahkeme salonundaki sürpriz ortaya çıkışından sonra davalıya yosunun meşe ağacına sarılışı gibi yapıştı. 1977'nin sonlarında Yargıç Nath'ın başkanlık ettiği duruşmada birkaç hafta görüldü. Zincirlere vurulmuş sevgilisinin kollarına atılıyor, onu öpücüklere boğuyordu. İlişkileri zincir şakırtıları arasında, duruşmanın en can alıcı

noktalarında birbirlerine sarılarak, öpüşerek olağanüstü bir nitelik gösteriyordu. Suzy'nin haki renkli elbiseli gardiyanlarla dolu duruşma odasını canlandırdığı bir gerçektir. Parlak ipekler içinde, kirpiklerini kırıştıtarak ortaya çıkıyor, fırsat bulduğunda sevgilisinin kucağına bile oturuyordu. Söylentilere göre Charles, Suzy'nin yalnızca Delhi'ye geliş harcamalarını yüklenmekle kalmamış, onun gardrobunu da düzüyor, otel faturasını ödüyordu. Ağzında sakladığı safirlerden birkaçını gözden çıkardığı belliydi.

Marie-Andre cicili bicili Taylandlı kıza ilgisizmiş gibi davranıyordu. Bir gazeteciye, «Böyle olacağını biliyordum,» dedi. «Onlara mutluluklar dilerim... Charles'la ben yalnızca arkadaşız.» Ama bunları söylerken yüzünde beliren incinmişlik bir Müslüman kadınının peçesiyle bile gizlenemezdi.

Sonra Charles görkemli bir biçimde Suzy'le evleneceğini ilan etti. Hindistan hükümetinin böyle bir aşka hoşgörüsü yoktu. Başta Charles'ın ilk eşinden resmen boşandığını kanıtlayacak bir belge olmadığını ileri sürerek ortaya sayısız engeller çıkardı. Gazeteler bir süre bu yeni gelişmeye kendilerini içtenlikle verdiler. Bir aşk macerası dünyanın neresinde olursa olsun insanların ilgisini çeker. Bir gazete Charles'ın tepeden tırnağa âşık olduğunu, hayatına yeni bir «yön» vermek istediğini bile yazdı. Bütün bunların arasında duruşma devam ediyordu. Ama dikkat tanık sandalyesindekinden çok, Charles'ın sık sık basın toplantıları düzenlediği, bir erkeği sevdiği kadınla evlenmekten alıkoyan bürokrasinin acımasızlığından yakındığı salonun arka tarafındaydı.

Charles ne yapmak istiyordu?

Amacı ne olursa olsun Charles'la Suzy'nin evlenmelerine izin verilmedi. Suzy geldiği gibi birdenbire aşğının kucağından kaybolup gitti. Söylentilere göre, Charles'ın sevgilisi her gece Delhi'deki otelinde kalıp onun iyiliği için dua etmiyordu. Charles bu söylentiler üzerine bir avukat tutup Suzy'i izletti. Gelen raporda verilen bilgiler hem üzücü, hem de duruma uygundu. **Suzy Macerası** son buldu. Avukat Charles'a sevgilisinin onunla yetinmeyip bir Hindistanlı garsonun da romantik ilgisini kabul ettiğini bildirdi. Bazı günler bu öteki adam Suzy'i adliye binasının kapısında bile bekliyordu!

Charles avukatlarını işten atıp yeni avukatlar tuttu. Hatta bir keresinde Yargıç Nath'den kendi kendisini temsil etmek istediğini, buna izin vermesini rica etti. Buna neden olay da Charles'ın tanık sandalyesine oturup tanıklık edeceği gün avukatının duruşmaya gelmemesiydi. Yargıç Nath bir saat kadar öfkeden kudurarak bekledikten sonra davalıyı tanık sandalyesine çağırdı.

«Bu gecikme neden?» diye sordu. Yargıcın sesinde Charles'ın döndürdüğü dolaplardan bıktığını anlatan bir ifade vardı.

«Efendim, yeni bir avukat tuttum. Tanıklık etmezden önce onunla görüşmek istiyordum. Lütfen, avukatımı bekleyebilir miyim?»

«Avukatınızın sizin söyleyeceklerinizle hiçbir ilgisi yok. Sorulara yanıt verecek olan sizsiniz.» Yine de birkaç dakika daha beklemeye razı oldu.

Öğleden sonra ilerliyor, Yargıç Nath'ın sabrı taşacak noktaya geliyordu. Davalıyı yeniden tanıklık etmeye çağırdı. «Ben size savcılığın tanığı Barbara Smith'in söylediklerini yazılı rapordan okuyacağım,» diye bildirdi. «Sorular soracağım. İfade-nin doğru ya da doğru olmadığını siz belirteceksiniz.»

Charles razı oldu. Yanında avukatı olmadan tanıklık edeceğine hiç de tedirgin olmuş bir hali yoktu.

«Siz, Jean Dhuisme, Marie-Andre Leclerc ve Mary Ellen 5 Haziran 1976'da Hindistan'a, Dhuisme'in arabasıyla Pakistan'dan geldiniz. Doğru mu bu?» diye Yargıç Nath sordu.

Charles, «Doğru,» dedi.

«Üzerinizdeki pasaport geçerli miydi?»

«Evet, efendim.»

«Haziran 8'de de beraberinizdekilerle Bombay'a gittiniz. Doğru mu?»

«Doğru.»

«Barbara Smith'le Bombay'da tanıştınız, ona kendinizi 'büyük bir işadami' olarak tanıttınız, Barbara Smith'in Japonya yolculuğunuzda size eşlik etmesini istediniz. Buna ne diyeceksiniz?»

Charles gösterişli bir tavırla başını sallayarak, «Kesinlikle yanlış,» dedi. O andan itibaren de her şeyi reddetti. Barbara'yı tanıdığını, Ranjit Otelinde kaldığını, orada sözde ilaç kattığı ba-

haratlı tavuk yendiğini, hatta Jean-Luc Solomon'u tanıdığını bile reddetti. Yargıç Nath onun bu reddedişlerini kâtibine yazdırdıktan sonra davalıya döndü. «Geçmiş duruşmalarda konuyla ilgili pek çok tanık dinlendi,» dedi. «Bunların arasında sizin Ranjit Otelinde arkadaşlarınızla birlikte kaldığınızı gören, bilen, size hizmet eden garsonlar, oda hizmetçileri de vardı. Pe ki, bu kişiler neden sizin aleyhinizde tanıklık ettiler?»

Charles sanki programlanmış bir robotmuş gibi hemen yanıtladı soruyu. «Çünkü hepsi de polis tarafından böyle konuşmak zorunda bırakıldı. Polisin ısrarıyla bu biçimde tanıklık ettiler... Barbara Smith de polis zoruyla aleyhimde konuştu... Şu na ilgilinizi çekmek istedim ki, iki tanık ta intihara teşebbüs ettiler...»

«Bunun davayla ne ilgisi var?»

«Çünkü duruşmayı ve sizi etkilemek, tanıklıklarının doğru olduğuna inandırmak istiyorlardı. Düzmece bir intihar teşebbüsüydü o.» Yargıç Nath hatırı sayılır bir şaşkınlık içinde duruşmanın bir başka gün devam edeceğini bildirdi. O da, salondaki birçok kişi gibi iki kızın intiharlarının gerçekten düzmece olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ama kızlar bir salon dolusu kişiyi öldürecek kadar ilaç içmişlerdi. Böyle bir davranışın düzmece olmasına inanmak güçtü.

Avukatlar da Suzy gibi bir görünüp bir kayboluyorlardı. Frank Anthony'e oyuncak olmaktan bıkan yetenekli genç Chowdhury, parasının verilmediğini ileri sürerek Marie-Andre'nin avukatlığını bıraktı. Charles, Rupinder Singh'i sık sık işten atıyor, sonra yeniden tutuyordu. Rupinder, Charles aleyhinde diğer mahkemelerde görülen davaları izlemekte yararlı oluyordu. Frank Anthony duruşmanın ortalarında daha da ünlü bir kişiyi savunmak için yan çizdi. Sabık Başbakan Indra Gandhi adaleti engellemek ve rüşvet almaktan aleyhinde açılan davaya bakması için eski dostu olan Frank Anthony'i görevlendirmişti. Solomon cinayetinin temposu soluğu kesilen bir gaydaya dönüşmüştü.

Charles'ın mutluluğuna diyecek yoktu. Adalet tekerleğine çomak sokmak için elinden geleni yapıyordu. Amacı hem tüm dikkati üzerinde tutmak, hem de karşı tarafı bıktırıp usandır maktı. Kaleminden, «İnsan haklarının kendisine uygulanmadığı

sürece duruşmanın bakılmasına son verilmesini» isteyen dilekçeler yağıyor, polisin kendisini bir «hayvan» ya da «robot» yerine koyduğunu ileri sürüyordu. Yargıç Nath bütün bu iddiaları geçiştirdi. Sonra Charles en büyük silahım dediği topu ateşledi. Sözde Barbara Smith tarafından yazıldığını iddia ettiği bir pişmanlık mektubu getirdi mahkemeye. Bunda Barbara verdiği ifadenin çoğunu geri alıyor, kendisini sorguya çene Tuli'nin adamlarından korktuğu için dediklerini yaptığını öne sürüyordu. Ama mektup ne imzalanmış, ne de bir tanığın yanında yazılmıştı.

Yargıç mektubu delil olarak kabul etmeyi reddetti. Barbara Smith'in de bu mektup için tanıklık etmeye çağrılmasını engelledi. «Tanıklık etmeye geldiğinde Bayan Smith'e istediğiniz kadar soru soracak fırsat ve zamanınız vardı,» dedi sert bir sesle. Ayrıca davalının duruşmanın bir sonuca bağlanmasını kasten engellediğini de belirtti.

Aylar geçti. Mevsimlerin büyük döngüsü Hindistan'ı canlı kış yeşilliğinden nisan ayının çatlamış, kurak havasına getirdi. Daha önemli olaylar Charles'ı gazetelerin arka sayfalarına itti. Sonra tümüyle unutturdu. Bir siklon kırk kişinin ölümüne neden oldu. Bir kaplan iki çocuğu yedi. Yeniden başbakanlığa gelmeye çalışan Indra Gandhi lehine ve aleyhine ayaklanmalar oldu. Muson yağmurları başladığında haziran ayının insanı felce uğratan sıcakları sona erdi. Bu kez nehirler taşıtı: Yüzlerce kişi öldü. Uzun yaşamasını her sabah kendi idrarından bir bardak içmesine bağlayan yeni Başbakan Morarji Desai, Hindistan'ın nükleer bomba sahibi ülkeler üyeliğinden çekilmeyeceğini bildirdi. Davanın bakıldığı yıl bir on üç milyon kişi daha doğdu. Charles Sobhraj destanı, zamanın yağmurlarıyla silinen anıtların üzerindeki yazılar gibi belirginliğini ve önemini yitirdi.

Sonunda duruşmanın özetinin yapılacağı gün geldi.

Avukatlar son konuşmaları için toplanırlarken, gözlemciler iki tarafı ölçüp biçtiler. Herkes ufak tefek savcının görevini tam anlamıyla yerine getirdiği kanısındaydı. Dava en güzel biçimde sunulmuş, Mary Ellen Eather dışında savcılık tanıkları gerekeni yapmışlardı.

Öte yandan savunma zayıf kalmıştı. Aylarca Charles'la avukatları Barbara Smith'i bir yalancı, uyuşturucu müptelası ve hayat kadını olarak göstermek için ellerinden geleni yapmışlar

ama bu konuda ortaya bir tanık çıkaramamışlardı. Barbara Smith'in zehir katılmış baharatlı tavuk yemeği ve daha sonra Ranjit Otelindeki odada olanlarla ilgili ifadesi mahkeme tutanaklarından çıkarılmamıştı. Hepsi kelimesi kelimesine duruyordu. Savunma daha sonra Jean-Luc Solomon'un uyuşturucu kullandığını ileri sürmüş, Fransız turistinin odasının balkonunda, Charles'la yanındakilerin Ranjit Otelinden ayrılmalarından iki gün sonra bulunduğu üzerinde özellikle durmuşlardı. Ama Solomon'un uyuşturucu kullandığı hakkında da bir tanık ortaya çıkmamıştı. Hayatının son kırk sekiz saatinde ne yaptığını bilen yoktu.

Savunma avukatları dünyanın her tarafındaki savunmanın yapacağı şeyi yapmışlar; savcılığın yıldız tanığını lekelemeye ve kurbanı kara çalmaya çalışmışlar, polisi ve onun kullandığı kaba gücü kınamışlar ve yargıcın kararını davalılar lehinde oluşturacak biçimde her şeyi karıştırmaya, bozmaya uğraşmışlardı.

Charles'ı Hindistan Yüksek Mahkemesinde temsil eden avukat Ghattate, «Müvekkilim suçsuzdur, Sayın Yargıç,» dedi. «Charles Sobhraj aleyhinde bu mahkemenin verebileceği bir karar olamaz... Charles Sobhraj baharatlı tavuk yemeğinin içine sözde zehir katmıştır. Ama savcı bile bu konuda emin değildir. Kırk sekiz saatten fazla bir süre, Haziranın yirmi dokuzundan Temmuzun birine kadar Solomon hakkında hiçbir şey bilinmemektedir. Bilinen şey kollarında iğne yerleri olduğudur. Bunu onu muayene eden doktorların kendileri söylemişlerdir... Bence bu bir intihar olayıdır... Polis Sobhraj'ı elinde tutmak istiyor. Bu cinayeti onun omuzlarına yüklemek istiyorlar. Tutuklanması bir tertip, bu dava bir tertib... Şimdi müvekkilimin Solomon'un yemeğine ilaç koyduğu söylenen o meşum geceye geliyorum. Yemek servisini Sobhraj yapıyordu. Bir eliyle tabağı tutarken, diğeriyle de Solomonun tabağına yemek koyuyordu. Peki efendim, yemeğe ilacı koyan üçüncü el nerden çıktı.. Bu plastik ilaç şişesi kuramı bir hayal ürünü! Tekrar ediyorum, Sayın Yargıç, suçlamalar sahte ve uydurma. Müvekkilim suçsuzdur.»

Frank Anthony, Marie-Andre'yle ilgili son sözlerini yazılı olarak verdi. Uzun, yer yer bilimsel, bazen de saldırgan bir ifade kullandığı yazısında, çoğunlukla Barbara Smith'e saldırıyor, yargıcı tanığın kendisine mezuniyet diploması veren okul yö-

neticisinin adını bile anımsamadığını belirterek uyarıyordu. Bunun da Barbara'nın her söylediğinin nasıl bir «yalanlar» dizisi olduğunu kanıtlayacağını ileri sürüyordu.

Savcı bütün bunları soğukkanlılıkla dinledi. Kendi köşesinde, savunmanın pek rağbet ettiği dramatik ifadelerden uzak bir biçimde ciddiyetle oturuyordu. Savcının cebinde savunma avukatlarının ceplerindekinden daha az para vardı. Onlar kadar da saygın değildi. Hatta ona adıyla, Daljit Singh diye hitap etme nezaketi bile gösterilmiyordu. Yalnızca savcıydı. O kadar. Ama savcı şu anda kendini onlardan çok daha önemli hissediyordu. Sırası geldiğinde, tanıdığı Barbara Smith'i coşkuyla savunduktan sonra dönüp Charles Sobhraj'a baktı. Kalın bağa çerçevesi gözlüklerinin gerisindeki gözleri biraz önce kendisine meydan okuyanlara bakarken, gerçek bir güç ve kararlılıkla alev alev yanıyordu.

«Savcılık sanığın suçunu gerektiği biçimde; tam olarak kanıtlamıştır. Sobhraj, Jean-Luc Solomon'u öldürmüştür. Bu yüzden de en büyük cezaya çarptırılmalı, asılarak idam edilmelidir.»

Bundan sonraki birkaç hafta içinde Yargıç Nath davayla ilgili kararını hazırlarken, Charles yine oyunun yıldızı oldu. Oynayacağı birkaç kozu daha vardı. 25 Temmuz gecesi, sözde umutsuzluk, çaresizlik içinde kendini Tihar Cezaevinde asmaya kalkıştı. Hiç olmazsa kendisi öyle söyledi. Ama gardiyanlar onu kendini asmasından bir iki dakika sonra boynunda gayet gevşek bağlanmış, çarşaftan yapılmış bir iple buldular.

Sonra kendisine cezaevinde gösterilen muameleyi protesto etmek için açlık grevine girişti. Gazetecilere, «Bu bir ölüm orucudur,» diye haber saldı. «Artık fiziksel ve zihinsel işkencelere katlanacak halim kalmadı... Çıldıracam sanıyorum... Avukatıma, Fransa'daki aileme ve Fransız Konsolusluğuna haber vermesini söyledim... Bir zamanlar Hindistan'da adaletin varolduğuna inanırdım... Şimdi asla olmadığını anlıyorum... Oruca devam edecek, öleceğim...»

8 Ağustos 1978'de Yargıç Nath kararını bildirmeye hazırlanırken, son derece acayip bir sahneyle karşılaştı. Charles Sobhraj sedyeyle, bir eli yanında yürüyen gardiyana kelepçelenmiş olarak salona geldi. Kirli, gri renkteki çarşafın altında kaybol-

muş gibiydi. Rengi ölü gibi sapsarıydı. Salondakiler üç haftadan beri süren orucun onu gerçekten öldüreceğini mırıldandılar. Söylentilere göre, doktorlar Charles'ın kalbe giden damarlarında bir pıhtılaşma da görmüşlerdi.

Hatta herkes bu incecik, perişan, dehşet verici, ufak tefek adamın yargıcın kararını bile duymadan öleceğini düşünmeye başlamıştı.

Charles boğuk bir sesle, «Bu yargıcın bana ne yapacağı umurumda bile değil,» diye soludu. Serbest elini ipin geçeceği yeri ellemek istermiş gibi boynuna götürdü. «Ben... Kendi kendimin yargıciyim... Ve de kendimi yargılıyor... **Masum** olduğuma karar veriyorum.» Bunları söyledikten sonra eli sedyenin üzerine düştü. Başını, sanki vücuduna bağlı değilmiş gibi, evirip çevirmeye başladı.

Marie-Andre ona yaklaşıp ağladı... Yüzünü yüzüne sürdü... Kendisi için, Charles için, olanlar için ağlıyordu. Yargıç Nath koltuğuna geçtiğinde, Charles ona aldırış bile etmedi. Hakkındaki karar bildirilirken, olağanüstü bir ilgisizlikle doğrulmuş, Hindistan **Times** gazetesinin ekonomi sayfasını okuyordu.

ALINYAZILARI

Gökyüzü yeşile dönüştüğünde,
Ve de yeryüzü altın eğirdiğinde,
Bir fil ağaca tırmandığında,
Ve de güneşin ışıkları buz kesildiğinde,
İşte o zaman dikkat et! Bir insan kaderini değiştirebilir.

XIX. yüzyıl denizci şarkısı

Checkers bir daha Delhi'de görülmedi. Hindistan'daki ardaşları arasında çeşitli söylentiler dolaşıyordu. Birisi onun Paris'te yaşadığını, 16'ncı Arrondissement'te başarılı bir hayat kazındığını söylüyordu. Bir başkası onun varlıklı bir Pakistanlı işadamlıyla evlendiğinde ısrar ediyor ve Karaşi'de soylu bir ailenin haremine girdiğini ileri sürüyordu. Bir diğeri onun Hayber Geçidindeki uzak, vahşi bir vadide kurtlar, akbabalar tara-

findan kemiklerine kadar kemirilmiş, kimliği saptanamayan bir Batılı kadının ta kendisi olduğunu iddia ediyordu.

Barbara Smith, Tihar Cezaevinden çıktı. Jean-Luc Solomon'un ölümüyle ilgili her tür suçlamalardan bağışlanarak özgürlüğüne kavuştu. Birkaç ay sonra o hâlâ Delhi'deydi. Sık sık tanınmış, varlıklı bir Hindistanlı işadamlıya görölüyordu.

Mary Ellen Eather, Tihar'a döndü. YMCA Otelindeki üç Fransız turistine uyuşturucu vermek ve onları soymak suçundan tutukluydu. Savcı Avustralyalı kadını Jean-Luc Solomon'un öldürülmesiyle ilgili davada yalan yere tanıklık etmekten suçlamak için hazırlıklar yapıyordu.

Jean Dhuisme, Solomon davasından beraat etti. YMCA'daki olayda suçlu olduğunu kabullenip üç ay ceza yedi. Cezasını Tihar'da çekecekti.

Marie-Andre Leclerc de suçlu bulunmadı. Ama özgürlüğünü tadını bir an olsun tadamadı. Yargıç Nath'in duruşma salonundaki bir anlık bir sevinçten sonra yine kara cezaevi otobüsüne bindirilerek Tihara götürüldü, Şimdi YMCA olayı ve diğer suçlarla suçlanıyordu. Müfettiş Tuli, Marie-Andre'nin işlenen beş cinayet yüzünden yargılanmak üzere Tayland'a yollanacağından söz etmekteydi. Ondan sonra da Nepal'e gönderilecekti. Ne olursa olsun, Marie-Andre'nin artık St. Lawrence Nehri kıyısında asla oturup hayallere dalamayacağı kesindi.

Charles Sobhraj, Jean-Luc Solomonun ölümüyle ilgili davada üç daha önemsiz maddeden suçlu bulundu: 1. Cinayet amacı taşımayan bir öldürme teşebbüsü, 2. Hırsızlık amacıyla ilaç ve uyuşturucu içirmek, 3. Hırsızlık için kasten başkasına zarar vermek.

Charles'ın avukatı Ghattate yargıçtan vereceği kararda insancıl davranmasını rica etti. «Müvekkilim cezaevindeki barbar ve insanlık dışı davranışlardan ötürü yeterince ıstırap çekti,» dedi. «Bay Sobhraj ailesinden uzakta, yabancı bir ülkede ve ortamda bulunmaktadır. Tihar'da geçirdiği iki yıl ömür boyu hap-

se bedeldir. Bu yüzden Sayın Yargıçım, Bay Sobhraj en az ceza-ya çarptırılmalıdır. Sayın Yargıç ona ülkeden atılma ve para cezası verebilir. Böylece adalet yerini bulmuş olur.» Yattığı yerden Charles, «Ölüm orucundan vazgeçmeyeceğim,» diye karga galkamasını andıran bir sesle konuştu. «Ölmekten korkmuyorum.»

Yargıç bütün bunları hesaba katarak kararını bildirdi.

«Sanığın duruşma boyunca kaldığı cezaevinde kötü muamele gördüğüyle ilgili hiçbir somut kanıt gösterilmedi. Sözü edilen para cezası yeterli olamaz. Hüküm sanığın kötü davranışlarına uygun olmalıdır. Kasten ilaç içirilerek masum bir yabancı turistin ölümüne neden olunmuştur. Bunun peşinden de turist soyulmuştur. Sobhraj'ın Hindistan'a gelmesi, ailesinden ve vatanından uzakta bulunuşu kendi isteğiyle olmuştur. Bunun verilecek kararda rol oynaması söz konusu değildir.»

Yargıç Nath bunları söyledikten sonra Charles Sobhraj'ı yedi yıl ağır hapse mahkûm etti. Yedi berbat yıl... Ceza öylesine hafifti ki, Müfettiş Tuli'yle savcı birbirlerine, sonra da yargıca dehşet dolu bir inanmazlıkla baktılar.

Charles elbette adaletsizliğin, haksızlığın ne kadar büyük olduğunu belirtecek biçimde inledi. Ama ölümün kucağından böylesine çabuk ve kolayca dönmüş olmasına için için seviniyordu. Aradan daha bir iki gün geçmemişti ki, her şey eski durumuna döndü. Charles orucu bıraktı. Sedyeden kalktı. Cezaevi gardiyanları aleyhine yeni bir dilekçe yazdı. Tihar'ın kadınlar bölümünde kalan Marie-Andre'ye haber salarak ona olan inancını ve güvenini yitirmemesini bildirdi. Charles'ın intihar girişimine ve ölüm orucuna başlamasına asla inanmayan Tuli, «Bu adam vücudundan sonuna kadar yararlanmasını çok iyi biliyor,» dedi. «Ne kadar ahlâksız bir insan!»

Aslında Tuli cezaevi kapılarının onun yüzüne yedi yıl boyunca sımsıkı kapanmasından hoşnuttu ama aynı zamanda Charles'ı orada ne kadar süre tutabileceğini de merak ediyordu. Delhi'de, Charles'ın Tihar'da tam yedi yıl kalacağına gerçekten inanan kimse yok gibiydi.

Hele Charles hiç inanmıyordu. Tihar'a döner dönmez dünya haritasına bakmış, hayatının bundan sonraki bölümünü nerede geçirmek istediğine karar vermişti. Bunun için birtakım hesaplar yapması gerekiyordu. Tanınmadığı, polis tarafından da aran-

madığı bir ülke istiyordu. Bu  lke zengin olmalı, sınırlarından yasalara aykırı biçimde girip çıkmak sorun olmamalı, sakinleri alkış tutmakta, ilgide cömert davranmalıydı.

Aınan son bilgiye göre, Charles kaderin yılan gibi kıvrılarak uzanan yollarının onu Amerika Birleşik Devletleri'ne götüreceğine inanıyordu.

SON

KAN ve PARA

yazarının son romanı

